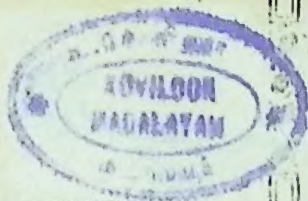

॥ श्रीकृष्णाय परब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्भागवत

दशमस्कन्धे पूर्वार्द्धम् ॥ 5807

ஸ்ரீ மத்பாகவதம்.

தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தம்.

தமிழுரையுடன்.

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்கானுமி ப்ரம்ஹஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள்
அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த
சாஸ்திரபாரங்கதரும், பாகவத பகவத்கிதோபன்யாஸகரும்,
சோதிடமந்திரசாஸ்திர வித்வரணும் 'ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ'

பத்திராதிபருமான
ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்
அவர்களால் இயற்றி

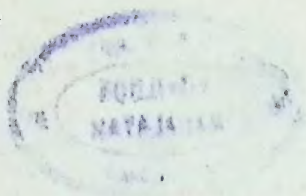
தமது ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ அச்சு இயந்திரசாலையில்
அச்சியற்றி சென்னையில் பிரசுரஞ்
செய்யப்பட்டது.

—•••••—

காபிரைட்.]

1933.

[விலை ரூ. 5-8-0.]

*****
ஆரியமதஸமீபித்தவி பிரஸ்,
72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
*****

மு க வு ரை .

—

भागवतम्—भगवन्तमधिकृत्य कृतं पुराणं भागवतमित्युच्यते। भग= என்ற சொல்லால் (1) ज्ञानम् (2) ऐश्वर्यम् (3) शक्तिः, (4) बलम्, (5) वीर्यम्, (6) तेजः என்ற ஆறு குணங்கள் சொல்லப்படும். அதற்குமேலுள்ள वत् என்றதால் அவ்வாறு குணங்களுமுள்ளவர் சொல்லப்படுவார். ஆகவே இந்தக் குணங்கள் எவரிடம் எப்பொழுதும் நிறைந்து நிற்கின்றனவோ அவர் பகவான் எனப்படுவார். இத்தகைய பகவானுடைய ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், குணங்கள் இவற்றின் மாதிரியத்தை இந்தப் புராணம் உபதேசிப்பதால் இதற்குப் பாகவதம் என்ற பெயரேற்பட்டது. இது பதினெண் மஹாபுராணங்களுள்ளொன்றாகும். இதன் பெருமையைப் பற்றி ஸ்ரீபதம் புராணம் உத்தரகண்டத்திலுள்ள பாகவத மாஹாத்மியம் கூறும் ஆறாவது அத்தியாயம் 85-வது சுலோகத்தில்

श्रीमद्भागवतं पुराणतिलकं यद्वैष्णवानां धनं

यस्मिन् पारमहंस्यमेवममलं ज्ञानं परं गीयते ।

यत्र ज्ञानविरागभक्तिसहितं नैष्कर्म्यमाविष्कृतं

तच्छृण्वन् प्रपठन्विचारणपरो भक्त्या विमुच्येन्नरः ॥ १ ॥

எது புராணங்களுக்குத் திலகம்போன்றதோ, எது விஷ்ணு பக்தர்களுக்கு மிக்க ப்ரியமானதோ, எதில் பரமஹம்ஸர்களான குறவிகளால் அடையக்கூடியதும், தோஷமற்றதும் = அதாவது: சுத்தமானதும், பரமுமான க்ஞானமானது சொல்லப்படுகிறதோ, எந்தப்புராணத்தில் க்ஞானம், வைராக்கியம், பக்தி இவற்றுடன் கூடின நைஷ்கர்மியமானது=கர்மங்களுக்கு ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்தல் மூலம் சித்த சுத்தியையுண்டாக்கி மோக்ஷஸாதனமாகவாகும் தன்மையானது, விளக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தப் பாகவதத்தைப் பக்திபுடன்கூட ஸ்வணஞ்செய்பவனும், படிப்பவனும் அர்த்தவிசாரஞ்செய்பவனுமான மனிதன் முக்தியையடைகிறான்” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து இந்தப்பாகவத மஹாபுராணமா

(1) ஸர்வ விஷயங்களையும் பற்றின அறிவு, (2) ஈசுவரத்துவம், (3) எதையும் நினைத்தபடி செய்யும் திறமை, (4) எதையும் நினைத்தபடி செய்வதற்குவேண்டிய ஸஹாயஸம்பத்தி, (5) பராக்கரமவத்வம், (6) எவராலும் அசைக்கமுடியாமை.

னது பக்தி க்ஞான வைராக்கியங்களையுண்டாக்கி இம்மையில் பகவத் குணனுபவஞ்செய்கித்து மறுமையில் அழியா மோக்ஷவீட்டையளிக்கவல்லது என்பது பெறப்படுகிறது.

மேலும் “கृணயுமணிநிஸ்ஸோ” (ஸ்கந். 3, அத். 2, ஸ்லோ. 7) கிருஷ்ணனாகிற ஸ்ரீரீயன் மறைந்ததும் என்றும்,

कृणे स्वधामोपगते धर्मज्ञानादिभिस्सह ।

लोके नष्टशामेप पुराणार्कोऽधुनोदितः ॥

(ஸ்கந். 1, அத். 4, ஸ்லோ. 43-44) “தாம் க்ஞானாதிகளுடன் கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொந்தமான பரந்தாமாவையடைந்ததும் உலகில் அறிவுக்கண்ணற்றவர்களுக்கு அக்கண்ணை விளக்கவேண்டி இந்தப்புராணமாகிற ஸ்ரீரீயன் இப்பொழுது உதயமாக இருக்கிறது” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் கிருஷ்ண ஸ்ரீரீயனுடைய ஸ்தானத்தில் இந்தப்புராண ஸ்ரீரீயனுதயமானதாகச் சொன்னதிலிருந்து இந்தப் புராணமானது ஸ்ரீகோபாலன் செய்யும் காரியத்தையே செய்வதால் பகவத்ஸ்வரூபமேயாகும் என்று உபதேசிக்கப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ஆனதுபற்றியேதான்

.....புராணந்து श्रीमद्भागवतं शुभम् ।

धर्मार्थिकामोक्षाणां साधनं स्यान्न संशयः ॥

“ஸ்ரீமத்பாகவத புராணமோ, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவற்றுக்குச் சிறந்த ஸாதனமாகும். இதிலையமில்லை” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் உபரிசரவஸூவின் வீரீயத்துக்குப் பிறந்த வாஸவி என்றும், ஸத்யவதி என்றும் பெயருள்ள ஸ்திரீயினிடத்தில் பராசர மஹருஷிக்குப்பிறந்ததுபற்றிப் பாராசர்யர் என்றும், பிறந்தபொழுது கொஞ்சகாலம் தவீபத்தில் வலித்ததுபற்றி த்வைபாயனர் என்றும், வேதங்களை விபாகம் செய்ததுபற்றி வேதவியாஸர் என்றும் சொல்லப்படும் மஹருஷியானவர் ஸ்ரீரீயனுதயமானதும், ஸரஸ்வதி நதியில் ஸ்னானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு அந்நதியின் கரையிலுள்ள பதரிகாஸ்ரமத்தில் ஏகாந்தமான விடத்திலிருந்து கொண்டு காலவேகத்தினால் யுகதர்மங்களுக்கு நிகழ்ந்த ஸாங்கரியத் தையும், ஜனங்கள் சிரத்தை (குரு சாஸ்திர விஸ்வாஸம்) யற்றவர்களாகவும், தைரியமற்றவர்களாகவும், மந்தமதிகளாகவும், அற்பாயுளுள்ளவர்களாகவும், இருக்கப்போவதையும் தனது திவ்யதிருஷ்டியினால் கண்டு எல்லா வர்ணங்களுக்கும் ஆஸ்ரமங்களுக்கும் எதனால்

சேஷமமுண்டாகும் என ஆலோசிக்கலானார். அவ்விதமாலோசித்து மனத்தில் நிர்வாணத்துக்கொண்டு ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வம் என்ற நான்கு வேதங்களையும் பிறித்தெடுத்து தக்க சீடர்களுக்குப் தேசித்துப் பின்னர் இதிஹாஸ புராணங்களையும் ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தையும் செய்து ரோமஹர்ஷணருக்கும் உபதேசித்தார். இவ்விதம் தனது பகவத் ஞானசக்தியவதாரத்துக்கேற்ற படி பல அரியகாரியங்களைச் செய்திருந்தபோதிலுங்கூடத் துஷ்டியை (தான் செய்தகாரியம் போதுமென்ற எண்ணத்தை) யடையாதவராய்க்கொண்டு முற்கூறிய ஸரஸ்வதியின் சுத்தமான கரையில் ஏகாந்தமானவிடத்திலிருந்துகொண்டு இதைத் தன் மனத்துக்குள் சொல்லிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்—

“நான் விரதானுஷ்டானஞ்செய்து குருக்களையும், அக்னிகளையும் பூஜித்திருக்கிறேன். பாரதம் என்ற வியாஜமாக வேதார்த்தங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். அதனால் ஸ்திரீ ஸூத்திராதிகள் கூட தாம் ஸூகந்தமத்தைத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக விருக்கிறது. அப்படி இருந்துங்கூட எனது ஆத்மா தெளியாததாகவே இருக்கிறது. பரமஹம்ஸர்களான துறவிகளுக்கும் ப்ரியமானவைகளும், அச்யுதனுக்கும் ப்ரியமானவைகளுமான பகவத்தர்மங்களை முக்கியமாகப் பெரும்பாலும் சொல்லாததே அதன் காரணமாக இருக்கலாமோ என்னமோ தெரியவில்லையே?” எனக் கவலை கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ஸ்ரீமான் நாரதர் அங்குவர அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்ய அதைப்பெற்ற நாரதர் “ஹே வியாஸரே! நீர் எல்லாப்பொருளுடங்கின பாரதத்தைச் செய்திருக்கிறீர். ப்ரம்ஹ ஸூத்திரஞ்செய்து ப்ரம்ஹவிசாரம் செய்துமிருக்கிறீர். இப்படி இருந்தும் அகிருதார்த்தன் போலக்கவலைப்படுகின்றீர் அதன் காரணமென்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கு வியாஸர்— “நாரதரே! நீர் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே? ஆயினும் என் மனம் செய்ததுபோதும் என்ற எண்ணத்தையடையாததாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. அதைத் தாங்கள் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார். அதுகேட்ட நாரதர் “நீர் இதுவரை சொன்ன பாரதத்திலோ, ப்ரம்ஹஸூத்திரத்திலோ, மற்ற புராணங்களிலோ பகவானுடைய யஸஸ்ஸைப் பூராவும் சொல்லாது விடுத்திருக்கிறீர். எவ்விதம் தர்மாதிகளை விரிவுபடுத்திக் கூறினீரோ அவ்

விதம் பகவன் மஹிமையை விரிவாகத் தனித்துக்கூறுது விடுத்து மிருக்கிறீர். மேலும் பாரதாதிகளில் ஸகாமதர்மத்தைபுபதேசித் தீரையொழிய நிஷ்காமதர்மத்தைபுபதேசித்தீரில்லை. ஆனதுபற்றித் தான் உமது மனம் தெளியவில்லை. ஆகவே நீர் பாகவதம் என்ற புராணத்தைச் செய்து அதில் நிஷ்காமதர்மத்தையும், பக்தி க்ஞான வைராக்கியாதிகளையும் தனியேவெளியிட்டால் உமது மனம் தெளியும்” என்றார். அப்படியே வியாஸரும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தை வெளியிட்டாரென இதே பாகவதம் 1-வது ஸ்கந்தம், 3, 4, 5-வது அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து இந்தப் பாகவதமானது பாரதாதிகளைக் காட்டிலும் மேம்பாடுடையதென்று பெறப்படுகிறது. ஆனதுபற்றியேதான் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகர்களான துறவிகள் கூட இதைப் பரமதாத்பரியத்துடன் பாராயணஞ்செய்து வருகின்றனர்.

ஆகவே இத்தகைய சிறப்புடைய இந்த ஸ்ரீமத்பாகவதத்தை ஸ்ரீதீரீயம், வம்சிதீரீயம் முதலிய வியாக்கியானங்களைத்தழுவி எமது சிற்றறிவுக்கெட்டியவளவு தமிழில் பெயர்த்து தேவநாகரலிபியில் மூலத்துடன் வெளியிட முன்வந்திருக்கிறோம். அஃதுடன் கேரள தேசத்தில் குருவாயூர் என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண சேஷத்திரத்தில் வலித்து வந்த நாராயணப்பீட்டர் என்ற மஹானால் ஸ்ரீபாகவதார்த்தத்தைச் சுருக்கி எழுதப்பட்ட நாராயணீயம் என்ற சிவந்தத்தையும், அந்தந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் மூல ஸ்லோகத்துடன் தமிழில் பதவுரை எழுதி வெளியிடவும் எண்ணினோம். இவ்விதம் இந்தப்புராண ரத்தினத்தை வெளியிட ஆரம்பித்து ஸ்ரீகோபாலனுடைய லீலையை விரிவாயுபதேசிக்கும் தசமஸ்கந்தத்தை முதலில் தொடங்கி வெளியிட முன்வந்ததில் அதன் பூர்வார்த்தம் 49 அத்தியாயங்களையும், தமிழரையுடன் முதலாவது புஸ்தகமாக இப்பொழுது வெளியிடுகிறோம். அடுத்த உத்தரார்த்தத்தையும் தனிப்புஸ்தகமாகவே வெளியிடவெண்ணிவேலை நடந்துவருகிறது. அது முடிந்ததும் 11, 12-வது ஸ்கந்தங்களை முறையே முடித்தபின்னர் அடிமுதல் வெளியிட ஆரம்பிக்க உத்தேசித்திருக்கிறோம். ஆகவே பாகவதபக்தர் யாவரும் எமது சிரமம் பயன்படுமாறு செய்ய முன்வரவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீராதாகிருஷ்ணதாஸன்,

கடலங்குடி தடேச சாஸ்திரிகள்,

கஸ்தூரிசங்கவிலாஸ், நடேசய்யர் தெரு, புதுமாம்பலம்,

தேனும்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

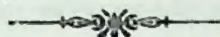
[2-8-1933.]

ஸ்ரீ மத்பாகவதம்.

தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

ஸ்ரீதீர்வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகையிலுள்ள ஸ்லோகங்கள்

....

1

அத்தியாயம் 1.

ஸ்ரீதேவி மதங்கொண்ட அரசர்களாகிற ஆஸ்வர்களால் பிடிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு ப்ரம்ஹதேவனைச் சரணமடைதல், ப்ரம்ஹா ஸ்ரீநாராயணனை ஸ்துதித்தல், பகவான் வஸுதேவ கிருஹத்தில் ஆதிசேஷனுடன் அவதரிக்கப்போவதாய் தேவர்களைக் குறித்து ப்ரம்ஹா சொல்லுதல், வஸுதேவர் தேவகியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு ஊர்வலம் வரும்பொழுது “இந்தத் தேவகியின் வயிற்றில் பிறக்கும் 8-வது கர்ப்பம் உன்னைக்கொல்லப்போகின்றது” என்று கம்ஸனைக்குறித்து அசரீர வாக்குண்டாகுதல், கம்ஸன் தேவகியைக் கொல்லமுயலுதல், வஸுதேவர்குழந்தைகள் பிறந்தவுடனே தந்தவிடுவதாய்ச் சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தல், நாரதரின் வார்த்தையினால் வஸுதேவரின் 6 பிள்ளைகளையும் கம்ஸன் கொன்றுவிடுதல் முதலியன

...

3

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

....

17

அத்தியாயம் 2.

தேவகிக்கு 7-வது கர்ப்பமுண்டாகுதல், பகவானின் உத்திரவினால் யோகமாயையானவள் அந்தக் கர்ப்பத்தை ரோஹிணியின் உதரத்தை அடைவித்தல், பிறகு பகவான் தேவகியினிடம் ஆவிர்ப்பவித்தல், பகவதாவே சத்தால் ஏற்பட்ட தேவகியின் சரீர சோபையைக் கண்டு கம்ஸன் பயமடைதல், தேவகியின் கர்ப்பத்தை

பக்கம்.

யடைந்த பகவானை ப்ரம்ஹாதி தேவர்கள் ஸ்துதித்தல்
முதலியன (ப்ரம்ஹ ஸ்துதி)

.... 22

அத்தியாயம் 3.

பகவதவதாரம், தேவகி வஸுதேவர்கள் பகவானை ஸ்துதித்தல், தேவகி வஸுதேவர்களின் முந்திய ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை பகவான் கூறல், வஸுதேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக்கோசுலத்துக்கு எடுத்துச்சென்றுவிட்டு விட்டு அங்கு பகவானின் உத்தரவினால் யசோதைக்குப் பிறந்திருக்கும் பகவன்மாயையான பெண் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுத் திரும்பி வருதல் முதலியன

35

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம் 49

அத்தியாயம் 4.

தேவகியின் 8-வது பிரஸவத்தைக்கேட்டு கம்ஸன் ஓடி வந்து பகவன்மாயையான பெண்ணைக் கொல்லமுயலுதல், அவன் நிமிறிக்கொண்டு ஆகாசத்தையடைந்து “உன்னைக் கொல்லுபவன் எங்கேயோ பிறந்துவிட்டான்” என்பதாய்க் கூறி மறைதல், கம்ஸன் தேவகி வஸுதேவர்களை ஸமாதானப்படுத்தல், கம்ஸன் கெட்ட மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்து குழந்தைகளை ஹிம்லிக்கும்படி அஸுரர்களைத் தூண்டுதல் முதலியன

52

அத்தியாயம் 5.

நந்தர் புத்திரனுக்கு ஜாதகர்ம மஹோத்ஸவத்தைச் செய்தல், கப்பம் கட்டுவதற்காக மதுராபுரிக்குச் சென்று வஸுதேவரை ஸந்தித்து ஸம்பாஷித்தல் முதலியன ....

61

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம் 67

அத்தியாயம் 6.

நந்தகோபர் மதுரையிலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது மார்க்கத்தில் இறந்துகிடக்கும் பூதனை என்ற ராக்ஷஸியைக் காணல், கிருஷ்ணனால் அவளுக்கு மரணம் நேர்த்ததாய்க் கேட்டு ஆச்சரியப்படுதல் முதலியன ...

71

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம் ... 81

பக்கம்.

அத்தியாயம் 7.

சகடாஸூரன், கிருஷ்ணவர்த்தாஸூரன் இவர்களின் வதம்	
கிருஷ்ணன் தனது வாய்க்குள் யசோதைக்கு ஜகத்	
முழுவதையும் காண்பித்தல் முதலியன	... 87
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	... 95

அத்தியாயம் 8.

சர்க்கார், யசோதை ரோஹிணி இவர்களின் புத்திரர்களு	
க்கு நாமகரணம் செய்தல், கிருஷ்ணன் செய்யும்	
பால்கிரீடைகளைக் கோபிகைகள் யசோதையின் முன்	
வர்ணித்தல், யசோதைக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனது	
வாய்க்குள் ஜகத்தைக் காண்பித்தல், யசோதாநந்த கோ	
பர்களுக்கு பகவானைப் புத்திரனாக அடைந்து சீராட்	
டுவதற்குரிய பாக்யம் பெற்றதின் காரணம் கூறல்	
முதலியன	 103
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	 115

அத்தியாயம் 9.

கிருஷ்ணன் ஸ்தன்யுபானம் செய்யும்பொழுது யசோதை	
அடுப்பில் வைத்த பால் பொங்கி வழிவதைக்கண்டு	
கிருஷ்ணனை உதறித் தள்ளிவிட்டுச் செல்லல், கிருஷ்	
ணன் கோபங்கொண்டு தயிர்ச்சட்டியை உடைத்து	
வெண்ணையை எடுத்துக்கொண்டு வேறிடம் சென்று	
உரலிலுட்கார்ந்து பசுபித்தல், இவற்றை அறிந்த	
யசோதை கோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனை உறலில் கட்	
டிப்போடுதல் முதலியன	... 126
இவ்வத்தியாயார்த்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	... 132

அத்தியாயம் 10.

நளகூபரன், மணிகர்வின் என்ற யக்ஷர்களுக்கு நாரத	
சாபத்தால் மருதைமரமாகப்பிறவி ஏற்படுதல், இரண்டு	
மருதைமரங்களின் நடுவில் கிருஷ்ணன் தனது இடுப்	
பில் கட்டப்பட்ட உரலை இழுத்துக்கொண்டுச் செல்	
லதல், அதனால் மறம் முறிந்துவிழுதல், அதிலிருந்து	

பக்கம்.

இரண்டு தேவர்கள் வெளிவந்து கிருஷ்ணனை ஸ்துதித்து தமது இருப்பிடம் செல்லுதல் முதலியன ...	135
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம் ...	143

அத்தியாயம் 11.

மருதைமரம் முறிந்து விழுந்ததைக்கண்டு நந்தகோபாதிகள் பயமடைதல், கோகுலத்தில் அடிக்கடி இதபோன்ற உத்பாதங்கள் வருவதைக்கண்டு பயந்து கோபாலர்கள் பிருந்தாவனத்துக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லுதல், கிருஷ்ணன் கன்றுகளை மேய்க்க ஆரம்பித்தல், வத்ஸாஸூரன், பகாஸூரன் இவர்களைக்கொல்லுதல் முதலியன..	147
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	157

அத்தியாயம் 12.

அகாஸூரனை வதம் செய்தல் முதலியன ...	160
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம் ...	170

அத்தியாயம் 13.

ப்ரம்ஹதேவன் கன்றுகளையும், கோபாலர்களையும், தனது மாயையால் அபஹரித்தல், ஒருவருஷ காலம் கிருஷ்ணன், கன்றுகளாகவும் கோபாலர்களாகவும் உருவமெடுத்து நடித்தல், இதைக்கண்டு ப்ரம்ஹதேவன் மதிமயக்கங்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்து ஸ்துதிக்க ஆரம்பித்தல் முதலியன	178

அத்தியாயம் 14.

ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் குறித்து ப்ரம்ஹதேவன் விரிவாய்ச் செய்த ஸ்தோத்திரம் ...	194
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம் ...	211

அத்தியாயம் 15.

கிருஷ்ணராமர்கள் பசுக்களை மேய்க்க ஆரம்பித்தல், தேனுதாஸூரனைக் கொல்லுதல், காலியனுடைய விஷத்தால் கெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைக்கோபாலர்களும் பசுக்களும் குடித்து உயிரிழுந்து கீழ் விழுதல், அமிருத

பக்கம்.

சடாக்ஷவீக்ஷணத்தினால் கிருஷ்ணன் அவர்களைப் பிழைப்பித்தல் முதலியன	...	215
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	...	224

அத்தியாயம் 16.

கிருஷ்ணன் காளியனின் சிரவியில் ஏறி நர்த்தனம் செய் வதன்மூலம் அவனது கொழுப்பை அடக்குதல், நாகபத் தினிகள் ஸ்துதித்தல், அவர்களின் ஸ்தோத்திரத்தினால் ப்ரஸன்னமான கிருஷ்ணன் காளியனை மணகத்வீபத் துக்குப் போகும்படி உத்தரவிடுதல் முதலியன	...	231
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப் பற்றிய நாராயணியம்	...	247

அத்தியாயம் 17.

காளியன் பாம்புகளுக்கு இருப்பிடமான மணகத்வீபத் தைவிட்டதின் காரணம் கூறல், நந்தாதிகளைக் காட் டுத்தியினின்றும் காப்பாற்றுதல் முதலியன	...	254

அத்தியாயம் 18.

காட்டில் கிருஷ்ணன் செய்த பலவித விளையாட்டுக்களை வர்ணித்தல், பலராமனால் செய்யப்பட்ட ப்ரலம்பா ஸூரவதம் முதலியன	...	258
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	265

அத்தியாயம் 19.

பசுக்கள் முஞ்சாரணியத்தையடைதல், அங்கு தீப்பற்றிக் கொள்ளுதல், அந்தத்தீயை கிருஷ்ணன் பானம்செய்து பசுக்களையும், கோபாலர்களையும், காப்பாற்றல் முதலியன.	...	268
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	271

அத்தியாயம் 20.

வருஷருது, சரத்ருது இவற்றின் அழகை வர்ணித்தல் முதலியன	....	276

அத்தியாயம் 21.

சரத்காலத்தில் காட்டிலிருந்து கிருஷ்ணன் வேணுகா னம் செய்தல், அதைக்கேட்டு கோபிகைகள் பலவித மாய் வர்ணித்தல் முதலியன	....	236

பக்கம்.

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

.... 294

அத்தியாயம் 22.

கோகுலத்திலுள்ள குமாரிகைகள் கிருஷ்ணன் தமக்குப் பர்த்தாவாக வரவேண்டுமென்று கருதி காத்தியாயனியை ஆர்ச்சித்தல், அவர்கள் ஒருநிமை வஸ்திரமில்லாது ஜலத்தில் கரீடைசெய்யுங்கால் அவர்களின் வஸ்திரங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணன் மரத்தின்மீது ஏறுதல், பிறகு அவர்கள் கரையில் ஏறிவந்து இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு வஸ்திரத்தையாசித்த பொழுது அதைக்கொடுத்து அனுக்கிரஹித்தல், மரங்கள் மூலமேற்படுங் உபகாரத்தைவாணித்தல் முதலியன

298

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

.... 305

அத்தியாயம் 23.

ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்ட கோபாலர்கள் யாக்குரிசர்களிடம் அன்னத்தை யாசித்தல், யாக்குரிகள் மென்னமாக இருத்தல், பிறகு கோபாலர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தூண்டுதலால் யக்ஞபத்னிகளிடம் அன்னத்தை யாசித்தல், யக்ஞபத்னிகள் அன்னத்தினை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் ஸம்பம் வருதல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவர்களைத் திரும்பிப்போகும்படி சொல்லுதல், அவர்கள் அதைமறுத்தல், பகவான் மறுபடியும் திரும்பிப்போகும்படி உபதேசித்தல், உடனே அவர்கள் திரும்பிச்செல்லுதல், முதலில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பாசனையை வீன்செய்தோமே என்று யாக்குரிசர்கள் வருந்துதல், தங்களது ஸ்திரீகளைப் புகழுதல் முதலியன

... 309

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

... 320

அத்தியாயம் 24.

கோபாலர்கள் இந்திரனைக்குறித்து யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தல் அதைத்தடுத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோவர்த்தன

பக்கம்.

மலைக்கும், பசுக்களுக்கும், பராமஹணர்களுக்கும் பூஜையைச் செய்வித்தல் முதலியன	...	324
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	331

அத்தியாயம் 25.

இந்திரன் கோபங்கொண்டு கோகுலத்தை அழிப்பதற் காக அதிகமாய் மழைபொழியும்படி செய்தல், கோபா லர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சரணமடைதல், கோவர்த் தன மலையைப்பிடுங்கிக் குடையாகப்பிடித்து மழை யினின்றும் கோபாலர்களையும், பசுக்களையும் காப் பாற்றல் முதலியன	...	336
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	343

அத்தியாயம் 26.

கோவர்த்தனமலையைத் தூக்குதல் முதலிய கார்யங்களால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் ஸந்தேஹம் கொண்டவர்களான கோபாலர்கள் நந்தரிடம் உமது புத்திரனின் உண் மையை விளக்கவேண்டுமென்று வினவுதல், கார்க்கர் சொன்ன வார்த்தைகளால் நந்தகோபர் அவர்களின் ஸந்தேஹத்தை விலக்குதல் முதலியன	...	347

அத்தியாயம் 27.

கர்வபங்கமடைந்த இந்திரன் பகவானை ஸ்துதித்தல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரனுக்கு நல்மொழிகளை உபதே சித்தனுப்புதல், காமதேனு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு கோ விர்தபட்டாபிஷேகம் செய்தல் முதலியன	...	352

அத்தியாயம் 28.

ஆஸ்ரவேணையில் ஸ்நானம் செய்வதற்காக யமுனையில் இறங்கின நந்தகோபரை வருண தூதன் வருண லோ கம் கொண்டுபோகுதல், கிருஷ்ணன் வருண லோகம் சென்று நந்தரை அழைத்து வருதல் நந்தாதி கோபா லர்களின் வேண்டுகூலால் அவர்களுக்கு வைகுண்டத் தைக் காண்பித்தல் முதலியன	...	358
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	362

அத்தியாயம் 29.

ஒருநாளிரவில் யமுனையின் கரையில் கிருஷ்ணன் வேணு
கானம்செய்தல், அதைக்கேட்டுகோபிகைகள் கிருஷ்ண
னின் ஸமீபம் ஓடிவருதல், கிருஷ்ணன் கோபிகைகளை
திருப்பிப்போகும்படி சொல்லல், அவர்கள் அதை
மறுத்துத்தன்னுடன் க்ரீடக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தல், கிருஷ்ணன் கோபிகைகளுடன் ராஸக்ரீட
ரெய்ய ஆரம்பித்தல், கோபிகைகள் கிருஷ்ணன் தமது
ரூபலாவண்யாதிகளுக்கு ஈடுபட்டுவிட்டதாய்க் கருதி
கர்வங்கொள்ளல், அதைக் குறைப்பதற்காக கிருஷ்
ணன் மறைதல் முதலியன

... 367

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

... 383

அத்தியாயம் 30.

மறைந்த கிருஷ்ணனை கோபிகைகள் காடுகளில் தேடுத
லும், பைத்தியம் பிடித்தலுக்கொப்பான அவர்களின்
சேஷ்டை முதலியனவும்

... 390

அத்தியாயம் 31.

கோபிகைகள் மறுபடியும் யமுனையின் மணல் திட்டுக்கு
வந்து கிருஷ்ணனைக்குறித்து உறக்கப்பாடிக்கொண்டு
அவரது வரவை பிரார்த்தித்தல் முதலியன கோபிகா
கீதம்

... 399

இவ்வத்தியாயார்த்தங்களைப்பற்றிய நாராயணியம்

... 405

அத்தியாயம் 32.

கிருஷ்ணன் பிரஸன்னராசிக் வருதல், அவரிடம் கோபிகை
கள் சில கேள்விகளைக் கேட்டல், அதற்கு கிருஷ்
ணன் பதிலளித்தல், கோபிகைகளை ஸமாதானப்படுத்
தல் முதலியன

... 409

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்

... 415

அத்தியாயம் 33.

கிருஷ்ணன் கோபிகைகளுடன் ராஸக்ரீடையை நடத்
தல் பரஸ்தீர்களுடன் சேர்ந்து கிருஷ்ணன் க்ரீடித்தது

பக்கம்.

நியாயமாகுமா? என்ற கேள்வி, அதற்கு ஸமாதனம் முதலியன	...	418
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	428

அத்தியாயம் 34.

நந்தகோபரை மலைப்பாம்பு விழுங்க ஆரம்பித்தல், கிருஷ்ணன் அந்தப் பாம்பைக் காலால் உதைத்ததால் மட்டுமே வித்யாதரனின் உருவத்தையடைதல், அவன் அங்கிரஸின் சாபத்தால் இந்தப் பாம்புப் பிறவியை அடைந்ததாய்கூறித் தனதுலோகம் செல்லுதல், ராமன் கிருஷ்ணன் இவர்கள் இரவில் கோபஸ்திரிகளுடன் வினையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சங்கருடன் என்ற குபேரனின் லேலைக்காரன் கோபிகைகளை அபஹரித்துச் செல்லுதல், கிருஷ்ணன் சங்கருடனைக் கொன்று அவனது தலையிலுள்ள ரத்தினத்தை அபஹரித்தல் முதலியன	...	435
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	440

அத்தியாயம் 35.

கிருஷ்ணன் பகலில் காட்டுக்குச் சென்றபொழுது கோபிகைகள் அவனது வேணுநீர்த்ததை வர்ணித்துக்கொண்டு காலம் கழித்த முறைகள் முதலியன (கோபிகாயுகள கீதம்)	...	444

அத்தியாயம் 36.

அரிஷ்டாஸூரவதம், நாரதரின் வார்த்தையினால் கம்ஸன், பலராமன் கிருஷ்ணன் இவர்களை வஸுதேவரின் பிள்ளையாக அறிந்து வஸுதேவரைக்கொல்லப்போகுதல், நாரதர் அவனைத் தடுத்தல், பிறகு கம்ஸன் வஸுதேவர் தேவகி இவர்களை இரும்புச்சங்கிலியால் விலங்கிடுதல், கேசி என்ற ஆஸூரனை ராம கிருஷ்ணர்களைக் கொல்லுவதற்காக அனுப்புதல், ராம கிருஷ்ணர்களைத் தனூர்யாக ஸந்தர்சன வியாஜமாய் அழைத்துவரும்படி அக்ருரை அனுப்புதல் முதலியன	...	452

பக்கம்.

அத்தியாயம் 37.

கேசிவதம், நாரதர் கிருஷ்ண ராமர்களிடம் ரஹஸ்யத்தில் வந்து இனி செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் குறிப் பிட்டு ஸ்துதித்தல், வ்யோமாஸுர வதம் முதலியன ...	459
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணீயம் ...	465

அத்தியாயம் 38.

அக்ரூரர் தேரில் ஏறிக்கொண்டு நந்தகோகுலம் செல்லும் பொழுது பாதையில் கிருஷ்ண ஸம்பாஷணம், ஸ்பர் சம், மர்யாதைகள் முதலிய விஷயமான மனோரதங்க ளைச் செய்தல், கோகுலத்தில் கிருஷ்ணனுடைய அடி வைப்புகளைக்கண்டு பக்தியால் மனமிளகி அந்த கிருஷ் ணசாரண ஸம்பந்தம்பெற்ற தூளிகளில் விழுந்து புர ளுதல், அக்ரூரர் மார்க்கத்தில் செய்த மனோரதங்களை நேரில் ராமகிருஷ்ணர்கள் மூலம் அனுபவித்தல், நந்த கோபர் பந்துக்களின் கேசும ஸமாசாரத்தைப் பற்றி விசாரித்தல் முதலியன ...	469
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணீயம் ...	479

அத்தியாயம் 39.

கிருஷ்ணன் அக்ரூரரிடம் வந்த காரணத்தை வினவுதல், அக்ரூரர் கம்ஸனால் செய்யவிரும்பப்பட்ட காரியங் களைச் சொல்லி கிருஷ்ணன் முதலியோரை அழைத்துக் கொண்டு மதுரைக்குப் புறப்படுதல், கோபிகைகள் அச்சமயம் வருத்தமுற்று கிருஷ்ணனைக் குறித்து பல விதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லல், கிருஷ்ணன் அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தல், மார்க்க மத்தியில் யமுனையில் அக்ரூரர் ஸ்னானம் செய்யும்பொழுது ஐலத் தினுள்ளில் வைகுண்டத்தைக் காணல் முதலியன ...	484
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணீயம் ...	495

அத்தியாயம் 40.

அக்ரூரர் கிருஷ்ணனை ஈஸ்வரர்களுக்கு மீஸ்வரனாக எண் னிக்கொண்டு வணங்கி பக்தியுடன் கூட ஸ்குண நிரீக் குண பேதத்தினால் ஸ்துதித்தல் ...	499

அத்தியாயம் 41.

ராமகிருஷ்ணர்களுடன் அக்ஞாந் மதுராபுரியை அடை
தல், கிருஷ்ணன் பட்டினத்துக்கு வெளியிலேயே
தங்கி அக்ஞாநைமட்டும் பட்டினத்துக்குள் பிரவேசிக்
கும்படி சொல்லல், தன்னுடன் தனது கிருஹம் வர
வேண்டுமென்று யாசித்த அக்ஞாநருக்குப் பின்னர் வரு
வதாய் கிருஷ்ணன் ஸமாதானம் சொல்லியனுப்புதல்,
மத்யாந்ஹத்துக்குப் பிறகு பலராமனுடன்கூட பட்
டினத்தைப் பார்ப்பதற்காகச் செல்லல், அவர்களைக்
கண்டு பட்டினத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் ஆன
ந்தமடைதல், ராஜவீதியில் துணிமூட்டையைத் தூக்
கிச் செல்லும் ஒருவண்ணானிடம் கிருஷ்ணன் வஸ்தி
ரங்களை யாசித்தல், அவன் அதைக்கொடுக்க மறுத்தது
டன் அவமரியாதையாகப் பேசினதால் அவனது தலை
யை முறித்துத்தள்ளி வேண்டிய வஸ்திரங்களை எடுத்த
துக்கொள்ளல், புஷ்பமாலைகள், நல்ல வாஸனைகள்
இவற்றால் பூஜைசெய்த மாலாகாணுக்குத் தன்னிடம்
பக்தியையும், ஐசுவர்யத்தையும் கொடுத்து அனுக்கிர
ஹித்தல் முதலியன

... 505

அத்தியாயம் 42.

கிருஷ்ணன், வாஸனையுள்ள சந்தனத்தைக்கொடுத்த குப்
பையை அவளது சரீரத்திலுள்ள கோணலை நீக்கி
அனுக்கிரஹித்தல், அவள் தனது வீட்டிற்கு வரவேண்
டுமென்று கிருஷ்ணனை யாசிக்க, பிறகு வருவதாய்
ஸமாதானப்படுத்தி அனுப்புதல், பிறகு கிருஷ்ணன்
தனார் யாகசாலைக்குச் சென்று தனுஸ்ஸை எடுத்து
நானேற்றி அதை முறித்தல், அதுகண்டு சண்டைக்கு
வந்த கம்ஸனது ஸைன்யங்களை முறிந்த வில்லினாலேயே
அடித்துக்கொல்லல், கோபர்களுடன் கூட கிருஷ்ணன்
தான் தங்கி இருக்குமிடம்செல்லல், கம்ஸன் இவற்றை

பக்கம்.

எல்லாமறிந்து பயமடைதல், பலவிதமான அபசகுனங் களைக் காணல் முதலியன	...	516
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	522

அத்தியாயம் 43.

ராம கிருஷ்ணர்கள் மல்ல யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக சங்கத்தின் வாயிற்படியையடைதல், தன்னைக் கொல் லுவதற்காக வந்த பூவலயாசிடம் என்ற யானையுடன் கிருஷ்ணன் பலவிதமான கர்டைகளைச் செய்து முடி வில் அந்த யானையையும் யானைப்பாகர்களுடையும் ஸம் ஹரித்தல், பிறகு சங்கத்தில் பிரவேசித்து சாநூராதி களுடன் ஸம்பாஷித்தல் முதலியன	...	528

அத்தியாயம் 44.

கிருஷ்ணன் சாநூரனுடனும், பலராமன் முஷ்டிகனுட னும் மல்ல யுத்த முறைப்படி யுத்தம் செய்தல், பிறகு ராம கிருஷ்ணர்கள் சாநூர முஷ்டிகர்களுடையும், மற் றுமுள்ள மல்லர்களுடையும் கொல்லல், இதுகண்ட கம் ஸன் ராம கிருஷ்ணாதிபதிகளையும் அவர்களது தாய் தந் தைகளையும் அதிகமாய் நிந்தித்துப் பேசல், இதைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் கம்ஸனிருக்கும் ஆஸனத்தில் தாவி அவனைக் கீழேதள்ளி வதம் செய்தல், யுத்தத்துக் காக வந்த கம்ஸனது ஸுஹோதரர்கள் 8 பெயர்களை யும் வதம் செய்தல், அவர்களது ஸ்திரீகள் பிரலாபித் தல், தேவகிவஸுதேவர்களைக்கட்டினின்றும் அகிழ்த்து விடுதல் முதலியன	...	536
இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம்	...	545

அத்தியாயம் 45.

ராம கிருஷ்ணர்கள் தேவகி வஸுதேவர்களை ஸமாதா னப்படுத்தல், உக்மஸேனனுக்கு மதுரா ராஜ்ய பட்டா

பக்கம்.

பிஷேகம் செய்வித்தல், நந்தகோபர், யசோதை இவர் களை ஸமாதானப்படுத்தி கோகுலத்துக்கு அனுப்புதல், பிறகு வஸுதேவர் ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தல், ஸாந்திபனி மஹருஷியினிடம் எல்லா வித்தைகளையும் கற்றுக் கொள்ளல், 64 கலைகளின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தல், பஞ்சஜனன் என்ற அஸுமனை வதம்செய்தல், ப்ரபாஸ நிர்த்தத்தில் மறித்த குரு புத்திரனை குரு தசஷ்டினை யாகத் திருப்பவும் கொண்டுவந்து கொடுத்து ஊருக்குத் திரும்புதல் முதலியன ...

551

அத்தியாயம் 46.

நந்தகோப யசோதாதிகளை ஸமாதானப்படுத்த வேண்டி கிருஷ்ணன் உத்தவரைக்கோகுலத்துக்கு அனுப்புதல், அவர் நந்தகோகுலம் சென்று தத்வோபதேசத்தினால் அவர்களின் துக்கத்தை விலக்குதல் முதலியன ...

564

அத்தியாயம் 47.

கோபிகைகள் உத்தவரைக்கண்டு கிருஷ்ண விரஹத்தால் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளல், ப்ரமரகீதம், உத்தவர் கோபிகைகளுக்கு தத்வோபதேசம் செய்தல் மூலம் ஸமாதானப்படுத்தல், கோபிகைகளின் பக்தியின் பெருமையைப்பற்றிப் புகழுதல், உத்தவர் கோகுலவாலிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மதுராபுரிக்குத் திரும்பிவருதல் முதலியன.

573

இவ்வத்தியாயார்த்தத்தைப்பற்றிய நாராயணியம் ...

590

அத்தியாயம் 48.

கிருஷ்ணன் ஸைரந்திரியின் வீடுசென்று அவளது கா மனையைப் பூர்த்திசெய்தல், பிறகு ராமகிருஷ்ணர்கள் அக்ருரர் வீடுசென்று அவரால் செய்யப்பட்ட பூசை

பக்கம்.

களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பாண்டவர்களிடம் திருநத
ராஷ்டிர ராதிகள் நடந்துகொள்ளும் முறையை அறிந்து
கொள்ளுவதற்காக அவரை ஹஸ்தினோபுரத்துக்கு அனுப்
புதல் முதலியன

... 596

அத்தியாயம் 49.

அக்ரூரர் ஹஸ்தினோபுரம் சென்று பாண்டவர்களிடம் வைத்
திருக்கும் திருதராஷ்டிரரின் அபிப்ராயமறிவதற்கா
கச் சில மாதங்கள் அங்கு வலித்தல், குந்தியும், விதூர
ரும் தூர்யோதனாதிகளால் பாண்டவர்களுக்கிழைக்கப்
பட்ட தீங்கைச் சொல்லுதல், குந்தி கிருஷ்ணனைக்
குறித்து பிரார்த்தித்தல், அக்ரூரரும் விதூரரும் குந்
தியை ஸமாதானப் படுத்தல், அக்ரூரர் ஹருக்குத்திரும்
பும்பொழுது பாண்டவர்களிடம் வைஷ்ணவம் பாராட்
டாமளிருக்க வேண்டுமென்று திருதராஷ்டிரரனுக்கு
உபதேசித்தல், திருதராஷ்டிரரன் பகவதஸங்கல்பப்
படித்தான் எதுவும் நடக்கும் என்று ஸமாதானம்
கூறல் முதலியன

... 604

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

दशमस्कन्धे पूर्वार्द्धे प्रथमोऽध्यायः ॥

—•••—

श्रीधरीयव्याख्यानावतरणिकास्थाः श्लोकाः ॥

विश्वसर्गविसर्गादिनवलक्षणलक्षितम् । श्रीकृष्णाख्यं परं धाम
जगद्धाम नमाम तत् ॥ १ ॥ दशमे दशमं लक्ष्यमाश्रिताश्रयविग्रहम् । क्रीड-

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

பத்தாவது ஸ்கந்தம்.

பூர்வார்த்தம், முதலாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை—இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தில் 12 ஸ்கந்தங்களுண்டு. பொதுவாய் புராணங்களுக்கு (1) ஸர்க்கம்=லிருஷ்டி, (2) ப்ரதி ஸர்க்கம்=ப்ரளயம், (3) வம்சம், (4) மன்வந்தரம், (5) வம்சாநுசரி தம் என்ற இவ்வைந்தையும் கூறுதல் லக்ஷணமாயினும் இந்தப் பாக வத மஹா புராணத்துக்குமட்டும், *(1) ஸர்க்கம், (2) விஸர்க்கம், (3) ஸ்தானம், (4) போஷணம், (5) ஊதி, (6) மன்வந்தரம், (7) ஈஸாநுகதை, (8) ந்ரோதம், (9) முக்தி, (10) ஆஸ்ரயம் எனப்

*ஸர்க்கம் முதலியன இன்னதென்பதை 2-வது ஸ்கந்தம் 10-வது அத்தியாயம் 1-வது சுலோகத்தில் கண்டுகொள்க.

देवकीसुतात् । श्रुत्वा भीतोऽवधीत्तस्याः पद्मर्भानिति वर्ण्यते ॥ १० ॥
कृष्णावतारचरितश्रवणामृतनिर्वृतः । उक्तानुवादेनौसुक्याद्वाजा पृच्छति
तत्पुनः ॥ ११ ॥

श्रीभागवत प्रारंभः ॥

राजोवाच—कथितो वंशविस्तारो भवता सोमसूर्ययोः । राज्ञां चो
भयवंश्यानां चरितं परमाद्भुतम् ॥ १ ॥ यदोश्च धर्मशीलस्य नितरां मुनि-
सत्तम । तत्रांशेनावतीर्णस्य विष्णोर्वीर्याणि शंस नः ॥ २ ॥ अवतीर्य यदो-
र्वंशे भगवान्भूतभावनः । कृतवान्यानि विश्वात्मा तानि नो वद विस्तरात्
॥ ३ ॥ निवृत्ततर्पणपणीयमानाद्भवौपधाच्छ्रोत्रमनोभिरामात् । क उत्तमश्लोक-
गुणानुवादात्पुमान्विरज्येत विना पशुघ्नात् ॥ ४ ॥ पितामहा मे समरेऽम-

விவரம் சொல்லப்படுகிறது. கிருஷ்ணனுடைய அவதார சரித்ர
ஸ்ரவணமிருத்ததினால் திருப்தியைபடைந்த பரீகசித் ராஜன் சுகா
சாரியரை நோக்கிப் பின்னும் கேட்கத்தொடங்குகிறார்—

பரீகசித்ராஜன்—“ஹே முனிஸத்தம! உம்மால் சந்திர ஸூர்
யர்களின் வம்சவிஸ்தாரமானது சொல்லப்பட்டது. இரு வம்சங்களி
லும் பிறந்த அமரர்களுடைய மிக்க அத்புதமான சரித்திரமும் மிக்க
மிக்க அத்புதம் வாய்ந்த தர்மசீலரான யதுவின் சரித்திரமும் சொல்
லப்பட்டது. அந்த யதுவின் வர்சத்தில் அம்சமாக அல்லது அம்
சத்துடன்=(ஆதிசேஷனுடன்) அவதாரித்த விஷ்ணுவினுடைய வீலை
களை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். (1-2) பூதங்களே விருத்தி
செய்பவரும், விஸ்வாத்மாவுமான பகவான் யதுவின் வம்சத்தில்
அவதாரித்து எவற்றைச் செய்தாரோ அவற்றை எங்களுக்கு விரிவா
கச் சொல்லவேண்டும். (3) ஆசை பொழிந்தவர்களால் கானஞ்
செய்ப்பப்படுவதும், பிறவிபாகிற பிணிக்கு மருந்தானதும், கேட்போ
ரின் மனத்தைக் களிக்கச்செய்வதுமான உத்தம ஸ்ரீலோகஞான பக்
வானுடைய குணனுவாதத்தினின்றும் *பசுஷந்தி செய்பவனைத்

* இங்கு அபகக்ஞந் எனப் பாடம் கொண்டு ஆத்மஹந்தி செய்து
கொள்ளப்பவனைக் காட்டிலும் என்றும் வேறு பொருளும் கொள்ளப்படு
கிறது. முக்தர், முமுகூ, விஷய ஆகிய மூவருக்குமே இந்த பகவத்
குணனுவாதமானது விசேஷப்பயன் தருவதாகவாகிறது என்பது இந்த 4-
வது சுலோகத்தாற் சொல்லப்படுகிறது.

रज्यैर्देवव्रताद्यातिरथैस्तिमिङ्गिलैः। दुरत्ययं कौरवसैन्यसामरं कृत्वाऽत-
 रन्वत्सपदं स्म यत्पुत्राः॥ ५ ॥ द्रौण्यस्त्रविलुष्टमिदं मदङ्गं सन्तानवीजं कुरु
 पाण्डवानाम्। जुगोप कुक्षिद्वत आत्तचक्रो मातुश्च मे यः शरणं गतायाः
 ॥ ६ ॥ वीर्याणि तस्याखिलदेहभाजामन्तर्वहिः पुरुषकालरूपैः। प्रयच्छतो
 मृत्युमुतामृतञ्च मायामनुष्यस्य वदस्व विद्वन्॥ ७ ॥ रोहिण्यास्तनयः प्रोक्तां
 रामस्संकर्षणस्त्वया। देवक्या गर्भसंवन्धः कुतो देहान्तरं विना ॥ ८ ॥
 कस्मान्मुकुन्दो भगवान्पितुर्गोहाद्व्रजं गतः। क वासं ज्ञातिभिस्साङ्गं कृत-

தவிர்த்து வேறு எந்தப் புருஷன் வெறுப்பையடைவான். (4) மே
 லும் எனது பாட்டன்மார் போரில் எவரை ஓடமாகக்கொண்டு
 தேவர்களை ஐயித்தவர்களும், பிஷ்மரை ஆத்யராக (முதல்வராக) க்
 கொண்டவர்களுமான ஆதிமதர்களாகிற திமிங்கிலங்களினால் தான்
 டர்க்கரிய கௌரவனேனையாகிற கடலைக் கொளப்படியாகச் செய்து
 தாண்டினரோ, எவர் சக்கிரம் போலச் சுழலுகின்ற கதையென்ற
 ஆயுதத்தைத் தாங்கி சரண்புகுந்த என் தாயினது வயிற்றில் பிரவே
 சித்து அஸ்வத்தாமாவினது ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தினால் பொசுக்கப்பட்
 டதும், குருக்கள் பாண்டவர்கள் இவர்களின் ஸந்தானத்துக்குக்
 காரணமானதுமான இந்த எனது சரிசத்தைக் காப்பாற்றினரோ,
 ஹேமீத்வன்! எல்லா ப்ராணிசஞ்ஞடையுமும் உள் நின்று புருஷ
 ரூபத்தால் (அந்தர்யாமிரூபத்தால்) மோகித்தையும், வெளிநின்று
 காலரூபங்களால் ஸம்ஸாரத்தையும் தருகின்றவரும், லீலையினால்
 மனுவஷ்ய சரிசத்தை எடுத்தவருமான அந்த கிருஷ்ணனுடைய லீலை
 களைச் சொல்லுவீராக. (5-7) ஸங்கர்ஷணமான பலராமன் ரோஹி
 ணியின் புதல்வனென உம்மால் சொல்லப்பட்டார். வேறு தேஹ
 மில்லாது தேவகியினது கர்ப்பஸம்பந்தம் (அவருக்கு) எவ்விதம்
 உண்டாகும். (8) பகவானான முகுந்தன் (கிருஷ்ணன்) பிதாவின்
 வீட்டினின்றும் கோகுலத்தையடைந்தது எதிர்க்காக. யாதவர்க

* परिभ्रमन्तमुल्काभिं भ्रामयन्तं गदां मुहुः கொள்ளிக்கொப்பான கதை
 யைச் சுற்றுகின்றவர் என முன்னர் (1-வது ஸ்கந்தம் 12 வது அத்
 தியாயம் 9-வது சுலோகத்தில்) சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்கு
 आचक्र: என்றவிடத்தி லுள்ள चक्र: என்றதற்குக் கதை எனப்பொருள்
 சொள்ளப்பட்டது.

வான்ஸாத்வதா பதி: || ௯ || வஜே வசந் கிமகரோந்மபுபுரீயீ ச கేశவ: | ஹாதரீ
 சாவதீகஸீ மாதூரஹாஸதர்ஷணம் || ௧௦ || ' தேஹ் மானுபமாஸ்தி கதி வர்பாணி
 வுஷ்ணிபி: | மபுபுரீயீ சஹாவாஸீத்பந்ய: கத்யபவந்மஹோ: || ௧௧ || எதத்யந்ய
 சர்வ மெ முநே க்ஷணவிசேஷிதம் | வப்துமஹீஸி சர்வஷ த்ரஹ்நாநாய விஸ்துதம் ||
 ௧௨ || நேபாதிபு:சஹ க்ஷுந்மா த்யக்தோதமபி வாபதே | பிவந்த் த்வம்ஸுக்மா மஜ-
 ச்யுத் ஹரிகதாமுதம் || ௧௩ || சூத் உவாச || எவ் நிஷய ம்ருநந்ந சாபு-
 வாஹ் வैयाசகிஸ்ச மகவானத விஷ்ணுராதம் | ப்ரத்யர்ஷ க்ஷணவரித் கலிகலம்
 பஹ் வ்யாஹ்ருமாஸத மாகவதப்ரதான: || ௧௪ ||

ளுக்குப் பதியான பகவான் தனது பந்துக்களுடன் (கோபாலர்களுடன்) கூட எங்கு வாஸஞ்செய்தார். (9) கேசவன் கோசுலத்திலும், மதுரையிலும் வலிக்குங்கால் செய்தது என்னை? தாயின் ப்ராதாவும் அவ்விதஞ் செய்யத்தகாதவனுமான கம்ஸனை நேரில் ஏன் கொன்றார். (10) மாலுஷமான தேஹத்தை யாஸ்ரயித்து யாதவர் களுடன் கூட மதுரையில் எத்துனை ஆண்டுகள் வலித்தார். ப்ரபுவான கிருஷ்ணனுக்கு எத்துனைபத்னிகள் இருந்தனர். (11) எல்லாமறிந்த ஓ முனே! இவற்றையும் மற்றுமுள்ள கிருஷ்ணனது வீலை யாவையும், சிரத்தையுடன் கேட்கும் எனக்கு விரிவுபடுத்திக் கூறத்தகுதியுள்ளவராகிறீர். (12) மிக்கப் பொருத்தற்கரிதான இந்தப் பதியானது ஐலத்தைக்கூட குடிக்காதவனாக இருப்பினும் தமது முககமலத்தினின்றும் வழிந்த ஹரிகதையாகிற அமுதத்தைப் ப்ருகுகின்ற என்னைப்பாதிக்கவில்லை” என்றார். (13) ஸூதபௌரானிகர் செளனகாதிபரை நோக்கி “ஹே ப்ருகு புத்ரமான செளனகரே! இவ்விதம் பொருத்தமான (பரீக்ஷித்தின்) கேள்வியைக்கேட்டு *பகவத்பக்தர்களுள் சிறந்தவரும் பகவானுமான அந்த வியாஸபுத்திரர் (சுகர்) விஷ்ணுமாதனை (பரீக்ஷித்தை) ப் புகழ்ந்து கலியிலுல் வீளையும் பாபத்தைப் போக்கும் கிருஷ்ணசரிதத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்” என்றார். (14)

* மாகவதப்ரதான: என்பதற்கு பகவத்பக்தர்களை ப்ரதானர்களாகக் குறியோத்தேய்யராகக்கொண்ட சுகர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “நித்ய் விஷ்ணுநபிரிய:” எனச் சொல்லப்படுவதே அதன் காரணமாகும்.

धीशुक उवाच-सम्यग्व्यवसिता बुद्धिस्तव राजर्षिसत्तम । वासुदेव
 कथायां ते यज्ज्ञाता नैष्ठिकी रतिः ॥ १५ ॥ वासुदेवकथाप्रश्नः पुरुषांस्त्रीन
 पुनाति हि । वक्तारं पृच्छकं श्रोतृन् तत्पादसलिलं यथा ॥ १६ ॥ भूमिर्ह्यस
 नृपव्याजदैत्यानीकशतायुतैः । आक्रान्ता भूरिभारेण ब्रह्माणं शरणं ययौ ॥
 १७ ॥ गौर्भूत्वाऽश्रुमुखी खिन्ना क्रन्दन्ती करुणं विभोः । उपस्थितान्तिके
 तस्मै व्यसनं स्वमवाचत ॥ १८ ॥ ब्रह्मा तदुपधार्याथ सह दैवैस्नया सह ।
 जगाम सत्रिनयनस्तीरं क्षीरपयोनिधेः ॥ १९ ॥ तत्र गत्वा जगन्नाथं
 देवदेवं वृषाकपिम् । पुरुषं पुरुषसूक्तेन उपतस्थे समाहितः ॥ २० ॥ गिरं

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹேராஜர்ஷிஸத்தம ! உனது புத்
 தியானது நன்கு உறுதிப்பட்டிருக்கிறது. உறுதிப்பட்ட எந்தப்
 புத்தியினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதையில் நிலைத்த அல்லது
 மேன்மையான ப்ரேமையானது உனக்கு உண்டாயிற்றே. (15)
 ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கதையைப் பற்றிய கேள்வியானது அவ
 ரது பாதத்தினின்றும் வெளிவந்த ஜலமா (கங்கையா) எனவே
 சொல்லுவார், பார்வனம் செய்பவர், (தனித்திருந்து) கேட்பவர்
 ஆகிய மூன்று புருஷர்களையும் பரிசுத்தராக்குகின்றதன்றே. (16)
 பூதேவியானவள் கொழுத்த அரசர் என மாற்றருக்கொண்ட
 அசுரர்களின் ஸைன்விய சதங்ரளின் பதினாறுங்களாகிற பெருஞ்
 சமையால் இருத்தப்பட்டவளாய் ப்ரம்ஹதேவனைச் சரணடைந்
 தாள். சரண்புகுந்த (1)பூமியானவன் துயரமடைந்தவனாகக் கண்
 தளில் நீரா வடியவிட்டுக்கொண்டு (மனது) கரையத்தக்கவாறு
 சுதறுகின்றவளாய் ப்ரம்ஹதேவனின் அருகில் வந்து தனது சுஷ்டத்
 தை அவரிடம் தெரிவித்தாள். (17-18) ப்ரம்ஹா அதை மனத்தில்
 வாங்கிப் பின்னர் தேவர்களுடனும், அப்பூதேவியுடனும் மஹாதே
 வனுடனும் கூடினவராய் பாற்கடலின் கரையையடைந்தார். அங்கு
 சென்று மனத்தை அசையாது நிருத்தி ஐகந்நாதனும், தேவதேவ
 னும் (2)கிருஷ்ணகபியுமான (3)புருஷனை புருஷருக்க மந்திரத்தி

(1) गौर्भूत्वा என்றதற்கு பசுவின் உருவமெடுத்து எனச் சிலர்
 கூறுகின்றனர். (2) वृषा=இந்திரனை அடி=ப்ரம்ஹஹத்தி ரூபமான பா
 பத்தினின்றும் பாதி=காக்கிரார் என்பதுபற்றி விருஷாகபியாவார். (3)

समाधौ गगने समीरितां निशम्य वेधास्त्रिदशानुवाच ह । गां पौरुषीं मे
 शृणुतामराः पुनर्विधीयतामाशु तथैव मा चिरम् ॥ २१ ॥ पुरैव पुंसावधृतो
 धराज्वरो भवद्भिरंशैर्यदुषूपजन्यताम् । स यावदुर्व्या भरमीश्वरेश्वरः स्व-
 कालशक्त्या क्षपयंश्चरेद्भुवि ॥ २२ ॥ वसुदेवगृहे साक्षाद्भगवान् पुरुषः परः।
 जनिष्यते तप्रियार्थं संभवन्तु सुरस्त्रियः ॥ २३ ॥ वासुदेवकलान्तः सहस्र

னால் துதித்தார். (19-20) பிரமதேவன் *தேவகாரியத்தை ஸமர்த்
 திருக்கவேண்டி. ஹிருதயாகாசத்தில் நன்கு சொல்லப்பட்ட வார்த்தை
 யைக்கேட்டு, ஹேதேவர்காள்! புருஷனான பகவானைச் சொல்லப்பட்
 ட வார்த்தையை என்னிடமிருந்து விரைவாகக் கேளுங்கள். பின்னர்
 தாமஸீமின்றி அவ்விதமே செய்யலாம் எனத் தேவர்களைப்பார்த்துச்
 சொல்லலானார். பூமியினது ஜ்வர (தாப) மானது நீங்கள் தெரிவிப்
 பதற்கு முன்னரே அந்தர்யாமியான ஈஸ்வரனால் அறியப்பட்டுவிட்
 டது. அந்த ஈஸ்வரேஸ்வரன் பூமியின் பாரத்தைத் தனது காலசக்
 தியினால் குறைக்கவேண்டி. எதுவரை பூமியில் ஸஞ்சரிப்பாரோ
 அதுவரை நீங்களும். அம்சங்களினால் யாதவர்களிடத்தில் ஜனிக்கக்
 கடவீர். (21-22) பிரமபுருஷனான பகவான் வஸுதேவரின் பத்னி
 யாரிடத்தில் (அல்லது நந்தகோபரின் பத்னியாரிடத்தில், அல்லது
 வசுதேவரை அடைத்துவைத்திருக்கும் காராகிருஹத்தில்) அவதரிக்
 கப்போகிறார். தேவஸ்திரிகள் அவருக்கு யணையாளாகவேண்டி அவ
 தரிக்கக்கடவர். (23) தன்னையண்டினைவர்களைக் காப்பவரும், ஆயி
 ரந்தலையுடையவருமான (1)வாஸுதேவனுடைய அம்சமும் தேவ
 னுமான ஆதிசேஷன் (2)பகவானுக்கு ப்ரியத்தைச்செய்யும் நோக்

புருஷ சப்தவாச்யனான நாராயணனை * समाधौ என்ற பதத்துக்கு
 வம்சீதரர் இவ்விதம் பொருள் கூறுகிறார். (1) வாஸுதேவகலாநந்த:
 என்பதற்கு வாஸுதேவனுக்குச் சயனமூலமுண்டாகும் சுகத்தைத் தரும்
 ஆதிசேஷனும் என்றும் வம்சீதரர் பொருள் கூறியிருக்கிறார். (2) ராமாவ
 தாரத்தில் தம்பியாக அவதரித்து செய்த கைங்கர்யத்தை ஏற்ற பகவான்
 இந்த அவதாரத்தில் தமையனாக அவதரிக்கும்படியும் அவ்விதம் செய்வது
 தான் எனக்கு ப்ரியத்தைத்தரும் எனவும் ஆக்ஞாபித்ததையொட்டி அவ்
 விதமவதரிக்கப்போகிறார் என்பது கருத்து.

यदनस्स्वराट् । अग्रतो भविता देवा हरेः प्रियचिकीर्षया ॥ २४ ॥ विष्णो-
र्माया भगवती यथा संमोहितं जगत् । आदिष्टा प्रभुणांशेन कार्याथं संभ-
विष्यति ॥ २५ ॥ इत्यादिद्वयामरगणान्प्रजापतिपतिर्विभुः । आश्वास्य च
महीं गीर्भिः स्वधाम परमं ययौ ॥ २६ ॥

शूरसेनां यदुपतिर्मथुरामावसन्पुरीम् । माथुराञ्छूरसेनांश्च विषयान्व
भुजे पुरा ॥ २७ ॥ राजधानी ततस्साभूर्सर्वयादवभूभुजाम् । मथुरा भग-
वान्यत्र नित्यं सखिहितो हरिः ॥ २८ ॥ तस्यां तु कर्हिचिच्छौरिर्वसुदेवः
कृतोद्धहः । देवक्या सूर्य्या सार्ज्ज् प्रयाणे रथमारुहत् ॥ २९ ॥ उग्रसेनसुतः

குடன் பகவானுக்கு முந்தி அவதரிக்கப்போகிறார். (24) எவ்வளவு
ஐகத்தானது நன்கு மயக்கத்தையடைந்திருக்கிறதோ, பகவதியான
அந்த விஷ்ணு மாயையும் ப்ரபுவினால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவளாய்
அவதாரப்பிரயோஜன காரியத்துக்குவேண்டி அம்சமாக அவதரிக்
கப் போகின்றார். (25) இவ்விதம் ப்ரஜாபதிகளுக்குப் பதியான
ப்ரம்ஹதேவன் தேவக்கூட்டங்களுக்கு உத்தரவிட்டும் பூதேவியை
வார்த்தைகளினால் தேற்றியும் மேலானதன் திடத்தை அடைந்தார்.

சூரஸேனன் என்றயானுபதியானவர் மதுராபுரியில் வலித்துக்
கொண்டு மாதூரங்கொன்றும் சூரஸேனங்களைன்றுமான தேசங்
களை முன்னர் ஆண்டனாபவித்து வந்தார். (27) எங்கு பகவானான
ஹரியானவர் எப்பொழுதுமே இருப்பைபுடையவரோ அந்த மது
ரையானது எல்லா யாதவ அரசர்களுக்கும் அன்றுதொட்டு ராஜதா
ரியாகவாயிற்று. (28) அம்மதுரையிலே ஒரு ஸமயம் சூரரின்
புதல்வரான வஸுதேவர் விவாஹஞ் செய்துகொண்டு புதிதாக
மணந்த தேவகிபுடன் கூட (தனதிரப்பிடஞ் செல்லவேண்டி) தே
ரில் ஏறினார். (29) (1)உக்கிரஸேன ராஜனின் குமாரனான கம்ஸன்

* தேவகியின் கர்ப்பத்தை இழுத்தல், யசோதைக்கு மோஹத்தை
யுண்பெண்ணல் முதலிய காரியத்துக்குவேண்டி. (1) உக்கிரசேனன் என்
பவர் தமபன். நேலகன் என்பவர் தம்பி. தேவகருடைய பெண் தேவகி.
உக்ரஸேனனுடைய புத்திரன் கம்ஸன். ஆகவே தனது சிறிய தகப்பன்
பெண்ணைவகுபற்றி தனது தங்கையான தேவகியின் ப்ரியத்தைஸம்பாதிக்க
வேண்டி தேரேறிக் குதிரையோட்டத் தொடங்கினான் என்று கருத்து.

கंस: स्वसु: प्रियचिकीर्षया । रक्ष्मीन् हयानां जग्राह रौक्मै रथशतैर्वृतः
 ॥ ३० ॥ चतुश्शतं पारिवर्हं गजानां हेममालिनाम् । अश्वानामयुतं सार्जं
 रथानां च त्रिषट्शतम् ॥ ३१ ॥ दासीनां सुकुमारीणां द्वे शते समलंकृते ।
 दुहित्रे देवक: प्रादाद्याने दुहितृवत्सलः ॥ ३२ ॥ शङ्खतूर्यमृदङ्गाश्च नेदुर्बुन्दु
 भय: समम् । प्रयाणप्रक्रमे तावद्वरवध्वोऽस्तुमङ्गलम् ॥ ३३ ॥ पथि प्रग्रहिणं
 कंसमाभाष्याहाशरीरवाक् । अस्यास्वामष्टमो गर्भो हन्ता यां वहसेऽबुध
 ॥ ३४ ॥ इत्युक्तस्स खल: पापो भोजानां कुलपांसन: । भगिनीं हन्तुमारब्ध:

பொன்னுலாய நூற்றுக்கணக்கான தேர்களால் சூழப்பட்டவனாகக்
 கொண்டு தங்கைக்கு ப்ரியத்தைச் செய்துவான் கருதி குதிரைகளின்
 கடிவாளங்களைப் பிடித்தான். (30) பெண்ணினிடத்து வாத்ஸல்
 யங்கொண்ட தேவசன் (பெண் தன்வீட்டைவிட்டுப் புக்கஹம்) போ
 குங்கால் பொன்மாலையணிந்த நானூறு யானைகளையும், பதினைந்தாயி
 ரம் குதிரைகளையும், ஒன்பதுநூறு, அல்லது ஆயிரத்தெண்ணூறு
 தேர்களையும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட இளம்பயனள்ள இருநூறு
 வேலைக்காரியளையும் பாரிபர்ஹபாக (சீராக) பெண்ணுக்குக் கொடுத்
 தார். (31-32) பெண்ணும் ம்ருமகனும் பயணமாகத் தொடங்குங்
 கால் சங்கம் தூர்யம் மிருதங்கம் இவைகளும், தந்தபி வாத்யங்க
 ளும் நல்ல பங்களபாகவாகும்படி ஒத்து முழங்கின. (33) வழியில்
 கடிவாளத்தைப்பிடித்திருக்கும் கம்ஸனை *அசரீரவாக்கானது “ஹே
 முட்டாளே!” எனவழைத்து “எவளை இட்டுச் செல்லுகின்றனை
 யோ இவளது எட்டாவது (1)கர்ப்பமானது உன்னைக் கொல்லப்
 போகிறது” என்று சொல்லிற்று. (34) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட
 வனும், வஞ்சகனும், பாபியும், போஜர்களின் குலத்துக்குத்தோஷத்
 தைபுண்டுபெண்ணுபவனுமான அந்தக் கம்ஸன் கத்தியைக் கையில்
 தாங்கி தந்தையைக் கொல்வாரம்பித்தவனாய் தலைப்பின்னலைப்

* அசுர வாஸு-தேவனுடைய ஷரீரம் தேஹம் அசரீரமெனப்
 படும். அதை ஸம்பந்தித்த உக்கு அசரீரவாக்கெனப்படும். (1) எட்டா
 வது புத்திரன் என்று சொல்லாமல் எட்டாவது கர்ப்பம் என்றதானது
 கிருஷ்ணன் ஏழாவது புத்திரனாகவும், எட்டாவது கர்ப்பமாகவும் ஆவது
 பற்றியாம்.

खड्गपाणिः कचेऽग्रहीत् ॥ ३५ ॥ तं जुगुप्सितकर्माणं नृशंसं निरपन्नपम् ।
वसुदेवो महाभाग उवाच परिसान्त्वयन् ॥ ३६ ॥

வசுதேவ உவாச—श्लाघनीयगुणदृशैर्भवान्भोजयशस्करः। स कथं
भगिनीं हन्यात्स्त्रियमुद्राहपर्वणि ॥ ३७ ॥ मृत्युर्जन्मवतां वीर देहेन सह
जायते । अशवाब्दशतान्ते वा मृत्युर्वै प्राणिनां ध्रुवः ॥ ३८ ॥ देहे पञ्चत्व
मापसे देही कर्मानुगोऽवशः। देहान्तरमनुप्राप्य प्राक्तनं त्यजते वपुः॥ ३९ ॥
प्रजन्तिष्ठन्पदैकेन यथैवैकेन गच्छति । यथा तृणजल्लूकैवं देही कर्मगतिं
गतः॥४०॥ स्वप्ने यथा पश्यति देहमीदृशं मनोरथेनाभिनिविष्टचेतनः। दृष्ट-

பிடித்தான். (35) ஹெறுக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்
கியவனும், குருகாலம் வெட்கமற்றவனுமான அவனை மஹாபாகவதன்
வாஸுதேவர் பஸ்வழியிலும் சாந்தப்படுத்தவேண்டி சொல்லத்தொ
டங்கினார். (36)

வாஸுதேவர் சொல்லுவதாவது—“(ஹே கம்ம!) நீ சூரர்களால்
புகழத்தக்க குணமுள்ளவனும், போஜனங்களுக்கு சிந்திதியைத் தரு
பவனுமானாய், அந்தையை நீ ஸ்திரியை ஆதிலும் தங்கையை விவா
ஹம் நடத்தேறிய ஸமயத்தில் கொல்லத்தனிந்தாய் என்பது எங்ங
னம்? ஹே வீர! நிறம்புன்னவர்களுக்கு மரணமானது தேஹத்து
டன் நடவே உண்டாகிறது. இன்றைக்கோ நூறு வருஷங்களுக்கு
அப்பாலே பரலோகங்களுக்கு மரணமேற்படுவது நிச்சயமே. (37-38)
தேஹமானது மரணத்தையடையும் தருணத்தில் தேஹி (ஜீவன்)
யானவன் தன்வசமற்றவனாய் கர்மாவையனுளரித்து வேறு தேஹத்
தை (மனத்தால்) பற்றிக்கொண்டு முன்னருள்ள தேஹத்தைவிடுகி
ருன். (39) நடப்பவன் ஒருகாலால் பூமியிலுன்றிக்கொண்டு மற்
ருருகாலால் எவ்விதம் ஸ்நேகிட்டுச்செல்லுகிறானோ, புல்லட்டையா
னது (தனது பாதி உடலால் வேறு புல்லைப்பற்றிக்கொண்டு பழைய
புல்லிலுள்ள பாதி உடலை விடுகிறது) என்பது எவ்விதமோ இவ்வித
மே கம்மத்தின் பயனையடைந்த ஜீவனுமாகிறான். (40) ஜாக்கிரத்
தில் ஏற்பட்ட ராஜன் முரலியோரின் தரிசனத்தாலும், இந்திரன்
முரலியோரின் சேவ்வியாலும் அமைந்த ஸம்ஸ்காரத்தடன் கூடின
மனத்தினால் அவற்றையே இடையறாது சிந்தித்துக்கொண்டு பிறகு

श्रुताभ्यां मनसानुचिन्तयन्प्रपद्यते तस्मिन्पि ह्यपस्मृतिः॥ ४१॥ यतो यतो
धावति देवचोदितं मनो विकारात्मकमाप पञ्चसु । गुणेषु मायारचितेषु
देहसौ प्रपद्यमानस्सह तेन जायते ॥ ४२ ॥ ज्योतिर्यथैवाङ्कपार्थिवेष्वदः
समीरवेगानुगतं विभाव्यते । एवं स्वमायारचितेष्वसौ पुमान्गुणेषु रागानु
गतो विमुह्यति ॥ ४३ ॥ तस्मान्न कस्यचिद्द्रोहमाचरेत्स तथाविधः । आ-

சூங்குங்கால் இத்தகைய தேஹத்தை (அதாவது:—ஜாக்ஷரத்தில்
கண்டதற்கும் கேட்டதற்குமொப்பான ராஜாதி தேஹத்தை) இவ்
விதமெனப்பகுத்தறியாதவாறு ஸ்வப்பிணத்தில் காண்கிறான். ஸ்நணத்
துக்குள் அதேதான் நான் என எண்ணுகிறான். அதனின்றும் ஜாக்
க்ஷரத் தேஹத்தைப்பற்றிய நினைவை இழக்கிறான் என்பது எவ்வித
மோ, நேரில் ஏற்பட்ட ராஜன் முதலியோரின் தரிசனத்தாலும், இந்
தரன் முதலியோரின் கேள்வியாலும் அமைந்த ஸம்ஸ்காரத்துடன்
கூடின மனத்தால் அவற்றையே இடையறுது சிந்தித்துக்கொண்டு
மனோரதத்தினால் அவற்றிலேயே பதிந்த அறிவுடையவனாகி அதே
தேஹத்தைக் காண்பவனாகி ஸ்நணத்துக்குள் அதேதான் நான் என
வெண்ணி முந்தினதேஹத்தைப்பற்றிய நினைவை இழந்தவனாகவா
கிறான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் கர்மவசத்தால்
வேறு தேஹத்தையடைந்து முந்தின தேஹத்தை விடுகிறான். (41)
தேஹத்துக்கு மரணம் வரும் ஸம்பத்தில் பஞ்சபூதங்களும் மாயை
யினால் பற்பல தேஹரூபங்களாகச் செய்யப்படுங்கால் பலன் தரும்
ஸமயத்திலுள்ள கர்மத்தினால் ஏவப்பட்டதும், பலவாறாக மாறு
மியல்புடையதுமான மனம் எந்தெந்தத்தேஹத்தைப்பற்றுகிறதோ,
பற்றி எதெதை பேராவலுடன் அடைந்ததோ அப்பொருளே நான்
என எண்ணிக்கொண்டவனாய் அவ்வவற்றில் இந்தத்தேஹியா (ஜீவ
ன) னவன் அந்த மனத்துடனேயே பிறக்கிறான். (42) இந்த
ஜ்யோதிஸ்ஸானது ஜலத்துடன் கூடின குடம் முதலியவற்றில், அல்
லது ஜலங்களிலும், எண்ணெய் முதலியவற்றிலும், ப்ரதிபிம்பத்தை
யடைந்ததாய்க் காற்றின் வேகத்தையனுஸரித்து அசைவதுபோலத்
தோற்றத்தையடைவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த ஜீவன் தனது
அனிக்நயைஹம் செய்யப்பட்ட தேஹங்களில் ராகத்தையொட்டிப் ப்ர
வேசித்து மிக்க மோஹத்தை(அபிநிவேசத்தை) அடைகிறான். (43)

तनः क्षेममन्विच्छद्वांशुर्वै परतो भयम् ॥ ४४ ॥ एषा तवानुजा वाला
रूपणा पुत्रिकोपमा । इन्तुं नार्हसि कल्याणी मिमां त्वं दीनवत्सल ॥ ४५ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं स सामभिर्भेदैर्वाध्यमानोऽपि दारुणः । न न्य-
घर्तत कौरव्य पुरुषादानुव्रतः ॥ ४६ ॥ निर्वन्धं तस्य तं ज्ञात्वा विचिन्त्या-
नककुंदुभिः । प्राप्तं कालं प्रतियोदुमिदं तत्रान्वपद्यत ॥ ४७ ॥ मृत्युर्वुद्धिम-

ஆனது பற்றித் தம்மாவையொட்டி தேற்றாதிகளையெடுப்பவனும் தனக்கு
கேதமத்தை விரும்புவவனுமான அந்த ஆத்மா (ஜீவன்) ஓய்மவிரப்ப
வனுக்கு ஒய்மவிரப்பப்படுவாதிடமிருந்து பயம் வந்தே திருமெனக்
கண்டு ஒருவனுக்கும் தீங்கைச் செய்யலாகாது. (44) ஹேஜீவத்
ஸ! இந்தத்தேவன் உனது தங்கை, பால், பயத்தால் உடனே கண்
லிர் வடிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவன், பொம்மை போன்றவன். ஆக
வே நீ நற்குணம்வாய்ந்த இவனைக்கொல்லத்தக்கவனன்று” என்றும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதாவது :— ஹே ஜெளரம்! இவ்விதம்
(1) ஸாயம்பனினாலும், பேதம்பனினாலும் உபதேசிக்கப்படினாகூட
ஆஸுரர்மீதுப் பின்பற்றினவனும், இப்பற்கையில் குரூரனுமான அந்
நந்தம்மன் விலகினாலில்லை. (46) வஸுதேவர் அவனுடைய அந்
தப் பிடிவாதத்தைக் கண்டு இச்சமயம் தான் நடக்கவேண்டுமது
இன்னொரு மனத்தினாலேயிடுத்துக்கொண்டு ப்ராப்தமான காலநுபி
யான ஸம்ஸீன ஸபாற்றலேண்டி சின்வருமாறு மனத்தில் தீர்மானித்
துக் கொண்டார். (47) கல்லிவு படைத்தவன் (2) புத்தியின் பல

(1) ஸாய்மாவது—ஸம்பத்தம், ஸாபம், உபகாரம், அபேதம், குணங்க
வாச் சொல்லல் ஆகிய ஐந்துமாம். பேதமாவது—திருஷ்டமாயும், அதி
ருஷ்டமாயுமுள்ள பயத்தைக் காட்டலாம்.

(2) “யாத்ஸுஸிவஸிதய” வுசி=ஞானம், வஸு=ஸாமர்த்தியம், உதய=
ஸைபவம் இவையாகும். ஆகவே மிருத்புகைப் போக்கவல்ல புத்தி, பலம்,
உதயம் இவைகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவுபுறம் இவ்விஷயத்திலுப
யோகிக்கவேண்டும். புத்தி பலம் முதலியன விருப்பிலும்கூட தகாத
தைச் செய்தால்தே மிருத்புகைத் தகத்தலவச்யமாகிறது. அவ்விதம் செய்
யாவிலில் ஒருவனுக்குத் புத்தி மோத்தாலும். அவ்வாறு தகாததைச் செய்
தாவது மிருத்புகைத் தகக்கும்கால் மிருத்புலிகாலிலில் தகாததைச்
செய்த குற்றமெதுவும் இவனுக்கு உமாட்டாது எனலாம்.

तापोहो यावद्वुद्धिवलोदयम् । यद्यसौ न निवर्तत नापराधोऽस्ति देहिनः
 ॥ ४८ ॥ प्रदाय सृष्ट्ये पुनान् मोचये कृपणामिमाम् । सुता मे यदि जाये-
 रन्मृत्युर्वा न म्रियेत चेत् ॥ ४९ ॥ विपर्ययो वा किं न स्याद्विधिर्वातुर्दुरत्यया ।
 उपस्थितो निवर्तत निवृत्तः पुनरापतेत् ॥ ५० ॥ अग्रेयथा दासवियोगयोग
 योरदृष्टतोऽन्यन्न निमित्तमस्ति । एवं हि जन्तोरपि दुर्विभाव्यः शरीरसं-
 योगवियोगहेतुः ॥ ५१ ॥ एवं विमृश्य तं पापं यावदात्मनिदर्शनम् । पूजया-

முதயமாகும்வரை மிருத்யுவைப்போக்க முயற்சிக்கவேண்டியவனாகி
 றான். இதனால் இந்த மிருத்யு விலகாவிட்டால் ஜீவனுக்குத் தோ
 ஷம் வந்துவிடாது. (48) மிருத்யுவான கம்ஸனுக்குப் புத்திரர்
 களைக் கொடுத்து ஒன்றுமறியாத இந்தத் தேவகியை மீட்பேனாக.
 இவளிடம் எனக்குப் புத்திரர்கள் பிறப்பார்களேயானால் அப்பொ
 முது எதுவருமோ அது வரட்டும். புத்திரன் பிறக்கும்வரை இவள்
 உயிருடனிருப்பதும் நியதி. அதற்கிடையில் மிருத்யுவான
 கம்ஸனே மரிப்பானாயின் அநியாயமெதுவும் நேருவதற்கில்லை. (49)
 புத்திரர்களுக்கும் பிறந்து மிருத்யுவான கம்ஸனும் மரிக்காதிருந்தால்
 எனது புத்திரனிடமிருந்தே இவனுக்கு மரணம் ஏன் உண்டாக
 மாட்டாது. ஈஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பம் மாற்றமுடியாததன்றோ.
 (ஆகவே இப்பொழுது புத்திரனைத் தருவதாகவே பரதிகளைச் செய்
 வேம். அவ்விதஞ் செய்தால் கொல்லத்துணிந்த) கம்ஸன் விலகு
 வான். திருப்பினவன் வேறு ஸமயத்தில் மறுபடியும் வருவானேல்
 (அப்பொழுது அது எனது குற்றமாகவாகமாட்டாது.) (50) (காட்
 டிலுள்ள மரங்களை எரிக்கும்) நெருப்பு ஒருமரத்தை விடுவதற்கும்
 வேறு மரங்களை எரிப்பதற்கும் அம்மரங்களின் அதிருஷ்டத்தைத்
 தவிர்த்து வேறு காரணம் எவ்விதமில்லையோ இவ்விதமே ஜீவன் சரீ
 ரத்துடன் சேருவதாக்கும் பிரிதலுக்குமுள்ள காரணமானது அதி
 ருஷ்டரூபமாகவேதானாகும். (ஆகையினால் இதற்குமேல் இந்தத்தேவ
 கியின் அதிருஷ்டந்தான் இவளது ஜீவிதமரணங்களுக்கு நிமித்தமா
 கும்.) (51) இவ்விதம் தனது அறிவுக்கெட்டியவளவு ஆலோசித்
 துக்கொண்டு வஸுதேவர் அந்தப் பாபியை வெகுமானத்தை முன்
 னிட்டுக்கொண்டே புகழுவாரம்பித்தார். (52) தேவரிந்த முக கமல

மாச வீ शौर्विहुमानपुरस्सरम् ॥ ५२ ॥ प्रसन्नवदनांभोजो नृशंसं निरपन्न-
पम् । मनसा द्यूमानेन प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ५३ ॥

வசுதேவ उवाच—नहास्यास्ते भयं सौम्य यद्वै साहाशरीरवाक् ।
पुत्रान्समर्पयिष्येऽस्या यतस्ते भयमुत्थितम् ॥ ५४ ॥ श्रीशुक उवाच—स्व-
सुवंधान्निवृत्ते कंसस्तद्वाक्यसारवित् । वसुदेवोऽपि तं प्रीतः प्रशस्य
प्राविशद्द्यूम् ॥ ५५ ॥ अथ काल उपावृत्ते देवकी सर्वदेवता । पुत्रान्प्रसुपुवे
चाष्टौ कन्याश्चिवानुवत्सरम् ॥ ५६ ॥ कीर्तिमन्तं प्रथमजं कंसायानकदुन्दु-
भिः । अर्पयामास रुच्छ्रेण सोऽनुतादतिविह्वलः ॥ ५७ ॥ किं दुःसहं नु
साधूनां विदुषां किमपेक्षितम् । किमकार्यं कदर्याणां दुःस्थ्यजं किं धृतात्म

முன்னவராய்தாபமுறும் பனத்துடன் புன்கிரிப்புக்கொண்டு வெட்க
மிறந்த கொடியவனைப் பின்வருமாறு சொல்பதொடங்கினான் (53)

வசுதேவார்—“கல்லவனே ! இவ்விடமிருந்து மனக்குர்ப்பய
மில்லையென்றே. அந்த அபரீரவாக்கு எவ்விதம் சொல்லிற்றே (அவ்
விதம் மிச்சிறமே நடக்கும்) அந்தப் புத்திரர்களிடமிருந்து பய
முண்டாயிற்றே. இவனது அந்தப் புத்திரர்களை மனக்குர்தந்து
விடுகிறேன்” என்றான். (54) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதாவது—அவரது
வார்த்தையின் வார்த்தையற்ற கம்ஸன் தன்னையைக் கொல்லு
வதிலின்றும் விலகினான். வசுதேவரும் பரிதிமையடைந்து அவ
னைப் புத்திரர் விட்டில் பிரவேசித்தார். (55) பின்னர் ப்ரஸவ
காலம் ப்ரபாப்த்தமானதும் (1) ஸர்வாத்மாவான பகவானைத் தேவதை
யாகக்கொண்ட தேவகி ஒவ்வொரு ஆண்டுதோரும் எட்டுப் புத்தி
ரர்க்களையும், (ஸூபத்திரை என்ற) பெண்ணையும் பெற்றாள். (56)
அந்த வசுதேவார் பொய்யமையிலின்றும் மிக்க பபந்தவராய் கீர்த்தி
மான் என்ற முதலிலுண்டான புத்திரனைக் கம்ஸனிடம் வெகு கஷ்ட
டத்தடன் கொடுத்தார். (57) ஸானுக்களுக்குப் பொருக்கமுடியாத
தேது? (2) விர்வான்களுக்கு எதிர்பார்க்கக்கூடியதேது? அற்பர்க

(1) ஸர்வதேவதான் ஒருபியான பகவானுக்கு ஆசிரயமாக இருப்பது
பற்றி தேவகி ஸர்வதேவதாமயியாகினான் என்றும் பொருள் கொள்ள
லாம். (2) பகவானே வண்ணம்; மற்றவையில்லை எனவறிந்தவர்க்கு.

நாம் || 48 || दृष्ट्वा समत्वं तच्छौरेः सत्ये चैव व्यवस्थितम् । कंसस्तु
 एमना राजग्रहसन्निदमब्रवीत् || 49 || प्रतियातु कुमारोऽयं न ह्यस्मादस्ति
 मे भयम् । अष्टमायुवयोर्गर्भान्मृत्युर्मे विहितः किल || 50 || तथेति सुत-
 मादाय ययावानकदुन्दुभिः । नाभ्यनन्दत तद्वाक्यमसतोऽविजितात्मनः ||

நந்தாடா யே ப்ரஜே கோபா யாஷ்வாமீஸாं ச யோபித : । வृஷ்ணயோ வஸுதேவா-
 டா தேவயயாடா யதுஸ்திரய : || 49 || சர்வே வை தேவதாபிராய உபயோ ரபி பாரத ।
 ஜாதயோ வஸ்துஸுஹுடோ யே ச கம்ஸமநுபதா : || 50 || எதத்கம்ஸாய ப்ரகவாந்ஷா-
 சாப்யேத்ய நாரத : । ப்ரூமேபாராயமானானாं தேயானாं ச வதோத்யமம் || 51 || ஈபே-
 விநிர்நமே கம்ஸா யதூந்மதவா சுரானிதி । தேவகீர்நம்ஸம்பூத் விஷ்ணு ச சுவவத்

நாக்குச் செய்யக்கூடாததென்பதேது? மனத்தில் பகவானைத் தியா-
 விப்பவர்க்கு விடக்கூடாததென்பதேது? (58) அரசனே! வஸு-
 தேவருடைய அந்த நடு நிலைமையையும் ஸத்தியத்திலுள்ள பிடிப்பை
 யும் கண்டு களித்த மனமுள்ள கம்ஸன் சிரித்துக்கொண்டு இதைச்
 சொல்லுவற்றான். (59) “இந்தக் குழந்தைத் திருப்பிப்போகட்டும்.
 இதனிடமிருந்து எனக்குப் பயமில்லையன்றோ. உங்களுடைய எட்-
 டாவது கர்ப்பத்தினிடமிருந்தன்றோ எனக்கு மரணம் விதிக்கப்பட்-
 டது” என்றான். (60) வஸுதேவர் அவ்விதமே யாகுகவென்று
 சொல்லிப் புத்திரனை எடுத்துக்கொண்டு சென்றார். ஆயினும் அஸா-
 துவம் மனதடக்கமில்லாதவனுமான அவனது வார்த்தையை நம்பி-
 னரில்லை. (61)

பரிசுஷித்தே! நாரதபகவான் வந்து கோகுலத்திலுள்ள நந்தர்
 முதலிய கோபாலர்கள் எவருண்டோ அவர்களும், இவர்களின் ஸ்திரீ-
 கள் எவர்களுண்டோ அவர்களும், வஸுதேவர் முதலிய யாதவர்க-
 ளும், தேவகி முதலிய யது ஸ்திரீகளும், இவ்விருவருடையவும்
 க்ருத்திகளும் பந்துக்களும் நண்பர்களும், எவர் கம்ஸனை அனுஸரித்
 திருக்கின்றனரோ அவர்களும் ஆகிய யாவரும் பெரும்பாலும் தேவ-
 தைகளேயாவர் என்பதையும், பூமிக்குச்சமையாகவான அஸுரர்களை
 ஸம்ஹரிக்க நடக்கும் முயற்சியையும் கம்ஸனிடம் தெரிவித்தார்.
 (62-64) மஹருஷி சென்றதும் கம்ஸன் யாதவர்களைத் தேவர்க-
 ளென்றும், தேவகியின் கர்ப்பத்தினின்றாமுண்டாகின்றவனைத் தன்

प्रति ॥ ६५ ॥ देवकीं वसुदेवं च निगृह्य निगडैर्मुह। जातं जतमहंपुत्रं तयो-
रजनशक्या ॥ ६६ ॥ मातरं पितरं भ्रातृस्सर्वाश्च सुहृदस्तथा । घ्नन्ति ह्यसु-
तृपो लुब्धा राजानः प्रायशो भुवि ॥६७॥ आत्मानमिह संजातं जानन्प्राग्वि-
ष्णुना हतम् । महासुरं कालनेमिं यदुमिस्स व्यरुष्यत ॥ ६८ ॥ उग्रसेनं च
पितरं यदुभोजान्धकाधिपम् । स्वयं निगृह्य वुभुजे शूरसेनान्महाबलः॥६९॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाङ्गे श्रीकृष्णावतारोपक्रमे
श्रीकृष्णजन्महेतु निरूपणं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

—ॐ नमो भगवते वासुदेवाय—

கைக் கொல்லவேண்டியவரும் விஷ்ணுவென்றும் எண்ணிக்கொண்டு
தேவகியையும் வஸுதேவையையும் விலங்கிட்டு வீட்டிலடைத்து அவர்
களுடைய (ஒவ்வொரு) புத்திரனையும் கவிஷ்ணுவென்ற சங்கை
கொண்டு பிழங்குபிழங்கக்கொன்றுவந்தான். (65-66) பிறருயிரைக்
கொண்டு தனதுயிரைக் காப்பவராகும் பேராசை கொண்டவர்களு
மான ஆராய்கன் புரியில் பெரும்பாலும் தாயையும் தந்தையையும்,
படன் பிறந்தோர்மேலும் அன்பிதமே நண்பர்களையும், மற்றுமெல்
லையையும், கொல்லுகின்றவரென்பது பிறவித்தமன்றோ? (67)
இங்கு பிறந்த தன்னை முற்பிறவியில் கவிஷ்ணுவிற்குக் கொல்லப்பட்ட

* விஷ்ணு என்றதனால் கம்ஸனிடம் வந்த நாரதர் கம்ஸனை
கொல்லி “இவ்வுடைய எட்டாவது புத்திரன்” என்றதற்கு, 1 முதல் 8
முடியவுள்ளவீட்டில் 1விருந்து எண்ணினால் ஒன்று 8-வதாகவும், 3வி
ருந்து எண்ணினால் இரண்டு 8-வதாகவும், 4விருந்து எண்ணினால் மூன்று
8-வதாகவும், 5வீதிமே 5க்கு நான்கு 8-வதாகவும், 6க்கு 5ம், 7க்கு 6ம்,
8க்கு 7ம் 8-வதாகவும் வரலாறுதலாலும், பொதுவாகப் பொருளை எண்
புடனென்பது எண்ணும் மனிதனுடைய மனத்தைப் பொருத்ததாதலா
லும், 1 முதல் 8 முடிய ஒவ்வொன்றையும் 8-வதாக கொள்ளலாம். ஆக
வே விஷ்ணு உன்னை எமாற்றவேண்டி மத்தியிலும் அடதரிக்கக் கூடாமத
லால் இவ்விஷயத்தில் கூடினவரை முன் ஜாக்கிரதையாக நடக்கவேண்
டுமென்று முயற்சிக்க அடைக்கேட்ட கம்ஸன் 1 முதல் 8 முடியவுள்ள
ஒவ்வொரு குழந்தையையும் விஷ்ணுவாக விருக்கலாமென வெண்ணிக்
கொன்றான் என அடதேசிக்கத்தக்க கொள்ளவும்.

பெரிய அஸுரனை காலநேமி எனவறிந்து யாதவர்களுடன் அவன்
விரோதிக்கத் தொடங்கினான். (68) அதிகம் பலமுள்ள அவன்
யது, போஜ, அந்தக் தேசங்களுக்கு அதிபதியான உக்கிரஸேன
னென்ற தந்தையை ஆட்கித் தானே சூரஸேன தேசங்களை ஆண்டு
வந்தான். (69)

இவ்விதம் பாகவதம் 10 வது ஸ்கந்தத்தில் கிருஷ்ணாவதாரத்தின்
தோடக்கத்தில் கிருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ஹேதுவை நிகுபணஞ்
செய்தலென்ற ஒன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

நாராயணீயம் என்ற கிரந்தத்தில் இந்த தசமஸ்கந்தார்த்தத்தைச்
சுருக்கி உபதேசிக்கின்ற சுலோகங்களையும் அந்தந்த அத்தியாயத்
தின் முடிவில் எழுதி அவற்றைத் தமிழில் பெயர்க்கிறோம். அவற்
றுள் முதலாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்க ஸ்லோகங்களாவன—

சாந்த்ரானந்தநோ ஹே நநு புரா தீவாசுரே சந்நரே

தவக்ருதா அபி கர்மசேஷவசதோ யே தே ந யாதா கதிம் ।

தேபா் பூதலஜ்மனா் திதிபுவா் பாரேண தூராதீதா

பூமி: பரப விரிஜ்ஜமாஸ்திதபத் தேவ: புரீவாகதீ: ॥ 1 ॥

(ப-ரை) சாந்த்ரானந்தநோ! = பூர்ணரந்த சரீரமுள்ள நநுஹே!
ஹரியே! புரா = முன்னர் தீவாசுரே = தேவதைகளுக்கும் அசுரர்களுக்கு
மேற்பட்ட சந்நரே = சண்டையில் தவக்ருதா அபி = உம்மால் கொல்லப்
படினுங்கூட கர்மசேஷவசத: = எஞ்ஜிய கர்மவசத்தால் தே = ப்ரவித்தர்க
ளான யே = எவர்கள் கதிம் = முக்தியை ந யாதா: = அடையவில்லையோ,
பூதலஜ்மனாம் = பூமியிற்பிறந்த தேபாம் = அந்த திதிபுவாம் = அஸுரர்களு
டைய பாரேண = சமையினால் தூராதீதா = வெகுதூரம் பீடிக்கப்பட்ட
பூமி: = பூதேவியானவள் புரீவாகதீ: = தனக்கு முந்தியே வந்தவர்களான
தேவ: = தேவர்களால் ஆஸ்தி தபதம் = ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட (வணங்கப்பட்
ட) பாதத்தையுடைய, விரிஜ்ஜம் = ப்ரம் ஹதேவனை பரப = அடைந்தாள்
(சரண்புகுந்தாள்). (1) (எ-று)

ஹா ஹா துர்ஜனபூரிமாரமயிதா் பாயோநிதௌ பாதுகா-

மேதா் பாலய ஹந்த மே விவசதா் சபூக்ஷ தேவானிமாம் ।

इत्यादिप्रचुरप्रलापविवशालोक्य धाता महर्हि

देवानां वदनानि वीक्ष्य परितो दध्यौ भवन्तं हरं ! ॥ २ ॥

(1-ரை) ஹே ஹே! = குருவாழ்வரில் வலிக்கும் கிருஷ்ண! “ஹ ஹ! = அந்தோ! அந்தோ!!” **दुर्जनभूरिभारमथिताम्** = செட்ட ஜனங்கள் மூலமேற்பட்ட அதிகர் கமையினால் பிடிக்கப்பட்டவரும் **पाथोनिधौ** = சமுத்திரத்தில் **पातुकामः** = மூழ்குகின்றவனான **एताम्** = இந்த என்னை **पालयः** = காப்பிராக. **हन्तः** = இப்பொழுது **मे** = எனக்கேற்பட்ட **विवशताम्** = நிலையற்ற தன்மையை **इमान् देवानः** = இந்தத்தேவர்களை, **संपृच्छः** = சேரும்”. **इत्यादिप्रचुरप्रलापविवशाम्** = என்றதாதியான அதிகப் புலம் பவினால் தன்விடையையிழந்த **महीम्** = பூதேவியை **धाता** = பரமஹதேவன் **आलोक्य** = கண்ணுற்று **परितः** = தனக்கு நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள **देवानाम्** = தேவர்களின் **वदनानि** = முகங்களை **वीक्ष्य** = பார்த்து **भवन्तम्** = என்மை **दध्यौ** = தியானஞ்செய்தார். (2) (எ-று)

ऊचे चांबुजभूरमूनयि सुराः सत्यं धरित्र्या वचो

नन्वस्या भवताञ्च रक्षणविधौ दक्षो हि लक्ष्मीपतिः ।

सर्वे शर्वपुरस्सरा वयमितो गत्वा पयोवारिधिं

नत्वा तं स्तुमहे जवादिति ययुस्साकन्तवाकेतनम् ॥ ३ ॥

(1-ரை) **अम्बुजभूः** = பரமஹதேவன், “**असुराः**! = ஹே தேவர்களே! **धरित्र्या** = பூதேவியினுடைய, **वचः** = வார்த்தையானது, **सत्यं ननु** = என்னையன்றோ. **अस्याः** = இந்தப் பூதேவியினுடையவும், **भवताञ्च** = உங்களுடையவும், **रक्षणविधौ** = ரக்ஷணவிதியில் **लक्ष्मीपतिर्हि** = நாராயணன் ஹே **दक्षः** = உமர்த்தார். **सर्वे वयं** = நாம் யாவரும் **शर्वपुरस्सराः** = பஹாதேவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு **इतः** = இங்கிருந்து **पयो-वारिधिम्** = பாற்கடலை **गत्वा** = அடைந்து **तम्** = அவரை, **नत्वा** = வணங்கி, **स्तुमहे** = அதிக்கச் சடவொழாக” **इति** = என்ற **अमूनः** = இவர்களைப் பார்த்து **ऊचे** = கொன்னார். **साकम्** = யாவரும் ஒன்றாகடி **जवात्** = வேகமாக **तव** = உம்முடைய, **आकेतनम्** = இருப்பிடத்தை (க்ஷிராப்தியை) **ययुः** = அடைந்தனர். (3) (எ-று)

ते मुग्धानिलशालि दुग्धजलधरतीरं गतास्सङ्गता

यावत्त्वत्पदचिन्तनैकमनसस्तावत्स पाथोजभूः ।

त्वद्वाचं हृदये निशम्य सकलानानन्दयन् नूचिवा-

नाख्यातः परमात्मना स्वयमहं वाक्यं तदाकर्ण्यताम् ॥ ४ ॥

(ப--ரை) தெ=அவர்கள் முகநிலசாலி=அழகிய காற்றினால் விளங்குகின்ற டுங்ஜலபை=பாற்கடலின், திரம்=கரையை மதா:= அடைந்து சங்கதா:=ஒன்றுகூடி யாவது=எவ்வளவுக்குள் தவததந்த- நேகமனச:=உமது திருவடியை அல்லது ஸ்வரூபத்தைத் தியானிப்ப தொன்றிலேயே மனதுடையவராயினரோ, தாவது=அவ்வளவுக்குள், ச:=அந்த, பாதாஜமூ:=பரம்ஹதேவன், தவதாசம்=உமது வார்த்தை யை, துதயே=மனத்தில், நிசய்ய=கேட்டு, சகலாந்=பாவவரையும், அ- நந்தயந்=ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கு வேண்டி, பரமாத்மா=நாராயண னால், தவயம்=தானாகவே, அஹம்=நான், அஹ்யாத:=சொல்லப்பட் டேன், தவதயம்=அந்த வார்த்தையானது, அகர்யதாம்=கேட்கப் பட்டதும் என அகிவாந்=சொல்லலானார். (4) (எ--று)

जाने दीनदशामहं दिविपदां भूमेश्च भीमैर्नृपैः

तत्क्षेपाय भवामि यादवकुले सोऽहं समग्रात्मना ।

देवा वृष्णिकुले भवन्तु कलया देवाङ्गनाश्चावनौ

मत्सेवार्थमिति त्वदीयवचनं पाथोजभूरुचिवान् ॥ ५ ॥

(ப--ரை) திவிபதாம்=தேவர்களுக்கும், பூமேசு=பூமிக்கும், பிமே:= குரூரர்களான, நூபை:=அரசர்களாலேற்பட்ட, தீநதசாம்=தாழ்மை யான நிலையை, அஹம்=நான், ஜானே=அறிவேன். தத்சுபாய=அந்த திரு தசையைப் போக்கவேண்டி, சோஹம்=அந்த நான், யாதவகுலே=யாதவ குலத்தில், சமகராத்தமா=பூர்ணஸ்வரூபத்துடன், பவாமி=அவதரிக்கி றேன். மத்சேவார்த்தம்=எனக்குப் பணிவிடைசெய்யவேண்டி, தவா:= தேவர்கள், துணிகுலே=யாதவகுலத்திலும், தவாங்கா:=தேவஸ்திரிகள், அவனா ச=பூமியிலும், கலயா=அம்சத்துடன், பவந்து=அவதரிக்கக் கடவர் என்ற தவதீயவதனம்=உமது வசனத்தை, பாதாஜமூ:=பரம்ஹ தேவன், அகிவாந்=சொன்னார். (5) (எ--று)

श्रुत्वा कर्णरसायनं तव वचस्सर्वेषु निर्वापित-

स्वान्तेष्वीश गतेषु तावककृपापीयूषतृप्तात्मसु ।

विख्याते मथुरापुरे किल भवत्सान्निध्यपुण्योत्तरे

धन्यां देवकनन्दनामुदवहद्राजा स शूरात्मजः ॥ ६ ॥

(ப--ரை) துேஹ தேவ! கர்ணசாயனம் = செவிக்கினிமை யான, தவ=உமது, வத:=வார்த்தையை, துதவா=கேட்டு, சுவேபு=எல்

லாத் தேவர்களுக்கும், நிவாப்பிதஸ்வாந்தேபு=களித்தமனமுள்ளவர்களாகவும், தாபகரூபாபியூபநுசாஸு=உம்முடைய கருணாமுகத்தினால் திருப்தியையடைந்த மனமுள்ளவர்களாகவும், மதேபு=போனதும், மவஸாஸி ஷ்யபுஷ்யோசு=தங்களுடைய ஸான்னித்ய புண்ணியத்தினால் மேன்மை பெற்றதும், விசுவாந்தே=பெயர்போனதுமான, மதூராபு=மதுராபட்டினத்தில், ஷுராஸுஜ=சூரனுடைய புத்திரரும், ச=பிரஸித்தருமான, ராஜா=சூத்திரிய வகுப்பிற்கேற்ற வஸுதேவர், த்யாஸு=கிறப்புப் பெற்ற தேவகன்-தநாஸு=தேவகன் பெண்ணான தேவகியம்மாவோ, உத்ய-ஹகில=மணந்தார் அன்றோ. (6) (௭-று)

उद्वाहावसितौ तदीयसहजः कंसोऽथ सम्मानय-

न्नेतौ सूततया गतः पथि रथे व्योमोत्थया त्वद्गिरा ।

अस्यास्वामितिदुष्टमष्टसुतो हन्तेति हन्तेरितः

सन्नासात् स तु हन्तुमन्तिकगतां तन्वीं कृपाणीमधात् ॥ ७ ॥

(௭-ரை) அது=பிறகு, உதாஹவஸிதௌ=மணம் முடிந்ததும், து=இத்தம்பதிகளே சம்மானயந்=சுவாமிச்சுவைண்டி, சூததயா=தேப்பமாக னாகவாக பதி=வழியில் ரதே=தேரில் கத=செல்லுகின்ற ததீயஸஹஜ=தேவகியாரது உடன் பிறந்தோனான க்ஸ=கம்ஸன் “அஸ்யா=இந்தத் தேவகியினுடைய அஸு=எட்டாவது புத்திரன், அதிதுஸு=மிகத் துஷ்டனான, த்யா=உன்னை ஹந்தா=கொல்லப்போகிறான்” இதி=என வ்யோமோத்யா=ஆகாசத்திலுண்டான த்விர்=உமது வார்த்தையினால் ஹிர்=சொல்லப்படவே ஹந்த=அதுபோழ்து சுது=அவனே சந்நா-சாது=மிக்கப்பயத்தினால், அந்நிககதா=அருகிலிருக்கின்ற, தந்வி=தேவகியாரை, ஹநு=கொல்லுவதற்கு, கரூபாணி=கத்தியை, அதா=கையிலெடுத்தான். (7) (௭-று)

गृह्णानश्चिकुरेषु तां खलमतिशयैरेश्वरं सान्त्वने

नो मुञ्चन् पुनरात्मजार्पणगिरा प्रीतोऽथ यातो गृहान् ।

आद्यं त्वत्सहजं तथाऽर्पितमपि स्नेहेन नाह्नसौ

दुष्टानामपि देव पुष्टकरुणा दृष्टा हि धीरेकदा ॥ ८ ॥

(௭-ரை) தா=அத்தேவகியாரை, சிகுரேபு=கந்தல்களில், ஷுஹாந=பற்றின, ஸலமதி=கொடு புத்தியுள்ள கம்ஸன், ஷுரே=வஸுதேவரின் சிர்=சாந்தி=பலவாறான ஸமாதானங்களினாலும், நாமுஞ்=

விடாதவனாய், புன: = திரும்பவும் ஆத்மஜாபணமிரா = புத்திரர்களைத் தருகிறேன் என்ற வார்த்தையினால், அத் = பின்னர், மீத: = திருப்பதியடைந்து, ருஹன் = வீட்டை, யாத: = அடைந்தான். ததா = தருவதாகச் சொன்னபடியே அபிதமபி = கொடுக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட த்வசஹ-ஜம் = உமது ஸ்வேஹாதரணை அசௌ = இந்தக் கம்ஸன் ஸ்நேஹத் தினால் நாஹன் = கொல்லவில்லை. ஹே தேவ! = ஹேதேவ!, துஷாநாமபி = துஷ்டர்களுக்கும் கூட அகதா = ஒரு ஸமயத்தில் புகருணா = பிரம்பின கருணையையுடைய தி: = புத்தியானது ததா ஹி = காணப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ? (8) (எ-று)

தாவத்வம்நசைவ நாரதமுனி: ப்ரோவெ ச மோஜேஷ்வர்

யூய் நந்ஸுரா ஸுராஷ் யதவா ஜானாசி கி் ந ப்ரமோ! ।

மாயாவி ச ஹரிமேவத்யகூதே பாவி சுரபார்த்தநா

தித்யாகர்ணய யதூநதூதூநதசௌ ஶரீரேஷ் சநூநஹந் ॥ 9 ॥

(ப-ரை) “யூயம் = நீங்கள் அசுரா: = அஸுரர்கள், யதவ: = யாதவர்கள் சூராஷ் = தேவர்கள் நநு = அன்றோ. ஹே ப்ரமோ! = ஹே ப்ரமோ! மாயாவி = மாயாவியான ச: = அந்த, ஹரி: = விஷ்ணு, சுரபார்த்தநாத் = தேவர்களின் வேண்டுகோளையொட்டி மவத்யகூதே = உங்களைக் கொல்ல வேண்டி பாவி = அவதரிக்கப்போகிறார் இதி = என்பதை கிம் = ஏன் ந ஜானாசி = அறியாதிருக்கின்றனை?” என தாவத் = அப்பொழுது ச: = பிரலித்தரான நாரதமுனி: = நாரத ருஷியானவர் த்வம்நசைவ = உமது ஸங்கல்பத்தை யொட்டியே மோஜேஷ்வரம் = போஜராஜனான கம்ஸனை ப்ரோவெ = சொன்னார். அகர்ணய = அதைக்கேட்டு ச: = அவன் யதூந = யாதவர்களை, அதூதூநத் = விரட்டியடித்தான். ஶரீரே: = வஸுதேவருடைய சநூஷ் = புத்திரர்களையும், அஹந் = கொன்றான். (9) (எ-று)

ப்ராப்தே சதமமர்மதாமஹிபதௌ த்வத்ரேணாமாயா

நீதே மாதவ ரோஹிணீ த்வமபி மோஸ்ச்சித்சுலீகாத்தமக: ।

தேவக்யா ஜதரம் விவெசித விமோ சஸ்தூயமான: சூரே:

ச த்வம் கூண விதூய ரோகபதலீ மக்தி பராம் தேஹி மே ॥ 10 ॥

(ப-ரை) ஹேமாதவ! = ஹேமாதவ! சதமமர்மதாம = ஏழாவது கார்ப்பமாகவிருத்தலை, ப்ராப்தே = அடைந்த அஹிபதௌ = ஆதிசேஷன் த்வத்ரேணாத் = உமது ஆக்ஷேபையொட்டி, மாயா = மாயாதேவியினால் ரோஹிணிம் =

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—प्रलंब वक् चानूर तृणावर्तमहाशनेः। मुष्टिकारिष्टद्वि
विदपूतनाकेशिधनुकैः ॥ १ ॥ अन्यश्चासुरभूपालैर्वाणभौमादिभिर्युतः। यदू-

ரோஷநிலிமிலிடம் நீதி=சேர்க்கப்பட்டதும், हे विभो!=ஹேவிபு
வான, भोः!=ஹம்! சசிர்சுலேகாत्मकः=ஸர்சிதானந்தருபியான த்வமபி=
நீரும், सूर्यः=தேவர்களால், संस्तूयमानः=நன்கு ஆதிக்கப்படுகின்றவ
ராய், देवक्याः=தேவகியம்மாளுடைய जठरम्=வயிற்றில், विवेशिथ=பிர
வேசித்தார். हे कृष्ण!=ஹே கிருஷ்ண! सत्वम्=அந்த நீர், रोगपटुलीम्=
ரோகக் கூட்டத்தை விध्वम्=போக்கி मे=எனக்கு पराम्=மேலான,
भक्तिम्=பக்தியை, देहि=கொடுத்தருள்வீராகக் (10) (எ-று)

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

(௭-௮௬) द्वितीये कंसघातय देवक्या गर्भगो हरिः।

ब्रह्मादिभिः स्तुतस्साच सानिचतेति निरूप्यते ॥

கம்ஸனைக் கொல்லவேண்டித் தேவகியின் கர்ப்பத்தைபடைந்த
ஹரியாவவர் ப்ரம்ஹா முதலியோரால் ஆதிக்கப்பட்டார் என்ப
தும், அந்தத் தேவகி தேருதல் செய்யப்பட்டாள் என்பதும் இரண்
டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது—

புரிசுரர் சொல்லுகிறார்—பலமுள்ள கம்ஸன் ஜராஸந்தனைப்
பக்கபலமாகக்கொண்டும், ப்ரலம்பன், பகன், சானூரன், திருனா
வர்த்தன், அகாஸூரன் இவர்களுடனும், முஷ்டிகன், அரிஷ்டன்,
த்விவிதன், பூதனை, சேசி, தேனுகன் இவர்களுடனும், பானான், நர

* இந்த காராயணமே வாத்ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அந்த வியாதி
யை சீக்கி அருள்புரியுமாறு குருவாழ்வரில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளி
யிருக்கும் குருநாக்கடலான கண்ணனவேண்டினாரென்றும், அதனால்
அவரது வியாதி சீக்கிவிட்டதென்றுமான கதையைப் பெரியார் சொல்லு
கின்றனர். ஆகவே இதைப்படிப்பவர்க்கு சரீரப்பிணி நீங்குவதுடன், பிற
விப்பினையும் சங்குமாதல்பற்றி இந்த ஸ்துதியை நாம் இத்துடன் சேர்த்
திருக்கீழோம்.

நாं कदनं चक्रे वली मागधसंश्रयः॥२॥ ते पीडिता निविविशुः कुरुपाञ्चाल
केकयान्। शाल्वान्विद्वर्भाक्षिपधान्विदेहान्कोसलानपि ॥ ३॥ एके तमनु-
रुन्धाना ज्ञातयः पर्युपासते। हतेषु षट्सु बालेषु देवक्या औग्रसेनिना ॥
४॥ सप्तमो वैष्णवं धाम यमनन्तं प्रचक्षते। गर्भो बभूव देवक्या हर्षशोक-
विवर्जनः ॥ ५॥ भगवानपि विश्वात्मा विदित्वा कंसजं भयम्। यदूनां
निजनाथानां योगमायां समादिशत् ॥ ६॥ गच्छ देवि व्रजं भद्रे गोपगोभि-
रलंकृतम्। रोहिणी वसुदेवस्य भार्याऽऽस्ते नन्दगोकुले। अन्याश्च कंससं-
विश्रा विवरेषु वसन्ति हि ॥ ७॥ देवक्या जठरे गर्भं शेषाख्यं धाम माम-
कम्। तत्सन्निकृप्य रोहिण्या उदरे सन्निवेश्य ॥ ८॥ अथाहमंशभागेन

கன் முதலிய மற்றுமுள்ள அசுர அரசர்களுடனும் கூட யாதவர்க
ளுக்குப் பிடுகையைச் செய்தவந்தான். (1-2) பிடிக்கப்பட்ட அவர்
களும், குருதேசம், பாஞ்சாலதேசம், கேகயதேசம், சால்வதேசம்,
விதர்ப்பதேசம், நீஷததேசம், விதேஹதேசம், கோசலதேசம் இவை
களே அடைந்தனர். (3) சில ச்ஞாதிகள் அவனை யனுஸரித்துப்
பிழைக்கத் தொடங்கினர். உக்சஸேன குமாரனான கம்ஸனால் தேவ
கியினது ஆறுகுழந்தைகள் கொல்லப்பட்டதும், எவரை ஆதிசேஷ
னென்கின்றனரோ விஷ்ணுவின்னுடைய அம்சமான அவர் தேவகிக்
குச் சந்தோஷத்தையும், துக்கத்தையும் வளர்க்கக்கூடிய ஏழாவது
கர்ப்பமாக உண்டானார். (4-5) ஸர்வார்தர்யாமியான பகவானும்
தன்னையே நாதனாகக்கொண்ட யாதவர்களுக்குக் கம்ஸனிடமிருந்து
பயமுண்டாகி இருப்பதை அறிந்து யோகமாயையைப் பார்த்து
“பத்ரே! தேவி! இடையர்களாலும், பசுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்
பட்ட நந்தகோகுலத்தை யடைவாயாக. நந்தகோகுலத்தில் ரோ
ஹினி என்ற வஸுதேவருடைய பார்வை இருக்கிறார். மற்ற
மனைவிகளோ கம்ஸனிடமிருந்து பயந்தவர்களாய் பிறர் காணமுடி
யாதவிடங்களில் வலிக்கின்றனர். தேவகியின்னுடைய வயிற்றிலிருந்
தும் சேஷனெனப்பெயரிய என்னுடைய அம்சமான கர்ப்பத்தை
அங்கிருந்து பெயர்த்து ரோஹினியின் வயிற்றில் ஸ்தாபிப்பாயாக.
ஹே சுபே! அடுத்தபடியாக நான். *அம்சபாகத்துடன் (பரிபூர்ண

* “அம்சபாகேந” என்ற பதத்துக்கு ஸ்ரீதரஸ்வாமிகள் ஆறுவீத

विस्त्रसितो गर्भ इति पौरा विचुकुशुः ॥ १५ ॥ भगवानपि विस्त्रसितो
नामभयंकरः । आविवेशांशभागेन मन आनकदुन्दुभेः ॥ १६ ॥ स विभ्रत्पौ-
रुपं धाम भ्राजमानो यथा रविः । दुरासदोऽतिदुर्धर्षो भूतानां संभूय ह
॥ १७ ॥ ततो जगन्मङ्गलमच्युतांशं समाहितं शसुतेन देवी । दधार सर्वा-

பெற்று அவரை வலம் வந்து பூமியையடைந்து அதை எவ்விதமே
செய்தான். (14) யோகநீதரை (யோகமாயை) யினால் தேவகியின்
கர்ப்பமானது ரோஹிணியினிடம் கொண்டுபோய்கப்பட்டதும் அந்
தோ! தேவகியின் கர்ப்பம் கரைந்தவிட்டதெனப்பட்டிவந்து ஜனங்
கள் வாய்விட்டவரின். (15) எல்லாப் பொருளுக்கும் ஆத்மா
வும் பத்தர்களுக்கு அபாயபரிப்பவருமான பகவானும் பரிபூர்ண
ரூபத்துடன் வஸுதேவருடைய மனத்தில் (1) ஆவேசத்தையடைந்
தார். (16) புருஷாகாமமாகவான தேஜஸ்ஸைத் தரிக்கும் அந்த
வஸுதேவர் (நடுப்பரலில்) பிரகாசிக்கும் ஸூரியன் போல உயிர்க
ளுக்கு அருகிலண்ட முடியாதவராகவும், சம்ஸாதிகளால் அதட்ட
முடியாதவராகவும் ஆனார். (17) பின்னர் சுத்த ஸத்வையான தேவி
யார் ஜகத்திற்கு உருக்கொண்ட பங்களும், அழியாத ஸிஸ்வர்யாதி
கவோயுடையதும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவானதும், தன்னி
டத்தில் முன்னரே ஆத்மாவாகவிருப்பதும், வஸுதேவரால் நன்கு
(2)மானஸதிக்ஷமுறையால் சேர்ப்பிக்கப்பட்டதுமான பகவதரூபத்

(1) 'விச்வாத்மா' என்றதனால் வஸுதேவருடைய மனத்திலும் அவ
ரிருக்கவேண்டவது அவச்யமாகின்றமையின் திரும்பவும் வஸுதேவரு
டைய மனத்தில் ஆவேசித்தார் என்றதிலிருந்து எங்கும் ிக்கமற நிறைந்
துள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை மத்தவர் போல வஸுதேவரும் இதுவரை
அறியாதிருந்ததுபோல இனியுமிராமல் ஸ்வேச்சையால் தானேடுத்த
பால கோபாலரூபத்தை மனத்தில் கண்டு சரிக்கட்டுமென ஆண்
டவன். திருவுள்ளம் பற்றினார் என்பது கருத்த. ஆனதுபற்றியேதான்
ஐவிஷ்ணு என்று சொல்லாமல் ஐவிஷ்ணு எனவுபதேசிக்கப்பட்டது என்
றும் கொள்ளவும். ஆகவே ஜீவர்களுக்குப்போல சுக்ல சோணித ஸம்
பந்தமெதுவுமில்லை என்பது நிச்சிதமாக ஏற்பட்டது.

(2) குளார்ணவம் என்ற மந்திர சாஸ்திரத்தில் திகைமுறையை
உபதேசிக்குமிடத்து பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

रमुकमान्मभूतं काष्ठा यथानन्दकरं मनस्तः॥१८॥ सा देवकी सर्वजगन्निवास
निवासभूता नितरां न रेजे । भोजेन्द्रगेहेऽग्निशिखेव रुद्धा सरस्वती ज्ञान-

தை (1) பந்திரனைக்கிழக்கானதுபோல மனத்தினுல்திரிந்தாள். (மனத்
தில் பெற்றுக்கொண்டாள்.) (18) அந்தத் தேவகியானவள் எல்லா
ஐதத்துக்கும் இருப்பிடமான பகவானுக்கு இருப்பிடமாக விருப்பி
னுங்குட குடம் முதலியவற்றில் மறைக்கப்பட்ட தீபநிகைபோலும்
நீரானவஞ்சுகளிடத்தில் மறைக்கப்பட்ட கோபனையான ஸரஸ்வதி
போலும் கன்னனுடைய வீட்டில் மறைக்கப்பட்டவளாய் (2) மிக

सर्षदीक्षा वैषदीक्षा द्यदीक्षाचेति भेदतः । दीक्षा तु त्रिविधा प्रोक्ता पाचस्य संक्षणं वै ॥
यथा पक्षी स्वपक्ष्याभ्यां विद्युत् संक्षयश्चमैः । त्यर्षदीक्षोपदेशस्तु तारसः कथितः प्रिये ॥
यथा कूर्मः रसतन्यान् ध्यानमात्रेण पोषयेत् । वैषदीक्षोपदेशस्तु मानसः स्यात्तथाविधः ॥
स्वापस्यानि यथा मत्स्यो दीक्षणेनैव पोषयेत् । द्यदीक्षया उपदेशस्तादृशः कथितः प्रिये ॥
அதாவது:—ஸ்பர்ஸ்திக்ஷ, வைஷ்திக்ஷ, தீருக்ஷிக்ஷ என திக்ஷ
முன்றுவிதமாகவாகும் எனப்பார்க்கதிக்குச் சங்கரருபதேசித்தார். பரவை
இரக்கைகளால் தனது முட்டையை அடைகாத்து மெதுவாக உளர்ப்பது
எவ்விதமோ இவ்விதமே ஆகிரியர் தனது கையால் சீடனைத் தடவிக்
கொடுத்தல் ஸ்பர்ஸ்திக்ஷ எனப்படும். ஆமையானது நியானமாத்திரத்
தினால் தனது முழந்தையைப்போஷிப்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே ஆகி
ரியர் தான் அனுபவிக்கும் பகவத்குபம் சீடனுக்கும் மனத்தில் கோன்றட்
டும் என மனத்தாலென்றதொரு வைததிக்ஷ எனப்படும். மின் தனது
முழந்தைமேல் கண்ணின் பார்வையினாலேயே உளர்ப்பது எவ்விதமோ
இவ்விதமே ஆகிரியர் கண்ணினால் தனது சீடனைக் குவிரப்பார்ப்பது
தீருக்ஷிக்ஷ எனப்படும் என்கும். ஆகவே இங்கு சொல்லிய இரண்டா
வதான வைததிக்ஷா முதையினால் உணர்த்தெவர் தனது மனத்தில் தோன்
றின் ஸ்ரீகோபாலனது ஸ்ரீமூர்த்தியை தேவகியும் அனுபவிக்கட்டும் என
எண்ணத் தேவகி அம்மாளும் அவ்விதமே அம்மூர்த்தியை மனத்தில் வாங்
கித் நியானித்தவக்தானொனவேற்பட்டது.

(1) கீழ்க்கில் சந்திரனாடியமாவதைக் கொண்டு அது சந்திரனை
உணர்ப்பண்ணினதாக எவ்விதமானதோ அவ்விதமே தேவகியினிடமிருந்து
ஸ்ரீகோபாலன் வெளிவந்ததிலிருந்து ஸ்ரீதேவகி ப்ரபுவை உண்டுபண்ணி
னவனாகவாக்மாட்டான் என்றேற்பட்டது.

(2) மூலத்தில் “நிரா ந ரேஜே” மிகக்ஷிளங்கினுளில்லை என்றத
னால் ஆனந்த ரூபமான ஸ்ரீகோபாலன் ஸ்ரீகுதயத்தில் பிரகாசிப்பதன்

खले यथा सती ॥ १९ ॥ तां वीक्ष्य कंसः प्रभया जितान्तरां विरोचयन्तीं
 भवनं शुचिस्मिताम् । आहूय मे प्राणहरो हरिर्गुहां ध्रुवं श्रितो यज्ञ पुरेय-
 मीदृशी ॥ २० ॥ किमय तस्मिन्करणीयमाशु मे यदर्थतन्त्रो न विहन्ति
 विक्रमम् । खियाः स्वसुर्गुन्मत्या वधोऽयं यशः श्रियं हन्त्यनुकालमायुः
 ॥ २१ ॥ स एव जीवन्खलु संपरेतो वर्तेत योऽत्यन्तनुशंसितेन । देहे मृते तं
 मनुजाः शपन्ति गन्ता तमोऽन्धं तनुमानिनो ध्रुवम् ॥ २२ ॥ इति घोरतमा-

பிரகாசத்தையடைந்தாளில்லை. (19) கம்ஸன், ஸ்ரீகோபாலனை ஹிருதயத்திலுடையவளும், காந்தியினால் வீட்டைப் பிரகாசப்படுத்துபவளும், இபற்கையில் அழகிய புன்கிரிப்புள்ளவளுமான அந்தத்தேவகியை கண்ணாற்று இரத்தத் தேவகி யாதுகாரணத்தினால் முன்னர் இம் மாதிரி இருந்தாளில்லையோ அக்காரணத்தினால் எனது ப்ரானைக் கொள்ளை கொள்ளும் இந்த விஷ்ணு இவளது ஹிருதய குறைவில் பிரவேசித்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயம் எனத்தன்னுள்ளில் சொல்லிக்கொண்டான். (20) (1)இவர் காரியத்தில் குறியுடையவராதலால் தனது சக்தியை வீணாக்கிக் கொள்ளமாட்டார் என்பதுபற்றி அந்த விஷ்ணு விஷயத்தில் இப்பொழுது என்னால் விரைவில் செய்யக்கூடியது என்னை? ஆனால் ஸ்திரீ, அதிலும் தங்கை, அதிலும் கர்ப்பினி ஆகிய இவளின் இந்த வதமானது புகழையும், ஐஸ்வரியத்தையும், ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் ஆயுளையும் அழித்துவிடும். (21) எவன் மிக்கக் கொடேமான செய்கையுடனேயே வாழ்கின்றானோ அந்த இவன் பிழைத்திருக்கும் பிணமல்லவோ. உயிருடனிருக்கும் தருணத்தில் மனிதர் அவனைச் சபிக்கின்றனர். தேஹமிறந்ததும் பாபிக்கேற்பட்டுள்ள அந்தம்தமஸ்ஸென்ற நரசுத்தை அடை

மூலம் ஸர்வ ஜனங்களுடையவும் மனத்தைக் கவரத்தக்கவாறு இந்த அம்மான் பிரகாசிக்கவேண்டிவது அவசியமாயினும் கம்ஸனுடைய வீட்டில் அடைபட்டிருப்பதுபற்றிப் பிறர்க்கு ஆனந்தத்தை இவளது மூர்த்தி தராவியினும் தனது திருவுள்ளத்தில் பரமானந்தத்தை அனுபவித்துவந்தான் எனப் பெறப்பட்டது.

(1) “अर्थतो न विहन्ति विक्रमम्” என்றதற்கு மனிதன் காரியத்தில் குறியுடையவனானவனாகுத தனது பராக்கிரமத்தை வீணாக்கிக் கொள்ள மாட்டான் என்பதுபற்றி என்றும் வேறு பொருள் கொள்ளலாம்.

ஐவாत्मनिवृत्तः स्वयं प्रभुः । आस्ते प्रतीक्षस्तज्जन्म हरैर्वैरानुबन्धकृत् ॥
 २३ ॥ आसीनः संविशंस्तिष्ठन्भुञ्जानः पर्यटन्महीम् । चिन्तयानो हृषीकेश-
 मपश्यत्तन्मयं जगत् ॥ २४ ॥ ब्रह्मा भवश्च तत्रैतय मुनिभिर्नारदादिभिः ।
 देवैः सानुवरैः साकं गीर्निर्बुध्पणमैडयन् ॥ २५ ॥

देवा उनुः—सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितञ्च
 सत्यं । सत्यस्य सत्यमृतसत्यनेनं सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्नाः । २६ ॥

வான் வன்பதும் பிங்கிதபெ. (22) பம்புவான கம்ஸன் இவ்வித
 மாலோகித்தவனுப் பிங்கக் கொடுமையான காரியத்தினின்றும் தானே
 விஸை அழிந விசீராதத்தைச் செய்ய நோக்குடையவனுய் அந்தப் பக
 வானுடைய அபவதாரத்தை அதிர் பார்த்துக்கொண்டு கின்றுன். (23)
 ஹரிபாகிசோனேச் கிந்திப்பவனுன கம்ஸன் ஞாலனத்தில் உட்கா
 ரும்பொழுதும், படுக்கையில் படுக்கும்பொழுதும், ஓரிடத்தில் நிற்
 குப்பொழுதும், சாப்பிடும்பொழுதும், பூமியிற் சுற்றும்பொழுதும்,
 திகத்து விஷ்ணுபாக இருப்பதைக் கண்டான். (24) பம்புற
 தேவனும் பஞ்சாதேவனும் (1) பூதேவியும் நாரதர் முதலிய முனிசுரு
 பதும், தேவீந்திரபரஞ்ஞன் அடியை தேவர்களுடனும் கூட அங்கு
 வந்து தாமது வார்த்தை வளால் சாரத்தை வர்லிக்கும் பகவானே (பின்
 லுருபாய) திருநிந்தான். (25)

4 பகவதாரத்தை எதிர்பார்த்த கம்ஸன் களைத்து ஞாலனத்தி
 லுட்காப்பொருக்கால் அங்காலனத்தில் பகவத்குபமான ஒரு குழத்தை
 யிருக்கக் கண்டி குழத்தையின்மேல் உட்காரத்தணிந்தோமே எனத்தன்
 லிடெதத்தக்கொண்டான். அதைவிடுத்துப் படுக்கையில் படுக்கப்போ
 றான். அங்கும் அக்குழத்தையக் கண்டான். அதைவிடுத்து வேலிடத்
 தில் நிற்கத்தொடங்கினான். அங்கும் காலடியில் அக்குழயியைக் கண்ணுற்
 றான். அதைவிடுத்துச் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். அன்னமிருக்கவேண்டிய
 விடத்தில் அக்குழத்தையையே கண்ணுற்றான். அதைவிடுத்து வெளியில்
 நடக்கத் தொடங்கினான். காலடிவைக்கத் தொடங்குக்கால் அங்கு ஒரு
 குழத்தையிருப்பதைக் கண்டான். ஆகவே உலகம் முழுதும் பகவன்மய
 மாகவே கம்ஸனுக்குத் தெர்த்தத்தையடைத்தது.

(1) ஸயந் ஸ்ரூதித்தனன் எனப் பன்மைமொல்லியிருப்பதைக்
 கொண்டும் மகிஷ என்றவிடத்தில் 3 என்ற சப்தமிருப்பதைக்கொண்
 டும் பூதேவியும் என்று சேர்த்துக்கொண்டு உரை எழுதப்பட்டது.

पकायनोऽसौ द्विफलविमूलश्चतुःसः *पञ्चशिफः पडात्मा । सप्तव्यघ्रचि-

தேவர்கள்—“ஸத்யமான ஸந்தல்பமுள்ளவரும், ஸத்தியத்தை மேலான ப்ராப்தி ஸாதனமாகவுடையவரும், மூன்று காலங்களிலும் ஸத்தியமானவரும், அதாவது: ஸத் என்ற பூமி ஜலம் தேஜஸ் இவற்றுக்கும், த்யத் என்ற வாயு ஆகாசம் இவற்றுக்கும் காரணமானவரும் என்றும். அஸ்விதமே ஸத் என்ற பூமி ஜலம் தேஜஸ் இவற்றிலும், த்யத் என்ற வாயு ஆகாசம் இவற்றிலும் அந்தர்யாமி யாக நீற்பவரும், ஸத்யத்துக்கும் (முற்கூறிய பஞ்சபூதங்களுக்கும்) ஸத்யமானவரும், அதாவது:—அவையழிந்தபோதிலும் தானழியாமல் எஞ்ஞியிருப்பவரும் என்றும். ருதஸத்யநேத்ரநம்=அதாவது: ருதமென்ற மிக்க உண்மையான வார்த்தைக்கும், ஸத்யமென்ற ஸம தர்சனத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகரும் என்றும். இம்முறையாக ஸத்பாத் மாஷுமான உம்மைச்சரண்புகுந்தோம். (26) இந்தப் பழமையான விருக்ஷ (ஸம்ஸார) மானது ப்ரகிருதியொன்றையே ஆஸ்ரயித்ததாகவும், ஸுசம் துக்கம் என்ற இரண்டு பழங்களுள்ளதாகவும், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களை வேராகக்கொண்டதாகவும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கு ரஸங்களுள்ளதாகவும், ஸ்புலன்களாகிற ஐந்து விழுதுகளுள்ளதாகவும், பசி தாகம் மூப்பு மரணம் சோகம் மோஹம் இவையாகிற ஆறுஸ்வபாவமுள்ளதாகவும், தோல் ரக்தம் மாம்ஸம், மேதஸ் (ஊந்தன்) எலும்பு, மஜ்ஜை (எலும் புகுள்ளிருக்கும் பசை) சுக்ரம் என்ற ஏழுபட்டைகளுள்ளதாகவும், ஸீந்துபூகங்கள், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் என்ற எட்டுக்கிளைகளுள் ளதாகவும், இரண்டு கண்கள், இரண்டு காதுகள், இரண்டு மூக்குகள், ஒருவாய், ஒரு நீர் தவாரம், ஒரு மலதுவாரம் என்ற ஒன்பது ஓட்டைகளுள்ளதாகவும், ப்ராணன், அபானன், வியானன், உதா னன், ஸமானன், நாகன், கூர்மன், க்ருகரன், தேவதக்தன், தனஞ் ஜயன் என்ற 10 ப்ராணன்களாகிற பத்து இலைகளையுடையதாகவும், ஜீவன் அந்தர்யாமி என்ற இரண்டு பக்ஷிகளையுடையதாகவுமன்றோ

* पञ्चशिफः என்றும் பாடமுண்டு. இப்பாடப்படியே ஸ்ரீதரிய வியாக்கியானமுயிருக்கின்றது. ஆயினும் शिफः என்பது ப்ராசின பாடமாகைபால் அதவே நம்மால் ஒப்பப்பட்டது.

पो नवाक्षो दशच्छदो द्विखगो ह्यादिवृक्षः ॥ २७ ॥ त्वमेक एवास्य सतः
प्रसूतिस्त्वं सन्निधानं त्वमनुग्रहश्च । त्वन्मायया संवृतचेतसस्त्वां पश्यन्ति
नाना न विपश्चितो ये ॥ २८ ॥ विभर्षि रूपाण्यवबोध आत्मा क्षेमाय लो-
कस्य चराचरस्य । सर्वोपपत्तानि सुखावहानि सतामभद्राणि मुहुः खला-
नाम् ॥ २९ ॥ त्वय्यश्वत्थाक्षाखिलसत्वधाम्नि समाधिनावेशितचेतसैक ।
त्वत्पादपोतेन महकृतेन कुर्वन्ति गोवत्सपदं भवाधिम् ॥ ३० ॥ स्वयं समु-

இருக்கிறதாம் (27) காப்பமான இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு நீர் ஒருவ
ரே உற்பத்திகாரணமாகவும், நிரே வயஸ்தானமாக (ஒடுங்குமிடமாக)
வும், நிரே பாலகாரகவும் ஆகின்றீர். இவ்விதமிருக்க, உமதுமாயை
யினால் நன்கு மாற்றப்பட்ட அறிவைபுடையவர்கள் உம்மைப் பல
வாறுகாப்பாற்றுகின்றனரே அன்று அவர் சிறந்த அறிவைபுடையவரே
அவர் (அவ்விதம்) பார்ப்பதில்லை. (28) அறிவுருவ ஆத்மாவான
நீர் அமைபவையாய்ப்பொருள் ரூபமான உலகின் கேதமத்துக்கு
வேண்டி வந்தவனாம் பொருத்தியனவும், தாம்வழியிலிருப்பவர்க்
குள் சுருத்ததைத் தருவனவும், அதர்வழி செல்லுபவர்க்கு நாசத்
தைத் தருவனவுமான ரூபங்களை அடிக்கடி எடுக்கின்றீர். (29)
(1)கேற அப்பாவித! சில முக்கியர்களான விவேகிகள் எல்லாஸத்வ
குணங்களாகும் இயற்பிடமான உம்மிடத்தில் ஸமாதியினால் பற்
றும்படி செய்யப்பட்ட மனதாகிற நிமித்தத்தினால் பற்றப்பட்டனம்
மஹான்களால் வேளிக்கத்தக்கதாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டதுமான
உமது பாதமாகிற ஓடத்தினால் பிறவிக் கடலை பசுங்கன்றின் குளப்
படியாகச் செய்கின்றனர். (30)

* இந்த 27-வது சுலோகத்தால் ஸமஷ்டியவ்வுடிருபமான இந்த
ப்ரபஞ்சமானது உற்று கோக்குவதால் உண்மையில் உம்மைவிட வேறாக
இல்லாததுபற்றியும், தாங்களே ஸர்வவிருஷ்டிக்கும் ஆதிகாரணமாகயிருப்
பதிலிருந்து ஸர்வேச்சரானவருப்பதுபற்றியும் தாங்கள் யாவரும் தங்க
வாச் சரண்புகுத்தது பொருத்தமானதே என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது.

(1) சில முக்கியாதிகாரிகள் பத்திமார்க்கத்தில்பெட்டு மஹான்கள்
சாட்டிய உழியைப் பின்பற்றி உமது சரணபஜனைஞ்செய்து இதனாலேயே
முத்தியையடைகின்றனர் என அபதேசிக்கப்பட்டது.

त्तीयं सुदुस्तरं शुभम्भवाणं वं भीमम्भसौहृदाः । भवत्पदाभोरुहनावमम
 ते निधाय याताः सवनुग्रहो भवान् ॥ ३१ ॥ येऽयेऽरविन्दक्ष विमुक्तमानि
 नस्त्वय्यस्तभावादविशुद्धबुद्धयः । आरुह्य कृच्छ्रेण परं पदं ततः पतन्त्य-
 धोऽनाहतयुग्मदङ्घ्रयः ॥ ३२ ॥ तथा न ते माधव तावकाः क्वचिद्भूयसि
 मार्गावयि बद्धसौहृदाः । त्वयाभिगुप्ता विचरन्ति निर्भया विनायकानीकप

ஹே ஸ்வப்ரகாச! அந்தப் பஹான்கள் (எல்லா வயிர்ச்சரிடத்திலும்) அதிகமான பரிதிபுடன் கூடினவர்களாயிருப்பதால் தாண்டற் சரிதானதும் பயங்கரமானதுமான பிரவிச்சடலை தாங்கள் தாண்டி உபமுடைய சரணாவந்தமாகிற ஒடத்தை இவ்விடத்திலேயே வைத்துவிட்டு (அதாவது: பக்திமார்க்க ஸம்பிரதாயத்தை ஏற்படுத்தி விட்டு) என்றும், ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தின் சரையை முகத்தியை) அடைந்தனர். நீர் ஸாதூக்களான பக்தர்களை அனுக்கிரஹிப்பவராகவன்றோ இருக்கின்றீர். (31) ஹே அரவிந்தாக்ஷ! மற்றுமுள்ள எவர் (பக்திமார்க்கத்தில் பற்றில்லாத எவர்) முத்தர்களாகவாகினிடோமென வெண்ணுகின்றவர்களாய் உம்மிடத்தில்: மெல்லாத மனமுள்ளவர்களாயிருப்பதுபற்றி சுத்தமான அறிவுற்றவர்களாகின்றனரோ அவர் மோக்ஷத்துக்கு ஸம்பத்திலிருக்கின்ற ஸ்தானத்தை (அதாவது:—நல்ல குலம் தவம் வித்யை முதலியவற்றை என்றும்.) வெகு கஷ்டப்பட்டு அடைந்தும் உமது சரணத்தைப்பற்றுகிற அங்கிருந்து கீழில் விழுந்து விடுகின்றனர்.* (32) ஆயினும் மாதவ!, ப்ரபோ! தங்களுடைய பக்தர்கள் உம்மிடத்தில் ஊன்றின ப்ரேமையுள்ளவர்களாயிருப்பதுபற்றி ஒருபொழுதும் பக்திமார்க்கத்தினின்றும் நழுவுவதில்லை. (அவர்கள்) தங்களால் காக்கப்பட்டவர்களாய் இடையூறைத்தரும் யாவற்றையும் காப்பவை எனவையோ அவற்றின்

* வெகு ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணியவசத்தால் நற்குடிப்பிறப்பு, தவம், வித்யை இவற்றையடைந்தும் எவர் பகவத் சரணாவந்தத்தை ஆசிரயித்து பக்தி செய்யாதிருக்கின்றனரோ அவர் அத்தகைய பிறவி, தவம், வித்யை இவற்றையழிந்து திரும்பவும் பிறவிக்கடலிலேயே சுழலுகின்றனர். ஆகவே நற்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றையடைந்தவர் தன்பிறவி வீணாகாதவாறு பகவத்பக்தியிலிடுபடவேண்டுமென அவர்ச் சமர்ப்படுத்தினார்.

सूर्यसु प्रभो ॥ ३३ ॥ सर्वं विशुद्धं श्रयते भवान्स्थितौ शरीरिणां श्रेय उपा
यनं वयुः । वेदक्रियायोगतपस्समाधिभिस्तवाहं येन जनः समीहते ॥ ३४ ॥
सर्वं न चेद्वातरिदं निजं भवेद्विज्ञानमज्ञानमिदापमार्जनम् । गुणप्रकाशैरनु-
मीयते भवान्प्रकाशते यस्य च येन वा गुणः ॥ ३५ ॥ न नामरूपे गुणजन्य

தலைகளில் என்னித பயமுற்றவர்களுய் (1) ஸஞ்சரிக்கின்றனர். (33)
(அதிதாரி) ஜனமானது எந்தச் சரிசமுலம் வேதங்கள், க்ரியா யோசங்
கள், தவம், ஸமாதி இவைகளைக்கொண்டு தங்களுடைய பூஜையைச்
செய்கின்றதோ, ப்ராணிதளுக்குக் கர்மபலனைத்தருகின்ற சுத்தஸத்வ
மயமான அந்தச் சரிசத்தைத்தாங்கள் மகிழ்ந்துகொண்டுவேண்டி. எடுக்
கின்றீர்கள். (34) ஹேதாத: ! ஸத்வமயமானதும் பிறிதிடத்திலும
யாததமான இந்த உமது சரிசம் (இல்லாதவரை) (2), அக்ரூனத்தை
யும், அதனுலேற்பட்டபேதத்தையும் போக்குகின்ற ப்ரம்ஹாத்மைக்ய
ஸாக்ஷாத்காரமானது உண்டாகவேமாட்டாது புத்தி முதலிய உள்ளி
லுள்ள குணமானது எதை ஸம்பந்தித்ததோ, அதாவது: அது புத்தி
யாதிகளுக்கு ஸபத்யோ என்றும், புத்திக்கு அதிஷ்டாதாவான எந
னும் வெவ்வினும் குண=விஷயமானது, ப்ரகாசிக்கிறதோ என்ப
தாய் ஜடமான குணங்களின் (புத்தி விஷயம் இவற்றின்) ப்ரசாசங்களி
னும் அவற்றை ப்ரகாசப்படுத்தும் சைதன்யவடிவமான நீர் ஹ்மிக்க
மட்டுப்படுகிறீர். (3) (35) ஹேதேவ! = வெகுனிதமாக ப்ரகாசிப்பவ
ரே!, மனம், வாக்கு இவைகளால் ஹ்மிக்கத்தக்க வழியையுடைய
மனம் உய்முடையநாமரூபங்கள் (பெயரும் ரூபமும்) குணம், ஜன்
மம், கர்மம் இவைகளால் இவ்விதமெனப்பிரித்துக் காட்டக்கூடியன

(1) எத்தனைய ஜடமானவரின் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது
பத்திமார்த்தத்திலேயே ஸபுக்கின்றனர் என்று கருத்து.

(2) அஜ்னம், அபி, மர்ஜம் எனப் பதங்களைப்பிரித்து அக்ரூ
னத்தை காசப்படுத்துகின்ற அபரோஷ ஸாக்ஷாத்காரமானது மார்ஜனத்
தை காசப்பதையுடன்தே இருக்கும் என வெறு பொருளும் ஸூதரிய
வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) சுத்த ஸத்வ சரிசமுடைய தங்களை ஸேவிக்குங்கால் சுத்த ஸத்
வாகாரமான அந்தக்காணத்தில் உமது ப்ரஸாதத்தால் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய
ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகிலேம் என்பது கருத்து.

कर्मभिर्निरूपितस्यै तस्य साक्षिणः। मनोवचोभ्यामनुमेयधर्मनो देव
क्रियायां प्रतियत्यथापि हि ॥ ३६ ॥ शृण्वःशृण्वःसंस्मरयंश्च चिन्तयन्नामानि
रूपाणि च मङ्गलानि ते। क्रियासु यस्त्वचरणारविन्दयोराविष्टेता न
भवाय कल्पते ॥ ३७ ॥ दिष्ट्या हरेऽस्या भवतः पदो भुवो भारोऽपनीतस्तथ
जन्मनेशितुः। दिष्ट्याङ्गितां त्वत्पदकैः सुशोभनैर्द्रक्ष्याम गां धां च तयानु-
कम्पिताम् ॥ ३८ ॥ न तेऽभवस्येश भवस्य कारणं विना विनोदं वत तर्क-

வன்று. அவற்றுக்கு நீர் ஸாக்ஷியாக (ப്രகாசகராக) இருப்பதே
அதன் காரணமாகும். ஆயினும் உபாஸகர்கள் உபாஸனாதிருபமான
மானஸ க்ரியைகளில் (அந்த நாமரூபங்களையும் அவற்றுடன் கூடின
தங்களையும்) ஸாக்ஷாத்சரிக்கின்றனர் என்பது பிரலித்தமாகவேயிருக்
கிறது (1) (36)

எவன் உமது மங்களங்களான பெயர்களையும், ரூபங்களையும்
காதால் கேட்டும், வாங்கினால் உச்சரித்தும், பிறரை உச்சரிக்கும்படி
செய்தும், தேவபூஜை முதலிய கர்மங்களில் உமது சரணாவந்தங்
களில் மிக்கப் பற்றினமனமுள்ளவனாகவாகிறானே (அவன்) பிறவி
யையடைவதில்லை. (37) ஹேஹரே! உமது பாதமான இந்தப்
பூமியினுடைய பாரமானது நியந்தாவான உம்முடைய அவதாரத்தி
னால் (ஆவிர்ப்பாவத்தினால்) போக்கப்பட்டதாகவாகிறது என்பது
மங்களமே. வஜ்ரரேகை, அங்குசரேகை முதலியனவமைந்த அழ
கிய உமது பதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், உம்மால் அனுக்கிர
ஹிக்கப்பட்டதுமான பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் நாங்கள் கண்
னாற் காணப்போகிறோம் என்பதும் மங்களமேயாகும். (38) ஹே
ஈஸு! பிறவியற்ற (அஸம்ஸாரியான) உமக்கு இப்பொழுது பிறவி
யேற்படுவதற்கு க்ரிடையை (வினாயாட்டை) த்தவிர்த்து வேறு கார
ணத்தை நாங்கள் ஊஹிக்கின்றோமில்லை. பயத்துக்கு (இரண்டா
வது பொருளுக்கு) ஆஸ்ரயமாக இல்லாதவரே! ஜீவாத்மாவினிடத்
திற் காணும் உத்பத்தி நாசம் ஸ்திதி இவை ஸர்வாதிஷ்டானமான

(1) நாமரூப விசிஷ்ட பகவானை உபாவித்து பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்
தையடைபவர்க்கு பகவத்விசேஷணங்களான நாமரூபங்களின் ஸாக்ஷத்
காரமும் ஏற்பட்டவே செய்கிறது என்பது கருத்து,

யாமஹே । भवो निरोधः स्थितिरप्यविद्यया कृता यतस्त्वय्यभयाश्रयात्मनि
॥ ३९ ॥ मत्स्याश्वकच्छपनुसिंहवराहहंसराजान्यविप्रविबुधेषु कृतायतारः ।
त्वं पासि नखिभुवनं च यथाधुनेश भारं भुवो हर यदुत्तम घन्दनं ते ॥ ४० ॥
दिएनाऽय्य ते कुक्षिगतः परः पुमानंशेन साक्षाद्भगवान्भवाय नः । माभू-
द्भयं भोजपनेर्मुमुर्षोर्गोप्ता यदृतां भविता तवात्मजः ॥ ४१ ॥ श्रीशुक उवा-
च—इत्यभिहित्य पुनर्यं यद्रूपमनिदं यथा । ब्रह्मेशानौ पुरोधाय देवाः प्रति-
ययुर्विधम ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुगणे दशमस्कन्धे गर्भगतविष्णोर्ब्रह्मादिकृत-

स्तुतिर्नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

உம்மை யாய்மயித்துள்ள அவித்யையினால் செய்யப்பட்டதாகவன்
ஹே காணப்படுகிறதா* (39) ஹே ஈஸ! யதூத்தம! நீர் மதஸ்ய
மாகவும், ஹயக்ரிவராகவும், ஆபையாகவும், நரலிம்ஹனாகவும்,
வரஹமாகவும், ஹம்ஸயாகவும், சுதந்திரிய (ராம) னாகவும், கிப்ர
னாக (பாகராபமாக) வும், யக்ஷராகவும் அவதரித்து எங்களுடும்
முன்வருவதற்காகவும் மற்ற மையங்களில் எவ்விதம் காக்கின்றீரோ
அவ்விதமே இப்பொழுதும் பூமியின் பாரத்தைப் போக்கக்கடவீர்.
உமக்கு நமஸ்காரம். (40) ஹே அம்ப! (தேவகியே!) ஸாக்ஷாத்
பாபபுருஷனான பகவான் (1) ஆதிசேஷனுடன் கூட எங்களுடைய
கேதமத்துக்குவேண்டி. நல்ல வேளையாக உன்னுடைய ஹிருதய
குறைவையே யடைந்திருக்கிறார். மரிக்கும் தருணத்திலுள்ள கம்ஸ
விடமிருந்து பயம் வேண்டுவதில்லை. உனது மனத்தினின்றும்
வெளிவந்த இவர் யாதவராகோக்காக்கப்போகின்றார்” என்றனர். (41)

* ஓவனிடத்தில் காணப்படும் உத்பத்தியாதிகளே உம்மையாச்யரித்த
அவித்யாபூலமேற்படுவதாக இருக்க ஓவனுக்கு ஓவத் தன்மையையும்,
ஆவனுக்கு உத்பத்தியாதிகளையும் உண்டிபண்ணுகின்ற அவித்யைக்கு
அதிவ்ந்தானமாகவான உம்மட்டத்தில் அவித்யா பூலமேற்படும் உத்பத்தி-
யாதிகள் ஸம்பவிக்க இடமில்லை எனச்சொல்லவும் வேண்டுமோ என்பது
சொல்லு. (1) மூலத்திலுள்ள அங்கே என்றதற்கு வம்சீதரீய வியாக்
கிபானத்தில் இவ்விதம் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथ सर्वगुणोपेतः कालः परमशोभनः। यज्ञोवा-
जनजन्मर्क्षं शान्तर्क्षमप्रहृताकम् ॥ १ ॥ दिशः प्रसेदुर्गमं निर्मलं दुग्गमाद्-

ஸ்ரீசுகர்—“எவ்வாறு ஸ்வரூபம் எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யக் கோ (உள்
எரிநுக்கின்றதோ) அந்தப் புருஷனை (நாமாயணனை) உள்ளபடி
துதித்தவிட்டு ப்ரம்ஹா மஹாதேவன் இருவரையும் முன்னிட்டுக்
கொண்டு தேவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை நோக்கித் திரும்பிச்சென்றனர்”
என்றார். (42)

ஸ்ரீமத்பாகவத தசமஸ்கந்தபூர்வார்த்தத்தில் தேவகியின்
ஹிருதயத்திலுள்ள பகவானை ப்ரம்ஹாதி தேவர்கள் துதித்தல்
என்ற இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) तृतीये निजरूपेण संभूतस्तु हरिः स्वयम् ।

पितृभ्यां संस्तुतां नीतः पित्रा भीतेन गोकुलम् ॥

மூன்றாவது அத்தியாயத்திலோ தனது ஸ்வரூபத்துடன் தானே
ஆயிர்ப்பித்த ஹரியானவர் பிதா மாதா இவர்களால் துதிக்கப்
பெற்று கம்ஸனிடமிருந்து பயந்த பிதாவான வஸுதேவரால் கோ
குலத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார் எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—மங்களம் பொருந்தியதும், ஸர்வ
ருதுக்களிலும் காணக்கூடிய குணங்களுடன் கூடினதும், மிச்சக்
சோபனமுமான காலமானது எதுபோழ்து அமைந்ததோ, சாந்தங்க
ளான அஸ்வினீ முதலிய நக்ஷத்திரங்களையும், ஸூரியன் முதலிய கிர
ஹங்களையும், ஸ்ப்தரிஷி தாரகைகள் முதலிய தாரகைகளையும் உடைய
தும், நாமாயணனிடமிருந்துண்டான ப்ரஜாபதியைத் தேவதையாக
வுடையதுமான ரோஹிணி நக்ஷத்திரமானது எதுபோழ்து அமைந்
ததோ, எப்பொழுது *திக்குகள் தெளிந்தனவோ, ஆகாசமானது

* மழைகாலத்தில் திக்குகள் தெளிந்தனவென்றதிலிருந்து சூர்
யலத்தின் குணம் அதுபோழ்து காணப்பட்டதாகவாகிறது.

யம்। மஹி மஹ்லபூயிஸுபுரபாமவஜாகரா ॥ ௨ ॥ நய: ப்ரசநசலிலா ஹ்வ
 ஜலஹ்நி:। ட்விஜாஹ்நிசுலசபாஸ்தவகா வநராஜய: ॥ ௩ ॥ வவௌ வாயு:
 சுலஸ்பர்: புஸ்யந்நவஹ: ஸுவி:। அஸ்யஸ்த ட்விஜாதிநாं ஶாந்தாஸ்தந் சமி-
 ந்யத ॥ ௪ ॥ மநாஸ்யாஸந்நஸந்நாநி சாபூநாமஸுரஹ்ம। ஜாயமானேஜநே
 தஸ்மிந்நுபுஸ்யஸி டிவி ॥ ௫ ॥ ஜகு: கிஸரந்நவாஸ்துஸ்து: சிஹ்நா
 ஶா:। விஸாபர்யஸ்த நநுரஸ்ஸரோமி: சமம் ததா ॥ ௬ ॥ முஸுசுமநயோ டேவா:
 சுமநாஸி முதாந்விதா:। மந் மந் ஜலபரா ஜகஜ்ரநுசாஸரம் ॥ ௭ ॥ நி-

(1) அழுக்கற்ற நகத்திறக்கூட்டத்தினுதயத்தை யுடையதாயிற்றே, பூமியானது (2) மங்களம் நிறைந்த பட்டினம், கிராமம், இடைச்சேரி, பொன் விளையுமிடம் இவற்றையுடையதாகவாயிற்றே, நதிகள் தெளிந்த ஓலமுள்ளனவாகவும், ட்டுக்கள் (3) தாமரைகளின் சோபை நிறைந்தனவாகவும், வனக்கூட்டங்கள், பறவை, வண்டு இவற்றின் கூட்டங்களால் சப்திக்கப்பட்ட பூங்கொத்தை யுடையனவாகவும், எதையோழ்ந்து ழுமிற்றே, காற்றானது ஸுகமான தொடுகையை யுடையதாகவும், புண்ணியமான வானவையாகக் கொண்டுவதாகவும், சுத்தமானதாகவும் எப்பொழுது வீசிற்றே, அவ்விடத்தில் த்விஜர்களின் (ப்ராமஹணர் முதலியோரின்) உக்னிகள் சாந்தங்களாக நன்கு பிரகாசித்தனவோ, அசுரர்களால் வெறுக்கப்படுகின்ற தேவர்களுடையவும், ஸாதுக்களுடையவும், அதாவது:—கம்ஸனைத் தவிர்த்து மற்றெல்லா ப்ரானிகளுடையவும், மனஸ்ஸுகள் எப்பொழுது தெளிந்தனவோ, உண்மையில் பிறப்பற்ற அந்தப்பகவான் அவதரிக்குங்கால் ஸ்வர்க்கத்தில் தூந்துழி வாத்தியங்கள் எப்பொழுது முழங்கினவோ, கின்னரர் கந்தர்வர் இவர்கள் கானம் செய்ய, சித்தர் சாரணர் இவர்கள் துதிக்க, அப்ஸரஸ்ஸுகளுடன் கூட வித்யாசர ஸ்திரீகள் பிரஸவிக்கும் தருணத்தில் நர்த்தனமாட, முனிசுளும், தேவர்களும் சந்தோஷத்துடன் புஷ்பங்களை வாரி இரைக்க, மேகங்கள் ஸமுத்திரத்தின் ஓசைக்கொப்பாக இருக்கும்படி கர்ஜிக்க, (4) ஜனங்களுக்குப்

(1) இதனால் மேலுள்ள ஆகாசத்தின் தெளிவும், (2) இதனால் பூமி யிலுள்ள தெளிவும் உற்பபட்டது. (3) இதனால் பகலுக்குள்ள குணம் சொல்லப்பட்டது. (4) ஜாயமானே ஜநாநி என்றவிடத்தில் ஜநாநி என்

शीथे तम उद्भूते जायमाने जनावने । देवस्यां देवरूपिण्यां विष्णुः सर्व-
गुहाशयः ॥ आविरासीद्यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कलः ॥ ८ ॥ तमद्भुतं
बालकमभ्युक्षेणं चतुर्भुजं शङ्खगदायुदायुधम् । श्रीवत्सलम् गलशोभिकौ

பயத்தைத்தருவதும் இருளடர்ந்ததுமான நடு இரவு ஆரம்பிக்க, அப்
பொழுது எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் ஹிருதயகுழையில் வலிக்
கின்ற விஷ்ணுவானவர் (எங்கும் நீக்கமற நிரைந்துள்ள பரமாத்மா)
தேவருக்கொப்பான ஸ்வரூபம் வாய்ந்த தேவகியினிடத்தில் (தனது
பிழ்வரூபத்துடன் கூட) கிழக்கில் பூர்ணசந்திரன்போல ஆகிர்ப்ப
வித்தார். (1-8) வஸுதேவர், ஆஸ்சரியம் வாய்ந்தவரும், ப்ரம்ஹ
தேவனைப் புத்திரனாகவுடையவரும், தாமரைப்புஷ்பங்கள் போன்ற
கண்களையுடையவரும், அல்லது (1)அம்புஜையினிடத்தில் (ஜலத்தி
லின்றுமுண்டான பூமியினிடத்தில்) தனது திருஷ்டியைச் செலுத்
தனவரும், நான்கு கைகளுள்ளவரும், (2)சங்கம், கதை, சக்கிரம்,
பத்மம் இவையாகிற உயரெடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையுடையவரும்,
ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவை (வலது மார்பில்) அடையாளமாகவுடை

பதற்கு ஜநமய்க்=ஜனங்களுக்குப் பயத்தைத் தருகின்ற என வம்சீ
தர்ய வியாக்கியானத்திற் சொல்லியிருப்பதையொட்டி இவ்விதம் உரை
எழுதப்பட்டது. (1)அஹு: பூமி=ஜலத்தினின்றும் பூமி உண்டாயிற்று
என்றபடி ஜலத்தினின்றும்முண்டான பூதேவியார் பகவதவதாரகாலத்தில்
மனித ரூபத்துடன் தேவகி அம்மாள் வலிக்கும் அறையில் வலிப்பதாலும்,
தான் அவதரிப்பது அவளது பாரத்தைப்போக்கவேண்டியே ஆதலாலும், நீ
பயப்படாதே உனது பாரத்தைக் கட்டாயம் இரக்குகிறேன் எனக் கூறுப
வர் போன்று பூதேவியாரைக் கடாக்ஷித்தார் என்று பொருள். அல்லது
நான் அவதரித்தாகிவிட்டது. லக்ஷ்மீ, ருக்மிணியாக அவதரிக்கப்போ
கின்றாள். நீயும் ஸத்யபாமையாக அவதரிக்கக் கடவாய் எனக் கண்ணி
னால் ஸூசிப்பித்தார் என்றும் பொருள் கொள்க.

(2) பொதுவாய் பகவானுடைய நான்கு கைகளுள் வலது பக்கத்தில்
மேலுள்ள கையில் சக்கிரத்தையும், அதற்குக் கீழுள்ள கையில் கதையை
யும், இடதுபக்கத்தில் மேலுள்ள கையில் சார்ங்கமென்ற வில்லையும்,
அதற்குக் கீழுள்ள கையில் சங்கத்தையும் தியானிக்கவேண்டுமென பகவத்
தியான முறை சாஸ்திரத்திற் கூறியிருப்பினுங்கூட இங்கு அவதார காலத்
தில் ஶங்கராஷ்டமியாயுதம் எனப்பின்னர் சொல்லப்போவதையொட்டி

स्तुभं पीताम्बरं सान्द्रपयोदसौभगम् ॥९॥ महाह्वैर्ह्यकिरीटकुण्डलस्त्रिषा
परिष्वक्तसहस्रकुन्तलम् । उद्दामकाञ्चनद्वन्द्वकृष्णादिभिर्विरोचमानं वसुदेव
प्रेक्षत ॥ १० ॥ स विस्मयोत्फुल्लविलोचनो हरिं सुतं विलोकयानकदुन्दु-
भिस्तदा । कृष्णावतारारत्नसवसंभ्रमोऽस्पृशन्मुदा द्विजैर्भ्योऽयुतमाप्लुतो

யவரும், கழுத்தினால் விளங்குகின்ற கௌஸ்தபமென்ற மணியை
யுடையவரும், பொன்னிறமான வஸ்திரத்தையுடையவரும், நீருண்ட
மேகம்போல அழகு பொருந்தியவரும், மிக்க கிண்புயர்ந்த வைடுர்ய
மிழைத்த கிரீடம் குண்டலம் இவற்றின் காந்தியினால் நான்கு பக்கங்
களில் ஸம்பந்திக்கப்பெற்ற ஆயிரக்கணக்கான (அபரிமிதமான)
கருண்ட தலைமயிரையுடையவரும், இயற்கையில் தன்னிடமமைந்த
அரைவாண், தோள்வலை, கைவலை, மோதிரம் இவற்றால் மிக்க ப்ரகா
ஸிக்கின்றவருமான அவரை (அவதரித்த ப்ரபுவை) க்கண்ணார்க்கண்
டார். (9-10) அப்பொழுது அந்த வஸுதேவர் ஆம்சரியத்தினால்
நன்கு மலர்ந்த கண்சோயுடையவராய் ஹரியான புத்திரனைக் கண்
னுற்று இருஷ்ணாவதாரத்திற் செய்யவேண்டிய உதஸவத்தில் (தா
னம் வழங்குதல் முதலியவற்றில்) பரபரப்புடையவராய் சந்தோஷ
ஜலத்தினால் நான்குசெய்து ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்

சார்க்கமென்ற வில்லுக்குப் பதிலாக பத்மத்தையே இடதுபக்கத்து மேல்
கையில் தியானிக்கவேண்டிமேன ஸம்பிரதாய ிறிந்த பெரியார் கூறுகின்
றனர். அட்வீதம் கூறவதற்குக் காரணமுமுண்டு. அதாவது: இந்த அவ
தாரத்தில் சார்க்கமென்றவிலுக்கு எதோ இரண்டொரு ஸமயங்களில்
போதிய வேலையிருப்பினும் பிரானிகளின் நிறுதயாப்ஜத்தைக் கொண்டு
கொண்டு அவர்களை உய்ப்பிக்கச் செய்வதே அவதாரத்தின் முக்கிய நோக்
கமென்பதைக் காட்டவேண்டியே அப்ஜத்தைக் கையில் தரித்தார் என்
றும். ஆனதுபற்றியேதான் மனத்தில் தான் எனக்கு முக்கிய நோக்கம்
என்பதைக் காட்டவேண்டியே உருகுமியல்பையுடைய வெண்ணையைத்
நிறுவெதாவதும் ப்ரபு ஈடித்துக்காட்டினான். குட்டினால் வெண்ணை உரு
குவதுபோல பத்தியாகிற் கெருப்பினால் மனது உருகுமியல்பையுடையதா
யிருப்பதுபற்றி அந்தத் தனது முக்கிய நோக்கத்தை நவநீதசௌர்யம்
என்ற லீலையால் ஸ்ரீகோபாலன் வெளிப்படுத்தினான். இல்லையேல் ஸர்வ
சுத்தனான பகவானுக்கு ஸாதாரண வெண்ணை கிடைப்பது அரிதாமோ,

गवाम् ॥ ११ ॥ अथैनमस्तौद्वधाय पुरुषं परं नताङ्गः कृतधीः कृताञ्जलिः ।
स्वरोचिषा भारत सूतिकाग्रहं विरोचयन्तं गतभीः प्रभावयित् ॥ १२ ॥

வசுதேவ உவாச—விதितௌ*பகவாஃஸாக்ஷாபுருஷ: ப்ருதௌ: பர: | கௌ-
நுபவானந்தஸ்வரூப: சர்வபுத்திஃ ॥ 11 ॥ ச பவ ச்வப்ருத்யேவ் சுபுத்வாமி
த்ரிபுணாत्मकम् । தவநு த்வ் ஹப்ரவிஃ: ப்ரவிஃ ட்வ பாவ்யஸே ॥ 12 ॥ யத்யேமே஽பி
கூதா பாஸாஸ்ததா தை விசுதௌ: சஹ | நானாவிர்யா: ப்ருதஃபூதா விராஜ் ஜந-
யந்தி ஹி ॥ 13 ॥ சாஸ்திரஸ்ய சமுத்பாஷ ட்ஷயந்தே஽நுபதா ட்வ | ப்ராஸவ விசு-

களை (மனத்தால்) தானஞ் செய்தார். (11) ஹே பாரதனே! பின்
னார் சுத்தமான புத்தியையுடையவரான வஸுதேவர் இருகைகளை
யும் கூப்பிக்கொண்டும், தலைவணங்கியும் பகவத்ப்ரபாவத்தை யறிந்
தவராயிருப்பதுபற்றிப் பயமற்றவராகித் தனது கார்த்தியினால் பிரஸவ
அறையைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றஇக்குழந்தையை பரமபுருஷனாக
நிஸ்கயித்துக்கொண்டு ஸ்துதிக்கத் தொடங்கினார். (12)

வஸுதேவர்—ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் பரான புருஷனும்,
அத்விதீயனும், ஞானஸ்வரூபியும், ஆந்தஸ்வரூபியும், எல்லாப்புத்தி
களுக்கும் ஸாக்ஷியும் பகவானுமான நீர் கண்கூடாகக் காணப்பட்டீர்.
(13) அதே நீர் சொந்தமான மாயையினால் முக்குண ஸ்வரூபமான
இந்தப்ரபஞ்சத்தை முதலில்விருஷ்டித்து அதில் பிரவேசத்தையடை
யாவிடினுங்கூட ப்ரவேசத்தையடைந்தவர் போலவன்றோ காணப்படு
கின்றீர். (14) மஹத்தத்வம் முதலியன எவ்விதமோ அவ்விதமே
தான் நீருமாகிறீர். தனிப்பட்டவைகளாய் பலதரப்பட்ட காரியங்
களை யுண்டுபண்ணும் திறமையையுடைய அந்த மஹத்தத்வம் முத
லிய பொருள்கள் தமது காரியங்களான கர்மேந்திரியம் ஐந்து, க்ஞா
னேந்திரியம் ஐந்து, ப்ராணன் ஐந்து, மனது ஒன்று ஆகிய பதி
னாறு பொருள்களுடன் கூட ஒன்றுகூடி விராட்டை (ப்ரம்ஹான்
டத்தை) உண்டாக்குகின்றன. அவ்விதமுண்டாக்கி (அதில்) பிர
வேசித்தனபோன்று காணப்படுகின்றன. (காரியமான விராட்டின்)
உத்பத்திக்கு முன்னரே இருப்பனபற்றி அந்தமஹத்தத்வம் முதலிய

मान्वाद्य तेषामिह संभवः॥ १६ ॥ एवं भवान्बुद्धचतुमेयलक्षणैर्ग्राहीर्गुणैः
सद्यपि तद्गुणामहः। अनावृतस्याद्वहिरन्तरं न ते सर्वस्य सर्वात्मन आरम

வற்றுக்கு லிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தக்காரியத்தில் (ப்ரம்ஹாண்டத் தில்) பிரவேசமேற்பட நியாயமில்லை என்பது எவ்விதமோ இவ்வித மே நீர், ரூபம் முதலியவற்றைப்பற்றி யேற்படும் க்ஞானத்தினால் ஔஹித்தநியத்தக்க ஸ்வரூபமுள்ளவைகளான குணங்களுடனும் (இந்திரியங்களுடனும்) அவற்றுக்கு விஷயங்களான ரூபாதிகளுட னும் சேர்த்தே இருப்பினுங்கூட அந்தக் குணங்களினால் (இந்திரியங் களினால்) (1)கிரஹிக்கப்படுகிறீர் இல்லை. ஸர்வஸ்வரூபரும், ஸர் வத்துக்கு ஆத்மாவானவரும், ஆத்மாவும் (எப்பொழுதும் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவரும்) வஸ்துவும் (எதனாலும் எச்சமயத்தி லும்) அழிவற்றவருமான நீர் எதனாலும் மறைக்கமுடியாதவராக இருப்பதுபற்றி வெளியும் உள்ளும் அற்றவராகிறீர். (15-17)

(1) இந்திரியங்களால் அறியப்படுகின்ற சப்தாதி விஷயங்களுடன் கலந்து இருப்பதால் மட்டும் ஆத்மா கிரஹிக்கக்கூடியதாகவாகமாட்டாது. இந்திரியங்களின் சக்தியையும் கவனிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களின் சக்தியோ அதன் காரியத்தைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கவேண்டியதாக இருக்கி றது. கண்ணினால் ரூபம் மட்டும் அறியப்படுகிறதேயொழிய சப்தாதி கள் அறியப்படுவதில்லை. காக்கினால் ருசுமட்டும் அறியப்படுகிறதேயொழிய ரூபாதிகளறியப்படுவதில்லை. ஆகவே சகலரூபாதிகளுக்கு தனக்குரிய விஷ யத்தைத் தயிர்ந்து வேறொன்றின் விஷயத்தைக் கிரஹிக்கும் சக்தியில் லாதிருப்பதை அனுபவத்தில் காண்பதை உற்று நோக்குங்கால் இந்திரிய விஷயங்களுடன் ஆத்மா கலந்திருந்தபோதிலுங்கூட இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவை அறிவிக்கும் சக்தியில்லாததாற்றான் அவற்றால் ஆத்மா அறி யப்படவில்லை என்றேற்படுகிறது. நிரோ இவையுண்டாவதற்கு முந்தியே இருப்பவர் என முன்னர் சொல்லவுமப்பட்டது. நிரோ எல்லா ஸ்வரூப மாகவுமிருப்பவர். ஆகவே உம்மை மறைக்கும் வேறு பொருளோ உண் மையில் கிடையாது. அப்பொருளுண்டாயின் நீர் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மா வாக இருக்கமுடியாது. ஆனதுபற்றி எதற்கும் அதிஷ்டானமான உமக்கு இரத்தப்பிரபஞ்ச ப்ரவேசமே ஸம்பவிக்க இடமில்லாதிருக்க தேவகியின் கர்ப்பப்பிரவேசம் எங்கு ஸம்பவிக்கும். ஆகவே அத்தீதீய க்ஞானணந்த ஸ்வரூபியாகவே உள்ள நீர் எனது கண்ணார் காணப்பட்டார் என்பது மஹத்தான ஆச்சரியம் வாய்ந்த எனது பாக்யமே என்பது பொருள்,

वस्तुनः॥ १७ ॥ य आत्मनो दृश्यगुणेषु सन्निति व्यवस्यते स्वदृश्यतिरेकतो-
ऽबुधः। विनानुवादं न च तन्मनीषितं सम्यग्यतस्त्यस्तमुपाददत्पुमान्॥ १८॥
त्वत्तोऽस्य जन्मस्थितिसम्यमाप्तिभो वदन्त्यनीहादगुणादविक्रियात्। स्व-
धीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुध्यते त्वदाश्रयत्वादुपचर्यते गुणैः॥ १९॥ स त्वं
विलोकस्थितये स्वमायया विभर्षि शुक्लं खलु वर्णमात्मनः। सर्गाय रक्तं

எந்தப்புருஷன் இந்தத்தேஹாதியான பொருளானது ஆத்மா
வைக்காட்டிலும் வேறாகவும் ஸத்யமாகவும் உள்ளது என ஆத்மதிருஸ்
யமான தேஹாதிகளில் நிர்ஸயத்தையடைகிறானே (அவன்) அறியாத
வனாவான். விராரிக்கப்பட்ட தேஹத்தை ஆதியாகக்கொண்ட அந்த
ஐகத் யாவும் வெறும் வியவஹார விஷயமாகமட்டுமேற்படுகின்றதே
யல்லாது உண்மையிலிருப்பதாக எக்காரணத்தால் ஏற்படவில்லையோ
அக்காரணப்பற்றி ஞான நிவர்த்யமாகவே உள்ளதை உண்மையிலுள்
ளதெனவெண்ணுபவன் அறியாதவனே ஆகிவிடுகிறான். (18) *ஹே
விபோ! குணஸம்பந்த மற்றவரும், ஆனதுபற்றியே சேஷ்டையற்
றவரும், ஆனதுபற்றி அவிக்கியருமான உம்மிடமிருந்து இந்தத் தே
ஹாதியான ப்ரபஞ்சத்துக்கு விரிஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயங்களைச் (சுருதி
கள்) சொல்லுகின்றன. ப்ரபஹ்மாசவிரூப்பதுபற்றி அவிக்காரியும்,
ஈஸ்வரனாக இருப்பதுபற்றி கர்த்தாவுமான உம்மிடத்தில் விரிஷ்டி
ஸ்திதி ப்ரளயங்கள் கூறினது விரோதப்படமாட்டாது. குணங்கள்
அவற்றைச் செய்தபோதிலும் அந்தக் குணங்கள் உம்மையாஸ்ரயித்
திருப்பனபற்றி உம்மிடத்தில் உபசாரமுறையினால் அவை கூறப்படு
கின்றன. (19) அந்தநீர் முல்வுலகங்களின் ஸ்திதிக்கு (ரக்ஷணத்துக்
கு) வேண்டியன்றோ சொந்தமான மாயையினால் தனக்கு வெண்மை
யான வர்ணத்தையும், (ஸ்தவகுணத்தையும்) விரிஷ்டிக்கு வேண்டி
ரஜஸ்ஸுடன் கூடின சிவந்த வர்ணத்தையும், ப்ரளயத்துக்குவேண்டி

* முந்தின சுலோகத்தில் ஐகத்தானது பரமேஸ்வர திருஸ்யமாக
இருப்பதுபற்றி பரமேஸ்வரனைவிட வேறன்று எனச் சொல்லப்பட்டது.
இந்தச் சுலோகத்தால் பரமேஸ்வரனை உபாதான காரணமாகக்கொண்
டிருப்பதுபற்றியும் ஐகத்து பரமேஸ்வரனைவிட வேறப்பட்டதாகவாகாது
எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது.

रजसोपबृंहितं कृष्णं च वर्णं तमसा जनान्यये ॥ २० ॥ त्वमस्य लोकस्य
 विभो रिरक्षिपुर्गृहेऽवतीर्णोऽसि ममाखिलेश्वर। राजन्यसंशासुरकोटियूथपे-
 निर्व्यूहमाना निहनिष्यसे चमूः ॥ २१ ॥ अयं त्वसभ्यस्तथ जन्म नौ गृहे
 श्रुवाग्रजांस्ते न्यघधीत्सुरेश्वर। स तेऽवतारं पुरुषैः समर्पितं श्रुत्वाधुनैवा
 भिसरत्युदायुधः ॥ २२ ॥ धीशुक उवाच—अथैनमात्मजं वीक्ष्य महापुरुष
 लक्षणम्। देवकी तमुपाधाधकंसाद्भीता शुचिस्मिता ॥ २३ ॥

देवक्युवाच—रूपं यत्तत्रादुरव्यक्तमाद्यं ब्रह्म ज्योतिर्निर्गुणं निर्वிகा-
 रम्। सत्तामात्रं निर्विशेषं निरीहं स त्वं साक्षाद्विष्णुरध्यात्मदीपः ॥ २४ ॥

தமோ குணத்தினால் கருத்த வர்ணத்தையும் தரிக்கின்றீர். (20)
 அக்ஷேப்யம! ஹேவிபோ! நீர், இந்த லோகத்தை மகிழ்ந்தவென்
 னாங்கொண்டு எனது வீட்டில் (பத்னியிடத்தில், கருகிறத்தடன்)
 யாதுகாரணத்தால் அவதரித்தவராக இருக்கின்றீரோ அக்காரணத்
 தால் ஸபையினர் மகிழ்க்கவேண்டி அரசர்களைப் பெயர்கொண்ட
 கோடிக்கணக்கான ஆஸ்திரங்கட்டத் தலைவர்களினால் இம்முயற்சும்
 இட்டுச் செல்லப்படுகின்ற ஸேனையினர் நாசமாக்கவும் போகின்றீர்.
 (21) ஹே கரேப்யம! மோகனகாரண இத்தக் கம்ஸனோ எங்க
 னதுவீட்டில் உய்முடைய பிழலியைக்கேட்டு உமக்கு முந்திப் பிறந்த
 குழந்தையாகக் கொன்றவிட்டான். வேலைக்காரர்களால் சொல்லப்
 பட்ட உமது அவதாரத்தைக்கேட்டு ஆயுதத்தை உயரத் தூக்கிக்
 கொண்டு இப்பொழுதே ஓடிவரப்போகான்” என்றார். (22) பின்
 னர் சுத்தமான பன்கிரிப்புள்ள தேவகி கம்ஸனிடமிருந்து பயந்தவ
 ளாய் புருஷோத்தமனுடைய லக்ஷணம் வாய்ந்த இந்தக் குழந்தை
 யைக்கண்டு அவரை ஸ்நுதிக்கத் தொடங்கினாள். (23)

தேவகி—அவ்யப்தமும், காரணமும், பரம்பரமும் (எங்கும்
 நீக்கமற நிரைந்துள்ளதம்), ஸ்யோதிஸ்ஸம் (சேதனமும்), நீர்க்கு
 ணமும், எவ்வித விகாரமுமற்றதும், ஸத்தாமாத்தமும், நீர்விசேஷ
 மும், நீர்ஹமும் (எவ்வித க்ரியையுமற்றதும்) ஆக வேதாந்தங்கள்
 எந்த ரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, சரித்திலுள்ள புத்தி முத
 லிய காரண ஸமூஹங்களுக்கு ப்ரகாசத்தைத்தருபவரும், அபரோக்ஷ
 மாக அனுபவிக்கப்படும் விஷ்ணுவுமான அந்த நீரே அந்த ரூபமாக

नष्टे लोके द्विपरार्धावसाने महाभूतेष्वदिभूतं गतेषु । व्यक्तेऽव्यक्तं कालवे-
गेन याते भवानेकः शिष्यतेऽशेषसङ्गः ॥ २५ ॥ योऽयं कालस्तस्य तेऽव्यक्त-
वन्धो चेष्टामादुक्षेष्टे येन विश्वम् । निमेषादिवत्सरान्तो महीयास्तं त्वेशानं
क्षेमधाम प्रपद्यते ॥ २६ ॥ मर्त्या मृत्युव्यालभीतः पलायन्लोकान्सर्वाभिर्भयं
नाध्यगच्छन् । त्वत्पादाब्जं प्राप्य यदृच्छयाद्य स्वस्थः शेते मृत्युरस्माद-
पैति ॥ २७ ॥ स त्वं घागदुग्रसेनात्मजान्ब्रूहि व्रस्तान्मृत्युवित्रासहाऽसि ।

வாகிநீர்.* (24) மேலும், (1)இரண்டு பரார்த்தங்களின் முடிவில்
சராசரரூபமான லோகமானது மஹா பூதங்களில் ஒடுங்க, அந்த
மஹாபூதங்கள் பஞ்சபூத ஸூகூத்தமத்தில் ஒடுங்க, காரிய வகுப்பிற்
சேர்ந்த அந்தப் பூதஸூகூத்தமும் காலத்தின் வேகத்தினால் ப்ரதா
னத்தில் (ப்ரகிருதியில்) ஒடுங்க, நீர் ஒருவரே இவ்விதமொடுங்கின
யாவற்றையும் பற்றிய அறிவுடன் கூடியவராய் எஞ்ஜி நிற்கின்றீர்.
(இத்தகைய உமக்கு கம்ஸனிடமிருந்து பயமுண்டாவதற்கிடமேது)
(25) ஹே அய்யச்சபந்தோ! (ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரகிருதிக்கு அதிஷ்
டானமாக இருப்பவரே!) இமைக்கொட்டலை ஆகியாகக் கொண்ட
தும், வத்ஸரத்தை (வருஷத்தை) முடிவாகக்கொண்டதும், மஹா
னும் (த்விபரார்த்த ரூபமானதுமான) யாதொரு இந்தக் காலமுண்
டோ, எந்தக் காலத்தினால் ப்ரபஞ்சமானது மாறுதலையடைந்துக்
கொண்டு வருகின்றதோ அந்தக்காலத்தை அந்த உப்முடைய சேஷ்
டையென வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகவே ஈஸானனும்
அபயஸ்தானமுமான அந்த உம்மைச் சரணமடைகின்றேன். (26)
ஹே ஆத்ய! ஸம்ஸாரமாகிற பாம்பினின்றும் பயந்து எல்லா வுலகங்
களிலும ஓடின மனிதன் பயத்தைப் போக்குமிடமொன்றையும்
அடையாதவனாய் ஏதோவொரு பாக்கியோதயத்தினால் உமது சர
ணாவிர்த்தத்தையடைந்து கவலையற்றவனாய் படுத்திருக்கிறான். ஸம்
ஸாரமானது இவனிடமிருந்து விலகிவிடுகிறது. (27) அந்த நீர் பக்

* இந்த ச்லோகத்துக்கு ஸ்ரீநரீயவியாக்கியானத்தில் விரிவான பொ
ருள் கூறப்பட்டிருப்பதை விரிவுக்கஞ்ஜி இங்கு எழுதவில்லை. (1) ப்ரம்ஹ
தேவனுடைய ஆயுள் மொத்தமும் பரார்த்தத்தவயமெனப்படும். அதன்முடி
வில் ஏற்படும் ப்ரளயம் மஹாப்ரளயமெனப்படும்.

रूपं चेद् पौरुषं ध्यानधिष्ण्यं मा प्रत्यक्षं मांसदृशं कृषीष्टाः ॥ २८ ॥ जन्म
ते मय्यसौ पापो मा विद्यान्मधुसूदन । समुद्रिजे भवक्षेतोः कंसादहमधीर-
धीः ॥ २९ ॥ उपसंहर विश्वात्मघ्नो रूपमलौकिकम् । शङ्खचक्रगदापद्म-
धिया जुष्टं चतुर्भुजम् ॥ ३० ॥ विश्वं यदेतत्स्वतनौ निशान्ते यथावकाशं
पुरुषः परो भवान् । विभर्ति सोऽयं मम गर्भगोऽभूदहो नृलोकस्य विडम्बनं
हि तत् ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच— त्वमेव पूर्वसर्गेऽभूः पृथ्विः स्वायम्भुवे सति ।
तदाऽयं सुतपा नाम प्रजापतिरकल्मषः ॥ ३२ ॥ युवां वै ब्रह्मणादिष्टौ प्रजा-
सर्गं यदा ततः । सन्नियम्येन्द्रियग्रामं तेषाथे परमं तपः ॥ ३३ ॥ वर्षवातात

தர்சனின் பயத்தைப் போக்குகின்றவராக இருக்கின்றார். கொடுர
னான கம்ஸனிடமிருந்து பயந்த எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும்.
தியானத்துக்கு ஆள்பதமானதும், ஸீஸ்வரமுமான இந்த ரூபத்தை
ஸ்தூல திருஷ்டி பெற்றவர்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகச் செய்யாதிர். (28)
நேறாமதுஸூதின! இந்தப் ப்ரபாயான கம்ஸன் என்னிடத்தில் உமது
பிறனியை அழியவேண்டாம். அதரியமில்லாத புத்தியையடைந்த
நான் உமது நிமித்தமாகக் கம்ஸனிடமிருந்து பயத்தையடைகின்
றேன். (29) நேற ஸீஸ்வாத்பன்! சங்கம், சக்கிரம், கதை, பத்மம்
இவற்றின் சோபையுடன் கூடினதும், நான்கு கைகளுள்ளதும்,
அலௌகிகமுமான இந்த ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளுவீராக (30)
பரமபுருஷனான யாதொரு நீர் ப்ரளயத்தின் முடிவில் இந்த ப்ரபஞ்
சத்தை அவ்வவற்றுக்குற்ற அவகாசத்துக்குத் தக்கபடி சொந்த சரீ
ரத்தில் தரிக்கின்றரோ அந்த நீர் என்னுடைய கர்ப்பத்தை யடைந்
தீர் என்பது மனிதவுலகின் பரிஹாஸமேயாகுமன்றோ” என்றார்.

ஸ்ரீபகவான்—நேற ஸதி! நீயோ முந்தின ஜன்மத்தில் ஸ்வா
யம்புவமன்வந்தரத்தில் ப்ருஸ்ஸி என்ற பெயருள்ளவளாக இருந்
தாய். அப்பொழுது இந்த வஸுதேவர் குற்றமற்றஸூதபஸ் எனப்
பெயரிய ப்ரஜாபதியாக இருந்தார். நீங்களிருவரும் ப்ரஜைகளின்
ஸிருஷ்டி விஷயத்தில் ப்ரப்ஹதேவனால் எப்பொழுது ஆக்ஞாபிக்கப்
பட்டீர்களோ அது முதற்கொண்டு இந்திரியக்கூட்டங்களை நன்கு
அடக்கிக்கொண்டு மேலான தவஞ்செய்தீர்கள். மழை காற்று வெய்

பஹிமஹ்மகாலகுணானு । सहमानौ श्वासरोधविनिर्धूतमनोमलौ ॥ ३४ ॥
 शीर्णपर्णानिलाहारानुपशान्तेन चेतसा । मत्तः कामानभीप्सन्तौ मदारாधन-
 मीडतुः ॥ ३५ ॥ एवं वां तप्यतोस्तीव्रं तपः परमदुष्करम् । विव्यवर्षसह-
 क्षाणि द्वादशेयुर्मदात्मनोः ॥ ३६ ॥ तदा वां परितुष्टोऽहममुना वपुषानधे ।
 तपसा श्रद्धया नित्यं भक्त्या च हृदि भावितः ॥ ३७ ॥ प्रादुरासं वरदराड्
 युवयोः कामदित्सया । व्रियतां वर इत्युक्ते मादृशो वां वृतः सुतः ॥ ३८ ॥
 अजुष्टग्रास्यविषयावनपत्यौ च दंपती । न ववाथेऽपवर्गं मे मोहितौ देव-
 मायया ॥ ३९ ॥ गते मयि युवां लब्ध्वा वरं मत्सदृशं सुतम् । ग्राम्यान्भो-
 गानभुञ्जाथां युवां प्राप्तमनोरथौ ॥ ४० ॥ अदृष्ट्वान्यतमं लोके शीलौदार्य-

யில் பனி நெருப்பு, மற்றும் காலத்துக்கேற்ற குணம் இவற்றை அடிக்
 கடி பொருக்கின்றவர்களாகவும், ப்ஸ்வாஸத்தை யடக்குதலால் போக்
 கப்பட்ட மனோமலத்தையுடையவர்களாகவும், உதிர்ந்த சரகுகளோ
 யும் காற்றையும் புதிர்க்கின்றவர்களாகவும், என்னிடமிருந்து புத்தி
 ராதி விஷயங்களை யடைய விரும்பினவர்களாகவும் கொண்டு ஒடுங்
 கின மனத்துடன் என்னைப் புதித்துவந்தீர்கள். மிக்க மேலானதும்
 செய்தற்கரிதானதுமான கடுந்தவத்தை என்னிடத்தில் மனத்தைச்
 செலுத்தி நீங்கள் இவ்விதம் செய்யுங்கால் தேவமானப்படி பன்னி
 ரண்டாயிரம் வருஷங்கள் கழிந்தன. ஹே அனகே! அப்பொழுது
 தபஸ்ஸுடனும், சிரத்தையுடனும், தொடர்ந்தபக்தியுடனும் மனத்
 தில் தியானிக்கப்பட்ட வரதராஜனை நான் சந்தோஷமடைந்து
 வரனைக்கொடுக்கு மெண்ணத்துடன் இந்தச் சரீரத்துடனேயே உங்
 கள் முன்னிலையில் தோன்றினேன். “வரன் கேட்கப்பட்டும்” என
 என்னுற் சொல்லப்பட்டதும் உங்களால் என்னைப்போன்ற புத்தி
 ரன் வரமாகக் கேட்கப்பட்டது. சிற்றின்பப் பற்றில்லாதவர்களும்,
 புத்திரனற்றவர்களுமான நீங்கள் இருவரும் தேவமாயையினால்
 மோஹிக்கச் செய்யப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு என்னிடமிருந்து
 மோகூதத்தை வரனாகக் கேட்டார்களில்லை. வரனைக்கொடுத்து நான்
 போனதும் எனக்கொப்பான புத்திரனை வரனாகவடைந்து நீங்கள்
 மனோரதம் நிறைவேறினவர்களாய் சிற்றின்பப்போகங்களை யனுபவித்
 தீர்கள். நான் சீலம் (ஒழுக்கம்) ஓளதார்யம்=மோஹாத்மியம், வாத்

गुणैः समम् । अहं सुतो वामभवं पृथिवर्भ इति श्रुतः ॥४१॥ तयोर्वी पुन-
 र्वाहमदिव्यामास कश्यपात् । उपेन्द्र इति विख्यातो वामनत्वाच्च वामनः
 ॥ ४२ ॥ तृतीयेऽस्मिन्भवेऽहं वै तेनैव वपुषाथ वाम् । जातो भूयस्तयोरेव
 सत्यं मे व्याहृतं सति ॥ ४३ ॥ एतद्वां दर्शितं रूपं प्राग्जन्मस्मरणाय मे ।
 नान्यथा मद्भवं ज्ञानं मर्यादितं जायते ॥ ४४ ॥ युवां मां पुत्रभावेन ब्रह्म-
 भावेन चासकृत् । चिन्तयन्तो कृतस्नेहौ यास्येथे मद्भतिं पराम् ॥ ४५ ॥

வாய்மம் முதலிய குணம் இவற்றால் எனக்கு வரமான வேறு ஒருவ
 னையும் உலகில் காணாது பஞ்சஸ்னிகர்ப்பன் என பிரஸித்திபெற்ற
 உங்களுடைய புத்திரனாவதரித்தேன். (1) அந்த உங்களுக்கே
 திரும்பவும் கர்ப்பப்பருக்கு அதிகரிக்கப்பட்டதில் உபேந்திரன் எனப்
 பிரஸித்திபெற்றவனாவார், முன்னாலுயிருப்பதுபற்றி வாமனன்
 எனப் பிரஸித்தானாகவும் பிறந்தேன். பின்னர் உங்களுடைய இந்த
 மூன்றாவது பிறவியில் அதே சரித்திரன் அதே உங்களுக்கே
 திரும்பவும் நான் புத்திரனாகப் பிறந்தேன். ஹே ஸகி! எனது
 வார்த்தை ஸத்தியம். “பாவானுடைய அவதாரம் இது” என்ற
 எண்ணம் முதலியவை உடம்போண்டி. இந்த எனது ரூபம் உங்களுக்
 குக் காட்டப்பட்டது. அன்விதரிலலாது மனுவ்ய தேஹத்தான்
 வந்தால் அந்நான் (2) என்னை விஷயமாகக்கொண்ட ஞானமேற்பட
 மாட்டாதன்கே. (32-44) நங்கவிருவரும் என்னைப் புத்திரனென்ற
 எண்ணத்தாலும், பரமஹென்ற எண்ணத்தாலும் அடிக்கடி
 தினைக்கின்றவர்களாவும், என்னிடம் செலுத்தப்பட்ட ப்ரேமையை
 யுடையவர்களாவமிருந்துகொண்டு மேலான கதியை (முக்தியை)
 அடையப்போகின்றீர்” (3) என்று சொன்னார். (45)

(1) ஸுபதப்ரஸித சேய்பராகவும், பஞ்சஸ்னியே அதிதியாகவும் ஐனிக்க
 அந்த உங்களுக்கே திரும்பவும் நான் உபேந்திரன் என்றும், வாமனன்
 என்றும் பெயருடன் புத்திரனாக வந்தேன் என்று கருத்து. (2) சாதாரண
 மான மனிததேஹத்தான் நான் பிறந்திருந்தால் முக்தினை பிறவியில் வாக்க
 களித்த பகவானைநான் இக்கு அவதரித்திருக்கிறார் என மக்கள் நினைக்க
 இடமில்லாமல் போயிருக்கும். அந்தக்கா இந்த ரூபத்துடன் அவதரித்
 தேன். பின்னர் உனது இஷ்டத்தையனுஸரித்து குடிநையாகவுமாகப்
 போகிறேன் என்பது கருத்து. (3) இதற்குமேல் உங்களுக்குப் பிறவி
 கிடையாதென்பது கருத்து.

श्रीशुक उवाच—इत्युत्तवाऽसीद्धरिस्तूर्णो भगवानात्ममायया । पि-
त्रोः संपद्यतोः सख्यो वभूव प्राकृतः शिशुः ॥ ४६ ॥ ततश्च शौरिर्भगवत्प्र-
चोदितः सुतं समादाय स सूक्तिकागृहात् । यदा वह्निर्गन्तुमियेष तर्ह्यजा या
योगमायाऽजनि नन्दजायया ॥ ४७ ॥ तथा हृतप्रत्ययसर्ववृत्तिषु द्वाःस्थेषु
पौरैष्वपि शायितेष्वथ । द्वारस्तु सर्वाः पिहिता दुरत्यया बृहत्कपाटायस-
कीलशृङ्खलैः ॥ ४८ ॥ ताः कृष्णवाहे वसुदेव आगते स्वयं व्यवयन्त यथा
तमो रवेः । ववर्ष पर्जन्य उपांशुर्गर्जितः शेषोऽवगाह्वारि निवारयन्फणैः
॥ ४९ ॥ मघोनि वर्षत्यसकृद्यमानुजा गम्भीरतोयौघजवोर्मिफेनिला । भया-

ஸ்ரீசுகர்—என்று சொல்லி பகவானான ஹரியானவர் மௌன
மாகவிருந்து மாதா பிதாக்கள் நன்கு பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
பொழுதே தனது மாயையினால் ப்ரகிருதிவெப்பப்பட்ட குழந்தையாக
உடனே மாறிவிட்டார். (46) பிறகு பகவானுலேவப்பட்ட அந்த
வஸுதேவரும் குழந்தையைச் சாவதானமாக எடுத்துக்கொண்டு
ப்ரஸவ விட்டிலிருந்து எதுபோன்று வெளியிற்செல்லநனைத்தாரோ
அதுபோன்று யாதொரு யோகமாயையுண்டோ அவள் பிறவியற்றவ
ளாயினும் நந்தகோபபத்ரியானவசோதையை நிமித்தமாகக்கொண்டு
பிறந்தாள். (47) பிறகு வாயிற் சாப்போரும், பட்டினத்து ஜனங்
களும் அந்த மாயையினல் போக்கப்பட்ட அறிவுதரும் எல்லா மனோ
விருத்திகளையுமுடையவர்களாய்த் தூங்கும்படி செய்யப்பட்டதும்,
பெரிய சதவுசனினாலும், இருப்பாலான பூகோ சங்கிலி இவற்றாலும்
அசைக்கவியலாதபடி எல்லாத் தவாரங்களும் (கோட்டை வாயில்க
ளும்) மூடப்பட்டிருந்தன. (48) வஸுதேவர் கிருஷ்ணனைத் தூக்
கிக்கொண்டு வந்ததும் அந்தக் கோட்டைவாயில்கள் ஸூரியனிட
மிருந்து இருளானதுபோலத் தானே திறந்துகொண்டன. மேக
மானது மெதுவான கர்ஜனையுடன் மழையைப் பொழிந்தது. ஆதி
சேஷன் (தனது) படங்கலினால் மழைஜலத்தை மறைத்துக்கொண்டு
ஃரஹஸ்யமாகப் பின்தொடர்ந்தான். (49) இந்திரன் ஓயாது
மழையைப் பொழியுங்கால் அதிக ஜலக்கூட்டத்தின் வேகத்தினால்

* மூலத்திலுள்ள உபாங்கு என்றபதத்தை அவ்வகாந் என்ற
பதத்துடன் சேர்த்தும் உரை எழுதப்பட்டது.

मकावर्तशताकुला नदी मार्गे ददौ सिन्धुरिव श्रियः पतेः॥ ५० ॥ नन्द-
प्रजं शौरिकपेय तत्र तान् गोपान्प्रसुमानुपलभ्य निद्रया । सुतं यशोदाशयने
निधाय तत्सुतामुपादाय पुनर्गृहानगात् ॥ ५१ ॥ देवक्याः शयने न्यस्य
वसुदेवांश्च दारिकाम् । प्रतिमुच्य पदोलोहमास्ते पूर्ववदावृतः ॥ ५२ ॥
यशोदा नन्दपत्नी च जातं परमबुध्यत । न तल्लिङ्गं परिश्रान्ता निद्रयापगत-
स्मृतिः ॥ ५३ ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कृष्णजन्मनि
तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

ஹண்டான அலைகள் மூலம் நுரையை யடைந்ததும், மிர்க பயத்
தைத் தருகின்ற நூற்றுக்கணக்கான சுழல்களடர்ந்ததுமான யமுனா
நதி, சமுத்திரம் சிதாபதிக்குப்போல *வழியையிட்டது. (50)
வஸுதேவர் நந்தகோகுலத்தையடைந்து அங்கு அந்தக் கோபாலர்
கள் மாயையினால் தூக்குவதைக் கண்ணுற்று (தனது) புத்திரனை
யசோதையின் படுக்கையில் வைத்து அவளது பெண்ணை மெதுவாக
எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தார். (51) பிறகு
வஸுதேவர், பெண் குழந்தையை தேவகியினுடைய படுக்கையில்
விட்டுக் கால்களில் விசங்கை மாட்டிக்கொண்டு முன்போலவே ஒரு
வருங்காணாதவாறு இருந்தார். (52) மாயாதேவியினால் நீளைவை
இழந்தவனும் சுவைத்தவனும் நந்தகோபருடைய மனையானுமான
யசோதையோ (குழந்தை) பிறந்ததைமட்டு மறிந்தாளேயல்லாது
ஆலா? பெண்ணா? என்ற அதன் குறியை அறிந்தாளில்லை” என்றார்.

இவ்விதம் பாகவத மஹாபுராணத்தின் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தின்
பூர்வார்த்தத்தில் கிருஷ்ணாவதாரத்தில்
மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—*—

* मार्ग-ददौ என்றதால் வஸுதேவர் குழந்தையுடன் வந்ததும்
மேற்கிலுள்ள ஜலம் மேற்கிலும், கிழக்கிலுள்ளது கிழக்கிலுமாக நின்று
அவர் போகும் வழியில் ஜலமில்லாமலாக்கிவிட்டது எனப்பெரியாருபதே
சிக்கின்றனர்.

நாராயணீயம்.

நாராயணீயத்தில் இவ்விஷயமாகச் சொல்லுவதாவது:—

ஆனந்தரூப ஹவத்யி தே஽வதாரே ப்ராப்தே ப்ரதீபஹவத்யநிரியமாணே: ।

காந்திப்ரஜேரீவ ஘நா஘னமண்டலேஹிமாவுஷ்வதி விசுருசு கில வ்யவேஷா ॥ 11 ॥

(ப-ரை) ஆனந்தரூப ! = ஆனந்தஸ்வரூபமான ! அயி ஹவந ! = ஓ பகவானே ! தே = உம்முடைய அவதாரே = அவதாரமானது, ப்ராப்தே = ஏற்படுங்கால், ப்ரதீபஹவத்யநிரியமாணே: = மிக்க ஒளிக்கின்ற உமது அங்கத்தினின்றும் பரவுகின்ற காந்திப்ரஜேரீவ = காந்திக்குட்டங்கள் போன்ற ஘நா஘னமண்டலே: = மேகமண்டலங்களினால் ஹிம = ஆகாததை, அவுஷ்வதி = மறைக்கின்ற, வ்யவேஷா = வர்ஷாகாலமானது, விசுருசு கில = மிக்க விளங்கிற்றன்றோ. (11) (எ-று)

ஆஷாஸு ஶீதலதராஸு பயோததோயேராஷாஸிதாஸிவீவசேபு ச சஜ்நேபு ।

நேஷாகரோத்யவீதோ நிசி மத்யமாயா க்ஷேஷாபஹ்நிஜகதா த்வமிஹாவிராஸி: ॥

(ப-ரை) ஆஷாஸு = திக்குகள், பயோததோயே: = மேக ஜலங்களால், ஶீதலதராஸு = மிக்கத் குளிர்ந்தனவாகவானதும், சஜ்நேபு = ஸாறுஜனங்கள், ஆஷாஸிதாஸிவீவசேபு = கோரப்பட்டதையடைந்ததால்பரவசர்களாக இருக்கும்பொழுதும், மத்யமாயா நிசி = நடு இரவில் நேஷாகரோத்யவீதோ = சந்திர ஸம்பந்தமான உதயம் ஏற்படும்பொழுது த்ரிஜகதா = மூன்று உலகங்களுடையவும் க்ஷேஷாபஹ: = துக்கத்தைப்போக்குகின்ற த்வம் = நீர் இஃ = இவ்வுலகில், அவிராஸி: = ஆயிரப்பாவ (தோற்ற) த்தையடைந்தீர்.

வாலயஸ்பூஷாபி வபுஷா விபூதீரூயதிகிரீடகடகாங்ஹாரசாஸா ।

ஷஹாரிவாரிஜகதாபரிமாஸிதேந மெஷாஸிதேந பரிலேசித்ய சூதிமேஹே ॥ 12 ॥

(ப-ரை) வாலயஸ்பூஷாபி = இளமையைத் தொட்டிருப்பினுங்கூட விபூதீ: = ஸூஸ்வந்திகளை வபுஷா = தரிக்கின்றதும், ரூயதிகிரீடகடகாங்ஹாரசாஸா = வெளிக்கிளம்புகின்ற, கிரீடம், கைவளை, தோள்வளை, கழுத்திலுள்ள முத்தாஹாரம் இவற்றின் காந்தியையுடையதும், ஷஹாரிவாரிஜகதாபரிமாஸிதேந = சங்கம், சக்கிரம், தாமரைப்பூ, கதை இவைகளால் நல்ல பக்கங்களிலும் விளங்கச் செய்யப்பட்டதும், மெஷாஸிதேந = மேகம் போன்று கருத்ததமான, வபுஷா = சரீரத்தினால், சூதிமேஹே = பிரஸவ அரையில், பரிலேசித்ய = விளங்கத்தை யடைந்தீர். (12)

வक्ष:स्थलीमुखनिलीनविलासिलक्ष्मीमन्दाक्षलक्षितकटाक्षविमोक्षभेदैः ।
तन्मन्दिरस्य खलकंसकृतामलक्ष्मीमुन्मार्जयन्निव विरेजिथ वासुदेव ॥१४॥

(14-ரை) देव सुदेव ! = ஓவாஸுதேவனே ! वक्ष:स्थलीमुखनिलीन विलासिलक्ष्मीमन्दाक्षलक्षितकटाक्षविमोक्षभेदैः = மாப்புப் பரதேசத்தில் ககமாக மறைந்து வலித்தின் தவளுந், சோபையுடன் கூடினவளுமான லக்ஷ்மியி றுடைய வஞ்சனையுடன் கூடின கடாக்ஷிமோக்ஷிணத்தின் பேதந்நாளினால், तन्मन्दिरस्य = அந்த வீட்டுக்கு, खलकंसकृताम् = தஷ்ட ஹாஸ்யனாலும் செய்யப்பட்ட அலக்ஷ்மீம் = அமங்கனத்தை, उन्मार्जयन्निव = துண்டப்பாவி போன்று विरेजिथ = விளங்குக. (14) (எ-அ)

शौरिस्तु धीरमुनिमण्डलचेतसोऽपि दूरस्थितं वपुर्दक्ष्य निजेषणाभ्याम् ।
आनन्दवाष्पपुलकोद्गमगद्गार्दस्तुष्टाय दृष्टिमकरन्दरसं भवन्तम् ॥ १५ ॥

(15-ரை) शौरिस्तु = வாஸுதேவரோவெனில், धीरमुनिमण्डलचेतसोऽपि = புத்தியைப் தன்வரமாகக் கி முனிர்கூட்டங்களின் சித்தத்துக்குக் குங்குட, दूरस्थितम् = வெகு தொலைவிலிருக்கும், वपुः = உமது சரீரத்தை, निजेषणाभ्याम् = தனது கண்களால், उदीक्ष्य = பார்த்து, आनन्दवाष्पपुलकोद्गमगद्गार्दः = ஆனந்தவாஷ்பம், दृष्टि = பார்ச்சல், तृप्ति = திருப்தி குரல் துண்டிப்பைத் தனியாகப் கொண்டு, दृष्टिमकरन्दरसम् = கண்களுக்கு மகரந்த ஸவரவான, (தேனாகவான) भवन्तम् = உம்மை तुष्टाय = ஆதித்தர். (15) (எ-அ)

देव प्रसीद परपुरुष तापवल्लीनिर्लनदात्रसमनेत्रकलाविलासिन् ।
खेदानपाकुरु कृपागुरुभिः कटाक्षैरित्यादि तेन मुदितेन चिरं नुतोऽभूः ॥

(16-ரை) देव ! = தேவனே ! परपुरुष ! = பரமபுருஷனே ! तापवल्ली निर्लनदात्रसमनेत्रकलाविलासिन् ! = ஆத்யாத்மிக, ஆதிதைவிக, ஆதிபௌதிக தாயமாற்ற மொடியை ஆடியோடு வெட்டும் கத்திக்கொப்பான தேவதாயின் (கடாக்ஷிணத்தின்) விளைவையுடையவளே ! प्रसीद = ப்ரஸாதத்தாகச் சொல்வதாக, कृपागुरुभिः = தருணையினால் கணத்த கடாக்ஷி = கடாக்ஷிணினால், खेदन् = துக்கங்ஙன, अपाकुरु = போக்கக்கடவி. दूर = என்னதை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கும்படி मुदितेन = வந்தேவதாஷ்யமடைந்த, तेन = அந்த வஸுதேவரால் चिरम् = வெகுநாளம், नुतः = ஆதிக்கப் பட்டவராக, अभूः = ஆனார். (16) (எ-அ)

மாत्रா च नेत्रसलिलास्तृतागात्रवह्या स्तोत्रैरभिष्टुतागुणः कर्णालयस्त्वम् ।
प्राचीनजन्मयुगलं प्रतिबोध्य ताभ्यां मातुर्गिरा दधिथ मानुषबालवेषम् ॥

(ப-ரை) நெத்ரசலிலாஸ்தூதாநாநவஹ்யா = கண்ணிரினால் நனைக்கப் பட்ட கொடியேமன்ற சரீரத்தையுடையவளான, மாத்ரா ச=தாயினு லும், ஸ்தோத்ரैः=ஸ்தோத்திரங்களினால், அபிஷ்டுதாநா=எடுத்துக் காட் டப்பட்ட குணங்களைமுடையவரும், கர்ணாலயः=கருணைக்கு இருப் பிடமுமான, த்வம்=ஈர், தாப்யாம்=அந்த மாதா பிதாக்களுக்கு, ப்ராசீந- ஜன்மயுகலம்=முந்தின இரண்டு பிறவிகளைப் ப்ரதிவோடிய=கினைவுட்டி, மாது ர்ஜிரா=தாயின் வார்த்தையினால், மானுஷபாலவேஷம்=மனிதக் குழந்தை யின் வேஷத்தை, ததிகத=எடுத்தீர். (17) (எ-று)

त्वप्नेरितस्तदनु नन्दतनूज यातो व्यत्यासमारचयितुं स हि शूरसूनुः ।
त्वां हस्तयोरधित चित्तविधाय्यमार्यं रंभोरुहस्थकलहंसकिशोररम्यम् ॥

(ப-ரை) ஹே நந்தநனூஜ! =ஹே நந்தகோபரின் புத்திரமே! ததநு= பிறகு த்வப்நேரிக்: =உம்மாலேவப்பட்டவரும், வ்யத்யாஸம்=மாருதலை, (தனது குழந்தையை யகோதையினிடத்திலும், அவன் குழந்தை யைத் தேவகியினிடத்திலுமாக) அரவயிதம்=செய்ததற்குணைண்டி. யாத: =சென்றவருமான, ச: =அந்த ஶூரஸூநு: =குமாரமான வஸுதே வர், அர்ய: =மஹான்களால், சித்தவிதார்யம்=மனத்தால் தாங் கக்கடிய வரும், அம்மோரஹஸ்தகலஹ்ஸகிசோரரம்யம் = தாமரஸ் புஷ்பத் திஷிருக்கின்ற அன்னக்குஞ்சுபோல அழகுவாய்ந்தவருமான, த்வாம்= உம்மை, ஹஸ்தயோ: =கைகளில், அதிக ஹி=தரித்தாரன்றோ. (18)

जाता तदा पशुपसन्नानि योगनिद्रा निद्राविमुद्रितमधारुत पौरलोकम् ।
त्वप्नेरणात्मिमिव चित्रमचेतनैर्यद्द्वारैः स्वयं व्यघटि सङ्घटितैस्सुगाढम् ॥

(பரை) த்வப்நேரணாத் =உமது ப்நேரணையினால் ததா=அப்பொழுது, பஸுபஸந்நானி=நந்தகோபருடைய வீட்டில், ஜாதா=பிறந்த, யோநித்ரா= யோகமாயையானவள், அத=பின்னர், பூரலோகம்=பட்டினத்து ஜனத் தை, நித்ராவிமுத்ரிதம்=தூக்கத்தினால் கண் மூடினதாக அருத=செய் தாள். சுநாடம்=வெகு கெட்டியாக, சங்ஹட்டித: =மூடப்பட்டனவும், அசேதன: =அசேதனங்களுமான, த்வாரை: =வாயிற்படிகளினால், யத்=யாது காரணத்தால் த்வம்=தானாகவே வ்ய஘ட்டி=திறக்கப்பட்டதோ அக்கா ரணம்பற்றி இவ்விஷயத்தில் சித்ரம்=ஆய்சரியமானது, கிமிவ=எது.

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—वहिरन्तः पुरद्वारः सर्वाः पृथ्वद्वृत्ताः। ततो
वाल्ध्वनिं श्रुत्वा गृहपालाः समुत्थिताः ॥ १ ॥ ते तु तूर्णमुपगम्य देवक्या
गर्भजम् तत्। आचक्षुर्भोजनजाय यदुद्भिन्नः प्रतीक्षते ॥ २ ॥ स तत्पा-

शेण भूरिक्लवारितवारिणाथ स्वैरं प्रदर्शितपथो मणिदीपितेन।
त्वां धारयन् सखदु धन्यतमः प्रतस्थे सोऽयं त्वमीश मम नाशय रोगवेगान्॥

(1-ரை) அ = பின்னர், भूरिक्लवारितवारिणा = அதிகமான
பாம்பளினால் மறைக்கப்பட்ட கலந்தையுடையவரும், मणिदीपितेन =
தலைநிலவின் நாடாத்தினத்தினால் பிரகாசிக்குப்படி செப்பப்பட்ட
வருமான, शेण = அதிகேஷனால், प्रदर्शितपथः = காண்பிக்கப்பட்ட
வழியையுடையவரும், धन्यतमः = மிக்க பாக்ஷியாபிபுமான, स खदु =
அந்த வளைதேவகோவெனில், त्वाम् = நம்மை, धारयन् = கையிலெடுத்துக்
கொண்டு, स्वैरम् = என்வசந்தமாக प्रतस्थे = ஸ்தம்பப்பட்டார். हे ईश! =
ஹே ஈசனே! सोऽयम् = அந்த இந்த त्वम् = நீர், मम = என்னுடைய, रोग-
वेगान् = வாத வியாதியின் வேகங்களை नाशय = போக்குவீராக. (20)

கிருஷ்ணுவதார வர்ணனம் என்ற 38-வது தசகம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

(4-ரை) चतुर्थं चण्डिका वाक्यमाकर्ण्यतिभयाकुलः।
तुमन्त्रिमिहितं मेने कंसो वालादिहिंसनम् ॥

(4-ரை) மாயையின் வார்த்தையைக்கேட்டு மிக்கப்பயங்
கொண்டு கலங்கின கம்ஸன் கெட்டமந்திரிகள் மூலம் குழந்தைமுத
லியோரின் ஹிம்னையைத் தனக்கு ஹிதமாகவேண்ணினான் என
வுபதேசிக்கப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர்—வேளியிலுமுள்ளிலுமுள்ள பட்டினத்து வாயில்கள்
யாவும் முன்போலவே மூடிக்கொண்டன. பிறகு குழந்தையின் குர
லுக்கேட்டு வீடுகாப்போர் எழுந்தனர். (!) அவர்களோ கிரைவாக
வோடி பயந்தவனாய் எதை எதிர்பார்த்த வண்ணமிருக்கின்றோ
அந்தத் தேவகியினது காப்பப் பிறவியை போஜராஜனுக்குச் சொல்

सूर्णमुत्थाय कालोऽयमिति विह्वलः। सूतीगृहमगात्सूर्णं प्रखलन्मुक्तमूर्ध्वजः
 ॥ ३ ॥ तमाह भ्रातरं देवी कृपणा करुणं सती। स्नुषेयं तव कल्याणं स्त्रियं
 मा हन्तुमर्हसि ॥ ४ ॥ वधो हिंसिता भ्रातः शिशवः पावकोपमाः। त्वया
 देवनिस्सृष्टेन पुनिकंका प्रदीयताम् ॥ ५ ॥ नन्वहं ते हावरजा दीना हतसुता
 प्रभो। दातुमर्हसि मन्दाया अज्ञेमां चरमां प्रजाम् ॥ ६ ॥ श्रीशुक उवाच—
 उपगृह्णात्मजामेवं रुदत्या दीनदीनवत्। याचितस्तां विनिर्भर्त्स्य हस्तादा-
 च्चिच्छिदे खलः ॥ ७ ॥ तां गृहीत्वा चरणयोजातमात्रां स्वसुः सुताम्।
 अपोथ्यच्छिलापृष्ठं स्वार्थान्मूलितसौहृदः ॥ ८ ॥ सा तद्वस्तात्समुत्पत्य
 सद्यो देवस्मरं गता। अदृश्यतानुजा विष्णोः सायुधाष्टमहाभुजा ॥ ९ ॥

வினா. (2) அவன் படுக்கையிலின்றும் விரைவாக எழுந்து இது யமன் எனப்பயந்து தடுமாறினவனாவும், அவிழ்ந்த கூந்தலையுடையவனாகியமரக வேகமாகப் பறவ்வ அழைப்பையடைந்தான். (3) இரங்கத்தக்கவனாகவும் பதிவரையையுமான தேவகி மனமுருகுமாறு அந்தப் பரதாவைச் சொல்லுவாள். “ஹே கல்யாண! (கல்லவனே!) இவன் உனது மருமகன், ஸ்திரீயைக் கொல்லுவது உனக்குத் தகுதியன்று. ஹே அண்ணா! தைவத்தினால் ஏவப்பட்ட உன்னால் நெருப்புக்கொப்பான வெகு குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டன. பெண் ஒன்றுமட்டும் கொடுக்கப்படட்டும். ஹேப்ரபோ! அண்ணா! தீனையும் கொல்லப்பட்ட புத்திரர்களுையவளுமான நான் உனது தங்கையல்லவோ. அறியாதவளான எனக்கு இந்தக் கடையிலுள்ள குழந்தையைக் கொடுக்கவேண்டியவனாகின்றனை” என்றான். (4-6) ஸ்ரீசுகர்—பெண்ணைத் தழுவிக்கொண்டு மிக்க தைன்னியமுள்ளவளாய் இவ்விதம் அழுகின்ற தேவகியினால் யாசிக்கப்பட்ட துஷ்டனை கம்ஸன் அவளை ஆதட்டி (அவளது) கையினின்றும் (குழந்தையை) இழுத்துப் பிடிங் கிக்கொண்டான். (7) பிறந்த நிலையிலேயே இருக்கின்ற அந்தத் தந்தையின் பெண்ணை கால்களில் பிடித்துக்கொண்டு சொந்தப் பிரயோஜனத்துக்குவேண்டி சினேஹத்தையிழந்தவனாய் கற்பாறையினடியில் ஒங்கி அடித்தான். (8) விஷ்ணுவின் ஸஹோதரியான அப்பெண் அவளது கையினின்றும் விடுத்துக்கொண்டு உடனே தேவியாகவாகி ஆகாசத்தையடைந்து ஆயுதங்களுடன் கூடின எட்டு பெரிய கைகளையுடையவளாகவும், திவ்யமான மாலை,

दिव्यस्त्रगवरालेपरत्नाभरणभूषिता । धनुःशूलेषुचर्मासिशङ्खचक्रगदाधरा
॥ १० ॥ सिद्धचारुणगन्धर्वैरस्तरःकिन्नरैरसैः । उपाहृतोद्यलिभिः स्तूय-
मानेदमब्रवीत् ॥ ११ ॥ किं मया हतया मन्द जातः खलु तवान्तकृत् । यत्र
कया पूर्वशत्रुमां हिंसीः कृपणान्वृथा ॥ १२ ॥ इति प्रभाष्य तं देवी माया
भगवती भुवि । वहुनामनिकतेषु वहुनामा बभूव ह ॥ १३ ॥

தயாமிஹிதமாகர்ண्य கंस: பரமவிஸ்மித: । தேவகீ வஸுதேவ் ச விஸு-
த்ய ப்ரதிதாஸ்ப்ரவீத் ॥ १४ ॥ அஹ் ப்ரிஸ்யஹ் ப்ரிஸ்ய மயா வா வத் ப்ரிஸ்யநா ।
புரபாடி இவாபத்யம் வஹ்யா ஹிஸிதா: சுதா: ॥ १५ ॥ ச த்யஹ் த்யக்தகாஸ்யஸ்ய

அனுட, சந்தனம், சத்தினுபரணம் இவற்றால்லங்கரிக்கப்பட்டவளாக
வும், வில், குலம், அம்பு, தோல், கத்தி, சங்கம், சக்கிரம், கதை
இவற்றைத்தரிக்கின்றவளாகவும் காணப்பட்டாள். சித்தர், சாரணர்,
கந்தர்வர் இவர்களாலும், கையில் கொண்டுவரப்பட்ட பெரிய பளி
களை (பூஜாசாமான்களை) யுடைய அப்ஸரஸ், கின்னரர், உரகர் இவர்
களாலும் துதிக்கப்படுபவளாய் பின்வரும் வார்த்தையைச்சொல்ல
லானாள். ஸ்ரீமந்தி என்னைக் கொல்லுவதால் என்ன பயன்.
உனக்கு நாசத்தைச்செய்கின்றவனான பழையசத்தரு எதோவொரு
இடத்தில் ஐஸித்துவிட்டானன்றோ. ஒன்றுமறியாதவர்களை வீணில்
கொல்லாதே என பசுபதியான மாயாதேவியானவள் அவனைச்சொல்லி
வெகு பெயர்களமைந்த காரி முதலிய ஸ்தானங்களில் வெகு பெயர்
களுள்ளவளாகவும் பூமியில் ஆனாள். (9-13)

அவளால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு கம்ஸன் மிக்க வாய்ச்
சரியத்தவடைந்தவனாய் தேவகியையும் வஸுதேவரையும் விடுவித்து
வணக்கத்துடன் சொல்லத்தொடங்கினான். அந்தோ தங்காய்! அந்
தோ தங்கையின் பர்த்தாவே! பாபியான என்னால், ராக்ஷஸன் தனது
குழந்தையையே அழிப்பதுபோல உங்களது வெகு புத்திரர்கள்
கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். இது கஷ்டமே. காரணியத்தை இழந்
தவனும் ஞாதி ஸுஹிருத் இவர்களை இழந்தவனும், வஞ்சகனும்,
உயிருடனிருக்கும் பிணமுமான அந்த நான் ப்ரிமஹ ஹத்தி செய்
தவன்போல எந்தவுலகக்களை யடையப்போகின்றேனோ. கேவலம்
மனிதர்களே தானென்பதில்லாமல் தைவமுங்கூட பொய் சொல்லு

கதாதிசுஹ்வல: । काँहोकायै गमिष्यामि ब्रह्मदेव मृतः भवसन् ॥ १६ ॥
 दैवमप्यनुतं वक्ति न मर्त्या एव केवलम् । यद्विभ्रमादहं पापः स्वसुर्निहत-
 चान् शिशून् ॥ १७ ॥ मा शोचतं महाभागावात्मजान्स्वकृतंभुजः । जन्तवो
 न सदैकत्र देवाधीनास्तदासते ॥ १८ ॥ भुवि भौमानि भूतानि यथा यान्त्य-
 पयान्ति च । नायमात्मा तथैतेषु विषयेति यथैव भूः ॥ १९ ॥ यथाऽनेवं-
 विदो भेदो यत आत्मविपर्ययः । देहयोगवियोगौ च संसृतिर्न निवर्तते
 ॥ २० ॥ तस्मान्द्वे रयतनयान्मया व्यापादितानपि । मानुशोच यतः सर्वः
 स्वकृतं विन्दतेऽवशः ॥ २१ ॥ यावद्धतोऽस्मि हन्ताऽस्मीत्यात्मानं मन्यतेऽ

கின்றதே. எந்தப் பொய் வார்த்தையை நம்பி பாபியான நான் தங்
 கையின் குழந்தைகளைக் கொன்றேனோ. தேற மஹாபாகர்களே!
 தனது ப்ராமப்த சர்மபலனையனுபவிக்கின்ற குழந்தைகளைக் குறித்
 துச் சோகப்பட்டதிர். கூந்துக்கள் எப்பொழுதும் ஓரிடத்திலேயே
 இருப்பதில்லை. ஓரிடத்திலும் ஒரு ஸ்பயத்திலும் கூட சைவானீனர்
 களாகவே தானிருக்கின்றனர். பூமியில் குடம் முதலியனபோன்று
 தேஹங்களே அழிவதம், உண்டாவதுபாகவிருக்கின்றன. இந்தத்
 தேஹங்கள் பிரப்பு முதலியவற்றினால் விகாரத்தையடைந்தபோதி
 லும் கூட கண்கூடாசவனு விக்ஷப்பநிம் இந்த ஆத்மா பூமியானது
 போல ஜனன மரணாதிவிகாரங்கடையடைவதில்லை. (ஆகவே இவ்வி
 தம் விசாரிக்குங்கால் சோகத்துக்கு இடமேயில்லை என்றேற்படுகி
 ரது.) (19) உள்ளபடி இவ்விதமறியாதவனுக்கு எத்தகைய மித்
 யாக்ஞானத்தினால் பேதமேற்படுமோ அத்தகைய (மித்யாக்ஞான
 ரூபமான) *தேஹாத்பபுத்தியும், அதனால் தன்னைவிட வேறுபட்ட
 புத்திராதி தேஹங்களின் சேர்க்கையும், பிரிதலும், அதனால் சுசதுக்
 கானுபவரூபமான ஸம்ஸாரமும் ஆத்மாவின்னுண் மையான ச்ஞா

* தேஹத்தில் அஹம் புத்தியானது-தேஹமேதான் நான், நானே
 தான் தேஹம் என்ற எண்ணமானது, உண்டாவதால் ஆத்மா பரிச்சின்ன
 ளாகவாகிவிடுகிறது. அவ்விதமாகுங்கால் இது என்ற வியஹாரத்துக்கு
 விஷயமான பொருள் வேறுபட்டதாகவாகிவிடுகிறது. அத்தகைய வேறு
 பாட்டின் மூலம் புத்திராதி தேஹங்களுடன் சேர்க்கையும், அஃதின்மை
 யும் ஏற்படுகிறது. அதன் மூலம் சுசதுக்க அனுபவரூபமான ஸம்ஸார
 மும் அக்ஞானமுள்ளவரை விலகுவதில்லை.

स्वयम् । तावत्तदभिमान्यतो वाध्यवाधकतामियात् ॥ २२ ॥ क्षमध्वं मम
दौरात्म्यं साधवो दीनवत्सलाः । द्युत्तवाश्रुमुखः पादौ श्यालस्वप्नोऽथा-
प्रहीत् ॥ २३ ॥ मोक्षयामास निगडाद्विश्रब्धः कन्यकागिरा । देवकीं वसुदेवं

எனம் வருவ்வரை விலகுங் தில்லை. (20) ஆகவே றே நல்ல
வனோ! (அன்றான் திருஷ்டியால்) சொந்த உனது புத்திரர்கள்
என்னால் கொல்லப்பட்டவராயினும் கூட அவர்களைக் குறித்து நீ
சோகத்தைப்படைப்பானே. என்? எல்லா மராலியும் தன் வசமிருந்த
தாய் தனது சம்பல்கையன்றே யனுபவிக்கிறது. (21) எது
வரை தேற்றத்திலாற்புத்தி யுள்ளவனாக கிரீர்த்தரொண்டு பிற
ரால் கொல்லப்பட்டவன் என்றும், பிறரைக் கொல்லுகின்றவன்
என்றும் ஆற்றாவை எண்ணுகின்றனா. அதுவரை தேற்ற
வரனைத்த ஆற்றாவிலிடத்திலாசோயிப்பவன் பிறரால் பாதிக்கப்
படுகின்ற தன்மைவாயும், பிறரைப் பாதிப்பவனாகவிருத்தும் தன்
மைவாயும் ஆடைவான். (22) தீனவத்வலர்களுள் ஸாதகனான
மான ஸீரான் எனது பெட்ட நடத்தைமைய மன்னித்துவிடுங்கள்
என்று சொல்லி முரத்தில் சன்னிவா வடியகிட்டுக்கொண்டு ஆப்
பொழுது தன்மையின் புருஷன், தன்மை இருவருடையவும் சாங்க
கோப் பிடித்துக்கொண்டான். (23) கன்னிமையின் வார்த்தையினால்

* முரத்தில் ஸாங்கினி: எனப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒரே
பதமாக வைத்துக்கொண்டு பொருளை முதப்பட்டது. ஸ்யா: ஸ்ஷோ:
என இரண்டு புறப்பாகப் பிரித்துக்கொண்டால் ஸ்யா: =மைத்துன
னுவ வர்வன், ஸ்ஷி: தன்மை, அவனது புருஷன் இருவருடையவும்
சாங்ககோப் பிடித்துக்கொண்டான் எனப் பொருள் கொள்ளவேண்
டும. ஸ்ஷி: =என்றவிடத்தில் தேவகியிடத்தில் மட்டும் ஸ்வஸ்ருத்
தன்மை இருக்கின்றதென்பதாய் வஸுதேவகிடத்திலில்லை. ஆயினும்,
ஒரு கூட்டத்தில் ஒருவனே குடையைக் கையில்பிடித்துக்கொண்டு
சென்றபோதிலும், அங்குட்டத்தினுள்ளவாவரும் உஷிஸாஸுதே குடை
யுள்ளவர்கள் போகின்றனர் என விச்சனமவாயிரியாயத்தை மொட்
டிச் சொல்லப்படுவதைச் சாங்கிதேயும். அவ்விதமே இங்கும்காண்க.
லிங்கத்துக்கு =வாய்மார்த்தத்தக்கு, ஸமவாய: =ஸமுதாயத்தில் பிரவே
சஞ் செய்யப்படல் லிங்கமவாயமாகும்.

च दर्शयन्नात्मसौहृदम् ॥ २४ ॥ भ्रातुः समनुतप्तस्य क्षान्तरोंवा च देवकी ।
व्यसृजद्वसुदेवश्च प्रहस्य तमुवाच ह ॥ २५ ॥ एवमेतन्महाभाग यथा वदसि
देहिनाम् । अज्ञानप्रभवाऽहंभीः स्वपरेति भिदा यतः ॥ २६ ॥ शोकहर्षभय-
द्वेषलोभमोहमदाश्विताः । मिथो घ्नन्तं न पश्यन्ति भावेर्भावं पृथग्दशः ॥ २७ ॥

धीशुक उवाच—कंस एवं प्रसन्नाभ्यां विशुद्धं प्रतिभाषितः । देवकी
वसुदेवाभ्यामनुज्ञातोऽविशद्वृहम् ॥ २८ ॥ तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां कंस
आहूय मन्त्रिणः । तेभ्य आचष्ट तत्सर्वं यदुक्तं योगनिद्रया ॥ २९ ॥ आकर्ण्य

நம்பிக்கையையடைந்தவனாய் மனத்திலுள்ளப்ரியத்தை (இனிய
மொழிகளால்) காட்டிக் கொண்டு தேவகியையும், வசுதேவரையும்
சூயிலினின்றும் விடுவித்தான். (24) தமையன் நன்கு பச்சாத்
தாபத்தை யடைவதைக் கண்ட தேவகியும் விலகின கோபமுள்
ளவளாயினள். வசுதேவரும் விலகின கோபமுள்ளவரானார்.
அவனை மன்னித்துச் சிரித்துக் கொண்டு சொல்லலுற்றான். ஹே
மஹாபாக! (25) எவ்விதம் சொல்லுகின்றயோ இது இவ்விதமேதான்.
பிராணிகளுக்குத் தன்னுடையதென்றும் பிரருடையதென்றுமான
வேற்றுமையானது எதன் மூலமேற்படுமோ அத்தகைய தேஹாத்ம
புத்தியானது அக்ஞானத்தாலுண்டாகின்றது. நிமித்தங்களாகவான
பாவங்களினாலேயே (பதார்த்தங்களினாலேயே) பாவங்களை (பதார்த்
தங்களை) பரஸ்பரம் அழிக்கும் பாவப்பொருளான (அழியாப்பொரு
ளான) ஈஸ்வரனை, சோகம் ஹர்ஷம், பயம், த்வேஷம், லோபம்,
மோஹம், மதம் இவற்றுடன் கூடின பேதக்ஞானமுள்ளவர் பார்ப்
பதில்லை” என்றான். [பின்னையோ டெனில் நானே ஹந்தா அடிப்ப
வன்] என்றும், நானே ஹதன் (அடிக்கப்பட்டவன்) என்றும் என்
னுகின்றனர் என்பது பொருள்.] (25-27)

சுகர் சொல்லுவதாவது—தெளிந்த மனமுள்ளவர்களான
தேவகி வசுதேவர்களால் இவ்விதம் தெளிவாகயிருக்கும்படி சொல்
லப்பட்ட கம்ஸன் அவர்களால் விடையளிக்கப்பட்டவனாய் (தனது)
வீட்டில் பிரவேசித்தான். (28) அன்றிரவு சென்றதும் கம்ஸன்
மந்திரிகளை அழைத்து யோகமரையினால் எது சொல்லப்பட்
டதோ அவையாவையும் அவர்களுக்குத் தெளிவாகச் சொன்னான்.
(29) பர்த்தாஸினது வார்த்தையைக் கேட்டு தேவ சத்துருக்களும்,

भर्तुर्गदितं तमृचुर्द्वयशत्रवः। देवान्प्रति कृतामर्षा देतेया नातिकोविदाः
 ॥ ३० ॥ एवं चेत्तर्हि भोजेन्द्र पुरग्रामग्रजादिषु। अनिर्दशाभिर्दशांश्च हनि-
 व्यामोऽण्य वै शिशून् ॥ ३१ ॥ किमुद्यमैः करिष्यन्ति देवाः समरभीरवः।
 नित्यमुद्विग्नमनसां ज्याघोर्विधनुपस्तव ॥ ३२ ॥ अस्यतस्ते शरघ्रातैर्हन्थमानाः
 समन्ततः। जिजीविषव उःसृज्य पलायनपरा ययुः ॥ ३३ ॥ केचित्प्राञ्ज-
 लयो दीना न्यस्तशस्त्रा दिवौकसः। मुक्तकच्छशिखाः केचिद्भीता स्म इति
 वादिनः ॥ ३४ ॥ न त्वं विस्मृतशस्त्राणां विरथान्भयसंवृतान्। हंस्यन्या-
 मक्तविमुखान्भग्ननापानयुध्यतः ॥ ३५ ॥ किं क्षेमशूरैर्विवुधैरसंयुगवि-
 कथनैः। रहांजुषा किं हरिणा शम्भुना वा वनौकस्य। किमिन्द्रेणाल्पवीर्येण

தேவர்களைக் குறித்துப் பொழுமை கொண்டவர்களும் மிக்க ஆற்
 யாதவர்களாகிய அசுரர்கள் அவனை (கம்ளனை) சொல்வதொடங்
 கினர். (30) “ஹேபேரேந்திர! இவ்விதமாயின் அப்பொழுது
 பட்டினத்திலோ, கிராமத்திலோ, இடைச்சேரி முதலியவற்றிலோ
 உள்ள பஸ்முனைக்காதனவும், பஸ்முனைத்துறையான முழந்தைகளை
 இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவோம். (31) சண்டையில் பயந்தவர்
 களும், உமது கிள்ளின் கட்டுறையினினால் அப்பொழுதுமே பயந்த
 மனமுடையவர்களாகிய தேவர்கள் முயற்சித்து யாது செய்யப்
 பேயென்றனர். நீர் பாணம்விடுங்கால் பாணக்கூட்டங்களால் நாலாய்க்
 கள்ளியும், அடிக்காப்புகில்ன்றவர்களாகவும், பிழைத்திருக்க வெண்
 னைக்கொண்டவர்களாகவாய் பேரைவிட்டு ஓட்டம் பிடிப்பதில்
 கோட்டுடையவையினர். (32-33) சிலதேவர்கள் தினர்களாய்
 அஸ்திரமங்கல் விழிச்சுவத்து இருகைகளையும் கூப்பினர். சிலர்
 உச்சம், தலைமயிர் இவற்றை அகிழ்த்துக் கொண்டு பயந்தவர்களாய்
 னோம் என்று சொன்னனர். நிரோ மறக்கப்பட்ட சந்திரம் அஸ்
 திரம் இவற்றை யுடையவர்களையும், தேவையிழந்தவர்களையும், பயத்
 துடன் கூடினவர்களையும், வெறுவிஷயத்தி லீடுபட்டவர்களையும்,
 புறமுதுகு காட்டினவர்களையும், ஓடிந்த வில்லுடையவர்களையும்,
 சண்டை செய்யாதவர்களையும், அடிப்பதில்லை. (34-35) டோர்க்
 களத்தை விடுத்து வேறிடத்தில் தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றவர்களும்,
 பயமற்றவிடத்தில் குரர்களான தேவர்களால் யாது செய்யக்
 கூடும். எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளில் பிரவேசித்திருக்கின்ற (அதா

ब्रह्मणा वा तपस्यता ॥ ३६ ॥ तथापि देवाः सापत्यानां पेष्या इति मन्मते
 ततस्तन्मूलखनने निगुड्ध्वास्माननुवतान् ॥ ३७ ॥ यथामयोऽङ्गुणे समुपे-
 क्षितो नृभिर्न शक्यते रूढपदश्चिकित्सितुम् । यथेन्द्रियग्राम उपेक्षितस्तथा
 रिपुर्महान्वद्धवलो न चाल्यते ॥ ३८ ॥ मूलं हि विष्णुर्दवानां यत्र धर्मः
 सनातनः । तस्य च ब्रह्मगोविप्रास्तपोयज्ञाः सदक्षिणाः ॥ ३९ ॥ तस्मा-
 त्सर्वात्मना राजन्ब्राह्मणान्ब्रह्मवादिनः । तपस्विनो यज्ञशीलान्गाश्च हन्मो
 हविर्दुग्धाः ॥ ४० ॥ विप्रा गावश्च वेदाश्च तपः सत्यं दमः शमः । श्रद्धा
 दया तितिक्षा च क्रतवश्च हरस्तनूः ॥ ४१ ॥ स हि सर्वसुगन्धक्षो ह्यसु-

வது வெளியில் காணமுடியாத) விஷ்ணுவின்னல் என்ன செய்யவிய
 லும். புருஷப்பிரவிருத்தியற்ற இளவிருதவனத்தை த்தனது
 இருப்பிடமாகக் கொண்ட சிவனல் என்ன செய்யக்கூடும். அற்ப
 வீர்யமுள்ள இந்திரனாலும், தவஞ்செய்கின்ற ப்ரம்ஹதேவனுலுமோ
 யாது செய்யமுடியும். ஆயினும் சத்தருக்களாக விருப்பதுபற்றி
 தேவர்கள் அசட்டை செய்யத்தகாதவரென வெண்ணுகின்றோம்.
 ஆகவே அவர்களின் மூலத்தை (வேரை) க்களாவதில் பற்றுள்ளவர்
 குளான எங்கோ எவக்கடவீர். சரீரத்திற் கண்ட வியாதி மனிதர்க
 ளால் நன்கு உபேகஷிக்கப் படுமாயின் அது வேரூன்றினதாக வாகி
 வைத்தியஞ் செய்யமுடியாததாக எவ்விதமாகுமோ, உபேகஷிக்கப்
 பட்ட இந்திரிய சமூஹமும் எவ்விதமோ அவ்விதமே உபேகஷிக்கப்
 பட்ட சத்தரு பலமுள்ளவனாகவும் பெரியவனாகவுமாகி அசைக்க
 முடியாதவனாகவாகி விடுகிறான். (36-38) விஷ்ணுவானவர் தேவர்
 களுக்கு மூலமன்றோ? என்கு பழைமையான தர்மபிரகந்திந்தோ
 அங்கு அவிரிருக்கிறார். அந்தத் தர்மத்துக்கு வேதங்களும் பசுக்
 களும் வேதியரும், தக்ஷிணையுடன் கூடின யாகங்களும், தவமும்
 மூலமாகும். ஆகவே ஹேராஜன்! வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்யும்
 ப்ரம்ஹணர்களைபும், யாகஞ்செய்யுமியல்பையுடைய தபஸ்விகளை
 யும், பால் நெய்முதலிய ஹவீஸ்ஸைத்தரும் பசுக்களையும் முற்றிலும்
 கொல்லுகின்றோம். ப்ரம்ஹணர்களும், பசுக்களும், வேதங்களும்,
 தவம், ஸத்தியம், தமம், சமம், சிரத்தை, தயை, திதிக்கை, யாகங்
 கள் ஆகிய இவைகளும் ஹரியினது சரீரமாகும். அந்த ஹரியோ
 எல்லாத் தேவர்களுக்கும் அத்யகக்ஷனாவதுடன் அசுரர்களைத் தவ்விப்

ரஹிஷ் குஹாஸய: । தமூலா தேவதா: சர்வா: சேஷ்வரா: சவதமுஸ்தா: ।
 அயம் வை தவ்ஹோபாயோ யதவிணா விஹிஸனம் ॥ 42 ॥ த்ரிஸூக உவாச ।
 எவம் துர்மந்விஸி: கஸ: சஹ சம்மந்ய துர்மதி: । வ்ஹ்விஸா ஹித் மெநே கால-
 பாஸாவூதோஸுர: ॥ 43 ॥ சந்தித்ய சாஸுலோகஸ்ய கதநே கதநப்ரியாந் ।
 காமரூபதரான்விஸ்து தானவாஸ்யுஹமாவிஸத் ॥ 44 ॥ தே வை ரஜ: ப்ரகூதயஸ்த-
 மஸா மூடசேதச: । சதா விஹிபமாசேராராடாஸதமூதயவ: ॥ 45 ॥ ஆயு: த்வி-
 யஸோ த்மே லோகானாஸிப எவ ச । ஹந்தி த்ரேயாஸி சர்வாணிபுஸோ மஹதிகம: ॥

ஐதி த்ரிமஹாஸதே மஹாபுராணே தசமஸ்கந்ஹே பூர்வாஹி கஸாஸம

நிரூபணம் நாம சதூர்த்ஹோஸ்யாய: ॥ 4 ॥

பவஸூதஸ்யம், ஹிஸ்துதயகுஸஸ்தஸி வதிப்பவஸூதஸ்யமஸ்தே இருக்கின்
 றான். நான்முதஸூதஸ்யம், மஹாதேவஸூதஸ்யம் கடின எல்லாத்
 தேவாஸஸ்யம் அத்த ஹிஸ்தய முஸ்தாசு (ஆதாரமாகக்) கொண்டவர்
 கள். ஹிஸ்தயே ஹிஸ்தஸித்ரல் என்பது யாதஸ்தேடோ இதஸே
 அத்தஸ்தஸிஸ்யக் கொல்லுமுபாயமாகும்” என்றனர். (39-42).

ஸ்ரீஸுகர் சொல்லுகிறார்—கெட்ட புத்தியையுடையவனும், கால
 பாதத்தில் கத்தப்பட்டவனும், அகரணமான கர்ஸன் கெட்ட மந்திரி
 களுடன் கூட இவ்விதயாலோகித்துக் கொண்டு ப்ரமாத்ஹணஹிம்
 ஸஸ்யைத் தனக்கு ஹிஸ்தமாக (நன்மை பயக்கக்கூடியதாக) எண்ணி
 றான். (43) ஹிஸ்தஸிஸ்யில் பற்றுள்ளவாஸ்தரும், இஷ்டப்படி ரூபத்
 தைநிடுக்கக்கூடியவாஸ்தருமான அசுரர்களை ஸாதூஜனங்களை ஹிம்
 ஸிஸ்தயேஸ்தித் திக்குக்களில் அஸுப்பித்தஸது வீடு சேன்றான்.
 (44) ஸ்னோகுஸம் வாய்த்தஸ்பாவமுடையவாஸ்தரும் தமோகுஸத்
 திலஸ் முடமான தித்தமுடையவாஸ்தருமான அவர்கள் ஸம்பத்திஸ்
 ஸந்த மாஸமுடையவாஸ்தருமான இருப்பதுபற்றி ஸாதூஜனங்களுக்கே திங்
 கைச் செய்யத்தொடங்கினர். (45) மஹாஸ்கஸின் துவேஷமானது
 புருஷஸூதய ஆயுஸ், ஸிஸ்தயிஸம், புசத், தர்மம் ஸவர்க்காதி ஸோ
 கங்கள், தஸம் புத்திஸம் முதலியவற்றின் ஆஸை சுருங்கச் சொல்
 லின் இம்மைபருமைச் சுஸாதனங்கள் ஆகியயாவையும் அழித்து
 விடுமஸ்தே. (46).

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
 கமஸ்து முயர்ச்சியை நிகுபணம்செய்தல் என்ற
 ஸான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அथ பञ்சமோऽध्याயः ॥

श्रीशुक उवाच— नन्दस्त्वात्मज उत्पन्ने जाताद्वाद्यो महामनाः ।
आहूय विप्रान्दैवज्ञान्नातः शुचिरलंकृतः ॥ १ ॥ वाचयित्वा स्वस्त्ययनं
जातकर्मात्मजस्य वै । कार्यामास विधिवत्पितृदेवार्चनं तथा ॥ २ ॥
धेनूनां नियुते प्रादाद्विप्रैभ्यः समलंकृते । तिलाद्रीन्सप्त रत्नौघशतकौम्भा
म्बरावृतान् ॥ ३ ॥ कालेन स्नानशौचाभ्यां संस्कारैस्तपसेऽप्यया । शुध्य-

இந்தாவது அத்தியாயம்.

पञ्चमे जातकं नन्दः सूनोः कृत्वा महोत्सवम् ।

गत्वाथ मथुरां प्राप वसुदेवागमोत्सवम् ॥

(க-ஹ) ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் நந்தகோபர் புத்திரனுக்கு ஜாதகம் மஹோத்ஸவத்தைச் செய்து பின்னர் மதுரைக்குச் சென்று யசுதேவரின் சோர்க்கை மூலமேற்பட்ட ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார் என வுபதேசிக்கப்படுகிறது.

புரீசுகர்—பெரியமனத்தை யுடையவரான (தாராளசித்தமுள்ள வரான) நந்தகோபரோ வெனில் புத்திரன் உண்டானதும் மனக் களிப்பை யடைந்தவராய் ஸ்னானஞ்செய்து சுத்தராகி அலங்கரித்துக்கொண்டு சோதிடமறிந்தவர்களான ப்ராம்ஹணர்களை வரவழைத்து ஸ்வஸ்திவாசனமந்திரத்தை ஜபிக்கச்செய்து புத்திரனுக்கு ஜாதகம்மத்தை (புத்திரன் பிறந்த காலத்திற் செய்யவேண்டிய வைதிகமான ஸம்ஸ்காரவிசேஷத்தை) யும், அதுபோல பிதிருக்கள் தேவர்கள் இவர்களின் பூஜையையும் முறைப்படி செய்கித் தார். (1-2) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட இரண்டிலகூடும் பசுக்களையும், ரத்தினக் கூட்டங்களாலும், பொன்னாலாய வஸ்திரங்களினாலும் மரைக்க (அலங்கரிக்க) ப்பட்ட ஏழு திலபர்வதங்களையும் வேதமறிந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்குக் கொடுத்தார். (3) காலத்தால் பூமிமுதலியனவும், ஸ்நானத்தால் தேஹம் முதலியனவும், சுத்திசெய்தலால் அசுத்தவஸ்துவினால் பூசப்பட்டபொருளும், ஜாதகர்மாதிரி ஸம்ஸ்காரங்களால், கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிவந்தகுழந்தை முதலியனவும், தவத்தினால் இந்திரியம் முதலியனவும், யாகத்தினால் ப்ராம்ஹணன் முதலியோரும், தானங்களால் திரவியங்களும், கிடைத்தது போது மென்ற எண்ணத்தினால் மனதும், ஆத்மவித்யையினால் ஆத்மா

न्ति दानैः संतुष्टा द्रव्याण्यात्मात्मविद्यया ॥ ४ ॥ सौमंगल्यगिरां विप्राः
 सूतमागधवन्दिनः । गायकाश्च जगुर्नेदुर्भेयो दुन्दुभयो मुहुः ॥ ५ ॥ व्रजः
 संमृष्टसंसिक्तद्वाराजिरगृहान्तरः । चित्रध्वजपताकास्त्रचैलपल्लवतो-
 रणैः ॥ ६ ॥ गावां घृषा वत्सतरा हरिद्रातैलरूपिताः । विचित्रधातुवर्हस्त्र-
 ग्वखकाञ्चनमालिनः ॥ ७ ॥ महाह्वखाभरणकड्युकोष्णीषभूषिताः । गोपाः
 समायू राज्ञानां पायनपाणयः ॥ ८ ॥ गोप्यश्चाकर्ण्य मुदिता यशोदायाः
 सुतोद्भवम् । आत्मानं भूषयांचकुर्वन्नाकलपाञ्चनादिभिः ॥ ९ ॥ नवकुक्ष-
 मक्षिण्णमुखपद्मजभूतयः । वलिमिस्त्वरितं जग्मुः पृथुश्रोण्यश्चलत्कुचाः ॥ १०

வும் சுத்தங்களாகவாகின்றனவன்றோ? (4) வேதமறிந்த ப்ராமஹ
 ணர்கள் ஸ்வஸ்திவாசனங்களைச் செய்கின்றவர்களாகவும், குதர்கள்
 புராணம் சொல்லுகின்றவர்களாகவும், மாகதர்கள் வம்சத்தைப்
 புதற்கின்றவர்களாகவும், வந்திகள் காலத்தூக்கேற்றவாறு புதருரை
 கூறுகின்றவர்களாகவும், காயகர்கள் பாட்டுப்பாடுகின்றவர்களாகவும்,
 பேர்வாத்தியங்கள் இடைவிடாது முழங்குகின்றனவாகவும் இருந்
 தன. இடைச்சேரியானது நன்கு சுத்தஞ்செய்யப்பட்டனவும் நன்கு
 ஜலந்தெளிக்கப் பட்டனவுமான வாயிற்படி, அங்கணம், வீட்டினுள்
 பிறதேசம் இவற்றை யுடையதாகவும், சித்திரமான கொடிமரங்க
 ளில் கொடியைக் கட்டல், துணி, தளிர், தோணம் இவற்றை
 அமைத்தல் இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் ஆயிற்று. (5,6)
 பசுக்களும், கிருஷ்பங்களும், ஊட்டுமறத்த கன்றுகளும் மஞ்சள்
 கலந்த எண்ணெயினால் பூசப்பட்டனவாகவும், விசித்திரங்களான
 நல்வகுப் பொடிசன், மயிற்றோகைமாலை, வஸ்திரம், பொன்னாலய
 மாலை இவற்றையுடையனவாகவும் விளங்கின. (7) ஹேராஜன்!
 கோபாலர்கள் கீழையுயர்ந்த வஸ்திரம் ஆபரணம் சட்டை முண்டாசு
 இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகவும், பற்பல காணிக்கை
 களைக் கையிற்கொண்டவர்களாகவும் வந்தனர். கோபிகைகளும்
 யசோதைக்குப் புத்திரன் பிறந்ததைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தவர்க
 ளாய் வஸ்திரம், அலங்காரம், மை, முதலியவற்றால் சரீரத்தை யலங்
 கரித்துக் கொண்டனர். புதிய குங்குமங்களாகிற கிஞ்ஜல்கங்களி
 னால் (தாதுகளினால்) முகமாகிற தாமரஸ புஷ்பங்களிலேற்பட்ட
 சோபைமையுடையவர்களாகவும், ஸ்வர்ணம் ரத்தினம் இவற்றுடன்

गोप्यः सुसृष्टमणिकुण्डलनिष्कण्ठवस्त्रिभ्राम्बराः पथि शिखाच्युतमा-
त्यवर्षाः । नन्दालयं सवलया व्रजतीर्विरेजुर्व्यालोलकुण्डलपयोधरहार-
शोभाः ॥ ११ ॥ ता आशिपः प्रयुञ्जानाश्चिरं पाहीति बालके । हरिद्वा-
चूर्णतेलाद्भिः सिञ्चन्त्योऽजनमुज्जुः ॥ १२ ॥ अवाचन्त विचित्राणि
चादित्राणि महोत्सवे । कृष्णे विश्वेश्वरोऽनन्ते नन्दस्य व्रजमागते ॥ १३ ॥
गोपाः परस्परं हृष्टा दधिक्षीरघृताम्बुभिः । आसिञ्चन्तो विलिम्पन्तो
नवनीतैश्च चिक्षिपुः ॥ १४ ॥

नन्दो महामनास्तेभ्यो वासोऽलंकारगोधनम् । सूतमागधवन्दिभ्यो
येऽन्ये विद्योपजीविनः ॥ १५ ॥ तैस्तैः कामैरदीनात्मा यथोचितमपूज-

கூடினவர்களாகவும், பெரிய பிந்தட்டை யுடையவர்களாகவும், அசையும் முலைகளை யுடையவர்களாகவும் வேகமாகச் சென்றனர். நன்கு துடைக்கப்பட்ட மணிமயமான ஓலைகளைக் காதிலணிந்தவர் களாகவும், பசுக்கங்களைக் கழுத்திலணிந்தவர்களாகவும், சித்திரமான வஸ்திரங்களை இடையிலணிந்தவர்களாகவும், கூந்தலினின்றும் நழு வின பூமாலையின் வர்ஷங்களை யுடையவர்களாகவும், கைவளையல் களுடன் கூடினவர்களாகவும், மிக்க அசைகின்ற காதோலை, முலை, முத்தாஷாரம் இவைகளாலேற்படும் சோபையை யுடையவர்களாக வும் நந்த கோபருடைய வீட்டைநோக்கி வழியிற்செல்லும் கோபி கைகள் பிரகாசித்தனர். (8-11).

அவர்கள் 'வெகுதூலம் காப்பாயாக' எனக் குழந்தைவிஷயத் தில் ஆசிர்வாதங்களைச் செய்கின்றவர்களாய் மஞ்ஜள்பொடியுடன் கலந்த எண்ணை ஜலம் இவற்றால் கோபாலனை நனைத்து உறத்துக் கூவினர். (12) அம்மஹோத்ஸவத்தில் விசித்திரமான வரத்தி யங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. விஸ்வேஸ்வரனும் அனந்தனுமான ப்ரீகிருஷ்ணன் நந்தருடைய இடைச்சேரிக்கு வந்ததும் கோபாலர் கள் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் தயிர் பால் நெய் ஜலம் இவற்றால் ஒருவரையொருவர் நனைத்தும், வெண்ணைகளினால் பூசிக் கொண்டும் கூத்தாடினர். (13-14) பெரிய மனதை யுடைய நந்த கோபர் சூதர் மாகதர் வந்திகள் இவர்களுக்கும், மற்றும் எவர் வித் தையைக் கொண்டு பிழைக்கின்றனரோ அவர்களுக்கும் வஸ்திரம், அலங்காரம், பசு, தனம் இவற்றைக்கொடுத்தார். (15) விஷ்ணு

யஸு । விष्णोऽग्राभ्यनार्थाय स्वपुत्रस्योदयाय च ॥ १६ ॥ रोहिणी च महा-
 भागा नन्दगोपाभिनन्दिता । व्यञ्जरद्विव्ययासः स्रक्कुण्डाभरणभूयिता ॥ १७ ॥
 तत आरभ्य नन्दस्य व्रजः सर्वसमृद्धिमान् । हरेर्निवासात्मगुणै रमाक्री-
 डमभून्नुप ॥ १८ ॥ गोपाङ्गोकुलरक्षायां निरूप्य मधुरां गतः । नन्दः
 कंसस्य वार्षिक्यं करं दातुं कुरुक्ष ॥ १९ ॥ वसुदेव उपश्रुत्य भ्रातरं
 नन्दमागतम् । ज्ञात्वा दत्तकरं राक्षे ययौ तदवमोचनम् ॥ २० ॥ तं दृष्ट्वा
 सहस्रांशाय देहः प्राणमिवागतम् । प्रीतः प्रियतमं दाभ्यां सस्वजे प्रेम-

லின் ஆராதனத்துக்கு வேண்டியும், தனது புத்திரனுடைய விருத்
 திருவேண்டியும் கம்பிரமனனுடைய நந்தகோபர் அந்தந்தப்
 பொருள்களினால் தக்கப்படி மரியாதை செய்தார். (16) மஹா
 பாக்கியசாலியான (ஐ) ரோஹினியும் நந்தகோபரால் சந்தோஷப்
 படுத்தப்பட்டவளாய்க் கொண்டு திவ்யமான வஸ்திரம் மாலே கழுத்
 திலணியுமாயிரணம் இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாய் இங்கும்
 மங்கும் நடந்தாள். (17) ஹேந்ருப! அது முதல் நந்தகோபரு
 டைய இடைச்சேரியானது எல்லா நீறைவு முள்ளதாகவும், ஹரியி
 னது சிவானந்தாலுண்டான யாவருக்கும் ப்ரியமாகவிருத்தல்
 முதலியதனது குணங்களால் லக்ஷியினைது உத்யானவனமாக
 வாயிற்று. (18) ஹேகுருதவஹ! நந்தர் கோபாலர்களை கோகுல
 ராகுணவிஷயத்தில் பிமித்துவிட்டு, கம்ஸனுக்கு ஒவ்வொரு
 வருஷத்திலும் கொடுக்கவேண்டிய கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்காக
 மதுரைக்குப் பென்றார். (19) வஸுதேவர் ப்ராதாவான நந்தர்
 வந்ததைத் கேள்விப்பட்டு அரசனுக்குக் கப்பம் கட்டியாகிவிட்
 டலையும் அறிந்து அந்த நந்தர் இருக்குமிடத்துக்குச் சென்
 றார். (20) பிராணாணக்கண்ட தேஹம்போல வந்த அவரை
 (வசுதேவரை) கண்டு உடனே எழுந்து அன்பின் மிகுதியுள்ளவ
 ராய் ப்ரிதியுடன் மிக்கப்ரியமான வசுதேவரைத் தோள்களால் தழு
 விக்கொண்டார். (21)

வஸுதேவர் நந்தரால் பூஜிக்கப்பட்டவராயும், சுதமாக உட்
 கார்த்தகொண்டவராயும் ஆதரவுகாட்டப்பட்டவராயும் கொண்டு

(4) கம்ஸனிடம் பயந்து கோகுலத்தில் வசிக்கும் வசுதேவருடைய
 பான்மை.

விஹல: || 21 || பூஜித: சுகவாஸின: பூஷ்வானாமயமாஹத: | ப்ரஸக்தபி:
 சுவாமஜயொரிஹா விஷாபதே || 22 || டிஃவ்யா ச்ராத: ப்ரவயஸ ட்வானிம-
 ப்ரஜஸ்ய தே | ப்ரஜாஷாயா நிவூதஸ்ய ப்ரஜா யஸ்சமபயத || 23 || டிஃவ்யா
 சஸாரவக்ரேஸ்மிந்வர்தமான: புநர்மவ: | உபலப்தோ பவானப டுல்த்ம் ப்ரியவ்ஷ-
 நம் || 24 || நைகவ ப்ரியஸ்வாஸ: சுஹ்ரதா ச்விநகர்மணாம் | ஓபேந வ்யூதாமா-
 நானா பூவானா ச்ராதஸோ யதா || 25 || கசித்ப்ரஸ்ய நிருஜம் பூய்மபூதணபி-
 ருபம் | வுஹ்நம் தத்புநா யத்ராஸே த்வ் சுஹ்ரத: || 26 || ச்ராதர்மம் சுத:
 கசிந்மாத்ரா சஹ பவஹ்ஜே | தாதம் பவஸ்தம் மந்வானோ பவஹ்ஜாமுபலா-
 லித: || 27 || புஸ்சிவிகர்வோ விஹித: சுஹ்ரதோ ஹனுபாவித: | ந நேபு

(நந்தரிடம்) ஆரோக்யத்தைக்கேட்டு ஹேவிசாம்பதே! தனது புத்திரர்
 கவிடத்துச் சென்றபுத்தியையுடையவராய் பின்வருமாறு சொல்லத்
 தொடங்கினார். (22) “ஹேப்ராத: ! வயது முதிர்ந்த வரும், ப்ரஜை
 யைப் பற்றின ஆசையிலிருந்து நீவிருத்தியை யடைந்தவருமான
 உமக்கு இப்பொழுது ப்ரஜை உண்டாயிற்றென்பது யாதுண்டோ
 இது பாக்கியாயத்தமேயாகும். இப்பொழுது நீர் தைவாதீனமாகப்
 பார்க்கப்பட்டீர் என்ற காரணத்தால் இந்த ஸம்ஸாரசக்கிரத்திலிருக்
 கின்ற நான் மறுபடியும் பிறந்தவன் போலவேயாகிறேன். அன்பரின்
 தரிசனம் கிடைத்தற்கரிதானதன்றோ? (23-24) ஹேப்ரிய! ஜலத்
 தின் பெருக்கால் இழுத்துக் கொண்டு போகப்படும் துரும்பு முத
 லியவற்றுக்குப் போல பல்வேறுபட்ட கர்மங்களையுடையவர்களான
 ஸுஹிருத்துக்களுக்கு ஓரிடத்தில் சேர்ந்து வலித்தலானது ஸம்
 பளிப்பதரிதன்றோ? (25) எந்த விடத்தில் நீர் சுஹிருத்துக்களாற்
 சூழப்பட்டவராய் வலிக்கின்றீரோ அந்தப்ருஹத்வனமானது இப்
 பொழுது பசுக்களுக்கு ஹிதமானதாகவும், வியாதியற்றதாகவும்,
 அதிகமான ஜலம் புல் செடி இவற்றையுடையதாகவும் இருக்கின்
 றதா? (26) ஹேப்ராதாவே! எனது புத்திரன் தாயுடன் கூட
 உம்மைப்பிதாவாக எண்ணிக்கொண்டும், உங்களிருவராலும் சீராட்
 டப்பட்டவனாய்க் கொண்டும் உமது சேரியில் சுகமாக வலிக்கின்
 றானா? (27) பந்துக்களுக்கு வேண்டி ஸம்பாதிக்கப்பட்ட (*) த்ரி

(*) அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் த்ரிவர்க்கமெனப்படும்.

கிஷ்யமானேषு பிவर्गोऽर्थाय कल्पते ॥ २८ ॥ नन्द उवाच—अहो ते देवकी-
पुत्राः कस्मेन बहवो हताः । एकावशिष्टावरजा कन्या सापि दिवं गता ॥ २९ ॥
नूनं दृष्टमनिष्टोऽयमदृष्टपरमो जनः । अदृष्टमात्मनस्तत्त्वं यो वेद न स
मुह्यति ॥ ३० ॥ वसुदेव उवाच—करो वै वार्षिको दत्तो राज्ञे दृष्टा वयं
च वः । नेह रथेयं बहुतिथं सन्त्युत्पाताश्च गोकुले ॥ ३१ ॥ श्रीशुक
उवाच—इति नन्दादयो गोपाः प्रोक्तास्ते शौरिणा ययुः । अनोभिरनडुचु-
क्तैस्तमनुवाप्य गोकुलम् ॥ ३२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्याये

नन्दवसुदेवसंगमो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

வம்பம்மயாதுண்டோ அந் தன்ருே மனிதனுக்குப் பொருத்தமா
வது. ஆகவே அந்த மந்துக்கன் க்லைசத்தையடைபுங்கால் அந்
தத்திலிப்பமானது கருத்தையும் பொருட்டு ஆகமாட்டாது” என்
றார். (28) கந்தேவர்—“அந்தோ! உமது தேவகியின் வெகு
புத்திரர்கள் எவ்வளவு கொல்லப்பட்டனர். கடையிற் பிறந்த கன்
லிதை ஒன்று எஞ்ஜிலான். அவளும் ஆகாசத்தில் சென்று விட்
டாள். (29) இந்த உவமானது (*) அதிருஷ்டத்திலேயே முடிவை
யுடையதாகவும், அதிருஷ்டத்தையே பின்றுள்ளதை யடைவிக்
ளும் விதையாகவுடையதாகவு மன்றோ இருக்கிறது. ஆகவே
அதிருஷ்டமானது தனது கருக்கர்களுக்குக் காரணம் என
வான் அநிசின்ருளோ அவன் மேலமுத்தை யடைவதில்லை “என்
றார். (30) வகதேவர்—“ஆன்கி தோரும் அரசனுக்குக் கொடுக்
கவேண்டிய பரிமாம்பெடுத்தாகிவிட்டது. நாங்களும் உங்களாற்
பார்த்தப்பட்டோம். இவ்விடத்தில் வெகுதூர மிருப்பது கூடாது.
கோகுலத்தில் அசுபக்குரர்களுமிருக்கின்றன.” என்றார். இவ்விதம்
வனுகேவரால் கொல்லப்பட்ட நந்தர் முதலிய அந்தக்கோபலர்கள்

(*) முத்தியிலிழிச் செய்த கீழ்த்தி லேயே முடிவையுடையதாக
வும், பின்னர் எப்பலும் ப்மாப்தியையுடையதாகவுமாகிறது. அதாவது :—
புத்திராதி-கத்தைத்தரும் அதிருஷ்டமானது எதுபோழ்துகுறைகிறதோ
அதுபோழ்து புத்திராதிசன் மரிக்கின்றனர். அவ்விதம் விவகினை புத்தி
ராதிகளைத் திரும்பவும் அதிருஷ்டமே சேர்த்தும் விடுகிறது என்பது
கருத்து.

அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு காலோபூட்டினை வண்டிகளுடன்
கோகுலத்தைக் குறித்துச் சென்றனர். (31-32)

இவ்விதம் மஹாபுராணமான பூநீமப்பாகவத தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் ஈந்தகோப வசுதேவர்களுடைய ஸங்கமம் என்ற
பிந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாமாயணீயம்.

भवन्तमयमुद्बह्न्यदुकुलोद्बहो निस्सरन्
ददश गगनोच्चलज्जलभरां कलिन्दात्मजाम् ।
अहो सलिलसञ्चयस्स पुनरैन्द्रजालोदितो
जलौघ इव तत्क्षणात्प्रपदमेयतामाययौ ॥ २१ ॥

(ப-ரை) भवन्तम्=உம்மை, उद्बहन्=எடுத்துக்கொண்டு, निस्स-
रन्=போகின்ற, अयम्=இந்த, यदुकुलोद्बहः=வசுதேவர், गगनोच्चल-
ज्जलभराम्=ஆகாசத்தில் கிளம்புகின்ற ஜலப்பெருக்கையுடைய, कलि-
न्दात्मजाम्=யமுனைசை, ददश=கண்ணாற்றார். सः=அந்த, सलिलस-
ञ्चयः पुनः=ஜலப்பெருக்கேகாவெனில் ऐन्द्रजालोदितः=இந்திரஜால
மென்ற மாயையினுண்டான, जलौघ इव=ஜலப்பெருக்குப்போல,
तत्क्षणात्=அதே கணத்தில், प्रपदमेयताम्=குதிகாலனவுள்ளநாயி
ருத்தல், आययौ=அடைந்தது. अहो=இதுவெகு ஆம்சரியம். (21)

प्रसुप्तपशुपालिकां निभृतमारुवद्वालिका-
मपावृतकवाटिकां पशुपवाटिकामाविशन् ।
भवन्तमयमर्पयन् प्रसवतल्पके तत्पदा
द्बहन् कपटकन्यकां स्वपुरमागतो वेगतः ॥ २२ ॥

(ப-ரை) प्रसुप्तपशुपालिकाम्,=தூங்கும் கோபாலர்களையுடைய
தும், निभृतम्=இடைவிடாது, आरुवद्वालिकाम्=கத்துகின்ற குழந்தை
சையுடையதும், अपावृतकवाटिकाम्,=திறக்கப்பட்ட கதவுகளையுடை
யதுமான, पशुपवाटिकाम्=கோபாலர்கள் வலிக்குமிடத்தை, आवि-
शन्,=ப்ரவேசித்த अयम्=இந்த வசுதேவர், भवन्तम्=உம்மை, प्रसवत-
ल्पके=ப்ரஸவப்படுக்கையில் अर्पयन्=விட்டு, तत्पदात्=அந்தவிடத்தி
லிருந்து कपटकन्यकाम्=பொய்யான பெண்குழந்தையை, उद्बहन्=

எடுத்துக்கொண்டு, வேத: = வேதமாக, ஸ்வபுரம் = தனதுபட்டினத்
தங்கு ஆக: = வந்துசேர்ந்தார். (22)

ततस्त्वदनुजारावक्षुभितनिद्रवेगद्रव-

झटोत्करनिषेदितप्रसववार्तयैवार्तिमान् ।

विमुक्तचिकुरोत्करस्त्वरितमापतन्भोजरा-

इतुष्ट इव दृष्टवान्भगिकाकरे कन्यकाम् ॥ २३ ॥

(ப-ரை) த: = திறகு த்வதுஜாரவக்ஷுபிதநித்ரவேகத்ரவ-
ஜடோத்கரநிஷேதிதப்ரஸவவார்தயைவார்திமான்-
விமுக்தசிகுரோத்கர: = ஷுழிந்த
கந்தல் முடியையுடையவனும், த்வரிதம் = வேகமாக, அபதந் = ஷுடி-
வந்தவனுமான், ஸ்ஜராட் = ஸ்ஜராஜனுன் கம்ஸன் அநுஷ்டவ = ஸந்
தோஷநில்லாதவன்போல, பகினிகாகரே = தங்கையான் தேவகியின்
சையில் கன்கா = பெண்குழந்தையை, ட்ரவான் = கண் ணும்முன். (23)

धुवं कपटशालिनो मधुहरस्य माया भवे-

दसाविति किशोरिकां भगिनिकाकरालिङ्गिताम्।

द्विषो नलिनिकान्तरादिव मृणालिकामாक्षिप-

अयं त्वदुजामजामुपलपट्टके पिष्टवान् ॥ २४ ॥

(ப-ரை) அஸை = இப்பெண்குழந்தை, கபடசாலின: = கபடம்
பூண்டொழுகும், மதுஹர் = மதுவென்ற அசுரனைக் கொன்ற ஷிஷ்
ணுவின்னுடைய, மாயா = மாயையாக, பவேத் = இருக்கலாம் இதி = என
வெண்ணி, பகினிகாகராலிங்கிதா = தங்கையின் கைகளினால் அணை
யப்பட்ட கிசோரிகா = பெண்குழந்தையை, ட்வி: = யானையானது,
நலினிகாந்தராத் = தாமரைக்கொடியின் நடுவிலிருந்து, ம்ரணாலிகாமிவ
= இளந்தாமரைக் கொடியையப்போல அய் = இத்தக்கம்ஸன், அக்ஷிபந் =
இழுத்துப் பிடுங்கி த்வதுஜா = உமக்கடுத்தப்பிறந்த, அஜா = மாயையை,
அபலபட்டகே = கற்பாறையில், பிஷ்டவான் = ஷங்கி அறைந்தான். (24)

ततो भवदुपासको झटिति मृत्युपाशादिव

प्रमुच्य तरसैव सा समधिरूढरूपान्तरा ।

अधस्तलमजमुपी विकसदष्टबाहुस्फुर-

न्महायुधमहो गता किल विहायसा दिद्वयुते ॥ २५ ॥

(ப-ரை) ஷட்தி=சீக்கிரமாக, ம்யுபாஸாது=யமபாஸத்தினின் றும், பவதுபாசக இவ=உமது உபாஸகன்போல, சா=அந்தமாயை தர்சைவ=சீக்கிரமாகவே, ப்முச்ய=விடுபட்டு, சமதிரூபாந்தர=நன்கு அடைந்த வேறுருபத்தை யுடையவளாய், அபஸ்தல்=கீழுள்ள விடத் தை (கற்பாறையை) அஜமுபி=அடையாதவளாய், விகசதவாஹுஸுர- ந்மஹாயுதம்=விளங்கும் எட்டுகைகளிலும் ஒலிக்கின்ற சிறந்த ஆயுதங் களை யுடைத்தாயிருக்கும்படி, விஹயசா=ஆகாசவழியினால், மதா= சென்றவளாக, தியுதே=விளங்கினாள், அஹ்=இது வெகு ஆழ்சாரிய மாக விருந்தது. (25)

நுசந்தர க்ஸ தெ கிமு மயா விநிஷ்பிஷ்யா

வபூவ பவதஸ்தக: கவசன சிவ்யதா தெ ஹிதம் ।

ஐதி த்வதுஜா விமோ கலமுதீர்ய த் ஜமுபி

மரூணபணாயிதா புவி ச மந்நிராணையுபி ॥ 26 ॥

(ப-ரை) நுசந்தர ! =மிக்கக்கொடுகனா ! க்ஸ ! =ஹேகம்ஸ ! விநிஷ்பிஷ்யா =கற்பாறையிலறையப்பட்டவளான, மயா =என்னால், தே = உனக்கு, கிமு =யாதுபயன் ? (என்னைக்கற்பாறையிலறைவதனால் யாதுபயன் உனக்குண்டாகப்போகின்றதென்பது கருத்து) பவத ஸ்தக: =உன்னைக் கொல்லுபவன், கவசன ஜாத: =எங்கேயோ பிறந்து விட்டான், தே =உனது, ஹிதம் =நன்மையானது, சிவ்யதா =ஆலோசிக் கப் படட்டும், ஐதி =என, ஹிமோ =ஹேப்ரபுவே! த்வதுஜா =உமதுடன் பிறந்த மாயை, கல் =துஷ்டனான, த் =அவனை, உதீர்ய =சொல்லி, ஜமு- பி =செல்லுகின்றவளாயும், மரூணபணாயிதா =தேவக்கூட்டங்களால் துதிக்கப்பட்டவளாயும்கொண்டு, புவி =பூமியில், மந்நிராணி =காம ரூபம் முதலிய ஆலயங்களையும், ச =மாயா, நாராயணீ முதலியபெ யர்களையும், எயுபி =அடைந்தவளாயினள். (26)

ப்ரே புநரகாஸஜாவசனமீர்தா பூபுஜா

ப்ரல்வகபூதநாப்ரமுகதானவா மானி: ।

மவந்நிதனகாம்யயா ஜகதி வப்ரமுநிர்மயா:

குமாரகவிாரகா: கிமிவ துஷ்கர் நிஷ்ஹு: ॥ 27 ॥

(ப-ரை) ப்ரே =எரியற்காலத்தில், பூபுஜா =அரசனான கம்ஸ னால், அகாஸஜாவசனம் =பார்வதியாரின் வார்த்தையை, இர்தா: =சொல் லக்கேட்ட மானி: அஹங்காரிகளான, ப்ரல்வகபூதநாப்ரமுகதானவா:

புன:=ப்ரஸ்மன், பகன், பூதனை இவர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட ஆசுதர்களைவெனில், **भवन्निवनकाम्यया**=உம்மைக்கொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன், **निर्भया:**=இம்மையிலும் மருமையிலும் பயமற்றவர்களாய்க் கொண்டு **जगति**=உலகிலுள்ள **कुमार-कविमारका:**=ஆண்குழந்தைகளைக் கொல்லுகின்றவர்களாக, **वध्मु:**=இங்குமங்குமலைந்து நிரித்தவர். **निष्कपै:**=தனயையை இழந்தவர்களால் **दुष्करं**=செய்தற்கரியலாத தென்பது, **किमिव**=எது? (27)

ततः पशुपमन्दिरे त्वयि मुकुन्दनन्दप्रिया

प्रसूतिशयनेशये रुवति किञ्चिदञ्चत्पदे ।

विबुध्य वनिताजनैस्तनयसंभवे घापिते

मुदा किमु वदाम्यहं सकलमाकुलं गोकुलम् ॥ २८ ॥

(ப-ரை) **ततः**=பிறகு, **मुकुन्द**=ஹேமுகுந்த! **त्वयि**=நீர், **पशु-पमन्दिरे**=கந்தகோபருடைய வீட்டில், **नन्दप्रियाप्रसूतिशयनेशये**=கந்தகோபரின் மனைவியான யசோதையினுடைய ப்ரஸ்ஸிப்படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டவராவும், **किञ्चिदञ्चत्पदे**=கொஞ்சமசைகின்ற சரணம்மீதுமடையவராவும், **रुवति**=அழுங்கால், **वनिताजनै:**=அங்குள்ள ஸ்திரீகளுக்களால், **विबुध्य**=விழுந்தெழுந்து, **तनयसंभवे**=குழந்தையிறுப்பத்தியானது, **घापिते**=கூர்ச்சலிடப்பட்டதும் **किमु वदामि**=கான் யாது சொல்வேன். **गोकुलम्**=கோகுலம், **सकलम्**=யாவும், **मुदा**=ஸந்தோஷத்தினால் **आकुलम्**=அலங்கிறது. **अहं**=இது ஆஸ்சரியமாக இருந்தது. (28)

अहं खलु यशोदया नवकलायचेतोहरं

भवन्तमलमन्तिके प्रथममापिवन्त्या दृशा ।

पुनः स्तनभरं निजं सपदि पाययन्त्या मुदा

मनोहरतनुस्पृशा जगति पुण्यवन्तो जिताः ॥ २९ ॥

(ப-ரை) ***नवकलायचेतोहरम्**=புதிய நிருண்டமேகம்போல மனதைக் கவருகின்ற, **भवन्तम्**=உம்மை, **अन्तिके**=அருகில் **प्रथमम्**=முதலில் **दृशा**=சண்ணினால் **अलम्**=மிகவும், **आपिवन्त्या**=குடிக்கின்ற (பார்க்கின்ற) வளும், **पुनः**=மருபடியும், **निजम्**=தன்னுடையதான, **स्तनभरम्**=ஸ்தன பரத்தை, **मुदा**=ஸந்தோஷத்தடன், **पाययन्त्या**=குடிக்கச் செய்கின்றவளும், **मनोहरतनुस्पृशा**=மனதைக்கவரும் உமது

*இதை உடனப்புள்ளும் காசாம்புள்ளும் சிவர் சொல்லுகின்றனர்.

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच— । नन्दः पथि घचः शौरेर्न मृपेति विचिन्तयन् ।
हरिं जगाम शरणमुत्पातागमशङ्कितः ॥ १ ॥ कसेन प्रहिता घोरा पृतना

திருமேனியைத் தெடுக்கின்றவளுமான, யசோதயா யசோதையினால்
जगति=உலகிலுள்ள, पुण्यवन्तः=சிறந்த புண்ணியஞ்செய்தவர்கள்
जिताः=ஐயுக்கப்பட்டனர் என்பது அஹ் ஸ்ரீ ஆம்சரியமன்றோ ?

भवत्कुशलकाम्यया स खलु नन्दगोपस्तदा

प्रमोदभरसंकुलो द्विजकुलाय किनाददात् ।

तथैव पशुपालकाः किमु न मङ्गलं तेनिरे

जगत्वितयमङ्गल त्वमिह पाहि मामामयात् ॥ ३० ॥

(ப-ரை) हेजगत्வितयமङ்ဂல=முவ்வுலகுக்கும் மங்களஞபியான
கிருஷ்ண! सः=அந்த நन्दகோப:खलु=நந்தகோபரோ प्रमोदभरसंकुलः=
சந்தோஷாதக்கியம் வாய்ந்தவராய், भवत्कुशलकाम्यया=உமது கேஷ
மத்தில் விருப்பத்தினால், द्विजकुलाय=ப்ராமஹணக்கூட்டத்துக்கு
किम्=எதைத்தான் नाददात्=கொடுக்கவில்லை. तथैव=அதுபோலவே,
पशुपालकाः=கோபாலர்கள் किमु=எந்த, मङ्गलम्=மங்களத்தைத்தான்
नतेनिरे=செய்யவில்லை. ஆகவே त्वम्=நீர் इह=இப்பொழுது, माम्=
என்னை, आमयात्=வியாதியினின்றும், पाहि=காத்தருளவேண்டும்.

யோகமாயாநயநாதிவர்ணனம் என்ற 39-வது தசகம் முற்றிற்று.

...ॐ...

ஆறாவது அத்தியாயம்

पष्ठे सख्युर्गिरा नन्दो व्रजं गच्छन् मृतां पथि ।

दृष्ट्वा तु राक्षसीं तस्या मृत्युं श्रुत्वाथ विस्मितः ॥ १ ॥

(க-ரை) தோழரானவஸு தேவரின் வார்த்தை யினால் இடைச்
சேரியை நோக்கிச் செல்லும் நந்தகோபர் வழியில் இறந்து கிடக்
கும் ராக்ஷஸியைக் கண்டு பின்னர் அவளுக்கு மரணமேற்பட்ட
முறையையுங்கேட்டு ஆம்சரியப்பட்டார் என இந்த ஆறாவது அத்
தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—வசுதேவரின் வாக்குபொய்யாகாது
என வெண்ணிக்கொண்டு வழியில் வரும் நந்தகோபர் அசுபக்

பாலபாதினி । சிஷீஷ்வார நிமிந்தி புரபாமவஜாதிபு ॥ 2 ॥ न यत्र धवणा-
 दीनि रक्षोघ्नानि स्वकर्मसु । कुर्वन्ति सात्वतां भर्तुर्यानुधान्यश्च तत्र हि ॥ 3 ॥
 सा खेचयंकदोपेत्य पूतना नन्दगोकुलम् । योषित्वा माययात्मानं प्राविशत्का-
 मचारिणी ॥ 4 ॥ तां केशवन्धव्यतिपक्तमल्लिकां बृहन्नितस्वस्तनकृच्छ्र-
 मध्यमाम् । सुवाससं कम्पितकर्णभूषणत्विषां ह्यसत्कुन्तमण्डिताननाम् ॥ 5 ॥
 धनुस्मितापाङ्गविसर्गवीक्षितैर्मनो हरन्तीं वनितां व्रजौकसाम् । अमं सता-

குறியின்வரவினால் சங்கைகொண்டவராய் ஸ்ரீகாமாயணனைச் சரம
 ணடைந்தார். (1) பாலர்களைக் கொல்லுகின்றவனும் கோடுமையு
 மான பூதனை கர்மனால் எவப்பாட்டவனாய்க் குழந்தைகளைக் கொன்
 றுகொண்டு பட்டினம், கிராமம், இடைச்சேரி முதலியவிடங்களில்
 ஸஞ்சரித்து வந்தான். (2) எங்கு சொந்தமான கர்மங்களில்
 ராகஷஸர்களை யழிக்கின்ற கிருஷ்ணனுடைய ச்ம்ரவணிகர்த்தனாதி
 களை மனிதர்கள் செய்வதில்லையோ அங்கன்றோ ராகஷஸிகள் தமது
 நிறமையைக் காட்டுகின்றனர். ஸாக்ஷாத்கிருஷ்ணனோ அங்கு வலிக்
 குங்கால் அந்தரங்கத்தைக் கு இடமேது. (3) இஷ்டப்படி அல்லும்
 அந்தப் பூதனை ஒருநாள் அகாமமார்க்கமாக வந்து மாயையினால்
 சிறந்தஸ்திரியைப்போல ஸேஷத்தால் தன்னை பாற்றிக்கொண்டு
 கோகுலத்தில் னுழைந்தான் (4) *கேசாந்தத்தில் நன்கு தைக்கப்
 பட்ட மல்லிகைப் பூவைப்புடையவனும், பெரிய பிந்தட்டினாலும்,
 முலைகளினாலும் இருபுரத்திலும் அழுத்தப்பட்டதுபோன்ற சிறிய
 இடைவாயுடையவனும், அழகிய வஸ்திரங்களைத் தரித்தவனும்,
 அசைகின்ற கர்ணபூஷணங்களின் காந்தியினால் அதிகம் பிரகாசிக்
 கின்ற சுருண்ட மயர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தைப்புடைய
 வனும், சம்மிமமான புன்சிரிப்பை யுடையவனும், கடைக்கண்
 சுழட்டலைப்புடையவனுமான பார்வைகளால் கோகுலவாலிகளின்
 மனத்தைக் கொள்ளுகொள்ளுபவனுமான அந்த ஸ்திரியை தாம
 சைப்பூவைக் கையிற் கொண்டு கணவனைக்காணவேண்டி ரூபமெ
 டித்துவந்த லக்ஷ்மியாகக் கோபிகைகள் எண்ணினர். (5-6) பாலர்
 களை பிழிக்கும் க்ஷஹமான பூதனை அங்கு சிசுக்களைத் தேடுகின்ற

*இதைக்கோடாலி முடிச்சென வழுக்கமாகச் சொல்லுகின்றனர்.

भोजकरेण रूपिणीं गोप्यः श्रियं द्रष्टुमिवागतां पतिम्॥६॥ बालग्रहस्तत्र
विचिन्वती शिशून्ग्रहच्छया नन्दगृहेऽसदन्तकम् । बालं प्रतिच्छन्ननिजांस्ते-
जसं ददर्श तल्पेऽग्निमिवाहितं भसि ॥ ७ ॥ विबुध्य तां बालकमारिकाग्रहं
वराचरात्मा स निमीलितेक्षणः । अनन्तमारोपयदङ्गमन्तकं यथोरगं सुसम-
बुद्धिरञ्जुधीः ॥ ८ ॥ तां तीक्ष्णचित्तामतिवामचेष्टितां वीक्ष्यान्तराकाश-
परिच्छन्दासिवत् । वरस्त्रियं तत्प्रभया च धर्षिते निरीक्षमाणे जननी
ह्यतिष्ठताम् ॥ ९ ॥ तस्मिन्स्तनं दुर्जरवीर्यमुल्लवणं घोराङ्गमादाय शिशोर्द-

வளராய் ஆசாதுக்களுக்கு யமனும், அதிகமான தனது தேஜஸ்ஸை
மறைத்துக்கொண்டதும், சாம்பலில் மறைந்த அக்னிபோன்றது
மான குழந்தையை நந்தகோபருடைய வீட்டில் தொட்டிலில்
யதிருச்சையாகக் கண்டாள். (7) சராசரங்களுக்கும் ஆத்மாவான
பகவான் பாலகர்களைக் கொல்லும் க்ரஹமாக அவளை யறிந்து
கொண்டு (*)கண்களை மூடிக்கொண்டவராக இருந்தார். ஸ்வயம்
அனந்தனும், துஷ்டர்களுக்கு அந்தத்தை (அழிவைச்) செய்பவனு
மான குழந்தையை உண்மையறியாதவனும், பழுதையென வெண்
னுபவனுமான மனிதன் தூங்கும் பாம்பைப்போல, மடியிலெடுத்து
வைத்துக்கொண்டாள். (8) கொடூரமான சித்தமுடையவரும்
மிக்வழுகிய சேஷ்டையுள்ளவளுமான அந்த சிறந்த ஸ்திரீயை
அழகிய உரையினால் மூடப்பட்ட கத்தியைப்போல வீட்டின் நடு
வில்கண்டு அவளது கார்தியினால் ஏமாற்றப்பட்ட வர்களான அவ
ருடைய தாய்மார்களிருவரும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்துவிட்
டனர். (9) அந்த விடத்தில் கோரையான பூதனை கிருஷ்ணனை
மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஜரிக்கமுடியாததான விரியத்தை யுடைய
யதும் பெரிதுமான (1)ஸ்தனத்தை குழந்தைக்குக் கொடுத்தாள்.

(*)தனது குகியில் வசிக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு இவளது விஷமயமான
ஸ்தன்யத்தின் ஸம்பந்தத்தால் மரணம் நேராதிருக்குமாறு தியானித்தார்
என்றும், அல்லது பாலஹத்தி செய்யும் துஷ்டையைக் கண்ணாற்காண
லாகாது எனக்கண்ணை மூடிக்கொண்டார் என்றும், அல்லது தமது நேத்
திரசோபையைக் கண்டு இவன் நாராயணன் என நிச்சயித்துக் கொண்டு
பயந்து ஒடாதிருக்கட்டிமென வெண்ணிக்கண்ணை மூடினாள் என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம்.

(1)இங்கு ஸ்தனத்தை என்பதற்கு ஸ்தனத்திலுள்ள பாலையென்று

दावथ । गाढं कराभ्यां भगवान्प्रपीड्य तत्प्राणैः समं रोपसमन्वितोऽपि-
 यत् ॥ १० ॥ सा मुञ्च मुञ्चालमिति प्रभाषिणी निष्पीड्यमानाखिलजीव-
 ममणि । विवृत्य नेत्रे चरणौ भुजौ मुहुःप्रस्विन्नगात्रा क्षिपती करोद ह ॥
 ११ ॥ तस्याः स्यनेनातिगभीररंहसा साद्रिमही द्यौश्च चचाल सग्रहा ।
 रसा विशब्ध प्रतिनेदिरे जनाः पेतुः क्षितौ वल्लनिपातशङ्कया ॥ १२ ॥
 निशाचरीत्यं व्यथितस्तना व्यसुव्यादाय केशांश्चरणौ भुजावपि । प्रसार्य
 गोंधे निजरूपमास्थिता यज्ज्ञाहतो घृत्र इवापतन्नुप ॥ १३ ॥

உடனே பாகவானுள் கிருஷ்ணன் கோபத்துடன் கூடினவராய்
 இரண்டுகைகளாலும் கொட்டியாகக் கசக்கிக்கொண்டு அவளுடைய
 (1)ப்ராணன்களுடன் கூடவே பாலேக்குடித்தார். (10) அவள், “விடு,
 விடு போதும் போதும்” எனக்கத்துகின்றவளாகவும், ஜீவனுக்குரிய
 (2)மர்மஸ்தானங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக்கப்பிடிக்கப் படுபவளா
 கவும் கொண்டு கண்களைத் திறந்துகொண்டும், கைகளையும் கால்
 களையும் அடிக்கடி உதறிக்கொண்டும், வியர்வையுடன் கூடினசரீர
 முள்ளவளாய் உறத்துக் கத்தினாள். (11) மிக்கப் பெரிய வேக
 முள்ள அனளுடைய அழகுரலால் மலைகளுடன் கூடின பூமியும்,
 கிரஹங்களுடன் கூடின ஆகாசமும் அசைந்தன. பாதாளங்களும்
 திக்குகளும் எதிரொலியிட்டன. ஜனங்கள் இடிவிழுந்ததோ என்ற
 சங்கையினால் பூமியில் கிழிந்தனர். (12) ஹேர்ருப! இவ்விதம்

பொருள்கொன்னபெண்கும், ஆனால் சிலர் பாலேக் கொடுத்ததாகமட்டுமே
 சொல்லி யிருக்கின்றதென்றும், விஷமயமான தென்று சொல்லவில்லை
 யென்றும் சொல்லுகின்றனர். ஸ்ரீதாசாரியாரவர்கள் தமது உரையில்
 “பெகவஸிவிஷம் அபத்யரீதிருந்தவேவ” என்று கூறியிருப்ப
 நிலிருந்து விஷம்கலந்த ஸ்தனயத்தைக் கொடுத்தான் எனப்பொருள்
 கொள்ளுவதுதான் பொருத்தமானது.

(1)தனித்த விஷத்தைமட்டும் குடிப்பது அபத்யமாகுமென வெண்
 னினவர் போல அவளுடைய ப்ராணன்களுடன் கூடவேஅதைக் குடித்
 தார் என ஸ்ரீதார் கூறியிருக்கிறார்.

(2)गस्मिन् कृते मर्दिते च जीवो नश्यति देहतः । तदङ्गं मर्म विज्ञेयं सूक्ष्मं दुर्ज्ञेयमेव तत् ॥
 என்ற வசனப்படி பார்க்குங்கால் கழுத்து, குற்றியமான இடம் முதலியன
 மர்மஸ்தானம் எனக்கூறலாம்,

पतमानोऽपि तद्देहखिगव्यूत्यन्तरदुमान् । चूर्णयामास राजेन्द्र
महदासीत्तदद्भुतम् ॥ १४ ॥ ईषामात्रोग्रदंष्ट्रास्यं गिरिकन्दरनासिकम् ।
गण्डशैलस्तनं रौद्रं प्रकीर्णरिणमूर्धजम् ॥ १५ ॥ अन्धकूपगभीराक्षं पुलि-
नारोहभीषणम् । वद्धसेतुभुजोर्वङ्घ्रिशून्यतोयहृदोदरम् ॥ १६ ॥ संतप्तसुः
स्म तद्वीक्ष्य गोपा गोप्यः कलेवरम् । पूर्वं तु तन्निःस्वनितमिन्नहृत्कर्ण-
मस्तकाः ॥ १७ ॥ बालं च तस्या उरसि क्रीडन्तमकुतोभयम् । गोप्यस्तूर्णं
समभ्येत्य जगृहुर्जातसंभ्रमाः ॥ १८ ॥ यशोदारोहिणीभ्यां ताः समं

பிடிக்கப்பட்ட முலையை யுடைய ராக்ஷலியான பூதனை உயிரை
இழந்தவளாய் வாயைத்திறந்து கொண்டும், தலைமயிர்களையும், இரு
கால்களையும், இருகைகளையும் விரித்துக்கொண்டும் சொந்தமான
ரூபத்தையடைந்தவளாய் வஜ்ராபுதத்தினுடிக்கப்பட்ட வருத்தரா
சரன் போல இடைச்சேரியில் விழுந்தாள். (13) ஹேராஜேந்தர !
அவளுடைய தேஹமானது விழுந்த போதிலுங்கூட (*)ஆறுக்ரோ
சத்துக்கு இடையிலுள்ள மறங்களைப் பொடியாக்கிற்று. அது
பெரிய ஆய்சரியமாக விருந்தது. (14) கலப்பைத் தடியினளவுள்
ளதும், பயங்கரமுமான தத்திப்பற்களையுடைய முகத்தையுடைய
தும், மலையின் குகைபோன்ற மூக்கையுடையதும், சிறுமலைபோன்ற
முலைகளையுடையதும், பயங்கரமானதும், நாலாபக்கங்களிலும் சித
றின சிவந்ததலைமயிர்களையுடையதும், பாழுங்கினறு போல அகமு
மான கண்களையுடையதும், மணல் திட்டுபோன்ற மார்பினால் பயத்
தைவிளைவிப்பதும், கட்டப்பட்ட அணைகள் போன்ற கை, துடை,
முழங்கால், இவைகளையுடையதும், ஜலமற்ற மடுப்போன்ற வயிற்
றை யுடையதுமான அந்தச் சரீரத்தைக் கண்டு முன்னரே அவளு
டைய கத்தலினால் கலங்கின மனம் காது மூளை இவற்றையுடைய
வர்களான கோபாலர்களும் கோபிகைகளும் மிகவும் பயத்தை
யடைந்தனர். (15-17)

கோபிகைகள் வேகத்தை யடைந்தவர்களாய் சிக்கிரமாக ஓடி
வந்து அந்தப் பூதனையினுடைய மாரில் பயமற்று விளையாடுகின்ற
குழந்தையை எடுத்தனர். (18) அவர்கள் யசோதை ரோஹிணி
இவர்களுடன் கூட மாட்டின்வாலால் சுற்றுதல் முதலிய வற்றினால்

(*)க்ரோசம் என்பது இரண்டுமைல்.

बालस्य सर्वतः । रक्षां विदधिरे सम्यगोपुच्छभ्रमणादिभिः ॥ १९ ॥
 गोमूत्रेण स्नापयित्वा पुनर्गौरजसार्भकम् । रक्षां चकुक्षु शकृता द्वादशाङ्गेषु
 नामभिः ॥ २० ॥ गोप्यः संस्पृष्टसलिला अङ्गेषु करयोः पृथक् । न्यस्या-
 त्मन्यथ बालस्य वीजन्यासमकुर्वत ॥ २१ ॥ अव्यावजोऽङ्घ्रि मणिमांस्तव
 जान्वथोरु यक्षोऽच्युतः फटितं जठरं हयास्यः । हृत्केशवस्त्वदुर ईश

நாலாய்ச்சத்திலும் குழந்தைக்கு மகைதையைச் செய்தனர். (19) முதலில் கோமூத்திரத்தினாலும் பிறகு கோதுளியினாலும் குழந்தையை வினாவிச் செய்து வைத்துப் பிறகு கோமயத்தினால் (*) பன்னிரண்டு அங்கங்களில் பன்னிரண்டு நாயங்கரின்னால் திசெயிட்டு மகைதையைச் செய்தனர். (20) கோபிகைகள் ஆரபவாவிச் செய்து கொண்டு தமது தோற்றத்தில் அங்கங்களிலும், கைகளிலும் தனித்தனியே சியானா செய்துகொண்டு பிறகு குழந்தைக்குப் (1) பிண்சியானத்தைச் செய்தனர். (21) அதாவது:—“ உன்னுடைய கால்களை அனலும் முழங் கால்களை பணிமானும், பிறகு துடைசளை யக்குனும், இடுப்புப்

*खलति केशवः पातु नामो नागयणो वतु । माधवः पातु हृदये गोविन्दः कण्ठतस्त्वथः ॥१॥
 द्वादशौ तथा विष्णुस्तदभुजे मधुसूदनः । त्रिकामरतु तत्कण्ठे वामकुक्षौ तु वामनः ॥२॥
 भीमो वामारसे च हृषीकेशस्तु हृदये । कट्यां वै षण्णामस्तु वकुहामोदोऽस्तु ॥ ३ ॥
 என்றகைவப்படி கெசவன் நெற்றியிலும், நாராயணன் நாயியிலும், மாதவன் திருமயத்திலும், கோவிந்தன் கழுத்தக்குக் கீழிலும், விஷ்ணு வலதுபக்கத்து கைத்திலும், மதுசூதனன் வலது புஜத்திலும், த்ரிவித்ரமன் கழுத்திலும், வாமனன் இடது பக்கத்து கையத்திலும், ஸ்ரீதரன் இடதுகையிலும், திருவத்சவன் கழுத்திலும், பத்மநாபன் இடையிலும், தாமோதரன் நொவிலும் கைக்கட்கம் என்பதாய் கோமயத்தினால் அவ்விடங்களில் திலகமிட்டனர் என்றகருத்து.

(1) முதலில் சூசமனஞ் செய்யாது பரபரப்புடன் குழந்தைக்கு மட்டும் பீஜியாஸத்தைச் செய்தனர். பிறகு சூசமனஞ் செய்து கொண்டு தங்களுடைய அங்கங்களில் ந்யானஞ் செய்து கொண்டு பிறகு குழந்தைக்குச் செய்தனர். முதலில் தன்னிடஞ் செய்து கொண்டு பின்னர் பிறர்க்குப் பீஜியாஸம் செய்வதே பலன் தரும் என்பது கருத்து. இங்கு (1) கஜன், (2) மணியான், (3) யக்குன், (4) அச்சுதன், (5) ஹயாஸ்யன், (6) கெசவன், (7) கசன், (8) இனன், (9) விஷ்ணு, 10) உருத்ரமன், (11) ஈசுவரன் என்பபதிக்குப் பீஜக்கன் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றை பின் சொன்னபடி நியானஞ் செய்தனர் என்றும்.

इनस्तु कण्ठं विष्णुर्भुजं मुखमुखकम् ईश्वरः कम् ॥ २२ ॥ चक्रवर्गतः
सहगदा हरिरस्तु पश्चात्स्वत्पार्श्वयोर्ध्वरसी मधुहाऽजनश्च । कोणेषु शङ्ख
उरुगाय उपर्युपेन्द्रस्तार्क्ष्यः क्षितौ हलधरः पुरुषः समन्तात् ॥ २३ ॥
इन्द्रियाणि हवीकेशः प्राणानारायणोऽवतु । श्वेतद्वीपपतिश्चित्तं मनो योगे-
श्वरोऽवतु ॥ २४ ॥ पृथिव्यर्भस्तु ते बुद्धिमात्मानं भगवान्परः । क्रीडन्तं पातु
गोविन्दः शयानं पातु माधवः ॥ २५ ॥ व्रजन्तमग्राद्वैकुण्ठ आसीनं त्वां
श्रियः पतिः । भुजानं यक्षभुक्पातु सर्वग्रहभयंकरः ॥ २६ ॥ डाकिन्यो
यातुधान्यश्च कूर्माण्डा येऽर्भकग्रहाः । भूतप्रेतपिशाचाश्च यक्षरक्षाविनाय-

ரதேசத்தை அச்சுதனும், வயிற்றை ஹரபகீவனும், ஹிருதயத்தைக்
கேசவனும், உனது வயிற்றை ஈசனும், கண்டத்தை இனனும்,
புரந்தை விஷ்ணுவும், முகத்தை உருக்ரமனும், தலையை ஈஸ்வர
னும் ரக்ஷிக்கட்டும் என்று நியாஸஞ் செய்தனர். (22) சக்ரத்
துடன் கூடின ஹரி உனக்கு முன்பக்சதில் ரக்ஷிக்கட்டும். கதை
புடன் கூடின ஹரி உன்பின்னால் ரக்ஷிப்பவராக இருக்கட்டும்.
தனுஸ்ஸைத் தரிக்கும் மதுசூதனனும், கத்தியைத்தரிக்கும் அஜனும்
உனது இருபக்கங்களிலும் இருக்கட்டும். சங்கத்தைத் தரிக்கும்
உருகாயன் நான்கு மூலைகளிலு மிருக்கட்டும். உபேந்திரன் மேல்
(ஆகாசத்தில்) இருக்கட்டும். தார்ஷ்யன் பூமியின் கீழிருக்கட்டும்.
கலப்பையைத் தரிக்கும் புருஷன் நான்குபக்கங்களிலு மிருக்கட்
டும். (23) ஹிருஷிகேசன் இந்திரியங்களை ரக்ஷிக்கட்டும். நாரா
யணன் ப்ரானைகளை ரக்ஷிக்கட்டும். ஸ்வேதத்வீபபதி சித்தத்தை
ரக்ஷிக்கட்டும். யோகேஸ்வரன் மனத்தை ரக்ஷிக்கட்டும். ப்ருஸ்னி
கர்ப்பனோ உனது புத்தியை ரக்ஷிக்கட்டும். பரணபகவான்
அஹங்காரத்தை ரக்ஷிக்கட்டும். கோவிந்தன் கிடாயாடுமுன்னை
ரக்ஷிக்கட்டும். மாதவன் படுத்திருக்குமுன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். வை
குண்டன் நடக்கு முன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். ஸ்ரிய:பதி உட்கார்ந்
திருக்குமுன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். எல்லாக்ரஹங்களுக்கும் பயத்தைத்
தரும் யக்ஞபுக் சாப்பிடுமுன்னை ரக்ஷிக்கட்டும். (24-26) டாகினி
களென்றும், யாதுதானிகளென்றும், கூஸ்மாண்டங்களென்றும்,
அர்ப்பகக்ரஹங்களென்றும், பூதம், ப்ரேதம், பிசாசங்களென்றும்,
யக்ஷன், ரக்ஷஸ், விநாயகன் என்றும், கோடரா, ரேவதி, ஜ்யேஷ்

கா: ॥ ௨௭ ॥ கௌடரா ரேவதி ஜ்யேஷ்டா பூதநாமாஹ்நிகாய: । உந்மாஷா யே
 ஹபஸ்மாஷா தேஹபிராண்டிரயபூத: ॥ ௨௮ ॥ சுவரஹ்நா மஹோதயாஷா வுஷ்வாலபிரஹ்ந
 யே । சர்வே நஷ்யந்து தே விஷ்ணோநாமபிரஹ்நபிரவ: ॥ ௨௯ ॥

ஸ்ரீஸூக உவாச—ஐதி ப்ரணயவக்ஷாபிர்மோபிபி: க்ருதரக்ஷணம் । பாயயித்வா
 ஸ்தனம் மாதா சன்யவேசயதாत्मஜம் ॥ ௩௦ ॥ தாவனந்நாஷ்யோ கோபா மதுராஷா
 ப்ரஜம் கதா: । விலாஷ்ய பூதநாஷ்யம் வபூஷுரதிவிஸ்மிதா: ॥ ௩௧ ॥ நூன் வதர்பி:
 சன்ஜாதோ யாங்கேஷோ வா சமாஸ ச: । ச எவ ஹ்யோ ஹ்யுத்பாஷோ யதாஹநகதூஷு-
 பி: ॥ ௩௨ ॥ கலேவர் பரஸூமிஷிஷ்வா தத்நே ப்ரஜோகச: । தூரே க்ஷிப்வாஷயவஷா
 ந்யதஹ்நகாஷுவேஷிதம் ॥ ௩௩ ॥ தஹ்நாஸ்ய தேஹ்ய பூமஷ்வாகஸூரப: ।

டா, பூதனை, மாத்ருகை முதலியன என்றும், உன்மாதங்களுள்
 றும், தேஹம் ப்ராணன் இந்திரியம் இவற்றுக்குத் தீங்கிவைக்கின்ற
 அபஸ்மாஷாஹ்நாஷ்யம் என்றும், எவைகளுண்டோ இவையுமும், ஸ்வப்
 பினைத்திற் காணப்பட்ட பெரிய உத்பாதங்களும், வ்ருத்தபாலக்ஷ
 ஹங்களும், எவையுண்டோ அவையாவும் கிஷ்.நூஷின் நாமக்ஷா
 ஹங்களினால் பயந்தவையளாய் நாசத்தை யடையட்டும்,, என்ற
 னர். (27-29)

ஸ்ரீசூகர் சொல்லுவதாவது—இவ்விதம் ப்ரேமையுடன் கூடின
 வர்களான கோபிகைகளினால் செய்யப்பட்ட ரக்ஷணத்தை யுடைய
 தனது புத்திரனை மாதாவான யசோதை ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ்
 செய்கித்து படுக்கையிலிட்டு துணிகொண்டு மேலே மூடினாள். (30)
 அவ்வளவுவுக்குள் மதுரை யினின்றும் கோகுலம் வந்த நந்தர் முதலி
 யகோபாலர்சன் பூதனையின் தேஹத்தைக் கண்ணுற்று மிக்கவாஸ்
 சரியத்தை யடைந்தவர்களாக வாயினர். (31) வசுதேவர் எதைச்
 சொன்னாரோ அதே உத்பாதமானது காணப்பட்டதன்றோ? ஆக
 வே அவர் இப்பொழுது பிறந்தருஷியாகவோ, யோகேஸ்வரனாக
 (க்ருஷ்ணியாக) வோதான் இருக்கிறார் என்றனர் (32) அந்தக்
 கோகுலவாசிகள் அந்தச் சுவசரீரத்தைக் கோடறிகளால் பிளந்து
 வெகுதூரத்தில் போட்டு ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் கட்டைகளோ
 யடுக்கி மறைத்துப் பொசுக்கினர். (33) பொசுக்கப்படுவதும் கிருஷ்
 ணனால் பாக்குடித்தல் மூலம் அனுபவிக்கப்பட்டது பற்றியே
 உடன் கிவகினை பாபத்தையுடையதமான தேஹத்தினுடைய புகை

उत्थितः कृष्णनिर्भुक्तसपद्याहतपाप्मनः ॥ ३४ ॥ पूतना लोकवाल्मी
राक्षसी रुधिराशना । लिघांसयापि हरये स्तनं दत्वाप सद्गतिम् ॥ ३५ ॥
किं पुनः श्रद्धया भक्त्या कृष्णाय परमात्मने । यच्छन्प्रियतमं किं नु रक्ता-
स्तन्मातरो यथा ॥ ३६ ॥ पद्भ्यां भक्तहृदिस्थाभ्यां वन्द्याभ्यां लोकवन्वितैः ।
अङ्गं यस्याः समाक्रम्य भगवानपिवत्स्तनम् ॥ ३७ ॥ यातुधान्यपि सा
स्वर्गमवाप जननीगतिम् । कृष्णभुक्तस्तनक्षीराः किमु गावोऽनुमा-
तुरः ॥ ३८ ॥ पर्यासि यासामपिवत्पुत्रन्नेहस्सुतान्यलम् । भगवान्देवकीपुत्रः
कैवल्याद्यखिलप्रदः ॥ ३९ ॥ तासामविरतं कृष्णे कुर्वतीनां सुतेक्षणम् ।

அகில் கட்டையின் வாஸனைக் கொப்பானதாக எழுந்தது. (34) உலகிலுள்ள பாலர்களைக் கொல்லுகின்றவளும், ராக்ஷஸியும், ரக் தத்தையே ஆஹாரமாகக் கொண்டவளுமான பூதனையுங் கூட கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்தடன் ஹரியான கிருஷ்ணனுக்கு ஸ்தன்யத்தைக் கொடுத்து சாதுக்களுக்குற்ற கதியை யடைந் தான். (35) ஆஸ்திக்யத்துடனும் ப்ரேமையுடனும், பரமாத்மா வான கிருஷ்ணனுக்கு மிக்கப்பிரியமான பாயஸாதிகளைக் கொடுப் பவர் ஸத்கதியை யடைவர் என்பதில் என்னதடை? பற்றுள்ள அவ ரது (*) தாய்மார்கள் உள்ளபடி ஸத்கதியை யடைவர் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. (36) லோகத்தவரால் நமஸ்கரிக்கப் பட்ட ப்ரம்ஹா முதலியோராலும் வணங்கத் தக்கனவும், பக்தர் களின் ஹிருதயத்தி லிருப்பனவுமான பாதங்களால் எவளுடைய அங்கத்திலேறி பகவான் ஸ்தன்யபானஞ் செய்தாரோ ராக்ஷஸியான அந்தப்பூதனைகூட ஜனனிகளுக்கு (உபமாதாக்களுக்கு) ள்ள கதி யான ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தாள் என்றால் கிருஷ்ணனால் குடிக்கப் பட்ட முலைப்பாலை யுடையவர்களான பசுக்களும், தாய்மார்களும் (மேலானகதியை) அடைவர் என்ற விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (37-38) கைவல்யம் முதலிய யாவையும் தருகின்

(*) 13-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகம் முதல் சொல்லப்படும் வத்ஸாபஹார லீலையில் கோபகுமாரர்களாகவும் கன்றுகளாகவும் ரூப மெடுத்த ஸ்ரீகோபாலனுக்கு ஸ்தன்யபானாதினைப் பண்ணிவைத்த கோபி கைகளும், கோக்களும் மாதாக்களாக இருந்ததை ரூபகத்தில் வைத்து இவ்விதம் அவரது தாய்மார்கள் எனப்பன்மை கூறப்பட்டது.

न पुनः कल्पते राजन्संसारोऽज्ञानसंभवः ॥ ४० ॥ कष्टभूमस्य सौरभ्यम-
घघ्राय व्रजौकसः । किमिदं कुत एवेति वदन्तो व्रजमाययुः ॥ ४१ ॥ ते
तत्र वर्णितं गोपैः पृतनागमनादिकम् । श्रुत्वा तन्निधनं स्वस्ति शिशोश्चा-
सन्नुविस्मिताः ॥ ४२ ॥ नन्दः स्वपुत्रमादाय प्रेत्यागतमुदारधीः ।
मूर्ख्युपाधाय परमां मुदं लेभे कुरूह ॥ ४३ ॥ य एतत्पृतनामोक्षं कृष्ण-
स्याभङ्गमद्भुतम् । शृणुयान्छ्रद्धया मर्त्यो गोविन्दे लभते रतिम् ॥ ४४ ॥

इति धीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाधि-
पृतनामोक्षनिरूपणं नामषष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

றவரும் தேவையின் புத்திரருமான பகவான் புத்திரஸ்ஸே ஹத்
தினால் அதிகமாகப் பெருகின அவர்களின் பால்களைக் குடித்
தாரோ கிருஷ்ணனிடத்தில் இடைவிடாது புத்திர திருஷ்டியைச்
செய்கின்ற அவர்களுக்கு ஹேராஜன்! அத்ஞானத்தைக் காரண
மாகக் கொண்ட ஸம்ஸாரமானது திரும்பவும் ஏற்படவே மாட்
டாது. (39-40) கோபலர்கள் சனர்புறையின் மனைத்தை
முகர்ந்து இது என்னை? எங்கிருந்து வருகிறது என்று சொல்
லிக்கொண்டு கோபுஷத்தை நோக்கிச் சென்றனர். (41) அவர்
கள் அங்கு கோபர்களால் கொல்லப்பட்ட பூதனைவந்தது முத
லியவற்றையும், அவளது மானத்தையும், குழந்தைக்கு கேஷமத்
தையும் கேட்டு மிக்க வாய்மையிதனை யடைந்தவர்களாக ஆயி
னர். (42) ஹேரபுத்திரன்! உதார புத்தியையுடைய நந்தகோ
பர் செத்துப்பிழைந்த தனது புத்திரனை வாரியெடுத்து உச்சி
முகர்ந்து பேலான சந்தோஷத்தை யடைந்தார். (43) எந்த மனிதன்
அப்புதம் வாய்ந்த பூதனுமோகூடம் என்ற இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய
பாலலீலையைச் சிரத்தையுடன் கேட்பானோ அவன் கோவிந்தனிடத்
தில் பக்தியை யடைவான் என்றும். (44)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்
தத்தில் பூதனுமோகூட நீதுபணம் எனப்பெயரிய.

சூருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ம.சூ.]

நாராயணீயம்.

तदनु नन्दममन्दशुभास्पदं नृपपुरीं करदानकृते गतम् ।

समवलोक्य जगाद भवप्तिता विदितकंससहायजनोंद्यमः ॥ ३१ ॥

(ப-ரை) ததனு=பிறகு, அமन्दசுபாஸ்பதம்=அதிகமான கபடத் துக்கு இருப்பிடமானவரும், கர்தானகூதே=கப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டி, நுபபுரீம்=ஆசனான கம்ஸனது பட்டினத்தை, கதம்=அடைந்தவருமான, நம்ம்=நந்தகோபரை, விதிக்ஸசஹாயஜனோடியம்=அறியப்பட்ட கம்ஸனது ஸ்ஹாயஜனங்களின் முயற்சியையுடையவரான, பவப்திதா=உமதுபிதாவான வசுதேவர், சமவலோக்ய பாவத்து, நிஜகாட=பின்வருபவன் சொல்லவற்றார். (31)

अयि सखे तव बालकजन्म मां सुखयतेऽथ निजात्मजजन्मवत् ।

इति भवप्तितां व्रजनायके समधिरोप्य शशंस तमादरात् ॥ ३२ ॥

(ப-ரை) அயி ! சகே ! =ஐய் தோழனே!, தவ=உம்முடைய, பால-கஜம்=குழந்தையினுட்பத்தியானது, நிஜாம்ஜஜம்வத்=சொந்தமான பித்திரனது உட்பத்தியானது போல அய=இப்பொழுது, மாம்=என்னை, சுஹயதே=சுகப்படுத்துகிறது. இதி=என, பவப்திதாம்=உமது பிதிருத்தன்மையை, வ்ரஜநாயகே=நந்தகோபரிடத்தில், சமபி-ரோப்ய=ஏற்றிவைத்து, தம்=அந்த நந்தகோபரைப் பார்த்து, அடராத்=ப்ரேமையுடன், சசம்ச=சொன்னார். (32)

इहच सन्त्यनिमित्तशतानि ते कटकसीम्नि ततो लघु गम्यताम् ।

इतिच तद्वचसा व्रजनायको भवदपायभिया द्रुतमाययौ ॥ ३३ ॥

(ப-ரை) இஹச்=இவ்விடத்திலும், தே=உமது, கடகஸீம்னி=விநிதிப்ரதேசத்தில், அநிமித்தசாதானி=நூற்றுக்கணக்கான அசுபக்குறிகள், சந்தி=இருக்கின்றன. தத:=ஆனதுபற்றி, லஹு=சீக்கிரமாக, கம்யதாம்=போகப்பட்டும். இதி ச்=என்றதான தவ்வசா=அந்த வஸுதேவருடைய வார்த்தையினால், வ்ரஜநாயக: =நந்தகோபர் பவ-தபாயபிதா=உமக்கு அபாயம் (தின்கு) வருமோ என்றபயத்தினால், த்ருதம்=விரைவாக, அயயௌ=ஊருக்குத் திரும்பினார். (33)

अवसरे खलु तत्र च काचन व्रजपदे मधुराकृतिरङ्गना ।

तरलपट्पदलालितकुन्तला कपटपोतक ते निकटं गता ॥ ३४ ॥

(11-100) ஹேபரதோனக! ப்ரபொம் உக்தகாம் தவ=அந்த, அவசரே=சாமயத்தில் மயுராகுதி:=இவ்வாறான ஆகுதிவைய யுபாபவஸான, காதன=யாதிகாவொது, அகநாந=நீதிமயம், தரலபரூபதலாலிதகுந்தலா=இவ்ருபம்யுபொதிக்கிற வஸ்துகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஆரகு வாய்க்க தரிசாவிரா ஈதலபவஸாய்க்கொண்டு தை=உன்னுடைய, நிகரம=ஸாம்பந்தம், மதா வலு=அவந்தாவங்கிறு. (34)

சபதி மா ஹதாலகசெனா நிசிசிராந்வயஜா கில பூதநா ।

வ்ரஜவதூபித கையமிதி ஶுண் விமூசுதீபு பவந்தமுபாபதே ॥ 35 ॥

(11-101) ஹதவாலகசெனா=அடிப்பிடிப்பட்ட குழந்தைகளின் ஈயிராபுடையவரும, நிசிசிராந்வயஜா=பாபதவஸாய்க்கில் பிறந்தவ ளானவா சா=அந்த பூதநாகில=பூதகையோவொஸில் வ்ரஜவதூபு=கோபம் திரிசுந்த்யம்=இவன் கா=யாள் இதி=என ஶுண்=சூதுணப்பொழுது விமூசு-தீபு=அவொலிக்குப்பொழுது, பவந்த=உம்மை, உபாபதே=எடுத்தான்.

லலிதभावविलासहतात्मभिर्युवतिभिः प्रतिरोद्धुमपारिता ।

स्तनमसौ भवनास्तनिषेदुषी प्रददुषी भवते कपटात्मने ॥ 36 ॥

(11-102) லலிதभावविलासहतात्मभिः=வாஸாவோண்டி விசே ஶுத்தினுன் வலாப்பிட்டவந்தவா ஈதலபவஸாய்க்கான, யுவதிभिः=கோபந்திரிசுந்த்யம் प्रतिरोद्धु=திரிப்பதற்கு அபாரிதா=முடிபாதவ ளான, அசௌ=இவன் பவனாஸ்தநிஷேதுபி=விட்டி ளுள்ளில் பிமவோசித்ததட் தாந்தவஸாய் கபடாत्मने=பாடவாஸ குழந்தைச்சரித்ததைபுடைய, பவதே=உம்மையுப்பொருட்டு ஸ்தனம்=முனைய, ப்ரததுபி=கொடுப்பவனா கவானுள்.

समभिरस्य तद्भूमशतितस्त्वमथ बालकलोपनरोपितः ।

महद्विषाम्रफलं कुचमण्डलं प्रतिचुचूपिथ दुर्विषदूषितम् ॥ 37 ॥

(11-103) அய=அந்த, த்வ=நீர், அடங்கித:=யாமந்தவஸாய், தத்க்=அவனாண்டயாமடியில் சமபிரஸா=கன்கு வரிக்கொண்டு, வாலகலோப-நோபித:=குழந்தைகளை ஆழ்த்தல் காமனாமதக் கோபக்கொண்டவ ளாய் துவிபதூபிதம்=விட்டவிசுத்தினுன் தூஷிக்கப்பட்ட குசமணடல்= ஸ்தனமண்டலத்தை, மஹத்=பெரிதான, அம்ரபுலமிவ=மாய்பழத் தைப்போல ப்ரதிசுசூபிதம்=உதிஞ்சிக் குடித்தி. (37)

असुभिरेव समं श्रयति त्वयि स्तनमसौ स्तनितापमनिस्स्वना ।

निरपतङ्गवदायि निजं वषुः प्रतगता प्रविसार्य भुजाबुधौ ॥ 38 ॥

निशम्य गोपीवचनाद्भुतं सर्वेऽपि गोपा भयविस्मयांधाः ।

त्वत्पातितं घोरपिशाचदेहं देहुर्विदूरेऽथ कुठारकृत् ॥ ४२ ॥

(ப-ரை) கோபீவचनाத்=கோபிகையின் வார்த்தையினால் உத்=பூரணமாகியிருந்தபொழுதும், நிசம்ய=கேட்டு, सर्वेऽपि=எல்லா, गोपाः=கோப்பலர்களும், भयविस्मयांधाः=பயம் ஆச்சரியம் இவை கிரம்பினவர்களாய்க் கொண்டு அய=நெகு த्व=பாதிதம்=உம்மால் தள் ளப்பட்ட घोरपिशाचदेह=பயந்தரமான பிசாசுதேஹத்தை, कुठारकृत् =கோடநீ கொண்டுவிட்ட விदூरे=வெகுதொலையில் देहुः=பொசுக்கி னார். (42)

त्वत्पीतपूतस्तनतच्छरीरात् समुच्चलन्नुच्चतरं हि धूमः ।

शङ्कामधागरवः किमप्य किं चान्दनो गौगुलवोऽथवेति ॥ ४३ ॥

(ப-ரை) त्वत्पीतपूतस्तनतच्छरीरात्=உம்மால்பானாடு செய்யப் பட்டதும் ஆனதுபற்றியே பசித்தமுமானஸ்தனத்தையுடைய அவனது சரித்தலினின்றும், समुच्चलन्=நன்கு உயரக்கிடம்பின, उच्चतरः=அதிகமான धूमः=புகையானது, एषः=இது, आगरवः-किं=அதில் மட்டையிலின்று முண்டானபுகையோ? चान्दनः=கி=அதில் மட்டையிலின்று முண்டானபுகையோ अथवा=அல்லது, गौगुलवः=பாய்ப்பலிப்புகையோ? इति=என்ற शंकां=ஸந்தேஹ த்தை, अधादि=உண்டிபண்ணிற்றன்கேடு. (43)

मद्वसन्नस्य फलं न हरे क्षणेन तावद्भवतामपि स्यात् ।

उह्युपन्नं वल्लवतल्लुजेभ्यस्त्वं पूतनामातनुथाः सुगन्धिम् ॥ ४४ ॥

(ப-ரை) मद्वसन्नस्य =அவனுடைய அங்கஸம்பந்தத்துக்கு, फलं= பலனானது. (முந்தபா. 42) न हरे=வெகுதாமததிலேயில்லை (வேறுஜன் மத்திலில்லை) भवतामपि=உங்களுக்கும் क्षणेन तावत्=கூடினாத்துக்குள் लोभ्यस्यात्=உண்டாகும், इति=என வल्लवतल्लुजेभ्यः=சிறந்த (பாக்கிய அலிகளான) கோப்பலர்களையும் பொருட்டு उह्युपन्नं=சொல்லவே ன்டி, त्वं=நீ, पूतनां=பூதனையை, सुगन्धिम्=நல்ல வாஸனையுள்ளவ னாக, आतनुथाः=செய்திர் (44)

चित्रं पिशाच्या न हतः कुमारश्चित्रं पुरैवाकथि शौरिणेदम् ।

इति प्रशसन्नं किल गोपलंको भवन्मुखालोकरसे न्यमाङ्क्षीत् ॥ ४५ ॥

(ப-ரை) पिशाच्या=பூதனையினால் कुमारः=சுழந்தை नहतः=கொல்லப்படவில்லை, चित्रं=இது ஆச்சரியமே, इदं=இது शौरिणा=

வசுதேவரால் புவை=முன்னரே, அகதி=சொல்லப்பட்டது என்பதும் சிவ்=ஆர்ச்சரியமே, इति=என ப்ரஸ்சன்=புகழுக்கின்ற, गोपलोक:=கோபலனமானது, भवन्मुखालोकरसे=உமதுமுகத்தைப் பார்ப்பதா ஹண்டாகும் ஆனந்தத்தில் ந்யமாஹ்ஸித்=முழக்கிவிட்டது (45)

दिने दिनेऽथ प्रतिवृद्धलक्ष्मीरक्षीणमङ्गल्यशतो व्रजोऽयम् ।

भवनिवासादयि वासुदेव प्रमोदसान्द्रः परितो विरेजे ॥ ४६ ॥

(ப-ரை) அய=பிறகு दिनेदिने=நாள்தோறும், प्रतिवृद्धलक्ष्मी:=பெருக்கையடைந்த ஸக்தியியை(ஐஸ்வரியத்தை)புடையதும், अक्षी-
णमङ्गल्यशत:=சுறைவற்ற நூற்றுக்கணக்கான மங்கல்யத்தைபுடையதுமான அய்=இந்த= व्रज:=கோகுலமானது अयि वासुदेव !=ஹே வாசுதேவனே ! भवनिवासात्=உமது நிவாஸத்தினால் प्रमोदसान्द्र:=ஆனந்தம் நிறைந்ததாக परितः=நாலாபக்கத்திலும் विरेजे=விளங்கிற்று (46)

गृहेषु ते कोमलरूपहासमिथः कथासंकलिताः कमन्यः ।

वृत्तेषु कृत्येषु भवनिरीक्षासमागताः प्रत्यहमत्यनन्दन् ॥ ४७ ॥

(ப-ரை) प्रत्यहं=தினந்தோறும், गृहेषु=தமதுவீட்டில் कृत्येषु=வீட்டுவேலைகள் वृत्तेषु=முடிந்ததும், भवनिरीक्षासमागताः=உம்மைப் பார்க்கவேண்டிவந்தவர்களான कमन्यः=கோபஸ்திரீகள், ते=உம்முடைய कोमलरूपहासमिथःकथासंकलिताः = அழகியரூபம் மந்தஹாஸம் இவற்றைப்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் கதைசொல்லுவதிலீடுபட்டவர்களாய்க்கொண்டு, अत्यनन्दन्=அதிகமான ஆனந்தத்தையடைந்தனர். (47)

अहो कुमारो मयि दत्तदृष्टिः स्मितं कृतं मां प्रति वत्सकेन ।

एहोहि मामित्युपसार्य पाणिं त्वयीश किंकिं न कृतं वधूभिः ॥ ४८ ॥

(ப-ரை) कुमारः=குழந்தை, मयि=என்னிடத்தில் दत्तदृष्टिः=செலுத்தப்பட்டபார்வையை புடையவனாக இருக்கிறான். अहो!=ஆர்ச்சரியமடி !, वत्सकेन=குழந்தையினால், कृतं=செய்யப்பட்ட स्मितं=புன்சிரிப்பானது मांप्रति=என்னைக்குறித்தடி ! मां=என்னிடத்தில் एहोहि=வா ! वा ! इति=என पाणिं=கையை उपसार्य=அருகில் நீட்டிக் கொண்டு ईश!=ஹேப்ரபோ ! वधूभिः=ஸ்திரீகளினால் त्वयि=உம் விஷயத்தில் किं किं=எது எதுதான் नकृतं=செய்யப்படவில்லை. (சிலர் மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டும், சிலர் ஆலிங்கனம்செய்து

கொண்டும், சிலர் முத்தமிட்டுக்கொண்டும், சிலர் கொஞ்சிவினை யாடிக்கொண்டும் எத்தோஷத்தான் என்றுசொருத்து).(48)

भवद्वृक्षस्पर्शनकौतुकेन करात्करं गोपवधुजनेन ।

नीतस्वमाताप्रसंजमालाव्यालं विलोद्वंतुलामलासीः ॥ ४९ ॥

(ப-ரை)भवद्वृक्षस्पर्शनकौतुकेन=உமது வரிசைதைத் தொடுவதி லாவல்கொண்ட, गोपवधुजनेन=கோபவந்திர் தனத்தினால் करात्करं= ஒருவர்கையினின்றும் மற்றொருவர்கையிற் नीतः=மாற்றற்பட்ட த் =நிர், आताप्रसंजमालाव्यालं विलोद्वंतुलां=நன்ற சிவந்ததாமரைப்பூ மாலையில் தொழுகின்ற வண்டிக்கொப்பாக இருத்தலை अलासीः= அடைந்திர். (மண்ணை எழிலும் கோபிகைகளின் கைகள் சிவந்த தாமரைப்பூ மாலையென்றிருப்பதால் ஸ்ரீகோபாலன் அம்மலை யினுள்ள புகியதேவரின் ஆவைசொண்டு அதில்தொங்கும் வண்டிக் கொப்பாக விவங்கினார் என்று சொருத்து (49)

निपाययन्ती स्तनमङ्गलं त्वां विलोकयन्ती वदनं हसन्ती ।

दशां यशोदा कतमां न भजे स तादृशः पाहिर्हरगदान्माम् ॥ ५० ॥

(ப-ரை) अङ्गलं=படியிலிருந்தின்ற, त्वां=உம்மை, स्तनं=முலை யை, निपाययन्ती=சுரத்தின் செய்கின்றவளரும், वदनं=ஸ்ரீமுகத்தை विलोकयन्ती=பார்க்கின்றவளாய், हसन्ती=சிரிக்கின்றவளுமான यशो-दा=யசோதையம்மாள் कतमां=கந்த दशां=கையைத்தான், नभजे= அடையவில்லை. तादृशः=அத்தைய சः=அத்த நிர் हेहरं=ஹேகரு ண்ண ! मां=என்னை, गदात्=வாதமோகத்தினின்றும் पाहि=காத்தருள் வீராக. (50)

பூதனையின் சரீரதாஹுவர்ணனம், யசோதை முதலியோருக்குண் டான ஒப்புயர்வற்ற சூனந்தவர்ணனம் என்ற நூற்பத்தோன்றுவது தசகம் முற்றிற்று,

—••❀••—

ஏழாவது அத்தியாயம்.

उत्क्षिपन् शकटं व्योमिन् तृणावर्तमधः क्षिपन् ।

दर्शयन्विध्वमास्ये च कृष्णः क्रीडति सप्तमे ॥ १ ॥

कृष्णार्भकसुधासिन्धुसंस्त्रवानन्दनिर्भरः ।

भूयस्तदेव संप्रष्टुं राजाऽन्यदभिनन्दति ॥ २ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः॥

राजोवाच—येन येनावतारेण भगवान्हरिरीश्वरः । कंरांति कर्णर-
भ्याणि मनोज्ञानि च नः प्रभो ॥ १ ॥ यच्छृण्वतोऽप्येत्यतिर्वितृष्णा सख्यं
च शुद्ध्यत्यचिरेण पुंसः । भक्तिर्हरौ तत्पुरुषे च सख्यं तदेव हारं वद
मन्यसे चेत् ॥ २ ॥ अथान्यदपि कृष्णस्य तोकाचरितमद्भुतम् । मानुषं
लोकमासाद्य तज्जातिमनुगन्धतः ॥ ३ ॥ श्रीशुक उवाच—कदाचिदौत्था-

(க-கை) கிருஷ்ணன் சகடத்தை உயரத்துக்கி எரிந்தும், திரு
ணுவர்த்தனைக் கீழில் தள்ளியும், முகத்தில் உலகத்தைக் காண்பித்
தும் விளையாடுகிறார் என்பது இந்த ஏழாவது அத்தியாயத்திற்
சொல்லப்படுகிறது.

கிருஷ்ணனுடைய பாலலிலையாகிற அமுதக்கடலில் மூழ்கின
தாலுண்டான அதிக ஆரந்தத்தை யுடைய பரிசுத்த ராஜன் அதே
கிருஷ்ணபாலலிலையைக் கேட்கவேண்டி. வேறுவேறு அவதார
சரித்திரத்தைப் புகழ்கிறார். (எ-று)

ராஜன்—“ ஹேப்ரபோ ! சுஸ்வாஹம், ஹரியுமான பகவான்
எந்த எந்த மதஸ்பாதி அவதாரத்தினால் எந்த எந்தக் காரியங்களைச்
செய்கின்றாரோ அவையவைகள் எங்களுடைய காதுக்கினிமையா
னவாகளும் மனத்தைக் கவரக்கூடியனவுமேயாகும். ஆயினும்,
எதைக் கேட்கும் எந்தப்புருஷனுக்கும் மனத்திற்கு ஏற்படும் வாட்
டமும், அதமூலமுண்டாகும் பற்பல ஆசையும் விலகுகின்றதோ,
மனதும் விரைவில் சுத்தியை யடைகின்றதோ, ஹரியினிடத்தில்
பக்தியும் விஷ்ணுதாஸரிடத்தில் ஸ்னேஹமும் உண்டாகின்றதோ
அதேஹரியின் சரித்திரத்தை என்னிடம் அனுக்கிரஹத்தைச் செய்
வீராயின் சொல்லக்கடவீர். பின்னர் மானுஷமான லோகத்தை
யடைந்து கோபஜாதியை அனுகரணம் செய்கின்ற கிருஷ்ணனு
டைய அப்புதமான வேறு பாலசரித்திரத்தையும் சொல்ல வேண்
டும்” என்றார். (1-3) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதாவது—ஒரு நாள் பதி
விரதையான யசோதை(கிருஷ்ணன்) (*) குப்புறத்திக்கொள்ளும் ஸம

*சலோகத்திலுள்ள “ ஓளநதாவகஸம்பவோநதேய ” என்ற
பதத்துக்கு “ உநதாவம் அங்கபரிவர்தாவம் (குப்புறத்திக்கொள்ளல்)

निककौतुकाण्ये जन्मक्षयंगे समधेतयोपिताम् । वादिवगीतविजयमन्त्रवा-
चकैश्चकार सूनोरभिषेचनं सती ॥ ४ ॥ नन्दस्य पत्नी कृतमञ्जनादिकं विप्रैः
कृतस्वस्त्ययनं सुपुजितः । अनाद्यवासःस्रगभीष्टधेनुभिः संजातनिद्रा-
क्षमशीशयच्छनः ॥ ५ ॥ औत्थानिकौत्सुक्यमना मनस्विनी समागता-

யத்தில் செய்யவேண்டிய உதவியாகவேக விஷயத்திலும் அதே
தினத்தில் கன்மக்கத்தொத்தின் சேர்க்கையிலுள்ள அதிமஹோத்
ஸவ விஷயத்திலும் கந்துகடின ஸ்திரீகளின் நடுவில் வாதிதரம்,
கேதம், ப்ராம்ஹணர்களுக்குள் மந்திரங்களை ஜபிப்பவர் இவர்களு
டன் கூடப்படுத்திவாங்கு ஆபீஷேகத்தை (மங்கனஸ்ஸுனத்தைச்)
செய்துவைந்தான். (4) கந்தகோபருடைய பத்தினியான யசோதை,
செய்விக்கப்பட்ட மங்கனஸ்ஸுதிகளை யுடையவும், அன்னத்தை
முதன்மையாகக் கொண்ட வஸ்திரம், பூமாலை, இஷ்டமான பொ
ருள், பக இவ்வுல் கன்கு பூணிக்கப்பட்டவர்களான ப்ராம்ஹணர்க
ளால் செய்யப்பட்ட மங்கனத்தை யுடையவும், உண்டான நூக்க
முர்வாகுகன்கள் யுடையவுமான அக்குழந்தையை மெதுவாக (வண்
டிக்குக் கிழிநுக்கும் தொட்டிலில்) படுக்க கிட்டான். (5) குப்புறத்

தன் தானையே (கொதுபாயவே--உதவியாகவே) என்று
ஸ்ரீதாயவியாக்கியானத்திலும் “உத்தராம்—நீநாராயண: சீகோ:
பித்தகாமண (உட்டித்தொன்றியே குழந்தையைக்கொண்டபொருதல்)
ததாம்பதாயவேவாபாவம் தந்த கொதுவே -உதவவே என்று
வீரமாமலிய வியாக்கியானத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நாம் ஸ்ரீதாய
வியாக்கியானத்தைத்தழுவி உரைசெய்தி இருக்கிறோம்.

குழந்தை குப்புறத்திற்கொண்ட தினத்தில் குழந்தையின் ஐன்ம
கஷத்திலும் சேர்த்ததைக் கண்டு சத்தோஷமடைந்த யசோதைபம்மாள்
குழந்தைக்கு மங்கனஸ்கானஞ்செய்வித்து அதை ஒருடத்தவமாகச் கொண்
டாடக் கருதி ஸ்வஸ்திவாசக ப்ராம்ஹணர்களுடனும், வாய்த்யங்களுட
னும், அத்திருகாளுக்கு வேண்டிய ஏனையசாமான்யம் எற்றின உண்டி
யுடனும் யமுனாநீரம் வந்த உண்டியை தூரிடத்தில் அவிழ்த்துவிட்டு குழ
ந்தைக்கு முறைப்படி மங்கனஸ்ஸுதிகளையும் ப்ராம்ஹண ஆசீர்வாதாதிகளை
யும் செய்வித்து அக்குள்ள உண்டியின் கீழில் ஒரு தொட்டிலில்
ஸ்ரீகோபாலனைத் தூக்கவிட்டான் எனப்பாவதை ஸம்பிரதாய மறிந்த
பெரியாரூபதேசிக்கின்றனர்.

ந்யூஜயதீ பிரஜைகஸ: । நேஷாஸுணோஹே கஸிதம் சுதஸ்ய சா கஸ்தஸ்தநாஸீ
 வரணாவுதஸிபத் ॥ 6 ॥ அப:கஸ்யானஸ்ய ஷிஸாரனோஸுதபகபவாலமூஹிஷ-
 ஹதம் வ்யவர்தத । விஷ்வஸ்தநானாஸகூப்யபாஜனம் வ்யஸ்தஸ்தகாஸிவிமிபகூ-
 வரம் ॥ 7 ॥ டஃபூவா யஸோதாபமுஸா பிரஜஸிஸ்ய ஔஸ்தானிகே கர்மணி யா:
 சமாஸதா: । நந்நாஸ்யஸ்தாஸுதவஸ்தநாஸுலா: கதம் ஸ்வயம் வௌ ஷகதம் விபர்ய-
 காத் । (ஐதி ப்ரவஸ்தோஸ்திவிவாஸுமோஹிதா ஜனா: சமஸ்தாஸுபரிவஹராத்
 வத்) ॥ 8 ॥ ஔஸுதவ்யவஸிதமதீஸுபாஸுபிஸ்த வாலகா: । கஸ்தானேந
 பாஸேந ஷிஸஸேதஸ்ச சஸ்ய: ॥ 9 ॥ ந தௌ ஷுதஸிஸே கோபா வாலபாபிதமிஸ்யுத ।
 அப்ரமேயம் தஸ்ய வாலகஸ்ய ந தௌ விது: ॥ 10 ॥

திக்கொண்ட திருநாளைக் கொண்டாடுவதில் ஆவல்கொண்ட மனத்
 தையுடையவரும், நல்லமனதுடையவரும் ஆங்குவந்த கோகுல
 வாகிஜனங்களைப் பூரிப்பவளுமான அந்த யசோதை குழந்தையின்
 அருஞ்சூலைக் கேட்கவேயில்லை. (குழந்தையோ) ஸ்தன்யத்திலாவ
 ஒன்றதாய் அருகுகொண்டு இருசால்களையும் பேலே உதறிற்று. (6)
 கீழில் படுத்திருக்கின்ற குழந்தையினுடைய சிறியதாயும், தளிர்
 போன்று மெருவாயுமிருக்கின்ற கால்களினால் உதைக்கப்பட்ட
 வண்டியானது உடைந்த பற்பலமலர்ந்தனள்ள வெண்கல பாத்திரங்
 களை யுடையதாக விருக்குப்படியும், நொறுங்கின குடம் அச்ச
 இவற்றை யுடையதாயிருக்கும்படியும், ஒடிந்த முக்கணையை உடை
 யதா யிருக்கும்படியும் கிதலுண்டது. (7) யசோதை முதலியவர்
 களும், குப்புறத்திக்கொள்ளும் திருநாளில் வந்துகூடின யாதொரு
 கோகுல ஸ்திரீசமுண்டோ அவர்களும், நந்தகோபாதிசளும், அதைக்
 கண்டு வண்டி தானாகவே எவ்விதம் கொடைசாய்ந்தது என்பதாய்
 அற்புதமான அதைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாதவராயினர். (8)
 [இவ்விதம் ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்டு அதிகமான விவாதத்தி
 னால் மோஹித்தவர்களாய் ஆர்த்தர்கள் போல நாலாபக்கத்திலும்
 குழ்ந்தகொண்டனர்] “அழகின்ற இந்தக் குழந்தையினால் காலினால்
 இந்த வண்டி கொடை கவுக்கப்பட்டது இதில் ஸம்சயமில்லை” என
 ஸம்சயத்துடன் கூடின புத்தியுள்ளவர்களான கோபாலர்களையும்
 கோபிகைகளையும் பார்த்து (பக்கத்திலுள்ள) பால்கர்கள் சொல்லி

கருத: சுருமாடாய யஸோதா ஞ்ஷகிதா । கருதஸ்வசயயன் விபு: சூக்தை:
 ருதமபாயயம் ॥ 11 ॥ புவ்யஸ்தாபித: கோபேவ்லிபி: சபரிசுதம் । விபா
 ஸ்வாசியாசுபுருத்யஸ்தனகூசாஸ்துபி: ॥12॥ யேஸ்யாஸ்துதம்பேஷ்யாஹிசாமானவி-
 ரிதா: । ந தபா: ம்யஸிதானாமாசிபா: விபலா: கதா: ॥13॥ இதி வால-
 கமாடாய சாமஸ்யசுருபாகுத: । ஜல: பவிசுபிபிமிரமிபிசய ஹிஜா-
 சமே: ॥14॥ யாசியிதா ஸ்வசயயன்நந்தமோ: சமாஹித: । ஹ்யா சாநிஹிஜா

னர். (9) அந்தப் பாலகனுடைய ஆரமேயமான பலத்தை அவர்
 கள் அறிவவில்லை. அனதபற்றி குழந்தைகளின் வார்த்தையை அந்
 தக் கோபலர்கள் கம்பவிலை. (10)

திருநாழிடைபென்ற சங்கை கொண்டயசோதை பராமஹனர்
 சுவால் லேதபக்திபந்தனைக் கொண்டு மங்ளாஸாஸனஞ் செய்விக்
 கம்பட்டதம். குழந்தைகளான புத்திரனை வாயிடுத்து ஸ்தனயத்
 ஷர்ப்பாலஞ்செய்தான். (!1) கோபாலர்களால் எட்டு திரு
 சளியும் பரிசேய்க்கி பரிவாழ்த்தல் முன்போலவே ஸ்தாபிக்கப்
 பட்ட குழந்தையை பராமஹனர்கள் திருநாழைமாதிரிசைச்
 செய்து நவீ, பசுதம், (5) குரம்பு இவற்றால் அச்சித்தனர். (12)
 எவர் அனாதி, பெயர், நம்பர், பொருளை, ஹிம்னை, அகம்பா
 ஸம் இவைபற்றவர்களை ஷர்ப்பால வொழுக்கமுள்ள அவர்சளந்
 செய்யப்பட்ட அபிவாழ்தான் பாலந்நவாசா வக்டே. (13)
 எனபென்னிக் கொண்டு மலாட்கமுள்ள கந்தகோபர் குழந்தை
 யை எடுத்ததைத்தான் கொண்டு ஸாயம் நக் மகூஸ் இவற்றால்
 ஸரிப்பப்பட்டதும் பரிந்தமான ஓஷதிகளை யுடைமனவுமான
 ஸங்கஸால் பராமஹனர்களைக் கொண்டு அபிஷேசஞ் செய்து
 வைத்து ஸ்வஸ்திசைவைத்தையும் சொல்லச் செய்து அன்னியில்
 லேபத்தையுப் செவித்து அங்கம் குணம்வாய்க்த அன்னத்தை
 பராமஹனர்க் குழ் பேசனைச் செய்தவைத்தார். வஸ்திரம்,
 பூமடிக், பொருள் இவற்றையுடையனவும், நற்குணங்களையாவும்
 வாய்த்தனவுமான அகம்பாப் புத்திரனுடைய கேசுபத்தச்குவேண்
 டுதனைச்செய்தார். சதைப்பெற்ற அவர்சளும் ஆசிரவதித்தனர்.

(14) அந்தச் சொல்லிக்கொண்டு தப்பையின் குளியால் ஜலத்
 தைத் தெளித்தல் குரம்பு எனப்படும்.

திப்ய: ப்ராப்தவ்னம் மஹாபுனம் ॥ १५ ॥ ஈவ: சர்வபுனோபேதா வாச:சுருக்மமா
 லினி: । அத்மஜாபுதுயார்த்ய ப்ராப்தம் சான்யபுஜத ॥ १६ ॥ விப்ரா மந்யவிதா
 யுக்தாஸ்தீர்த்ய: ப்ரோக்தாஸ்தாஸிப: । தா நிபுக்லா பவிப்யந்தி ந கதாசிதபி
 ஸுபுதம் ॥ १७ ॥ ஈகதாரோஹாரூ஢் லாலயந்தி சுதம் சதீ । கரிமாணம் சிஸி-
 வோஹு ந சேஹே கிரிகூதவத ॥ १८ ॥ பூமோ நிதாய தம் கோபி விஸிமதா பாரபி-
 லிதா । மஹாபுரபமாப்யோ ஜகதாமாஸ கர்மசு ॥ १९ ॥ தீயோ நானா துணா-
 வத: கம்சபூத்ய: ப்ரணோதித: । சக்ரவாதஸ்வரூபேண ஜஹராஸிநமம்மகம் ॥ २० ॥
 கோகுலம் சர்வமாவூபவ்ஸுபுண்ப்ரபூபி ர்ணுபி: । தீரயந்ஸுமஹாபாராஸதேன ப்ரதிஸா
 விஸ: ॥ २१ ॥ மூஹத்மமவத்கோபு ரஜஸாதமசாவூதம் । சுதம் யஸோதா நாபத்ய-

மந்திரமறிந்தவர்களுக்கும் அவ்விதமே மனோஜயமுள்ளவர்களுமான
 ப்ராப்தபுனங்கள் எவர்களுோ அவர்களால் எந்த ஆசீர்வாதங்கள்
 சொல்லப்பட்டனவோ அவை பயனற்றவனாக ஒருபொழுதும்
 ஆவதில்லை என்பது வெளிப்படையன்றோ? (14-17)

ஒருநாள் மடியிலேருக்கும் குழந்தையை லாஸனஞ்செய்து
 கொண்டிருக்கின்ற மனோதை பிலையின் சுகரம் போன்ற குழந்தை
 யின் பாரத்தைத் தாங்கமுடியாதவனானான். பாரத்தால் பிடிக்கப்
 பட்ட மனோதை ஆய்சரியத்தை யடைந்து அக்குழந்தையைப் பூமி
 யில் வைத்துவிட்டு மஹாபுருஷனைத் தியானித்தவனாய் பிராணி
 களின் நடுவில் தனதுவிட்டுக் காரியங்களி லீடுபட்டவனாயி
 னான். (18-19) திருணாவர்த்தன் என்ற பெயருடன் கூடினவ
 னும், கம்ஸனது வேலைக்காரனும், அவனால் ஏவப்பட்டவனுமான
 அக்ரன் சுழற்காற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் கோகுலம் முழுவதையும்
 குழ்ந்துகொண்டும், மண்பொடிகளால் கண்களை பார்வையிழந்தன
 வாகச் செய்துகொண்டும், மிக்கப் பெரியகோரமான சப்தத்தினால்
 ஆக்னேயாதியான கோணாதிக்குகளையும், கீழ்க்கு முதவிய திக்கு
 களையும் எதிரொலித்தும் படி செய்துகொண்டும், பூமியிலிருக்கும்
 குழந்தையை எடுத்தச் சென்றான். (20-21) ஒரு முஹூர்த்த
 காலம் சேரியானது பொடியினாலேற்பட்ட இருளினால் மறைக்கப்
 பட்டதாக வாயிற்று. எவ்விடத்தில் வைத்தானோ அங்கு மனோதை
 புத்திரனைக் கண்டாளில்லை. திருணாவர்த்தனால் வாரியிரைக்கப்
 பட்ட துட்பமான கற்பொடிகளினால் பிடிக்கப்பட்டு மிக்கமோஹத்

क्षमिन्व्यस्तवती यतः ॥ २२ ॥ नापश्यत्क्षणात्मानं परं चापि विमोहितः
 तृणावर्तनिरुथाभिः शर्कराभिरुपद्रुतः ॥ २३ ॥ इति खरपवनचक्रपांसु-
 वपे सुतपदवीमवलाऽविलश्य माता । अतिकरुणमनुस्मरन्त्यशोचद्भूवि
 पतिता भृशवत्सका यथा गौः ॥ २४ ॥ रुदितमनु निशम्य तत्र गोप्यो
 भृशमनुतपधियाऽश्रुपूर्णमुखः । रुग्णदुःखपलभ्य नन्दसुनुं पवन उपार
 तपांसुवर्षणे ॥ २५ ॥

தூணாவர்த: சாந்தரயோ வாயாரூபவரோ ஹந் । கருண் நமோமதோ கம்து
 நாசகோபுரிபாஸ்து ॥ २२ ॥ தமதமானம் மன்யமான ஆத்மனோ கரும-
 சயா । மலே குஹீத உத்சுபுந் நாசகோபுரிபாஸகம் ॥ २३ ॥ மலய்ரஹநிஷ்டோ

யான கந்தவாய் தவாய் தந்தோமோ பிறையோ அதந்தாநிலை
 (22-23) இவ்விறம் சிவாயா... தந்தாநிலைப் புழுதி மழை
 உண்டானபொழுது புத்தின் போனமழையைக் காணாது தாயான
 வன் மிக்கருகியபுன் கடியிலுக்குப்படி இடை விடாது (அறையே)
 ினைத்துக்கொண்டு திற்ப்பாற் றையுடைய பகவானது போல
 பூமியில் விழுந்து கொண்டாது மான கந்தன். (24) கந்தருடைய
 வீட்டிலுள்ள போனமான் உபோதையின் அருவையைக் கேட்டு
 அனாதபந்தை கடைத்த புத்திமையுடையவனானவனும் சண்ணீர்
 கிறைந்த முரபுள்ளவர்களைப்படியாகி காற்றுவது பொடிமழையின்
 கைத்திறைக்குறைந்துக் கொண்டதும், கந்தபோயின் புத்திரனைக்
 காணாது உத்திரபந்தன். (25) பழற்சாற்றின் ரூபத்தைத்
 தரித்தவாய் மருங்கினை கதித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தை யடைந்த
 வனும் தனது சக்திக்குடைய பாதத்தைத் தரித்தவனும். ஆனது
 பற்றியே ஒழிந்த வேழுள்ளவனுமான திருணுவர்த்தன் அதற்கு
 மேற்கொண்டு செல்லக் சக்தியற்றவனுனான். (26) தன்னைக் காட்
 டிலும் அதியுமான கனமுள் தாயிருப்பதுபற்றி அக்குழந்தையை
 சுற்பாறையென எண்ணுகின்றவனும் குழந்தையினால் கழுத்தில்
 பிடுக்கப்பட்டவனாகும் கொண்டு அப்புதமான அக்குழந்தையை
 விட்டுவிட எண்ணினானாயினும் அவ்விதம்செய்யக் சக்தியற்றவனாக
 ஆனான். (27) அருத்தை இறுக்கிப் பிடித்ததனால் சேஷ்டையற்ற
 அசுடன் வெளியில் வந்தநேத்திர மாம்ஸபிண்டத்தை யுடையவனாக
 வும், தெளிவற்ற சப்தமுள்ளவனாகவும் ஆகியவரை யிழந்தவனுய்க்

दैत्यो निर्गतलोचनः । अव्यक्तराघो न्यपतत्सहबालो व्यसुर्वज्रे ॥ २८ ॥
तमन्तरिक्षात्पतितं शिलायां विशीर्णसर्वावयवं करालम् । पुरं यथा रुद्र-
शरेण विद्धं खियो रुदृत्यो ददृशुस्समेताः ॥ २९ ॥ प्रदाय मात्रे प्रतिहत्य
विस्मिताः कृष्णं च तस्यांरसि लम्बमानम् । तं स्वस्तिमतं पुरुषादनीतं
विहायसा सृयुमुखात्प्रमुक्तम् । गोप्यश्च गोपाः किल नन्दमुख्या लम्बवा
पुनः प्रापुस्तीव मोदम् ॥ ३० ॥ अहो वतात्यङ्गतमेव रक्षसा बालो निवृत्ति
गमितोऽभ्यगात्पुनः । हिंस्रः स्वपापेन विहिंसितः खलः साधुः समत्वेन

குழந்தையுடன் கூட கோகுலத்தில் விழுந்தான் (28) ஆகாசத்தி
லிருந்து கற்பாறையில் விழுந்தவனும், ருத்திரனுடைய பாணத்தால்
அடிக்கப்பட்ட தீர்புரம்போன்றவனும், நொறுங்கின எல்லா அவய
வங்களை யுமுடையவனும், பயங்கரனுமான அந்தத்ருணுவர்த்தனை
அடிகின்ற ஸ்திரீகளையாவரும் ஒன்றுகூடினவர்களாய் கண்ணுற்ற
னர். அவனுடையமாரில் தொங்குகின்ற கிருஷ்ணனையும் எடுத்துக்
கொண்டு ஆய்ச்சரியத்தை யடைந்தவர்களாய் தாயினிடம் திருப்பிக்
கொடுத்து சந்தோஷத்தை யடைந்தனர். ஆகாசமார்க்கத்தினால்
அசுரனால் கொண்டுபோகப் பட்டவரும் ஆயினும் யமன்வாயினின்
றும் விபட்டவரும், கேஷமத்துடன் கூடினவருமான அந்தக்கிருஷ்
ணனைத் திரும்பவுமடைந்து நந்தகோபரை முக்கியமாகக்கொண்ட
கோபலர்களும், கோபிகைகளும் அதிகமான சந்தோஷத்தை
யடைந்தனர் அன்றே. (29-30) இந்தக் குழந்தை ராகுஸனால்
யமனையடைகிறப்படி னுங்கூடத் திரும்பவும் பிழைத்து வந்துவிட்
டான் என்பது இப்பொழுது பெரிய ஆய்ச்சரியமன்றே என்றனர்.
சிலர் பிறரை ஹிம்லிக்கின்ற தஷ்டனானவன் தனது பாபத்தினு
லேயே கொல்லப்பட்டான். ஸாதுவானவன் எங்கும் ஸமத்வம்
காட்டுவதன் மூலம் பயத்தினின்றும் விடுபடுகிறான் என்றனர். (31)
இறந்த குழந்தை திரும்பவுமே தைவவசமாகச் சொந்தபந்துக்க
ளைச் சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டு வந்துவிட்டான் என்பதயா
துண்டோ இவ்விஷயமாக நம்மால் செய்யப்பட்ட தவந்தான்
யாதோ? நாராயணனுடைய அர்ச்சனந்தான் யாதோ? (*)பூர்த்

(*) இரங்குகிணறு, ஸாதாரணகிணறு, குளம் இவற்றை வெட்டல்
பூர்த்தமெனப்படும், பஞ்சமஹாயக்கும், அக்ஷினீஹோத்ரம் முதலியன

மயாஹிமுச்யதே ॥ 31 ॥ கிं நஸ்தபக்ஷிர்ணமபக்ஷஜாச்வந் பூதேஷ்டதமுத பூதசௌ-
 ட்ஷம் । யத்சுபரேத: புநரேவ வாலகோ திப்யா ச்வபந்நுபுணயந்நுபஸ்தித: ॥ 32 ॥
 டப்யா ஸுதானி வஹுசோ நந்நாஸோ வூஹ்நே । வஸுதேவவக்ஷோ பூயோ மானயாமாஸ
 விஸிமத: ॥ 33 ॥ ஈகதர்மகமாடாய ச்வாக்ஷமாஸ்ய பாமினி । ப்ரஸுநுந்
 பாபயாமாஸ ஸ்தந் க்ஷஹபரிஸ்யுதா ॥ 34 ॥ பீதபாயஸ்ய ஜநநி சா தஸ்ய
 ருசிரஸிமதம் । முக்ஷ் லாலயதி ராஜக்ஷும்தோ ட்ஷே ட்ஷம் ॥ 35 ॥ க்ஷ்
 ரோத்சி ஜ்யோதிரநிகமாஸா: சூர்யேநுபநிஹ்வஸநாஸுபாஸி ॥ ஹிபாஜநாஸ்தஹு-
 ஹித்யநானி பூதானி யானி ஸ்திரஜக்ஷமானி ॥ 36 ॥ சா வீக்ஷ்ய விஸ்வ் சஹஸா
 ராஜந்ஸஜாதவேபத: । சம்மீலய மூகாஸாஸி நேத்ராஸிஸுவிஸிமதா ॥ 37 ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्याये

तृणावर्तमोक्षो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

தம், இஷ்டம், தானம்தான்யாதோ? ப்ராணிகள் விஷயத்திற் காட்
 டிய ப்ரேமைதான் யாதோ? (32) நந்தகோபர் கோருவதில் வெகு
 வான அழகுதன்மைக் கண்டு ஆய்ச்சியத்தை யடைந்தவராய் வசு
 தேவருடைய வார்த்தையைத் திரும்பவும் கொண்டாடினார். (33)

ஒருநாள் கிறந்ததேவன் என்பவன் யசோதை, குழந்தையை எடு
 த்து தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்நேஹத்துடன் கடின
 வளரப் பெருகுகின்ற முயற்சியைப் பருகச்செய்து கொண்டிருந்
 தான். ஹேராஜன்! கொஞ்சிவிளையாடுகின்ற தாயான அந்த
 யசோதை பெரும்பாலும் ஸ்தனத்தைப்பாதுஷ் செய்து முடித்த
 தும் கொட்டிவிடுகின்ற துமான அக்குழந்தையினுடைய அழ
 கிய புன்கிரிப்பையுடைய இந்தவாயைக் கண்ணுற்றான். (34-35)
 அதில் ஆகாசத்தையும், த்யுலோகபூலோகங்களுக்கும், நகத்திரக்
 கூட்டத்தையும், திக்குகளையும், சூரியன், சந்திரன், அக்ஷரி, வாயு,
 சமுத்திரம் இவைகளையும் தீவுகளையும், மலைகளையும், நதிகளையும்,
 வனங்களையும், அசையும்சையாப்பொருளான பிராணிகள் எனவ
 யுண்டோ அவற்றையும் கண்டான். (36) ஹேராஜன்! மான்குட்
 டியினுடையது போன்ற கண்களையுடைய அவள் விஸ்வத்தைக்

இஷ்டமெனப்படும். உத்தமபாத்திரத்தில் ப்ரதிப்யோஜனத்தைக் கரு
 தாது செய்யும் தானம் தத்தம் எனப்படும்.

கண்ணுற்று உடனே நடுக்கத்தையடைந்தவளாயும், மிக்கவாஸ்சரி யத்தை யடைந்தவளாயுங்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டவளாக இருந்தாள். (37)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்தபூர்வார்த்தத்தில் சகட திருணுவர்த்த மோக்ஷ நிருபணம் என்ற ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றியு.

—॥॥॥॥—

நாராயணீயம்.

कदापि जन्मक्षदिने तव प्रभो निमन्त्रितज्ञातिवधूमहीसुरा ।

महानसस्त्वां सविधे निधाय सा महानसादौ ववृते ब्रजेश्वरी ॥ ५१ ॥

(ப-ரை) ஹேப்ரஹோ! கதாபி=ஒருநாள் தவ=உம்முடைய, ஜன்மக்ஷதினே=சுன்மரக்கூத்திரங்கூடின தினத்தில் நிமன்த்ரிதஜ்நாதி-வதூம்ஹீசுரா=அழைக்கப்பட்ட ஞாதிசன், அவர்களின் பெண்டிர் ப்ராம்ஹணர் இவர்களை யுடையவளான சா=அந்த வ்ரஜேஸ்வரி=கோகு லேஸ்வரியான யசோதையம்மாள், த்வாம்=உம்மை, மஹாநச: =பெரியவன் டியினுடைய, சவிதே=அருகில், நிதாய=தொட்டிலில் தூங்க விட்டு, மஹாநசாடௌ=சமையலறை முதலியவற்றில் வவ்ருதே=பிரவிருத்தித் தவளாக ஆனாள். (51)

ततो भवत्राणनियुक्तवालकप्रभीतिसंकन्दनसंकुलारवैः ।

विमिश्रमश्रावि भवत्समीपतः परिस्फुटहारुचट्टद्यटारवः ॥ ५२ ॥

(ப-ரை) தத: =பிறகு, பவத்ஸமீபத: =உமக்கு அருகில் பரிஸ்புட்-ஹாருசுட்டியாடவ: =நொறுங்குகின்ற கட்டைகளினின்று முண்டான ச-டசடவென்ற சப்தமானது, பவத்ராணநியுக்தவாலகப்ரமீதிஸ்க்:நநஸ்கு-லார்வै: =உம்முடைய ரக்ஷணவிஷயத்தில் ஏவப்பட்டவர்களானகோ பபாலகர்களின் மிக்கபயத்தாலுண்டான மிக்ககூக்குரலடர்ந்த சப்-தங்களுடன் விமिश்ரம்=கலந்திருக்குபபடி அஸ்ராவி=கேட்கப்பட்டது. ததஸ்ததா க்ரணஸம்ப்ரம்ஸம்ப்ரகம்ப்விஷஜமரா வ்ராஜ்ஜநா: ।

भवन्तमन्तर्दृशुस्समन्ततो विनिष्पतद्धारुणदारुमध्यगम् ॥ ५३ ॥

(ப-ரை) தத: =பிறகு, ததா க்ரணஸம்ப்ரம்ஸம்ப்ரகம்ப்விஷஜமரா: = அதைக்கேட்டதனாலும், பரபரப்பினாலும், தமதுவீட்டினின்றும் நந் தகோபருடைய வீட்டுக்கு நடந்ததனுண்டான ஸ்ரமத்தினாலும்

மிக்க அகாசிக்ற ஸ்தனபாரத்தை யுடையவர்களான வசாஹுநா: = கோபஸ்திரிகள் சமந்த: = சுற்றிலும் = விநிபதஹாஷ்டாசமயம் = விழுந்தபெரிய கட்டைகளின் நடுவிலிருக்கின்ற, பவந்தம் = உம்மை *அந்த: = உள்ளில் டஹு: = கண்டனர். (53)

शिशोःहो ! किं किमभूदितिद्रुतं प्रधव्य नन्दः पशुपाश भूसुराः ।

भवन्तमालोक्य यशोदया धृतं समाश्वसन्नशुजलाद्रलोचनाः ॥ ५४ ॥

(1-54) நம்: = சுந்தகோபரும், பசுபாஷ = மந்தமுள்ள கோபால்களும், பூசுரா: = பாய்வுமணர் என்றும், அஹோ! = ஆந்தோ! ஷிசோ: = குழந்தைக்கு கிண்கிம்மூது = என்னென்னவுண்டாயிற்றே? இதி = எனச் சொல்லிப்பொன்றி ப்றாவ்ய = ஒரேஒட்டமாக ஒடியந்து யசோதயா = யசோதையினால் பூதம் = எடுக்கப்பட்ட பவந்தம், = உம்மை, அவலோக்ய = கண்ணாற்றி, அசுஜலாட்ரலோசனா: = கண்ணினால் நனைந்த (சேத்திரமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டி சமாஸ்வசந் = ஒருவாறு ஸமாதுசனத்தை (தேருதல்) அடைந்தனர்

कस्कांनु कौतस्कुत एव विस्मयां विशंकटं यच्छकटं विपाटितम् ।

न कारणं किञ्चिदिहातं ते स्थिताः स्वनासिकादत्तकरास्त्वदीक्षकाः ॥ ५५ ॥

(1) இக்குள். "அந: " என்றபதத்துக்கு எட்டின்மையில் என வரையாய்விடாமலொன்றில் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அஹோ! என்ற பதப்பதத்துக்கு எட்டினாயமறித்தவர் கூறும் பொருள்படி பார் க்குமால் இக்குள் "அந:" என்பதை "நாருக: " என்றபதத்துடன் பொருத்தவொன்றி உள்வழி கண்டனர். அதாவது:—மனத்தில் பகைநிலை மாயக்கொண்டனர் எனப்பொருள் கூறலாமென்பதாகிறது. ஆனால் யசோதை குழந்தையை மக்களாஸ்ருனம் செய்வித்து விட்டிருப்பதில் ஓர் தொட்டிலில் படுக்கவிட்டதாகவும், அத்தொட்டிலுக்குமேல் சின்னாண்டி தொடுக்கிக்கொண்டிருந்ததாகவும், அவ்வாண்டியில் அவ்வாள் மறைந்திருப்பதைக்கண்ட பகவான் அதைக்காலால் உதைக்க அதுகொறுக்கி தொட்டிலுக்குச் சுற்றிலும் விழுந்ததாகவும் சிலர் கூறுகின்றனர். அத்தீதமாயின் காரணப்படுகின்ற "அந: " என்ற பதத்துக்கு எட்டின்மையில் என்று கூறியபொருள் பொருத்தமாகலாம். அத்தீதமாயின் ஸ்ரீபாகவதத்தில் "வி.வான். நாராயணரூப்பயபாஜனம்" என்று கூறியதின் பொருள் எவ்விதம் பொருத்துமென ஸம்பிரதாய மறித்த பேசியாள்வழித்தறிந்துகொள்க,

(ப-ரை) एषः=இது கஸ்கோனு=என்னென்னவோ, विष्मयः=ஆச்சரியமாகவிருக்கிறது. कौतुकतः = எங்கிருந்து உண்டாயிற்று யத்=எதனால் विशंकटम्=பெரிதான ஷகடம்=வண்டியானது, विपाटितम्=நொறுங்கிற்று. इह=இவ்விஷயத்தில் कारणम्=காரணமானது नकिञ्चित्=ஒன்றும் காணவில்லையே? इति=என तेतु=அவர்களோ त्वदीक्षकाः=உம்பையே பார்த்துக்கொண்டும், स्वनासिकादत्तकराः=தமது மூக்கில் விரலைவைத்துக்கொண்டும் स्थिताः=திசைத்து நின்றனர். (55) (எ-று)

कुमारकस्यास्य पयोधराथिनः प्रोदने लोलपदांबुजाहतम् ।
मया मया दृष्टमनो विपर्यगादितीश ते पालकवालका जगुः ॥ ५६ ॥

(ப-ரை) अस्य=இந்த कुमारकस्य=சின்னக் குழந்தை पयोधराथिनः=பால்சூடிக்க வெண்ணங்கொண்டு प्रोदने=அழுங்கால் अनः=வண்டியானது, लोलपदांबुजाहतम् = அசைந்த பாதாம்புஜத்தினால் அடிக்கப்பட்ட தாய்க் கொண்டு, विपर्यगात्=கவிழ்ந்துவிட்டது. मया=என்னால் दृष्टम्=பார்க்கப்பட்டது, मया=என்னால், दृष्टम्=பார்க்கப்பட்டது, इति=என ईश=ஹேப்ரபோ ! ते=அந்த, पालकवालकाः=ரகஷ்கர்களானகுழைந்தைகள், जगुः=சொல்லினர் (56) (எ-று)

भिया तदा किञ्चिदजानतामिदं कुमारकाणामतिदुर्घटं वचः ।
भवत्प्रभावाविदुरैरितीरितं मनागिवाङ्मयत दृष्टूतनैः ॥ ५७ ॥

(ப-ரை) तदा=அப்பொழுது, भिया=பயத்தினால், किञ्चित्=ஒன்றையும் अजानताम्=அறியாதவர்களான कुमारकाणाम्=குழந்தைகளுடைய, इदम्=இந்த, वचः=வார்த்தையானது, अतिदुर्घटम्=மிக்கப் பொருத்தமற்றதாகவிருக்கிறது, इति=என भवत्प्रभावाविदुरैः=உமது மஹிமையை யறியாதவர்களினால் ईरितम्=சொல்லிக்கொள்ளப் பட்டது. दृष्टूतनैः=பூதனையை நேரில்கண்ட நந்தர் உபநந்தர் முதலியோராலோ मनागिव=கொஞ்சம்போல अशङ्क्यत ஆசங்கைகொள்ளப் பட்டது (குழந்தைகள் சொல்லுகிறபடி நடந்துமிருக்கலாமென எண்ணப்பட்டது). (57) (எ-று)

प्रवालताम्रं किमिदं पदं क्षतं सरोजरम्यौ नु करौ विरोजितौ ।
इति प्रसर्पकरुणातरङ्गितास्त्वदङ्गमापस्पृशुरङ्गनाजनाः ॥ ५८ ॥

(ப-ரை) அஹ்நாஜனா: = ஸ்திரீஜனங்கள், பவாலதாபு = தனிப்போலநாலாபக்கத்திலும் சிவந்த, இவம் = இந்த, பவம் = சரணமானது ஶத்கிம் = காயப்பட்டிருக்குமோ? சரோஜம்யோ தாமரஸுபூஷங்களைக் காட்டிலும் அழகிய கரோ = கைகள், விஜிதோ நனு = புண்பட்டிருக்குமோ? இதி = என ப்ரஸப்தகணாதரஜிதா: பெருகின தருணைநிரம்பினவர்களாய்க்கொண்டு த்வஹ்ம் = உமது சரீரத்தை அபஸ்யு: = நாலாபக்கத்திலும் மென்மென்மெனத் தொட்டுப்பார்த்தனர். (58) (எ-று)

அயே சூதே தேஹி ஜகத்பதே: கபாதரஹ்நாபாதாபரிபாதமய மே ।

இதி ஸ்ம சங்க்ரஹ பிதா த்வஹ்ம் முஹ்மு: ஶ்ரீயதி ஜாதகண்தக: ॥ 59 ॥

(ப-ரை) ,அயே! அடே! (இதென்னை) ஜகத்பதே: = நாராயண ஹ்நாபாத கபாதரஹ்நாபாதா = தருணையலையின் ஸம்பந்தத்தினால் அய = இச்சமயம், பரிபாதம் = பலவழியிலும் காப்பாற்றப்பட்ட, சூதம் = புத்திரனை, மே = என்னிடம், தேஹி = கொடு, இதி = என்று சொல்லிக்கொண்டு பிதா = தந்தகோபர், சங்க்ரஹ = உம்மைப்பெற்று, ஜாதகண்தக: = சரீரத்திலுண்டான மயிர்க்குஞ்சலையுடையவராய் த்வஹ்ம் = உமது உடம்பை, முஹ்மு: = அடிக்கடி, ஶ்ரீயதி ஸ்ம = தருணிக்கொண்டார். (59) (எ-று)

அனானிநி: கில ஹ்நுமாதஸ்சுராரிவ் பவதா விஹிஸித: ।

ரஜோஶி நோ ஶ்ரமமுப்ய தகத்ய் ச சூதஸத்வ த்வயி லினவான் புவம் ॥ 60 ॥

(ப-ரை) அனானிநி: = வான்முயில் மறைந்தவனாய், ஹ்நும் = கொல்லவேண்டி, அகாத: = வந்த, சுராரி: கில = அசுரனன்றோ, பவம் = இவ்விதம் பவதா = உம்பால், விஹிஸித: = கொல்லப்பட்டான் என்கின்றனர். அமுப்ய = இவனுடைய ரஜோஶி = பொடியளவான சரீரங்கூட, நோஶ்ரம் = காணப்படவில்லையே? தத் = அது, கத்யம் = எப்படி? என வாசங்கித்தப்பிரகு ச: = அந்த அசுரன் சரீரத்துடன் கூடவே சூதஸத்வ சுத்தஸத்வமூர்த்தியான, த்வயி = உம்மிடத்தில், லினவான் = மறைந்தான். புவம் = சிவ்வயிக்கிறேன். (மூலஸே காணப்படாதபொழுது தமஸ்ஸுக்கு இடமேது? ஆகவே ஜன்மம் இரண்டுமே இல்லாதபொழுது சுத்தஸத்வவிந்நவமான உம்மிடத்தில் ஒடுங்கிவிட்டான் என்பது பொருத்தமானதே என்பதுகருத்து) (60) (எ-று)

ப்ரஜிதேஸ்தத்ர ததோ ஹிஜாதிபிவிஷேததோ லம்பிதமஹ்நாஸிப: ।

வ்ரஜ் நிஜேவ்யரஸேவிமோஹ்யந்மரபுராபிஷ ரஜா ஜஹிஹி மே ॥ 61 ॥

(ப-ரை) தத=பிறகு தந=அவ்விடத்தில், ஸபூஜிதே=மிக்கப் பூஜிக்கப்பட்ட டிஜாதிभिः=பிராமஹ்ணர்களினால், விசேபத=அதிகமாக, ல்மிதமஹ்லாசிபः=அடைவிக்கப்பட்ட மங்களாபீர்வாதத்தை யுடையவரும் நிஜை=சொந்தமான, வாலயரசை=பால்யலீலா ரஸங்களினால் ஸஜம்=கோகுலத்தை, விமோஹயந்=மயங்கச்செய்கின்றவருமான த்வம்=நீர், மஹுராபிஷ! =குருவாயுரில் வலிக்குமீஸ்வரே! மே=என்னுடைய, ரஜாம்=வாதரோகத்தை, ஜஹிஹி=போக்குவிராக (61)

சகடாஸுரவதவர்ணம் என்ற நற்பத்திரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

—••❀••—

त्वामेकदा गुरुमरुपुरनाथ वोढुं गाढाधिरूढगरिमाणमपारयन्ती ।
माता निधाय शयने किमिदं वतेति ध्यायन्त्यचेष्ट गृहेषु निविष्टांका ॥

(ப-ரை) हेगुरुमरुपुरनाथ!=குருவாயுரில் வலிக்கும் நாத! एक-दा=ஒரு நாள், गाढाधिरूढगरिमाणम्=அதிகமாகவேற்பட்ட கனத்தையுடைய, त्वाम्=உம்மை, वोढुम्=சுமப்பதற்கு, अपारयन्ती=முடியாத வளாகவான, माता=தாயானயசோதை, शयने=படுக்கையில், निधाय=உம்மைவிட்டு, वत=இதுபோத்துண்டான इदम्=இது, किम्=என்ன? इति=என निविष्टांका=சித்தத்திலேற்பட்ட சங்கையையுடையவளாய் ध्यायन्ती=உம்மையே மனத்தாலெண்ணிக்கொண்டு गृहेषु=வீட்டில் अचेष्ट=வேலைசெய்யத் தொடங்கினாள். (62) (எ-று)

तावद्विदूरमुपकर्णित घोरघोषव्याजुंभिपांसुपटलीपरिपूरिताशः ।
वात्यावपुः स किल दैत्यवरस्तृणावर्ताख्यो जहार जनमानसहारिणं त्वाम्
(ப-ரை) तावत्=அவ்வளவுக்குள், विदूरमुपकर्णितघोरघोषव्या-जुंभिपांसुपटलीपरिपूरिताशः=வெகுதூரம் கேட்கப்பட்ட கோரமான கோஷத்தினாலும், विरुத்தियடைகின்ற பொடிகளின் கூட்டத்தினாலும் நாலாபக்கத்திலும் நிரப்பப்பட்ட திக்குகளையுடையவனும், वात्यावपुः=சுழற்காற்றின் சரீரமெடுத்தவனும், तृणावर्ताख्यः=தருண வர்த்தன் எனப் பெயருள்ளவனுமான सः=அந்த, दैत्यवरःகில=அஸுர சிரேஷ்டனோவெனில், जनमानसहारिणम् = ஜனங்களின் மனத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்ற त्वाम्=உம்மை, जहार=எடுத்துக் கொண்டான். (63) (எ-று)

उद्दामपांसुतिमिराहतदृष्टिपाते द्रष्टुं किमप्यकुशले पशुपाललोके ।

हा बालकस्य किमिति त्वदुपान्तमाप्ता माता भवन्तमविलोप्य भृशं रुरोद

(ப-ரை) பசுபாலலோகே=பசுக்களைமேய்க்கும் ஜனமானது, உட்-
மபாंसுतिमिराहतदृष्टिपाते=அதிகமான புழுதியினாலேற்பட்ட இருளி
னால் கெடுக்கப்பட்ட கண்களின் பார்வையை யுடையதாகவும்,
किमपि=எனதையும் द्रष्टुम्=பார்ப்பதற்கு अकुशले=முடியாததாகவும்
இருக்கும்பிழமுது माता=யசோதையானவள் हा!=ஹா ! बालकस्य=
குழந்தைக்கு किमिति=என்னவன்றுவிட்டது எனச்சொல்லிக்கொண்டு
त्वदुपान्तम्=உமது உபபந்தை आप्ता=அடைந்தவளாய், भवन्तम्=உம்
மை, अविलोप्य=அங்கு காணாது भृशम्=மிகவும், रुरोद=அழுதாள்.

तावत्स दानववरोपि च दीनमूर्तिर्भावत्कारपरिधारणतूनवेगः ।

संकोचमाप तदनु क्षतपांसुघोषे घोषे व्यतायत भवज्जननीनिनादः । ६५ ॥

(ப-ரை) तावत्=அவ்வளவுக்குள், सः=அந்த, दानववरोपि=
அஸுர மந்தேஷ்டனும்உட, दीनमूर्तिः=களைத்த சீரமுள்ளவனாயும்,
भावत्कारपरिधारणतूनवेगः=உம்முடையதான பாரத்தைத் தூக்குவ
தால் குறைந்த வேகத்தையுடையவனாகவும் (ஆகி) संकोचमाप=அசை
வற்றிருத்தல் அடைந்தான். तदनु=அதற்குப் பிறகு क्षतपांसुघोषे=
நஷ்டமானபாடிகள் சபத்தும் இவற்றையுடையதான घोषे=இடைச்
சேரியில், भवज्जननीनिनादः=உன் தாயான யசோதை யழும் சப்தமா
னது, व्यतायत=எங்கும் பரவினதாகவாயிற்று. (65) (எ-று)

रोक्षोपकर्णनवशाद्रुपगम्य गेहं क्रन्वत्सु नन्दमुखगोपकुलेषु दीनः ।

त्वां दानवस्त्वखिलमुक्तिकरं मुमुक्षुः त्वयिप्रमुञ्चति पपात वियत्प्रदेशात्॥

(ப-ரை) नन्दमुखगोपकुलेषु=நந்தகோபர் முதலிய கோபாலர்க
ளின் கூட்டமானது रोक्षोपकर्णनवशात्=யசோதையின் அழகுரல்
கேட்டதன் காரணமாக, गेहम्=அவளது வீட்டை उपगम्य=அடைந்து
क्रन्वत्सु=கதறுங்கால், अखिलमुक्तिकरम्=எல்லா ஜீவர்களுக்கும் முக்தி
யைத்தருகின்ற வ்யாஸ்=உம்மை, मुमुक्षुः=விசுவிக்ஷயண்ணங்கொண்ட
दानवस्तु=அஸுரனோ, त्वयि=நீர், अप्रमुञ्चति=விடாதபொழுது, दीनः=
உயிரையிழந்தவனாய், वियत्प्रदेशात्=ஆகாசப்ரதேசத்தினின்றும் पपा-
त=ஈழே விழுந்தான். (66) (எ-று)

भूयोऽपि किञ्च कृणुमः प्रणतार्तिहारी गोविन्द एव परिपालयतात्सुतं नः ।
इत्यादिमातरपितृप्रमुखैस्तदानीं संप्रार्थितस्त्वदवनाय विभो ! त्वमेव ॥

(ப-ரை) भूयोऽपि=திரும்பவுமே (இத்தகைய ஆபத்து என்
கண்ணுக்கு வந்தால்) किञ्च=நாம் என்ன செய்வோம். प्रण
तार्तिहारी=பக்தர்களுக்குவரும் ஆபத்தைப் போக்கும்யல்பையுடைய
गोविन्द एव=ஸ்ரீமந்நாராயணனே, नः=நமது சுதம்=குழந்தையை,
परिपालयतात्=ஆபத்தைப் போக்கிக் காக்கக்கடவர் इत्यादि=என்ற
தாதியாக, हेविभो!=ஓய் பரபுவான கிருஷ்ண ! तदानीम्=அப்பொ
ழுது मातरपितृप्रमुखैः=தாய் தந்தையர் முதலியவர்களால் त्वदवनाय=
உமது ரகஷணத்துக்குவேண்டி त्वमेव=நீரே, संप्रार्थितः=நன்கு வேண்
டப்பட்டீர். (70) (எ-று)

वातात्मकं दनुजमेवमयि प्रध्वन् वातोद्भवान्मम गदान् किमु नो धुनोपि ।
किंवा करांमि पुनरप्यनिलालयेश निश्शेपरागशमनं मुहुरथ्ये त्वाम् ॥७१॥

(ப-ரை) आय ! अनिलालयेश ! =ஓய் ! குருவாயூரில் வசிக்குமீச
னே ! वातात्मकम्=சுழந்தாற்று ரூபமான दनुजम्=அஸுரனை एवम्=
இவ்விதம், प्रध्वन्=நாசஞ்செய்த நீர் वातोद्भवान्=வாதமூலமுண்
டான, मम=என்னுடைய, गदान्=ரோகங்களை नो धुनोपि=போக்குகின்
றில்லை. किमु=அதற்குக் காரணமென்னை ? உனது ப்ராரப்த கர்ம
வசத்தால் போக்கவில்லையென்பிரேல் ? किंवाकरोमि=அதற்கு நான்
என்னசெய்வேன், निश्शेपरागशमनम् = எல்லாவிதமான (வெளியில்
வாதாதிரூபமானதும் உள்ளில் ராகாதி ரூபமானதுமான) ரோகங்க
ளின் நாசத்தைக் குறித்து मुहुः=அடிக்கடி, त्वाम्=உம்மையே, अर्थ-
ये=வேண்டுகிறேன். (71) (எ-று)

திருணுவர்த்தவத வர்ணனம் என்ற நூற்பத்து முன்றாவது
தசகம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टमे नामकर्मास्य बालक्रीडाकुतूहले ।
सुद्धक्षणाभियोगे च विश्वरूपं निरूप्यते ।
विश्वरूपादिबालस्य निशम्पाशंकिनः पितुः ।
नामकूर्गवाक्येन निजं तत्त्वमसुसुचत् ।

अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—गर्गः पुरोहितो राजन्यदूनां सुमहातपाः । मजं
जगाम नन्दस्य वसुदेवप्रचोदितः ॥ १ ॥ तं दृष्ट्वा परमप्रीतः प्रत्युत्थाय
कृताञ्जलिः । आनर्चाधोश्चक्षुधिया प्रणिपातपुरःसरम् ॥ २ ॥ सूपविष्टं
कृतातिथ्यं गिरा ससृजतया मुनिम् । नन्दयित्वाब्रवीद्ब्रह्मपूर्णस्य करवाम
किम् ॥ ३ ॥ महद्विचलनं नृणां गृहिणां दीनचेतसाम् । निःश्रेयसाय
भगवन्कल्पते नान्यथा क्वचित् ॥ ४ ॥ ज्योतिषामयनं साक्षाद्यत्तज्ज्ञानमती-

(க-ரை) இந்த எட்டாவது அத்தியாயத்தில் நாமகரணமும், பாலக்ரீடா குதூஹலத்திலும், மிருத்பக்ஷண ஸம்பந்தத்திலும் இவருடைய விஸ்வரூபமும் நிரூபணஞ் செய்யப்படுகிறது. குழந்தையினுடையவிஸ்வரூபாதிகளைக் கேட்டு ஆசங்கைகொண்ட பிதாவுக்கு நாமகரணம் செய்த காக்கரது வார்த்தையினால் சொந்தமான தத்துவத்தையும் சூசிப்பித்தார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—ஹேராஜன்! யாதவர்களுக்குப் புரோஹிதரும் மிக்கமஹாதபஸ்விபுமான காக்கர் வசுதேவரால் அனுப்பப்பட்டு நந்தருடைய கோகுலத்தை யடைந்தார். (1) அவரைக் கண்டு மிக்கப்ரீதியை யடைந்தவராய் எழுந்து இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு தாழ்ந்தவணக்கத்தை முன்னிட்டு நாராயணன் என்றபுத்தியுடன் பூஜித்தார் (2) நன்கு ஆஸனத்திலுட்கார்ந்தவரும் செய்யப்பட்ட ஆதித்யத்தை புடையவருமான முனியைப் பரியமானவார்த்தையினால் சந்தோஷப்படுத்தி “ஹேப்ரம்ஹன்! பூர்ணரான தங்களுக்கு (நாங்கள்) எதைச் செய்வோம். (3) ஹேபகவன்! மஹான்கள் தமது ஆஸ்ரமத்தினின்றும் வேறிடத்துக்குச் செல்லுவதானது தாழ்மையான புத்தியையுடையவர்களும் (க்ஷணகாலங்கூட வீட்டைவிட்டு விலகச் சக்தியற்றவர்களும்) குடும்பிகளுமான மனிதர்களின் கேஷமத்தையும் பொருட்டு ஆகுமேயொழிய வேறுவிதமாக ஒருபொழுதமாகாது. (4) இந்திரியங்களுக்கெட்டாத அறிவைத்தரும் ஜ்யோதிஷாமயனம் என்ற யாதொரு சோதிட சாஸ்திரமுண்டோ அது நேரில் உம்மால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எதன் மூலம் வேறு மனிதன் கூட முந்தின பிறவி

श्रीशुक उवाच—एवं संप्रार्थितो विप्रः स्वचिकीर्षितमेव तन् ।
 चकार नामकरणं गूढो रहसि बालयोः ॥ ११ ॥ गर्ग उवाच—अयं हि
 रोहिणीपुत्रो रमयन्सुहृदो गुणैः । आख्यास्यते राम इति वल्गाधिकाद्वल्ले
 विदुः । यदूनामपृथग्भावात्संकर्षणमुशन्त्युत ॥ १२ ॥ आसन्वर्णाश्रया
 ह्यस्य गृह्यतोऽनुयुगं तनूः । शुक्लो रक्तस्तथा पीत इदानीं कृष्णतां गतः ॥
 १३ ॥ प्रागयं वसुदेवस्य कचिज्जातस्तवात्मजः । वासुदेव इति श्रीमानभि-
 ज्ञाः संप्रचक्षते ॥ १४ ॥ बहूनि संति नामानि रूपाणि च सुतस्य ते ।
 गुणकर्मनुरूपाणि तान्यहं वेद नो जनाः ॥ १५ ॥ एष वः श्रेय आधास्यद्

புரிசுகார்—“இவ்விதம் நன்குப் பார்த்திக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹண
 ரான கர்க்கர் மஹஸ்யத்தில் பழைந்திருந்து தன்னும் செய்யவிரும்
 ம்ப்பட்ட தாகவேயுள்ள அந்த நாமகரணத்தைக் குழந்தைகளுக்குச்
 செய்தார்” என்றார். (1) கர்க்கார்—“இந்த ரோஹிணிபுத்திரனே
 குணங்கவினால் ஸஹிருத்தங்களை மயிக்கச்செய்துகொண்டு
 மாமன் என்று சொல்லப்படப் போகிறான். பலம் அதிகமாக விருப்
 பதிலிருந்து பலன் என்றும் இவனையறிவார். யாதவர்களுக்கு
 ஐகமத்யத்தை புண்டாக்குவதுபற்றி ஸங்கர்ஷணனென்றும் இவ
 றைச் சொல்லப்போகின்றனர்.(1) (2) ஒவ்வொரு யுகந்தோரும்
 சாரங்களை எடுக்கின்ற இந்த உமது புத்திரனுக்கு வெருப்பு, அது
 போலச் சிவப்பு, பொன்னிறம் என்ற மூன்று நிறங்கள் இருந்தன.
 இப்பொழுது (2)கிருஷ்ண (சரு) நிறத்தையடைந்தான். இந்த
 உமதுபுத்திரன் முன்னர் ஒருமையத்தில் வஸுதேவருக்குப் பிறந்
 தான். ஆகவே இவனை அறிஞர் புரிபான் வாசுதேவன் எனச்சொல்
 லுகின்றனர். உமது புத்திரனுக்கு குணம் கர்மம் இவற்றைக்கு
 அனுகூபங்களான வெகுபெயர்களும் ரூபங்களும்ருக்கின்றன. அவ
 ற்றைநான் அறிவேன். ஜனங்களறியார். கோபர் கோகுலம் இவற்
 றைச் சந்தோஷப்படுத்தும் இக்குழந்தை உங்களுக்கு ஸ்ரேயஸ்
 னைத் தரப்போகின்றது. இதனால் நீங்கள் எல்லாக்கஷ்டங்களை

(1) கர்ப்பம் இழுக்கப்பட்டதென்ற கதைமையக் கர்க்கர்மெண்டு
 மென்றே மறைத்துவிட்டார். (2) ஆகவே கிருஷ்ணன் என ஒருபெயர்
 இவருக்குண்டு.

गोपगोकुलनन्दनः । अनेन सर्वदुर्गाणि यूयमञ्जस्तस्मिन् ॥ १६ ॥ पुरा-
 नेन व्रजपते साधवां दस्युपीडिताः । अराजके रक्ष्यमाणा जिभ्युर्दस्युःसमे-
 धिताः ॥ १७ ॥ य एतस्मिन्महाभागाः प्रीतिं कुर्वन्ति मानवाः । नारयोऽ-
 भिवन्त्येतान्विष्णुपक्षानिवासुराः ॥ १८ ॥ तस्माच्चन्दात्मजोऽयं ते
 नारायणसमो गुणैः । श्रिया कीर्त्यानुभावेन गोपायस्व समाहितः ॥ १९ ॥
 श्रीशुक उवाच—इत्यात्मानं समादिश्य गगं च स्वगृहं गते । नन्दः प्रमुदितो
 मेने आत्मानं पूर्णमाशिषाम् ॥ २० ॥

காலேன வ்ரஜதாலேன கோகுலே ராமகேஷவோ । ஜானுஷ்யாં சஹ பாணிஷ்யாं
 ரிக்ஷமானோ விஜஹு: ॥ २१ ॥ தாவஹித்யுமமனுகுப்ய சரீசுபந்தோ மோவப்ரதோ-

யும் நன்கு கடக்கப்போகின்றான். ஹேமவந்தபதே! முன்னொருக்கால் ராஜனில்லாதபொழுது உதன்புக்களால் (நாஸ்திகர்களால்) பீடிக்கப்பட்ட ஸாதாக்கள் இந்தக் கிருஷ்ணனனால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவர்களாகவும், வளர்க்கப்பட்டவர்களாகவும் மிகுந்து கொண்டு தன்புக்களை (நாஸ்திகர்களை) ஜயித்தனர். மஹாபாக்தியசாதிகளான எந்தமனிதர்கள் இந்தக் கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரதியைச் செய்கின்றனரோ விஷ்ணுபக்தத்தைப் போற்றுவர்களை அரசாங்கப்போல சத்துருக்கள் இவர்களை ஹிம்லிக்கமாட்டார்கள். ஹேமந்தகோபதே! இந்த உமது புத்திரன் குணங்களினால் நாராயணனுக்கு ஸமமானவன். ஆகவே லக்ஷ்மியுடனும் கீர்த்தியுடனும் மஹிமையுடனும் கூடினவராய் இக்குழந்தையைக் காப்பிராக” என்று. (13-19) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—இவ்விதம் தனக்கு உபதேசித்துவிட்டு கர்க்கர் தனது இருப்பிடஞ் சென்றதும் நந்தகோபர் மிக்கச் சந்தோஷத்தை யடைந்தவராய் தன்னை ஆசிரவாதவரனினால் நிறைந்தவராக எண்ணினார். (20)

ஸ்வல்பகாலஞ்சென்றதும் ராமகிருஷ்ணர்கள் வகதருடன் கூடினகால்களினால் கோகுலத்தில் தனிமூந்து செல்லுகின்றவர்களாய்

* வேதன் என்ற அரசன் ராஜ்யபாரம் வகிக்கும் கால் யாவரையும் வேதநிந்தை செய்யும்படி செய்தான். அதனால் அவனது ப்ரஜைகள் யாவரும் நாஸ்திகர்களாயினர். தர்மத்தை அழிக்கக் காரணமான அவர்கள் நல்யு-திருடர்களாகவுமாயினர். அவர்களை அழிக்கவேண்டி பகவான் ப்ருது சக்ரவர்த்தியாக அவதரித்தார்.

परचिरं व्रजकर्मेषु । तत्रादहृष्टमनसावनुसृत्य लोकं मुग्धप्रभीतवदुपेयु-
रन्ति मात्रोः ॥ २२ ॥ तन्मातरौ निजसुतौ घृणया स्नुवन्त्यौ पद्माङ्गरागरुचि-
राबुपगुहा दोर्भ्याम् । दत्त्वा स्तनं प्रपिबतोः स्म मुखं निरीक्ष्य मुग्धस्मि-
तालपदशनं ययतुः प्रमोदम् ॥ २३ ॥ यद्वाङ्मनादर्शनीयकुमारलीलाचन्तर्वजे
तद्वलाः प्रगृहीतपुच्छैः । वत्सरितस्तत उभावनुकृप्यमाणौ प्रेक्षन्त्य
उक्षितगृहा जहपुर्हसत्यः ॥ २४ ॥ शृङ्गचग्निदंष्ट्रासिजलद्विजकण्टकेभ्यः
क्रीडापरावतिचलौ स्वसुतौ निषेधुम् । गृहाणि कर्तुमपि यत्र न तज्जन-

வினாயாடத் தொடங்கினர். (21) அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள், இரண்டு கால்களையும் அடிக்கடி. இழுத்துக்கொண்டு, கால்களிலுள்ள சலங் கைகளின் நாத்தினால் அழகாக இருக்கும்படி கோகுலத்திலுள்ள சேருகளில் விவாகமாகச் செல்லுகின்றவர்களாகவும், அச்சலங்கை களின் நாத்தினால் சந்தோஷித்த மனத்தையுடையவர்களாகவும், இங்குமங்கும் செல்லுகின்ற ஜனத்தை யனுஸரித்து இரண்டு மூன்று அடிகள் சென்று மேற்கொண்டு போகவறியாதவர்போலும், பயந் தவர்போலும் தாய்மார்களின் ஸம்பத்தை யடைந்தனர். (22) அவர்களின் தாய்மார்கள் (குழந்தை யினிடமுள்ள) அன்பினால் பால்கிறைந்த ஸ்தனங்கோபுடையவர்களாய் சேர், அங்கராகம் (மேல் பூச்சு) இவற்றினால் விளங்குகின்ற தமது புத்திரர்களைத் தோள்களி னால் தழுவிக்கொண்டு ஸ்தனத்தைக் கொடுத்து அவர்கள் நன்கு பால்சூடிக்குங்கால் புன்சிரிப்பு, அற்பமான பல் இவற்றையுடைய தான முகத்தைக் கண்ணாற்கண்டு அதிக சந்தோஷத்தை யடைந் தனர். (23) எப்பொழுது ஸ்திரீகளுக்குக் காணத்தக்க குமாரலீலை யை யுடையவர்களாகவாயினரோ அப்பொழுது இடைச்சேரியின் நடுவில் நன்கு பிடிக்கும்படி செய்யப்பட்ட வால்களையுடைய கன்று களினால் இங்குமங்கும் இழுக்கப்படுகின்ற இருவரையும் அந்தக் கோபஸ்திரிகள் பார்த்து வீட்டிற் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை மறந்து ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாகவாயினர். (24) வினா யாட்டில் ஈடுபட்டவர்களும் அதிகம் சபலர்களுமான தனது புத்தி ர்களை அவர்களின் தாய்மார்களிருவரும், மாடு, நெருப்பு, நாய், கத்தி, ஜலம், கீரி, முள்ளு முதலியவற்றினின்றும் தடுப்பதற்கும், வீட்டிலுள்ள காரியங்களைச் செய்வதற்கும் எப்பொழுது முடியாத

स्यौ लोकान् आपतुरलं मनसाऽनवस्थाम् ॥२५॥ कालेनाल्पेन राजपै रामः
कृष्णश्च गोकुले । अघृष्टज्ञानुभिः पद्भिर्विचंक्रमतुरजसा ॥ २६ ॥ ततस्तु
भगवान्कृष्णो वयस्यैव्रजवालकैः । सहस्रामो व्रजस्त्रीणां चिकीडे जनयन्मु
दम् ॥ २७ ॥ कृष्णस्य गोप्यो रुचिरं वीक्ष्य कौमारचापलम् । शृण्वत्याः
किल तन्मातुरिति हांसुः समागताः ॥ २८ ॥

வசானுபூநக்சிதசமயே க்ரோஷசंஜாதஹாச: ஸ்தேயं ஸ்வஹ்ரயத ததி
பய: கலிபை: ஸ்தேயயிணி: । மகாந்ஸோஷ்யந்விபஜதி ச சேநாநி பாண்ட்

வாஸ்களாயினமோ அப்பொழுது மனத்தில் நிலையற்றதன்மையை அதி
தமமாக ஆடைந்தனர். (25) ஹேராஜாஜே!. ஸ்வல்பகாலத்தி
லுள் சாமனாப, கிருஷ்ணனும் முழந்தானே இழுக்காமல் கால்களினு
லேயே கோகுலத்தில் வேகமாக ஓடத்தொடங்கினர். (26) பிறகு
பகவானுன கிருஷ்ணானு பலராமனுடன் கூட தோழர்களான சேரி
யினுள்ள குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீக
ளுக்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டிபண்ணுவெண்டி. விளையாடத்தொடங்
்குள். (27) கோடுகைகள் கிருஷ்ணனுடைய இனிமையான பால்ய
சாபலத்தைக் கண்டித்து ஒரேகூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு வந்து
கேட்க வந்ததிந்த அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய தாயான யசோதையி
னிடத்தில் பின்வருமாறு சொல்லித் தொடங்கினர்.* (28)

அந்தான் பால்பாம்பத சமயத்தில் கன்றுகளை அவிழ்த்து
விட்டான். திட்டிலுள் விடுகிறான். கண்டிக்கப்பட்ட திருடுவதற்
குரிய பாலாங்கினுள் திருடப்பட்ட தமிர் பால் இவற்றுள் ருசி
யானவற்றைச் சாப்பிடுகிறான். பின்னர் குழங்குகளைச் சாப்பிடச்
செய்ய வெண்ணக்கொண்டு அவற்றுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கி
றான். அவற்றுள் யாதேனுமொன்று சாப்பிடாவிடில் பால்தயிர்ச்
சட்டியை உடைத்துவிடுகிறான். தயிர் பால் முதலியபொருள் கிடைக்

* க்ருணாபாலவீரீயிணி ஸ்வேதாநிலஸ்யத: । ப்ரஸுத்ய: சமாஸ்யு ரோப்யோ ரோப்யே முத்
தது: ॥ கோடுகைகள் ஒன்று சேர்ந்து எல்லா வீட்டினின்றும் வெளிக்
கொம்பிவந்து கிருஷ்ணனுடைய சாபல்யத்திருட்டுகளைச் சொல்கின்றவர்
களைய யசோதைக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவித்தனர் என்று ஸ்ரீதர்ய
விவாதிபானத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

भिनत्ति द्रव्यालाभे स गृहकुपितो यात्युपकोश्य तोकान् ॥२९॥ हस्ताग्राहो
रचयति विधिं पीठकोल्लखलाद्यैश्छिद्रं ह्यन्तर्निहितवयुनः शिष्यभाण्डेषु
तद्वित् । ध्वान्तागारे भृतमणिगणं स्वाङ्गमर्थप्रदीपं काले गोप्यो यर्हि गृह-
कृत्येषु सुव्यग्रचित्ताः ॥ ३० ॥ एवं धाष्ट्र्याभ्युशति कुरुते मेहनादीनि
वास्तौ स्तेयोपायैर्विरचितकृतिः सुप्रतीको यथास्ते । इत्थं स्त्रीभिः

காவியில் ஆவ்விட்டுக்குடையவர்களிடங் கோபங்கொண்டு (தூங்
கும்) (சுழந்தைகளை அழும்பாடிசெய்துவிட்டு ஒடிவிடுகிறான். (29)
* எந்தக்காலத்தில் கோபிசைகள் விட்டிற்செய்ய வேண்டியகாரியங்
களில் நன்கு ஈடுபட்ட சித்தமுள்ளவர்களாக ஆயினரோ (அக்காலம்
பார்த்து) தரிக்கப்பட்ட மணிக்கூட்டங்கையுடைய தனது சரீரத்
தை இருட்டறையிலிருக்கும் தயிர்பால் முதலியவற்றைக் காட்டும்
விளக்காகச் செய்துகொள்ளுகிறான். கைக்கெட்டாத விடத்தில்
தொங்குகின்ற உரிகளிலிருக்கின்ற சட்டிகளில் உள்ளிலிருக்கின்ற
தயிர்பால் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு ஓட்டையிடும் முறை
யையறிந்தவனாய் தயிர்கடையும் முக்காலிக்கட்டையைப் போட்டு
அதன்மேல் உடலைத் தூக்கிவைத்து (1) அதன்மேல் ஒருபையனைத்
தூக்கிடுருத்தி அவன்மேல் தானேறி நின்றுகொண்டு அச்சட்டிக
ளில் ஓட்டையிடுகிறான். (30) அடே! அடே! திருட! என்ன
டாசெய்கறாய் என்றால், நீ தான் திருடன் நான் வீட்டுக்குடைய
வன் என்றதாதிகளான குரும்புவார்த்தையைச் சொல்லுகிறான்.
நன்கு சுத்தஞ்செய்யப்பட்ட இடத்தில் (2) ஜலமலமோச்சனங்களைச்

* திருவெதற்கு இவர் செய்ததாய் முந்தின சுலோகத்திற்சொல்லிய
உபாயங்கள் இன்னதென இந்தச் சுலோகத்தாற் சொல்லப்படுகிறது.

(1) पीठकोल्लखलायै: என்றவிடத்திலுள்ள आय என்ற பதத்தைக்
கொண்டு இவ்விதம் உரை எழுதப்பட்டது.

(2) மேஹநாதி என்றதற்கு வம்சீதரீயவியாக்கியானத்தில் துருதே
உன்னை அடிக்கிறேன் பார் என்றதாதி கடுமையான சப்தமானது, உசுதீ
எங்களால் சொல்லப்பட்டால் அப்பொழுது மேஹநாதி வெல்லத்தைக்
காட்டுதல் முதலியவற்றைச் செய்கிறான். அதாவது:—என் வெல்லத்தை
அடி என்றதாதி வார்த்தைகளைச் சொல்லி வெல்லத்தைக் காட்டுகிறான்
என்ற சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானப்படி

सभयनयनश्रीमुखालोकिनीभिर्व्याख्यातार्था प्रहसितमुखी न ह्यपालभ्यु-
मच्छत् ॥ ३१ ॥ एकदा कीडमानास्ते रामाद्या गांपदारकाः । कृष्णो मृदं
भक्षितवानिति मात्रे न्यवेदयन् ॥ ३२ ॥ सा गृहीत्वा करे कृष्णमुपालभ्य
हितैषिणी । यशोदा भयसंभ्रान्तप्रक्षणाक्षमभापत ॥ ३३ ॥ कस्मान्मृद-
मदान्तात्मन्भवान्भक्षितवान् रहः । वदन्ति तावका ह्येते कुमारस्तेऽग्रजोऽ-

செய்துவிடுகிறான். இவ்விதம் திருவிவதற்குரிய உபாயங்களைக்
கையாண்டு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துவிட்டு மிக்கநல்லவன்
போல உனதருகிலிருக்கிறான். என இவ்விதம் பயந்த கண்களையு
டையதும், அதன்முலமேற்பட்ட சோபையுடன் கூடினதுமான கண்
னைனது முதத்தைக் காட்டுகின்றவர்களான ஸ்திரீகளினால் தெரிவு
படுத்தப்பட்ட அந்தந்தக் கம்பலனை யுடைவளான யசோதை சிறித்
தழுதழுள்ளவளாய் ஆகேழ்பிப்பதற்குக் கூட (வாயினால் குழந்தை
யை அதட்டுவதற்குக்கூட) இச்சித்தாளில்லை. (31)

ஒருநாள் வினையாடிகொண்டிருக்கின்ற பலராமன் முதலிய
அந்தக் கோபகுமாரர்கள் “கிருஷ்ணன் மண்ணைத் தின்றான்”
எனத் தாயினிடம் தெரிவித்தனர். (32) ஊரிதம் செய்யவிருப்பங்
கொண்ட அந்த யசோதை பயத்தினால் நன்கு அசைகின்ற கண்களை
யுடைய கிருஷ்ணனைத் (தனது இடது) கையில் பிடித்துக் கொண்டு
அதட்டி (ப்பின்வருமாய்) சொல்லத் தொடங்கினாள். (33) ஹேபர
பரத்த தேவமுள்ளவனே! ஏன் அஹஸ்யமாக மண்ணைத்தின்றாய்.

“மேஹநாநி-ஜலமலமோசனம் முதலியவற்றை” என்று கூறியவிடத்
தில், வெளியிலிருந்து ஜலத்தைக்கொண்டுவந்து கொட்டியும், சூட்டுமாட்
டுச் சாணங்களைப் போட்டும் அவ்விடத்தை அசுத்தப்படுத்துகிறது எனப்
பொருள் கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் ஜகஜ்ஜாமலநவம்ஸித்ராவண
ஸ்மிருதிக்கீதநா:; மலநாநாநிஹநா: புனயட்டோகா: பாகிந்தி
நா:; என்றபடி சுத்தசின்மாத்திர திவ்யமங்கல விக்ரஹகுண பரபுவுக்கு
மலமூத்திராதிகள் ஸம்பவிக்க இடமேது? அதுடன் “நவகீம்மீருகேச
நகயோமபிந்தம்நீர்மாம்ஸாஸ்திராக்நக்ரு விடகபவாதபித்தம்;விவச்
சலம் பஜதி காத்தயதி”வழிதா யாதே பநாபஜமகரநதமஜ்சுரஸ்திரி”
என ருக்மிணியம்மான் பின்னர் 10-வது ஸ்கந்தம் 60-வது அத்தியாயம்
45-வது சுலோகத்தில் சொன்னதற்கு விரோதமும் வரும் எனக் கண்டு
கொள்ளவும்.

प्ययम् ॥ ३४ ॥ नाहं भक्षितवानयं सव्यं मिथ्याऽभिज्ञोऽसिन् । यदि सव्य-
गिरस्तर्हि समक्षं पश्य मे मुखम् ॥ ३५ ॥ यद्येवं तर्हि व्यादेहीत्युक्तः स
भगवान्हरिः । व्यादत्ताव्याहतेऽश्वर्यः क्रीडामनुजवालयकः ॥ ३६ ॥ सा तत्र
ददृशे विश्वं जगत्स्थास्तु च खं दिशः । साद्विद्वीपाब्धिभूगोलं सवाय्व-
ग्रीन्दुतारकम् ॥ ३७ ॥ ज्योतिश्चकं जलं तेजो नभस्वान्वियदेव च ।
वैकारिकाणीन्द्रियाणि मनोमात्रा गुणास्त्रयः ॥ ३८ ॥ एतद्विचित्रं सहजीव-
कालस्वभावकमाशयलिङ्गभेदम् । सूतोस्तनौ वीक्ष्य विदारितास्ये ब्रजं

உன்னைச் சேர்ந்த இந்தக்குழுந்தைகள் சொல்லுகின்றனர். இந்த
உனது அன்னாவும் சொல்லுகின்றானே? (34) (அது கேட்ட
கிருஷ்ணன்) ஹே அம்மா நான் காப்பிடவில்லை. எல்லாரும் பொய்
சொல்லுகின்றனர். அவர்கள் வார்த்தை ஸத்தியமானால் இவர்கள்
முன்னிலையில் எனது வாயைப்பார் என்றார். (35) இவ்விதமாயின்
அப்பொழுது வாயைத்திற என்று (தாயினால்) சொல்லப்பட்டவரும்
குறைவற்ற ஸ்ரீராமமுள்ளவரும், கிரீடையினால் மனிதக்குழுந்தை
யாகவிறுப்பவரும் பகவானுமான அந்த ஹரி வாயைத்திறந்தார். (36)
ஆந்தயசோதை, அனசயும் பொருள் அசையாப்பொருள் அந்தரிக்ஷ
லோகம், திக்குகள், மலைநிலவு, கடல் இவற்றுடன் கூடின பூர்வோகம்,
ப்ரவஹம் என்றவாயு, படபாக்கி, சந்திரன், நக்சத்திரங்கள் இவற்
றுடன் கூடின ஸ்வர்லோகம், ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம்
இவையும், இந்திரியாபிமானி தேவர்கள் தைஜஸங்களான இந்திரி
யங்கள் மனது (மஹத்தத்துவம்) தாமஸங்களான பஞ்சபூததன்
மாத்திரைகள் ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள், அதா
வது:—முக்குணங்களின் ஸாய்வாவஸ்தையான ப்ரகிருதி, ஆகிய
ஹிர்வாயாவையும் அவருடைய வாயில் கண்டாள். (37-38)
*ஜீவன், காலம், ஸ்வபாவம், கர்மம், அவற்றின் ஸம்ஸ்கார பூதமான
ஆசயம் இவைமூலமேற்படும் சரா சரசரீரங்களின் பேதங்களடங்

* ஜீவன் மூலம் குணங்களுக்குச் சலனமும், காலமூலம் பரிணாம
மும் (வேறு அவஸ்தையின் ப்ராபத்தியும்) ஸ்வபாவமூலம் பிறவியும், பிறகு
கர்மமும் செத்தத்திலடங்கிய கர்மஸம்ஸ்காரங்களுமே பற்பல சரீரங்களுண்
டாவதற்குக் காரணமாகின்றமையின் இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

सहात्मानमवाप शङ्काम् ॥ ३९ ॥ किं स्वप्न एतदुत देवमाया किंवा मदीयो
वत बुद्धिमोहः । अथो असुष्यैव ममार्भकस्य यः कश्चनौपत्तिक आत्म-
योगः ॥ ४० ॥ अथो यथादम्य चित्तकंगोचरं चेतामनः कर्मवचोभिरञ्जसा ।
यथाश्रयं येन यतः प्रतीयते सुदुघिभाष्यं प्रणतास्मि तत्पदम् ॥ ४१ ॥ अहं

கிய இந்த விசித்திரமான ப்ரபஞ்சத்தையும், தன்னுடன் கூடின
இடைச்சேரியையும், திறக்கப்பட்ட வாயையுடைய புத்திரனது
சிறியவாயில் ஒரேகாலத்தில் கண்ணுற்று, இங்கு காணப்படும் ப்ர
பஞ்சம் ஸ்வாபினைமாகவிருக்குமோ? (நான்குபக்கங்களிலும் பார்த்
தல் சொல்லுகிறான். இது ஸ்வாபினைமில்லை) தேவனுடைய (ஹரி
வினுடைய) மாயையாகவிருக்குமோ? (அவ்விதமாயின் மற்றவரும்
பார்க்கவேண்டுமோ? அவ்விதம் அவர்கள் பார்க்கவில்லையே) கண்
னுடியில் காணப்படும் முகம்போல என்னுடையதான புத்திரா
றுட்டமாக இருக்குமோ? (அவ்விதமாயின் இந்தக் கிருஷ்ணனும்
உள்ளில் காணப்படுகின்றானே? எதில் முகத்தெரிகிறதோ அக்கண்
னுடி அதேகண்ணுடியில் தோன்றுமோ? தோன்றுவதற்கிடமில்
லையே? அதனே இவ்வெல்லாமிலில்) அவ்விதம் என்னுடைய இதை
முடிந்தையின் இயற்கையினமைந்ததும் அசிந்தியமுமான சொந்த
ஸர்வவியமோ? எனப் பலவாறு சங்கைகொண்டான் (1). (39-40)
(2) எது சித்தம், மனது, கர்மம், வாக்கு இவைகளினால் நேரில் உள்
ளபடி. ஸ்ரீலிங்கவியலாததோ, எது ஐகத்துக்கு அதிஷ்டானமோ, கா
ணங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவான எதனால் ஐகத்தானது ப்ரகாசிக்கின்
றதோ, ஐகத்து புத்திரிருத்தியில் அபிஷயத்தமான எதன்மூலம் தோற்
றத்தையடைகிறதோ அசிந்தியமான அந்தப்பதத்தை ஆன குபற்
வணங்கினவனாக இருக்கின்றேன். (41) நான் யசோதை யென்ற
பெயருள்ளவன், இவன் என்னுடையபதி, இவன் என்னுடைய புத்தி
ன், நான் கோகுலபதியினுடைய எல்லாப்பொருளையு மான்டனுப
விக்கும் பார்வையு, கோபிகைகளும் கோபாலர்களும் பசுவாகிறதனங்

(1) இந்தச் சுலோகத்துக்கு இவ்விதம் உரை எழுதாது வெரும் மொ
ழிபெயர்ப்பாகமட்டுமே முதினால் பதங்களின் கருத்து விளங்காதாகையால்
இவ்விதமெழுதப்பட்டது. (2) கடைசியிற் சொல்லிய பஞ்சத்தையே நிச்சய
மாகக்கொண்டு இந்தச் சுலோகத்தால் பின்வருமாறு சொல்லுகிறான்.

ममामौ पतिरेष मे सुतो ब्रजेश्वरस्याखिलवित्तिपा मती । गोप्यश्च गोपाः
सहगोधनाश्च मे यन्माययेत्थं कुमतिः स मे गतिः ॥ ४२ ॥

इत्थं विदिततत्त्वायां गोपिकायां स ईश्वरः । वैष्णवीं द्यतनोन्मायां
पुत्रस्नेहमयीं विभुः ॥ ४३ ॥ सद्यो नष्टस्मृतिर्गोपी सारोप्यारोहमात्मजम् ।
प्रवृद्धस्नेहकलिलहृदयासीद्यथा पुरा ॥ ४४ ॥ त्रय्या चोपनिषद्भिश्च सांख्य-
योगैश्च सात्वतैः । उपगीयमानमाहात्म्यं हरिं साऽमन्यतात्मजम् ॥ ४५ ॥
राजोवाच—नन्दः किमकरोद्ब्रह्मन्श्रेय एवमहोदयम् । यशोदा च महाभा-
गा पपौ यस्याः स्तनं हरिः ॥ ४६ ॥ पितरौ नान्वविन्देतां कृष्णोदारार्भ-
केहितम् । गायन्त्यद्यापि कवयो यल्लोकशमलापहम् ॥ ४७ ॥ श्रीशुक

களுடன்கூட என்னைச்சேர்ந்தவர்கள் என்ற இத்தகைய கெட்டபுத்
தியானது எவரது மாயையாலேற்பட்டதோ அவர் எனக்குக் கதி-
சரணம். (42) (எ-று)

இவ்விதம் கோபிகைபான யசோதை தத்த்வத்தையறிந்தவளாக
வானதும் விபுவான அந்த சுஸ்வரன் புத்திரன்னைஹமயமான வைஷ்ண-
வமாயையைய விகிஞர். (43) உடனே அந்த யசோதை தத்த்வ
நினைவையுடந்தவளாய் புத்திரனை மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு
விருத்தியடைந்த ப்ரேமை நிரம்பின ஹிருதயமுள்ளவளாய் முன்
போலவாயினள். (44) ருக் யஜுஸ் ஸாம ரூபமான கர்மகாண்டத்
தினால் இந்திராதிபளென்றும், உப்நிடதங்களால் ப்ரம்ஹமென்றும்,
ஸாங்கியர்களால் புருஷனென்றும், யோகிகளால் பரமாத்மாவென்
றும், ஸாத்வதர்களால் பகவானென்றும் கொண்டாடப்படும் மஹி
மையைபுடைய ஸ்ரீநியை அந்த யசோதை புத்திரனாகவேண்ணி
னாள்” என்றார். (45) ராஜன் சொல்லுகிறார்—ஹே ப்ரம்ஹன்!
ஸர்வலோகத்தினுடையவும் பாபத்தைப் போக்குகின்ற கிருஷ்ணனு
டைய கம்பீரமான எந்த பால லீலையைத் தேவகி வஸுதேவர்கள்
அனுபவிக்கவில்லையோ, ப்ரம்ஹா முதலிய கவிகள் இப்பொழுதும்
கூட எந்த லீலையைக் காணஞ்செய்கின்றனரோ அதையனுபவித்த
நந்தகோபர் இத்தகைய மேன்மையைத் தரத்தக்க என்ன புண்ணி
யத்தைச் செய்தார். எவருடைய ஸ்தனத்தை ஹரியானவர் பானஞ்
செய்தாரோ அந்த மஹாபாக்கியசாலியான யசோதை செய்த புண்

उवाच—द्रोणो वसूनां प्रवरो धरया सह भार्यया । करिष्यमाण आदेशान्ब्रह्मणस्तमुवाच ह ॥ ४८ ॥ जातयोर्नौ महादेवे भुवि विश्वेश्वरे हरौ । भक्तिः स्यात्परमा लोके ययाऽञ्जो दुर्गतिं तरेत् ॥ ४९ ॥ अस्तिव्यक्तः स भगवान्ब्रजे द्रोणो महायशाः । जज्ञे नन्द इति ख्यातो यशोदा सा धराऽभवत् ॥ ५० ॥ ततो भक्तिर्भगवति पुत्रीभूते जनादने । दम्पत्योर्नितरामासीद्गोपगोपीषु भारत ॥ ५१ ॥ कृष्णो ब्रह्मण आदेशं सत्यं कर्तुं ब्रजे विभुः । सहरामो वसञ्चके तेषां प्रीतिं स्वलीलया ॥ ५२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्याये
विश्वरूपदर्शनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

ணியமென்னை? (46-47) ஸ்ரீகடர் சொல்லுகிறார்—வசுக்களுக்குள் சிறந்தவரான த்ரோணர் என்ற வசுவானவர் துறை என்ற பார்வைபுடன்கூட பரம்ஹதேவனுடைய உத்தரவுகளைக் செய்யப்போகின்றவராய் “பூமியிற் பிறந்த எங்களுக்கு உலகில் எத்தகைய பந்தியினால் கெட்ட கதியைத் தாண்டக்கூடுமோ அத்தகைய மேலான பத்தியானது விஸ்வேஸ்வரனும், மஹாதேவனுமான ஹரிபிவிடத்தில் ஏற்படவேண்டும்” என பரம்ஹதேவனைப் பார்த்துச் சொன்னார். (48-49) “அந்தப் பக்தி உண்டாசட்டும்” என்று பரம்ஹதேவனுற்சொல்லப்பட்டவரும் மஹா யஸஸ்கீபும் பசவானுமான அந்த த்ரோணமே கோகுலத்தில் ஜனித்தார். அவர் நந்தமேன ப்ரஸித்திபெற்றார். அந்தத் த்ராதேவி யசோதையாகப் பிறந்தாள். ஆனதுபற்றி ஹே பாரத! கோபாலர் கோபிகைகள் இவர்களுக்குள் அந்தத் தம்பதிகளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தனார்க்கனான பசவாவிடத்தில் அதிகமான பத்தியானது ஏற்பட்டது. (50-51) விபுவான கிருஷ்ணன் பரம்ஹாவினுடைய ஆக்ஷேபைச் சத்தியமாகச் செய்யவேண்டி பலராமனுடன் கோகுலத்தில் வலித்துக்கொண்டு தனது பால்ய லீலையினால் அவர்களுக்கு ப்ரீதியைச் செய்து வந்தார். (52)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில் விஸ்வரூபநர்சனம் எனப்பெயரிய எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

गूढं वसुदेवगिरा कर्तुं ते निष्क्रियस्य संस्कारान् ।

हृद्गतहोरातत्त्वां गर्गमुनिस्त्वद्गृहान् विभो गतवान् ॥ ७२ ॥

(ப-ரை) 'ஹேவிமோ! = ஓய்விடுவே! வசுதேவாரின் வா
ர்த்தையினால் நிष्क्रियस्य = எவ்விதவிதகாரமுமற்ற தெ = உமக்கு சன்ஸ்கா-
ரான் = நாமகாலாதி ஸம்ஸ்காரங்களை, गूढं = ஔஸ்யமாக கர்तुम् = செய்ய
வேண்டி. हृद्गतहोरातत्त्वः = மனத்திற்பதிந்த ஹோராசாஸ்திர தத்துவத்
தையுடையவரான गर्गमुनिः = கர்க்கர் என்ற ருஷியானவர் त्वद्गृहान् =
உமது வீட்டை गतवान् = அடைந்தார். (72) (எ-று)

नन्दोऽथ नन्दितात्मा वृन्दिष्ठं मानयन्मनुं यमिनाम् ।

मन्दस्मितार्द्रमूचे त्वत्संस्कारान्विधातुमुत्सुकधीः ॥ ७३ ॥

(ப-ரை) अथ = பிறகு नन्दितात्मा = சந்தோஷித்த மனத்தையு
டைய नन्दः = நந்தகோபர் यमिनाम् = ருஷிகளுக்குள் वृन्दिष्ठम् = ம்ரேஷ்
டரான अमुम् = இந்தக் காக்கரை मानयन् = முறைப்படி பூஜைசெய்து
त्वत्संस्कारान् = உமது ஸம்ஸ்காரங்களை विधातुम् = செய்வதற்கு उत्सुक-
धीः = ஆரைகொண்ட புத்தியையுடையவராய் मन्दस्मितार्द्रम् = அதிகம்
புன்சிரிப்புள்ள காக்கரைநோக்கி ऊचे = சொல்லலானார். (73)

यदुवंशाचार्यत्वात्सुनिभृत मिदमार्यं कार्यमिति कथयन् ।

गर्गो निर्गतपुलकश्चक्रे तव साग्रजस्य नामानि ॥ ७४ ॥

(ப-ரை) यदुवंशाचार्यत्वात् = நான் யதுவம்சத்துக்கு ஆசாரியனா
கவிரூப்பதுபற்றி हे आर्य! = ஹே நந்தகோபரே ! इदम् = இந்தக்காரிய
மானது सुनिभृतम् = மிகுத ஹஸ்யமாக कार्यम् = செய்யத்தக்கது इति =
என कथयन् = சொன்ன गर्गः = கர்க்கரானவர் निर्गतपुलकः = வெளிவந்த
மயிர்ச் சிலிப்பையுடையவராய் साग्रजस्य = தம்பியுடன் கூடின तव =
உமக்கு नामानि = பெயர்களை चक्रे = வைத்தார். (74) (எ-று)

कथमस्य नाम कुर्वे सहस्रनाम्नां हानन्तनाम्नो वा ।

इति नूनं गर्गमुनिश्चक्रे तव नाम नाम रहसि विभो ! ॥ ७५ ॥

(ப-ரை) सहस्रनाम्नः = ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களுடைய
வரும், वा = அல்லது अनन्तनाम्नः = முடிவற்ற பெயரையுடையவரு
மான अस्य = இவருக்கு कथम् = எவ்விதம் नाम = பெயரை कुर्वे = செய்.

வேன் इति नाम=எனம் தவிலைக்கொண்டே गर्गमुनिः=கர்க்கருஷியா
னவர் हेविभो!=ஹேப்ரபோ! तव=உமக்கு रहसि=ஹஸ்யத்தில்
नाम=பெயரை चक्र=செய்தார் नूनम्-நீய்ச்சயம். (75) (எ-று)

कृपिधातुणकाराभ्यां सत्तानन्दात्मतां किलाभिलषत् ।

जगदघकर्षित्वं वा कथयदपिः कृष्णनाम ते व्यतनोत् ॥ ७६ ॥

(1-88) ऋषिः=ருஷியானவர் कृपिधातुणकाराभ्यां=கருஷி என்ற
தானுவினாலும், ण என்ற எழுத்தினாலும் सत्तानन्दात्मताम्=ஸத்தருப
மாக விருத்தலையும் ஜனந்தருபமாக விருத்தலையும் अभिलषत्=சொல்
லுகின்றதும், वा=அல்லது जगदघकर्षित्वम्=உலகின் பாபத்தைப்
போக்குகின்றவராக இருத்தலை, कथयत् = சொல்லுகின்றதமான
कृष्ण नाम=கிருஷ்ணன் என்ற பெயரை ते=உமக்கு व्यतनोत्कल=
வைத்தார் போலும். (76) (எ-று)

कृतिर्भूवाचकः शब्दः णश्च निर्वृतिवाचकः ।

तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते ।

என்றபடியும், जगतां अघं कर्षतीति=கூணः என்ற வ்யுத்தபத்தி
ப்படியும் ஏற்படுகின்ற कிருஷ்ण என்ற பதத்தின் பொருள் இந்த
ஸ்ரீலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (எ-று)

अन्यांश्च नामभेदान् व्याकुर्वन्नग्रजे च रामादीन् ।

अतिमानुषानुभावं न्यगदस्वामप्रकाशयन्पित्रे ॥ ७७ ॥

(1-88) अन्यान्=வாக்கதெவன் முதலிய வேறு नामभेदांश्च=பெ
யர்களையும், अग्रजे = தமையனிடத்தில் रामादीन्=ராமன் முதலிய
பெயர்களையும் व्याकुर्वन्=விரிவுபடுத்திக் கூறுகின்றவராய் पित्रे=பிதா
னிடம் त्वाम्=உம்மை अप्रकाशयन्=கொளியட்டிக் காட்டாதவராய்க்
தொண்டி अतिमानुषानुभावम्=அமரனுஷமான மஹிமையை न्यगदस्व
தெளிவாகக் கூறினார். (77) (எ-று)

स्निहति यस्तव पुत्रे मुह्यति न स मायिकैः पुनश्शोकैः ।

द्रुह्यति यस्स तु नश्येदित्यवदत्ते महत्त्वमृषिवर्यः ॥ ७८ ॥

(1-88) यः=எவன் तव=உமது पुत्रे=புத்திரனிடத்தில் स्निहति=
ஸ்னேஹமுள்ள (பக்தியுள்ள) வனாக வாகின்றானோ सः=அவன்
पुनः=மறுபடியும் मायिकैः=அக்தானத்தினாலுண்டான शोकैः=கோ

கங்குலினால் ந முஹி=மோஹிப்பதில்லை (ஐனமரணாதி துக்கத்
தையனுபவிப்பதில்லை) ய:=எவன் துஹி=உமது புத்திரனையும் பொ
ருட்டுச் துரோஹிப்பானோ (எவன் கிருஷ்ணனிடம் பற்றில்லாதவ
னாகிறுப்பானோ) ச:=அவன் நश्यை=நாசத்தை (ஐனமரணாத்
மகமான ஸம்ஸாரத்தை) அபுடைவான். इति=என நை=உம்முடைய
महत्त्वम्=பெருமையை ऋषिवर्यः=ருஷிசிரேஷ்டர் अवदत्=சொன்னார்.

जेप्यति बहुतरदैत्यान् नेप्यति निजवंधुलोकममलपदम् ।

श्रोप्यति सुविमलकीर्तिरस्येति भवद्विभूतिमृषिरुचे ॥ ७९ ॥

(ப-ரை) बहुतरदैत्यान्=அதிகமான அஸுரர்களை जेप्यति=ஐயிக்
கப்போகின்றான் निजवंधुलोकम्=தனது பந்துஜனத்தை अमलपदम्=
நீர்த்துஷ்டமான ஸ்தானத்தை नेप्यति=அடையச் செய்யப்போகின்
றான். अस्य=இந்தப் புத்திரனுடைய सुविमलकीर्तिः=மிக்கப் புனி
தமான கீர்த்திகளை श्रोप्यसि=கேட்கப் போகின்றீர் इति=என भवद्वि-
भूतिम्=உமது மஹிமையை ऋषिः=கார்க்கமுனியானவர் उचे=சொன்
னார். (79) (எ-று)

अमुनैव सर्वदुर्गं तरितास्य कृतास्थमत्र तिष्ठध्वम् ।

हरिरेवेत्यनभिलषन्नित्यादि त्वामवर्णयस्स मुनिः ॥ ८० ॥

(ப-ரை) अमुनैव=இப்புத்திரனாலேயே सर्वदुर्गम्=எல்லாக்கஷ்
டத்தையும் तरितास्य=தாண்டப்போகின்றீர்கள். अत्र=இப்புத்திர
னிடத்து कृतास्थम्=செய்யப்பட்ட ஆதரவுள்ளவர்களாக तिष्ठध्वम्=
இருப்பீர்களாக हरिरेव=ஹரியே इति=என अनभिलषन्=சொல்லா
மல் सः=அந்த मुनिः=முனியானவர் त्वाम्=உம்மைக்குறித்து इत्या
दि=இதுமுதலிய அவதாரசரித்திரம் யாவையும் अवर्णयत्=வர்ணித்
தார். (80) (எ-று)

गगंस्थ निर्गतेऽस्मिन्नन्दितनन्दादिनन्द्यमानस्त्वम् ।

महदमुद्रतकरुणो निर्गमय श्रीमरुपुराधीश ॥ ८१ ॥

(ப-ரை) हेमरुपुराधीश!=ஹேகுருவாயூரில் வசிக்கும் ஈசனே!
अथ-பிறகு गगं=கார்க்கமுனியானவர் निर्गते=தன திருப்பிடம் சென்ற
தும் नन्दितनन्दादिनन्द्यमानः=எந்தோஷித்த நந்தகோபமுதலியோ
ரால் கொண்டாடப்படுகின்ற त्वम्=நீர் उद्गतकरुणः=உண்டான (வெ

ளிவந்த) கருணையுடையவராய் மஹம்=எனது விபாகியை நிர்மய=
போக்குவீராக. (81) (எ-று)

ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஜாதகம் நாமகரண வர்ணனம்
என்ற நூற்பத்துநான்காவது தசகம் முற்றிற்று.

—•••—

अथि सवल मुरारे पाणिजानुप्रचारैः

किमपि भवनभागान् भूषयन्तौ भवन्तौ ।

चलितचरणकक्षे मञ्जुमक्षीरशिक्षा-

श्रवणकुतुकभाजौ चेरतुश्चारुवेगात् ॥ ८२ ॥

(ப-ரை) சவல ! = பலராமனுடன் கூடின அயி! மூரே! = ஒழரா
ரியே! भवन्तौ = நீங்களிருவரும் पाणिजानुप्रचारैः = கை முழந்தான்
இவற்றினுதவிகொண்டு செய்யும் ஸஞ்சாரங்களினால் भवनभागान् =
விட்டி. உள்ள பந்தேசங்களை किमपि = சொல்லமுடியாதபடி भूषयन्तौ =
அலங்கரித்துக்கொண்டும், चलितचरणकक्षे = அசைவின்ற கோமளமான
சரணமாகிற தாமரைப்பூவிலிருக்கின்ற मञ्जुमक्षीरशिक्षाश्रवणकुतुक-
भाजौ = அழகிய சலங்கைகளுடைய ஒலிகளைக்கேட்பதில் சந்தோஷத்
தையுடையவர்களாகக் கொண்டும் वेगात् = வேகமாக चारु = அழகாக
இருக்கும்படி चेरतुः = ஸஞ்சரித்தீர்கள். (82) (எ-று)

मृदुमृदु विहसन्तावुन्मिपहन्तवन्तौ

वदनपतितकेशौ दृश्यपादाब्जदेशौ ।

भुजगलितकरान्तव्यालगतकङ्कणाङ्गौ

मतिमहरतमुच्चैः पश्यतां विश्वनृणाम् ॥ ८३ ॥

(ப-ரை) மீதுமீது = மெள்ளமெள்ள विहसन्तौ = சிரிக்கின்றவர்க
ளும் उन्मिपहन्तवन्तौ = பிரகாசிக்கின்ற பற்களுள்ளவர்களும் वदन-
पतितकेशौ = முகத்தில் விழுந்த கேசங்களையுடையவர்களும் दृश्य-
पादाब्जदेशौ = காணத்தகுந்த தாமரைப்புஷ்பம் போன்ற பாதப்பிரதே
சத்தையுடையவர்களும், भुजगलितकरान्तव्यालगतकङ्कणाङ्गौ = கையி
னின்றும் நழுவி கைகளின் நுனியில் (மணிக்கட்டில்) தடைப்பட்டு
நிற்கின்ற கங்கணங்களின் வடுக்களையுடையவர்களுமான நீங்களிரு
வரும் पश्यताम् = கண்கொண்டு சேகிக்கின்ற विश्वनृणाम् = எல்லா மனி

தற்களுடையவும் மதிமூட்டியை உயி: = அதிகமாக அஃரதமூ = சுவர்த்து
விட்டார்கள். (83) (எ-று)

अनुसरति जनौघे कौतुकव्याकुलाक्षे

किमपि कृतनिनादं व्याहरन्तौ द्रवन्तौ ।

वलितवदनपद्मं पृष्ठतो दत्तदृष्टी

किमिव न विदधाथे कौतुकं वासुदेव ॥ ८४ ॥

(ப-ரை) ஹேவாசுதேவ=ஓ கிருஷ்ணா! ஜனௌ=ஜனக்கூட்டமானது
கௌதூகவ்யாகுலாக்ஷே=ஆவல்கொண்டு அகைகின்ற கண்களுள்ளதாக அநு-
சரதி=பின் தொடருங்கால் கிமபி=மிக்க மனோஹரமாக கृतநிநா-
தம்=செய்யப்பட்ட சப்தத்தையுடைத்தாயிருக்கும்படி வ்யாஹரந்தௌ=
வார்த்தை சொல்லுகின்றவர்களும் ட்ரவந்தௌ=இங்குமங்கும் வேகமாக
ஓடுகின்றவர்களும் (தண்ணீர்த் தொடர்ந்துவரும் ஜனக்கூட்டம் வெகு
தொலையில் நின்றுவிட்டால்) வலிதவதனபத்மம்=பின்னால் திருப்பப்
பட்ட முகபத்மத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்படி. தத்தத்ரீ=அவர்களிடஞ்
செலுத்தப்பட்ட கண்களையுடையவர்களுமான நீங்கள் கிமிவ கௌது-
கம்=எத்தகைய ஆதர்த்தத்தைத்தான் ந விததாथே=உண்டுபண்ணினீர்
களில்லை. (84) (எ-று)

द्रुतगतिपु पतन्तावुत्थितौ लिप्तकौ

दिवि मुनिभिरपङ्क्तैः सस्मितं वन्दमानौ ।

द्रुतमथ जननीभ्यां सानुकम्पं गृहीतौ

मुहुरपि परिबधौ द्राघ्युवां चुंवितौ च ॥ ८५ ॥

(ப-ரை) த்ருதகதிபு = வேகமான லோட்டங்களில் [வஜகர்த்மே=
இடைச்சேரியிலுள்ள சேற்றில்] பதந்தௌ=விழுகின்றவர்களும் உதி-
தௌ=பின்னர் அதனின்றிபெழுந்தவர்களும் லிப்தகௌ=உடம்பில் பூசிக்
கொண்ட சேற்றையுடையவர்களும் அபங்கு: = எவ்வித தோஷமுமற்ற
வர்களான திவி: = ஆதர்த்திலுள்ள முனிभि: = (ருஷிசுனினால்) சஸி-
தம்=புன்னையுடன் கூடியிருக்கும்படி வந்தமானௌ=வணங்கப்படுகின்
றவர்களும் அத்=பிறகு ஜனனிப்யாம்=தாய்மார்களினால் சானுகம்பம்=கரு
ணையுடன் கூடியிருக்கும்படி த்ருதம்=வேகமாக த்ருதௌ=வாரியெடுக்கப்
பட்டவர்களுள் முஹுரபி=அடிக்கடி பரிவதௌ= ஆவிக்கனஞ்செய்யப்பட
டவர்களுமான யுதாம்=நீங்கள் த்ருக்=விரைவாக சுவீதௌ =முத்தமு
மிடப்பட்டார்கள். (85) (எ-று)

ஸுதகுசுபரமக் கீ ஧ாயந்தி பவந்த்
 தரலமதி யசோதா ஸ்தந்யதா ஧ந்யதந்யா ।
 கபட்புஷ்ப ! மध्ये முபஹாஸாஹூர் து
 த்ஷனமுகுலஹ்யம் வீக்ஷ்ய வக்ஷம் ஜஹர் ॥ ௮௬ ॥

(ப-ரை) கீகபட்புஷ்ப ! = ஓய் பெரியான கோபாலனே ! ஸுத-
 குசுபரமம் = பாலைப் பெருக்குகின்ற குசுபாரத்தை யுடைய தந்தையிருக்கும்
 பாடியும் தரலமதி = கருவாய் கிரம்பின புத்தியை யுடைய தந்தையிருக்கும்
 பாடியும் பவந்தம் = பம்மை அடிப்படியில் ஧ாயந்தி = வைத்துக்கொண்டு
 ஸ்தந்யதா = பாலைக்கொடுக்கின்ற ஧ந்யதந்யா = மிக்க பாக்கவாசாலியான
 யசோதா = யசோதாபானவள் மध्ये = பால் குடிக்குநிலையில் முபஹா-
 ஸாஹூம் = அழகிய புன்கிரிப்பின் முனையையுடையதும் த்ஷனமுகுலஹ-
 வம் = பற்களாகிற மொக்குகளினால் மனத்தைக் கவருகின்றதுமான
 தே = உம்முடைய வக்ஷம் = முகத்தை வீக்ஷ்ய = பார்த்து ஜஹர் = சந்தோஷித்
 தான். (86) (எ-று)

ததநு சரணவாரி தாரகேஸாகமாரா
 நிலயததிபு ஸ்வேலந்நாலாபலயசாலி ।
 பவநசுகவிடாலந் வத்சகாங்காநுதாவந்
 கதமபி கதஹசைகோபகேவாரிதாஃ ॥ ௮௭ ॥

(ப-ரை) ததநு = திறகு சரணவாரி = காலால் நடக்கின்றவரும்
 தாரகேஸாகம் = கோப குமாரர்களுடன் கூட அராது = அருகிலுள்ள
 நிலயததிபு = சேவையு வீடுகளில் ஸ்வேலந் = விளையாடுகின்றவரும் வாலா-
 பலயசாலி = பாலர்க்குரிய சாபல்யம் நிறைந்தவரும், பவநசுகவிடா-
 லந் = வீட்டிலுள்ள கிளி பூனை இவைகளையும் வத்சகாங்கா = கன்றுகளையும்
 அநுதாவந் = பின் தொடர்ந்து ஒடுகின்றவருமான ததம் = தீர் கதஹ-
 சை = செய்யப்பட்ட சிப்பினையுடையவர்களான கோபகை = கோபாலர்
 களால் கதமபி = வெகு சமையப்பட்டு வாரிதா = தரிக்கப்பட்டவராக
 அஃ = ஆவீர். (87) (எ-று)

ஹ்ரஸஹிதஸ்வம் யத்யதோபயாத்
 விவசுபதிதநேவாஸ்தத் ததேவ கோப்ய : ।
 விவஸிதசுஹ்யா விஸுதாபத்யத்ய
 முஹர் முஹ்யத்யத்யா நியமாஸந் ॥ ௮௮ ॥

(ப-ரை) हेमुरहर ! = முராஸுரனைக்கொன்ற கிருஷ்ண ! त्वम् = நீர் हलधरसहितः = பலராமனுடன்கூட यत्रयत्र = எங்கெங்கு उपयातः = சென்றீரோ तत्रतत्रैव = அந்தந்தவிடத்திலேயே गोप्यः = கோபிகைகள் विवशपतितनेत्राः = தன்னிலையற்றவிறுந்த நேத்திரமுள்ளவர்களாகவும் विगलितगृहकृत्याः = விடுபட்ட வீட்டுவேலையையுடையவர்களாகவும் विस्मृतापत्यभृत्याः = மறக்கப்பட்ட குழந்தை வேலைக்காரர் இவர்களுையவர்களாகவும் मुहुः = அடிக்கடி अत्यन्ताकुलाः = மிகவும் கலங்கினவர்களாகவும் नित्यम् = நாள்நோறும் आसन् = ஆயினர். (88)

प्रतिनवनवनीतं गोपिकादत्तमिच्छन्

कलपदमुपगायन् कोमलं चापि नृत्यन् ।

सद्ययुवतिलोकैरपितं सर्पिरश्नन्

कचन नवविपकं दुग्धमप्यापिवस्त्वम् ॥ ८९ ॥

(ப-ரை) त्वम् = நீர் गोपिकादत्तम् = கோபிகைகளால் கொடுக்கப் பட்ட प्रतिनवनवनीतम् = புதிதுபுதிதான வெண்ணையை इच्छन् = விரும்பிக்கொண்டு कलपदम् = மிக்க இனிமையான பதங்களையுடையதாக இருக்கும்படி उपगायन् = பாடிக்கொண்டும், चापि = ஒருவிடத்தில் कोमलम् = அழகாக இருக்கும்படி नृत्यन् = நர்த்தனஞ்செய்துகொண்டும் सद्ययुवतिलोकैः = தையையுடன் கூடினஸ்திரீ ஸுவங்களால் கொடுக்கப் பட்ட सर्पिः = வெண்ணையை अश्नन् = சாப்பிட்டுக்கொண்டும் कचन = ஒருவிடத்தில் नवविपकम् = புதிதாய் காய்ச்சப்பட்ட दुग्धमपि = பாடையும்கூட आपिवः = குடித்தீர். (89) (எ-று)

मम खलु वलिगेहे याचनं जातमास्ता-

मिह पुनरवलानामग्रतो नैव कुर्वं ।

इति विहितमतिः किं देव संत्यज्य याचनां

दधिघृतमहरस्त्वं चारुणा चोरणेन ॥ ९० ॥

(ப-ரை) हेदेव ! = ஹேகிருஷ்ண ! मम = எனக்கு पूर्वम् = முந்தின வாமனாவதாரத்தில் वलिगेहे = பரிக்ஷிக்கிரவர்த்தியின் வீட்டில் याचनम् = யாசித்தலானது जातहलु = ஏற்பட்டதன்றோ. आस्ताम् = அஃதிருக்கட்டும் ஆகவே पुनः = திரும்பவும் इह = இந்த அவதாரத்தில் अवलानाम् = ஸ்திரீகளுடைய अग्रतः = முன்னிலையில் नैवकुर्वं = செய்யவேமாட்டேன் इति = என विहितमतिः = செய்யப்பட்ட நிர்ணயத்தையுடையவராய் त्वम् = நீர்

யாஜ்நாம்=யாசகையை சந்யஸ்ய=விட்டு வாரூண்=அழகியவரோடு=கிருட்டி
 னால் தயிவதம்=தயிர் தெய்வம் அஃ: கிம்?=அபற்றித்தீர என்னை
 தவ தயிவதமோபே தாபயோபாஜனா-

மபஜத ஹ்ரி ரோபா நாவகாஷ் ந ஷோக: ।

ஹ்ரியமபி முபிதவா ஹ்ரிசிந்தோ ந்யதாஸ்த்வம்

ச மம சமய ரோகாந் வாதேஹாதிநாத ! ॥ ११ ॥

(ப-ரை) ஹ்ரியாதேஹாதிநாத!=குருவாயுழியில் வலிக்கும் நாதனே!
 நய=உம்முடைய தயிவதமோபே=தயிர் தெய்வத்திருட்டில் தாபயோபாஜனா-
 நாம்=கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களுடைய ஹ்ரி = மனத்தில்
 ரோப: =கோபமானது அவகாஷம்=இடத்தை, நாமஜத=அடையவில்லை.
 ஷோக: =அங்கமும் அவகாஷம்=இடத்தை நாமஜத=அடையவில்லை.
 த்வம்=நீர் ஹ்ரியமபி=மனத்தையும் கூட... முபிதவா=கிருட்டி ஹ்ரிசிந்தோ=
 சந்திரன் முத்திரத்தில் ந்யதா: =முத்திரிவிட்டார். ச: =அந்த நீர்
 மம=என்னுடைய ரோகாந்=வாதரோகத்தை சமய=போக்குவிராக.

சாஸ்திரே ந விபு விலோக்ய ஫லமித்ய்வாஜ் தாத் முஹ:

சம்பிரத்யா ததா ததீயவச்சா ப்ரோக்ஷிதவாஹௌ த்வயி ।

சிவ் தேவ சாஸி ச தே கரணாந் கிம் ப்ரமஹே சபத

ஜ்யோதிமேண்டலபுரிதாஸிலவபு: ப்ராஜா விராஜுபதாம் ॥ १२ ॥

(ப-ரை) தேவ!=ஓ தேவனே! அந்=பிறகு சாஸ்திரே=கையின்
 நுனியில் விபு-சந்திரனை விலோக்ய-கண்டு ஫லமிதி-பழமென்ப
 தாய் அமாம்-தாயையும் தாத-தந்தையையும் சம்பிரத்ய-நன்குவேண்
 டிக்கொண்டு அந்-பிறகு ததா-அப்பொழுது த்வயி-நீர் ததீயவச்சா-
 அத்தாய்தந்தையின் வார்த்தையினால் ப்ரோக்ஷிதவாஹௌ-நன்கு உயரத்
 தூக்கப்பட்ட வாகையுடையவராக இருக்கும்பொழுது ச: -அந்த
 சாஸி-சந்திரன் தே-உம்முடைய கரம்-கையை அநாந்-அடைந்துவிட்
 டான். கிம் ப்ரமஹே-நாமென்ன சொல்லுவோம். சபதஜ்யோதிமேண்டல-
 புரிதாஸிலவபு: -சையில் விழுந்த சந்திரனுடைய கார்த்திக் கூட்டங்
 களினால் நீரப்பப்பட்ட என்ன கார்த்தியுமுடையவராய் விராஜு-
 பதாம்-விராட்டுபியாகவிருந்தலை ப்ராஜா:-அடைந்தீர் சிவம்-இதுவெகு
 ஆய்ந்தியமாகவிருந்தது. (92) (அ-று)

கிம் கிம் வதேதமிதி சம்பிரமபாஜமேந்

வ்ராஹ்வே ஜ்ஞமமும் பரிமஜ்ய தாதம் ।

मायां पुनस्तनयमोहमयीं वितन्व-

ज्ञानन्दचिन्मय जगन्मय पाहि रोगात् ॥ ९३ ॥

(ப-ரை) அநந்நதம்யநம் ! = ஆனந்தம்யநம் சின்மயநுமானவரே !
 ஹேஜகம்ய ! - ஹே ஜகன்மயரே ! வத-இப்பொழுதுண்டான இம்-இது
 கி் கி் ? - என்னை ? என்னை ? இதி-என்று சந்திரமபாஜம்-பரபரப்பை
 யடைந்த னம்-இந்த தாதம்-பிதாவான நந்தகோபரை வஹ்ணவே-பரம்
 ஹமாகிற சமுத்திரத்தில் ஶ்ணம்-கொஞ்சகாலம் பரிமய-மூழ்க்கி
 புன:-திரும்பவும் தனயமோஹமயிம்-புத்திரனென்ற மோஹத்தைத்தரு
 கின்ற மாயம்-மாயையை வதந்வந்-உண்டுபண்ணின தம்-நீர் அமம்-
 இந்த என்னை ரோகம்-வாதரோகத்தினின்றும் பாஹி-காத்தருள்வீராக.

இவ்விதம் கிருஷ்ணனுடைய பாலகீர்டா வர்ணனமென்ற
 நாற்பத்தைந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

अयि देव पुरा किल त्वयि स्वयमुत्तानशये स्तनन्धये ।

परिजृम्भणतो व्यपावृते वदने विध्वमचष्ट वलुवी ॥ ९४ ॥

(ப-ரை) அயி ! தேவ ! புராகில = முன்னொருஸமயத்தில்
 த்வயி-நீர் உத்தானசயை-ஊர்த்தவமுகமுள்ளவராக (மல்லாக்காக) ப்படுத்
 துக்கொண்டு ஸ்தனந்நயை-பால்குடிக்குங்கால் ஸ்வயம்-தானாகவே பரிஜு-
 மணத:-கொட்டாவி விடுவதன்மூலம் வ்யபாவூதெ-திறக்கப்பட்ட வதநெ-
 உமது வாயில் வலுவி-யசோதை விஸம்-உலகை அசு-கண்டாள்.

पुनरप्यथ वालकैः समं त्वयि लीलानिरते जगत्पते ! ।

फलसञ्चयवञ्चनक्रुधा तव मृद्भोजनमूचुरर्भकाः ॥ ९५ ॥

(ப-ரை) ஹேஜகத்நதே ! அய-பிறகு த்வயி-நீர்
 வாலகைஸமம்-குழந்தைகளுடன் கூட புனரபி-மறுபடியும் லீலானி-
 ரதெ-விளையாட்டில் மிக்கப்பற்றுள்ளவராக இருக்குங்கால் ஫லசஞ்ஞய-
 வஞ்ஞனக்ருதா-பழக்கூட்டங்களை தருவதாய்ச்சொல்லி பின்னர் கொடா
 மல் ஏமாற்றின கோபத்தினால் தவ-உமது மூஶ்ரோஜனம்-மண் தின்னலை
 அர்மகா:-குழந்தைகள் கூறு:-தாயினிடஞ்சொல்லினர். (95) (எ-று)

अयि ते प्रलयावधौ विभो क्षितितोयादिसमस्तभक्षिणः ।

मृदुपाशनतो रुजा भवेदिति भीता जननी चुकोप सा ॥ ९६ ॥

(1-ரை) அயி! விமோ!-ஹேப்ரபோ! ப்ரலயாவதௌ-ப்ரளயமாகிற எல்லையில் ஷிதிர்தாஸாஸிஸமஸ்தமஷிண:-ஸ்ரீமத்கலம் முதலியயாவையும், பக்ஷிச்சிஹ்ர தை-உமக்கு மதுபாஸிண:-அற்பம் மண் தின்னுவதனால் ருஜா-ஸியா தியானது மவெத்-உண்டாகும் இதி-என மீதா-பயந்த சா ஜனனி-அந்தத் தாயானவள் சுகோப-கோபத்தையடைந்தாள். (96)

அயி துவிநயாத்மக! த்வயா கிமு மூசா வத வத்ச மஷிதா ।

இதி மாதூரீரம் சிரம் விமோ வததா த்வம் ப்ரதிஜஷிபே ஹசந ॥ 97 ॥

(1-ரை) அயி! துவிநயாத்மக!-அடே! அடங்காத மனத்தை யுடைய வத்ச=குழந்தாய்! வத-இப்பொழுது வ்யா-உன்னால் மூசா-மண் கிமுமஷிதா-எனடா தின்னப்பட்டது இதி-என்ற மாதூரீரம்-தாயின் வார்த்தையை ஹேவிமோ!-ஹேவிமோ! த்வம்-நீர் ஹசந-சிரித் துக்கொண்டு சிரம்=வெகுநேரம் வததாம்-உண்மையற்றதென ப்ரதி-ஜஷிபே-ப்ரமாணஞ்செய்தீர். (97) (எ-று)

அயி தே சகலேவிநிஷிதே விமதிஷ்ஹதந் விதாரயதாம் ।

இதி மாதூவிமதிஸிதோ முஷ் விகஸ்த்ப்ரணிமம் வ்யதாரய: ॥ 98 ॥

(1-ரை) அயி-அடே கிருஷ்ண! சகலே:-உனது தோழர் அண்ணாவான பலராமன் யாவராலும் விநிஷிதே-நீ மண் தின்ன தாக நீய்ச்சயிச்சப்படுங்கால் தே-உனக்குமட்டும் விமதிஷ்ஹத்-அதை யொப்புக்கொள்ள மனமில்லாவிடில் வதநம்-வாய் விதாரயதாம்-திறக் கப்பட்டட்டும் இதி-என மாதூவிமதிஸித:-தாயினால் மிக்க அதட்டப் பட்டவராய் விகஸ்த்ப்ரணிமம்-மலர்ந்த தாமரஸ புஷ்பத்துக்கொப் பான முஷம்-வாயை வ்யதாரய:-திறந்தீர். (98) (எ-று)

அயி மூலவதர்ஸனோஸுகா ஜனநீ தா வது தர்யநிவ ।

பூதிரிவி நிஸிலா ந கெவல் ஸுபநான்யப்யஸிலான்யதீஹ: ॥ 99 ॥

(1-ரை) அயி! - ஓய்! மூலவதர்ஸனோஸுகாம் - ஸ்வல்பமேனும் மண்ணை வாயில் காண ஆவல் கொண்டவளான தாம்-அந்த ஜனநீ-தாயை வது-அதிகமாக தர்யநிவ-திருப்தி செய்துவைப்பவர்போல நிஸிலா பூதிரிவி-முழு பூமியை ந கெவல்-மட்டுமல்லாது அஸிலா-நி-ஸம்ஸந்தமான ஸுபநான்யபி - லோகங்கடையும் அதீஹ:- வாயில் காணச் செய்தீர். (99) (எ-று)

கூஹிதநம்ஸுபி: கசித் கசிதம் கூஹிதஸாதலம் ।

மனுஜா தனுஜா: கசித் சூரா தததே கி ந ததா த்வதானே ॥ 100 ॥

(ப-ரை) குஹித்-ஒருவிடத்தில் வனம்-காடும், கசித்-ஒரு விடத்தில் அமயுதி:-ஸமுத்திரமும், கசித்-ஒருவிடத்தில் அஹம்-மேகமும் குஹித்-ஒரிடத்தில், ரசாதலம்-பாதாளலோகமும் கசித்-மற்றோரிடத்தில் மனுஜா:-மனிதர்களும், தனுஜா:-அக்ஷரர்களும் சூரா:-தேவர்களாக ததா-அப்பொழுது த்வானந்-உமது வாயில் கிம்-எதுதான் நடவடிக்கை-பார்க்கப்படவில்லை. (100) (எ-று)

கலசாंबுधिशायिनं पुनः परवैकुण्ठपदाधिवासिनम् ।

स्वपुरश्च निजार्भकात्मकं कतिधा त्वां न ददश सा मुखे ॥ १०१ ॥

(ப-ரை) சா-அந்தயசோதை த்வாம்-உம்மை, கலசாंबுधिशायि-நம்-பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருப்பவராகவும், புன:-மறுபடியும் பரவैकुण्ठपदाधिवासिनम् - சிறந்தவைகுண்டபதத்தில் வசிப்பவராகவும், स्वपुरश्च-தனக்குமுன்னிலையில் நிजार्भकात्मकम्-தனது குழந்தைவடிவமுடையவராகவும் मुखे-வாயில் கतिधा-பின்னும் என்னென்னவிதமாகவும் தான் நடவடிக்கை-காணவில்லை. (101) (எ-று)

विकसद्भुवने मुखोदरे ननु भूयोपि तथाविधाननः ।

अनया स्फुटमीक्षितो भवाननवस्थां जगतां वतातनोत् ॥ १०२ ॥

(ப-ரை) நனு!-ஹேகுருஷ்ண! विकसद्भुवने-ப்ரகாசிக்கின்றபுவனங்களையுடைய मुखोदरे-வாயினுள்ளில் भूयोपि-மறுபடியும் तथा-विधानन:-ப்ரகாசிக்கும் புவனங்களையுடைய முகமுள்ளவரும் अनया-இந்த யசோதையினால் स्फुटम्-தெளிவாக ईक्षित:-பார்க்கப்பட்டவருமான भवान्-நீர் जगताम्-உலகங்களுக்கு अनवस्थाम्-நிலையற்ற தன்மையை वत-அப்பொழுது आतनोत्-செய்தீர். (102) (எ-று)

குறிப்பு-யசோதை தனது குழந்தையின் வாயில் உலகையும் தனது புத்திரனையும் கண்டாள். இவ்விதம் கண்ட அப்புத்திரனுடைய வாயில் ஒரு ஜகத்தையும் தனது புத்திரனையும் கண்டாள். திரும்பவும் அங்கு கண்ட புத்திரனது வாயை உற்றுநோக்க அங்கும் இவ்விதமே கண்டாள். இவ்விதம் காணும்பொழுது இவளால் காணப்பட்ட ஜகத்தானது ஒரிடத்தில் நிலைபெறுது தான் காணும் ஒவ்வொரு முகத்திலும் காணப்படுவதால் அந்த ஜகத்தை நிலையற்றதாகச் செய்தீர் என்பது கருத்து. (எ-று)

ததாலचरितानि च । दधिनिर्मन्थने काले स्मरन्ती तान्यगायत ॥ २ ॥
 क्षौमं वासः पृथुकटितटे विभ्रती सूत्रनखं पुत्रस्नेहसुतकुचयुगं जातकम्पं
 च सुभ्रूः । रज्ज्वाकर्पथमभुजचलत्कङ्कणौ कुण्डले च सिक्नं वक्त्रं कवर-
 विगलन्मालती निर्मन्थ ॥ ३ ॥ तां स्तन्यकाम आसाद्य मधुन्तीं जननीं
 हरिः । गृहीत्वा दधिमन्थानं न्यपेधप्रीतिमावहन् ॥ ४ ॥ तमक्लमारूढम-
 पाययस्तनं स्नेहसुतं सस्मितमीक्षती मुखम् । अहममुत्सृज्य जवेन सा
 यथावुत्सिच्यमाने पयसि त्वधिधिते ॥ ५ ॥ संजातकापः स्फुरितारुणा-
 धरं संदश्य दक्षिर्दधिमन्थभाजनम् । भित्त्वा सृपाशुर्दृषदश्मना रहो जघास

ருடைய பத்னியான யசோதை தானே தயிராக்கடைய வாரம்பித்
 தான். (1) அந்தக் கிருஷ்ணானுடைய பாலசரீதங்கள் எவை எவை
 பாட்டாகப்பாடப்பட்டனவோ அவ்வவற்றைத் தயிர் கடையுங்காலத்
 தில் நினைத்துக்கொண்டு கானஞ்செய்யத்தொடங்கினான். (2) அழகிய
 புருவங்களையுடைய யசோதைபெரிதான் இந்நிப்புப் ப்ரதேசத்தில், நூலி-
 னால் சுட்டப்பட்ட வெண்பட்டு வஸ்திரத்தையும், அசைகின்றனவும்
 புத்திர ஂனேஹத்தினால் பாலைப்பெருக விடுகின்றனவுமான இரண்டு
 ஸ்தனங்களையும், கயிற்றை இழுத்தல் முறம்களைத்தகைகளில் அசை-
 கின்ற சைவனாய்களையும், குண்டலங்களையும், வியர்த்தமுகத்தையும்
 தரிக்கின்றவளாயும், கூந்தலினின்றும் நழுவின மாலதி புஷ்பத்தை
 யுடையவளாயும் ஆகிக் கடைந்து வந்தாள். (3) ஹரியானவர்
 முலைப்பாலிசையுள்ளவராய் வந்து ப்ரிதியை யுண்டுபண்ணுவான்
 கருதித் தயிர் கடையும் மத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கடையும் அந்-
 தத் தாயைத் தடுத்தான். (4) மடியில் வந்தேறின அக்குழந்தையின்
 புன்சிரிப்புடன் கூடின முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ப்ரேமையி-
 னால் பெருகுகின்ற ஸ்தனத்தைப் பானஞ்செய்துவைத்தான். ஆன-
 லோ அடுப்பிலேற்றப்பட்ட பால் பொங்கி வழிவதைக் கண்டதும்
 அவள் குடித்துத் திருப்தியையடையாக குழந்தையை விட்டுவிட்டு
 வேகமாக (அதை இரக்க) ச்சென்றாள். (5) கிருஷ்ணன் கோபத்-
 தையடைந்தவராய் துடிக்கும் சிவந்த உதட்டைப்பற்களினுற் சடித்-
 துக்கொண்டு தயிரேடுள்ள சட்டியை சிறு குழனியினால் உடைத்து
 விட்டுப் பொய்யாகக் கண்ணில் நீரை வருவித்துக்கொண்டு வீட்டின்

मनः ॥ ९ ॥ अन्वञ्चमाना जननी बृहच्चलच्छोणीभराक्रान्तगतिः सुमध्य-
मा । जवेन विस्त्रंसितकेशवन्धनच्युतप्रसूनानुगतिः परामृशत् ॥ १० ॥

கூதாசன் தன் பருமந்தமக்சிணி கர்மந்தமஜ்ஜம்பிணி சுவாபிணி । உதிரி-
மாண் மயவிஹ்லேக்ஷண் டஸ்தே சூஹித்வா மிபயந்த்யவாசுரத் ॥ ११ ॥ த்யக்ஷ-
யதி சூதம் மீதம் விஜ்ஞாயாம்கவத்ஸலா । இயே கில தம் வஜ்ஜ் டாஸ்தாஹ்ரீய்கோ-

அவிழ்ந்த கூந்தல்முடியினின்றும் நழுவின *புஷ்பங்களினால் பின்
தொடர்ந்து வரப்பட்டவளுமான தாயான யசோதை கிருஷ்ணனைப்
பிடித்துக் கொண்டாள். (10)

குற்றஞ்செய்தவரும், அழுகின்றவரும், நாலாபக்கத்திலும் பற்
றின மையையுடைய கண்களைத் தனது கையினால் கசக்குகின்ற
வரும், அங்குமிங்கும் பார்க்கின்றவரும், பயத்தாற் கலங்கின கண்
களை யுடையவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனைக் கையில்பிடித்துக் கொ
ண்டு பயத்தை யுண்டுண்ணவேண்டி (1) அதட்டினாள். (11)
குழந்தையினிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவளும், (2) அங்குமுந்தை

* யோகிகளுக்கும் அடைதற்கரிதான ஸ்ரீகோபாலனைப் பின்பற்
றிப்பிடிக்க நடக்கும் யசோதையம்மாளின் காலடிகளைத் தேவதைகள்
புஷ்பங்கள்கொண்டு பூஜித்தனரோ? என எண்ணும்படியாக விருந்தது
என்பது கருத்து.

(1) अवगुरु=கழியைக்கையில் வைத்துக்கொண்டு பயத்தை
யுண்டாக்கவேண்டி அடிக்கக்கையை ஒங்கினாள். அதாவது:—ஹே அடங்
காத ஸ்வபாவமுள்ளவனே! ஹே வானரபந்தோ! தயிர் சட்டியை உடைத்
தவனே! எங்கடா வெண்ணையைத் தின்பின்றாய். இனி வெண்ணையைத்
திருடமுடியாதபடியும், பையன்களுடன் விளையாட முடியாதபடியும் உன்
னைக் கட்டுகிறேன்பார். இப்பொழுது கழியைக் கண்டு நடுங்குகின்றயா
அடிக்கின்றேன் பார் எனக் கையை ஒங்கினாள்.

(2) तद्वीर्यकोविदा=என்று பதம் பிரித்துக்கொண்டு, கிருஷ்ணன்
மிக்க ரோஷமுள்ளவன் என்பதை அனுபவத்தில் கண்ட யசோதை ரோ
ஷத்தால் காட்டுக்கு ஒடிவிட்டால் என்னபண்ணுகிறது என்று பயந்து
எங்கும் ஒடிவிடாதபடி கயிற்றினால் கட்டத்துணிந்தாள் என்றும் பொருள்
கூறலாம்.

விதா ॥ १२ ॥ न चान्तनं वक्ष्यंरय न पूर्वं नापि चापरम् । पूर्वापरं
वक्षिष्यान्तर्जगतो यो जगद्य यः ॥ १३ ॥ तं मत्वात्मजमव्यक्तं मर्त्यलिङ्ग-
मभोक्षजम् । गोपिकोत्सृखले दास्य वबन्ध प्राकृतं यथा ॥ १४ ॥ तदाम
वध्यमानस्य स्वार्थकस्य हृतागसः । ह्यङ्गुலோनमभूत्तेन संदधेऽन्यच्च
गोपिका ॥ १५ ॥ यदासीत्तदपि न्यूनं तेनाभ्यदपि संदधे । तदपि ह्यङ्गुलं
न्यूनं यद्यदादत्त बन्धनम् ॥ १६ ॥ एवं स्वरोहदामानि यशोदा संदधत्यपि ॥
गोपीनां सुस्मयन्तीनां स्मयन्ती विस्मिताऽभवत् ॥ १७ ॥ स्वमातुः स्वित्र-

யின் சக்தியை அறியாதவளுமான யசோதை குழந்தை பயந்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு வாயிலிருந்து கழியை விரித்துவிட்டு அவரைக் கயிற்றினால் கட்டுவதற்கு விரும்பினாள். (12) எவனுக்கு உள்ளுமில்லையோ, வெளியுமில்லையோ, மேல்பட்டது மில்லையோ, கீழ்ப்பட்டது மில்லையோ, எவன் ஐகத்திற்குமேலிலும் கீழிலும் உள்ளிலும் வெளியிலுமிருக்கின்றானோ, எவன் ஐகத்துமாவானோ, அவ்வயக்கமும் மனிதவேளை பெரித்தவளுமான அந்த * அகோசை ஐகை (நாமாயணை) புத்திரனாகவெண்ணிக்கொண்டு யசோதைப் பரகிருகிஷப்பட்ட புருஷனோப் போன்று கயிற்றினால் உடலில் கட்டத் தொடங்கினாள். அக்கயிறு உடம்புக்குள்ளாவனும், குற்றஞ்செய்தவனுமான தனது குழந்தைக்கு இரண்டு அங்குலம் குறைவாகவிருந்தது. யசோதை அக்கயிற்றை உள் வேறுகயிற்றையும் முடிந்தாள். அக்கயிறும் போதாததாக யாதகாரணத்தாலயிற்றோ (அக்காரணம்பற்றி) அத்துடன் வேறுகயிற்றையும் முடிந்தாள். அதுவும் இரண்டு அங்குலம் குறைவாகவே இருந்தது. இவ்விதம் எந்த எந்தக் கயிற்றை எடுத்தாளோ அது அதவும் இரண்டு அங்குலம் குறைவுள்ளதாகவே ஆயிற்று. இவ்விதம் யசோதை தனது வீட்டிலுள்ள கயிறுகள் யாவற்றையும் முடிந்துகொண்ட போதிலும்கூட (சுட்டமுடியாதவளாகி) மிக்கவிழுந்தவிழுந்துசிரிக்கின்ற கோபிகைகளின் நடுவில் தானும் சிரிக்கின்றவளாய் ஆஸ்சரியத்தை யடைந்தவளாயினாள். (13-17) கியர்த்த உடம்பையுடையவளும், அவிழ்த்தகூந்தல் அதிலுள்ள பூயலை இவற்றையுடையவளுமான தனது தாயினுடைய பரிஸ்ரமத்தைக் கண்

गात्राया विद्मस्तकवरसजः । हृष्टा परिश्रमं कृष्णः कृपयासीत्स्ववन्धने
॥ १८ ॥ एवं संदर्शितावाङ्ग हरिणा भृत्यवश्यता । स्ववशेनापि कृष्णेन
यस्येदं सेश्वरं वशे ॥ १९ ॥ नेमं चिरिञ्चो न भवो न शीरष्यङ्गसंश्रया ।
प्रसादं लेभिरे गोपी यत्तत्प्राप विमुक्तिदात् ॥ २० ॥ नायं सुखापो
भगवान्देहिनां गोपिकासुतः । क्षानिनां चात्मभूतानां यथा भक्तिमतामिह
॥ २१ ॥ कृष्णस्तु गृहकृत्येषु व्याघ्रायां मातरि प्रभुः । अद्राक्षीदर्जुनौ पूर्वं

ஹற்று கிருஷ்ணன் கிருபையினால் தனது பந்தனத்தைச் சம்மதித்
தான். (18) ஹே அங்க! ஈஸ்வரனுடன் கூடின இந்தவிஸ்வமானது
எவரது வசத்திலிருக்கிறதோ பிறர்க்கு வசப்படாதவனும் ஹரியு
மான அந்தக் கிருஷ்ணனால் பக்தனுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்ப
தன்றோ இதனால் நன்கு வெளிக்காட்டப் பட்டது. (19) கோபி
கையான யசோதையானவள் * உரலில் கட்டப்பட்டவனும் பந்த
நிலிருத்தியைத் தருபவனுமான கிருஷ்ணனிடமிருந்து எந்த ப்ரஸா
தத்தை யடைந்தாளோ அந்த இந்த ப்ரஸாதத்தை(புத்திரனினும்)
ப்ரம்ஹதேவன் அடைந்தாரில்லை. (தனது ஆத்மாவாபினும்) சிவ
னும் அடைந்தாரில்லை. தனது அங்கத்தை யடைந்தவளான லக்ஷ்
மியும் அடைந்தாளில்லை. (20) கோபிகையின் புத்திரனான இந்தப்
பகவான் இங்கு பக்திமாண்களுக்குச் சுளுவிலடையக்கூடியவனாகவா
வது எவ்விதமோ இவ்விதம் தேஹாபிமானம் நிறைந்ததாபஸர்களுக்
கோ, அபிமான நிலிருத்தியையடைந்து ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் கலந்
தக்ஞானிகளுக்கோ சுளுவிலடையக் கூடியவனாக வாவதில்லை. (21)
தாயானயசோதை வீட்டுக்காரியங்களி லீடுபட்டவளாக இருக்குங்
கால் ப்ரபுவான கிருஷ்ணனோ அர்ஜுனனிருக்கங்களைக் கண்டார்.

* மூலத்தில் நிமிர்=என்றதற்கு நிமிர் धान्यकुलपुत्र என்ற கோசத்
தையொட்டி உரல் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால்
ஸ்ரீதரவியாக்கியானத்தில் விமுக்திதாப்ரஸாத் லேமிர்=மற்றவர்களும் மோ
கூந்தரும் ஆண்டவனிடமிருந்து ப்ரஸாதத்தையடைந்தனர் என்பது உண்
மைதானுயினும் கோபிகை எதை யடைந்தாளோ அந்த இந்த ப்ரஸாதத்
தை ப்ரம்ஹாவும் அடையவில்லை, சிவனுமடையவில்லை, தனது அங்கத்
திலுள்ள லக்ஷ்மியுமடையவில்லை, எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எவர்
க்கும் கிடைக்காத ப்ரஸாதத்தை கோபிகையடைந்தாளென்பது கருத்து.

गुणकौ धनदात्मजौ ॥ २२ ॥ पुरा नारदशापेन वृक्षतां प्रापितौ मदात् ।
नलकूबरमणिप्रीवाविति ख्यातौ श्रियान्वितौ ॥ २३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गोपीप्रसादो
लूखलवन्धनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

அவைகளோ முன்னர் குபேரனுடைய புத்திரர்களும் ஐஸ்வர்யிதன்
டன் கூடினவர்களும் குற்றயகவகுப்பிற் சேர்ந்தவர்களும் நளகப
ரன், மணிக்ரீவன் எனப் ப்ரலித்தியை யடைந்தவர்களும் மதங்கார
ணமாக நாரதசாபத்தினால் மரத்தன்மையை அடைவிக்கப்பட்டவர்
களுமாவர். (23) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் கோப்ப்ரஸாதம், உலாகலபந்தனம்
என்ற ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••••—

நாராயணீயம்.

एकदा दधिविमाथकारिणीं मातरं समुपसेदिवान् भवान् ।

स्तन्यलोलुपतया निवारयन्नङ्गमेत्य पपिवान् पयोधरौ ॥ १०४ ॥

(ப-ரை) एकदा=ஒருநாள் दधिविमाथकारिणीम्=தயிர்கடைதலைச்
செய்கின்ற मातरम्=தாயை समुपसेदिवान्=அடைந்த भवान्=நீர் स्त-
न्यलोलुपतया=முலைப்பாலில் ஆசைகொண்டிருப்பதுபற்றி अङ्गमेत्य=
மடியிலேறி உட்கார்ந்துகொண்டு निवारयन्=தயிர்கடையும் மத்தைக்
கையால் பிடித்துக்கொண்டு पयोधरौ=முலைகளை पपिवान्=குடித்தீர்.

अर्धपीतकुचकुड्मले त्वयि स्निग्धहासमधुराननाम्बुजे ।

दुग्धमीश दहने परिस्त्रुतं धर्तुमाशु जननी जगाम ते ॥ १०५ ॥

(ப-ரை) हेईश !=ஹேஸஸ்! स्निग्धहासमधुराननाम्बुजे = அழகிய
சிரிப்பினால் இனிக்கும் முகபங்கஜத்தையுடைய त्वयि=நீர் अर्धपीतकु-
चकुड्मले=பாதி குடிக்கப்பட்ட முலைக்காம்பையுடையவராக இருக்
குங்கால் ते=உம்முடைய जननी=தாயானவள் दहने=நெருப்பில் परि-
स्त्रुतम्=பொக்கிவழிகின்ற दुग्धम्=பாலை धर्तुम्=அடக்குவதற்காக
(பொங்காமற் செய்வதற்காக) आशु=சீக்கிரமாக जगाम=சென்றாள்.

சாமிபீதர்மங்ஸங்ஸதக்ரோதபாரபரிபூதசைவா ।

மந்யதஷ்டமுபகூஹா பாடித் ஹந்த் தேவ ததிகாஜனம் த்வயா ॥ 106 ॥

(ப-ரை) ஹேதேவ ! = ஹேதேவனே ! சாமிபீதர்மங்ஸங்ஸதக்ரோத-
பாரபரிபூதசைவா = பாதிசூடிக்கப்பட்ட பாலில் செய்தததையினு
லுண்டான அதிகமான கோபத்தினால் கலங்கின மனத்தையுடைய
வரான த்வயா=உம்மால் மந்யதஷ்டம்=மத்தின் கழியை உபகூஹா=எடுத்து
துக் கொண்டு ததிகாஜனம்=தயிர்ச்சட்டியானது ஹந்த்=அப்பொழுது
பாடித்=உடைக்கப்பட்டது. (106) (எ-று)

உத்யலதநிதமுத்யகைஸ்ததா சநிஷமய ஜனனி சமாஹுதா ।

தவ்யஸோவியஸர்வஹதர்ச சா சத்ய எவ ததிக விஸ்துத் திதௌ ॥ 107 ॥

(ப-ரை) ததா=அப்பொழுது உத்யகை:=உறத்து உத்யலத்=உயரக்
கிளம்பின தவியம்=ஓசையை சநிஷமய=நன்கு கேட்டு சமாஹுதா=
நன்கு வேடிமாக ஓடிவந்த சா=அந்த ஜனனி=யசோதை தவ்யஸோவியஸர்-
வத்=உமதுகீர்த்தியின் கூட்டம்போல திதௌ=பூமியில் விஸ்துத்=சித
றிக்கிடந்த ததிக=தயிரை சத்யஎவ=உடனேயே ததர்ச=கண்ணுற்றுள்.

வேதமார்பரிமாரிதம் ஹவா த்வாமவீத்ய பரிமாரித்யந்த்யஸௌ ।

சந்ததர்ச சுகுதிந்யுலுலே தீயமானவனிதமோதவ ॥ 108 ॥

(ப-ரை) வேதமார்பரிமாரிதம் = முனிகளால் காண்டத்யயநுபங்
களான வேதமார்க்கங்களினால் நாலாபக்கங்களிலும் தேடப்பட்ட
வரான த்வாம்=உம்மைஅஸௌ=இந்த யசோதை அவீத்ய=காணுது ஹவா=
கோபத்துடன் பரிமா:யந்தி=நாலாபக்கங்களிலும் தேடுகின்றவளாய்
சுகுதிநி=புண்ணியசாலியான உலுலே=உரலில் இருந்துகொண்டு
ஓதவே=பூணையையும் பொருட்டு தீயமானவனிதம்=கொடுக்கப்படும்
வெண்ணையையுடைய உம்மை சந்ததர்ச=கண்டாள். (108) (எ-று)

த்வாம் ப்ரகூஹ வத தீதிபாவனாபாஸுரானனசரோஜமாஸு சா ।

ரோபகூபிதமுலி சலிபுரோ வந்தநாய ரசனாமுபாத்த ॥ 109 ॥

(ப-ரை) சா=அவள் தீதிபாவனாபாஸுரானனசரோஜம்=பயத்தின்
அபிரயத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற முகமலத்தையுடையவரான த்வாம்=
உம்மை அஸு=விரைவாக ப்ரகூஹ=கையில் பிடித்துக்கொண்டு ரோப-
கூபிதமுலி=கோபம் நிறைந்த முகமுள்ளவளாய் சலிபுர: =தோழி

களுக்கெதிரில் வந்நாய=கட்டுவதற்கு வேண்டி ரநாமு=கயிற்றை
 உபாப்தே=எடுத்தாள் வத=இது வெகு ஆப்சாரியமாக விருந்தது. (109)

வந்நுமிच्छति यमेव सजनस्तं भवन्तमयि वन्धुमिच्छति ।

सा नियुज्य रशनागुणान् वहन् द्व्यङ्गलोनमखिलं किलैक्षत ॥ ११० ॥

(ப-ரை) அயி!=ஹேபகவான் ! யமு=எவரை சஜன:=மோகத்தி-
 லில் விருப்பமுள்ள சாதுஜனமானது வந்நுமு=ப்ரேமைக்கு வசப்பட்-
 டவராகச் செய்ய இच्छति=விருப்புகிறதோ தமு=அந்த பவन्தமேவ=உம்
 மையே வந்நுமு=கயிற்றால் கட்ட இच्छति=விருப்பங்கொண்ட சா=
 அந்த யசோதையானவள் வஹ்=வெகுவான ரசனா.குணான்=தாம்புக்கயி-
 றுகளை நியுஜ்ய=முடிபோட்டும்கூட அखिलम्=எல்லாக்கயிற்றையும்
 द्व्यङ्गलोनम्=இரண்டு அங்குலம் குறைவுள்ளதாக கில=அன்றோ
 ऐक्षत=கண்டாள். (110) (எ-று)

विस्मितोऽस्मितसखीजनेक्षितां स्वन्नसन्नवपुषं निरीक्ष्य ताम् ।

नित्यमुक्तवपुरिष्यहो हरे वन्धमेव कृपयान्वमंस्थाः ॥ १११ ॥

(ப-ரை) ஹேரே!=நுகிருஷ்ண ! தாமு=அந்த யசோதை விஸ்மிதோ-
 ஸ்மிதசகலிஜனேஷிதா=ஆப்சரியத்தை யடைந்தவர்களும், விழுந்து
 விழுந்துசிரிக்கின்றவர்களுமான தோழிஜனங்களால் பார்க்கப்பட்ட
 வளும், சின்னசன்னவபுஷம்=வியர்ந்தும் தளர்ந்துமான சரீரமுள்ளவளு-
 மாக விருப்பதை நிர்ரிஷ்ய=கண்டு நிய்முக்நவபுரிபி=எப்பொழுதுமே
 முத்தமான(பந்தமற்ற)சரீரமுள்ளவராயினுங்கூட வந்நமேவ=பந்தத்தை
 பே க்ரபயா=கருணையினால் அந்வம்ஸதா:=ஸம்மதித்தீர் அஹோ!=வெகு
 ஆப்சரியமிது. (111) (எ-று)

स्थीयतां चिरमुखले खलस्यागता भवनमेव सा यदा ।

प्रागुल्लखलविलान्तरे तदा सर्पिरपितमदन्नवास्थिथाः ॥ ११२ ॥

(ப-ரை) ஹேல ! =ஹேதுஷ்ட ! உலுலலே=உரலில் சிரம்=வெகு
 காலம் ஸ்ரீயதாமு=இருக்கப்பட்டடும் இதி=என்று சொல்லி சா=அந்த
 யசோதை யதா=எப்பொழுது பவநம்=விட்டை आगता=அடைந்தா-
 னோ ததேவ=அப்பொழுதே प्रागुल्लखलविलान्तरे स्थितम्=முன்னரே உர-
 லின் துவாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற सर्पिः=வெண்ணையை
 अदन्=தின்னுகொண்டு अवास्थिथाः=இருந்தனே. (112) (எ-று)

अथ दशमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—कथ्यतां भगवन्नेतत्तयोः शापस्य कारणम् । यत्तद्वि-
गर्हितं कर्म येन वा देवप्रेतमः ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—रुद्रस्यानुचरौ

यद्यपाशसुगमो भवान्विभो ! संयतः किमु सपाशयाऽनया ।

एवमादिदिविजैर्भिष्टुतो वातनाथ परिपाहि मां गदात् ॥ ११३ ॥

(ப-ரை) ஹேவிமோ! = ஹேவிபுவே! भवान् = நீர் அபாசுசுமோ யதி = பாசமற்ற (விஷயப் பற்றற்ற) வர்களால் சுருவில் அடையக்கூடிய வர் என்பது உண்மையாயின் சபாசயா = பாசத்துடன் (விஷயப் பற்றுடன்) கூடின அனயா = இந்த யசோதையினால் கிமு? ஏன்? संयतः = கட்டப்பட்டவர். हेवातनाथ! = குருவாயூரில் வலிக்கும் நாத! एवमादि = இதை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கும்படி दिविजैः = தேவர்களால் अभिष्टुतः = குதிக்கப்பட்ட நீர் माम् = என்னை गदात् = ரோகத்தினின்றும் परिपाहि = காப்பிராக. (113) (எ-று)

இவ்விதம் கிருஷ்ணனுடைய உலாகலபந்தனவர்ணன
மேன்ற நாற்பத்தேழாவது தசகம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) दशमेऽपातयद्रिङ्गमन्तरा यमञ्जुनौ ।

तत्रत्याभ्यां च देवाभ्यां कृष्णः स्तुत इतीर्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) இடையில் கட்டின உரலை இழுத்துக்கொண்டு நடுவில் செல்லுகின்ற கிருஷ்ணன் இரட்டையாகச் சேர்ந்து முளைத்திருக்கின்ற அர்ஜுன மரங்களைக் கீழில் தள்ளிவிட்டார் என்றும், அவற்றிலுள்ள தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டார் என்றும் இந்தப் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ராஜன் சொல்லுற்றார்—ஹே பகவன்! சாபத்துக்குக் காரணமான அவர்களுடைய கெட்ட கார்யம் யாதுண்டோ அதையும், எதனால் பாகவதோத்தமரான நாரதருக்குக்கூட கோபமுண்டாயிற்றோ அந்த இதையும் சொல்லவேண்டும். (1) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—

भूत्वा सुहृमौ धनदात्मजौ । कैलासोपवने रम्ये मन्दाकिन्यां मदोत्कटौ ॥२॥
 वारुणीं मदिरां पीत्वा मदाधूर्णितलाल्भनौ । स्त्रीजनैरनुगायद्भिश्चेरतुः
 पुष्पिते घने ॥ ३ ॥ अन्तः प्रविश्य गङ्गायामभोजयन्नराजिनि । चिक्रीड-
 तुर्युवतिभिर्गजाधिप करेणुभिः ॥ ४ ॥ यदृच्छया च देवर्षिभगवांस्तत्र
 कौरव । अपश्यन्तारदो देवौ क्षीवाणौ समबुध्यत ॥ ५ ॥ तं दृष्ट्वा व्रीडिता
 देव्यो विवस्त्राः शापशङ्किताः । वासांसि पर्यधुः शीघ्रं विवस्त्रौ नैव
 गुहाको ॥ ६ ॥ तौ दृष्ट्वा मदिरामत्तौ श्रीमदान्धौ सुरात्मजौ । तयोरनु-

ருத்திரானுடைய வேலைக்காரர்களான குபேரனது புத்திரர்கள் மிகக் கொழுப்புள்ளவர்களாகவும், அதிகம் மதங்கொண்டவர்களாகவுமாகி வாகலாஸபர்வதத்திலுள்ள அழகிய உத்யான வனத்திலுள்ள கங்கைக்கரையில் புஷ்பங்கள் நிறைந்தவனத்தில் * வருணனிடமிருந்துண்டான மத்யத்தைக்குடித்து அதன் மூலமுண்டான மதத்தினால் சுழலுகின்ற கண்களைபுடையவர்களாய் அநுஸரித்துக்கானம் செய்கின்ற ஸ்திரீ ஜனங்களுடன் கூட சஞ்சரித்தனர். (2-3) தாமரஸ புஷ்பங்களுடைய கூட்டங்கள் நிறைந்த கங்கையின் நடுவில் பிரவேசித்து பெண் யானைகளுடன் இரண்டு ஆண் யானைகள் போல விளையாடினர். (4) ஓே கௌரவ! தைவஸங்கல்பத்தால் அங்குவந்த பகவானும் தேவ ரிஷியுமான நாரதர் அந்தக் குபேர குமாரர்களைக் கண்ணுற்று (அவர்கள்) மதங்கொண்டிருப்பதாகவு மறிந்துகொண்டார். (5) அவரைக்கண்டு இடையில் வஸ்திரமற்றவர்களும், வெட்கமடைந்தவர்களுமான தேவிகள் சாபம் வருமோ என சங்கை கொண்டவர்களாய் விரைவாக வஸ்திரத்தை இடையிற்குற்றிக்கொண்டனரேயன்றி வஸ்திரமிழந்த குழற்பகர்கள் அவ்விதம் சுற்றிக்கொள்ளவில்லை. தேவகுமாரர்களும், தன மதம் நிறைந்தவர்களுமான அவ்விருவரும் மத்யத்தினால் மதங்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவர்களுக்கு மதத்தைப்போக்கும் அனுக்கிரஹம் செய்யவேண்டியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணதர்சனத்தை உண்பெண்ணவேண்டியும் சாபத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றவராய் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

* வருணனை தேவதையாகவுடைய யாதொரு அன்னமுண்டோ தன் மயமான ஸுரை வாருண் எனப்படும் என ஸ்ரீதராசாரியஸ்வாமிகள் சொல்லி இருக்கின்றனர்.

ब्रह्मार्थं शपं दारयन्निदं जगौ ॥ ७ ॥ नारद उवाच—न ह्यन्यो जुषतो
 जोष्यान्बुद्धिभ्रंशो रजोगुणः । श्रीमदादाभिजात्यादिर्यत्र स्त्रीयुतमासवः
 ॥ ८ ॥ हन्यन्ते पशवो यत्र निर्दयैरजितात्मभिः । मन्यमानैरिमं देहमजरा-
 मृत्यु नश्वरम् ॥ ९ ॥ देवसंज्ञितमप्यन्ते कृमिविड्भ्रमसंज्ञितम् । भूतधृक्
 तत्कृते स्वार्थं किं वेद निरयो यतः ॥ १० ॥ देहः किमन्नदातुः स्वं
 निपेक्षतुर्मातुरेव च । मातुः पितुर्वा वलिनः केतुरग्रेः शुनोऽपि वा ॥ ११ ॥
 एवं साधारणं देहमव्यक्तप्रभवाप्ययम् । को विद्वानात्मसात्कृत्वा हन्ति

நாரதர்—“பிரியமான விஷயங்களை அனுபவிக்கின்ற புருஷ
 னுக்கு ஸ்ரீமதத்தை (தன மதத்தை) ச்காட்டி லும் வேருன நற்குடிப்
 பிறத்தல், சிறந்த வீத்தை முதலியவற்றாலுண்டுபண்ணப்பட்ட மத
 மும், மஜோருணத்தின் கார்யமான ஹாஸ்யம் முதலியனவும் புத்தி
 யை அவ்வளவாக அழித்துவிடக்கூடியதன்று. எந்த ஸ்ரீமதம் வந்தா
 லோ ஸ்திரீகளும், ருதாடுதலும், மத்யமும், (சன் குடித்தலும்) உடன்
 உண்டாகின்றனவன்றோ? (8) எந்த ஸ்ரீமதம் வந்த காலத்திலோ
 தனையற்றவர்களும், மனதடக்கமற்றவர்களும், நஸ்வரமான இந்தத்
 தேஹத்தை மூப்பும் மரணமும்ற்றதென எண்ணுகின்றவர்களு
 மான அவர்களால் பசுக்கள் கொல்லப்படுகின்றன. (9) நமதேவ
 னென்றும், பூதேவனென்றுமான பெயருள்ளதாயினும் கூட முடி
 வில் புழுவுவன்றும், பலபென்றும், சாப்பலென்றுமான பெயரை
 யடைகின்ற தேஹம் யாதண்டுடா அதற்குவேண்டி எவன் பிராணி
 களைக் கொல்லுகின்றனோ, எத்தகைய பிராணிவதத்தால் இவன் நர
 கத்தையடையக் கூடுமோ, அத்தகைய சொந்தப்பிரயோஜனத்தை
 (தனக்குவரும் கெடுதலை) இவன் அறியவில்லை யன்றோ? (10) நான்
 என எண்ணப்படும் தேஹமோ அன்னம் கொடுப்பவனுக்கோ, பிதா
 வுக்கோ, மாதாவுக்கோ, மாதாபஹனுக்கோ, பலமுள்ளவனுக்கோ,
 விலைகொடுத்து வாங்குபவனுக்கோ, எறும்புக்கோ, நாய்க்கோ, அன்
 றோ சொத்தாக விருக்கின்றது. (11) இவ்விதம் பலர்க்குப் பொது
 வானதும், அவ்யக்தத்தினின்றமுண்டானதும், அவ்யக்தத்திலொடுங்
 குவதுமான தேஹத்தை ஆத்மாவாக எண்ணிக்கொண்டு மூடனைத்
 தவிர்த்து வேறு எந்த விதவான்தான் பிராணிகளைக் கொல்லுவான்.
 (12) ஸ்ரீமதத்தால் அறிவிழந்த மூடனுக்கு ஏழ்மையானது மே

ஜந்நுநே஽ஸத: ॥ ௧௨ ॥ ஐஸத: ஶ்ரீமதாந்ஹஸ்ய டாரிஷ்ணம் பரமஜனம் ।
 அஃமௌபஸ்யேந ஶ்ருதானி டரித்ர: பரமீக்ஷதே ॥ ௧௩ ॥ யதா கண்டகவிஜ்ஞாநோ
 ஜந்நோநேக்ஷததி தாம் வ்யதாம் । ஜிவஸாஸ்யம் மதோ லிஜ்ஜேந் ததா஽விஜ்ஞகண்டக:
 ॥ ௧௪ ॥ டரித்ரோ நிரஹ்ஸ்தம்மோ முக்த: சர்வமவீரஹ । குக்ஷ்ஞ் யதக்ஷயாப்ரோதி
 தஜ்ஜி தஸ்ய பரம் தப: ॥ ௧௫ ॥ நியை ஶ்ருக்ஷாமதேஹஸ்ய டரித்ரஸ்யாந்நகாஸிண: ।
 ட்ரித்ரீயாஸ்யநுஸுப்யந்தி ஹிஸாபி விநிவந்தே ॥ ௧௬ ॥ டரித்ரஸ்யேவ யுஸ்யந்தே
 சாஸ்வ: சுமவாஸின: । சஹி: ஶிணோதி தம் தர்ப் தத அராஹிஸுக்ஷந்தி
 ॥ ௧௭ ॥ சாஸூநாம் சமவிக்ஷானாம் முகூ:வ்஛ரணேபிணாம் । உபேக்ஷயை: கிம்
 ஧நஸ்தம்மீரஸஹி:ஸவாஸ்யை: ॥ ௧௮ ॥ ததஹ் மக்தயோமீக்ஷயா வாரூபயா

லான வரித்தாஸ்ரணமாசும். (பையாசும்) தரித்திரன் ஒருவனே
 பிராணிதனேத் தனக்கு ஒப்பாகப் பார்க்கிறான். (13) முள்ளினால்
 அதைச் சப்பிப் பட்ட அந்தமுடையவனும், முகத்தின் வாட்டம் முதலிய
 குறிசனால் எல்லாவிவர்களுக்கும் ஸ்ககமோ அக்கமோ ஸமமான ித
 என அறிந்தவனுமான பரிதன் அந்தத்துக்கச்சத்தை வேறு பிராணிக்கு
 எவ்விதம் விருப்பமாட்டானோ அவ்விதம் முன்சைத்தாக் கஷ்டப்
 பராதவன் விருப்புவதில்லை. (14) அஹங்காரமற்றவனும், * எல்
 லாமதங்காலினாலும், விடுபட்டவனுமான தரித்திரன் அதைச் செய
 லாய் கஷ்டத்தை உடைகிறான் என்பது யாதனட்டோ அதவே அவ
 னுக்கு மேலான தவையகின்றது. (15) பசியினால் வாடின தேஹ
 முள்ளவனும், எப்பொழுதும் அன்னத்தை விருப்புகின்றவனுமான
 தரித்திரனுக்கு இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிவிடுகின்றன. ஹிப்பஸையும்
 விலகுகிறது. ஸமதாஸிகளான ஸாதுக்கள் தரித்திரனுடன் தானாகவே
 கூடுகின்றனர். ஸாதுக்கள் மூலம் (அவன்) அந்த ஆசையைப் போக்
 கிக்கொள்ளுகிறான். அதனின்றும் சிக்கிரமாகச் சுத்தமாகி முக்தாகி
 விடுகிறான். (16-17) ஸமமான சித்தமுள்ளவர்களும், முகுந்தனு
 டைய சரணத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுமான ஸாதுக்களுக்கு வெறுக்
 சுத்தக்கவர்களும் தனத்தினால் கர்வங்கொண்டவர்களும், துஷ்டர்
 களுக்கு ஆச்ரயமான வர்களுமான அஸாதுக்களினால் ஆகவேண்டும
 தென்னை? (18) ஆகவே நான் வருணனை தேவதையாகவுடைய

श्रीमदान्धयोः । तमोमदं हरिष्यामि खेणयोरजितात्मनोः ॥ १९ ॥ यदिमौ
लोकपालस्य पुत्रौ भूत्वा तमःप्लुतौ । न विवाससमात्मानं विजानीतः
सुदुर्मदौ ॥ २० ॥ अतोऽर्हतः स्थावरतां स्यातां नैवं यथा पुनः । स्मृतिः
स्यान्मत्प्रसादेन तत्रापि मदनुग्रहात् ॥ २१ ॥ वासुदेवस्य सांनिध्यं लब्ध्वा
दिव्यशरच्छते । वृत्ते स्वर्लोकतां भूयो लब्धभक्ती भविष्यतः ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच—एवमुक्त्वा स देवर्षिर्गतो नारायणाश्रमम् ॥ नल-
कूवरमणिश्रीवावासतुर्यमलार्जुनौ ॥ २३ ॥ ऋषेर्भागवतमुख्यस्य सत्यं कर्तुं
वचो हरिः । जगाम शनकैस्तत्र यत्रास्तां यमलार्जुनौ ॥ २४ ॥ देवर्षिर्

மத்யந்தினால் மதங்கொண்டவர்களும், தனமதத்தால் அறிவிழந்தவர்களுந், மனோஜயமற்றவர்களும் ஸ்திரீலோலர்களுமான இவர்களுடைய அஞ்ஞானமூல மேற்பட்ட மதத்தைப் போக்கப்போகிறேன். (19) இவர்கள் லோகபாலனான குபேரனது புத்திரர்களாகித் தமோ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும், கெட்ட மதமுள்ளவர்களாகவுமாகி இடையில் வஸ்தியில்லாதிருத்தலை யாதுகாரணத்தாலறிந்தனரில்லை யோ அக்காரணத்தால் எவ்விதமானால் மறுபடியும் இவ்விதம் செய்யாரோ (அத்தகைய) மரமாக இருத்தலை அடையக்கடவர். அப்பிற வியிலும் என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் (முற்பிறவியின்) நினைவு இருக்கும். தேவவருஷத்தில் 100 வருஷங்கள் கடந்ததும் என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் வரஸுதேவனுடைய ஸான்னியதத்தையடைந்து திரும்பவும் தேவபாவத்தையடைந்து பகவத்பக்தி யுள்ளவர்களாக ஆகப்போகின்றனர்” என்றார். (20-22)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—அந்தத் தேவர்ஷியானவர் இவ்விதம் சொல்லி நாராயணஸ்ரமத்தையடைந்தார். நளகூபரன் மணிகர்வன் என்ற *இருவரும் யமளார்ஜுனமரங்களாக உண்டாயினர். (23) எவ்விடத்தில் யமளார்ஜுனங்களிருக்கின்றனவோ அங்கு பகவத்பக்தர்களுள் முக்யரான நாரதமஹருஷியின் வார்த்தையை ஸ்தயமாகச் செய்யவேண்டி பகவான் மெள்ளச் சென்றார். (24) யாது காரணத்தால் தேவர்ஷியான (நாரதர்) எனக்கு மிக்கப்பிரிய

* ஒன்றையொன்று தழுவி இரண்டு மருதமரங்களாகவுமுண்டாயினர் என்று கருத்து.

प्रियतमो यदिमौ धनदात्मजौ । तत्तथा साधयिष्यामि यदगीतं तन्महात्मना
 ॥ २५ ॥ इत्यन्तरेणार्जुनयोः कृष्णस्तु यमयोययौ । आत्मनिर्वेशमात्रेण
 तिर्यग्गतमुलूखलम् ॥ २६ ॥ बालेन निष्कर्षयताऽञ्चगुलूखलं तद्दामोदरेण
 तरसात्कलिताङ्घ्रिवन्धौ । निष्पेतुः परमविक्रममितातिवेषस्कन्धप्रवाल-
 विटपौ कृतचण्डशब्दौ ॥ २७ ॥ तत्र श्रिया परमया ककुभः स्फुरन्तौ
 सिद्धाबुपेत्य कुजयोरिव जातवेदाः । कृष्णं प्रणम्य शिरसाऽखिललोकनाथं
 वदन्नाञ्जलीं विरजसाविदमूचतुः स्म ॥ २८ ॥ कृष्ण कृष्ण महायोगिस्त्व-
 माद्यः पुरुषः परः । व्यक्ताव्यक्तमिदं विश्वं रूपं ते ब्राह्मणा विदुः ॥२९॥
 त्वमेकः सर्वभूतानां देहार्वात्मन्दिश्वेश्वरः । त्वमेव कालो भगवान्विष्णु-

மானவரோ, இந்தக் குபேர புத்திரர்களும் பிரியமானவர்களோ
 ஆக்காரணம்பற்றி மஹாத்மாவான நாரதரால் எது சொல்லப்பட்ட
 தோ அதை அவ்விதமே செய்து முடிக்கிறேன் எனவெண்ணிக்
 கொண்டு கிருஷ்ணானை இரட்டையான பருதமரங்கனின் நடுவில்
 கொண்டு. கிருஷ்ணன் பிரவேசித்தமாத்நிரத்தில் உரல் குறுக்காக
 மாட்டிக்கொண்டது. (25-26) குறுக்காக மாட்டிக்கொண்ட அந்த
 உரலித்தாமோதரனுன் பாலன் இழுக்குங்கால் அப்மரங்கள் பிடுங்கப்
 பட்ட வேர்ப்பிடிப்பை யுடையனவாகவும், பரமனான கிருஷ்ண
 னுடைய பரமக்கிரமத்தினால் மிக்க அசைந்த சுவை, தளிர், கீழே
 இவற்றையுடையனவாகவும், பயங்கரமான சப்தத்தையுடையனவாக
 வும் வேரமாய் விழுந்தன. (27) மரங்களினின்றும் வெளிவந்த
 அக்கிலிகள்போன்று மேலான காந்தியினால் நாலா பக்கத்திலும்
 பிரகாசிக்கின்ற இரண்டு லீத்த புருஷர்கள் அங்கு வந்து எல்லாவுல
 குகளாக்கும் நாதனான கிருஷ்ணனைத் தலையினால் வணங்கிக் கர்வமற்
 றவர்களாய் இருக்கையையும் கூப்பிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்
 லத்தொடங்கினர். (28) “ஹே மஹாயோகின் ! கிருஷ்ண ! கிருஷ்
 ண ! நீர் காரணபூதமான பரமபுருஷனே ஆவீர். ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம
 மான இந்த விஸ்வத்தை உமது ரூபமாக ப்ரம்ஹவித்துக்கள் எண்
 னுகின்றனர். (29) நீரொருவரே எல்லா ப்ராணிகளுடையவும்
 தேஹம், ப்ராணன், அஹங்காரம், இந்திரியம் இவற்றுக்கு ஈஸ்வர
 னாகவிருக்கின்றீர். பகவானும், எங்கும் நிறைந்தவரும், அழிவற்ற

ख्यय ईश्वरः ॥ ३० ॥ त्वं महान्प्रकृतिः सूक्ष्मा रजः सत्त्वतमोमयी ।
 त्वमेव पुरुषोऽध्यक्षः सर्वक्षेत्रविकारवित् ॥ ३१ ॥ गृह्यमाणैस्त्वमप्राप्तो
 विकारैः प्राकृतैर्गुणैः । कोऽन्विहार्हति विज्ञातुं प्राक्सिद्धं गुणसंवृतः ॥ ३२ ॥
 तस्मै तुभ्यं भगवते वासुदेवाय वेधसे । आत्मघातगुणैश्छिन्नमहिम्ने ब्रह्मणे
 नमः ॥ ३३ ॥ यस्यावतारा शायन्ते शरीरिष्वशरीरिणः । तेस्तैरनुह्याति-
 शयैर्वीर्येर्देहिष्वसंगतैः ॥ ३४ ॥ स भवान्सर्वलोकस्य भवाय विभवाय
 च । अवतीर्णांशभागेन सांप्रतं पतिराशिषाम् ॥ ३५ ॥ नमः परमकल्याण
 नमः परममङ्गल । वासुदेवाय शान्ताय यदृणां पतये नमः ॥ ३६ ॥
 अनुजानीहि नौ भूमंस्तवानुचरकिंकरी । दर्शनं नौ भगवत ऋपेरासीदनु-

வரும் ஈஸ்வரனுமான நீரே காலமாகவிருக்கின்றீர். (30) நீரே மஹத்தத்துவமாகவும், மஜோகுணம் ஸத்வகுணம் தமோகுணம் இவை வாய்ந்த ஸபேக்ஷமமான ப்ரகிருதியாகவுமாவீர். நீரே எல்லா கேஷத்திரங்களிலுமுள்ள விகாரங்களை அறிந்தவரும் அந்தர்யாமியுமான புருஷனாவீர். (31) நீரோ திருமயங்களும் ப்ரகிருதியின் காரியங்களுமான குணங்களினால் (புத்தி அஹங்காரம் இந்திரியம் முதலியவற்றால்) கிரஹிக்கமுடியாதவர். ப்ரகிருதகுணங்களினால் சூழப்பட்டவனான எந்த ஜீவன்தான் தனக்கு முன்னரேயுள்ள உம்மை அறிவதற்குச் சக்தனவான். (32) பகவானும் வாஸு தேவனும், ஐகதஸ்ரஷ்டாவும், தன்மூலமேற்படும், ப்ரகாசத்தையுடைய குணங்களினால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்ரோபத்தையுடையவரும், ப்ரம் ஹமுமான அந்த உமக்கு நமஸ்காரம். (33) ஒப்புயர்வற்றனவும் ஜீவார்ஸிதத்தப் பொருந்தாதனவுமான அந்தந்தவீரியங்களுடன் கூட அசீரியான எந்த உமது அவதாரங்கள் சரீரங்களில் காணப் படுகின்றனவோ கர்ம்பலனைத் தரும் அந்த நீர் ஸர்வலோகத்தினுடையவும் கேஷமத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் வேண்டி பரிபூர்ண ரூபத்துடன் இப்பொழுது அவதரித்திருக்கின்றீர். (34-35) ஹே பரமகல்யாண! உமக்கு நமஸ்காரம். ஹேபரமமங்கள! உமக்கு நமஸ்காரம். வாசுதேவரும் சாந்தரும் யாதவர்களுக்குப் பதியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (36) ஹேபூமன்! உமது வேலைக்கான குபேரனுடைய கிங்கரர்களான எங்களுக்கு விடையளிப்பீராக.

ग्रहात् ॥ ३७ ॥ वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां हस्तौ च कर्मसु
मनस्तथ पादयोर्नः । स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां
दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥ ३८ ॥

श्रीशुक उवाच—दत्थं संकीर्तितस्ताभ्यां भगवान्नोकुलेश्वरः । दाष्टा
चोत्सृज्यते वक्षः प्रहसन्नाह गुहाकौ ॥ ३९ ॥ श्रीभगवानुवाच—ज्ञातं मम
पुरेवेतद्विणि कृणात्मना । यच्छ्रीमदान्धयोर्वाग्मिविभ्रंशोऽनुग्रहः कृतः
॥ ४० ॥ साधूनां समचित्तानां सुतरां मत्कृतात्मनाम् । दर्शनाच्चो भवेद्वन्धः
पुंसोऽक्ष्णोः सधितुर्यथा ॥ ४१ ॥ तद्वच्छतं मत्परमौ नलकूवर सादनम् ।

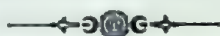
நாரத பஹ்ருவியினுடைய அனுகூலத்தினால் பகவானுன் உம்மு
டைய தரிசனம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. (37) “எங்களுடைய
வாக்கானது தங்களுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதிலும், காதல்கள்
கதையைக் கேட்பதிலும், கைகள் உமது பூஜாதி கர்மங்களிலும்,
மனது உமது பாதங்களை நினைக்கும் விஷயத்திலும், தலையானது
உமக்கு இருப்பிடமாகவான ஐந்தை வணங்குவதிலும், கண்ணு
வது உமது சரீரங்களான ஸாதுக்களின் தர்சன விஷயத்திலும்
இருக்கட்டும்” என்றனர். (38)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—இவ்விதம் அவர்களால் நன்கு ஸ்து
திக்கப்பட்டவரும், கோகுலேஸ்வரரும், கயிற்றால் உரவில் கட்டப்
பட்டவருமான பகவான் கிரித்துக்கொண்டு குற்றயகர்களைப் பார்த்
தது சொல்லுற்றார். (39) ஸ்ரீபகவான் சொன்னதாவது:—“கரு
ணாத்மாவான ருஷியினால் ஸ்ரீமதத்தினால் அந்தர்காலான (அறிவிழந்
தவர்களான) உங்களுக்கு ஸர்வரியத்தை யழித்தல் ரூபமான அனுக
கூலமானது செய்யப்பட்டதென்ற இது முன்னரே என்னுடைய
யப்பட்டது. (40) ஸமசித்தர்களும் மிகவும் என்னிடத்திலர்ப்ப
ணஞ்செய்யப்பட்ட மனதைபுடையவர்களுமான ஸாதுக்களின் தரி
சனத்திலிருந்து மனிதனது பந்தமானது ஸூரியனுடைய தரிசனத்
தினால் கண்களுடைய ப்ரதிபந்தமானது (தடையானது) போல
நீங்கினிடுமன்றோ. (41) ஆனதுபற்றி *ஹே நளகூபர! என்னையே

* இவ்விருவருள் நளகூபரனே முக்கியனாகவாவதால் இவ்விதம்
இவன் மட்டும் அழைக்கப்பட்டான்.

संजातो मयि भावो वामीप्सितः परमोऽभवः ॥ ४२ ॥ धीशुक उवाच—
इत्युक्तौ तौ पश्चिम्य ऋण्य च पुनः पुनः । बद्धोत्खलमामन्य
जगत्तुर्दिशमुत्तराम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे
नारदशापयन्मलार्जुनमुक्तिनिरूपणं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

பரமனாகக் கொண்டவர்களாய் (என்னையே தியானஞ்செய்கின்றவர்
களாய்) வீடுபோய்ச் சேருங்கள். பிறப்பையொழிக்கின்றதும் விரும்
பப்பட்டதும், மேலானதுமான பக்தியானது என்னிடத்தில் உங்க
ளுக்கு உண்டாகிவிட்டது” என்றார். (42) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—
இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அவர்கள் வலம் வந்து அடிக்கடி வணங்கி
இடையில் கட்டப்பட்ட உடையுடைய ஸ்ரீகோபாலனிடம் விடை
பெற்றுக்கொண்டு வடதிசையை நோக்கிச் சென்றனர். (43)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
நாரத சாப, யமளார்ஜுன முக்திரிகுடபணம் என்ற
பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

मुदा सुरौघैस्त्वमुदारसम्मदैरुदीर्य दामोदर इत्यभिष्टुतः ।

मृदूदरः स्वैरुत्खले लग्नदूरतो द्वौ ककुभावुदैक्षथाः ॥ ११४ ॥

(ப-ரை) உடாரசம்மடை:=அதிகமான ஸந்தோஷத்தை யடைந்த
வர்களான சுரௌ:=தேவக்கூட்டங்களால் தாமோதர!:=ஹேதாமோதர!
இதுதிரிய:=என்றழைத்து முது:=ஸந்தோஷத்தினால் அபிஷ்டுத:=ஸ்துதிக்
கப்பட்ட மூதூர:=மேதுவான வயிற்றையுடைய தவம்=நீர் சுவேரம்=உம
திஷ்டப்படி உதூலே:=உலையில் லகந்=ஸம்பந்தித்தவராய் அதூர:=
அருகிலுள்ள து=இரண்டு ககும்பை=மரங்களை உதூதா:=கண்ணுற்றார்.

कुवेरसुनुर्नरकूवराभिधः परो मणिग्रीव इति प्रथां गतः ।

महेशसेवाधिगतश्रियोन्मदौ चिरं किल त्वद्विमुखावखेलताम् ॥११५॥

(11-ரை) நலகூவராபித: = நளகூபரன் என்ற பெயரையுடைய
கூவரேசுரு: = குபேர புத்திரனும் மணிமீவ இத: = மணிகீர்வன் என்ற
பிராம: = பிரமன் தந்தையுடைய மத: = அடைந்த பர: = மற்றவனும் (அக் குபேர
னது மற்றொரு புதல்வனும்) மஹேசுவாதிமததிரா = பரமேஸ்வரனது
சேனையினால் கிடைத்த ஸ்ரீஸ்வரியத்தினால் உம்மதௌ = அதிகம் மதம்
கொண்டவர்களாய் சிரமூல: = வெகுதூரமாகவே வஹிமூல: = உயர்ந்த
தத்தில் மற்றில்லாதவர்களாகவே அசுவலதாம: = விளையாடினர். (115)

சுராபாயா கில தௌ மதாதகதௌ சுராபாயாஹுயௌவதாவதௌ ।

விவாசஸௌ கிலபரௌ ச நாரதௌ பவத்பதேகபவணௌ நிரேக்சத ॥ 116 ॥

(11-ரை) மதாதகதௌ = அதிகம் மதங்கொண்டவர்களும் சுராபாய-
ஹுயௌவதாவதௌ = மத்யத்தையப் பானஞ்செய்ததும், பாடுகின்றதுமான
வெகுயுவதிக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவர்களும் விவாசஸௌ = இடை
யில் வஸ்திரமற்றவர்களாய்க் கொண்டு சுராபாயாமு = ஆகாச கங்கை
யில் கிலபரௌ = ஐஸ்வர்யம் செய்கின்றவர்களுமான தௌ = அவர்களை பவ-
த்பதேகபவண: = உமது சரணமொன்றிலேயே ஈடுபட்டவரான ச: =
அந்த நாரத: = நாரத மஹருஷியானவர் நிரேக்சத கில: = பார்த்தாரணனோ.

மியா பிராலோகமுபாத்தவாசஸ புரௌ நிரிஷ்யாபி மதாந்நிசேதஸௌ ।

ஹமௌ பவத்யுபசாந்திசிட்யே முநிஜ்ஞௌ ஶாந்திமூதே கௌ: சுஶம் ॥

(11-ரை) மியா = மரபு பயத்தினால் பிராலோகம் = ஸ்திரீ ஜனமா
னது உபாத்தவாசஸம் = இடையில் தரிக்கப்பட்ட வஸ்திரமுள்ளதாய்
ருப்பதை புர: = எதிரில் நிரிஷ்யாபி = பார்த்துக்கூட மதாந்நிசேதஸௌ = மத
யத்தினால் மயங்கிவிட சித்தமுள்ளவர்களான ஹமௌ = இவர்களைப் பார்த்து
பவத்யுபசாந்திசிட்யே = உயர்ந்ததில் பக்தியும் வைராக்கியமும்
விரித்திக்கவேண்டி. முநி: = நாரதமுனி ஜ்ஞௌ = சபிக்கத் தொடங்கினார்
ஷாந்திமூதே = வைராக்கியமில்லாவிடில் சுஶம் = சுகமானது கௌ: = ஏது?.

யுவாமவாஸௌ ககூபாத்தமதா சிரம் ஹரி நிரிஷ்யாபி பதம் சுவாமாநுதம் ।

இதாரிதௌ தௌ பவதீக்சணஸ்பூஹா மதௌ வஜாந்நே ககூபௌ வபூவது: ॥ 117 ॥

(11-ரை) யுவாம் = சீக்களிருவரும் ககூபாத்தமம் = மரமாகவிருத்
தில் சிரம் = வெகுதூரம் அவாஸௌ = அடைந்தவர்களாய் இருந்து ஹரிம் =
கிருஷ்ணனை நிரிஷ்ய = சண்ணுற்று அய: = பிறகு சுவஸ்பதம் = சொந்த

மன பதத்தை அவா'னுதம்=அடை விரிசளாக இதிரிதௌ=என்று சொல்
லப்பட்ட தௌ=அவர்கள் பவதீக்ஷணரூபா' மதௌ=உம்மைப் பார்ப்பதிலா
வல் கொண்டவரிசளாய் வஜாந்தை=கோகுலத்தினோரத்தில் ககும்பௌ=
மருதமரங்களாக வமூவது=கூனித்தனர். (118) (எ-று)

அதந்ரமிந்ரத்யுமம் ததாவிதம் சமேயுபா மந்தரகாமினா த்யயா ।

திராயிதௌலரோதநிதௌ திராய ஜிணௌ பரிபாதிதௌ தரூ ॥119॥

(ப-ரை) ததாவிதம்=இரட்டையாசச் சேர்ந்துண்டான இந்-
த்யுமம்=இரண்டு மருதமரங்களை அதந்ரம்=உத்தரஹத்தூடன் கூடி
யிருக்கும்படி மந்தரகாமினா=மெள்ளச்சென்று சமேயுபா=அடைந்தவ
ரான த்யயா=உம்மால் திராய=வெருகாலம் சென்றமைபற்றி ஜிணௌ=
வலுவற்றனவுப் திராயிதௌலரோதநிதௌ=சூறுக்காசமாட்டிக்கொண்
ட உரலின் தடையினால் லேருடன் பிடுங்கப்பட்டனவுமான தரூ=
மரங்கள் பரிபாதிதௌ=நாலாபக்கத்திலும் சிதறுண்டு விழும்படித் தள்
ளப்பட்டன (119) (எ-று)

அபாஜி ஶாஸ்திரதயம் யதா த்யயா ததேவ தத்மதலாஜிரேயுபா ।

மஹாவிபா யக்ஷயுஜேன ததக்ஷணாதபாஜி கோவிந்த பவானபி ரதவௌ ॥120॥

(ப-ரை) ததேவோவிந்த ! =ஹேகோவிந்த ! யதா=எப்பொழுது த்யயா=
உம்மால் ஶாஸ்திரதயம்=இரண்டு மரமானது அபாஜி=முறிக்கப்பட்ட
தோ ததேவ=அப்பொழுதே தத்மதலாது=அதன் மத்யப் பரிதேசத்திலி
ருந்து நிரேயுபா=வெளிவந்தவார்களும் மஹாவிபா=அதிகம் காந்தியுள்
ளவார்களான யக்ஷயுஜேன=இரண்டு யக்ஷர்களால் ததக்ஷணாது=அதே
க்ஷணத்தில் பவானபி=நீரும் ரதவௌ:=ஸ்தோத்திரங்களினால் அபாஜி=
ஸ்துதிக்கப்பட்டார். (120) (எ-று)

இஹந்யமக்தௌபி சமேயதி கமாத்வந்தமேதௌ லலு ருத்சேவகௌ ।

முநிபிரசாடாத்வதஹிமாபதௌ மதௌ வுணாநௌ லலு மகிமுத்தமாம் ॥121॥

(ப-ரை) இஹ=இந்த ஜகத்தில் அந்யமக்தௌபி=வேறுதேவதையினி
டத்தில் பக்தியுள்ளவனுயினங்கூட கமாத்=முறையே பவந்தம்=உம்
மை சமேயதி=அடைகருன். ஏன்? ருத்சேவகௌ=பஹாதேவனைச்
சேவிக்கின்றவர்களான இமௌ=இவ்விருவரும் முநிபிரசாடாத்=நாரதரின்
அனுக்கிரஹத்தினால் பவதஹிம்=உமது சரணத்தை அபாதௌ=

தவர்களாய்க் கொண்டு उत्तमां भक्तिम्=மேலான பக்தியை वृणानौ=வரமாகக்கேட்டுக்கொண்டு गतौ खलु=கொந்த லோகஞ் சென்றனரன்றோ. (121) (எ-று)

ततस्तरुहारणदारुणारवप्रकंपिसंपातिनि गोपमण्डले ।

विलजितत्वज्जननीमुखेक्षिणा व्यमोक्षि नन्देन भवान्विमोक्षदः ॥

(11-ரை) ततः=பிறகு गोपमण्डले=கோபாலர்சனின் கூட்டமானது तरुहारणदारुणारवप्रकंपिसंपातिनि=மாம் விழுந்ததனாலுண்டான பயங்கரமான சிந்தத்தினால் நடுக்கப்பெடுத்து ஒடி வந்தபொழுது विलजितत्वज्जननीमुखेक्षिणा=தான் செய்தகாரியத்துக்கு வேண்டி மிக்கவண்மையை யடைந்தவளான உனது தாயின் *முதத்தைப் பார்க்கின்றவரான. नन्देन=நந்தகோபமால் विमोक्षदः=மோகத்ததைத் தருகின்றவரான भवान्=ஈர் व्यमोक्षि=விடுவிக்கப்பட்டார். (122) (எ-று)

महीरुहोर्मध्यगतो वतार्भको हरेः प्रभावादपरिक्षतोऽधुना ।

इति ब्रवाणैर्गमितो गृहं भवान् मरुपुराधीश्वर पाहि मां गदात् ॥

(11-ரை) महीरुहोः = மமங்களின் मध्यगतः = நடுவையடைந்த अर्भकः = குழந்தையானது हरेः = ஹரியினுடைய प्रभावात् = ஆனாக் காரணத்தினால் वत=இப்பொழுது अपरिक्षतः = காயப்படாதிருந்தது इति ब्रवाणैः = எனச் சொன்னார்கள் நவர்களால் भवान्=ஈர் गृहम्=விட்ட டை गमितः = ஆடை விக்கப்பட்டார். हेमरुपुराधीश्वर ! = ஹேகுருவா புரில் வலிச்சுமீர் ! माम्=என்னை गदात्=ரோகத்தினின்றும் परिपाहि=நன்கு காப்பீராக. (123) (எ-று)

இவ்விதம் யமனாரீஜன பஞ்ஜனவரணனமேன்ற

நாற்பத்தேட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.

(12-ரை) एकादशे समागत्य वृन्दावनमथार्भकः ।

वत्सान् पालयतानेन हतौ वत्सवकासुरौ ॥

* ஹேயசோதே ! என்ன செய்தாய். ஆலோசனை யின்றி இவ்விதம் செய்துவிட்டனையே ? இவ்விதஞ் செய்தல்தகுமா ? எனத் தனது எண்ணத்தைக் காட்டும்படி பார்த்தவரான.

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—गोपा नन्दादयः श्रुत्वा द्रुमयोः पततो रवम् ।
तत्राजमुः कुरुश्रेष्ठ निर्घातभयशङ्किताः ॥ १ ॥ भूम्यां निपतितौ तत्र
ददृशुर्मलार्जुनौ ॥ वधमुस्तद्विज्ञाय लक्ष्यं पतनकारणम् ॥ २ ॥ उलूखलं
विकर्पन्तं दाम्ना दद्धं च बालकम् । कस्येदं कुत आश्चर्यमुत्पात इति
कातराः ॥ ३ ॥ बाला ऊचुरनेनेति तिर्यगतमुलूखलम् । विकर्पता मध्य-
गेन पुरुषावप्यचक्षमहि ॥ ४ ॥ न ते तदुक्तं जग्हुर्न घटतेति तस्य तत् ।
बालस्योत्पादनं तर्वाः केचित्संदिग्धचेतसः ॥ ५ ॥ उलूखलं विकर्पन्तं

(க-ரை) பிறகு குழந்தைகளுடன் கூட பிறுந்தாவனம் வந்து
கன்றுகளை பேய்க்கின்ற இந்தக் கிருஷ்ணனால் வத்ஸாசுரன் பகா
சுதன் இருவரும் கொல்லப்பட்டனர் என இந்தப் பதினொன்றாவது
அத்தியாயத்திற் சொல்லப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹேகுருஸ்ரேஷ்ட! நந்தர் முதலிய
கோபாலர்கள் மரம் விழுக்கின்ற சப்தத்தைக் கேட்டு இடிவிழுந்திருக்
கும் என்ற பயத்தினால் சங்கையை யடைந்தவர்களாய் அங்கு வந்து
சேர்ந்தனர். அங்கு பூமியில் விழுந்துகிடக்கும் இரட்டை மருதமரங்
களைக்கண்டு பரத்யக்ஷத்தில் காணக்கூடிய அந்தலக்ஷியத்தை (ஸ்ரீகி
ருஷ்ணனை) எதிரில் கண்கூடாக்கக்கண்டபோதிலுங்கூட மரம் விழுவ
தற்குறிய காரணத்தையறியாது, கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட உரலை
இழுக்கின்ற குழந்தையையும் கண்ணுற்று எந்த ராக்ஷஸனுடைய
காரியமிது? எந்தக்காரணத்தினால் இந்த ஆஸ்சரியம் நிகழ்ந்தது?
இது உத்பாதம் (அசுபக்குறி) தான் எனப் பயந்தவர்களாய் மயங்கி
நின்றனர். (1-3) “குறுக்காக மாட்டிக்கொண்ட உரலை இழுக்கின்ற
வனும் மரங்களின் நடுவில் சென்றவனுமான இந்தக் கிருஷ்ணனால்
(இம்மரம் கீழில் வீழ்த்தப்பட்டது.) மரங்களினின்றும் வெளிவந்த
கிவ்வியபுருஷர்களிருவரையும் நாங்கள் கண்ணாற்கண்டோம்” எனப்
பாலர்கள் சொல்லினர். (4) அந்தப் பாலனுக்கு அப்பெரிய மரங்
களைப் பெயர்த்தல் என்ற அக்காரியம் பொருந்தாது என அக்குழந்
தைகளின் வார்த்தையை அவர்கள் நம்பவில்லை. சிலரோ ஸந்தேஹத்
துடன் கூடின சித்தமுள்ளவர்களாயினர். (5) நந்தகோபர் கயிற்

ஷாஸா வஜ் சுவமாत्मजम् । विलोषय नन्दः प्रहसद्वदनो विमुमोच ह ॥ ६ ॥
 गीषीभिः स्तोमिभितोऽनृलङ्गमवावालवक्काक्षित् । उद्वायति कचिन्मुग्धस्त-
 द्दशो दास्यन्भवत् ॥ ७ ॥ विभर्ति कचिदाक्षसः पीठकोऽमानपादुकम् ।
 बाहुक्षेपं च कुरुते स्वानां च प्रीतिमावहन् ॥ ८ ॥ दर्शयंस्तद्विदां लोक
 आत्मनो भृत्यवश्यताम् । द्रजस्योवाह वै हर्षं भगवाऽवालचेष्टितैः ॥ ९ ॥
 क्रीणीहि भोः फलानीति श्रुत्वा सत्वरमच्युतः । फलार्थी धान्यमादाय
 ययौ सर्वफलप्रदः ॥ १० ॥ पलविक्रयिणी तस्य च्युतधान्यं करद्वयम् ।
 फलैरपूरयद्वलैः फलभाण्डमपूरि च ॥ ११ ॥

ஸ்ரீனான் காட்டப்பட்ட உரையில் இழுக்கின்ற தனது புத்திரனைப் பார்த்து கிரித்த முகமுள்ளவராய் குழந்தையை அவிழ்த்து விட்டார். (6) பகவானான கிருஷ்ணன் ஒருஸமயம் கோபிகைகளினால் கைகொட்டி உற்ஸாஹப்படுத்தப்பட்டவராய்க் கொண்டு (உலகிலுள்ள) பாலன்போலக் கூத்தாடினார். கூந்தலான ஸ்ரீகோபாலன் மரத்தாற் செய்த யந்திரம்போல அந்தக்கோபிகைகளுக்கு வசப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ஒருஸமயம் உறந்துப்பாடுகிறான். (7) ஒருஸமயம் அவர்களால் “இதைக்கொண்டுவா பார்ப்போம்” என ஏவப்பட்டவனாய் அதைக் கொண்டுவாழடியாதவன் போல ஆஸனப்பலகையையும், மரத்தாற்செய்த படிமுடியைவற்றையும், பாதுகையையும் தூக்குகிறான். அதுமுடியாதபோதிலே தனது பக்தர்களுக்கு டீர்தியையுண்டுபண்ண வேண்டிக்கைகளை உதறிக்கொள்ளுகிறான். (8) பகவானான ஸ்ரீகோபாலன் தான் உலகில் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டிருந்ததில் பகவதஸ்வரீயத்தை யறிந்தவர்க்கு மெய்ப்பித்துக் கொண்டு பாலசேஷ்டிதந்தஸினால் கோகுலத்துக்கே எந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணிவந்தான். (9) (௭-௮)

“பழம் வாங்கவில்லையோ பழம்வாங்கவில்லையோ” என்ற குரலுக்கேட்ட அச்சுதனும் ஸர்வகம்பலப்ரதனுமான கோபாலன் பழத்தில் ஆசைகொண்டவனாய் நெல்லிக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடினான். (10) பழம்விற்கும் ஸ்திரீயானவள் ஒழுக்கிப் போன நெல்லுடைய அவரது இரண்டு கைகளையும் பழங்களினால் நிறப்பினான். அவளது பழக்கடையானது ரத்தினங்களினால் நிறப்

சரிச்சிரகதம் கृष्णं भग्नार्जुनमथाह्वयत् । रामं च रोहिणी देवी
 க்ரிஹதம் வாலகேயஸம் ॥ 12 ॥ பூலிபூசரிதாஹ்வயத் புத்ர மஜ்ஜனமாவஹ । ஜம்-
 ஷதே஽த மவதி விப்ரேயோ தேஹி கா: ஸுசி: ॥ 13 ॥ ப஽ய ப஽ய வயஸ்யாஸ்தே
 மாத்மபூஷாஸ்வலேகதாந் । த்வம் ச ஶ்ரூத: க்ருதாஹரோ விஹர்ஸவ ஸ்வலேகத: ॥ 14 ॥
 நோபேயாதாம் யத ஹதௌ க்ரிஹாஸஜ்ஜன புத்ரகௌ । யஸோதாம் ப்ரேயாமாஸ ரோஹிணி புத்ர-
 வத்ஸலாம் ॥ 15 ॥ க்ரிஹதம் சா ஸுதம் வாலேரதிவேலம் சஹாப்ரஜம் । யஸோதா-
 ஽ஜ்ஜாஹ்விக்ருஷ்ணம் புத்ரஸ்தேஹஸுநுதஸ்தநி ॥ 16 ॥ க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணாவிந்நாஸ்த தாத பஹி
 ஸ்தநம் பிவ । அதம் விஹரே: ப்ருஷ்ணாத: க்ரிஹாஸ்தாஸ்தோஸி புத்ரக ॥ 17 ॥ ஹே

பப்பட்டதாக வாயிற்று. (11) ரோஹிணீ தேவியானவள் யமுனைக்
 கரையையடைந்தவரும். அந்த அமைதிப்பதைப் பிடுங்கித்தள்ளினவரும்,
 பாலகர்சனாடன் அதிகம் விளையாடுகின்றவருமான கிருஷ்ணனையும்,
 * பிறகு பலராமனையும் கூவி அழைத்தாள். ஹேபுத்ர! நீபுழுதி
 படிந்த அங்கமுள்ளவனாகவிட்டனா. என்னாம் செய்யவாடா! அப்
 பனே! இன்று உனது ஜன்மநகரத்திரம் வருகிறது. சுத்தனாகி
 ப்ராம்ஹணர்சனாக்குக் கோதானஞ்செய்வாயாக. உனது தோழர்
 சன் அம்மாவினால் என்னஞ்செய்விக்கப்பட்டும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
 மிருப்பதை இதோபாரடா! நீயும் என்னஞ்செய்து அலங்கரித்துக்
 கொண்டு சாப்பிட்டுவிட்டு விளையாடலாபடா! (12-14) இவ்வித
 மழைக்கப்பட்ட புத்திரர்கள் விளையாட்டிலுள்ள பற்றினால் எது
 போழ்து வரவில்லையோ அதுபோழ்து ரோஹிணியானவள் புத்திர
 னிடத்தில் அதிகம்ப்ரேமையுள்ள யசோதையை அழைக்கும்படி ஏவி
 னாள். (15) அந்தயசோதை புத்திரனிடத்தள்ள என்னேஹத்தினால் பா
 லைப் பெருக்குகின்ற ஸ்தனத்தையுடையவளாய் தமையனுடன்கூடக்
 முழுந்தைசனாடன்கொண்டு கரைகடந்து விளையாடுகின்ற புத்திரனை
 கிருஷ்ணனை அழைக்கத் தொடங்கினாள். ஓகிருஷ்ண! ஓகிருஷ்ண!
 ஹே அரவந்தாஶு! ஹேபுத்ரக! அப்பனே! விளையாட்டுகள் போ
 தும், விளையாடிக் களைத்திருக்கின்றனா, பசியால் வாடிவிட்டனா,

* முதலில் கிருஷ்ணனை அழைக்க அவர் வராததைக்கண்டு பிறகு
 பலராமனைப் பார்த்து ஹேராம! குழந்தாய்! நீ ஓடிவந்து வீடு என்ற
 மைத்தாள்.

रामागच्छ ताताशु सानुजः कुलनन्दन । प्रातरेव कृताहारस्तद्भवान्भोक्तु
मर्हति ॥ १८ ॥ प्रतीक्षते त्वां दाशर्हि भोक्ष्यमाणो ब्रजाधिपः । पहावयोः
प्रियं धेहि स्वगृहान्यात वालकाः ॥ १९ ॥ श्रीशुक उवाच— इत्थं यशोदा
तमशेषशेखरं मत्वा सुतं रोजनिवद्धधीर्बुध । हस्ते गृहीत्वा सहाराममच्युतं
नीत्वा स्ववाद्यं कृतवत्यथोदयम् ॥ २० ॥

गोपघृहा महोत्पाताननुभूय बृहद्वने । नन्दादयः समागम्य ब्रजकार्यम-
मन्त्रयन् ॥ २१ ॥ तत्रोपनन्दनामाह गोपो ज्ञानवयोधिकः । देशकालार्थ-
तत्त्वज्ञः प्रियकृद्रामकृष्णयोः ॥ २२ ॥ उत्थातव्यमितोऽस्माभिर्गोमुलस्य हितै-
षिभिः । आयान्त्यत्र महोत्पाता वालानां नाशहेतवः ॥ २३ ॥ मुक्तः कथं-

என்னப்பனோ! வருவாயடா, பால்முடிப்பாயாக. ஹே அப்பனோ!
ராம! நீக்கிரம வருவாயடா. குலந்தனனான நீ தம்பியுடன் கூட விடி-
யற்காலேரிசையே சாப்பிட்டவரையிற்றே, சாப்பிடுவாயாக, (16-18)
ஹேதாதாரஹ! இந்தக் கோகுலாதிபர் (நந்தகோபர்) சாப்பிடப்
போகின்றவரையம் மன்கள் எதிர்பார்க்கமுடா! இங்குவருவாயடா!
எங்களுக்கு ப்ரியத்தைத்தருவாயடா! ஹே குலத்தைகான்! எங்கள்
வீட்டுக்குப் போய்விடுங்கள் என்முன். (19) (௧-௩)

ஸ்ரீசுகர் பெயர்வருகார்—ஹே க்ருப! இங்கிதம் யசோதை
ள்ளே ஹத்தினால் கட்டப்பட்ட புத்தியையுடையவனாய் ஸர்வலோக
வாயான அந்தக் கோபாலனைப் புத்திரனாகவேண்ணிக்கொண்டு
பலவாழ்நான் கூட. அக்ஷணக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வீட்
டுக்கட்டுவந்து மேல் செய்வவேண்டிய கன்மையைப் பிறகு செய்
தான். (20) நந்தகோபர் முதலிய வயது முதிர்ந்த கோபாலர்கள்
வந்து கூடி ப்ருஹத்வனத்தில் பெரிய உத்பாதங்கடா யனுபவித்துக்
கோகுலத்துக்கு ஹிதமான காரியத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கலாயி
னார். (21) அவர்களுள் ச்ஞானம் வயது இவற்றில் பெரியவரும்,
தேசம் காலம் அவற்றின் பயன் இவற்றின் தத்த்வமறிந்தவரும்,
ராம கிருஷ்ணர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்கின்றவருமான உபநந்த
ரேனப் பெரிய கோபாலர் சொல்லத் தொடங்குகிறார்—கோகுலத்
துக்கு ஹிதத்தைவிரும்புகின்ற நாம் இங்கிருந்து கிளம்பிவிடவேண்
டும். இவ்விடத்தில் பாலர்களின் நாசத்துக்கு ஹேதுக்களான

चिद्राक्षस्या वाल्म्या वालको हासौ । हरैरनुग्रहाऽनूनमन्धोपरि नाप-
 तत् ॥२४॥ चक्रवातेन नीतोऽयं दैत्येन विपदं वियत् । शिलायां पतितस्तत्र
 परिवातः सुरेश्वरैः ॥ २५ ॥ यद्य म्रियेत द्रुमयोरन्तरं प्राप्य वालकः ।
 असावन्यतमो वापि तदप्यच्युतरक्षणम् ॥ २६ ॥ यावदौत्पातिकोऽरिष्टो
 ब्रजं नाभिभवेदितः । तावद्दालानुपादाय यास्यामोऽन्यत्र सानुगाः ॥२७॥
 वनं वृन्दावनं नाम पशव्यं नवकाननम् । गोपगोपीगवां सेव्यं पुण्याद्रिहृ-
 णवीरुधम् ॥ २८ ॥ तत्तन्नाशैव यास्यामः शकटाभ्युक्त मा चिरम् ।
 गोधनान्यग्रतो यान्तु भवतां यदि रोचते ॥ २९ ॥ तच्छुचैकधियो गोपाः
 साधु साध्विति वादिनः । ब्रजान्स्वान्स्वान्समायुज्य ययूरुहपरि-

பெரிய உத்பாதங்கள் (அடிக்கடி) உண்டாகின்றன. (22-23) இந்
 தட்பாலகன் பாலம்மனைக்கொல்லுகின்ற மாக்ஷவியினின்றும் தை
 வாநினைமாகவன்றோ விடுபட்டான். ஹரியினுடைய அனுக்கிரஹத்
 தினால் தான் இவன்மேல் வண்டி விழாதிருந்தது. இது நிச்சிதம்.
 (24) இக்குழந்தை சுழற் காற்றுகூப்பான அனாமனால் பசுநிதன்
 பறக்குமிடமான ஆகாசத்தில் கொண்டுபோசப்பட்டு கற்பாறையில்
 போடப்பட்டவனாய் அங்கு தேவ ம்ரேஷ்டர்களால் நன்கு காப்பாற்
 றப்பட்டான். (25) இந்தக்குழந்தையும், பற்றச்சுழந்தையும் பறங்
 கனின் நடுவில் மாட்டிக்கொண்டு மானத்தை யடையாதிருந்தது
 என்பது யாதுண்டோ அதுவும் அச்சுதனது மகிழ்நையோரும்.
 (26) உத்பாத மூலம் நேரும் ஆபத்தானது கோகுலத்தை எவ்வள
 வுக்குள் அழிக்கவில்லையோ அவ்வளவுக்குள்ளேயே குழந்தைமனை
 எடுத்துக்கொண்டு பரிவாரங்களுடன் கூட இங்கிருந்து வேறிடங்
 சென்றுவிடுவோம். (27) ப்ருந்தாவனம் என்ற வனமோ பசுக்க
 ளுக்கு ஹிதமானதாகவும், புதிதான வேறு (சிறு) காடுகளையுடைய
 தாகவும், கோபர்கள், கோபிகைகள், பசுக்கள் இவர்களால் சேலிக்
 கத்தக்கதாகவும் புண்ணியமான கோவர்த்தனம் முதலிய பலை பசும்
 புற்கள் செடி இவற்றையுடையதாகவும் இருக்கிறது. (28) ஆகவே
 உங்களுக்குப் பிடிக்குமானால் அங்கு இப்பொழுதே போய்விடுவோம்.
 வண்டிகளைக் கட்டுங்கள். கோ தனங்கள் முன்னால் போகட்டும் தாம
 தம் வேண்டாம் என்றார். (29) அதைக்கேட்டு கோபாலர் ஒத்த

ஶ்ருதா: ॥ 30 ॥ ஶுக்ராவாலாந்ஸியோ ராஜந்ஸர்வோபகரணானி ச । அந:ஸ்வாரோ-
ப்யு கோபாலா யந்நா அந்ந:ராசநா: ॥ 31 ॥ கோபநானி பூரஸ்குல்ய ஶ்ருக்ஷாப்யா-
புரீய் சர்வத: । துர்யதோபேண மஹதா யயு: சஹபுரோஹிதா: ॥ 32 ॥ கோப்யோ ரூ஢ரதா
நூநபுசுபுசுமகாந்தய: । க௃ணலீஜா ஜகு: ஶ்ரீதா நிஷ்ககண்ய: சுவாசச:
॥ 33 ॥ ததா யதோதாரோஹிப்யாவேக் ஶகடமாரிசுதே । ரேஜது: க௃ணராமாப்யா
தக்ஷாப்யவணாஸுதே ॥ 34 ॥ வுந்நாவுந் சப்ரவிஷ்ய சர்வகாலசுலாவஹம் । தந
சக்ரவர்தனாசம் ஶகடேர்ப்யவ: ॥ 35 ॥

வுந்நாவுந் கோபநம் யமுநாபுலினானி ச । விஷயாஸிடுததமா ஶ்ரீதீ
ராமமாப்யவயாந்ரப ॥ 36 ॥ பவ் த்ரஜைகஸா ஶ்ரீதி யக்ஷ:தீ வாலக்ஷேதி: ।

ஓரே மனதடையவர்களாய் நல்ல நல்லபெண்க் கொல்லுகின்றவர்க
ளாய் தத்தமநு வண்டிகளைப் பூட்டிக்கொண்டும், வண்டி முதலிய
வற்றில் சாயான்றன வற்றிட்கொண்டும் போசுத்தொடங்கினர். (30)
ஹே மஹன்! கோபாலன் அல்லவர்க்க் கையிலேறித்துக்கொண்
டும், கிழவர்க்கையும், குழந்தைகளையும், ஸ்திரீகளையும், ஸபாஸ்களையு
ம் முயற்சியுடன் வண்டிகளிலேறிக்கொண்டும் எல்லாக் கோத
னங்களையும் விட்டுக்கொண்டும் கொய்துதிக்கொண்டும், புரோஹி
தர்களையும்வழித்துக்கொண்டும் பெரிய சூர்யமென்ற வாத்ய கோ
ஷத்துடன் கொன்றனர். (31-32) கோபிதைகள் பதக்கங்களாக்
கயத்திலணிந்துக்கொண்டும் இடையில் நல்ல வஸ்திரங்களாக் தரித்
துக்கொண்டும், முகத்தில் புதிதாய்ப்பூசின குங்கும காந்தியுள்ள
வர்களாய்க் கொண்டும் வண்டிசாரிலேறிக்கொண்டு மிக்க பரிதியுள்
ளவர்களாய் கிருஷ்ணனுடைய வீடுகளைக் கானஞ் செய்தனர். (33)
அவ்விதமே யசோதையும் ரோஹினியும் கோபாலனுடைய கதா
ப்ரவணத்திலாசை கொண்டவர்களாய் ஓரே வண்டியிலேறிக்கொண்டு
கிருஷ்ணன் பலராமன் இவர்களுடன் விளங்கினர். (34)

எல்லாக் காலங்களிலும் சுதத்தைத் தருகின்ற பிருந்தாவனத்
தில் ப்ரவேசித்து அங்கு அர்த்த சந்திரமண்டலம் போல வண்டிகளி
னுல் கோகுலத்தின் வாஸஸ்தானத்தை யமைத்தனர். (35) ஹே
ந்ருப! ப்ருந்தாவனத்தையும், கோவர்த்தனத்தையும், யமுனையின்
மணல் தீட்டுகளையும், சண்ணுற்று ராம கிருஷ்ணர்களுக்கு உத்தம

கலவாக்யै: स्वकालेन वरसपालौ बभूवतु: ॥३७॥ अविदूरे व्रजभुव: सह
गोपलादारकै: । चारयामासतुर्वत्सानानाम्रीडापरिच्छदौ ॥ ३८ ॥ कचि-
द्वाद्यतो घणुं क्षेपणै: क्षिपत: कचिन् । कचित्पादै: किङ्किणीभि:
कचिकृमिमगोवृषै: ॥ ३९ ॥ वृषायमाणौ नर्दन्तौ युयुधाते परस्परम् ।
अनुकृत्य रुतैर्जन्तुश्चरतु: प्राकृतौ यथा ॥४०॥ कदाचिद्यमुनातीरे वत्सांश्चार-
यतो: स्वकै: । वयस्यै: कृष्णवलयोर्जिघांसुर्द्वय आगमत् ॥ ४१ ॥ तं
वत्सरूपिणं वीक्ष्य वत्सयूथगतं हरि: । दर्शयन्वलदेवाय शनैर्मुग्ध इवासदत्

மான ப்ரீதியாவது உண்டாயிற்று. (36) இவ்விதம் பாலசேஷடி-
தங்களினாலும் மதரமான வார்த்தைகளினாலும் கோகுல் வாசிக
ளுக்கு ப்ரீதியை யுண்டுண்ணிக்கொண்டு சன்றுகளை மேய்ப்பதற்கு
ரிய காலத்தினால் சன்றுகளை மேய்ப்பவர்களாகவாயினர். (37) கோப
குமாரர்களடன் கூட விளையாடுவதற்குரிய பற்பல பொருள்களை
யெடுத்துக்கொண்டு இடைச்சேரிக்கு வயிபத்தில் சன்றுகளை மேய்க்
கத்தொடங்கினர். (38) ஒரு வம்யத்தில் வேணுவை விரித்தக்
கொண்டும், ஒரு வம்யத்தில் சவுண்டி சலில் சல்லையைத்து விசி பில்
வம் முதலிய பழங்களைத் தள்ளிக்கொண்டும், சலங்கைகளுடன்
கூடின கால்களினால் மரங்களை உதைத்துக்கொண்டும், ஒரு வம்யத்
தில் பொய்யான *கோ ரூபம், விஷடரூபம் இவற்றைப் போட்டுக்
கொண்டும், விருஷபம்போல சர்ஜித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொரு
வர் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், (ஹர்ஸம் பயில் முதலிய ஜந்தக்
சளைப் போல) சர்தித்துக்கொண்டும் உலகிலுள்ள முழந்தைகள்
போல ஸஞ்சரித்தனர். (39-40) (எ-று)

ஒருநாள் யமுனாநீரத்தில் தனது தோழர்களுடன் கூட மாம
கருஷ்ணர்கள் சன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கங்கால் அன-
ரன் அவர்களோக் கொல்லவெண்ணக்கொண்டு அங்குவந்தான். (41)
சன்றினுருவ பெடுத்து சன்றுக் கூட்டங்களுடன் சலந்த நிற்றும்
அவனை ப்ரீகோபாலன் சன்னுற்று மறையம்மாசர் பலராமனுக்குக்

* கம்பளத்தினால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு பொய்யாகப் பசுக்
கள் போலும், விருஷபங்கள் போலும் வேஷம் போட்டுக்கொண்டும் விஷா-
யாடினர் என்று கருத்து.

॥ ४२ ॥ गृहीत्वाऽपरपादाभ्यां सहलाङ्गलमच्युतः । भ्रामयित्वा कपित्थाग्रे
 ग्राहिणोद्गतजीवितम् । स कपित्थमहाकायः पात्यमानैः पपात ह ॥४३॥ तं
 घीक्ष्य विस्मिता बाला इशशंसुः साधु साधिवति । देवाश्च परिसंतुष्टा
 बभूवुः पुण्यघर्षिणः ॥ ४४ ॥ (वत्ससुरं हतं श्रुत्वा ब्रजे गोप्यश्च विस्मि-
 ताः) ॥ तौ वत्सपालकौ भूत्वा सर्वलोकैकपालकौ । सप्रातराशौ
 गोवत्सांश्चारयन्तौ विचरतुः ॥ ४५ ॥ स्वं स्वं वत्सकुलं सर्वं पाययिष्यन्त
 एकदा । गत्वा जलाशयाभ्याशं पाययित्वा पपुञ्जलम् ॥ ४६ ॥ ते तत्र
 दृदशुवाला महासत्त्वमवस्थितम् ॥ तत्रसुवर्जनिर्मिष्टं गिरिः शृङ्गमिव च्युतम्
 ॥ ४७ ॥ स वै दको नाम महानसुरो वक्ररूपधृक् । आगत्य सहसा कृष्णं
 तीक्ष्णतुण्डोऽग्रसहली ॥ ४८ ॥ कृष्णं महावक्रस्तं दृष्ट्वा रामादयोऽर्भ-

கான்பரித்து அழியாதவன்பேரால்அவனதருகில் வந்தார். (42) அச்சு
 தன் பின்னுள்ள காம்பால் வாலுடன் சேர்த்துப் பிடித்துச் சுழற்றி
 உயிரிழந்த அவனை விளம்பாத்தின் குளியில் விசி எரிந்தார். பெரிய
 தேவருத்தையுடைய அவன் உதிருகின்ற விளம்பழந்தருடன் கூடத்
 தானும் விழுந்தான். (43) அவனைக் சண்டசுழந்தைகள் ஆப்சாரிய
 படைத்தவர்களும் நல்லது நல்லது எனக் கொண்டாடினர். தேவர்
 களும் மிக்கவந்தேவருத்தையடைந்தவர்களாய் புஷ்பங்களை இறைத்
 தனர். (44) எல்லாவற்றிற்கும் முக்கிய பாலர்களான அவர்கள்
 உற்றுக்கொள்பவர்களானவாக காலையில் சாம்பிடவேண்டிய
 ஆறாந்தை பெடுத்துக்கொண்டு பசுவன்றுகளை மேய்க்கின்றவர்
 களாய் எஞ்சரித்து வந்தனர். (45) ஒருநாள் யாவரும் தத்தமது
 கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர்காட்ட வேண்ணாங்கொண்டவர்களாய் மடு
 வின் அருகில் சென்று அவற்றைத் தண்ணீர்குடிக்கச் செய்து தாங்
 களும் ஐசத்தைக் குடித்தனர். (46) அந்தப் பாலர்கள் வஜ்ரா
 யுத்தால் வெட்டப்பட்டு விழுந்த மலையின் நுனிபேரோருக்கின்ற
 பெரியபிராணியை அங்குகண்டு நடுக்கக்கொண்டனர். (47) கொக்
 கினுருவத்தை பெடுத்தவனும் பலசாலியும், மிக்கக் கூர்மைவாய்ந்த
 மூக்குள்ளவனுமான பசன் என்ற அந்தப் பெரிய அஸுமனோ வேக
 மாக அருகில் ஓடிவந்து கிருஷ்ணனை விழுங்கிட்டான். (48)
 கிருஷ்ணன் பெரியகொக்கினால் விழுங்கப்பட்டதைக் சண்டபலரா

கா: । वभूवुरिन्द्रियाणीव विना प्राणं विचेतसः ॥ ४९ ॥ तं तालुमूलं
 प्रदहन्तमग्निवद्गोपालसुप्तं पितरं जगद्गुरोः । चच्छर्दं सद्योऽतिरूपाऽक्षतं
 वकस्तुण्डेन हन्तुं पुनरभ्यपद्यत ॥ ५० ॥ तमापतन्तं स निगृह्य तुण्डयोर्दो-
 भ्यां वक्त्रं कंससखं सतां पतिः । पश्यत्सु बालेषु ददार लीलया मुदावहो
 वीरणवद्विवौकसाम् ॥ ५१ ॥ तदा वकारिं सुरलोकवासिनः समाकिरन्नन्दन-
 मल्लिकादिभिः । समीडिरे चानकशङ्खसंस्तवैस्तद्वीक्ष्य गोपालसुता विसि-
 स्मरे ॥ ५२ ॥ मुक्तं वकास्यादुपलभ्य बालका रामादयः प्राणमिवेन्द्रिया-
 गणः । स्थानागतं तं परिरभ्य निर्वृताः प्रणीय वत्सान्वजमेत्य तज्जगुः
 ॥ ५३ ॥ श्रुत्वा तद्विस्मिता गोपा गोप्यध्यातिप्रियादृताः । प्रेत्यागतमिवौत्सु-

மன் முதலிய குழந்தைகள் பிராணனை யிழந்த இந்திரியங்கள்போல
 அறிவிழந்தவர்களாக வாயினர். (49) அக்னிபோலத் தாலுமூலத்
 தைப் பொசுக்குகின்றவரும் ப்ரம்ஹதேவனது பிதாவுமான நந்த
 கோபரது புத்திரனை உடனே வெளியில் கக்கி அந்தப் பகன் மிககக்
 கோபத்துடன் எவ்விதக் கெடுதலுமற்ற அவரை மூக்கினால் கொத்து
 வதற்குவேண்டித் திரும்பவும் ஓடிவந்தான். (50) ஸாதுக்களுக்
 குப் பதியான அந்த கிருஷ்ணன் ஓடிவருகின்ற கம்ஸஸகாவான
 அந்த பகாஸ்ரனை இருகைகளினாலும் மூக்கில்பிடித்து குழந்தைகள்
 பார்த்துக் கொண்டிருக்குங்கால் தேவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை
 விளைவிக்கின்றவராய் கழிக்கோரையைக் கிழிப்பதுபோல விளையாட்
 டாகக் கிழித்தெறிந்தார். (51) அப்பொழுது தேவலோகவாவிகள்
 நந்தனவனத்தின் மல்லிகாதிகளினால் பகாரியான ப்ரீகிருஷ்ணனை
 இரைக்கின்றவர்களாய் ஆனகம், சங்கம் ஸ்துதி இவற்றால் நன்கு
 புகழ்ந்து கொண்டாடினர். அதைக்கண்டு கோபால புத்திரர்கள்
 ஆஸ்சரியத்தை யடைந்தனர். (52) ப்ராணனை இந்திரியக்கூட்ட
 மானது போல பலராமன் முதலிய குழந்தைகள் கிருஷ்ணன் கொக்
 கினுடைய வாயினின்றும் விடுபட்டதையும் தனது இருப்பிடம்
 வந்ததையும் கண்டு அவரைத் தழுவிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தை
 யடைந்தவர்களாய் கன்றுகளை யோட்டி க்கொண்டு கோகுலம்வந்து
 அங்குருடந்ததைச் சொல்லினர். (53) அதைக்கேட்டு ஆஸ்சரியத்தை
 யடைந்த கோபாலர்களும் கோபிகைகளும் அதிகமான ப்ரீதியினு

कयादिक्षन्त तृपितेक्षणाः ॥ ५४ ॥ अहो वतास्य वालस्य वहवो मृत्यवोऽ-
भयम् । अप्यासीद्विप्रियं तेषां कृतं पूर्वं यतो भयम् ॥ ५५ ॥ अथाप्यभि-
भयन्त्येनं नैधेते चोरदर्शनाः । जिघांस्येनमासाद्य नश्यत्यशौ पतङ्गवत्
॥ ५६ ॥ अहो ब्रह्मचिदां वाचो नासत्याः सन्ति कर्हिचित् । गर्भो यदाह
भगवान्वभाषि तथैव तत् ॥ ५७ ॥ इति नन्दादयो गोपाः कृष्णरामकथां
सुदा । कुर्यान्तो रममाणश्च नाविन्दुर्भववेदनाम् ॥ ५८ ॥ एवं विहारैः
कौमारैः कौमारं जहनुर्मजं । निलायनैः सेतुवन्धेमकंटोऽप्युवनादिभिः ॥ ५९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पृथाधि

वत्सदकनधो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

—ॐ—

ஹண்டான ஆகவடிவ்வளவொளையும் பார்த்துத் திருப்தியையடையாத
சண்டையுடையவர்களையும் கொண்டு பரலோகத்தினின்றும் திரும்பி
வந்தவனைப்போல சிறுஞ்சனை ஆவலுடன் பார்த்தனர். (54)
அந்தோ ! இப்பொழுது இக்குழந்தைக்கு வெகுமிருத்யுக்கள் உண்
டாயின. ஆயினும் அவர்களுக்கேதான் அபத்தனாடாயிற்று. ஏன்?
அவர்கள் முன்னர் பிறர்க்குப் பயத்தையுண்டாக்கி யிருக்கவேண்
டும். (55) ஆயினும் இவர்கள் இக்குழந்தையை ஹிம்லிக்கமுடிய
வே இல்லை. கோமான் பார்வையையுடைய அவர்கள் கொல்ல
வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இவரையடைந்து அக்னியில்
விளக்குவெட்டுப் பூச்சிகள் போன்று (தாங்களே) நாசத்தையடைந்
தனர். (56) பழம் ஹிதத்துக்களின் வார்த்தைகள் பொய்யாக ஒரு
பொழுதுமாகாவன்றோ. பகவானுனகர்க்கர் எதைச் சொன்னாரோ
அது அப்படியே அனுபவத்தில் காணப்பட்டது ஆர்ச்சியமிது. (57)
என நந்தகோபர் முதலிய கோபாலர்கள் கிருஷ்ணன் மாயன் இவர்
களின் கலையையச் சந்தோஷித்துடன் கொல்லிக்கொண்டு சந்தோ
ஷிக்கின்றவர்களாய் பிறவித்துன்பத்தை யனுபவித்தவரில்லை. (58)
இவ்வீதம் குளிர்க்குபிடித்தல், அணிகட்டுதல், குளங்குளம் போலத்
துள்ளிக்குதித்தல் முதலிய குமாரவயதுக்குரிய விளையாட்டுகளுடன்
கௌமாரவயதைக் கோகுலத்தில் போக்கனர். (59) (எ-று)

இவ்வீதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்

த்தத்தில் வஸ்தபகவதம் என்ற பதினொன்றாவது

அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

भवत्प्रभावाविदुरा हि गोपास्तरूत्प्रपातादिकमत्र गोष्ठे ।

अहेतुमुत्पातगणं विशङ्क्य प्रयातुमन्यत्र मनो वितेनुः ॥ १२४ ॥

(ப-ரை) भवत्प्रभावाविदुरा: = உமதுமஹிமைமைய அறியாதவர் களான गोपा हि = கோபாலர்களோ அत्रगोष्ठे = இந்தக் கோகுலத்தில் तरूत्प्रपातादिकम् = மரம் விழுந்தது முதலிபவற்றை अहेतुम् = காரணம் இன்றையேற்பட்ட उत्पातगणम् = உத்பாதக் கூட்டமாக विशङ्क्य = சங்கிததுக் கொண்டு अन्यत्र प्रयातुम् = வேறிடம் செல்லுவதற்கு मनो वितेनुः = எண்ணம் கொண்டனர். (124) (எ-று)

तत्रापनन्दाभिधगोपवयौ जगौ भवत्प्रेरणयैव नूनम् ।

इतः प्रतीच्यां विपिनं मनोज्ञं वृन्दावनं नाम विराजतीति ॥ १२५ ॥

(ப-ரை) तत्र = அந்தக் கோபாலர்களுள் उपनन्दाभिधः = உபநந்தர் எனப்பெயரிய गोपवयः = கோபஸ்ரேஷ்டன் इतः = இங்கிருந்து प्रतीच्याम् = மேற்குதிக்கில் मनोज्ञम् = பனைதைக் கவருகின்ற वृन्दावनं नाम = ப்ருந்தாவனம் எனப் பெயர்போன विपिनम् = காடானது विराजति = விளங்குகிறது इति = என்பதாய் भवत्प्रेरणयैव = உமதுப்ரேரணையினாலேயே जगौ = சொன்னார். नूनम् = இது நிஸ்சயம். (125) (எ-று)

वृहद्वनं तत्खलु नन्दमुख्या विधाय गौष्टीनमथ क्षणेन ।

त्वदन्वितत्वजननीनिविष्टगरिष्ठयानानुगता विचेलुः ॥ १२६ ॥

(ப-ரை) अथ = பிறகு नन्दमुख्याः = நந்தகோபர் முதலியோர் तत् = அந்த वृहद्वनखलु = பிருஹத்வனத்தையோ क्षणेन = க்ஷணத்துக்குள் गौष्टीनम् = பசுக்கள் வசித்தவிடமாக विधाय = செய்து त्वदन्वितत्वजननीनिविष्टगरिष्ठयानानुगताः = உங்களுடன் கூடின உங்கள் தாய்மார் களால் ஏற்பட்டதும் ஆனதுபற்றியே சிறந்ததுமான வண்டியினால் பின்தொடரப்பட்டவர்களாய் विचेलुः = சென்றனர். (126) (எ-று)

अनोमनोऽध्वनिधेनुपालीखुरप्रणादान्तरतो वधूभिः ।

भधद्विनोदालपिताक्षराणि प्रपीय नाक्षायत मार्गदैर्घ्यम् ॥ १२७ ॥

(ப-ரை) वधूभिः = ஸ்திரீகளினால் अनोमनोऽध्वनिधेनुपालीखुर-प्रणादान्तरतः = வண்டியினின்றுமுண்டாகும் மனத்தைக் கவரும் துசையென்ன பசுக்கூட்டங்களின் குளம்பின் சப்தமென்ன இவற்

(ப-ரை) **மயூரகேகா**சதலோபநியம்=பயில்களின் நூற்றுக்கணக்கான கேகா என்ற சப்தங்களினால் மனத்தைக் கவருகின்றதும் **மணி-நாம்**=சத்தினங்களுடைய **மயூரமாலா**சவலம்=கிரணமாலையினால் பல நிறமுள்ளதும், **உலாசுரீ**=உயரமான சிகரங்களினால் **விரிசுரலோக-ஸூசம்**=பரம்பறைலோகத்தைத் தொடுகின்றதுமான **கோவர்தனம்**=கோவர்த்தனமென்ற **கிரிசுரீ**=மலையையும் **தவம்**=நீர் **பேசுதா**=கண்டார்.

சமம் தतो गोपकुमारकैस्त्वं समन्ततो यत्र वनान्तमागाः ।

ततस्ततस्तां कुटिलामपश्यः कलिन्दजां रागवतीमिवैकाम् ॥ १३२ ॥

(ப-ரை) **தத**=பிறகு **தவம்**=நீர் **கோபகுமாரகை**சமம்=கோபகுமாரகைகளுடன்கூட **வனான்தம்**=எனமத்தியத்தை **சமந்தத**=சுற்றிலும் **யத்ர**=எங்கு எங்கு **அகா**=அடைந்திரோ **ததஸ்தத**=ஆங்காங்கு **ராகவதிமி-வ**=காமனை யுள்ளவளான ஸ்திரீயைப் போல **ஏகாம்**=தனித்து இருப் பதும் **குடிலாம்**=கோணலாகச் செல்லுகின்றதுமான **கலிந்ஜாம்**=யமுனையை **அபஸ்ய**=கண்டார். (132) (எ-று)

तथाविधेऽस्मिन्विपिने पश्ये समुत्सुको वत्सगणप्रचारं ।

चरन् सरामोऽथ कुमारकैस्त्वं समीरगेहाधिप पाहि रोगात् ॥ १३३ ॥

(ப-ரை) **தேசமீரகேகா**திப! **குருவாயு**ரில் வசிக்ரும் ஈஸ! **அத்ர**=பிறகு **தேசமீரகே**=அப்பேர்ப்பட்டதும் **பஸ்யே**=பக்கரளுக்கே ஹிதமானதுமான **அஸ்மிந்**=இந்த **விபிநே**=காட்டில் **வத்ஸகண**ப்ரகாரை=கன்றுக் கூட்டங்களோ மேய்ப்பதில் **சமுத்ஸுக**=ஆனகொண்டவரும் **சராம்**=பல ராமனுடன் கூடிவரும் **கோபகுமாரகை**=கோபகுமாரர்களுடன் **சரந்**=வஞ்சரித்தவருமான **தவம்**=நீர் **ரோகா**=ரோகத்தினின்றும் **பாஹி**=காப்பிராக. (133) (எ-று)

இவ்விதம் ப்ருந்தாவனகமனவாரணம் என்ற

நாற்பத்தோன்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) द्वादशे तु महासर्पवपुर्धर्मघासुरम् ।

वत्सपालगिलं कुञ्जो गलेऽहन्निति वप्यते ॥ १ ॥

द्वादशोऽध्यायः ॥

धीशुक उवाच—कचिद्वनाशाय मनो दधद्वज्जातप्रातः समुत्थाय
 वयस्यवत्सपान् । प्रयोधयन् शूङ्गरथेण चारुणा विनिर्गतो वत्सपुरःसरो
 हरिः ॥ १ ॥ तेनैव साकं पृथुकाः सहस्रशः स्निग्धाः सुशिग्धैर्वपणवे-
 णवः । स्वान्स्वान्सहस्रोपसिंख्ययान्वितान्वत्सान्पुरस्कृत्य विनिर्ययुर्मदा
 ॥ २ ॥ कृष्णवत्सैरसंख्यातैर्यथीकृत्य स्ववत्सकान् । चारयन्तोऽर्भलीलाभि-

महावकगळक्रीडा केवलस्य न कौतुकम् ।

इतीवाघातुरमुत्ते ससखः प्राविशद्धरिः ॥ २ ॥

(க-ரை) பெரியபாளையம் பள்ளி சரித்திரபெருத்தவனும், சன்
றுகள் அழைப்பேற்கும் குழந்தைகள் இவற்றை விழுங்கினவனு
மான அகாண்டனை கோயங்கொண்ட கோயலன் உள்லில் குழை
ந்து கொண்டுள்ளன இந்தப் பள்ளிரண்டாவது ஆத்தியாயத்தில்
வள்ளிச்சுப்புகிறது. (1) பகவான் தான் ஒருவனுமட்டும் பெரிய
பகாண்டலுடைய வாயில் பிரவேசித்துச் செப்தலையானது சந்
தோஷத்தைத்தாது என்று போல தோழர்களுடன் கூட அகாசா
லுடைய முகத்தில் பிரவேசித்தாரெனவாதேகிக்கப்படுகிறது. (2)

ஸ்ரீகந்த பொல்லுற்றார்—ஹரியான கிருஷ்ணன் ஒருநாள் வனபோஜனத்தையும் பொருட்டு எண்ணக்கொண்டவராய் கோகுலத்திலின்றும் காவேரில் கிளம்பி அழகிய கொம்புவாத்தியத்தின் சரத்தத்தினால் தோழர்சனான சன்றுமேய்ப்பவர்தனை அழைத்துக் கொண்டு சன்றுசன் யாவையும் முன்விட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பினார். அன்பர்களும் ஆயிரத்தானக்குமான குழந்தைகள் அழகிய உரி, பாடுவோட்டிம் பிரப்பு, கொப்பு என்ற வாத்தியம், வேணு இவற்றையுடையவர்களாய் ஆயிரத்தக்கு மேற்பட்ட எண்ணுடன் கூடின தத்தமது சன்றுசனை முன்விட்டுக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் அந்தக் கிருஷ்ணனுடன் கூடவே கிளம்பினர். (1-2) எண்ணிடங்காத கிருஷ்ணாவதனங்களுடன் தங்களது வத்ஸங்களைக் கூட்டமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு மேயவிட்டவர்களாய் ஆங்காங்கு பாலலீலைகளுடன் விளையாடினர். (3) பூனைக்காச்சபணிகளாலும்

विजुस्तत्र तत्र ह ॥ ३ ॥ फलप्रवालस्तवकुसुमनःपिच्छधातुभिः । काच-
गुजामणिस्वर्णभूषिता अप्यभूयन् ॥ ४ ॥ मुष्णन्तोऽन्योन्यशिक्यादीन्नाता-
नाराण चिक्षिपुः । तत्रत्याश्च पुनर्द्वाराद्वसन्तश्च पुनर्ददुः ॥ ५ ॥ यदि दूरं
गतः कृष्णो वनशोभेक्षणाय तम् । अहं पृथमहं पूर्वमिति संस्पृश्य रेमिरे
॥ ६ ॥ केचिद्वेणुन्वाद्यन्तो ध्वान्तः शृङ्गाणि केचन । केचिन्मूकैः प्रगायन्तः
कूजन्तः कौकिलैः परै ॥ ७ ॥ विच्छायाभिः प्रधावन्तो गच्छन्तः साधुहं-

குந்துமணிகளாலும் பவழங்களாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் முன்னர்
தாய்மார்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவர்களாக இருந்தபோதிலுங்
கூட காட்டிலுள்ள பழம் தளிர் ஸ்தபகம் பூங்கொத்து நச்சுக்குப்
பொடி இவற்றால் திரும்பவும் அலங்கரித்துக் கொண்டனர். (4)
ஒருவருக்கொருவருடைய உரிமுதலியவற்றைத் திருடுகின்றவர்களா
கவும், திராடின அவற்றை அழிந்துகொண்டால் அவற்றை வெகு
தூரத்தில் எறிந்துகொண்டும், அங்குள்ளவற்றைத் திரும்பவும் வெகு
தூரத்தில் எறிக்கின்றவர்களாகவும், அருகின்ற குழந்தைகளைக் கண்டு
கிரிக்கின்றவர்களாய் திரும்பவும் அவற்றைக் கொடுத்துக்கொண்டும்
விளையாடினர். (5) காட்டின் சோபையைக் காணவேண்டி கிருஷ்
ணன் வெகுதூரம் சென்றுவிடுவாராயின் நான்முன்னே நான்முன்
னே எனச்சென்று அவரைத் தொட்டுக்கொண்டு விளையாடினர். (6)
சிலர் வேணுவைவாசித்தனர். சிலர் கொம்புகளை ஊதினர். சிலர்
வண்டுகள் ரிங்கராஞ் செய்வதைக் கண்டு தாங்களும் அவ்விதஞ்
செய்தனர். சிலர் குயில்கள் கானஞ்செய்வதைக் கேட்டுத் தாங்
களும் அவ்விதமே கானஞ்செய்தனர். (7) மேல்பாக்கின்ற பக்ஷி
களின் நீழலையொட்டித் தாங்களும் ஓடிக்கொண்டும், அன்னங்கள்
நடப்பதைக் கண்டுத்தாங்களும் அவ்விதம் நடந்துகொண்டும், கொக்
குகள் ஜலக்கரையிலேரத்திலுட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு தாங்களும்
அவ்விதமுட்கார்ந்துகொண்டும், தோகையை எறித்தாடும் மயில்களைக்
கண்டு தாங்களும் அவ்விதமாடிக்கொண்டும், கீழாகளில் தொங்கு
கின்ற குரங்குகளின் வால்களை பிடித்திழுத்துக்கொண்டும், அக்குரங்
குகளுடன் தாங்களும் மரங்களில் ஏறிக்கொண்டும், அவை முகத்
தைக் காட்டிப் பயமுறுத்துங்கால் தாங்களும் அவ்விதம் முகத்தைத்

சங்க: । वैकुण्ठविशन्तश्च नृत्यन्तश्च कलापिभिः ॥ ८ ॥ विकर्षन्तः कीश-
वालानाराहन्तश्च तैर्द्वमान् । विकुर्वन्तश्च तैः साकं प्लवन्तश्च पलाशिषु
॥ ९ ॥ साकं भेकैर्धिलङ्घन्तः सखिप्रस्रवसंलुताः । विहसन्तः प्रतिच्छायाः
शपन्तश्च प्रतिस्वनान् ॥ १० ॥

इत्थं सतां ब्रह्मसुखानुभूत्या दास्यं गतानां परदेवतेन । मायाश्रिता-
नां नरदारकेण साकं विजहः कृतपुण्यपुञ्जाः ॥ ११ ॥ यत्पादपांसुर्वहुजन्म-
कृच्छृतो भूतात्मभिर्योगिभिरप्यगम्यः । स एव यद्वृष्विपयः स्वयं स्थितः
किं वर्ण्यते दिप्रमतो ब्रह्मैकसाम् ॥ १२ ॥ अथाघनामाऽभ्यपतन्महासुरस्ते-

காட்டிப் பாயமுறுத்திக்கொண்டும், அவைகளை நளில் தாவுங்கால் தாம்
களுந் அவற்றிடன் தாவிக்கொண்டும், தவக்களைத் துள்ளித்தான்
நிற்கால் தாங்களும் ஆவ்விதம் செய்துகொண்டும், நதியின் பிரவா
ஹத்தில் நீளுந்நிகொண்டும், பிரதிபிம்பங்களைப் பரிஹவித்துக்
கொண்டும், எதிரொலிகளைச் சபித்துக்கொண்டும், செய்யப்பட்ட
புண்ணியக் கூட்டங்களைமுடைய அம்ருதமுந்தைகள் வித்வான்களுக்கு
ஸ்வப்ரகா பராகாசுரபரமானவரும், தான்யத்தையடைந்த பக்தர்
களுக்கு பாதைவதமானவரும், மாயாஸ்திரர்களுக்கு மலிதக்குழந்
தையாகத் தோன்றுகின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன்கூட இவ்வி
தம் விளையாடினர். (8-11) அவருடையபாததுளியானது வெகு
பிறிகளினால் சஷ்டத்தடன் அடக்கப்பட்ட மனத்தையுடைய
யோகிகளினாலுங் கூட அடைதற்கரிதானதோ அதே கிருஷ்ணன்
எவர்களது கண்களுக்குத்திரில் தானேவந்து நிற்கிறான் என்றால்
கோருவவாசிகளின் புண்ணியத்தை எவ்விதம் வர்ணிக்கமுடியும்.

பிறகு அசன் எனப்பெயரிய பெரிய அஸூரன் அமுதபானஞ்
செய்தவர்களாக இருப்பினுங்கூட தமது * ஜீவிதத்தில் சிருப்பங்

* दिष्टमहो इति पाठान्तरम् ॥

* அம்ருதபானத்தால் டட்டும் ஜீவிதம் ஸபலமாகாது. பின்னையோ
கௌரில் பகவானின் லீலைகளை சித்திப்பதால்தான் ஸபலமாகும் என்று
எண்ணினவர்களாய் என்பது கருத்தென ஸ்ரீதரீயத்தில் கூறப்பட்டிருக்
கிறது.

पां सुखक्रीडनवीक्षणाक्षमः । नित्यं यदन्तर्निजजीवितेषुभिः पीतामृतै-
रव्यमरैः प्रतीक्ष्यते ॥ १३ ॥ दृष्ट्वार्भकान्कुण्ठमुखानघासुरः कंसानुशिष्टः
स वकीवकानुजः । अयं तु मे सोदरनाशकृत्तयोर्द्वयोर्ममैतं सखलं हनिष्ये
॥ १४ ॥ एते यदा मत्सुहृदोस्तिलापः कृतास्तदा नष्टसमा व्रजौकसः ।
प्राणे गते वर्ष्मसु का नु चिन्ता प्रजासवः प्राणभृता हि ये ते ॥ १५ ॥
इति व्यवस्याजगरं बृहद्वपुः स योजनायाममहाद्रिपीवरम् । धृत्वाद्भुतं
व्यात्तगुहाननं तदा पथि व्यशेत असनाशया खलः ॥ १६ ॥ धराधरोष्ठो
जलदोत्तरोष्ठो दर्याननान्तो गिरिशृङ्गदंष्ट्रः । ध्वान्तान्तरास्यो वितताध्व-

கொண்ட தேவர்களால் எந்தவிளையாட்டானது எப்பொழுதும் உள்
ளில் தியானஞ்செய்யப்படுகிறதோ அத்தகைய அவர்களின் சுகமான
லீலையைப் பார்ப்பதில் பொருமை இல்லாதவனாய் அங்குவந்து சேர்
ந்தான். (13) கம்ஸனாலேவப்பட்டவனும் பூதனை பகன் இவர்களுக்
குத் தம்பியுமான அந்த அகாசுரன் கிருஷ்ணனை முதன்மையாகக்
கொண்ட குழந்தைகளைக்கண்டு இந்தக்கிருஷ்ணனோ எனதுளவேறா
தரர்களுக்கு நாசத்தைச்செய்தவன். எனது அவ்விருளவேறாதார்
களுக்கும் பதிலாக பலராமனுடன்கூடின இந்தக்கிருஷ்ணனை நாசஞ்
செய்யப்போகின்றேன். (14) இவர்கள் எனது சுவிருத்துக்களுக்
குத் திலோதகங்களாக (திலதர்ப் பணமாக) எதுபொழுது செய்யப்
படுகின்றனரோ அதுபோழுது கோகுலவாலிகள் நாசத்தை யடைந்
தவர்க்கொப்பானவரேயாவர். ப்ராணன் போனதும் சரீரத்தைப்பற்
றிக் கவலையேது? உலகில் எந்தஜீவர்களுண்டோ அவர்கள் குழந்தை
களை உயிராக வுடையவர்களன்றோ. (15) துஷ்டனான அகாசுரன்
இவ்விதம் நிர்ஃசயித்துக் கொண்டு * யோஜன நீளத்துடன் கூடின
பெரிய மலைபோலப் பெருத்ததும் திறக்கப்பட்ட குறைபோன்ற
வாயையுடையதும் அப்புதமுமான பெரியமலைப் பாம்பின் சரீரத்தை
யெடுத்துக்கொண்டு அவர்களை கிழுங்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்
துடன் அப்பொழுது வழியில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். (16)
பூமியில் கீழுதட்டையுடையவனாகவும் மேகமண்டலத்தில் மேலு
தட்டை யுடையவனாகவும் குறைபோன்ற கடைவாய்க்கையுடைய

* யோஜனம் என்பதை ரீமையில் நீளமென்கின்றனர்.

जिह्वः पर्यानिश्वसद्वेक्षणोष्णः ॥ १७ ॥ दृष्ट्वा तं तादृशं सर्वे
मत्वा वृन्दावनश्रियम् । व्यात्ताजगरनुष्टेन ह्युत्प्रक्षन्ते स्म लीलया ॥ १८ ॥

அஹி மித்ராணி மதத சசுவகூடே புர:ஸ்திதம் । அஸ்தாஸ்யஸனவ்யாச-
வ்யாலதுஷ்டயதே ந வா ॥ १९ ॥ சத்யமக் கராரக்தமுத்ராஹ்நுவதநம் । அப-
ராஹ்நுவத்ரோதஸ்தத்ப்ரதிசூதாயாஸுணம் ॥ २० ॥ ப்ரதிஸ்பத்யேதே ஸுகிம்ப்யா சவ்யாச-
வ்யே நமோவரே । துஷ்யஸுஜாலயோஸ்யேதாஸ்தஹ்ஸிமிஷ்ய பத்யத ॥ २१ ॥ அஸ்து-
தாயாமமாரோஸ்ய ரஸநா ப்ரதி மஜதி । ஸ்யாமந்தமதே த்யந்தரந-

வனாகவயம் மலையின் கொடிமுடி போன்ற தத்திப்பற்களுடையவனாக
வயம் இருளடர்ந்த வாயினான் பிரதேசத்தை அடையவனாகவயம் விரி-
ந்த வழிபோன்ற நாகைஅடையவனாகவயம் முருமாயான காத்துப்
போன்ற முன்சையுள் காட்டுத்திபோன்று உஷ்ணமான திருஷ்டியை
யுமுடையவனாகவயம் இருந்தான். (17) வாயைத்திறந்து கொண்-
டிருக்கும் அவனைக் கண்டு யாவரும் ப்ருந்தாவனத்தினுடைய சோ-
பையே இதுவெவ்வெண்ணித திறக்கப்பட்ட மலைய்பாம்பின் வாயை
யாக மலையினால் தத்திக்கிழித்த(முடிவற்ற)தொடங்கினார். (18)

சேறமித்திரர்களே! அந்தோ! முன்னிருக்கின்ற இது பிராணி-
யைப் போன்ற தோஷமுடையதா? இல்லையா? சொல்லுங்கள்.
உயை விழுங்குவதென்று திறக்கப்பட்ட பாம்பின் வாய்போல் இருந்-
தன்றதா? இல்லையா? சொல்லுங்கள். (19) உண்மையில் சூரிய-
னது கிரணத்தினால் சிவந்த பேசமானது மேலுதடுபோல விருந்-
தின்றது பாருங்கள். அந்தமேகத்தினுடைய கீழ்விலால் சிவந்த கீழ்-
த்தரையானது கிருத்தடுபோலத் தோன்றுகிறது பாருங்கள். வலது
இடதபக்கங்களிலிருக்கின்ற மலையின்குலஹுகள் அந்தப் பாம்பின்
கடைவாயைப் போலிருக்கின்றன பாருங்கள். உயர்ந்திருக்கின்ற
கொடிமுடியின் கூட்டங்கள் அதன் தத்திப்பற்களுடன் ஒத்திருக்-
கின்றன பாருங்கள். விரிந்தும் நின்றும் இருக்கின்ற இந்த வழியா-
னது அதன் நாகைப் பழிக்கின்றது பாருங்கள். இந்தக் கொடி-
முடிகளின் கடுவிலிருக்கின்ற இந்த இருளுக்கூட அதனுடைய வாயி-
னுள் பிரதேசத்தைத் தோக்கடிக்கின்றது பாருங்கள். காட்டுத்தியி

नम् ॥ २२ ॥ दावोष्णखरवातोऽयं श्वासवद्भाति पश्यत । तद्गन्धसत्त्व-
दुर्गन्धोप्यन्तरामिपगन्धवत् ॥ २३ ॥ अस्मान्किमत्र ग्रसिता निविष्टानयं
तथा चेद्वक्त्रवद्विन्नलुक्ष्यति । क्षणादनेनेति वकार्युशन्मुखं वीक्ष्योदसन्तः
करताडनैर्ययुः ॥ २४ ॥ इत्थं मिथोऽतथ्यमतश्चभाषितं ध्रुत्वा विचिन्त्येत्य-
मृषा मृषायते । रक्षो विदित्वाखिलभूतदृक्स्थितः स्वानां निरोद्धुं भग-
वान्मनो दधे ॥ २५ ॥ तावत्प्रविष्टास्त्वसुरोदरान्तरं परं न गीर्णाः शिशवः
सवत्साः । प्रतीक्षमाणेन वकारिवेशनं हतस्वकान्तस्मरणेन रक्षसा ॥ २६ ॥

னால் குடாகவருகின்ற இந்தக் காற்றானது மூச்சுக்காற்று போலத்
தோற்றுகின்றது பாருங்கள். அக்காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்பட்ட
பிராணிகளினின்றும் வீசுகின்ற கெட்டநாற்றமானது அப்பாம்பி
னுள்ளிலிருக்கின்ற மாம்புத்தின் நாற்றம் போல விருக்கின்றது பா
ருங்கள். (20-23) இங்குப் ப்ரவேசித்த நம்மை இது விழுங்கிவிடுமோ
என்னை? ஆவ்விதம் விழுங்குமானால் இந்தக் கிருஷ்ணன் மூலம்
பகன்போல நாசத்தை யடைந்தேதிரும் எனப் பகனைக் கொன்ற
கிருஷ்ணனுடைய அழகியமுகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் அதிக
மாகச் சிரித்துக்கொண்டும் கைகளைக் கொட்டிக்கொண்டும் றுழைந்
தனர். (24) இவ்விதம் ஒருவருக்கொருவர் பொய்யாக அதுனுண்
மையை யறியாது சொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டும் உண்மையில்
பாம்பின் சரீரமெடுத்த அஸூரனே பொய்யாக (வனசோபையாகத்)
தனது பம்ந்தர்களுக்கும் தோன்றுகிறான் எனவறிந்து ஆலோசித்து
எல்லாப் ப்ராணிகளுடையவும் ஹிருதயகுஹையிலிருக்கின்ற பகவான்
அவர்களைத் தடுப்பதற்கு எவ்வளவுக்குள் எண்ணினாரோ. அவ்வள
வுக்குள் கன்றுகளுடன்கூடின குழந்தைகள் அஸூரனுடைய வயிற்
றினுள்ளில் றுழைந்தனர். ஆயினும் கொல்லப்பட்ட தனது பந்துக்
களிருவரின் நாசத்தை மனத்திலெண்ணினவனும் பகாசூரனைக்
கொன்ற கிருஷ்ணனுடைய ப்ரவேசத்தை எதிர்பார்க்கின்றவனு
மான ராக்ஷஸனால் அவர்கள் விழுங்கப்பட்டனரில்லை. (25-26)
தன்னையே நாசனாகவுடையவர்களும், தனதுகையைவிட்டு நழுவின
வர்களும், தினர்களும், மிருத்யுவான அகாசரனுடைய ஜாடராக்கி
க்கு இரையானவர்களுமான அவர்களைக் கண்டு தையயினால் பீடிக்
பட்டவரும் யாவர்க்கும் அபயமளிப்பவருமான கிருஷ்ணன் தை

தாந்வித்ய கृष्ण: सकलाभयप्रदो ह्यनन्यनाथान्स्वकरादवच्युतान् । दीनांश्च
 मृत्योर्जठराग्निघासानृणादितां दिष्टकृतेन विस्मित: ॥ २७ ॥ कृत्यं किम-
 प्रास्य खलस्य जीवनं न वा अमीषां च सतां विहिंसनम् । द्वयं कथं
 स्यादिति संविचिन्त्य तज्ज्ञात्वाविशत्तुण्डमशेषदृग्घरि: ॥ २८ ॥ तदा
 घनच्छदा देवा भयाद्दोहति चुक्रुशु: । जहृपुयं च कंसाद्या: कौणपास्व-
 घवान्धवा: ॥ २९ ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान्कृष्णस्त्वव्यय: सार्भवत्सकम् । चूर्णी-
 चिकीर्षोरात्मानं तरसा ववृधे गले ॥ ३० ॥

ததா஽திகாயஸ்ய நிருஹ்மாரிணா ஹ்யுத்யுமிரணஹேஹ்மதஸ்திவதஸ்தத: ।
 பூர்ணா஽ந்தரங்க் பவநா நிருஹ்மா மூர்யந்விநிஸ்பாட்ய விநிர்மதா வஹி: ॥ ३१ ॥
 தன்னவ சரவீபு வஹிந்தேபு ப்ராணேபு வத்சாந்ஸுஹ்ரத: பர்தாந் । ஹ்யுத்யா ச்வயோத்யாய

வத்தாற் செய்யப்பட்ட அந்தப்ரவேசகாரியத்தினால் ஆஸ்சாரியத்தை
 யடைந்தவராய், இந்தத் துஷ்டனுக்கு முயர்போகவேண்டும் இந்த
 ஸாதகர்களுக்கும் ஹிமஸை நேராதிருக்கவேண்டும் இவ்விரண்டும்
 எவ்விதமேற்படும், இவ்விஷயத்தில் எந்தக் காரியஞ் செய்யலாமென
 நன்கு ஆலோசித்துக்கொண்டு அக்காரியத்தை யறிந்து எல்லாவற்
 றுக்கும் ஸாக்ஷியான ஹரியானவர் (அவனது) வாயில் துழைந்தார்.

அப்பொழுது மேகத்தில் மறைந்துநிற்கின்ற தேவர்கள் பயத்
 தினால் ஹா! ஹா! எனக்கதறினர். அகாசரனுக்குப் பந்துக்
 களான கம்ஸன் முதலிய அஸுரர்கள் எவர்களோ அவர்கள் ஸந்
 தோஷித்தனர். (29) அவ்யயனும் பகவானுமான கிருஷ்ணனே
 அவைக்கேட்டு குழந்தைகள் கன்றுகள் இவற்றடன் கூடத்தன்னைப்
 பொடியாக்கவெண்ணுகின்ற அவனது கழுத்தில் விரைவாகவளர்ந்
 தார். (30) பிறகு அடைக்கப்பட்ட கழுத்தைபுடையதும், வெளி
 யில்வந்த கண்களையுடையதும் இங்குமங்கும் சுத்துகின்றதுமான
 அந்தப் பெரியசரிமுள்ள அஸுனுடைய தேஹத்தின் நடுவில்
 தடைப்பட்டு நீரம்பின வாயுவானது ப்ரம்ஹரந்திரத்தைப் பிளந்து
 கொண்டு வெளியில் போயிற்று. (31) அந்தப்ராணனுடன் கூட
 வே எல்லா இந்திரியங்களும் வெளியில் சென்றதும், முகுந்தனான
 பகவான் மஹிதவர்களான வத்ஸககளையும் மித்திரர்களையும் அமு

ததந்வித: புனर्वक्रान्मुकुन्दो भगवान्विनिर्ययो ॥ ३२ ॥ पीनाहिभोगोस्थित-
 मङ्गलं महज्ज्योति: स्वधाम्ना ज्वलयद्दिशो दश । प्रतीक्ष्य मेऽवस्थितमी-
 शनिर्गमं विवेश तस्मिन्निपतां दिवौकसाम् ॥ ३३ ॥ ततोऽतिहृष्टा: स्वकृ-
 तोऽकृतार्हणं पुष्पै: सुरा अप्सरसश्च नर्तनै: । गीतै: सुरा वाद्यधराश्च
 वाद्यकै: स्तवैश्च विप्रा जयनि:स्वनैर्गणा: ॥ ३४ ॥ तदङ्गतस्तोत्रसुवाद्यगी-
 तिकाजयादिनैकोत्सवमङ्गलम्वनान् । श्रुत्वा स्वधाम्नोऽन्त्यज आगतोऽचि-
 राहृष्टा महीशस्य जगाम विस्मयम् ॥ ३५ ॥ राज्ञाजगरं चर्म शुष्कं वृन्दा-
 वनेऽङ्कुतम् । वज्रौकसां बहुतिथं बभूवाक्कीडगह्वरम् ॥ ३६ ॥ एतत्कौमारजं

தத்தை வர்ஷிக்கின்ற தனது திருஷ்டியினால் எழுப்பி அவர்களு-
 டின் கூடக் திரும்பவும் அம்முதத்தினின்றும் வெளிவந்தார். (32)
 பெரிதான பாம்பின் உடலினின்றும் வெளிவந்ததும் தனது காந்தி-
 யினால் பத்துத் திருகுளையும் பிரகாசப்படுத்துகின்றதும் சர்வரா-
 னை கிருஷ்ணனுடைய வெளிவரவை எதிர்பார்த்து ஆகாசத்தில்
 நிற்கின்றதுமான (சுத்தஸத்வமாயமான) பெரியயுத்தியோதிஸ்ஸானது
 தேவர்கள் பார்த்தும்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்த முகுந்தனி-
 டத்தில் பிரவேசித்தது. (33) பிறகு அதிகம் ஸந்தோஷத்தை
 யடைந்தவர்களான தேவர்கள் தனது காரியத்தைச் செய்கின்ற
 பூரீகிருஷ்ணனுக்குப் புஷ்பங்களினால் பூஜையைச் செய்தனர் அப்-
 ஸைஸ்ஸுகள் நர்த்தனங்களினாலும், நன்கு காணஞ்செய்கின்ற கந்-
 தர்வர் முதலியோர் கீதங்களினாலும், வாத்தியத்தைத் தரிப்பவர்
 வாத்தியங்களினாலும் ப்ராம்ஹணர் ஸ்துதிகளினாலும், பார்ஷத
 கணங்கள் ஜய! விஜயீபவ! என்ற சப்தங்களினாலும் பூஜித்தனர்.
 (34) அவர்களின் அப்புதமான ஸ்தோத்திரம் நல்லவாத்தியம் நல்-
 லகானம் ஜயவிஜயீபவ என்பனவற்றால் ஏற்பட்ட பலதரப்பட்ட
 ஸந்தோஷகாலத்திய மங்களகரமான சப்தம் இவைகளை ப்ரம்ஹதே-
 வன் தனதுவிட்டினருகில் கேட்டு வேகமாக வோடிவந்து'ஈசனுடை-
 யமஹிமையைக் கண்ணுற்று ஆஸ்வரியத்தை யடைந்தார். (35)
 ஹேராஜன்! பிருந்தாவனத்திலுள்ள அப்புதமான உணர்ந்த மலைப்-
 பாப்பின் தோலானது இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களுக்கு விளையாடும்
 மலைக்குன்றாக வெகுநாளிருந்தது. (36) தங்களை மிருத்யுவினி

कम हरेरात्माहिमोक्षणम् । मृत्याः पौगण्डके बाला दृष्टोर्चुचिस्मिता व्रजे ॥
३७ ॥ नैतद्विचित्रं मनुजार्भमायिनः पराचराणां परमस्य वेधसः । अघोऽपि
यस्स्पर्शनधौतपातकः प्रापात्मसाम्यं त्वसतां सुदुर्लभम् ॥ ३८ ॥ सकृद्यद-
ङ्गप्रतिमाऽन्तराहिता मनोमयी भागवती ददौ गतिम् । स एव नित्यात्मसु-
खानुभूत्यभिद्युदस्तमायाऽन्तर्गतो हि किं पुनः ॥ ३९ ॥ सूत उवाच—
इत्थं द्विजा यादवदेवदत्तः श्रुत्वा स्वरातुश्चरितं विचित्रम् । पप्रच्छ भूयोऽपि

பரிந்து விசிறத்தலைன்ற கண்தலையாயதிற் செய்தவரையினது
இந்தக் காரியத்தை அப்பொழுதே அன்னும், அழங்கரியத்தை
யடைந்தகோபகுமாரர்கள் ஆளுதலையதிற் கோழுந்தில் வந்து
இப்பொழுது நடந்ததாச் சொல்லினர். (37)

அதன் வன்ற அஸ் மன்குட வவருடைய ஸ்ரீசத்தினால் போ
க்கப்பட்ட பாயத்தையுடையவனும் பாயிகளுக்கும் கிடைப்பதற்கி
தான அத்தமாவன பவத்தையாய்தை மடைத்தானென்ற இச
மயிதக்குழந்தையா வேஷம்போட்ட மிகென்றவனும் பாயத்தையி
னவலத்துக்கும் ஸ்ரீசத்தையார் பவனுமவ கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு
கிசித்திமையாதனே. (38) அவ்வது பரிசுத்தியின் பாயிமை
யானது மனத்தா கெண்ணப்பட்டு மனத்தா மத்தடன் ஓரேகடவை
உள்ளில் அத்தப்பட்டதாய் கொண்டு (மத்தா) பவத்தையார்
கருக்குரிய கதியைத்தருகிறதோ, தீயமான அத்தமகா அபவத்தி
னால் போக்கப்பட்ட மாயையையுடையவான அத்தக் கிருஷ்ணனே
உள்ளில் பிரவேசித்திருக்கால் (முத்தி கிரியைத்தின் கொல்ல
வேண்டுமது) என்ன இருக்கிறது (39) முகர் சொல்லுகிறார்—
ஹே செவனாதிகளான பாயத்தையான்கள்! மாதவ தேவனான
கிருஷ்ணனால் கொடுத்த (மத்தக்கப்பட்ட) பரிசுத்த மான தன்னைக்
காற்றவையுடைய கிசித்தியான மரித்திரத்தை இவ்விகத் தேட்டு

* கீமார் பச்சாவாந்தர் பிள்ளை தசாவதி । கீமார்மபச்சாவாந்தர் து தத: பரம ॥
முத்தாவது மயமுத்தமயமுத்தம கீமார்மபச்சாவாந்தர் என்றும், அதுமுதல் 10
மயமுத்தமயமுத்தம கீமார்மபச்சாவாந்தர் என்றும், அதுமுதல் 15மயமுத்தம
மயமுத்தம கீமார்மபச்சாவாந்தர் என்றும், அதற்குமேல் மயமாவாந்தர் என்றும்,
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

तदेव पुण्यं वैयासकिं यन्निर्गृहीतचेताः ॥ ४० ॥ राजोवाच—ब्रह्मन्काला-
न्तरकृतं तत्कालीनं कथं भवेत् । यत्कौमारे हरिकृतं जगुः पौमण्डकेऽर्भ-
काः ॥ ४१ ॥ तद्रूहि मे महायोगिन्परं कौतूहलज्जुरो । नूनमेतद्वरेरेव माया
भवति नान्यथा ॥ ४२ ॥ वयं धन्यतमा लोके गुरोऽपि क्षत्रबन्धवः ।
यत्पितृमो मुहुरत्त्वत्तः पुण्यं कृष्णकथामृतम् ॥ ४३ ॥ सूत उवाच—इत्थं
स्म पृष्टः स तु वादरायणिस्तत्स्मारितानन्तहृताखिलेन्द्रियः । कृच्छ्रात्पु-
नर्लब्धवहिर्दृशिः शनैः प्रत्याह तं भागवतोत्तमोत्तम ॥ ४४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाह्णे

अद्यासुरवधोनाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

—०००—

எதைகேட்டலால் வசப்படுத்தப்பட்ட மனமுடையவனாக ஆனாலே
புண்ணியமான அச்சரித்திரத்தையே திருப்பவும் சுகரைக் கேட்கத்
தொடங்கினான். (40) ராஜன் சொல்லுகிறான்—ஹே ப்ரம்ஹன் !
கோபகுமாரர்கள் ஐந்தாவது வயதில் ஹரியினால் செய்யப்பட்ட
எதைப் பெளகண்டத்தில் (ஆறுவது வயதில் இன்று நடந்ததாகச்)
சொல்லினரோ முற்காலத்திற் செய்யப்பட்ட காரியம் பிற்காலத்தில்
நடந்ததாக எவ்விதமாகும். ஹே மஹாயோகின் ! குரோ ! அதை
எனக்குச் சொல்லவேண்டும். (அதைக் கேட்கும் விஷயத்தில்) மே
லான ஆவலுண்டாகியிருக்கிறது. இது ஹரியினுடைய மாயை
யாக விருக்குமே யொழிய வேறுவிதமாக இராது நிர்ஸயம். ஹே
குரோ ! நாம் கூடித்திரியர்களுள் எரிந்துபோட்டவர்களாயினுங்கூட
உலகில் மிக்கப் பாக்கியசாலிகளேயாவோம். ஏன்? உம்மிடமிருந்து
புண்ணியமான கிருஷ்ணகதாமுதத்தை இடைவிடாது பானஞ்செய்
கின்றோமன்றோ? (41-43) ஸூதர் சொல்லுமற்றார்—ஹே பாகவ
தோத்தமோத்தமரான சௌனகரே ! இவ்விதங்கேட்கப்பட்டவரும்,
அவனால் நீனைவூட்டப்பட்ட கிருஷ்ணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட எல்
லா இந்திரியங்களை யுடையவருமான அந்தப் பாதராயணியோ வெ
னில் * வெகுதஷ்டப்பட்டுத் திரும்பவும் அடைந்த பாஹ்ய அறி

* ஸ்ரீசுகாசாரியர் பகவத்குணோபதேசஞ்செய்யுங்கால் பரீகழித்தினால்
பகவத்ஸ்வரூபம் நீனைவூட்டப்பட்டதும் தனது இந்திரியவிருத்திகள் யா

வை யுடையவராய் அந்தப் பரீக்ஷித்தைப் பார்த்து மெள்ளமெள்ளப் பதில் சொல்லத் தொடங்கினார். (4-1) (எ-அ)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில் அகாசரவதம் என்ற பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••❧••—

நாராயணீயம்.

தரஸமபுகுதவூநே ஸ்யாவநேऽथ மனோஹே

பசுபசிசுபி: சாக் வத்சானுபாலநலுப: ।

ஹதரஸஸ: டேவ த்ரிமந் விசேரிக் தாரயந்

நவஸுரஸிவெந் நேநாபிராமதநுசுதி: ॥ 138 ॥

(ப-ரை) ஐ த்ரிமந்! டேவ! =ஹே ஸ்ரீமானுனதேவனே! அத் =பிறகு ஈவம்=நீர் தரஸமபுகுதவூநே=இங்குமக்குமோடுகின்ற வண்டுக் கூட்டங்களை யுடையதாம் மனோஹே=மனத்தைக் கவருகின்றதுமான ஸ்யாவநே=பிறந்தாவனத்தில் பசுபசிசுபி:சாகம்=கோபகுமாரர்களுடன் கூட வத்சானுபாலநலுப: =கன்றுகளை மேய்ப்பதில் ஆசையுள்ளவராயும், ஹதரஸஸ: =பலராமனைத் தோழனாகக் கொண்டவராயும் நவஸுரஸிவெந் = கவலமென்ற மான்கொம்பு வேணு மாடோட்டும்

வையும் பகவத்ச்வரூபத்தி லொடுக்கி ஸ்வரூபஸமாதிநி லீடுபட்டவராக நாவிலிடவே நாளாகிவிட்டமையின் மீதமுள்ள பகவத்கதையைக் கேட்டு நான் எவ்விதம் கடைத்தேருகிறது எனக் கவலிக்கொண்டும், பகவத்குண ஸ்வரூபத்திற்கும் பகவத்ச்வரூப ஸமாதிக் குமுள்ள தாரதம்மியத்தைக் காணவேண்டியும் தனது புத்திரர்களான ஜனமேஜயாதிகளைக் கொண்டு பகவத்குணமமைந்த கீர்த்தனுதிகளை கரநாஸத்துடன் காணஞ்செய்விக்கவே, அந்தக் குணஸ்வரூபமான சப்தமானது சுகப்ரம்ஹத்தின் சுரோத்திர நிதியம் வழியாக உள்ளில் சென்றதும் அதைக்கண்ட ஸ்ரீசுகரின் மனமானது ஸமாதிஜன்ய சுகத்திலாசையை ஒழித்து மெள்ள வெளியில் வந்ததும் அங்குவித்திரியங்களை ஆங்காங்கு நோருத்திக் கொண்டு பகவத்குணத்தையே தொடர்ந்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். இதனின்றும் பகவத்ச்வரூபஸமாதிஜன்ய சுகத்தைக் காட்டிலும் பகவத்குணஸ்வரூப ஸமான சுகமே மேம்பாடுடையது எனப் பரீக்ஷித்தகண்டு கொண்டார் எனப் பாகவதஸம்பந்தாயமறிந்த பெரியாருபதேசிக்கின்றனர்.

பிரம்பு இவற்றை **धारयन्**=தரித்துக்கொண்டும் **नेत्राभिरामतनुयुतिः**=
கண்ணைக்கவரும் சரீரகாந்தியுள்ளவராய்க்கொண்டும் **विचेरिथ**=ஈண்டு
சரித்தீர். (134) (எ-று)

विहितजगतीरक्षं लक्ष्मीकरांबुजलाळितं

ददति चरणद्वन्द्वं वृन्दावने त्वयि पावने ।

किमिव न वभौ संपत्सम्पूरितं तरुवल्लरी-

सलिलधरणीगोत्रक्षेत्रादिकं कमलापते ! ॥ १३५ ॥

(ப-ரை) **हे कमलापते!**=ஹே லக்ஷ்மீபதே! **त्वयि**=நீர் **विहित-**
जगतीरक्षम्=செய்யப்பட்ட பூமியின் ரக்ஷணத்தை யுடையதும் **लक्ष्मी-**
करांबुजलाळितम्=லக்ஷ்மியினது கராம்புஜத்தினால் தடவிக் கொடுக்
கப்பட்டதுமான **चरणद्वन्द्वम्**=இரண்டு சரணங்களையும் **पावने**=மிக்கப்
பரிசுத்தமான **वृन्दावने**=ப்ருந்தாவனத்தில் **ददति**=வைக்குங்கால் **तरु-**
वल्लरीसलिलधरणीगोत्रक्षेत्रादिकम्=மரம் கொடி ஜலம் பூமி மலை வயல்
முதலிய **किमिव**=எதுதான் **संपत्सम्पूरितम्**=ஸம்பத்து நிறைந்ததாக
नवभौ=விளங்கவில்லை (135) (எ-று)

विलसदुलपे कान्तारान्ते समीरणशीतले

विपुलयमुनातीरे गोवर्धनाचलमूर्धसु ।

ललितमुरलीनादः सञ्चारयन् खलु वरसकं

कचन दिवसे दैत्यं वरसाकृतिं त्वमुदैक्षथाः ॥ १३६ ॥

(ப-ரை) **विलसदुलपे**=விளங்குகின்ற உலபம் என்ற புல்லை
யுடைய **कान्तारान्ते**=காட்டின் நடுவிலும் **समीरणशीतले**=காற்றினால்
குளுமை வாய்ந்ததான **विपुलयमुनातीरे**=விரிந்தயமுனையின் கரை
யிலும் **गोवर्धनाचलमूर्धसु**=கோவர்த்தனபார்வதத்தின் சிகரங்களிலும்
वरसकम्=இளங்கன்றுக் கூட்டத்தை **सञ्चारयन्**=மேய்க்கின்றவரும்
ललितमुरलीनादः=அழகிய வேணுநாதத்தை யுடையவருமான **त्वम्**=
நீர் **कचनदिवसे**=ஒருநாள் **वरसाकृतिम्**=கன்றினுருவமெடுத்த **दैत्यम्**=
அஸுரனை **उदैक्षथाः**=**खलु**=பார்த்தீரன்றோ? (136) (எ-று)

रभसविलसत्पुच्छं विच्छायतोऽस्य विलोकयन्

किमपि वलितस्कन्धं रन्ध्रप्रतीक्षमुदीक्षितम् ।

तमथ चरणे विभ्रत् विभ्रामयन् मुहुरुन्ध्रकैः

कुहचन महावृक्षे चिक्षेपिथ क्षतजीवितम् ॥ १३७ ॥

(ப-ரை) ராசவிலசபுஞ்ஞம்=வேகத்தினால் இங்குமங்குமசை
கின்ற வாலையுடையதாயிருக்கும்படி விஞ்ஞாயத:=போகின்ற அச்ய=
இந்த வதனாகாணுடைய கிமபி=கொஞ்சமாக வலிதசகந்தம்=திருப்
பாப்பட்டசமுத்தையுடையதும் ரந்திரதீபம்=அவரைத்தை எதிர்பார்
ப்பதுமான உதீகிதம்=கடைக்கண்பார்வையை அவலோகயந்=பார்த்த
வரும் அப=பிறகு தம்=அவனை சரணே=காலில் விபந்த=பிடித்துக் கொ
ண்டு உபகீ=வேகமாக முது: =அடிக்கடி. விபாமயந்=சுத்துகின்றவரு
மான நீர் ததஜிவிதம்=யிரிபுந்த அவனை குதவந=நிரிட்டுத்திலுள்ள
மதாவுதே=பெரியமரத்தில் விதேபித=விசிறிர். (137) (ப-று)

நிபததி மதாதிதே ஜாத்ய துராத்மநி தததந்

நிபதநஜவதூணதூணிததததகானநே ।

திதி பரிமலதததத துததரகா: துசுமோகரே:

திரசி தததத துததததத தி தி தத தத தத தத ॥ 138 ॥

(ப-ரை) ஜாத்ய=பிறந்ததுமுதல் துராத்மநி=செட்டமனதுடைய
வதும் ததததம்=அதேசத்தினால் நிபதநஜவதூணதூணிததததகானநே=
விழும் வேகத்தினால் பொடியாச்சுப்பட்ட மரங்களினால் கெடுக்கப்
பட்ட தாட்டையுடையவனுமான மதாதிதே=பெரிய அணுரன் நிபத-
தி=விழும்பால் திதி=ஆகாசத்தில் பரிமலதததத:=நாலாபக்கத்தி
லும் கட்டமாகக் கடின துததரகா:=தேவர்கள் தத=அப்பொழுது
தத=தேவ ததத! ததத:=உம்முடைய திரசி=தலையில் துதத=ஸந்
ததததத்தினால் துசுமோகரே:=புஷ்பக்கட்டங்களினால் ததததந் தி-
த=இதததததததததத. (138) (ப-று)

சுரதிலததா துதத: துதத: துசுமாதலி

நிபததி தததததத தாலேதததததததததத: ।

ததததி தநதததததததத தததததததததததத

துசுமநிதரதததததத துதத தததி ததததி ॥ 139 ॥

(ப-ரை) சுரதிலததா=மிக்க வானனைப்பொருந்திய துசுமாதலி=

புஷ்ப வதூணமானது தத=உன்னுடைய துததநி=தலையில் தததம்=
ஆகாசத்திலிருந்து நிபததி=விழுகின்றதே? ஆகாசத்தில் மரமில்லா
மையால் இது துத:=எங்கிருந்துவருகிறது ததி=என்று தாலே:=கோப
குமாரர்களால் தத:=சொல்லப்பட்ட நீர் தநதததததத=அணுரனை

எரிந்ததனால் தருமஸ்டலாது=மரக்கூட்டத்தினின்றும் ஶுட்தி=வேகமாக
 உஹ்ம=மேலில் கத: =சென்ற சோயம்=அந்த இந்த குசுமனிகர: =புஷ்ப
 ஸமூஹமானது ஶநை: =மெதுவாக சமேதி=வந்து கொண்டிருக்கிறது
 நூம்=நிம்ச்சயம் ஶதி=என்று சஹேலம்=வீலையாட்டாக உதேரய: =பதில்
 சொன்னார். (139) (எ-று)

கचन दिवसे भूयो भूयस्तरे परुषातपे

तपनतनयापाथः पातुं गता भवदादयः ।

चलितगरुतं प्रक्षामासुर्वकं खलु विस्मृतं

क्षितिधरगरुच्छेदे कैलासशैलमिवापरम् ॥ १४० ॥

(ப-ரை) ஶூய: =திரும்பவும் கचनदिवसे=ஒரு தினத்தில் ஶூய-
 ஸ்தரே=மிக்கவதிகமான பரூபாதபே=கடுமையான வெய்யிலில் தபநதநயா
 பாथ: =யமுனையின் ஜலத்தை பாதும்=குடிப்பதற்கு கதா: =சென்ற
 பவதாடய: =நீர் முதலியவர்கள் க்ஷிதிதரகரூக்ஷேதே=மலைகளின் இரக்கை
 களைத் துண்டிக்குங்கால் விஸ்மூதம்=மறக்கப்பட்ட அபரம்=மற்றொரு
 கைலாசசைலமிவ=கைலாஸ பர்வதத்தைப் போன்றதும் கலிதகரூதம்=
 அசைகின்ற இரக்கைகளையுடையதுமான வகம்=கொக்கை ப்ரேக்ஷாமா-
 ஶு: கலு=பார்த்தீர்களன்றோ. (140) (எ-று)

पिवति सलिलं गोपव्राते भवन्तमभिद्रुतः

स किल निगलन्नग्निप्रख्यं पुनर्द्रुतमुद्वमन ।

दलयितुमगात् शोड्याः कोट्या तदातु भवान्विभो !

खलजनमिदाचुञ्चुश्चञ्चू प्रगृह्य ददार तम् ॥ १४१ ॥

(ப-ரை) கோபவ்ராதே=இடக் குழந்தைகளின் கூட்டமானது சலி-
 லம்=ஜலத்தை பிவதி=குடிக்குங்கால் ச கில=அந்த அஸ்ரமனே
 அபித்ருத: =ஒட்டமாக ஓடிவந்து பவந்தம்=உம்மை நிஸிலந்=விழுங்கி
 னவனாய் அந்நிப்ரக்யம்=அக்னிக்கொப்பான உம்மை புன: =மறுபடியும்
 துதம்=வேகமாக உத்ரமந்=கக்குகின்றவனாய்க் கொண்டு ஶோட்யா: =மூக்கி
 னுடைய கோட்யா=நுனியினால் தலயிதம்=கிழிப்பதற்குவேண்டி அகாத்=
 வந்தான் ஹே ப்ரஹோ! =ஓம் ப்ரபுவே! கலஜநமிதாச்சுஞ்சு: =தஷ்ட ஜனங்
 களையழிப்பதில் ஸமர்த்தரான பவாம்=நீர் ததாது=அப்பொழுதோ
 வஞ்சு=அவனது மூக்குகளை ப்ரகூஹ்=பிடித்துக்கொண்டு தம்=அவனை
 ததார=கிழித்தெரிந்தார். (141) (எ-று)

सपदि सहजां सन्द्रष्टुं वा मृतां खलु पृतना-
मनुजमघमप्यग्रे गत्वा प्रतीक्षितुमेव वा ।

शमननिलयं याते तस्मिन् वके सुमनोगणे

किरति सुमनोवृन्दं वृन्दावनाद्गृहमेयथाः ॥ १४२ ॥

(1-ரை) तस्मिन्=அந்த வகை=பகாஸுரன் सपदि=சீக்கிரமாக
(எதிர் பாராதபடி) मृताम्=மரித்த सहजाम्=உடன் பிறந்தவளான பூத
नाम्=பூதனையை सन्द्रष्टुं वा खलु=பார்ப்பதற்கு வேண்டியோ, वा=
அல்லது अनुजम्=தம்பியான अघम्=அகாஸுரனை अग्रेगत्वा=முன்ன
ரே போயிருந்து प्रतीक्षितुमपि=எதிர் பார்ப்பதற்குவேண்டியோ शम-
ननिलयम्=யமன் வீட்டை याते=அடைந்ததும், सुमनोगणे=தேவக்கூட்
டமானது सुमनोवृन्दम्=புஷ்பக்கூட்டத்தை किरति=வாரி இரைக்குங்
கால் त्वम्=நீர் वृन्दावनात्=புருந்தாவனத்தினின்றும் गृहम्=வீட்டை
मेयथाः=அடைந்தீர். (142) (எ-று)

ललितमुरलीनादं दूरानिशम्य वधूजनै

स्वरितमुपगभ्यारादारूढमोदमुदीक्षितः ।

जनितजननीनन्दानन्दः समीरणमन्दिर-

प्रथितवसते शौरे दूरीकुरुष्व ममामयान् ॥ १४३ ॥

(1-ரை) हे समीरणमन्दिरप्रथितवसते ! = குருவாயுராலயத்தில்
ப்ரஸித்த வாஸஸ்தானத்தைபுடையவரான ! हेशौरे ! = ஹேகிருஷ்ண !
ललितमुरलीनादम्=இனிமையான வேணு நாதத்தை दूरात्=வெகு
தொலைவில் निशम्य=கேட்டு त्वरितम्=வேகமாக आरात्=அருகில் उप-
गम्य=வந்து वधूजनैः=கோபஸ்திரீ ஜனங்களால் आरूढमोदम्=மேன்
மேல் பெருகுகின்ற ஸந்தோஷத்தையுடைத்தாயிருக்கும்படி उदी-
क्षितः=பார்க்கப்பட்டவரும் जनितजननीनन्दानन्दः=உண்டுபண்ணப்
பட்டதாய் நந்தகோபர் இவர்களின் ஆனந்தத்தையுடைபவருமான
நீர் मम=என்னுடைய आमयान्=சோகங்களை दूरीकुरुष्व=போக்கி
அருள்புரிகராக. (143) (எ-று)

இவ்விதம் வத்ஸாஸுரன், பகாஸுரன் இவர்களின் வத வர்ணன.

மேன்ற ஐம்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

கदाचन व्रजशिशुभिः समं भवावनाशने विहितमतिः प्रगेतराम् ।
समावृता बहुतरवत्समण्डलैः सतेमनैर्निरगमदीश जेमनैः ॥ १४४ ॥

(ப-ரை) ஹே! =ஹே ஈஸ்வர! கदाचन=ஒருநாள் भवा=நீர் व्रज-
शिशुभिः=சமம்=கோகுலத்திலுள்ள குழந்தைகளுடன்கூட वनाशने=
வனபோஜனத்தில் विहितमतिः=செய்யப்பட்ட புத்தியையுடையவ
ராய் प्रगेतराम्=விடியற்காலையிலேயே बहुतरवत्समण्डलैः=அதிகமான
கன்றுக்கூட்டங்களினால் समावृता=சூழப்பட்டவராய் (1)सतेमनैः=
உள்காய்ச்ஞடன் கூடின (2)जेमनैः=கட்சோதங்களுடன் निरगमतु=
வெளிக்கிளம்பினார். (144) (எ-று)

विनिर्यतस्तव चरणावुजह्वयादुदञ्चितं त्रिभुवनपावनं रजः ।

महर्षयः पुलकधरैः क्लेवरैरुद्विहरे धृतभवदीक्षणात्सवाः ॥ १४५ ॥

(ப-ரை) विनिर्यतः=வெளிக்கிளம்பின தவ=உம்முடைய चर-
णावुजह्वयात्=அப்புஜம் போன்ற இரு திருவடிகளினின்றும் उदञ्चि-
तम्=வெளிக்கிளம்பினதும் त्रिभुवनपावनम्=மூவ்வுலகங்களையும் பரி
சுத்தஞ் செய்கின்றதுமான रजः=பொடியை धृतभवदीक्षणात्सवाः=
தரிக்கப்பட்ட உமது தரிசனத்தினாலுண்டான ஸந்தோஷத்தையுடை
யவர்களான महर्षयः=மஹர்ஷிகள் पुलकधरैः=பயிர்ச்சுச்சலைத் தரிக்
கின்ற க்லேவரैः=சரீரங்களினால் उद्विहरे=தரித்துக் கொண்டனர்.

प्रचारयत्यविरलशाहले तले पशून्विभो भवति समं कुमारकैः ।

अघासुरो न्यरुणदघाय वर्तनीं भयानकः सपदि शयानकाकृतिः ॥

(ப-ரை) हे विभो!=ஓய் விபுவே! भवति=நீர் कुमारकैः=சமம்=
குழந்தைகளுடன்கூட अविरलशाहले=அடர்ந்த பசும்புற்களையுடைய
तले=தறையில் पशून्=கன்றுகளை प्रचारयति=மேய்க்குங்கால் भयानकः=
பயத்தைத்தருபவனான अघासुरः=அகாசுரனானவன் सपदि=சீக்கிர
மாக शयानकाकृतिः=மலைப்பாம்பினாருவமுள்ளவனாய் अघाय=உம்
மையும் உம்மையே நம்பின கோபகுமாரர் முதலியோரையும் விழுங்
குவதற்குவேண்டி वर्तनीम्=வழியை न्यरुणत्=தடுத்தான். (146)

(1) तेमनम्=என்றதால் கரி, குழம்பு, கரிவடாம் முதலிய வ்யஞ்
ஜனப் பொருள் சொல்லப்படும். (2) जेमनम् = என்றதால் வெண்
பொங்கல், புளியோகரை, சர்க்கரைப்பொங்கல், தயிர் சாதம் முதலியன
சொல்லப்படும். இதையே சித்திரான்னமென்பர்,

மஹாசுரபிரதிமதனோர் குஹாநிபப்சாரிதபுரிதமுகஸ்ய கானநே ।

முகோதரம் விஹரணகௌதுகாஹதா: குமாரகா: கிமபி விதூரநே த்வயி ॥

(ப-ரை) த்வயி=நீர் கிமபி=சற்று விதூரநே=விலகியிருக்குங்கூங்கால்
மஹாசுரபிரதிமதனோர்=பெரிய மலைக்கொப்பான சரீரத்தையுடையவனும்
குஹாநிபப்சாரிதபுரிதமுகஸ்ய = குறைக்கொப்பானதும் விரிந்ததும்
உயர்ந்ததுமான முகத்தையுடையவனுமான அவனுடைய முகோதரம்=
முகத்தினுள் பிரதேசத்தை குமாரகா: = குழந்தைகள் விஹரணகௌது-
காது=விளையாட்டினுள்ள ஆசையினால் மதா: = குழந்தைகள். (147)

பிரமாத: ப்ரிவிசதி ப்ரிசுதநௌ ப்ரிசுபகூலே சவத்சகே ।

விதநிதம் த்வமபி விவேசித ப்ரிசு சுஹஜநம் விசரணமாசு ரகிதமம் ॥

(ப-ரை) பிரமாத: = அஜாக்கிரதையினால் ப்ரிசுதநௌ = பாம்பின்
வயிற்றை ப்ரிவிசதி = ப்ரிவேசித்த சவத்சகே = கன்றுகளுடன் கூடின
ப்ரிசுபகூலே = கோபக்குழந்தைகளின் கூட்டமானது ப்ரிசுதநௌ = கொதித்
தும் தேஹத்தையுடையதாகவானபொழுது ஹே ப்ரிசு ! = ஹே ப்ரிசு!
ப்ரிதம் = இதை விதந் = அறிந்த த்வமபி = நீரும் விசரணம் = ரகிதகன்ற
சுஹஜநம் = சினேஹித ஜாதத்தை ரகிதம் = காப்பதற்குவேண்டி ஆசு =
கிரைவாக விவேசித = ப்ரிவேசித்தீர். (148) (எ-று)

மலோதரே விபுலிதவர்ப்ரிணா த்வயா மஹாரநே லுததி நிரூதமாஸ்தே ।

தூதம்மவான் விதலிதகணமண்டலோ விமோசயந் ப்ரிசுபபுசுந் விநிரியௌ ॥

(ப-ரை) மலோதரே = சமுத்தினுள்ளில் விபுலிதவர்ப்ரிணா = விருத்தி
செய்யப்பட்ட சரீரத்தையுடைய த்வயா = உம்மால் மஹாரநே = பெரிய
மலைப்பாம்பானது நிரூதமாஸ்தே = தடுக்கப்பட்ட வாயுவையுடையதாக
லுததி = இங்குமங்கும புரளுங்கால் மவான் = நீர் விதலிதகணமண்டல: =
பிளக்கப்பட்ட அஸுரனுடைய சமுத்துப் பிரதேசத்தையுடையவ
ராய் ப்ரிசுபபுசுந் = கோபகுமாரர்களையும் குழந்தைகளையும் விமோசயந் =
விடுவித்துக்கொண்டு தூதம் = வேதமாக விநிரியௌ = வெளிவந்தீர். (149)

க்ரிணம் திவி த்விபுபமார்ப்ரிமாஸ்திதம் மஹாசுரப்ரிமவமஹோ மஹோ மஹத் ।

விநிர்நிதே த்வயி து நிலிநமஜ்ரிசா நம:ஸ்தலே நநுதரதோ ஜகுஸுசுரா: ॥

(ப-ரை) த்விபுபமார்ப்ரிம் = நீர் வெளிவருவதற்குவேண்டி திவி =
ஆகாசத்தில் க்ரிணம் = கொஞ்சகாலம் மாஸ்திதம் = சின்றதும், மஹாசுர-
ப்ரிமவம் = பெரிய அஸுரனிடமிருந்துண்டானதுமான மஹத் = பெரிய

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—साधु पृष्टं महाभाग त्वया भागवतोत्तम । यन्नूत-
नयसीदस्य शृण्वन्नपि कथां मुहुः ॥ १ ॥ सतामयं सारभृतां निसर्गो
यदर्थवाणीश्रुतिचेतसामपि । प्रतिक्षणं नव्यवदच्युतस्य यत्त्रिषया विटाना-
मिव साधुवार्ता ॥ २ ॥ शृण्वन्वावहितो राजन्नपि गुह्यं वदामि ते । ब्रूयः

ஐ. மஹாபாக!—ஹே மஹாபாக! பாகவதோத்தம! யன்னூத-
னயசீதஸ்ய ஶ்ரண்வன்னபி கதா முஹு: ॥ 1 ॥ சதாமயம் சாரஶ்ருதாந் நிசர்-
கோ யதர்தவாணீஸ்ருதிசேதஸாமபி । ப்ரதிக்ஷணம் நவ்யவதச்ச்யுதஸ்ய யத்த்ரிஸயா விடானா-
மிவ சாஶுவார்தா ॥ 2 ॥ ஶ்ரண்வாவஹிதோ ராஜன்னபி குஹ்யம் வதாமி தே । ப்ரூய:

இவ்விதம் அகாஸுரனுடைய வத வர்ணனம் என்ற
மீம்பத்தோன்றுவது தசகம் முற்றிற்று.

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) त्रयोदशोऽहरदृष्ट्वा वत्सान् पालाञ्च मायया ।

तदा तत्सर्वरूपोऽब्दं कृणः पूर्ववदाचरत् ॥ १ ॥

(க-கை) ப்ராய்ட்ஷதேவன் கன்யகனையும் அவற்றைமேய்க்கும்
கோப குமாரர்களையும் மாயையினால் அபஹ்ரித்தார். அப்பொழுது
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவ்வெல்லாவற்றின் ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு
முன்போலவே நடந்து வந்தாரென இந்தப்பதிமூன்றாவது அத்தி-
யாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹே மஹாபாக! பாகவதோத்தம!
ஶ்ரணுவதய கதையை அடிக்கடி கேட்பவனாயினுங்கூட யாதுகார-
ணத்தால் புதிதுபோலச் செய்கின்றாயோ அக்காரணத்தால் உன்னால்
கேட்கப்பட்டதானது ஸாதுவேயாகும். (1) காழுகர்களுக்கு ஸ்தி-
ரியின் விருத்தாந்தமானதுபோல அப்பதனுடைய வார்த்தையானது
கேட்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஒவ்வொரு சுஷணத்திலும் நன்கு
புதிதுபோலவே ஆகிறது என்பது யாதுண்டோ இது பகவத்வார்த-
தையையே (விருத்தாந்தத்தையே) பயனாகக்கொண்டவாக்கு, செவி,
மனம் இவற்றையுடையவர்களாயினுங்கூட ஸாரக்கிராஹிகளாக
இருக்கும் ளாதக்களுக்கு இயற்கையேயாகும். (2) ஹே ராஜன்!

स्तिग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गुह्यमप्युत ॥ ३ ॥ तथाघबदनाभृत्यो रक्षित्वा
 वत्सपालकान् । सरित्पुलिनमानीय भगवानिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥ अहोऽतिर-
 म्यं पुलिनं वयस्याः स्वकेलिसंपन्मृदुलाच्छवालुकम् । स्फुटत्सरोगन्ध-
 तालिपत्रिकध्वनिप्रतिध्वानलसद्गुमाकुलम् ॥ ५ ॥ अत्र भोक्तव्यमस्माभि-
 दिवा रूढं क्षुधार्दितैः । वत्साः समीपेऽपः पीत्वा चरन्तु शनकैस्तृ-
 णम् ॥ ६ ॥ तथेति पाययित्वार्भा वत्सानारुध्य शाद्वले । मुक्त्वा शि-
 क्यानि बुभुजुः समं भगवता मुदा ॥ ७ ॥ कृष्णस्य विष्वक्पुराजि-

ரஹஸ்யமாக இருப்பினுங்கூட உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் ஸாவ
 தானமாகக்கேள். குருக்கள் பக்தியுள்ள சிஷ்யனுக்கு ரஹஸ்யமான
 தையுங்கூடச் சொல்லிவிடுவார்கள்ன்றோ. (3) முன்சொன்ன ப்ரகாச
 மாக மிருத்யுவான அகாஸரஹுடைய வாயினின்றும், வத்ஸங்கள்
 அவற்றை மேய்க்கும் கோபாலர் இவர்களைக்காப்பாற்றி நதியிலுள்ள
 மணற்றிட்டிக்கட்டுவந்து பகவான் இதைச்சொல்லலுற்றார். (4) ஹே
 தோழர்களே! தன்னைச்சேர்ந்ததான விளையாட்டின் ஸம்பத்தையுடைய
 தும் மெதுவானதும் வெண்மையானதுமான மணல்களையுடையதும்,
 மலர்ந்த மடுக்களின் மணத்தால் இழுக்கப்பட்ட வண்டு பறவை இவை
 கள் ஜலத்திற்கெய்யும் சப்தத்தாலேற்படும் எதிரோலியினால் அழகு
 வாய்ந்த மரங்களடர்ந்ததுமான மணற்றிட்டானது மிக்கவழகாக
 விருக்கின்றது. என்ன ஆச்சரியம் பாருங்கள். (5) பசியினால் பீடிக்
 கப்பட்ட நாம் இம்மணற்றிட்டில் சாப்பிடுவது தகும். சாப்பிடும்
 காலமோ தாண்டிவிட்டது. கன்றுகள் ஜலத்தைக் குடித்துவிட்டு
 தின்றபுல்லை இதனருகில் மெள்ள அசைவு போட்டுக் கொண்டிருக்
 கட்டும் என்றார். (6) கோபகுமாரர்கள் அப்படியே ஆகட்டுமெனச்
 சொல்லிக் கன்றுகளை ஜலங்குடிக்கச்செய்து புல்தறையில் கூட்டமாக
 நிறுத்தி உரிகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு பகவானுடன் கூட ஸந்தோ
 ஷமாகச் சாப்பிடத்தொடங்கினர். (7) கிருஷ்ணனுக்குச் சுற்றிலும்
 கூட்டங்கூட்டமாகப் பலவரிசைகளுடன் நெருக்கமாக உட்கார்ந்த
 வர்களும் கிருஷ்ணனது *முகத்தைப் பார்க்கின்றவர்களும் ஆனது

* மூலத்தில் अभ्यासः என்றதனால் பகவான் அச்சமயத்தில்
 எல்லாருடையவும் ஸத்ஸங்கல்பத்தைப்பூர்த்தி செய்விக்கவேண்டித் தனது

लोके मिपति वुभुजे यशमुयालकेलिः॥ ११ ॥ भारतैवं वत्सपेषु भुजानेष्व-
च्युतात्मसु । वत्सास्त्वन्तर्वने दूरं विविशुस्तृणलोभिताः ॥ १२ ॥ तान्द-
ष्टा भयसन्विस्तानूचे कृष्णोऽस्य भीमयम् । मित्राण्याशात्मा विरमतेहाने-
प्ये वत्सकानहम् ॥ १३ ॥ श्युस्त्वाद्विदरीकुञ्जगहरेष्वात्मवत्सकान् । वि-
चिन्वन्भगवान्कृष्णः सपाणिकवलो ययौ ॥ १४ ॥ अम्भोजन्मजनिस्तदन्त-
रगतो मायार्भकस्येशितुर्द्रष्टुं मञ्जुमहिषमन्यदपि तद्वत्सानितो वत्सपान् ।

பூவின் தாதுபோன்று யாவர்க்கும் எதிர்முகமாக நடுவில் நின்று
கொண்டும் தன்னைச் சுற்றிலுமிருக்கின்ற சிவேஹிதர்களைத் தனது
விடையாட்டு வார்த்தைகளினால் சிரிக்கச் செய்துகொண்டும் ஸ்வர்க்க
லோகமே எடுபட்டுவந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சாப்பிடத்
தொடங்கினார். (11) ஹேபாரத! இவ்விதம் கோபகிருமாரர்கள்
அர்யுதனிடம் வைக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களாய்ச் சாப்பி
டுங்கால், கன்றுகளோ புல்லில் ஆசைகொண்டவைகளாய் காட்டி
னுள்ளில் வெருதாரம் சென்றன. (12) பயத்தால் நடுங்கின அவர்
களைப் பார்த்து கிருஷ்ணன் பயத்தைத் தருவனவற்றினின்றும்
பயத்தைப் போக்கி 'ஹே மித்திரர்களே! சாப்பிடுவதை நிறுத்தா
திர்கள். நான் கன்றுகளை இங்கு ஓட்டிக்கொண்டிருக்கின்றேன்' என்
றார். (13) இவ்விதம் சொல்லி பகவானை கிருஷ்ணன் மலைகளி
லும் அதன் குறைகளிலும் கொடிகளடர்ந்தவிடங்களிலும் தனது
வத்ஸங்களைத் தேடிக்கொண்டு இடதுகையிலுள்ள (1)கபளத்துடன்
கூடவே சென்றார். (14) ஹே குருத்வஹ! மூன்னர் ஆகாசத்
திலிருந்து கிருஷ்ணன் செய்த அகாசர மோகஷணத்தைக்கண்டு
மேலான ஆர்ச்சரியத்தை யடைந்தவரும் தாமரைப் பூவினின்றி
முண்டானவருமான ப்ரும்ஹதேவன் அச்சமயத்தில் வந்து மாயைக்

வக்களி நெல்லிக்களி முதலியனவென்றும் ஸ்ரீதரர் பொருள்கூறுகி
றார். மசுனகவஸு என்பதற்கு நெய்யொழுகும் வெண்பொங்கல் என்
றும், தர்பலாநி என்பதற்கு அதற்குப்போதிய கரிவடாம் முதலியன
வென்றும் பாகவத ஸம்பிரதாயமறிந்த பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர்.

(1) தன்னிடம் பக்திசெய்யும் ஜனங்களுக்குத்தான் தனதுசொந்தப்
பிரயோஜனத்தையுமிழந்து பாடுபடுவதாகக்காட்டவேண்டி இவ்விதம்
சென்றார் என்று கருத்து.

नीत्वान्यत्र कुरुहहान्तरदधात्वेऽवस्थितो यः पुरा दृष्ट्वाघासुरमोक्षणं
 प्रभवतः प्राप्तः परं विस्मयम् ॥ १५ ॥ ततो वत्सानदृष्ट्वेत्य पुलिनेपि च
 वत्सपान् । उभावपि घनं कृष्णो विचिकाय समन्ततः ॥ १६ ॥ काप्यद-
 ष्टान्तर्विपिने वत्सान्पालांश्च विश्ववित् । सर्वं विधिकृतं कृष्णः सहसाऽ-
 वज्रगाम ह ॥ १७ ॥ ततः कृष्णो मुदं कर्तुं तन्मातृणां च कस्य च । उभया-
 यितमात्मानं चक्रे विश्वकृदीश्वरः ॥ १८ ॥ यावद्वत्सपवत्सकाल्पकवपुर्या-
 पत्कराङ्गवादिकं यावद्यष्टिविषाणवेणुदलशिभ्यावद्विभूषाम्बरम् । यावच्छी-
 लमुणाभिधाकृतिवयो यावद्विहारादिकं सर्वं विष्णुमयं गिरोऽङ्गवदजः

குழந்தையான ஈஸ்வரனுடைய மனத்தைக்கவரத்தக்க வேறு மஹி-
 மையையும் காணவேண்டி அவரது கன்றுகளையும் மணத்திட்டி-
 லிருந்த கோபகுழந்தையையும். வேறிடத்தில் கொண்டு சேர்த்து
 விட்டுத் தானும் மறைந்துவிட்டார். (15) கிருஷ்ணன் பிம்மதே-
 வன் செய்தகாரியத்திக்குப் பிறகு கன்றுகளைக் காணாது திரும்பி
 வந்து மணநீரிட்டில் கோபகுழந்தையையும் காணாதபோகவே கன்-
 றுகள் கோபகுழந்தைகள் இரண்டையுமே நாலாயக்கத்திலும் தே-
 டத்தொடங்கினார். (16) காட்டிலுள்ளில் ஓரிடத்திலும் கன்றுகள்
 யும் குழந்தைகளையும் காணாது ஸர்வக்குண கிருஷ்ணன் எல்-
 லாம் ப்ரம்ஹானினால் செய்யப்பட்டதென விரைவில் அறிந்து கொ-
 ண்டார். (17) பிறகு விஸ்வத்தைப்படைத்தவரும் ஈஸ்வரனுமான
 கிருஷ்ணன் அவர்களின் தாய்மார்களுக்கும் ப்ரம்ஹதேவனுக்கும்
 ஸந்தோஷத்தைச் செய்பவேண்டித் தன்னைகன்றுகளாகவும் குழந்-
 தைகளாகவும் ஆனதாகச் செய்து கொண்டார். (18) கன்று
 மேய்ப்பவர் கன்றுகள் இவற்றின் அற்பமான சரீரங்கள் எத்துணை
 அளவுள்ளனவோ, கைகால் இவைகள் எத்துணை அளவுள்ளனவோ,
 தடி கொம்பு வேறு இவையினுற் செய்த ஊதல் உரி இவைகள் எத்-
 துணை அளவுள்ளனவோ, ஆபாணம் வஸ்திரம் இவைகள் எத்துணை
 யளவுள்ளனவோ, ஒழுக்கம் குணம் பெயர் வடிவம் வயது இவை
 கள் எத்தனையளவுள்ளனவோ, வினையாட்டு முதலியன எத்துணை
 யளவுள்ளனவோ அத்துணையளவுமாகவாகி “எல்லா ஜகத்தும் விஷ்-
 ணுமயமானது” என்றதாக ப்ரவீர்த்தியையடைந்த சுருதிவார்த்தை

सर्वस्वरूपो बभौ ॥ १९ ॥ स्वयमात्मात्मगोवत्सान्प्रतिचार्यात्मवत्सपेः ।
 क्रीडन्नात्मविहारैश्च सर्वात्मा प्राविशद्भूजम् ॥ २० ॥

तत्तद्वत्सान्पृथङ्नीत्वा तत्तद्गोष्ठे निवेश्य सः। तत्तदात्माभयद्राजस्त-
 त्तत्समं प्रविष्टवान् ॥ २१ ॥ तन्मातरो वेणुरवत्त्वरोत्थिता उत्थाप्य दोर्भिः
 परिरभ्य निर्भरम्। सोहस्रनुतस्तन्यपयःसुधासवं मत्वा परं ब्रह्म सुतानपाय-
 यन् ॥ २२ ॥ ततो नृपान्मर्दनमज्जलेपनालङ्काररक्षातिलकाशनादिभिः ।
 संलालितः स्वाचरितैः प्रहर्षयन्सायं गतो यामयमेन माधवः॥ २३ ॥ गा-

யே இத்தகைய ரூபமெடுத்துக் கண்கூடாகக்காணும்படி. வந்ததோ
 எனவெண்ணும்படி அஜனன கிருஷ்ணன் எல்லாவற்றினுடையவும்,
 ரூபமுள்ளவராக விளங்கினார். (19) தானே தலைமை வஹித்துத்
 தானாகிற பசுங்மன்றுகளைத் தானாகிற கோபகுமாரர்களைக் கொண்டு
 தடுக்கச்செய்து தானாகிறவியாட்டுகளினாலும் விளையாடிக் கொ
 ண்டு ஸர்வாத்மாவான கிருஷ்ணன் கோகுலத்தில் நுழைந்தார். (20)

ஹேராஜன் ! அந்தந்தக் கன்றுகளைத் தனியாக ஓட்டிக் கொ
 ண்டு அந்தந்தக் கொட்டிலில் நுழைந்து அந்தந்தவுருவமெடுத்த
 அவர் அந்தந்த வீட்டில் பிரவேசித்தவராகவுமானார். (21) அவர்
 களின் தாய்மார்கள் வேணுவின் நாதத்தைக்கேட்டு வேகமாகக்களம்
 பினவர்களாய்க் கொண்டு தோள்களினால் வாரியெடுத்துக் கெட்டியா
 கத் தழுவிக்கொண்டும் புத்திரர்களை பரம்பரம்ஹமாகவே எண்ணிக்
 கொண்டும் அமுதத்தைப்போல ருசியுள்ளதும், மத்தியத்தைப்போல
 மதத்தைத் தருகின்றதுமான ஸ்னேஹத்தால் பெருகின முலைப்பா
 லைப் பானஞ் செய்வித்தனர் (22) (1)ஹேந்ரூப ! இவ்விதம் கிருஷ்
 ணன் அந்தந்த காலத்துக்குரிய க்ரிடா நியமத்துடன் மாலையில் வீடு
 வந்து அழகிய சரித்திரங்களினால் தாய்மார்களைச் சந்தோஷப்படுத்
 திக்கொண்டு பிறகு உடம்பைப்பிடித்தல், ஸ்னானஞ்செய்வித்தல், சந்
 தனம் முதலியவற்றைப்பூசல், அலங்கரித்தல், ரகைஷ் செய்தல், நெத்
 தியில் திலகமிடல், போஜனம் செய்வித்தல் முதலியவற்றால் கொண்
 டாடப்பட்டார். (23) (2)பிறகு பசுக்கள் வேகமாகக் கோகுலம்

(1) கோபிகைகளுக்குண்டான மோஹம் இதனால் சொல்லப்படுகி
 ஁து. (2) இதனால் பசுக்களுக்குண்டான மோஹம் சொல்லப்படுகிறது.

वस्ततो गोष्ठमुपेत्य सत्वरं दृष्टारघोषैः परिहृतसङ्गतान् । स्वकान्स्वकान्-
न्वत्सतरानपाययन्मुहुर्लिहन्त्यः स्रवदौघसं पयः ॥ २४ ॥ गोगोपीनां मातृ-
तास्मिन्सर्वा संक्षिप्तिकां विना । पुरोवदास्वपि हरेस्तोकता मायया विना ॥
२५ ॥ वज्रौकसां स्वतन्त्रेषु स्रवहृद्यब्दमन्वहम् । शनैर्निःसीम ववृधे
यथा कुण्ठे त्वपूर्ववत् ॥ २६ ॥ इत्थमात्मात्मनात्मानं वत्सपालमिषेण सः ।
पालयन्वत्सपां वर्षं चिकीडे वनगोष्ठयोः ॥ २७ ॥ एकदा चारयन्वत्सान्

வந்து ஹ பங்கா கொஷங்காளினால் அழைக்கப்பட்டனவும், அருகில் வந்தனவுமான தந்தாமது கன்றுகளை அடிக்கடி நக்குகின்றனவாய்க் கொண்டு பெருகுகின்ற முடியிலுள்ள பாலைமுடிக்குச் செய்தது. (24) இந்தக் கிருஷ்ணாவிடத்தில் பசுக்களுக்கும், கோயிலைகளுக்கும் தாயின் தன்மையாகவும் (1) ஸ்னேஹம்பெருக்கு ஒன்றைத் தயிர்த்து முன்போலவேதானிருந்தது. ஹரியான கிருஷ்ணனுக்கு இவர்கள் விஷயத்தில் புத்திரத்தன்மையும், மாயை ஒன்றைத்தயிர்த்து முன்போலவேதானிருந்தது. (25) கோமுலவாகி இவர்களுக்கு யசோதா புத்திரானை கிருஷ்ணாவிடத்தில் தாமது புத்திரர்களைக்காட்டிலும் ஸ்வேஹாதீர்யம் முன்னர் அவ்விதமிருந்ததோ அவ்விதமே இப்பொழுதும் தாமது புத்திராவிடத்தில் ஸ்னேஹக்கொடியானது ஒரு ஆண்டு முடியும்வரை பெள்ள பெள்ள எல்லையற்றதாய் வளர்ந்து கொண்டேபோயிற்று. (26) இவ்விதம் ஸ்வாத்மாவான அந்தக் கிருஷ்ணன் கன்றுமேயப்பவனாகவாகி கன்றுகளுடையவும், அவற்றை மேய்ப்பவர்களுடையவும் வேஷத்துடன் தானாகவே தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு காட்டிலும் வீட்டிலுமாக ஒருவருஷம் முடிய கிளையாடினார். (27) ஒருநாள் யித்தோ ஆரே நினங்கள் வருஷத்

(1) கோக்களும் கோயிலைகளும் முன்போலவேதான் தாய்மார் களாகவிருந்து புத்திரினைப் போலித்தவத்தனர். ஆயினும் இதுவரை இல்லாதபடி ஸ்னேஹம்மடிக் காலுக்குகான் பெருக்கிக்கொண்டுவந்தது. முன்னர் இவர் எனக்கு மாதா என் இவளுக்குப் புத்திரன் என்ற மோஹமிருந்தது. அநாதது மோஹத்தினால் அவ்விதமெண்ணிவந்தனர். இப்பொழுதோ அந்த மோஹம் மடிக் கிடையாது. இவர் எனக்குத் தாயுமில்லை நான் இவளுக்குத் தாயுமில்லை என்ற க்ஞானமிருந்தபோதிலும் கிருஷ்ணன் வேண்டிமென்றே அவ்விதம் நடந்தார் என்றிருந்தது.

सरामो वनमाविशत् । पञ्चपासु त्रियामासु हायनापूरणीष्वजः ॥२८॥ ततो
विद्वराक्षरतो गावो यत्सानुपवजम् । गोवर्धनाद्रिशिरसि चरन्त्यो वदशु-
स्तृणम् ॥२९॥ दृष्ट्वाथ तस्मिन्निवशोऽस्मृतात्मा स गोवर्जोऽत्यामपदुर्गमार्गः ।
द्विपात्ककुद्ग्रीव उदास्यपुच्छोऽगाक्षुं कृतैरासुपया जवेन ॥ ३० ॥ समेत्य
गावोऽधोवत्सान्वत्सवत्योऽप्यपाययन् । गिलन्त्य इव चाङ्गानि लिहन्त्यः
स्वौधसं पयः ॥ ३१ ॥ गोपास्तद्रोधनायासमौघ्यलज्जोरुमन्युना । दुर्गाध्व-
कृच्छ्रतोभ्येत्य गोवत्सैर्ददशुः सुतान् ॥ ३२ ॥ तदीक्षणोत्प्रेमरसात्पुताश-

தில் குறைவாகவீருக்குங்கால் பரவான் பலராமனுடன் கூட கன்று
களை மேய்த்துக்கொண்டு காட்டில் நுழைந்தார். (28) பிறகு கோ
வர்த்தன பழையின் நுனியில் மேய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பசுக்
கள் தாம்பேயுமிடத்திலிருந்து வெகு தொலையில் கோகுலத்துக்கரு
கில் புறங்கோ மேய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற கன்றுகளைக்கண்டன.
(29) கண்டபிறகு அந்தப் பசுக்கூட்டமானது அக்கன்றுகளிட
மேற்பட்ட ஸ்னேஹத்துக்கு வசப்பட்டதாகவும், தமது சரீரத்
தை பறந்ததாகவும், தன்னை மகிழ்ச்சும் கோபாலர்களைப் பொ
ருட்படுத்தாமலும், சுருமொறடான வழியைக் கடந்தும், இரண்டு
கால்களை சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு ஒட்டம் பிடித்தும், (அதா
வது: இரண்டு காலுள்ளதுபோலத் தோற்றத்தையடைந்தும்)
கொண்டையில் சழுத்தை வைத்துக்கொண்டும், உயரத்துக்கப்பட்ட
முகம் வால் இவற்றையுடையதாகவும், சுற்றிலும் பெருகியோடும்
பாலையுடையதாகவுமாகி ஹுங்கார சப்தங்களுடன் வேகமாக அங்கு
வந்து சேர்ந்தது. (30) பசுக்கள் *ஊட்டும் கன்றுள்ளவாயினுங்
கூட கோவார்த்தன பழையின் கீழ்வந்து விழுங்குவனபோன்று அங்
கங்களை நக்குகின்றனவாய்க்கொண்டு மடியிலுள்ள பாலைக் கன்று
களை ஊட்டச் செய்தன. (31)

கோபாலர்கள் அப்பசுக்களைத் தடுக்கவேண்டிச் செய்தமுயர்ச்சி
வீண்போனதாலேற்பட்ட லஜை மூலமுண்டான அதிகக் கோபத்
துடன் சஷ்டமான வழியினின்றும் சிரமத்துடன் வந்து கோவத்

* புதிதாய் ஈன்ற கன்றுள்ளவாயினுங்கூட பசுக்கள் ஊட்டிமறத்த
கன்றுகளுக்கேத் திரும்பவும் பாலைக்கொடுத்தன என்று கருத்து.

या जातानुरागा गतमन्यवोऽर्भकान् । उद्धृष्टा द्रोभिः परिभ्य मूर्धनि घ्राणे
रवाणुः परमां मुदं ते ॥ ३३ ॥

ततः प्रवयसो गोपास्तोकाऽप्यसुनिर्वृताः । कृच्छ्राच्छनैरपगतास्त-
दनुमृश्यादश्रवः ॥ ३४ ॥ वज्रस्य रामः प्रेमधर्षीक्ष्यौकष्यमनुक्षणम् ।
मुक्तस्तनेष्वपतोष्यहेतुविदचिन्तयत् ॥ ३५ ॥ किमेतदद्भुतमिव घासुदे-
वोऽखिलात्मनि । वज्रस्य सात्मनस्तोकेष्वपूर्वं प्रेम वर्धते ॥ ३६ ॥ केयं वा
कुत आयाता देवी वा नार्युतासुरी । प्रायो मायास्तु मे भर्तुर्नान्या मेऽपि

ஸங்களுடன் கூடின கோபகுமாரர்மீதுக் கண்ணுற்றனர். (32) அவர்
கள் அவ்வாறேப் பார்த்ததாலுண்டான ப்ரேமையாகிற ரஸத்தில்
முழ்கின நித்தமுள்ளவர்களாகவும், விலகின கோபமுள்ளவர்களாக
வும், அவர்களிடமுண்டான ப்ரேமையையுடையவர்களாகவுமாகி
குழந்தைமீது வாரியெடுத்துத் தோள்சுவினால் தழுவிக்கொண்டு
உச்சியில் பலரடவை முகர்ந்து மேலான சந்தோஷத்தையடைந்த
னர். (33) வயது முதிர்ந்த கோபாலர்மீது குழந்தைமீது ஆவிங்க
னம் செய்துக்கொண்டதனால் மிச்சச் சுகத்தையடைந்தவர்களாகவும்,
அக்குழந்தைமீது சிலைவினாலுண்டான கண்ணிருள்ளவர்களாக
வும் கொண்டு வெகு சஷ்டத்துடன் மெள்ளமெள்ள அங்கிருந்து
விலகினர். (34) பலராயன் ஊட்டுமறத்த *அபத்யங்களிடத்திலுங்
கூட கோபுவவாஸி ஐந்துக்களுககு ஒவ்வொரு கஷணத்திலும் ஏற்
படும் ப்ரேமைய் பெருக்கின் அதிசயத்தைக்கண்ணுற்று காரணமறி
யாதவராய் ஆலோசிக்கத்தொடங்கினார். (35) அகிலாத்மாவான வாசு
தேவனிடத்தில் போலக்குழந்தைகளிடத்தில் எனக்கும் இந்தக்கோ
புவவாஸி ஐந்துவுக்கும் இதவரையேற்படாத ப்ரேமை விருத்தி
யடைந்துவருகின்றதே? இது என்ன ஆச்சரியம்? இந்த மாயை
தேவர்களுடையதாகவிருக்கலாமா? மனிதர்களுடையதாகவிருக்கலா
மா? அல்லது அசுரர்களுடையதாகவிருக்கலாமா? எங்கிருந்து வந்
தது. எனக்குக்கூட மிக்க மோஹத்தைத்தருவதால் பெரும்பாலும்

* अपविष्ट=அன்பது மூலம். இதற்கு பகைகளுக்கு ஊட்டுமறத்த
கன்றுகவிடத்திலும். கோபஸ்திரீகளுக்கு பால் குடித்தலை நெருத்தின
குழந்தைகவிடத்திலுக்கூட என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

விமோहिனி ॥ ३७ ॥ इति सञ्चिन्त्य दाशार्हो वत्सान्सवयसानपि । सर्वाना-
चष्ट वैकुण्ठं चक्षुषा धयुनेन सः ॥ ३८ ॥ नैते सुरेशा ऋषयां न चैते त्वमेव
भाषीश भिदाश्रयेऽपि । सर्वं पृथक्त्वं निगमात्कथं वदेष्युक्तेन वृत्तं प्रभुणा
बलाऽवैत् ॥३९॥ (வழிபாடி யாத: சுவஸ்தானம் தன்னஸ்தேன ஹி சூரிணா । மோஹிதேவ்
பாலேஷ் பரிபூதோ ந்யவர்த்த ॥) தாவதேவ்யாத்மபூராத்மமானேன வுத்யநேஹஸா । பூரோ-
வத் க்ரீடந்தம் ததஸே சகலம் ஹரிம் ॥४०॥ யாவந்தோ கோகுலே வாலா: சவத்ஸா:
சர்வம் பவ ஹி । மாயாசயே ஷயானா மெ நாடியாபி புனர்ஸுத்திதா: ॥४१॥ இது எதேவ

எனது பர்த்தாவான கிருஷ்ணனுடைய மாயையாகவிருக்கவேண்டு
மேயொழிய வேறுவிதமாக இருக்கமுடியாது எனத் தாசார்ஹனான
அவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு சோழர்களுடன் கூடின எல்லாக் கன்
றுகளையும் க்ருானமயமான கண்ணினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவே பார்த்
தார். (36-38) ஹே ஈஸா ! இந்தக் குழந்தைகள் (நான் நினைத்த
படி) சுரேசர்களன்று. இவர்களால் ரக்ஷிக்கப்படும் இக்கன்றுகள்
(நான் நினைத்தபடி) ருஷிகளுமன்று. வேற்றுமைக்கு ஆஸ்ரய
மான கோபர் வத்ஸங்கள் இவற்றின் தேஹத்தில் கூட நீரே ப்ர
காசிக்கின்றீர். இவையெல்லாம் எப்படி நிகழ்ந்தது. அதைத் தனித்
தனியாகநீர் சொல்லவேண்டும். என்றுகேட்கப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ண
னால் முகக்குரியால் தெரிவிக்கப்பட்ட விருத்தாந்தத்தைப் பலராமன்
அறிந்துகொண்டார். (39) [தனது ஸத்தியலோகத்தை யடைந்த
ப்ரம்ஹதேவனும் அவ்விடத்திலிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் மயக்கப்
பட்ட த்வாரபாலகர்களால் அவமதிக்கப்பட்டு அங்கிருந்து திரும்
பினார்.]

பிறகு ப்ரம்ஹதேவன் வந்து தனக்குரிய கால அளவினால்
* ந்ருடிமாத்ரமான காலத்தினால் முன்போலவே ஒருவருஷம்முடிய
பரிஜனங்களுடன் விளையாடுகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டார். (40)
கோகுலத்தில் கன்றுகளுடன் கூடினகுழந்தைகள் எத்துணைபேர்
களுண்டோ அவர்களையாவருமே எனது மாயையாகிற படுக்கையில்
இப்பொழுதுக்கூட படுத்திருக்கின்றனரேயொழியத் திரும்பவெழும்

* वसरेण्वयं भुङ्क्ते यःकालस्स ऋतिः स्मृतः=முன்றுதராஸரே னுவையனு
பவிக்கும் காலமெதுவோ அது ந்ருடி எனப்படும்.

कुत्रत्या मन्मायामोहितेतर । तावन्त एव तत्राब्दं कीडन्तो विष्णुना सम-
म् ॥ ४२ ॥ एवमेतेषु भेदेषु चिरं ध्यात्वा स आत्मभूः । सत्याः के कतरे
नेति ज्ञातुं नेष्टे कथञ्चन ॥ ४३ ॥ एवं सम्मोहयन्विष्णुं विमोहं विश्वमोहन-
म् । स्वयंय माययाजोऽपि स्वयमेव विमोहितः ॥ ४४ ॥ तस्यां तमोवन्नै-
हारं खद्योताचिरिवाहनि । महतीतरमायैदयं निहन्त्यात्मनि युज्यतः ॥ ४५ ॥

தனரில்லை. எனது பாயையினால் மோஹத்தை யடைந்தவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாய் இங்குமங்கும் காணப்படுகிறவர் கள் எங்குள்ளவர்கள். அத்துணைபோர்களும் அங்கு விஷ்ணுவைக் கூட வருஷம்முடிய விளையாடுகின்றனரே? என இவ்விதம் அந்த ப்ரம்ஹதேவன் இந்தவேறுபட்டத் தோற்றங்கள் விஷயமாக வெகு காலம் தியானித்தும் எவர்கள் உண்மையிலுள்ளவர், எவர்கள் அங் விதமில்லாதவர்கள் எனவறிந்தகொள்ள வெகுவாகமுயற்சித்தும் முடியாதவரானார். (41-43) இவ்விதம் உண்மையில் மோஹமற்ற வரும் விப்பவத்தையும் மோஹிக்குச்செய்கின்றவருமான விஷ்ணுவை நன்கு மோஹிப்பச் செய்யலெண்ணின ப்ரம்ஹதேவன்கூட தனது பாயையினாலேயே தானே மோஹத்தை யடைந்தார். (44) (1)இரு ளடங்கி இரவில் பளித்திவிட்களினாலுண்டான இருள்போலும், பசுவில் மிணுமிணுப் பூச்சியினுடைய காந்திபோலும் பஹுபுரு ஷஸிடத்தில் பிரயோகிக்கின்ற புருஷனது தாழ்ந்த மாயையானது அம்மஹாஸிடத்தில் ஒன்றுஞ்செய்யாது ப்ரயோகிப்பவஸிடமுள்ள

(1) ஆரணசக்தி யென்றும் வீஷேபசக்தியென்றும் மாயைக்கு இரண்டொத்தென்கி, அவ்விரண்டெத்திகளும் மாயாவசப்பட்ட ஜ்வல ன்க்கு ஆரணவீஷேபக்களைச் செய்யுமே யொழிய மாயைக்கு நியந்தாவான பக்காஷத்துச் செய்யா, என்றதை வினக்கவேண்டி இவ்விருத்திரஷ்டார் தங்கள் சொல்லப்பட்டன. அதாவது: இருளடங்கி இரவில் காணும் பளிக்கட்டத்தினாலுண்டாகும் இருள் தனியாக ஒருமறைவைச் செய் யாது அவ்விருளிலேயே எவ்விதம் ஈராந்துவிடுமோ, பசுவினுள்ள மிணு மிணுப் பூச்சியின் ஒளியானது தனியான ஒருபிரகாசத்தை எவ்விதம் செய்யாதோ அவ்விதமே ப்ரம்ஹதேவனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட மாயை பக்காஸிடத்திலொன்றையும் செய்யாது அம்மாயையிலேயே ஒக்கிவிட் டது என்பது கருத்து.

तावत्सर्वे वत्सपालाः पश्यतोऽजस्य तत्क्षणात् । व्यदध्यन्त घनश्यामाः
 पीतकौशेयवाससः ॥ ४६ ॥ चतुर्भुजाः शङ्खचक्रगदाराजीवपाणयः । कि-
 रीटिनः कुण्डलिनो हारिणो वनमालिनः ॥ ४७ ॥ श्रीवत्साङ्गदोरत्नक-
 श्चुकङ्कणपाणयः । नूपुरैः कटकैर्भाताः कटिसूत्राङ्गुलीयकैः ॥ ४८ ॥ आङ्गि-
 मस्तकमापूर्णास्तुलसीनवदामभिः । कोमलैः सर्वगात्रेषु भूरिपुण्यवदपि-
 तैः ॥ ४९ ॥ चन्द्रिकाविशदस्मेरैः सारुणापाङ्गवीक्षितैः । स्वकार्थानामिव

ஸாமர்த்தியத்தையே அழித்தாக்கிடுகிறது. (45) அப்பொழுது கண்
 றுகளும் குழந்தைகளுமாகியயாவரும் ப்ரம்ஹதேவன் பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கும் பொழுதே அதேகூஷணத்தில் மேகம்போலக் கருத்
 தவர்களாகவும், பொன்னிறமான பட்டாடையை யணிந்தவர்களாக
 வும், நான்குகைகளையுடையவர்களாகவும், சங்கம் சக்கிரம் கதை தா
 மரைப்பூ இவற்றைக் கைகளிலுடையவர்களாகவும், கிரீடமுள்ளவர்
 சளாகவும், குண்டலமணிந்தவர்களாகவும், முத்தாஹாரத்தைத் தரித்
 தவர்களாகவும், வனமாலையை யுடையவர்களாகவும், ஸ்ரீவத்ஸம்
 என்ற மருவின் காந்தியுடன்கூடின அங்கதங்களை (வளையல்களை)
 தோள்பிரதேசத்தில் தரிக்கின்றவர்களாகவும், ரத்தினமயங்களும்
 சங்கம்போல முன்றுகோடுகளுள்ளனவுமான கங்கணங்களைக் கையி
 லணிந்தவர்களாகவும், நூபுர (பாதஸர) ங்களினாலும், (1) கடகங்
 களினாலும் சலங்கைகட்டின அறைஞாண் மோதிரம் இவற்றினாலும்
 விளங்குகின்றவர்களாகவும், வெகுஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட புண்
 னியமுள்ளவர்களினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டனவும், எல்லா அங்கங்
 களிலும் கோமளங்களாக விருக்கின்றனவுமான புதியதுளஸீமலை
 களினால் கால்முதல் தலைவரை நிரம்பினவர்களாகவும், சந்திரிகை
 போலத் தெளிவான புன்சிரிப்புக்களுடன் கூடினவைகளான சிவந்த
 கடைக்கண்பாராவைகளினால் தனது பக்தர்களின் மனோரதங்களை

(1) கடகம் என்பது कटको वलयोऽस्त्रिया=என்ற அமரகோசப்படி
 கையில் தோளுக்குக்கீழும், முழங்கைக்குமேலுமுள்ள இடத்தில் அணி
 யும் ஓர்வீத வளையலாக ஏற்படினும் நூபுரம் என்ற பாதஸரத்தை யொட்
 டிக் கூறி இருப்பதால் பாதஸரத்துடன் சேர்த்துக் காலிலணியும் காப்பா
 கக் கொள்ளவேண்டுமென வம்சிதர்யவியாக்ஷியானத்தில் கூறப்பட்டிருக்
 கிறது.

ரஜ:சஸ்வாभ्यां स्रष्टृपालकाः ॥ ५० ॥ आत्मादिस्तम्बपर्यन्तैर्मूर्तिमद्भिश्च-
राचरैः । नृत्यगीताद्यनेकार्हाः पृथक्पृथग्पासिताः ॥ ५१ ॥ अणिमाद्यैर्म-
हिमभिरजायाभिर्विभूतिभिः । चतुर्विंशतिभिस्तत्त्वेः परीता महदादि-
भिः ॥ ५२ ॥ कालस्वभावसंस्कारकामकर्मगुणादिभिः । स्वमहिध्वस्त-
महिभिर्मूर्तिमद्भिर्पासिताः ॥ ५३ ॥ सत्यज्ञानानन्तानन्दमात्रैकरसमूर्तयः ।
अस्पृष्टभूरिमादास्तथा अपि ह्यपनिपद्भुशाम् ॥ ५४ ॥

एवं सकृद्दशांजः परब्रह्मात्मनोऽखिलान् । यस्य भासा सर्वमिदं
विभाति सचराचरम् ॥ ५५ ॥ ततोऽतिकृतुकुतोद्भूय स्तिमितैकादशेन्द्रियः ।

மகோருணத்தினால் விரிஞ்ஞடித்து ஸத்வருணத்தினால் பாதுகாக்கின்
றவர்கள் போலிருக்கின்றவர்களாகவும், ப்ரம் ஹா தொடங்கி ஸ்தம்ப
மென்ற சிறுபூச்சியிருவடிள்ளனவும் சரீரத்தூடன் கூடினவுமான
அசையும்சையாப்பொருள்களினால் நர்த்தனம் நடம் முதலிய அனே
கம் உபராசங்களால் தனித்தனி உபாலிக்கப்பட்டவர்களாகவும்,
(1) அணிமாமுதலிய லித்திகளினாலும், மாயை அசித்தயை ஸ்ரீ, கீர்
த்தி, புஷ்டி, சாந்தி, முதலிய விபூதிகளினாலும், (சக்திகளினாலும்)
மற்றத்தத்துவத்தை ஆதியாகக்கொண்ட (2) இருபத்துநான்கு தத்
துவங்களினாலும் ஆழப்பட்டவர்களாகவும், பகவானுடைய மஹிமை
யினால் போக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தையுடையவைகளும் சரீரத்
தூடன் கூடினவைகளுமான காலம், ஸ்வாவம், ஸம்ஸ்காரம், கா
மம், கர்மம், ஸத்வாதிருணங்கள் இவைமுதலியவற்றால் உபாலிக்கப்
பட்டவர்களாகவும், உண்மை, யறிவு, அனந்தானந்தமாத்திரமாயும்
ஏகரஸமாயும், (எப்பொழுதும் ஒரேரூபமுள்ளதாயும்) இருக்கின்ற
ப்ரம்ஹருபமான சரீரத்தை யுடையவர்களாகவும், ஆத்மக்ஞானமா
கிறகண்ணையுடையவர்களுக்குக்கூட எட்டாத அதிகமான மஹிமை
யை யுடையவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். (46-54)

(1) அணிமா, கிரிமா, லகிமா, மஹிமா, ப்ராப்தி, ப்ராஸம்யம், சசி
த்வம், சித்தித்வம் என சித்திகள் எட்டுவிதங்களாகும்.

(2) மஹத்தத்துவம், சூத்ராத்மா, அஹம் தத்துவம், ஐந்து தன்மா
த்திரைகள். ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து க்ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து
ப்ராணன்கள், மனது ஆகிய 24 தத்துவங்கள்.

तस्मात्साऽभूदजरत्पूर्णां पूर्वेव्यन्तीव पुत्रिका ॥ ५६ ॥ इतीरेशोऽतप्ये निजम-
हिमनि रघुप्रमितिके परत्राजातोऽतन्निरसनमुखग्रहाकमितौ । अनीशोऽपि
द्रष्टुं किमिवमिति वा मुह्यति सति चछादाजो ह्यत्वा सपदि परमोऽजा-
जवर्निकाम् ॥ ५७ ॥ ततोऽर्वाक्प्रतिलब्धाक्षः कः परेतघदुत्थितः । कृच्छ्रा-
दुःमीव्य वै हृष्टीराचष्टेदं सहात्मना ॥ ५८ ॥ सपद्येवाभितः पश्यन्दिशोऽ-
पश्यत्पुरः स्थितम् । घृन्दावनं जनाजीव्यद्रुमाकीर्णं समाप्रियम् ॥ ५९ ॥

எதன் ஸ்வரூப சைதன்னியத்தினால் அசையுமசையாப் பொரு
ளுடன் கூடின இவையாவும் ப்ரகாசத்தையடைகின்றனவோ (அத்த
கைய) பரப்ரம்ஹஸ்வரூபங்களாக யாவையும் ப்ரம்ஹதேவன் ஒரே
ஸமயத்தில் கண்டார். (55) பிறகு அதிகம் ஸந்தோஷத்தினால்
தனது பார்வைகளைத் திருப்பி அவற்றின் தேஜஸ்வினால் அசைவற்
றப் பதினோறு இந்திரியங்களை யுடைய ப்ரம்ஹதேவன் கோகுலா
பிமானி தேவதையின் ஸம்பத்தில் வைக்கப்பட்ட நான்கு தலைக
ளுள்ள பொய்யைபோல அசைவற்று நின்றார். (56) இவ்விதம்
ஸரஸ்வதி தேவியின் பதியான ப்ரம்ஹதேவன், புத்தியினாலாழித்
தறியவியலாததும், பிறரிடத்தமையாத மஹிமையை யுடையதும்,
ஸ்வப்ரகாச சுகரூபமானதும், ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் மேலாகவுள்
ளதும் (ப்ரகிருதி ஸம்பந்தமற்றதும்) வேறு பொருளை மறுக்கும்
வாயிலாக வேத சிரஸ்ஸுகளான உபரிடதங்களால் அறிவிக்கப்படு
கின்றதுமான அந்த ஸ்வரூப விஷயத்தில் இஃதின்னதெனவறியாது
மயங்கி இருக்கும்பொழுதும், பின்னர் பார்ப்பதற்கும் முடியாதவ
ராக ஆனபொழுதும் பரமனும் அஜனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதை
யறிந்து மாயையாகிற படுதாவை உடனே விலக்கினார். (57) மா
யையை விலக்கினபின்னர் வெளிவந்த பார்வையை யுடைய ப்ரம்ஹ
தேவன் முன்னர் மரித்துப் பிழைத்தெழுந்தவன்போல கஷ்டத்தா
டன் கண்களைத் திறந்துகொண்டு பகவானான கிருஷ்ணனுடன் கூட
இந்த ப்ருந்தாவனத்தைக் கண்ணுற்றார். (58) உடனே சுற்றிலு
முள்ள திக்குகளைப் பார்க்கின்ற ப்ரம்ஹதேவன், எது ஜனங்களுக்கு
உதவிசெய்கின்ற மரங்களடர்ந்ததோ, எது எப்பொழுதுமே சுற்றி

* கர்மேந்திரியம் ஐந்து, க்ருானேந்திரியம் ஐந்து, மனஸ் ஒன்று
ஆகப்பதினோறு இந்திரியங்கள்.

यत्र नैसर्गदुर्वैराः सहासन्मृगादयः । मित्राणीवाजितावासद्रुतरुदृत्प-
कादिकम् ॥ ६० ॥ तत्रोद्दहत्पशुपवंशशिशुत्वनाद्यं ब्रह्माद्वयं परमनन्तम-
गाधवोधम् । वत्सांसखीनिव पुरा परितो विचिन्वदेकं सपाणिकवलं पर
मेष्ठ्यनष्ट ॥ ६१ ॥ दृष्ट्वा त्वरेण निजधोरणतोऽवतीर्थं पृथ्व्यां वधुः कनक-

ளும் பிரியங்குளாவ பொருள்சனையுடையதோ, எங்கு இயற்கையில்
மைந்ததும்போன்றவிவாததுமான விரோதத்தையுடையவைகளான
பாணிதன் மிருகம் முதலியன ஆண்டவன் வசிப்பதை முன்னிட்டு
விலகின கோபம் காரணம் இவை முதலியவற்றையுடைத்தா யிருக்
கும்படி மித்திரர்கள்போல சேர்ந்தே வலித்தனவோ அந்த எதிரி
யுள்ள ப்ருந்தாவனத்தைக்காண்டார். (59-60) ஆவ்விடத்தில் கோப
வம்சகிகவுக்குரிய நாட்டியத்தை யனுஷ்டிக்கின்றதும், இரண்டாவது
பொருளற்றதும், பரமமும், அனந்தமும், அகாதமான போதமுள்ள
தும் (ஸ்ர்வசூமம்), சுன் றுசனையும் தோழர்சனையும் சுற்றியும் தேடு
கின்றதும், ஒன்றாமேயுள்ளதும், கையிலுள்ள கபளத்துடன் கூடி
யதுவான ப்ரம்ஹத்தை ப்ரம்ஹதேவன் முன்போலவே பார்த்தார் *
(61) பார்த்துத் தனது வஹனத்தினின்றும் வேசமாக இறங்கி தங்
கன் கழிவேண்டி சரிந்ததை பூமியில் போட்டு நமஸ்கரித்து (தண்டம்

* இந்த ய்னோகத்துக்கு ஸ்ரீதராசாரியர் செய்துள்ள ஆன்வ
யாப்படிக்கான பொருள் பின்வருமாறு—தவ் ச=ஆவ்விடத்தில் ப்ரமேஸி=
ப்ரம்ஹா டீவ் புர=முன்போலவே ப்ரஹ்=ப்ரம்ஹத்தை அவ்=பார்த்தார்.
ப்ரம்ஹம் எப்படிப்பட்டது எனின்? ஷுஷ்ஷிஷுத்வநாஸுதூதூ=சோப
வம்சக்குழந்தையாகவிருத்தல் என்ற நடனத்தைச்செய்வது. நாடிய
மென்றதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு—அத்யம்=இரண்டாவதற்றதா
யினும் வ்ஸாவிவிவத்=சுன் றுசனாத் தேடுவதும் எக் ச=ஒன்றாயினும் சவீர்=
தோழர்சனையும் தேடுவதும் ாளாபவோஷம்=ஸ்ர்வசூமாயினும் விவிவத்=தே
டுவதும், அனந்தம்=முடிவற்றதாயினும் பரிதோ விவிவத்=காலாபக்கத்திலும்
தேடுவதும் பர் ச=பரம் பொருளாயினும் ஷிஷுத்வநாஸுதூதூ=குழந்தைத் தன்
மையை வஹிக்கின்றதும் ப்ரஹ்=ப்ரம்ஹமாயினுங்கூட சபாணிகவல்ம்=பா
ணியில் கபளத்துடன் கூடினதுமாக இருப்பதால் நாட்டியமாடிற்று
என்பது பொருள் என்றும்.

दण्डमिवानिपात्य । स्पृष्ट्वा चतुर्मुकुटकोटिभिरक्षिप्युग्मं नत्वा मुदश्चसुजलैर-
 कृतामिपेकम् ॥ ६२ ॥ उत्थायोत्थाय कृष्णस्य चिरस्य पादयोः पतन् ।
 आस्ते महित्वं प्राग्दृष्टं स्मृत्वा स्मृत्वा पुनः पुनः ॥ ६३ ॥ शनैरथात्थाय
 विमृज्य लांचने मुकुन्दमुद्गीक्ष्य विनम्रकन्धरः । कृताञ्जलिः प्रश्रयवान्स-
 माहितः सवेपथुर्गद्गदयेलतेलया ॥ ६४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्यायः

ब्रह्ममोहनिरूपणं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥१३॥

போல வணங்கி) நான்கு கிரீடங்களின் றுனிகளாலும் இரண்டு சர
 னங்களையும் தொட்டு ஆனந்தாஸ்ர ரூபங்களான ஜலங்களினால்
 அபிஷேகத்தைச் செய்தார். (62) முன்னர் பார்க்கப்பட்ட மஹி
 மையை அடிக்கடி நினைத்து நினைத்துக்கொண்டு எழுந்தெழுந்து
 வெகுதூரம் கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினவ
 ராக இருந்தார். (63) பிறகு மெள்ள எழுந்து கண்களைத்துடைத்
 துக்கொண்டு முகுந்தனைப்பார்த்து வணங்கின தலையையுடையவராய்,
 இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு வணக்கமுள்ளவராயும், மன
 தடக்கமுள்ளவராயும், உடம்பில் நடுக்கமுள்ளவராயும் கொண்டு
 தழுதழுத்த வாக்கினால் ஸ்துதிக்க ஆரம்பித்தார். (64) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
 ப்ரம்ஹ மோஹ நீரூபணமென்ற பதிமுன்றாவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चतुर्दशोऽङ्गतं दृष्ट्वा पूर्वाङ्गान्तुकनिश्चयम् ।

अनीशः कर्तुमस्तौपीत् कृष्णं ब्रह्मा विमोहितः ॥ १ ॥

(க-ரை) ப்ரம்ஹதேவன் ஆஸ்சரியத்தைக்கண்டு முந்தின அத்
 தியாயத்தில் சொன்னதையொட்டிக் கிடைத்த பகவத்ப்ரபாவ நிஸ்
 சயத்தைச் செய்யச் சக்தியற்றவராயும், மயக்கத்தையடைந்தவராயும்
 கிருஷ்ணனை ஸ்துதித்தார் என இந்தப்பதினான்காவது அத்தியாயத்
 திலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

ब्रह्मोवाच—नौमीड्य तेऽध्वपुषे तडिदम्वराय गुञ्जावतंसपरिपिच्छलसन्मुखाय । वन्यस्रजे कवलवेप्रविषाणवेणुलक्ष्मश्रिये मृदुपदे पशुपाङ्गजाय ॥ १ ॥ अस्यापि देव घृणो मदनुग्रहस्य स्वेच्छामयस्य न तु भूतमयस्य कोऽपि । नेशे महि त्ववसितुं मनसान्तरेण साक्षात्तवैव किमुतात्मसुखानुभूतेः ॥ २ ॥ ज्ञाने प्रयासमुदपास्य नमन्त एव जीवन्ति सन्मुखरितां भवदीयवार्ताम् । स्थाने स्थिताः धृतिगतां तनुवाङ्मनोभिर्ये प्रायशोऽ-

ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லுவற்றார்—ஹே ஈட்ய! மேகம்போன்ற சிரமுடையவரும், மின்னல்போன்ற வஸ்திரமுடையவரும், பூனைக் காந்தி மணிகளினால் செய்யப்பட்ட காதிலணியும் நகையினாலும், சுற்றிலுமுள்ள மயிற்றோகையினாலும் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தையுடையவரும், வனத்திலுண்டான பூமாலையையுடையவரும், (இடது அடியில்) கபளம் (கஷத்தின்) மாடு ஒட்டும் பிரம்பு, கொம்பு என்ற வாத்ரம் (இடதுயில்) வேறு இவ்வடையாளங்களினுலமைந்த சோபையுள்ளவரும், மெதுவான பாதங்களுள்ளவரும், நந்தகோயரின் புத்திரருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (1) ஹே தேவ! என்னைய ஹம்ஸாஹரித்ததும், சொந்த பந்தர்களின் இச்சைக்குத் தக்கபடி மாறுதலையடைகின்றதும், பூதமயமாக இல்லாததும், அதாவது:—அறிந்தயுமும், சுத்த ஸத்வமயமுமான இந்த உமது ஸ்ரீமூர்த்தியினுடைய மஹிமையை அறிவதற்கே ப்ரம்ஹதேவனாயினும் நான் அசுத்தனாகவிருக்கின்றேனே? இவ்விதமிருக்க ஆத்மாவும், சுக்ருபமும், அனுபவரூபமுமாகவேயுள்ள உம்முடைய மஹிமையை நிருத்தமான (அடக்கப்பட்ட) மனத்தினாலும் கூட எவன் தான் அறியச் சக்தனாவான். (2) *ஹே அஜித! எவர் க்ஞானவழியில் முயற்சியை ஆற்றும் செய்யாது ஸாதகங்களால் இயற்கையாகவே நித்யமாக வெளியிடப்பட்டதும், தத்தமது இடத்திலேயே இருக்கின்ற வர்சளாயினுங்கூடத் தமது காதக்கெட்டினதுமான உமது விலையை மனமொழி மெய்களால் கொண்டாடுகின்றவர்களாகவே ஜீவிக்கின்ற

* அக்ஷனமாயின் அறியாதவர் ஸம்ஸாரதாண்டத்தைச் செய்வது எதனுலென்றால் அதற்குவேண்டி இந்த ச்லோகம் சொல்லப்படுகிறது.

जित जितोऽप्यसि तैखिलौक्याम् ॥३॥ श्रेयस्त्रति भक्तिमुदस्य ते विभां
 क्षिद्यन्ति ये केवलबोधलब्धये । तेषामसौ क्लेशल एव शिष्यते नान्यद्यथा
 स्थूलनुपावघातिनाम् ॥ ४ ॥ पुरेह भूमन्वहवोऽपि योगिनस्त्वदर्पितेहा नि-
 जकर्मलब्धया । विबुध्य भक्त्यैव कथोपनीतया प्रपेदिरेऽञ्जोऽच्युत ते गतिं
 पराम् ॥ ५ ॥ तथापि भूमन्महिमाऽगुणस्य ते विबोद्धमर्हत्यमलान्तरात्मभिः।

னரோ அவர்களால் முவ்வுலகிலும் எவராலும் பெரும்பாலும் ஜயிக்க
 (அடைய) முடியாதவராயினுங்கூட நீர் ஜயிக்கப்பட்ட (அடையப்
 பட்ட) வராகவாகின்றீர். (ஆனதுபற்றி க்ஞானமார்க்கத்தில் பாடு
 எதற்கு). (3) ஹே கிபோ! எவர் இம்மை மருமைச் சுகங்களைத்
 தருகின்ற (அல்லது மோகத்துக்குச்சாதனமான) உமது பக்தியை
 விடுத்து தனித்த க்ஞானத்தையடைவதற்குவேண்டி மட்டும் நிலை
 சப்படுகின்றனரோ அவர்களுக்குப் பெரிய கருக்காயைக் குத்துகின்
 ரவர்களுக்குப்போல கிலேசம் மட்டும் எஞ்ஜி நிற்குமெயொழிய
 வேறென்றும் கிட்டாது.(1) (4) ஹேபூமன்! இந்த உலகில் பலர்
 முன்னர் யோகிகளாக இருந்து (2)(யோகங்களினால் க்ஞானத்தை
 யடையாதவர்களாய்) பின்னர் லௌகிகமான சேஷ்டையைக்கூட
 உம்மிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்தவர்களாய், (உம்மிடத்தில் அர்ப்ப
 ணஞ் செய்யப்பட்ட) சொந்தக் கர்மங்களினாலேற்பட்டதும், கதை
 யினால் (குணகதனத்தினால்) உமது ஸமீபத்தை யடைவிக்஑ப்பட்ட
 துமான பக்தியினாலேயே (விஸ்வ வியாபகரான உம்மை) யறிந்து
 கொண்டு சுகமாகவே மேலான உமது கதியையடைந்திருக்கின்ற
 னர்.(3) (5) ஆயினும் (உமது ஸகுணஸ்வரூபமோ நிர்க்குணஸ்வ
 ரூபமோ இரண்டுமே அறிதற்கரிதானது தானாயினும்) ஹேபூமன்!
 குணங்களைக் கடந்தவரான (நிர்க்குணமான) உமது ஸ்வரூபமானது
 இந்திரியங்களைத் தன்வசமாக்கினவர்களால் விசேஷமான அடிவமெ

(1) பக்தியில்லாவிடில் க்ஞானம் சித்திக்கமாட்டாது என இதனால்
 சொல்லப்பட்டது. (2) இந்த சுலோக ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில்
 யோகீநிப் ப்ராப்யாபி எனச்சில புஸ்தகத்திலிருக்கின்றது. ஆயினும் யோகீநி-
 மப்ராப்ய என வேறு ப்ராசீன பாடத்தைக்கொண்டு உரை எழுதப்பட்ட
 தது. (3) இதனால் பக்தியினாலேயே க்ஞானமுண்டாகின்றதென்ற விஷ
 யத்தில் சாதுக்களின் ஆசாரம் காட்டப்பட்டது.

அधिक्रियास्वानुभवादरूपतो ह्यनन्यबोध्यात्मतया न चान्यथा ॥ ६ ॥
 गुणात्मनस्तेऽपि गुणान्विमातुं हितावतीर्णस्य क ईश्वरेऽस्य । कालेन यैर्वा
 विमिताः सुकल्पैर्भूपांसवः खे मिहिकाशुभासः ॥ ७ ॥ तत्तेऽनुकम्पां
 सुसमीक्षमाणो भुञ्जान एवात्मकृतं विपाकम् । हृद्वाग्वपुर्भिर्विदधन्नमस्ते
 जीवेत यो मुक्तिपदे स दायभाक् ॥ ८ ॥ पश्येश मेऽनार्यमनन्त आद्ये परा-
 त्मनि त्वय्यपि मायिमायिनि । मायां वितत्येक्षिनुमात्मवैभवं ह्यहं कियानै-
 च्छमिवाचिरग्नौ ॥ ९ ॥ अतः क्षमस्वाच्युत मे रजोभुवो ह्यजानतस्त्वत्पू-

துவுமற்றதும், ப்ரம்ஹத்தைத் தனக்கு விஷயமாகக்கொள்ளாதது
 மான ப்ரம்ஹாத்தமக்ய ஸாக்ஷாத்காரமூலமாக ஸ்வப்ரகாசமாகவிருக்
 கும் தன்மைமீனால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடியதாகவாகிறதேயொழிய
 இதுதான். அது என விஷயமாகவாகும் முறையிலில்லை. (6) எந்தநிபு
 ணர்களால் பூமிமீதுள்ள பொடிதன் விசேஷமாக எண்ணப்பட்டன
 வாகவாகுமோ, அதுபோல ஆகாசத்தி்லுள்ள பனித்துளிகள் விசேஷ
 மாக எண்ணப்பட்டனவாகவாகுமோ, அதுபோல நகத்தத்திராதிக
 ளின் கிரணபரமானுக்களுங்கூட விசேஷித்து எண்ணப்பட்டன
 வாகவாகுமோ அவர்களாலும்கூட இந்த விஸ்வத்தின் பாலனத்துக்
 குவேண்டி (வெகு குணங்களை வெளிப்படுத்தி) அவதரித்தவரும்
 குணங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவமான உம்முடைய குணங்களை இவ்
 வளவெனவெண்ணுவதற்கு முடியுமோ? (7)

ஆகவே உமது தயையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டும், தன்னால்
 தேடப்பட்ட கர்மபலனை (பற்றில்லாமலே) அனுபவித்துக்கொண்
 டும், மனமொழிமெய்களால் உம்மை நமஸ்கரித்துக்கொண்டும் எவன்
 ஜீவிப்பனோ அவன் மோக்ஷபதத்தில் பாகமுள்ளவனாக ஆகிறான். (8)
 ஹே ஸா! எனது கெட்ட ஸ்வபாவத்தைப்பாரும். அனந்தனும்
 ஆத்யனும் பரமாத்மாவும் மாயாவிகளையும் மோஹிக்கச் செய்பவரு
 மான உம்மிடத்தில் கூட எனது மாயையைவீசி எனது சக்தியைப்
 பார்க்க விரும்பினேனே? அக்னிவிளின்றுமுண்டான ஜ்வாலையா
 எனது அக்னியினிடத்தில் போல இவ்விதம் செய்வதற்கு நான் எவ்
 வளவு? (இவ்விதம் நான் செய்வதற்குத் தகுதியுடையவனாவேனோ?
 ஒருபொழுதமாகமாட்டேன்). (9) ஹே அப்புது! ரஜோகுணத்தி

யமீசமானின: । अजावलेपान्धतमोऽन्धचक्षुष एवोऽनुकम्प्यो मयि नाध-
यानिति ॥ १० ॥

काहं तमोमहदहङ्गचराग्निवार्भूस्वेष्टिताण्डघटसप्तवितस्तिक्कायः ।
केद्विधवाऽविगणिताण्डपराणुचर्यावाताध्वरोमधिवरस्य च ते महित्वम् ॥
११ ॥ उत्क्षेपणं गर्भगतस्य पादयोः किं कल्पते मातुरधोक्षजागसे । किम-
स्तिनास्तिव्यपदेशभूषितं तवास्ति कुक्षेः कियदप्यनन्तः॥ १२ ॥ जगत्प्रया-
न्तोदधिसंप्लवोदे नारायणस्योदरनाभिनालात् । विनिर्गतोऽजस्त्विति घाड्

என்றுமுண்டானவனும் ஆனதுபற்றியே அறியாதவனும், ஆனது பற்றியே நான் அஜன்=ஜனனமற்றவன், நான் ஜகத்கார்த்தா என்ற அடர்ந்த தமோகுணரூபமான மதத்தினால் பொட்டையான கண்டை யுடையவனும், உம்மைப்போல நானும் தனியானவொரு ஈஸன் என அஹங்காரங்கொண்டவனுமான என் விஷயத்தில் “இவன் வேறி டத்தில் ப்ரபுவாகவிருந்தபோதிலுங்கூட நாதனான நம்மிடத்தில் அடங்கினவன், ஆனதுபற்றி நம்மால் தயவு காட்டக்கூடியவன்” என்பதாய் பொருத்துக்கொள்ளுவீராக. (10) ப்ரகிருதி, மஹத் தத்த்வம், அஹந்தத்த்வம், ஆகாசம், வாயு, அக்னி, ஜலம், பூமி ஆகிய எட்டு தத்துவங்களடங்கிய ப்ரம்ஹாண்டத்தில் (எனது சொந்த அளவினால்) ஏழு சான் அளவுள்ள சரீரத்தையுடையவனான நான் என்கே? இத்தகைய வமைப்புள்ளதும் எண்ணமுடியாததுமான ப்ரம்ஹாண்டங்களாகிற பரமானுக்களின் ஸஞ்சாரத்திற்குரிய ஜன் னல்கள் போன்ற உரோமத்வாரங்களையுடையவரான உம்முடைய மஹிமைதான் என்கே? (11) ஹே அதோக்ஷஜ! கர்ப்பத்திலிருந் கின்ற குழந்தையினை பாதங்களின் உதைத்தலானது தாயாருக்கு அபராதம் செய்ததாகவாவதுண்டோ? ஸ்தூலமென்றும், ஸூக்ஷ் மமென்றும், அதாவது:—காரியமென்றும், காரணமென்றுமான, சப் தங்களினால் சொல்லப்பட்ட எந்தப்பொருள்தான் உமது ருக்ஷிக்கு வெளியிலிருக்கின்றது? (12) முவ்வுலகத்தினுடைய ப்ரளயகாலத் தில் ஒன்றுபட்ட ஸமுத்திர ஜலத்தில் இருக்கின்ற நாராயணனு டைய வயிற்றில்முளைத்த நாபித்தண்டினின்றும் ப்ரம்ஹா வெளிவந் தான் என்ற வாக்கோ பொய்யேயன்று. ஏன்? ஹே ஈஸ்வர! நான்

न वै मृषा किं त्वीध्वर त्वन्न विनिर्गतोऽस्मि ॥१३॥ नारायणस्यं नहि सयंदेहिनामात्मास्यधीशोऽखिललोकसाक्षी । नारायणोऽङ्गं नरभूजलायना-
त्तद्यापि सत्यं न तथैव माया ॥१४॥ तच्चेजलस्यं तव सज्जगद्वपुः किं मे न
दृष्टं भगवंस्तदैव । किं वा सुदृष्टं हृदि मे तदैव किं नो सपथेव पुनर्व्यद-

உம்மிடமிருந்து வெளிவரவில்லையோ? (13) *நீர் நாராயணன்தோ? எல்லா (1)ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், (2).அநீசனாக (ப்ரவர்த்தனாக)வும், எல்லா உலகுக்கும் ஸாக்ஷியாகவும் அன்றோ இருக்கின்றீர். நர (ஸ்ரஷ்டாவி) விடமிருந்துண்டான தத்த்வங்களைப்பும் (நர விடமிருந்துண்டான) ஜலத்தையும் ஆஸ்ரயித்திருப்பதுபற்றி நாராயணனாகச் சொல்லப்படுபவர் அவரோ அவரும் உமது அங்கமே = மூர்த்தியேயாவர். அந்த அங்கமு (மூர்த்தியு)ம் உண்மையானதன்று. உமது மாயையேயாகும் (14)

இதத்துக்கு ஆஸ்ரயபூதமான உம்முடைய அந்தச் சரீரந்தான் ஜலத்திலிருக்கிறது என இவ்விதம் சொல்லுவது உண்மையாகவிருக்குமானால் ஹேபகவன் ! உப்பொழுதே =ப்ரளயத்துக்குத்த கூடினத்திலேயே(3), என்னால் என் அது வெளியில் காணப்படவில்லை.

* அம்மனமாயின் : நாராயணனுடைய புத்திரனாக விருக்கலாம் அதனால் கிருஷ்ணனான எனக்கென்ன பெருமை எனின்? அதனுண்மை இந்த 14-வது சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

(1) நாமு=ஜீவஸமூஹத்தை அயநமு = ஆஸ்ரயமாக உடையவர் ஆனதுபற்றி நீர் நாராயணனேயாவீர் என்பது “சவ் தேहिनामामा” என்றதாலும், (2) நாமு=ஜீவஸமூஹத்துக்கு அயநமு=ப்ரவிருத்தியானது உம்மிடமிருந்து ஏற்படுவதுபற்றியும், நீர் நாராயணனேயாவீர் என்பது “அயிச:” என்றதாலும், நாமு=ஜீவஸமூஹத்தை அயசே=ஜானாசி, அறிகின்றீர், ஆனதுபற்றியும் நீர் நாராயணனேயாவீர் என்பது “அகில-லோகசாக்ஷி” என்றதாலும் சொல்லப்பட்டது. இதனால் “நாராயண:” என்றதற்கு மூன்றுபொருள் கூறப்பட்டதாகவாயிற்று.

(3) ஹே பகவன் ! ப்ரளயத்துக்குப் பிறகு உமது நாபிகமலத்தின் தண்டிப்பியாக உன்மீல் ப்-வேசித்து நறுவருஷங்கள் முடிய நான் தேடியும் என்னால் என் அது காணப்படவில்லை. அது உண்மையிலிருக்குமாயின் என்னால் காணப்படவேண்டிவது அவச்யமன்றோ ?

சி ॥ १५ ॥ अथैव मायाधमनावतारे तस्य प्रपञ्चस्य बहिः स्फुटस्य ।
 कृत्स्नस्य चान्तर्जठरे जनन्या मायात्वमेव प्रकटीकृतं ते ॥ १६ ॥ यस्य
 कुक्षाविदं सर्वं सात्मं भाति यथा तथा । तत्स्वयीह तत्सर्वं किमिदं मायया
 विना ॥ १७ ॥ अथैव त्वष्टतेऽस्य किं मम न ते मायात्वमादर्शितमेकोऽसि

அப்பொழுதே என்னுடைய மனத்திலும் ஏன் காணப்படவில்லை. (1)
 (2) தவஞ்செய்து முடிந்த பின்னர் (என்னால் அது) பார்க்கவும்பட்டது. (15) (3) மாயையைப் போக்கும் ஹே ஈஸ்! இதே அவதாரத்தில் வெளியில் தெளிவாய் அறியப்படுகின்ற இந்த எல்லா ப்ரபஞ்சத்தையும் தனது வயிற்றினுள்ளில் தாயான யசோதைக்குக்காட்டினதிலிருந்து ப்ரபஞ்சத்துக்கு மாயாத்வமானது உம்மால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. (16) (4) உமது வயிற்றில் இவையெல்லாம் எப்படி ப்ரகாசிக்கின்றதோ அவையாவும் அப்படியே = வெளியிலும் தோற்றத்தையடைகிறது. உம்முடன் கூடின அவையாவும் உம்மிடத்தில் மாயை இல்லாவிடில் (5) அவ்விதம் பொருந்தும். (17) உம்மைத் தவிர்த்து இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு மாயாருபமாக விருத்தலானது எனக்கே அதிலும் இப்பொழுதே உம்மால் காண்பிக்கப்பட

(1) பாற்றயதிருஷ்டிக்குப் புலனாகக்கூடியதன்று என்றால் நான் தவஞ்செய்யும்கால் எனதுமனத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கவேண்டுமே? ஏன் அவ்விதம் காட்டப்படவில்லை. (2) தவஞ்செய்து முடிந்ததும் அது காட்டவும்பட்டதே. ஆகவே உமது மூர்த்தியைத் தேச விசேஷமாதிரத்திலிருப்பதாகச் சொல்லுவது உண்மையாகாது எனப்பெறப்படுகிறது. (3) ஜலத்தை ஆகியாகக்கொண்ட ப்ரபஞ்சமானது ஸத்யமாகவிருக்குமாயின் அதனால் உமக்குப் பரிச்சேத-குறைவு, வரலாம். அந்த ப்ரபஞ்சமோ மாயையினால் தோற்றம்படி செய்யப்பட்டது என்பதாய் உம்மாலேயே காட்டப்பட்டது எனப்பின்வரும் 3 சுலோகங்களால் சொல்லப்படுகிறது. (4) வெளியிலும் ப்ரபஞ்சமிருக்கட்டும். அதவே வயிற்றினுள்ளிலும் ப்ரதிபிம்பமாகத் தோற்றத்தையடையலாமன்றோ எனின்? அதுபொருந்தாது என்பது இந்த 17-வது சுலோகத்தால் சொல்லப்படுகிறது. (5) உம்மிடத்தில் இதன் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுகிறது என்றாலோ, வெளியிலிருப்பதற்கு மாறுபாடாகவன்றோ தோற்றவேண்டும். அவ்விதமில்லையே? கண்ணாடி ஸ்தானத்திலுள்ள உமக்கு உம்மிடத்திலேயே ப்ரதிபிம்பமேற்படுவதற்கிடமில்லை. ஆகவே இது முற்றிலும் பொய்யேயாகும் என்றேற்பட்டது.

प्रथमं नतो व्रजसुहृद्वत्साः समस्ता अपि । तावन्तोऽसि चतुर्भुजास्तद-
खिलैः साकं मयोपासितास्तावन्त्येव जगन्त्यभूस्तदमितं ब्रह्माद्वयं शिष्य-
ने ॥ १८ ॥ अजानतां त्वत्पदधीमनात्मन्यात्मात्मना भासि वितत्य मायाम् ।
सृष्टाविद्याहं जगतो विधान इव त्वमेवोऽन्त इव विनेत्रः ॥ १९ ॥ सुरेष्वृ-
षिष्वीश तथैव नृष्वपि तिर्यक्षु यादस्स्वपि तेऽजनस्य । जन्मासतां दुर्मद-
निग्रहाय प्रभो विधातः सद्युग्रहाय च ॥ २० ॥

கா யெதி ஸூம்ஹவஹராட்மந்யோஶ்வரோதிர்ஹவதவிலோஶ்யாம் । ஈ வா
கதம் யா கதி யா'கதேதி விஸ்தார்யந்நீஹிசி யோகமாயாம் ॥ २१ ॥ தஸ்மாதிதம்

வில்கையோ? அதாவது:—முதலில் ஒருவராகவிருந்தீர். பிறகு கோ
குலத்திலுள்ள எல்லாப் கஹிருத்துக்களாகவும், கன்றுகளாகவும்
ஆனீர். என்னுடன் கூடின எல்லாத் தத்தத்துவங்களாலுமுபாவிக்
கப்பட்டவர்களாகவும், அவ்வளவுபேர்களும் சதுர்புஜங்களாகவும்
ஆனீர். அவ்வளவு ப்ரம்ஹாண்டங்களாகவும் ஆனீர். பிறகு ப்ர
மாணத்துக்கெட்டாததும் அவ்வயமுமான ப்ரம்ஹமாக எஞ்ஜி நிற்கி
தீர். (18) உமது ஸ்வரூபத்தை யறியாதவர்களுக்கு அனாதமாவான
ப்ரகிருதியிலிருக்கும் ஆத்மாவான நீரே ஸ்வதந்திரமாக மாயையை
விநிஷயித்திக்கொண்டு சைத்தின் விருஷ்டிவிஷயத்தில் ப்ரம்ஹதே
வானுன நான்போலும், பசுக்கள் விஷயத்தில் இந்த நீர் போலும், ஸம்
ஹார விஷயத்தில் முக்கண்ணன் போலும் விளங்குகின்றீர். (19)
ஹே ஸு! ப்ரபோ! ஹே விதாத:! தேவர்களிடத்திலும், ரிஷிகளி
டத்திலும், அதுபோலவே மனிதர்களிடத்திலும், பசுக்களிடத்தி
லும், ஸுஜந்துக்களிடத்திலும், உண்மையில் பிறவியற்றவரான உமது
அவதாரமானது அஸ்துக்களுடைய கெட்டமதத்தைப் போக்க
வேண்டியும், ஸாதுக்களை யனுக்கிரஹிக்கவேண்டியுமே ஏற்படுகி
றது. (20) ஹே பூமன்! ஹே பசவன்! ஹே பராத்மன்! ஹே
யோகேஸ்வர! முவ்வுலகிலும் யோகமாயையை விஸ்தாரப்படுத்திக்
கொண்டு எக்கு எப்படி எவ்வளவு எப்பொழுது விளையாடுகிறீர்
என உமது வினைகளை எவன் அறிந்தகொள்ளக் கூடும். (21)

ஆகவே உண்மையில்லாத ஸ்வரூபமுள்ளதும் ஸ்வப்பினம்
போன்ற தோற்றத்தையுடையதும், சைதன்னியமற்றதும் (ஐரூப

जगदशेषमसत्स्वरूपं स्वप्नाभमस्तधिपणं पुरुषुःखदुःखम् । त्वय्येव नित्य-
सुखबोधतनावन्ते मायात उद्यदपियत्सविधावभाति ॥ २२ ॥ एकस्व-
मात्मा पुरुषः पुराणः सत्यः स्वयंज्योतिरनन्त आद्यः । नित्योऽक्षरोऽ-
जस्रसुखो निरञ्जनः पूर्णोऽद्वयो मुक्त उपाधितोऽमृतः ॥ २३ ॥ एवंविधं
त्वां सकलात्मनामपि स्वात्मानमात्मात्मतया विचक्षते । गुर्वर्कलब्धोपनि-
षत्सुचक्षुषा ये ते तरःतीव भवानृताम्बुधिम् ॥ २४ ॥ आत्मानमेवात्मतयाऽ-

மானதம்) அதிகம் துக்கமானவற்றைக் காட்டிலுங்கூட துக்கரூப
மானதமான இந்த எல்லா ஜகத்தும் ஸத்சித்தானந்த சரீரரும், அனந்
தருமான உம்மிடத்திலேயே மாயையினாலுண்டாகி லயமடைகின்ற
தாக விருப்பினுங்கூட யாதொரு ஸத்=அழியாத பொருளுண்டோ
அதபோலத் தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. (22) புருஷனும் புரா
ணனும், ஸ்வப்ரகாசனும், அனந்தனும், ஆத்யனும், நித்யனும், அக்ஷ
ரனும், தொடர்ந்த சுரஸ்வரூபனும், நிர்ஞ்ஜனனும், பூர்ணனும்,
அத்வயனும், உபாதியினின்றும் விடுபட்டவனும், அமிருதனும், ஆத்
மாவுமான நீர் ஒருவரே ஸத்யமாச=முக்காலத்திலுமழிவற்றவராக
ஆகிறீர்.* (23) ஸத்திய ச்ஞானானந்தரூபரும் எல்லா ஆத்மாக்க
ளுக்கும் ஆத்மாவுமான உம்மை குருவாகிற ஸூரியனால் கிடைத்த
உபநிஷத்தாகிற (ச்ஞானமாகிற) நல்ல ரண்கொண்டு ப்ரத்யக் சை
தன்ய ஸ்வரூபமாக எவர்கள் பார்க்கின்றனரோ அவர்கள் பிறவியா
கிற பொய்க்கடலைத் தாண்டுகின்றனர் போலவாகின்றனர்.(1) (24)
தனது ஆத்மாவையே ப்ரத்யகாத்ம ப்ரம்ஹஸ்வரூபமாக அறியாத

* இந்த 23-வது சுலோகத்துக்கு ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில் விரி
வான பொருள் கூறப்பட்டிருப்பினும் விரிவுக்கள்ளி அது இங்கு எழுதப்
படவில்லை. (1) ச்ஞானத்தால் தாண்டுகின்றனர் என்றும், அதுவும்
“तरन्तीव” தாண்டுகின்றவர்போலவாகின்றனர் என்றும், ப்ரத்யகாத்ம
ப்ரம்ஹஸ்வரூப ச்ஞானத்தாலென்றும் மூன்று பொருள்கள் இந்த
ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டன. அவற்றுள் ஆத்மானமேவாत्मतया என்
றதால் ஞானத்தால் தாண்டும் முறையும், அஜானஸ்ச்ஞீ என்றதால் தாண்டு
கின்றவர்போல வாகின்றனர் என்பதும், स्वात्मानम् என்றதாதி
இரண்டு சுலோகங்களினால் ப்ரத்யகாத்ம ப்ரம்ஹச்ஞானத்தாலென்
பதும் விளக்கப்படுகிறது.

विज्ञानतां तेनेव जातं निखिलं प्रपञ्चितम् । ज्ञानेन भूयोऽपि च तत्प्रलीयते
 रज्ज्वामदेर्भोगिभवाभवौ यथा ॥ २५ ॥ अज्ञानसंज्ञौ भववन्धमोक्षौ द्वौ नाम
 नान्यौ स्त कृतज्ञभावात् । अजस्रचित्यात्मनि केवले परे विचार्यमाणे तर-
 नाविवाहनी ॥ २६ ॥ त्वामात्मानं परं मत्वा परमात्मानमेव च । आत्मा
 पुनर्वहिर्मृग्य अहो अज्ञजानाज्ञता ॥ २७ ॥ अन्तर्भवेऽनन्त भवन्तमेव हात-
 स्यजन्तो मृगयन्ति सन्तः । असन्तमप्यन्त्यहिमन्तरेण सन्तं गुणं तं किमु
 यन्ति सन्तः ॥ २८ ॥ अथापि ते देव पद्माम्युजह्वप्रसादलेशानुगृहीत एव

வர்களுக்கும் அந்த அச்சுரானத்தினாலேயே எல்லாப் பரபஞ்சமும் உண்
 டாமிக் சயிற்றில் பாம்பினுடலினுத்தத்தியும் பிறகு அதன் ஆழியும்
 போலத் திருப்பவும் அந்த பரபஞ்சமானது ஞானத்தினால் நாசத்தை
 யடைந்துவிடுகிறது. (25) பவத்தினால் (ஸம்ஸாரத்தினால்) பந்த
 மென்றும், அதனின்றும் மோகம் மென்ற மான (உலகவேத) ப்ரலித்
 தங்களான இவ்விரு பொருள்களும் அச்சுரானத்தால் கிடைத்த
 பெயரைப் படைப்பதற்கு ஸத்தியச்சுரான ரூபமான ஆத்மாவைக்காட்
 டிலும் வேறப்பட்டனவன்று. என்? அதன் டானுபவஸ்வரூபமும்,
 பாபமும், சுத்தமுமான ஆத்மாவை விசாரித்தறியுங்கால் நித்தியப்
 ரூபமான ஸூரியவிடத்தில் இரவு பகல்கள் போலவாவதாலென்க.
 (26) ஆத்மாவான உம்மை வேறப்பட்ட தேஹாதியாகவெண்ணி
 யும் (ஆத்மாவின் டத்தில் தேஹாதிகளின் அத்தியாஸத்தைச் செய்
 தும்) வேறப்பட்ட தேஹாதிகளை ஆத்மாவாகவெண்ணியும் (தேஹா
 திரஸில் ஆத்மாவின் ஆத்யாஸத்தைச் செய்தும்) உள்ரில் நஷ்டமான
 ஆத்மாவானது வெளியில் தேடப்படுகிறது என்பது வெகு விசித்திர
 மாகவேயிருக்கிறது. (வீட்டில் நஷ்டமான பொருளைக் காட்டில்
 தேடுவதுண்டோ என்பது கருத்து.) மூட ஜனங்களின் அறியாமை
 யானது வெகு ஆழ்சரியமாகவன்றோ இருக்கின்றது. (27)

ஹே அனந்த! பகுத்தறிவுள்ள ஸானுக்கள் சேதனசேதனரூப
 மான சாரத்தின் நடுவிலேயே அசேதனமான பொருளை நீக்கிச் சேத
 னரூபமான உம்மைத் தேடியறிகின்றனர். ஸம்பத்தில் இல்லாத
 தான பாய்பை மறுக்காமல் இருக்கின்ற பழுவையை விவேகிகள்
 அறிவதுண்டோ? (28) இவ்விதம் க்ஞானத்தாலறிவது சுருவாக
 இருப்பினுங்கூட ஹே தேவ! பகவன்! உமது இரண்டு சரணாவந்

हि । जानाति तत्त्वं भगवन्महिम्नो न चान्य एकोऽपि चिरं विचिन्वन् ॥
 २९ ॥ तदस्तु मे नाथ स भूरिभागो भवेऽत्र चाऽन्यत्र तु वा तिरश्चाम् ।
 येनाहमेकोऽपि भवजनानां भूत्वा निषेवे तव पादपल्लवम् ॥ ३० ॥

அஹோதித்யந்யா வ்ஜகோரமப்ய: ஸ்தந்யாமுத் பீதமதீவ தே முதா । யாஸா
 விமோ வ்ஸதராத்மஜாத்மனா யதூமயே:த்யாபி ந சாலமப்வரா: ॥ - १ ॥ அஹோ

தங்கனின் ப்ரஸாத லேசத்தினால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டவன்* எவ
 னோ அவன் உமது ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிவானேயன்றி
 எத்துணை காலம் அனுத்மாம்சத்தைப் போக்கி விசாரித்தபோதிலும்
 வேறு ஒருவனுமறியமாட்டானன்றோ? (29) ஹே நாத! ஆனது
 பற்றி நான் இந்த ப்ரம்ஹப் பிறவியிலோ, பசுபக்யியாதிகளின் நடு
 வில் யாதொரு பிறவியுண்டோ அப்பிறவியிலோ உமது பக்தஜனங்க
 ளுள் யாதேனுமொருவனாகவிருந்து தங்களுடைய சரணபல்லவத்தை
 எதனால் இடையறாது பஜிக்கக்கூடுமோ அத்தகைய அதிகபாக்கிய
 மானது எனக்கு உண்டாகட்டும். (30) (1)ஹேவிபோ! எந்த உமக்
 குத் திருப்தி செய்து வைப்பதையும் பொருட்டு எல்லாயாகங்களும்
 இதுபோழ்துங்கூட சக்தியுள்ளனவாகவாவதில்லையோ அந்த உம்
 மால் கன்றுகளுடையவும், குழந்தைகளுடையவும் ரூபத்தினால் எவர்
 களின் முலைப்பாலாகிற அமுதமானது அதிகமான சந்தோஷத்துடன்
 குடிக்கப்பட்டதோ (அந்த) கோகுலத்திலுள்ள பசுக்களும், கோப
 ஸ்திரீகளும் அதிகம் பாக்கியம் செய்தவர்கள் என்பது ஆஸ்சரிய
 மன்றோ? (31) பரமானந்த ஸ்வரூபமும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்
 துள்ளதும், முக்காலத்திலுமழிவற்றதுமான ப்ரம்ஹமானது எவர்

* பகவத் பக்திமார்க்கத்தைவிடுத்து கேவல ஆத்மக்ஞானமார்க்கத்தி
 லீடுபட்டு வெகுகாலம் மஹாவாக்கியார்த்த விசாரத்தை மட்டும் செய்து
 வருபவர்க்கு க்ஞானவீத்தியோ, மோக்ஷமோ ஏற்படமாட்டாது. பகவத்
 பக்திமார்க்கத்திலீடுபட்டு மஹாவாக்கியார்த்த விசாரஞ் செய்கின்றவர்க்கு
 பகவத்ப்ரஸாதத்தால் சித்தந்தெளிந்து ஸத்தரு லாபமும் கிடைத்து ப்ரம்
 ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமேற்பட்டு மோக்ஷ வீத்தியேற்படுகிறது என்
 பது கருத்து. (1) தேவாதிகளாகப் பிறப்பதைக் காட்டிலும் யாதேனு
 மோரிடத்தில் உம்மிடம் பக்தியுள்ளவனாகப் பிறத்தலே சிறந்தது என்று
 இனிவரும் 7 சுலோகங்களால் தெரிவிக்கிறார்.

भाग्यमहो भाग्यं नन्दगोपवज्रौकसाम् । यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णं ब्रह्म सना-
तनम् ॥ ३२ ॥ एषां तु भाग्यमहिमाच्युत तावदास्तामेकादशैव हि वयं वत

கனருக்கு மித்திரானாகவிருக்கின்றதோ அந்த நந்தகோபருடைய வ்ராஜத்
திலிருக்கும் ஸ்வர்சனின் பாக்கியமன்றோ பாக்கியமாகிறது. (32)
ஹே அர்யுத! இப்பொழுதள்ள இந்தக் கோகுலவாஸி ஸ்வர்களு
டைய பாக்கியத்தில் மஹிமையானது இருக்கட்டும். இதையாரால்
சொல்லமுடியும். மஹாதேவியையாதிபாகக் கொண்ட நாங்கள் *பதி

* வாம், பாணி, பாத, பாயு, பெய்தம் எனக் கீர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து.
தலக், சகலம், கமோத்ர, பூத் வாம், க்ரணம், எனக் குரானேந்திரியங்கள்
ஐந்து. மயன், புத்தி, அலக்காரம், சித்தம் என அந்தக்கரணங்கள் நான்கு.
ஆக 14இல், நியங்குக்குள் வாக்குக்கு அக்ஷரியும், பாணிக்கு இத்திரனும்,
பாதத்துக்கு உபேந்திரனும், பாயுக்கு மித்ரனும், பெய்தத்துக்கு ப்ராஜா
பதி என்ற தேவனும், அபிமானி தேவதைகளாவர். அனுபோல த்வக்குக்கு
தில் என்ற தேவனும், கனகன்ஸுக்கு ஸவரியனும், கமோத்ரத்துக்கு
வாயுவும், பூத் வாக்கு குரணனும், க்ரணத்துக்கு அக்ஷரி தேவதைக
ளும் அபிமானிதேவதைகளாவர். அனுபோல மனஸ்ஸுக்குச் சந்திரனும்,
புத்திக்கு ப்ரம்மபுஷ்பம், அலக்காரத்துக்கு மஹாதேவனும், சித்தத்துக்கு
வாயு தேவனும் அபிமானிதேவதைகளாவர். ஆகவே இப்பதினான்கு
தேவர்க ள் பாடி பெய்தம் இவற்றின் அபிமானி தேவதைகளை சித்தினால்
12 பெயர்களாவர். அதிலும் சித்தாதிஷ்டான தேவதையான வானுதே
வனை சித்தால் 11 பெயர்களேயாவர். ஆகவே இந்த 11 அபிமானி தே
வதைகளும் கோகுலவாசி ஜனங்களின் சர்வத்திலுள்ள தத்தமது அபிமா
னத்துக்கு விஷயங்களான இந்திரியங்கள் வாயிலாக ஸ்ரீகோபாலனுடைய
ஸ்ரீமூர்த்தியிலமைந்துள்ள அக்ஷர்விந்திரியங்களின் விஷயங்களை அனுப
விப்பதாலும் இவர்களுள் புத்தியபிமானி ப்ரம்மபுஷ்பனும் சேர்ந்திருப்ப
தால் இப்பதினான்கு அபிமானி தேவர்களும் பாக்கியசாலிகளென்றே சொ
ல்லப்பட்டனர். முற்கூறிய தேவதைகளுள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது
அபிமான விஷயமான இந்திரியம் வாயிலாக அவற்றுக்குரிய விஷயத்தை
மட்டவம் தான் அனுபவிக்கமுடியும். இந்தக் கோகுலவாசி ஜனங்களோ
மல்ல இத்திரியங்களாலும் எப்பொழுதுமே ஸ்ரீகோபாலனை அனுபவிப்ப
தால் இவர்களின் பாக்கியத்தின் மஹிமையை யாரால் நிர்ணயிக்கமுடியும்
என்பது கருத்து.

भूरिभागाः । एतद्भूपीकचपकैरसकृत्पिवामः शर्वादयोऽङ्गुदजमध्वमृता-
सयं ते ॥ ३३ ॥ तद्भूरिभाग्यमिहजन्म किमप्यदृश्यां यद्गोकुलेऽपि कतमा-
न्निरजोभिषेकम् । यज्जीवितं तु निखिलं भगवान्मुकुन्दस्त्वद्यापि यत्पदरजः
श्रुतिस्मृयमेव ॥ ३४ ॥ एषां घोषनिवासिनामुत भवान्किं देव रातेति नश्च-
तो विश्वफलात्फलं त्वदपरं कुत्राप्ययमुह्यति । सद्येपादिव पूतनापि सकुला
त्वामेव देवापिता यद्वामार्थसुहृत्प्रियात्मतनयप्राणाशयास्त्वह्यते ॥ ३५ ॥

ஹே பெயர்களுமே அதிகமான பாக்கியமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றோமென்பது ஆச்சரியமன்றோ. ஏன்? இந்தக் கோகுலவாவியி ணனங்களுடைய இந்திரியங்களாகிற பாத்திரங்குளினால் சித்தத்துக் கதிஷ்டாதாவான உம்முடைய சரணங்களாகிற தாமரஸ புஷ்பங்களி லுள்ள தேனாகிற ருசியான மத்யத்தை அடிக்கடி. பானஞ்செய்கின் றோமென்பதுபற்றியே என்க. (33) ஆனதுபற்றி எவரது பாத தூளியானது இப்பொழுதுங்கூட ஸ்ருதிகளால் தேடக்கூடியதே யொழிய அடையப்பட்டதில்லையோ அந்தப் பகவானான முகுந்தன் எவர்களது ஜீவிதம் முழுதமோ, அவர்களுள் எவரேனுமொருவரு டைய பாததூளியின் அபிஷேகத்தைபுடையதும், அதிகமான பாக் கியத்தைபுடையதுமான பிறவியானது இந்த மனுவ்யலோகத்தில் அதிலுங்காட்டில், அதிலுங்கோகுதத்தில் ஏதேனுமொன்று ஏற்பட்ட டும். (34)

ஹே தேவ! கோகுலவாசிகளான இவர்களுக்கு நீர் ஸர்வபல ரூபரான உம்மைக்காட்டிலும் வேறு எந்தப் பலனைக் கொடுக்கப் போகின்றீர் என்பதாய் எங்களுடைய சித்தமானது பலவழியிலுமா லோசிக்கத் தொடங்கி மயக்கத்தை யடைகிறது. ஹே தேவ! ஸா துக்களான பக்தர்களின் வேஷத்தை அனுகரணஞ் செய்ததைக் கொண்டுமட்டும் பாபியான பூதனைகூட தனது ஸஹோதரர்களான பகாசுர அகாசுரர்களுடன்கூட உம்மையே அடைவிக்கப்பட்டாளெ ன்றால் எவர்களுடைய வீடு பணம் மித்தரன் ப்ரியமானபொருள் சரீரம் புத்திரன் ப்ராணன் மனது இவைகள் உம்மிடத்திலேயே செ லுத்தப்பட்டனவோ அவர்களுக்கு எதைக் கொடுக்கப் போகின்றீர் என யோஜித்துப் பார்ப்பீராக. (35) ஹே கிருஷ்ண! ஜனங்கள்

तावद्रागादयः स्तेनास्तावत्कारागृहं गृहम् । तावन्मोहोऽङ्गिनिगडो याव-
त्कृष्ण न ते जनाः ॥ ३६ ॥ प्रपञ्चं निष्प्रपञ्चोऽपि विडम्बयसि भूतले ।
प्रपञ्चजनतानन्दसन्दोहं प्रथितुं प्रभो ॥ ३७ ॥ जानन्त एव जानन्तु किं बहु-
तया न मे प्रभो । मनसो वपुषो वाचो वैभवं तव गोचरः ॥ ३८ ॥ अनुजा-
नीहि मां कृष्ण सर्वं त्वं वेत्सि सर्वदृक् । त्वमेव जगतां नाथो जगदेतत्तवा-
पितम् ॥ ३९ ॥ श्रीकृष्ण वृष्णि कुलपुष्करजोपदायिन् क्षमानिर्जरद्विजपशूद-
धिवृद्धिकारिन् । उद्धर्मशावरहर क्षितिराक्षसध्रुगाकल्पमार्कमहन्भगवत्त-
मस्ते ॥ ४० ॥

எதுவரை உம்மைச் சேர்ந்தவர்களாக ஆகவில்லையோ அதுவரை நான்
மாகம் முதலியன அவர்களுக்குத் திருடர்களாகவும், அதுவரை
நான் வீடு காலாதிருறமாகவும் அதுவரை நான் மோஹமானது கால்
கிலங்காதவும் ஆகும். * (36) ஹே ப்ரபோ! நீர் ப்ரபஞ்சஸம்பந்
தமற்றவராயினும்கூட புகலத்திலுள்ள ப்ரபன்னர்களான ஜனஸமு
ஹத்துக்கு அதிகமான அனந்தத்தை விருத்திசெய்யவேண்டி ப்ர
பஞ்சத்தை அனுஸரிக்கிறீர். (37) ஹே ப்ரபோ! அறிந்தவர்கள்
அறியட்டும். வெகுவார்த்தையினால் யாதபயன். உமதுவைபவமா
னது என்னுடைய மனத்துக்கோ சீர்த்துக்கோ வாக்குக்கோ எட்
டக்கடியதன்று. (38) ஹே கிருஷ்ண! எனக்கு உத்தரவு கொடுப்
பீராக. நீர் ஸர்வஸாக்ஷியாக இருப்பதுபற்றி யாவையுமறிவீர்.
நீரே ஜகத்துக்களுக்கு நாதன். ஆகவே இந்த ஜகத்தானது (இந்த
எனது சீரமானது) உம்மிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்ப்பட்டுவிட்
டது. (39) ஹே கிருஷ்ண! யாதவகுலமாகிற தாமஸபுஷ்பத்து
க்கு ஆனந்தத்தைத் தருபவரே! பூமி, தேவர், ப்ராம்ஹணர், பசு,
இவர்களாகிற சமுத்திரத்துக்கு விருத்தியைச் செய்பவரே! பாஷ
ண்ட தம்மாகிற அந்தகாரத்தைப் போக்குகின்றவரே! பூமியிலுள்ள
கம்ஸாதிகளாகிற ராக்ஷஸர்களை யழிப்பவரே! குரியன் முடியவுள்ள

* மற்றவர்களுக்கு மாகாதிகள் பத்தேறுதல்களையென்றி உம்மைச்
சேர்ந்தவர்களுக்கு மாகாதிகள் உம்மைப் ப்ரீமனவாக விருப்பதுபற்றி
அவர்களுக்கு அமை மோசனங்களாகவே ஆகின்றன. ஆயினும் அவர்களிடம்
காணப்படும் பக்தியுட்கம் அதிகமாகவே ஆகின்றது என்று கருத்து.

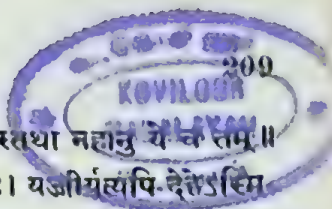
धीशुक उवाच—इत्यभिप्रेत्य भूमानं त्रिः परिक्रम्य पादयोः । नत्वाऽ
भीष्टं जगद्धाता स्वधाम प्रहपद्यत ॥ ४१ ॥ ततोऽनुज्ञाय भगवान्स्वभुवं
प्रागवस्थितान् । वत्सान्पुलिनमानिन्ये यथापूर्वसखं स्वकम् ॥ ४२ ॥ एक-
स्मिन्नपि यातेऽप्ये प्राणेशं चान्तरात्मनः । कृष्णमायाहता राजन्क्षणाधि-
मेनिरेऽर्भकाः ॥ ४३ ॥ किं किं न विस्मरन्तीह मायामोहितचेतसः ।
यन्मोहितं जगत्सर्वमभीष्टं विस्मृतात्मकम् ॥ ४४ ॥ उचुश्च सुहृदः कृष्णं
स्वागतं तेऽतिरहसा । नैकोऽयमोजि कवल एहीतः साधु भुज्यताम् ॥
४५ ॥ ततो हसन्हुपीकेशोऽभ्यवहृत्य सहाभकैः । दर्शयन्धर्माजगरं न्यवर्तत

யாவார்க்கும் பூஜ்யரே ! ஹே பகவன். ப்ரம்ஹகல்பமுள்ளவரை உம
க்கு நமஸ்கார மிருக்கட்டும். (40)

ஸ்ரீசுகர்சொல்லுகிறார்—ப்ரம்ஹதேவன் பலராலும் பூஜிக்கப்
பட்ட ஸர்வோஸ்வரணை இவ்விதம் துதித்து முன்றுதடவை வலம்
வந்து கால்களில் நமஸ்கரித்துத் தனது ஸத்யலோகத்தை யடைந்
தார். (41) பிறகு பசுவான் தனது புத்திரனுக்கு உத்திரவு கொ
டுத்துவிட்டு முன்னர்தான் சொன்னபடி தனதுவரவை எதிர்பர்த்
துக்கெண்டிருக்கின்ற தோழர்மையுடையதும், தான்சாப்பிடுமிட
மானதுமான மணல்திட்டுக்கு முன்போலவே காட்டிலிருந்த கன்று
களை இட்டுவந்தார். (42) ஹே ராஜன் ! தமது ப்ராணேசனு
கிருஷ்ணனில்லாமல் ஒருவருஷன் சென்றபோதிலுங்கூட (அதை)
கிருஷ்ணனுடைய மாயையினால் தன்னறிவற்ற குழந்தைகள் அரை
சுண்ணமாக வெண்ணினர். (43) இவ்வுலகில் எந்தமாயையினால்
மயக்கப்பட்ட எல்லா ஜகத்தும் அடிக்கடி ஆத்மாவையே மறந்து
விடுகின்றதோ அந்த மாயையினால் மயக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடை
யவர் எதை எதைத்தான் மறந்துவிடமாட்டார். (44) வெகு வே
கமாகக் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டாயே ? நீயில்லா
மல் ஒரு கபளத்தைக்கூட நாங்கள்சாப்பிடவில்லை. இங்குவா ?
இனிக்கவலையின்றிச் சாப்பிடலாம் என சுஹிருத்துக்களான கோப
குமாரர்கள் கிருஷ்ணனைச் சொல்லவும் சொல்லினர். (45) பிறகு
ஹிருஷீகேசனு
கிருஷ்ணன் சிரித்துக்கொண்டு குழந்தைகளுடன்
கூடச் சாப்பிட்டு முடித்துக்கொண்டு மலைப்பாம்பின் தோலை (அவர்

दिनां पुंसामपि राजन्यसत्तम । यथा देहः प्रियतमस्तथा नहानु येन तम् ॥
 ५२ ॥ देहोऽपि ममताभाषचे चर्हसौ नात्मवत्प्रियः । यजीर्यह्यपि देहोऽस्मि
 जीविताशा वलीयसी ॥ ५३ ॥ तस्मात्प्रियतमः स्वात्मा सर्वेषामपि देहि-
 नाम् । तदर्थमेव सकलं जगदेतद्वराचरम् ॥ ५४ ॥ कृष्णमेनमवेहि त्वमा-
 त्मानमखिलात्मनाम् । जगद्धिताय सोऽयत्र देहीवाभाति मायया ॥ ५५ ॥
 वस्तुतो जानतामत्र कृष्णं स्थास्तु चरिणु च । भगवद्रूपमखिलं नान्यद्व-
 स्त्वह किञ्चन ॥ ५६ ॥ सर्वेषामपि वस्तूनां भावार्थो भवति स्थितः ।

ஸ்னேஹம் எவ்விதமோ ஆவ்விதம் என்னுடையதெனச் சொல்லப்
 படும் புத்திரன் பணம் வீடு முதலியவற்றிலேற்படுவதில்லை. ஹே
 ராஜன்யஸுத்தம்! தேஹத்தை ஆத்மாவாகச் சொல்லுகின்ற புரு
 ஷர்சளுக்குக்கூட தமது தேஹமானது எவ்விதம் அதிகம் ப்ரியமுள்
 ளதாகவாகுமோ, அவ்விதம் அந்தத் தேஹத்தைச் சார்ந்த புத்திராதி
 களாவதில்லை. அந்தத் தேஹமுங்கூட என்னுடையது என எண்
 னாப்படுமாயின் அப்பொழுது இது ஆத்மாவானதுபோல ப்ரியமாக
 வாவதில்லை. இந்தத் தேஹம் தளர்ந்துவிட்டபோதிலுங்கூட ஜீவி
 தத்தில் ஆசையானது வலுவுள்ளதாகக் காணப்படுவதே அதன் கார
 ணமாகும். ஆகவே எல்லா ஜீவர்களுக்கும் தமது ஆத்மாவே மிக்க
 ப்ரியமானதாகவாகிறது. அந்த ஆத்மாவுக்கு வேண்டியே சராசராத்
 மகமான இந்த எல்லா ஜகத்தும் ப்ரியமாகவாகிறது. நீ இந்தக்
 கிருஷ்ணனை எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக அறிந்துகொள்
 வாயாக. அந்தராத்மாவாயினுங்கூட அவர் ஜகத்துக்கு ஹிதத்தைச்
 செய்யவேண்டி மாயையினால் தேஹமுள்ளவர்போல இங்கு தோற்
 றத்தை யடைந்திருக்கிறார். (50-55) இவ்வுலகில் உண்மையில்
 கிருஷ்ணனையறிகின்ற புருஷர்சளுக்கு ஸ்தாவரமும், ஜங்கமமூமான
 யாவும் பகவானையே ஸ்வரூபமாகவுடையதாகத் தோன்றாமேயொ
 ழிய இவ்வுலகில் பகவானுக்கு வேறாக ஒன்றிருப்பதாகத் தோன்
 றுது. (56) எல்லாப் பொருள்களுடையவும் உண்மையான நிலை
 யானது காரணப்பொருளில் அடங்கியிருக்கிறது. அந்தக் காரணப்
 பொருளுக்கும் கிருஷ்ணபகவான் காரணமாகவிருக்கிறார். ஆகவே
 கிருஷ்ணனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டபொருள் இருப்பதாக எவ்வி

तस्यापि भगवान्कृष्णः किमतद्वस्तु रूयताम् । ५७ ॥ समाधिता ये पद-
पङ्क्तयश्च महत्पदं पुण्ययशो मुरारिः । भवाभुधिर्वत्सपदं परं पदं पदं पदं
यद्विपदां न तेषाम् ॥ ५८ ॥ एतत्त सधमाख्यातं यत्पृष्टोऽहमिह त्वया ।
यस्कौमारि हरिकृतं पौमण्डे परिकीर्तितम् ॥ ५९ ॥ एतत्सुहृद्भिश्चरितं मुरा-
रेरघादनं शाश्वलजेमनं च । व्यक्तैरद्रूपमजावभिष्टवं शृण्वन्मृणन्नेति नरोऽ-
खिलार्थान् ॥ ६० ॥ एवं विहारैः कौमारैः कौमारं जहनुर्बजे । निलायनैः
सेतुवन्धैर्मकटोऽगुवनादिभिः ॥ ६१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाधि

ममकृतस्तुतिर्नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

தம் நிருபணஞ்செய்யமுடியும். (57) எவர்கள் புண்ணியமான யசஸ்
ஸுள்ளதும் மஹான்களுக்கு ஆஸ்ரயமுமான முராரியினுடைய
சரணபல்லவமாகிற தெப்பத்தை நன்கு ஆஸ்ரயித்தனரோ அவர்க
ளுக்குப் பிறவிக்கடவானது கன்னின் கொலப்படியாகவாகிறது.
ஸ்ரீவைகுண்டமாகிற பாம்பும் விந்திக்கிறது. ஆபத்துக்களுக்கு
விஷயமான பதம் (பிறவி) யாதலுடோ அது ஏற்படுவதமில்லை. (58)
ஐந்தாவது வயதில் கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்ட எந்தக் காரியமுண்
டோ அது அழுவது வயதில் சொல்லப்பட்டது என்பது எவ்விதம்
என எதை உன்னால் நான் கேட்கப்பட்டேனோ இந்த ஸந்தேஸறிஷய
மாக இவைபாவும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (59) தோழர்களுடன்
கூட (செய்யப்பட்ட) முராரியினது இந்த லீலையையும், அகாசாவதத்
தையும் புல் தறையில் செய்த போஜனத்தையும், ஜட ப்ரபஞ்சத்தைக்
காட்டிலும் வேறுபட்ட சுத்த ஸத்வாத்மசுருபத்தையும், ப்ரம்ஹதே
வனது அதிகமான ஸ்தோத்திரத்தையும், ஸ்ராவணஞ் செய்பவனும்
சொல்லுபவனுமான மனிதன் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் மடைகி
றான். (70) இவ்விதமாக ஒளிந்துபிடித்தல், நதியில் மணல்களினால்
அணைக்கட்டல், குரங்குகளுடன்கூட கிளைக்குக்களை தாண்டிதல் முத
லிய ஐந்தாவது வயதாக்குரிய லீலைகளுடன் ஐந்தாவது வயதைக்
கோகுலத்தில் கழித்தனர். (61) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் ப்ரம்ஹதேவனாற்செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்திரமென்ற
பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

अन्यावतारनिकरेष्वनिरिक्षितं ते

भूमातिरेकमभिवीक्ष्य तदाऽघमोक्षे ।

ब्रह्मा परीक्षितुमनाः स परोक्षभावं

निन्येऽथ वत्सकगणान्प्रवितत्य मायाम् ॥ १५४ ॥

(ப-ரை) अन्यावतारनिकरेषु=வேறு அவதார ஸமுஹங்களில் अनिरीक्षितम्=காணப்படாத ते=உம்முடைய भूमातिरेकम्=மேலான மஹிமையை तदा=அப்பொழுது நிகழ்ந்த अघमोक्षे=அகாசுமோக்ஷத்தில் अभिवीक्ष्य=பார்த்து सः=அந்த ब्रह्मा=ப்ரம்ஹதேவன் परीक्षितुमनाः=(திரும்பவும்)பரிசுஷிக்கவெண்ணங்கொண்டவராய் मायाम्=प्रवितत्य=மாயையை வீசி अथ=பிறகு वत्सकगणान्=கன்றுகளின் கூட்டங்களை परोक्षभावम्=கண்ணுக்குத் தெரியாதிருக்கும் தன்மையை निन्ये=அடையச் செய்தார். (154) (எ-று)

वत्सानवीक्ष्य विवशे पशुपोत्करे ता-

नानेतुकाम इव धातुमतानुवर्ती ।

त्वं सामिभुक्तकवलो गतवांस्तदानीं

भुक्तास्तिरोधित सरोजभवः कुमारान् ॥ १५५ ॥

(ப-ரை) वत्सान्=கன்றுகளை अवीक्ष्य=காணாமல் पशुपोत्करे=குழந்தைக் கூட்டமானது विवशे=கலங்கி நிற்குங்கால் तान्=அக்கன்றுகளை आनेतुकाम इव=கொண்டுவர விருப்பங்கொண்டவர் போல धातुमतानुवर्ती=ப்ரம்ஹதேவனின் ஸங்கல்பத்தை யனுஸரித்தவராய் त्वम्=நீர் सामिभुक्तकवलः=பகுதி சாப்பிடப்பட்ட ஆஹாரமுள்ளவராய் तदानीम्=அப்பொழுது गतवान्=சென்றீர். सरोजभवः=ப்ரம்ஹதேவன் भुक्तान्=சாப்பிட்டவர்களான कुमारान्=குழந்தைகளை तिरोधित=மறைத்துவிட்டார். (155) (எ-று)

वत्सायितस्तदनु गोपगणायितस्त्वं

शिक्षादिभाण्डपुरलीगवलादिरूपः ।

प्राग्वद्विहृत्य विपिनेषु चिराय सायं

त्वं माययाथ बहुधा ब्रजमाययाथ ॥ १५६ ॥

(ப-ரை) तदनु=பிறகு त्वम्=நீர் मायया=மாயையினால் वत्सायितः=கன்றுகளாகவாகியும் गोपगणायितः=கன்று மேய்க்கும் குழந்தை

தனின் கூட்டமாகவாகியும் **शिक्षादिभाण्डमुरलीगवलादिरूपः**=உரி முதலியனவாகவும், எட்டி, வேணு, கவலமான் கொம்பு முதலிய ரூபமுள்ளவராகவும் கொண்டு **बहुधा**=வெகுவாக ஆகி **प्रावत्**=முன் போலவே **विपिनेषु**=நாடுதனில் **चिराय**=வெகுநாளம் **विहृत्य**=விளையாடிவிட்டு **अथ**=பிறகு **सायम्**=மாலையில் **व्रजम्**=கோகுலத்தை **त्वम्**=நீர் **आययाथ**=அடைந்தீர். (156) (௭-௩)

त्वामेव शिक्षगवलादिमयं दधानो

भूयस्त्वमेव पशुवत्सकवालरूपः ।

गोरूपिणीभिरपि गोपवधूमयीभि

रासादितोऽसि जननीभिरतिप्रहर्षात् ॥ १५७ ॥

(௭-௩) **भूयः**=மறுபடியும் **पशुवत्सकवालरूपः**=பசுவின் கன்று கோபயாலர் இவர்களின் ரூபமாக இருக்கின்ற **त्वमेव**=நீரே **शिक्ष-गवलादिमयम्**=உரி கொம்பு இவை முதலியவற்றின் மயமான **त्वामेव**=உம்மையே **दधानः**=தீர்த்துக்கொண்டு **गोरूपिणीभिः**=பசு ரூபமாக விருப்பவர்களும் **गोपवधूमयीभिरपि**=கோப ஸ்திரீகள் ரூபமாக இருப்பவர்களுமான் **जननीभिः**=தாய்மாதளால் **अतिप्रहर्षात्**=அதிகம் ஸந்தோஷத்துடன் **आसादितः**=அடையப்பட்டவராக **असि**=ஆனீர்.

जीवंहि कश्चिदभिमानवशात् स्वकीयं

मत्वा तनूज इति रागभरं वहन्त्यः ।

आत्मानमेव तु भवन्तमवाप्य सृनुं

प्रीतिं ययुर्न कियतीं वनिताश्च गावः ॥ १५८ ॥

(௭-௩) **कश्चित्**=ஒரு **जीवम्**=ஜீவனை **अभिमानवशात्**=என்னுடையதெனவேற்பட்ட ஆபீமானத்தை முன்னிட்டு **स्वकीयम्**=தன்னோர் சேர்ந்ததாக **मत्वा**=எண்ணிக்கொண்டு **तनूज इति**=புத்திரன் என்பதாய் **रागभरम्**=அதிகம் ஆசையை **वहन्त्यः**=அடைந்த **वनिताः**=கோபஸ்திரீகளும் **गावश्च**=பசுக்களும் **आत्मानमेव**=தனது பரத்யகாத் மாவாகவேயுள்ள **भवन्तम्**=உம்மை **सृनुम्**=புத்திரனாக **अवाप्य**=அடைந்து **कियतीं**=எத்துணை பரிதியைத்தான் **नययुः**=அடைந்தார்களில்லை. (158)

एवं प्रतिक्षणविजृम्भितहर्षभार-

निशेषगोपगणलालितभूरिमूर्तिम् ।

त्वामग्रजोऽपि बुबुधे किल वत्सरान्ते

ब्रह्मात्मनोरपि महान् युवयोर्विशेषः ॥ १५९ ॥

(ப-ரை) एवम्=ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் விருத்தியையடைந்த சந்தோஷாதிக்ஷயத்தை யுடைய எல்லாக் கோபக்கூட்டங்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட பல முர்த்தியையுடைய त्वाम्=உம்மை அग्र-जोपि=முன்னர் பிறந்த பலராமன் கூட वत्सरान्तेकिल=வருஷத்தின் முடிவில்ன்றோ बुबुधे=அறிந்து கொண்டார். युवयोः=நீங்களிருவரும் ब्रह्मात्मनोरपि=பரம்ஹ ஸ்வரூபர்களாகவாயினங்கூட महान्=அதிகமான विशेषः=வேற்றுமையானது இருக்கின்றதன்றோ (கிருஷ்ணன் நீங்கள் பரம்ஹமும் ராமன் ஸகபரம்ஹமும் ஆவார்கள் என்று கருத்தென இதன் வியாக்கியானத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.)

वर्पावधौ नवपुरातनवत्सपालान्

दृष्ट्वा विवेकमसृणे द्रुहिणे विमूढे ।

प्रादीदृशः प्रतिनवान् मकुटाङ्गदादि-

भूपांश्चतुर्भुजयुजः सजलाम्बुदाभान् ॥ १६० ॥

(ப-ரை) वर्पावधौ=வருஷத்தின் முடிவில் द्रुहिणे=பரம்ஹதே வன் नवपुरातनवत्सपालान्=புதிதும் பழையதுமான கன்றுமேய்க்கும் குழந்தைகளை दृष्ट्वा=கண்டு विवेकमसृणे=பகுத்தறிவுகலங்கி विमूढे=மோஹிதராக இருக்குங்கால் प्रतिनवान्=புதிதான கோபாலரூபர்களை मकुटाङ्गदादिभूपान्=கிரீடம் தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்களுள்ளவர்களாகவும் चतुर्भुजयुजः=நான்குகைகளுடன் கூடினவர்களாகவும் सजलाम्बुदाभान्=நீருண்ட மேகம்போன்ற கார்த்தியுள்ளவர்களாகவும் प्रादीदृशः=காண்பித்தீர். (160) (எ-று)

प्रत्येकमेव कमलापरिलालिताङ्गान्

भोगीन्द्रभोगशयनान् नयनाभिरामान् ।

लीलानिमिलितदृशः सनकादियोगि-

व्यासेवितान् कमलभूर्भवतो ददर्श ॥ १६१ ॥

(ப-ரை) भवतः=உம்முடைய प्रत्येकमेव=ஒவ்வொரு ரூபத்தை யுமே कमलापरिलालिताङ्गान्=லக்ஷ்மீயினால் நாலாபக்கத்திலும் தட விக் கொடுக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளனவாகவும் भोगीन्द्रभोगशयनान्=

ஆகிரேஷனுடைய உடலில் படுத்துறங்குவனவாகவும் நயநாபிரா-
மான்=தண்ணீராக் கவருகின்றனவாகவும் லீலானிமீலிதஹ்=விளையாட்-
டாக மூடப்பட்ட நேத்திரங்களைமுடையனவாகவும் சனகாடியோ-
ஹ்யாசேவதானு=எனக்காதிகளான யோகிகளால் சேவிக்கப்பட்டனவாக
வும் கமலபூ=ப்ரம்ஹா ட்ஷ=கண்டார். (161) (எ-று)

நாராயணாகுதிமசஹ்ருதமாந் நிரிஹ்ய

சர்வத்ர சேவகமபி ச்வமவேஹ்ய ஧ாநா ।

மாயானிமஶ்ருதயோ விமுமோஹ யாவ-

தேகோ வபூவித ததா கவலா஧்யாணி: ॥ 162 ॥

(ப-ரை) ஧ாநா=ப்ரம்ஹதேவன் அசஹ்ருதமாநு=எண்ணவிய-
லாத நாராயணாகுதிம=நாராயணனுடைய ஆகிருதியை நிரிஹ்ய=தண்டு
சர்வத்ர=எல்லாவிடத்திலும் ச்வமபி=தன்னையும் சேவகம்=சேவகனாக
அவேஹ்ய=கண்டும் மாயானிமஶ்ருதய: =மாயையில் முற்றின சித்தமுடைய
வராகக்கொண்டு யாவது=எப்பொழுது விமுமோஹ=மோஹத்தையடைந்-
தாரோ ததா=அப்பொழுது ஈக: =ஒருவராகவும் கவலா஧்யாணி: =பாதி-
கபனத்தைத் தையில் கொண்டவராகவும் வபூவித=ஆக்கிட்டார்.

நஹ்யம்நதே தநு விஷ்வபதி மூஹர்வா

நதவா ச நூதவதி ஧ாதரி ஧ாம யாதே ।

பாதி: சமம் ப்ரமுதிதே: ப்ரவிஷ்நிகேத

வாநாலயாதிப விபோ பரிபாஹி ரோகாந் ॥ 163 ॥

(ப-ரை) நஹ்யம்நதே=நசித்த மதமுள்ளவரும் தநு=பிறகு விஷ்வ-
பதிமூ=ஐசந்துக்குப் பத்யான த்வாம்=உம்மை மூஹு: =அடிக்கடி நதவா=
வணங்கி நூதவதி ச=வந்துதித்தவருமான ஧ாதரி=ப்ரம்ஹதேவன்
஧ாம = தனதிருப்பிடத்தை யாதே=அடைந்ததும் ப்ரமுதிதே: =சந்தோ-
ஷத்தை யடைந்தவர்களான பாதி: சமம்=குழந்தைகளுடன் கூட
நிகேதம்=விட்டை ப்ரவிஷ்நு=பிரவேசித்தவரான வாநாலயே! =குருவா-
யூரில்வசிக்கும் ஈஸ! விபோ!=ஹே விபவே! ரோகாந்=வியாதியினி-
னும் பரிபாஹி=காப்பிராக. (163) (எ-று)

இவ்விதம் ப்ரம்ஹதேவனால் செய்யப்பட்ட வத்ஸாபஹார

வார்ணனமும் பகவன் மாயையினால் ப்ரம்ஹாவுக்கு

மோஹமுண்டானதின் வார்ணனமுமென்ற

ஐம்பத்திரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—ततश्च पौण्ड्रवयःशितौ ब्रजे बभूवतुस्तौ पशुपालसंमतौ । गाश्चारयन्तौ सखिभिः समं पदैर्बुद्धावनं पुण्यमतीव चक्रतुः॥१॥ तन्माघवो वेणुमुदीरयःवृतो गोपैर्गुणद्भिः स्वयशो बलान्वितः । पशुपुरस्कृत्य पशव्यमाविशद्विहर्तुकामः कुसुमाकरं वनम् ॥ २ ॥ तन्मञ्जुघोषालिमृगद्विजाकुलं महम्मनःप्रख्यपयःसरस्वता । वातेन जुष्टं शतपत्रगन्धि-

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) தத: பञ்சுதசு துனுபாலந் துனுகாட்நம் ।

காலியத்சுததது துபுரத்சுநத்சு நிரூத்யுத ॥ १ ॥

அத்சுத்சுத்சுத்சுந துதாசுத்சுநாந் சகிநத: ।

கூண: துதாசுத்யத்சு த்சுத்சுதல் தாலாலிகாநநம் ॥ २ ॥

(க-கை) பிறகு பதினைந்தாவது அத்தியாயத்தில் பசுக்களை மேய்த்தலும், தேனுகாணுமானை அழித்தலும், காளியனுடைய விஷத்தினின்றும் கோபாலர்களை மகிழ்த்தலும், சொல்லப்படுகிறது. (1) பாப்பின் வாயில் ப்ரவேசித்ததினால் வீணில் கஷ்டத்தையடைந்தவர்களான தோழர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்கிருந்து பழுத்த பழம் நிறைந்த பனைமரக்கூட்டமுள்ள காட்டில் ப்ரவேசிக்கச் செய்தார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—பிறகு ஆறாவது வயதையடைந்த அவ்விருவரும் கோகுலத்தில் பசுக்களை மேய்ப்பதில் ஸம்மதிக்கப்பட்டவர்களாகவாயினர். தோழர்களுடன் கூட பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு அடிவைத்தல்களினால் ப்ருந்தாவனத்தை மிக்கப்புண்ணியமுள்ளதாகச்செய்தனர். (1) பலராமனுடன் கூடின ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனது யசஸ்ஸைக்கொண்டாடுகின்றவர்களான கோபாலர்களால் சூழப்பட்டவராய் வேணுவை வாசித்துக்கொண்டும் பசுக்களை முன்னிட்டிக்கொண்டும் வீணையாடவெண்ணங்கொண்டவராய் பசுக்களுக்கு ஹிதமானதும் புஷ்பங்கள் நிறைந்ததுமான அந்த வனத்தில் ப்ரவேசித்தார். (2) அழகாக சப்திக்கின்ற வண்டு, மான், பசு, இவை நிறைந்ததும், மஹான்களின் மனத்துக்குத் துல்யமான ஜலமுள்ள குளங்களை ஒட்டினதும், தாமரஸ புஷ்பங்களின் மண

நா நிरीक्ष्य रन्तुं भगवान्मनो दधे ॥ ३ ॥ स तत्र तत्रारुणपल्लवश्रिया फल-
प्रसूनोभरणं पादयोः । स्पृशच्छिखान्वीक्ष्य वनस्पतीमुदा स्मयन्निवाहा-
प्रजमादिप्रमयः ॥ ४ ॥ श्रीभगवानुवाच—अहो अमी देववरामराचितं पादा-
भ्युजं ते सुमनःफलार्हणम् । नमन्युपादाय शिखाभिरात्मनस्तमोपहत्यै
तरुजन्म यत्कृतम् ॥ ५ ॥ एतेऽलिनस्तत्र यशोऽखिललोकतीर्थं गायन्त
आदिपुरुषानुपदं भजन्ते । प्रायो अमी मुनिगणा भवदीयमुख्या गूढं वनेऽ-
पि न जहत्यनघातमद्वयम् ॥ ६ ॥ नृत्यन्त्यमी शिखिन ईड्य मुदा हरिण्यः
कुर्वन्ति गोप्य इव ते प्रियमीक्षणेन । सूक्तैश्च कोंकिलगणा गृहमागताय

முன்னதாகான காற்றினால் சேகிக்கப்பட்டதமான அந்த வனத்தைக் கண்ணாற்று அங்கு விளையாடுவதற்கு பகவான் மனங்கொண்டார். (3) அந்த ஆதிபுருஷன் ஆங்காங்கு சிவந்த தளிர்களின் சோபையுடன் கூடினவும், பழம் புஷ்பம் இவற்றின் அழகமான பரத்தினால் கால் களில்படுகின்ற கீதையில் நுளியையுடையவருமான மரங்களைக் கண்டு புன்னகை கொண்டவர்போல சந்தோஷத்துடன் தமையனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (4) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்—ஹே தேவனா! இம்மரங்கள் தமது கீதையளகிற தலைகளினால் நல்ல புஷ்பம் பழம் நிறைபளகிற பூக்களுக்குரிய சாயான்களையெடுத்துக்கொண்டு எத்தரப்பத்தினால் மரப்பிறவி உண்டாக்கப்பட்டதோ அந்தப் பரத்தைப் போக்கவேண்டி. தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட உம்முடைய சமனாபித்தத்தை நபஸ்கரிக்கின்றன. ஆய்ச்சியம் பாருங்கள். (5) ஹே ஆதிபுருஷ! அனக! இந்த வண்டுகள் எல்லாவிலுக்கும் பரிசுத்தியைத் தருகின்ற உமது யஸஸ்ஸைக்கானஞ் செய்துகொண்டு அடிக்கடி உம்மைச் சேவிக்கின்றன. பெருப்பாலும் உமது பக்தர்சனாள் முக்கியர்களான இந்த ருஷிக்கூட்டங்கள் காட்டில் மறைந்து வசித்தபோதிலுங்கூட தமது தைவமான உம்மை விட்டுவிடவில்லை. (6) ஹே ஈட்ய! இந்த மயில்கள் சந்தோஷத்துடன் தோகையை விரித்தாடுகின்றன. பெண் மான்கள் கோபிகைகள் போலப் பார்வையினனும், குயில் கூட்டங்கள் ப்ரியமான வார்த்தைகளினனும் வீட்டுக்கு வந்த உமக்கு ப்ரியத்தைச் செய்கின்றன. காட்டில் வலிக்கின்ற இவைகள் மஹா பாக்கியசாலிகளன்றோ.

धन्या वनौकस इयान्हि सतां निसर्गः ॥ ७ ॥ धन्येयमद्य धरणी तृणवी-
रुधस्त्वत्पादस्पृशो द्रुमलताः करजाभिमुषाः । नद्योऽद्वयः खगमृगाः
सदयाचलार्कैर्गोप्योऽन्तरेण भुजयोरपि यत्स्पृहा श्रीः ॥ ८ ॥ :

श्रीशुक उवाच—एवं वृन्दावनं श्रीमत्प्रीतः प्रीतमनाः पशून् । रेमे
सञ्चारयन्नद्रेः सरिद्रोधस्तु सानुगः ॥ ९ ॥ कचिद्वायति गायत्सु मदा-
न्धालिष्वनुव्रतैः । उपगीयमानचरितः स्रग्धी सङ्कर्षणान्वितः ॥ १० ॥
कचिच्च कलहं सानामनुकूजति कूजितम् । अभिनृत्यति नृत्यन्तं बहिर्गं हा-
सयन्कचित् ॥ ११ ॥ मेघगम्भीरया वाचा नामभिर्दूरगान्पशून् । कचिदा-
ह्वयति प्रीत्या गोमोपालमनोज्ञया ॥ १२ ॥ चकारकौञ्चक्राहभारद्वाजांश्च

இவ்வளவேயன்றே ஸாதுக்களின் ஸ்வபாவமாகும். (7) இப்பொழுது இந்தப் பூமி பாக்கியம் பெற்றதாகிறது. உமது பாதங்களைத் தொடுகின்ற புற்களும், செடிசளும் உமது நகங்களால் கிள்ளப்பட்ட மரங்களும், கொடிசளும், உமது தையையுடன் கூடின கடாசுந்ங்களினால் பார்க்கப்பட்ட நதிரளும், மலைகளும், பசுக்களும், மான்களும், வசந்தம் கூட எதில் ஆசைகொண்டிருக்கின்றனோ அந்த மார்பினால் (தழுவுப்பட்ட) கோபஸ்திரிகளும் பாக்கியசாலிகளேயாகின்றனர்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—இவ்விதம் சோபைநிறைந்த பருந்தா வனத்தைக் குறித்து ப்ரீதியை யடைந்தவராய்க்கொண்டு மலையின் ருகிலிருக்கின்ற நதிக்கரைகளில் மற்றக் கோபாலர்களுடன் கூடப் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு ப்ரீதிநிறைந்த மனதுள்ளவராய் விளையாடினார். (9) ஒருஸமயம் தன்னையே அனுஸரித்த கோபாலர்களால் அருகில் நின்று கானஞ்செய்யப்படும் சரித்திரமுடையவராகவும், மலையைடணிந்தவராகவும், பலராமனுடன் கூடினவராய் மதங்கொண்ட வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யுங்கால் தானும் கானஞ்செய்தார். (10) ஒரிடத்தில் கலஹம்ஸங்களின் கூஜிதத்தையும் அனுஸரித்து சப்தித்தார். ஒரிடத்தில் தோகையை விரித்தாடும் மயிலுக்கெதிரில் தோழர்களை சிரிக்கச்செய்யவேண்டி ஆடினார். (11) ஒரிடத்தில் மேகம்போல கம்பீரமானதும், பசுக்கள், கோபாலர்கள், இவற்றின் மனத்தைக் கவருகின்றதுமான வாக்கினால் வெகுதூரஞ் சென்ற பசுக்களை அவற்றின் பெயரைச்சொல்லி ப்ரீதியுடன் அழைத்

வஹிண: । அநுரௌதி ஸ்ம சத்வானா் ப்ரீதவஹ்யாப்ரஸிங்ஹயோ: ॥ ௧௩ ॥ கவி-
 க்ரிஹாபரித்ரான்த் த்ரீபாஸ்த்ரீபவஹ்ணம் । ஸ்வய் வித்ரமயத்யாய் பாஸ்வாஹா-
 விமி: ॥ ௧௪ ॥ நூயதோ நாயத: காபி வஹ்தோ யுத்யதோ மித: । ஸ்ரீதீத-
 ஸ்தோ த்ரீபாலாஹ்ஸந்தோ ப்ரததஸ்து: ॥ ௧௫ ॥ கவித்பஹ்வதஸ்பேபு நியுத்யத-
 ம் கசித: । ஸ்ரீமூலாஹ்ஸ: ஸ்தே த்ரீபாஸ்த்ரீபவஹ்ண: ॥ ௧௬ ॥ பாஸ்வாஹ்
 பக்: கேவித்யஸ்ய மஹாத்மன: । அபரே ஹத்பாஸ்த்ரீப வ்யஜந: சமவீஜயந் ॥
 ௧௭ ॥ அந்யே ததநூரூபாணி மனோஹ்னி மஹாத்மன: । நாயந்தி ஸ்ம மஹாநா
 ஸ்தேஹித்யாபித: ஸ்நை: ॥ ௧௮ ॥ எவ் நிகூஹாத்மநதி: ஸ்வமாயயா த்ரீபாஸ்த்ரீப-

தார். (12) சகோர பகதி, ச்ரோஸஞ்ச பகதி, சக்ஷிவாக பகதி,
 வால்லிண்ட குருவி, மயில் இவைகள் கூத்தவதுபோலத் தானும் கூத்
 தினர். ப்ரானிதஸின் நடுவில் புலி சிங்கம் இவற்றிவிடமிருந்து
 பயந்தவர்போல ஸுத்தார். (13) மந்த்ரோரிடத்தில் விளையாட்டி னால்
 நன்கு சமைத்தவரும் கோபாலனுடைய மடியை தலையணையாகக்
 கொண்டவருமான தமையனான பலராமனை கால்பிடித்தல் முதலிய
 வற்றால் தானே சமைப்பாற்றி வைத்தார் (14) ஓரிடத்தில் கூத்தாடு
 கின்றவர்களும், பாடுகின்றவர்களும், துள்ளிக்கூதிக்கின்றவர்களும்,
 ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுகின்றவர்களுமான கோபாலர்களைக்
 கை கோத்துக்கொண்டு கிரிக்கின்றவர்களாய்ப் புழங்கினர். (15)
 ஒரு சமயத்தில் கைச்சண்டையினாலுண்டான ஸ்ரமத்தினால் களைத்த
 கிருஷ்ணன் மாத்தின் அடியை யாஸ்ரயித்து கோபாலனுடைய மடி
 யைத் தலையணையாகக்கொண்டு தளிக்கவினால் செய்யப்பட்ட *படுக்
 கைகளில் படுத்துறங்கினார். (16) சிலர் மஹாத்மாவான அந்தக்
 கிருஷ்ணனுடைய காலேப்பிடித்தனர். பாபஸம்பந்தமற்றவர்களான
 வேறு சிலர் விசிரிசன் கொண்டு விகினர். (17) ஹே மஹாராஜ!
 வேறு சிலர் ஸ்வேஹத்தினால் களைந்த புத்தியுள்ளவர்களாய்க்
 கொண்டு மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்குப் பொருத்தமானவைக
 ளும் மனத்தக்கிளிமயானவைகளுமான கீதங்களை மெதுவாகப்
 பாடினர். (18)

* தல்பே எனப்பன்மை காணப்படுவதிலிருந்து ஒவ்வொரு கோ
 பாலரும் ஒவ்வொரு பக்கை தயார் செய்ய அட்வைத்திலும் படுத்துறங்க
 கினர் என்று பொருள்.

त्वं चरितैर्विडम्बयन् । रेमे रमालालितपादपल्लवो ग्राम्यैः समं ग्राम्यवदी-
शचेष्टितः ॥ १९ ॥

श्रीदामा नाम गोपालो रामकेशवयोः सखा । सुवलस्तोककृष्णाद्या
गोपाः प्रेम्णेदमब्रुवन् ॥ २० ॥ राम राम महाबाहो कृष्ण दुष्टनिवर्हण । इतोऽ-
विदूरे सुमहद्वनं तालालिसङ्कुलम् ॥ २१ ॥ फलानि तत्र भूरीणि पतितानि
पतन्ति च । सन्ति किंवद्वरुद्धानि धेनुकेन दुरात्मना ॥ २२ ॥ सोऽति-
वीर्योऽसुरो राम हे कृष्ण खररूपधृक् । आत्मतुल्यवलैरन्यैर्जातिभिर्वहुभि-
वृतः ॥ २३ ॥ तस्मात्कृतनराहाराक्षीतैर्नृभिरमिवहन् । न सेव्यते पशुगणैः
पक्षिसङ्घैर्विवर्जितम् ॥ २४ ॥ विद्यन्तेऽभुक्तपूर्वाणि फलानि सुरभीणि च ।

இவ்விதம் தனது மாயையினால் நன்கு மறைக்கப்பட்ட தனது
ஸ்வபாவத்தையுடையவராக இருந்தபோதிலுங்கூட (இடையிடையே)
ஈஸ்வரனுக்கே பொருத்தமான சேஷ்டையையுடையவராய் சரித்திர
பங்கலினால் கோப குமாரனாகவிருத்தலை வெளிக்காட்டிக்கொண்டும்,
லக்ஷ்மியினால் பிடித்துவிடப்பட்ட சரணபல்லவத்தையுடையவராய்க்
கொண்டும் மூடர்களான கோபாலர்களுடன் கூட தானும் மூடன்
போல விளையாடினார். (19) ராமகிருஷ்ணர்களுக்குத் தோழனான
ஸ்ரீதாமாவென்ற கோபாலனும், ஸுபலன், ஸ்தோககிருஷ்ணன் முத
லிய கோபாலர்களும் ப்ரேமையுடன் இதைச் சொல்லத் தொடங்கி
னர். (20) மஹாபாஹோ! ராம! ராம! துஷ்டர்களை யடக்கும்
ஹேகிருஷ்ண! இங்கிருந்து வெகு ஸமீபத்தில் பனைமரக்கூட்டங்
களடர்ந்த பெரியவனமிருக்கின்றது. (21) அங்கு விழுந்தனவும்
விழுகின்றனவுமான வெகு பழங்களிருக்கின்றன. ஆனாலோ கெட்ட
மனத்தையுடைய தேனுக்காரனால் ஒருவருமெடுக்காமல் அவை காக்க
ப்படுகின்றன. (22) ஹேராம! ஹேகிருஷ்ண! அதிகவிரீய
முள்ள அந்த அஸுரன் கழுதையின் ரூபத்தையெடுத்துக் கொண்டு
தனக்கொப்பானவ்லுவுள்ள வேறு பலக்ஞாதிகளுடன் கூடினவனாக
விருக்கிறான். (23) ஹேசத்துருக்களை யழிப்பவனே! பசுக்கூட்
டங்களாலும், பசுஷிக்கூட்டங்களாலும் மிலக்கப்பட்ட அந்த வன
மானது மனிதர்களைத் தின்பவனான அவனிடமிருந்து பயந்தவர்
களான மனிதர்களால் அனுபவிக்கப் படுவதில்லை. (24) முன்னர்

एष वै सुरभिर्गन्धो विपूचीनाऽवगृह्यते ॥ २५ ॥ प्रयच्छ तानि नः कृष्ण
गन्धलांभितचेतसाम् । वाञ्छास्ति महती राम गम्यतां यदि रोचते ॥ २६ ॥
एवं सुहृद्वचः श्रुत्वा सुहृत्प्रियचिकीर्षया । प्रहस्य जग्मतुर्गोपिवृतौ तालवनं
प्रभू ॥ २७ ॥ बलः प्रविश्य बाहुभ्यां तालान्संपरिकम्पयन् । फलानि पा-
तयामास मतङ्गज इवौजसा ॥ २८ ॥ फलानां पततां शब्दं निशम्यासुररा-
समः । अभ्यधावक्षितितलं सनगं परिकम्पयन् ॥ २९ ॥ समेत्य तरसा
प्रत्यग्राभ्यां पद्भ्यां बलं बली । निहत्योरसि काशब्दं मुञ्चन्पर्यसरत्खलः ॥
३० ॥ पुनरासाद्य संरन्ध उपकोष्ठा पराविस्थतः । चरणावपरौ राजन्व-
लाय प्राक्षिपद्गुपा ॥ ३१ ॥ स तं गृहीत्वा प्रपदोभ्रामयित्वैकपाणिना । चि-

தின்னப்படாதனவும் கல்லபணமுள்ளனவுமான பழங்கள் அங்கிருக்
கின்றன. சுற்றிலும் பரவின இந்த நறுமணமானது முரடப்படுகிற
தே? (25) ஹேமகுஷ்ண! மணத்தால் மோஹித்த சித்தமுள்ள
எங்களுக்கு அப்பழங்களைத் தருவாயாக. ஹேராம! ஆசையோ
அதிகமாக இருக்கிறது பிடிக்குமானால் போகலாம். (26)

இவ்விதம் தேயுரர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்துக்
கொண்டு பழங்களைப் பாய்கிருஷ்ணர்கள் கோபாலர்களால் குழப்
பட்டவர்களாய் தோஷங்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யும் எண்ணத்
துடன் அங்கு சென்றனர். (27) ப்மவேசித்ததும் பலராமன் இரு
கைகளினாலும் பனைமரங்களை யானையானதுபோலத் தனது பலத்தி
னால் கன்கு ஆட்டுகின்றவராய் பழங்களை உதிர்த்துவிட்டார். (28)
சமுதையடிவெடுத்த அராமன் பழங்கள் விழும் சப்தத்தைக் கே
ட்டு மறங்கருடன் கூடினபூமண்டலத்தை அசையும்படி செய்து
கொண்டு ஓடிவந்தான். (29) வலுவள்ளவனும் தஷ்டனுமான
அவன் வந்து கா என்ற சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு பின்னருள்ள
இருகால்களினாலும் வேகமாக மாரில் பலராமனை உதைத்துவிட்டு
காலபக்கத்திலும் ஓடினான். (30) ஹேராமஜன்! திரும்பவும் ஓடி
வந்து கோபங்கொண்ட சமுதை பின்னால் திரும்பிக்கொண்டு கோபத்
துடன் பின்னுள்ள இருகால்களையும் பலராமனைக் கொல்லவேண்டி
விரும்பு. (31) அந்தப் பலராமன் பின்னங்கால்களின் றுனியில்
ஒரு கையினால் பிடித்துச் சுழற்றி சுழற்றலினாலேயே இழந்த உயி

क्षेपं कृणराजाग्रे भ्रामण्यक्तजीवितम् ॥ ३२ ॥ तेनाहतो महातालो वेपमानो
बृहच्छिराः । पार्श्वस्थं कम्पयन्भग्नः स चान्यं सोऽपि चापरम् ॥ ३३ ॥
बलस्य लीलयोत्सृष्टखरदेहहताहताः । तालाश्चकम्पिरे सर्वे महावातेरिता
इव ॥ ३४ ॥ नैतच्चिदं भगवति ह्यनन्ते जगदीश्वरे । ओतप्रोतमिदं यस्मि-
स्तन्तुष्वङ्गं यथा पटः ॥ ३५ ॥

ततः कृष्णं च रामं च ज्ञातयो धेनुकस्य ये । क्रांणरोऽभ्यद्रवन्सर्वे
संख्या हतवान्धवाः ॥ ३६ ॥ तांस्तानापततः कृष्णो रामश्च नृप लीलया ।
गृहीतपश्चाच्चरणान्प्राहिणोत्तृणराजसु ॥ ३७ ॥ फलप्रकरसङ्कीर्णं दैत्यदेहैर्ग-
तासुभिः । राज भूः सतालाग्रैर्घनैरिव नभस्तलम् ॥ ३८ ॥ तयोस्तत्सु-

வையுடைய அவனை பனைமரத்தின் துனியில் வீசி எரிந்தார். (32)
அந்த அஸுமதேஹத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மிக்க உயரமுள்ள பெ-
ரியப்பனைமரமானது கழுன்றுகொண்டு அருகிலிருக்கின்ற பனைமரத்-
தைத் தள்ளிவிட்டு ஒடிந்துவிட்டது. பக்கத்திலுள்ள அந்தமரம்
வேறுமரத்தையும் அம்மரம் வேறுமரத்தையும் ஒடித்தது. (33)
பலராமனுடைய வலுவிலால் எரியப்பட்ட கழுதையின் தேஹத்தி-
னால் முறிக்கப்பட்ட பனைமரங்களினால் தாக்கப்பட்ட எல்லாப் பனை-
மரங்களும் பெருங்காற்றினால் அசைக்கப்பட்டன போன்று ஆடத்-
தொடங்கின. (34) ஹே அங்க! நூல்களில் துணியானது போல
எவ்விடத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சமானது ஒதப்போதமாக (குறுக்கும்
நெடுஞ்ஞமமைச்சகப்பட்டதாக) இருக்கிறதோ அத்தகை பகவானும்
ஐகதீஸ்வரனுமான ஆதிசேஷனிடத்தில் இது ஆய்ச்சரியமாகவாகா-
தன்றோ?. (35)

பிறகு தேனுகாசமானதுடைய ச்ஞாதிகளான கழுதைகள் எவர்
களுண்டோ அவர்கள் யாவரும் தமதுபந்து கொல்லப்பட்டது பற்-
றிக் கோபம் கொண்டவர்களாய் பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும்
நோக்கி ஒடிவந்தனர். (36) ஹேந்ருப! ராமனும் கிருஷ்ணனும்
வேகமாக ஒடிவருகின்ற அவரவர்களையும் பின்னாலுள்ள கால்களைப்
பிடித்து பனைமரங்களில் வீசி எரிந்தனர். (37) மேகங்களினால்
ஆகாசமானதுபோல பனைமரங்களின் துனியுடன் கூடினவும் உயி-
ரற்றனவுமான அஸுமதேஹங்களுடன் கூடின பனம்பழக்கூட்டம்

महकर्म निशम्य विबुधादयः । मुमुक्षुः पुष्पवर्षाणि चक्रुर्वाद्यानि तुष्टु-
 वुः ॥ ३९ ॥ अथ तालफलान्यादन्मनुष्या गतसाध्वसाः । तृणं च पशव-
 ध्वंसहृतधेनुककानने ॥ ४० ॥ रुष्णः कमलपद्माक्षः पुण्यध्रवणकीर्तनः ।
 स्तूयमानोऽनुगैर्गोपिः सायजो व्रजमाव्रजत् ॥ ४१ ॥ तं गोरजदहुरितकुन्तल-
 वज्रवहंवन्यप्रसूनरुचिरं क्षणचारुहासम् । वेणुं कण्ठमनुगेरनुगीतकीर्तिं गो-
 प्यो विदधितदशोऽभ्यगमन्समेताः ॥ ४२ ॥ पीत्वा मुकुन्दमुखसारध्वमक्षिभृङ्गै-
 स्तापं जहुर्विरहजं व्रजयोपितोऽह्नि । तत्सत्कृतिं समधिगम्य विवेश गोष्ठं

கடைசீர்த்த பூதஸமானது விளங்கிற்று. (39) அவ்விருவர்களின் அப் பெரிய காரியத்தைக் கண்டு தேவர் முதலியோர் பூமாரி பொழிந்தனர். வாத்தியங்கள் முழங்கினர். ஆதிக்கவும் செய்தனர். (39) பிறகு கொல்லப்பட்ட தேனாகாகரையுடைய காட்டில் மனிதர்கள் பயமற்றவர்களால் பனம்பழங்களைத் தின்றனர். பசுக்களும் புல்லை மேய்த்தன. (40) தாமரைமீது போன்ற கண்களை யுடையவரும், புண்ணியங்களான ஸ்வரவணமிர்த்தனங்களை யுடையவருமான கிருஷ்ணன் பின்தொடர்ந்துவரும் கோபர்களால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்ற வராய் தாமரையுடன் கூட கோகுலத்தையடைந்தார். (41) பசுவின் தாவிடமிடந்த சுருட்டை மயிர்களில் சொருகப்பட்ட மயிற் றேனை, காட்டிலுள்ள புஷ்பங்கள் இவற்றையுடையவரும், அழகிய கண்கள், அழகிய சிரிப்பு இவற்றையுடையவரும், வேணுவைக் கானஞ்செய்கின்றவரும், பின்னுள்ளவர்களால் தொடர்ந்து கூறப் பட்ட கிர்த்தியை யுடையவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பதில் ஆவல்கொண்ட கண்களையுடையவர்களான கோபிகைகள் ஓரேகட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு எதிர்த்துவந்தனர். (42)

கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் முகுந்தனுடைய முகமாகிற தாமரையுடைய புஷ்பத்திலுள்ள அழகாகிற தேனைக் கண்களாகிற வண்டுகளினால் குடித்து பசுக்காலத்தில் விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான தாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டனர். வெட்கம், புன்சிரிப்பு, வணக்கம் இவற்றையுடையதாகவிருக்கும்படி யாதொரு கடாக்ஷவீக்ஷணமுண்டோ அதாகிற கோபஸ்திரீகளின் ஸத்காரத்தையடைந்து கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார். (43) புத்திரானிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ள யகோ

सत्रीडहासचिनयं यदपाङ्गमोक्षम् ॥ ४३ ॥ तयोर्यशोदारोहिण्यौ पुत्रयोः
 पुत्रवत्सले । यथाकामं यथाकालं व्यधत्तां परमाशिषः ॥ ४४ ॥ गताध्व-
 नश्रमौ तत्र मञ्जनोन्मर्दनादिभिः । नीचीं वसित्वा रुचिरां दिव्यस्नग्गन्ध-
 मण्डितौ ॥ ४५ ॥ जनन्युपहृतं प्राश्य स्वाद्वन्नमुपलालितौ । संविश्य वर-
 शय्यायां सुखं सुपुपतुर्व्रजे ॥ ४६ ॥ एवं स भगवान्कृष्णो वृन्दावनचरः
 क्वचित् । ययौ राममृते राज्ञःकालिन्दीं सखिभिर्वृतः॥४७॥ अथ गावश्च गो-
 पाश्च निदाघातपपीडिताः। दुष्टं जलं पपुस्तस्यास्तृपार्ता विपदृपितम् ॥४८॥
 विपास्यस्तदुपस्पृश्य दैवोपहतचेतसः । निपेतुर्व्यसवः सर्वे सलिलान्ते
 कुरुद्वह ॥ ४९ ॥ वीक्ष्य तावै तथाभूताःकृष्णो योगेश्वरेश्वरः । ईक्ष्यामृ-
 तवर्षिण्या स्वनाथान्समजीवयत् ॥ ५० ॥ ते संप्रतीतस्मृतयः समुत्थाय

தையும், ரோஹிணியும் அவ்விருவருக்கும் காலத்துக்கேற்றபடியும் இஷ்டத்துக்குத் தக்கபடியும் வேண்டுவனவற்றைச் செய்தனர். (44) அந்தக் கோகுலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தல்: உடம்பைப் பிடித்தல் முதலியவற்றால் வழியில் நேர்ந்த களைப்பைப் போக்கிக்கொண்டும், வெண்மையான வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டும், திவ்யமான மாலை சந்தனம் இவற்றால் ஆலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண் டும், தாயினால் கொடுக்கப்பட்ட இனிமையான அன்னத்தைச் சாப் பிட்டு, உபசரிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டும் மெதுவான வஸ்திரம் கொண்டு மூடப்பட்ட படுக்கையில் ககமாசத் தூங்கினர். (45-46) ஹே ராஜன் ! இவ்விதம் பிருந்தாவனத்தில் எஞ்சரிக்கின்ற பகவா னான அந்தக் கிருஷ்ணன் ஒருநான் தோழர்சளுடன்கூட பலராமன் மட்டுமில்லாமல் யமுனையைக் குறித்தத்சென்றார். (46) பிறகு பசுக்களும், கோபாலர்களும் கோடைகாலத்து வெய்யினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய்த் தாகம் மேலிட்டு விஷத்தால் கெடுக்கப்பட்ட அந்த யமுனையின் ஜலத்தைக்குடித்தனர். (48) ஹே குருந்வஹ ! யாவரும் அந்த விஷஜலத்தைக் குடித்து தைவத்தாற் கெடுக்கப் பட்ட அறிவையுடையவர்களாய் உயிரையிழந்து ஜலத்தினருகில் விழுந்துவிட்டனர். (49) யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனான கிருஷ்ணன் தன்னையே நாதனாகவுடையவர்களான அவர்கள் அவ் விதமானதைக் கண்ணுற்று அமுதத்தைப் பெருக்குகின்ற பார்ஸை

जलान्तिकात् । आसंसुविस्मिताः सर्वे वीक्षमाणाः परस्परम् ॥ ५१ ॥
अन्वमंसत तद्वाजगोविन्दानुग्रहेक्षितम् । पीत्वा विपं परेतस्य पुनरुत्थान-
मात्मनः ॥ ५२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाधे भेनुकवधो

नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

—••••—

பிணால் நன்கு பிழைக்கும்படி செய்தார். (50) அவர்கள் யாவரும் உடனே அடைவார்ப்பட்ட கனாவையுடையவர்களாய் ஐந்தினருகி லின்றும் எழுந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு மிக்க வாழ்ச்சியிதனை யடைந்தவர்களாகவாயினர். (51) ஹே மான! விஷத்தைக் குடித்து இறந்துபோன தமக்குத் திரும்பவும் பிழைத் தெழுந்தவனானது ஸ்ரீகோவித்தனுடைய அனுகூலஹ விசுக்ஷணமென்றே எண்ணினர். (52) (எ-று)

இவ்விதம்ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில் தேனுசாகரவதம் என்ற பத்தினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••••—

நாராயணியம்.

अतीत्य वाल्यं जगतां पते त्वमुपेत्य पौगण्डवयो मनोज्ञम् ।

उपेक्ष्य वत्सावनमुत्सवेन प्रावर्तथा गोगणपालनायाम् ॥ १६४ ॥

(ப-பை) जगतां पते !=உலகங்களைக் காப்பவரான ஹே கிருஷ்ண! त्वम्=நீர் वाल्यम्=பிஞ்சு வயதுகளை अतीत्य=கடந்து मनोज्ञम्=பால்யத்தைக் காட்டிலும்திகம் மனோஹரமான पौगण्डवयः=பெளகண்டவயதை (6-வது வயது முதல் 10-வது வயது முடியவுள்ள வயது பெளகண்டம் எனப்படும்) उपेत्य=அடைந்து वत्सावनम्=கன்றுமேய்த்தலை उपेक्ष्य=விட்டு उत्सवेन=எந்தோஷத்துடன் गोगणपालनायाम्=பசுக்கூட்டத்தை ரக்ஷிப்பதில் प्रावर्तथा:=பிரவிருத்தித் திர். (164) (எ-று)

उपक्रमस्यानुगुणैव सैवं महत्पुत्राधीश! तव प्रवृत्तिः ।

गोत्रापरित्राणकृतेऽवतीर्णस्तदेव देवारमथास्तदा यत् ॥ १६५ ॥

(ப-ரை) மஹுராபிஷ=ஹே குருவாயுருக்கு நாதனை கிருஷ்ண ! தவ=உம்முடைய சேயம்=அந்த இந்த (கோரகூண ரூபமான) ப்ருதி: =வியாபாரமானது உபகரமச்ய=துவக்கத்துக்கு அநுபூதிவ=ஒத்ததாகவே இருந்தது. தேவ=ஹே கிருஷ்ண ! யத்=யாது காரணத்தால் *மோதாபரிதிராணகூதே=பூமியை ரக்ஷிப்பதற்காக (பசு ஸமூஹத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக என்ற அர்த்தமும் சிலேஷையினால் கிடைக்கின்றது) அவ-திர்ண: =அவதரித்திரோ அக்காரணத்தால் ததா=அப்பொழுது ததேவ=அந்த கோத்ராபரிதிராணத்தையே (கோ ஸமூஹரக்ஷணத்தையே) அரமதா: =ஆரம்பித்தீர். (165) (எ-று)

கதாபி ராமேண சமம் வநாந்தே வநதிரயம் வீஷ்ய சரந் சுகேன ।

திரிடாமநாந: சுவசகஸ்ய வாசா மோதாடகா திருககநாநம் தவம் ॥ 166 ॥

(ப-ரை) கதாபி=ஒருஸமயம் ராமேணசமம்=பலராமனுடன்கூட வநாந்தே=காட்டின் நடுவில் வநதிரயம்=காட்டின் அழகை வீஷ்ய=பார்த்து சுகேன=ஸுகமாய் சரந்=ஸஞ்சரிக்கின்ற தவம்=நீர் திரிடாமநாந: =ஸ்ரீதாமா என்று பெயருள்ள சுவசகஸ்ய=தனது தோழனுடைய வாசா=வார்த்தையினால் திருககநாநம்=தேனுக்காஸுரன் வலிக்கின்ற காட்டை மோதாது=ஸந்தோஷத்தினால் அகா: =அடைந்தீர். (166) (எ-று)

உத்தாலதாலிநிவஹே தவதுத்யா வலேன தூதேத வலேன துர்மாய் ।

மூது: தரத்யாப்யபததூரதாததலோதகரோ திருககநாநவோதபி ॥ 167 ॥

(ப-ரை) அத=பிறகு தவதுத்யா=உமது வார்த்தையினால் வலேன=பலராமனால் வலேன=சக்தியினால் உத்தாலதாலிநிவஹே=மிகவும் பெரிதான பனைமரத்தின் கூட்டமானது துர்மாய்=கைகளால் தூதே=அசக்கப்பட்டவுடன் மூது: =பழுத்ததும் தரத்யா=பழுக்காததுமான தலோதகர: =பழுக்கட்டமானது தூரதாத=முன்னர் அப்யபதத்=கூட்டமாக விழுந்தது. (அநந்தரம்=பிறகு) தர: =கழுத்தையின் உருவமுள்ள திருககநாநவோதபி=தேனுக்கன் என்ற அஸுரனும் அப்யபதத்=எதிர்த்து ஓடிவந்தான். (167) (எ-று)

சமூதயோ திருககபாலநேதஹ் வதம் கதம் திருககத குவே ।

திரிதவ மதவா துவமதஜேன துரோதரோதரமதிரதததவம் ॥ 168 ॥

* அந் “இநிவகத்யத” (4-2-59) இதி சமூதயே த்ரத்யயோ வோத்ய: । அதத ‘திரா’ ததததத தவா சமூத இத்யத: ॥

(ப-ரை) धेनुकपालने=தேனு (பசு) க்கூட்டங்களைக் காப்பதில்
 समुद्यतः=ஆவல்கொண்ட அஹம்=நான் धेनुकम्=தேனாக ஸம்பந்த
 மான वधम्=நாசத்தை अय=இப்பொழுது कथम्=எப்படி कुर्वे=செய்
 வேன். इति मत्वेव=என்று நினைத்தவாற்போல त्वम्=நீர் अग्रजेन=பல
 ராமன் மூலம் सुरौघरोद्धारम्=தேவக்கூட்டங்களுக்குத் தடைசெய்
 கின்ற தேனுகாஸ்ரமனை अजीघतः=வதிக் குர் செய்தீர் ध्रुवम्=நிஸ்சயம்.

तदीयभृत्यानपि जम्बुकत्वेनोपागतानग्रजसंयुतस्त्वम् ।

जम्बूफलानीव तदा निरास्थस्तालेषु खेलन् भगवन्निरास्थः ॥ १६९ ॥

(ப-ரை) हेभगवन्!=ஹே கிருஷ்ண! खेलन्=விளையாடுகின்ற
 त्वम्=நீர் जम्बुकत्वेन=குள்ளநரிவருவத்துடன் उपागतान्=அருகில் வந்
 தவர்களான तदीयभृत्यानपि=தேனுகாஸ்ரமானுடைய வேலைக்காரர்க
 ளையுட்கூட निरास्थः=ஆனாயற்றவராகவே जम्बूफलानीव=நாகைப்
 பழங்களைப்போல तदा=அப்பொழுது तालेषु=பலிமரங்களில் निरा-
 स्थः=விசி எரிந்தீர். (169) (எ-று)

विनिघ्नति त्वय्यथ जम्बुकौघं सनामकत्वाद्धरणस्तदानीम् ।

भयाकुलो जम्बुकनामधेयं श्रुतिप्रसिद्धं व्यधितेति मन्ये ॥ १७० ॥

(ப-ரை) अथ=இதற்கு त्वम्=நீர் जम्बुकौघम्=நரிக் கூட்டத்தை
 विनिघ्नति=கொல்லும்பொழுது वरणः=வருணன் सनामकत्वात्=தனக்
 கும் ஐம்புகமென்ற பெயரிருப்பதிலிருந்து भयाकुलः=பயத்தினால்
 கலங்கினவனாய் जम्बुकनामधेयम्=ஐம்புகமென்ற தனது பெயரை
 श्रुतिप्रसिद्धम्=வேத ப்ரஸித்தமாக व्यधित=செய்து கொண்டான்
 इति=என मन्ये=எண்ணுகிறேன். (170) (எ-று)

குறிப்பு.—ஐம்புகம் என்ற பெயர் வருணனுக்கும், குள்ள
 நரிக்குமிருப்பதையொட்டி இவ்விதம் கவி உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார் என
 வேற்படுகிறது. (எ-று)

तवावतारस्य फलं मुरारे सञ्जातमद्येति सुरैर्नुतस्त्वम् ।

सत्यं फलं जातमिहेति हासी वालैः समं तालफलान्यभुङ्क्थाः ॥

(ப-ரை) हेमुरारे!=ஹே முமாரே! तव=உமது अवतारस्य=அவ
 தாரத்தினுடைய फलम्=பயனானது अय=இப்பொழுது सञ्जातम्=
 உண்டாகிவிட்டது इति=என सुरैः=தேவர்களால் नुतः=ஸ்தோத்தி
 ரஞ்செய்யப்பட்ட त्वम्=நீர் इह=இங்கு फलम्=பயனானது (பனம்பழ

மானது) ஜாதம்=கிடைத்துவிட்டது ஆனதுபற்றி சயம்=தேவர்களின் வார்த்தை ஸத்தியமே इति=என ஹாசி=சிரித்துக்கொண்டு வலை: சமம்=குழந்தைகளுடன் கூட தாலுலாநி=பனம்பழங்களை அமுலுதா:=சாப்பிட்டார். (171) (எ-று)

मधुद्रवस्रन्ति बृहन्ति तानि फलानि मेदोभरभृन्ति भुक्त्वा ।

तृप्तैश्च दृप्तैर्भवनं फलौघं वहद्विरागाः खलु बालकैस्त्वम् ॥ १७२ ॥

(ப-ரை) த்வம்=நீர் மதுத்ருவசுந்=தேன்போன்ற ரஸத்தைப் பெருகவிடுகின்றனவும் வுந்=பெரிதுகளும், மெடோபரபுந்=உள்ளில் கதுப்பு அதிகமாகவுள்ளனவுமான தானி=அந்த பலானி=பழங்களை புக்துவா=சாப்பிட்டுவிட்டு துப்தை: =திருப்தியை (போதுமென்ற எண்ணத்தை) யடைந்தவர்களும், துப்தை: =கொழுத்தவர்களும் பலௌமம்=பழக்கூட்டத்தை வுத: =வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லுகின்றவர்களுமான வாலகை: =குழந்தைகளுடன் கூட பவனம்=வீட்டை அகா: =அடைந்தார். (172) (எ-று)

हतो हतो धेनुक इत्युपेत्य फलान्यदद्रिर्मधुराणि लोकैः ।

जयेति जीवेति नुतो विभो त्वं मरुपुराधीश्वर पहि रोगात् ॥ १७३ ॥

(ப-ரை) விமோ!=விபுவான மருபுராதிஷ்வர!=குருவாயுருக்கு ஈஸ்வர ! துனுக: =தேனுகாஸுரன் றுதோ றுத: =கொல்லப்பட்டான் கொல்லப்பட்டான் इति=என்று சொல்லிக்கொண்டு உபெய்=அருகில் வந்து மதுராணி=இனிமையான பலானி=பனம்பழங்களை அதுத: =சாப்பிடுகின்ற லௌகை: =ஐனங்களால் ஜயேதி=ஐயத்தையடைவீராக என்றும், ஜிவேதி=வெகுதூரம் ஜிவித்திருப்பீராக என்றும் நுத: =ஸ்துதிக்கப்பட்ட த்வம்=நீர் ரௌத்=ரோகத்தினின்றும் பாஹி=என்னைக்காப்பீராக. இவ்விதம் தேனுகாஸுரவத வர்ணனமென்ற ஐம்பத்துமூன்றாவது தசகம் முற்றிற்று.

—•••—

त्वत्सेवोक्तः सौभरिर्नाम पूर्वं कालिन्धन्तद्वादशाब्दं तपस्यन् ।

मीनव्रते स्नेहवान् भोगलोले तार्क्ष्यं साक्षदैक्षताग्रे कदाचित् ॥

(ப-ரை) த்வத்ஸேவௌக: =உம்மை ஸேவிப்பதில் ஆவல் கொண்ட வரும் காலிந்யந்: =பமுனை மடுவின் நடுவில் த்வாதசாப்தம்=பன்னி

எண்டு வருஷங்கள் முடிய தபச்யந்=தவஞ்செய்கின்றவரும் மோகலோலே=
பேரகத்தில் ஆவல்கொண்ட மீனவ்ரதே=மீன்களின் கூட்டத்தில் ஸே-
வான்=சினேஹமுள்ளவருமான சௌமரிநாம=ஸௌபரி என்ற மஹ
ருஷியானவர் பூர்வம்=முன்னர் கதாசித்=ஒருசமயம் அந்=தனக்கெதி
ரில் தாஹ்யம்=சருடலை சாஷாஹ்யத=நேரில் கண்டார். (174) (௭-று)

त्वद्वाहं तं सधुधं तृक्षसूनुं मीनं कश्चिजक्षतं लक्ष्यन् सः ।

तप्तश्चित्ते शप्तवानघ चेत्वं जन्तून् भोक्ता जीवितश्चापि भोक्ता ॥१७५॥

(௭-ஹ) சதுதம்=பசியுடன் கூடினவனும் கசித்=ஒரு மீனம்=
மீன ஜகதம்=தீருகடினுடைய குமாரனான கருடலை லக்ஷ்யன்=கண்ணுற்
று சித்=மனத்தில் தப்=தாபத்தையடைந்தவரான ச்=அவர் அந்=
இவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜ்=பிராணிகளைத் தம்=நீ மோகா சேத்=
தீன்பாயேயானால் ஜிவிதச்=உயிரையுட்கூட மோகா=இழந்துவிடு
வாயென ஷப்தவான்=சொந்தார். (175) (௭-று)

तस्मिन् काले कालियः ध्वेळदर्पात् सर्पारातेः कल्पितं भागमश्नन् ।

तेन क्राधात् त्वत्पदांभोजभाजा पक्षक्षिप्तस्तदुरापं पयोऽगात् ॥१७६॥

(௭-ஹ) தஸ்மிந் காலே=அந்தகாலத்தில் ஷ்வேல்டர்பாட்=விஷமூலமேற்
பட்ட கொழுப்பினால் சர்பாராதே=சர்ப்ப சத்தருவான கருடனுக்கு
கல்பிதம்=எற்படுத்தப்பட்ட பாகம்=பாகத்தை அஷ்நன்=சாப்பிட்ட
காலியி=காளியன் த்வத்பாம்போஜபாஜா=உமது சரணுரவிந்தத்தை
யடைந்தவனான தைன்=அந்தக் கருடனால் க்ராஹாட்=கோபத்தினால் பக்ஷ-
க்ஷிப்த்=இரக்கையினால் அடிக்கப்பட்டவனாய் தஹாபம்=அந்தக் கருட-
னாடையமுடியாத பயி=இம்மடு ஜலத்தை அகாட்=அடைந்தான்.

घोरं तस्मिन् सूरजानीरवासे तीरे वृक्षा विक्षताः ध्वेळवेगात् ।

पक्षिघाताः पेतुरध्वे पतन्तः कारुण्यार्द्रं त्वन्मनस्तेन जातम् ॥ १७७ ॥

(௭-ஹ) ஘ோர்=பயங்கரான தஸ்மிந்=அந்தக் காளியன் சூர்ஜா-
நிரவாசே=பழுதியின் ஜலத்தில் வசிக்குங்கால் தீரே=கரையிலுள்ள
வூக்ஷா=மரங்கள் ஷ்வேலவேகாட்=விஷவேகத்தினால் விக்ஷதா=அழிந்து
போயின. அஷ்வே=ஆகாசத்தில் பதந்த்=பாக்கின்ற பக்ஷி஘ாதா=பற
வைக்கூட்டங்கள் பைது=கீழில் விழுந்தன. தைன்=அதனால் த்வம்மன=

உமது மனதானது காருணாட்ம்=கருணை நிரம்பினதாக ஜாதம்=ஆயிற்று. (177) (எ-று)

காலே தஸ்மின்கதா சிரபாணி முத்வா யாதே யாமுன கானநாந்தம் ।

தவ்யுதாமபிரிமபிமோமததா கோகோபாலா வ்யாபிவந் த்வேததாயம் ॥

(ப-ரை) தஸ்மின்காலே=அந்தக்காலத்தில் எகதா=ஒருநாள் தவிய=நீர் சிரபாணிம்=பலராமனை முத்வா=விட்டு யாமுனம்=யமுனையைச் சேர்ந்ததான கானநாந்தம்=காட்டின் நடுவை யாதே=சென்றதும் உதாம-பிரிமபிமோமததா:=அதிகமான கோடைக்கால பயங்கரச்சூட்டினால் தாபத்தையடைந்தவர்களான கோகோபாலா:=பசுக்களும் இடையர்க ளும் த்வேததாயம்=விஷ ஜலத்தை வ்யாபிவந்=அதிகமாகக் குடித்தனர்.

நத்யஜிவான் வித்யுதான் தமாதலே தான் வித்யாந்பத்யந்நத்யுத த்வ் தயாட்ம்: ।

பாப்யோபாந்த் ஜிவயாமாசித தாக் பித்யுபாந்திபி: திரிகதாதி: ॥

(ப-ரை) அந்நத்யுத ! =தன்னை நம்பின பக்தர்களைக் கைவிடாத வரே! த்வம்=நீர் தயாட்ம்:=அதிகம் தையுள்ளவராய் நத்யஜிவான்=உயிரையிழந்தவர்களும் தமாதலே=பூப்பிரதேசத்தில் வித்யுதான்=விழந் துகிடக்கின்றவர்களான தான் சர்வான்=அவர் யாவரையும் பத்யந்= பார்த்து உபாந்தம்=அருகை பாப்ய்=அடைந்து பித்யுபாந்திபி: =அமுத மயமான ஜலத்தை வர்ஷிக்கின்ற திரிகதாதி: =சோபை பொருந்திய கடைக்கண் பார்வைகளினால் தாக்=சீக்கிரமாக ஜிவயாமாசித=உயி ருள்ளவர்களாகச் செய்தார். (179) (எ-று)

கி் கி் ஜாதோ த்ர்ப்வாந்திரேக: சர்வாந்நிபித்யுதிதா கோபததா: ।

தத்யுதே த்வ் த்வதத் ததிரிதந்தததாமாலிதந் ததநானாபததா: ॥180॥

(ப-ரை) கோபததா: =கோபக்கூட்டங்கள் சர்வாந்நிபு=எல்லா அங் கங்களிலும் த்ர்ப்வாந்திரேக: =அதிக சந்தோஷ வர்ஷமானது ஜாத: = உண்டாகியிருக்கின்றதே கிம் ! கிம் ! =இஃதென்னே? இஃதென்னே? எனச் சொல்லிக்கொண்டு உதிதா: =எழுந்தவர்களாய் த்வம்=உம்மை அந்நிபித்யுதிதா தத்யுதே த்வ் த்வதத் ததிரிதந்தததாமாலிதந் ததநானாபததா: =காணப்பட்ட பல வித ப்ரபாவத்தையுடையவர்களாயிருப்பதுபற்றி தத்=அதை த்வதத் மிதி=உம்மால் செய்யப்பட்டதென்று விதந்த: =அறிந்து கொண்ட வர்களாய் த்வம்=உம்மை அலிதந்=ஆவிங்கனஞ்செய்து கொண்ட னார். (180) (எ-று)

गावश्चैवं लब्धजीवाः क्षणेन स्फीतानन्दास्त्वाञ्च दृष्ट्वा पुरस्तात् ।

द्रागावद्यः सर्वतो हर्षवाणं व्यामुञ्चन्त्यो मन्दमुद्यन्निनादाः ॥ १८१ ॥

(ப-ரை) एवम्=இவ்விதம் क्षणेन=சுஷணத்துக்குள் लब्धजीवाः=அடைபட்ட ஜீவகையுடைய गावश्च=பக்களுக்கும் पुरस्तात्=எதிரில் त्वाञ्च=உம்மையும் दृष्ट्वा=பார்த்து स्फीतानन्दाः=பெருகின்ற ஆனந்தத்தை யுடையவைகளாய் हर्षवाणम्=ஆனந்தக்கண்ணீரை व्यामुञ्चन्त्यः=பெருகவிட்டுக்கொண்டும் मन्दम्=மெதுவாகவிருக்கும்படி. उद्यन्निनादाः=வெளிக்கொண்டிருக்கின்ற சத்தத்தையுடையவாய்க் கொண்டும் सर्वतः=நாலைபக்கத்திலும் द्राक्=நீக்கிரமாக आवद्युः=சூழ்ந்துகொண்டன. (181) (எ-று)

रोमाञ्चो यं सर्वतो नशरीरं भूयस्यन्तः काचिदानन्दमूर्छा ।

आश्चर्यायं ध्वेलवंगो मुकुन्देत्युक्तो गोपेनन्दितो वन्दितोऽभूः ॥ १८२ ॥

(ப-ரை) हेमुकुन्द!-ஹே மிகுஷ்டன்! नः-எங்களுடைய शरीरं=தேஹத்தில் எல்லாவிடத்திலும் अयम्-இந்த रोमाञ्चः-மயிர்க்குள்ளும், अन्तः-உள்ளில் भूयसी-அதிகமான काचि-சொல்லுவதற்கியலாத आनन्दमूर्छा-சந்தேஷ நிறையும் உண்டாகியிருப்பதால் अयम्-இந்த ध्वेलवंगः-விஷ வேகமானது आश्चर्यः-ஆச்சரியமானதே யாகும் इति-என गोपेः-தோழர்களால் उक्तः-சொல்லப்பட்ட நீர் नन्दितः-சந்தேஷப்பட்டிருந்தபாட்டவராகவும் वन्दितः-வணங்கப்பட்டவராகவும் अभूः-ஆனார் (182) (எ-று)

एवं भक्तान् मुक्तजीवानपि त्वं मुग्धापाङ्क्तिरस्तरोगांस्तनोपि ।

तादृग्भूतस्फीतकारुण्यभूमा रोगात्पाया वायुगेहाधिनाथ ॥ १८३ ॥

(ப-ரை) हेवायुगेहाधिनाथ!-குருவாயூரில் வசிக்கும் நாத! त्वम्-நீர் मुक्तजीवानपि-உயிரையிழந்தவர்களாயினும் भक्तान्-பக்தர்களை मुग्धापाङ्क्तिः-அழகிய கடைக்கண்களினால் अस्तरोगान् - ரோகமற்றவர்களாக एवम्-இவ்விதம் तनोपि-செய்தீர். तादृग्भूतस्फीतकारुण्यभूमा-அவ்விதமுண்டான விரிந்த தையின் பெருக்கையுடைய நீர் रोगात्-வாதரோகத்தினின்றும் पायाः-என்னைக் காப்பீராக. (183)

இவ்விதம் காளிமமர்த்தனஞ்செய்யுங்கால் விஷஜலத்தால்

மரித்தவர்களான கோபாலர்களின் உஜ்ஜீவன வர்ணனம் என்ற

மீம்பத்து ஈன்காவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ षोडशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—विलोक्य दूषितां कृष्णां कृष्णः कृष्णाहिना विभुः।
तस्या विशुद्धिमन्विच्छन्सर्पं तमुदवासयत् ॥ १ ॥ रजोवाच—कथमन्तर्ज-
लेऽगाधे न्यगृह्णाद्भगवानहिम्। स वै बहुयुगावासं यथासीद्विप्र कथ्यताम् ॥
२ ॥ ब्रह्मन्भगवतस्तस्य भूषः स्वच्छन्दवर्तिनः। गोपालोदारचरितं कस्तु-
प्येतामृतं जुपन् ॥ ३ ॥ श्रीशुक उवाच—कालिन्ध्यां कालियस्यासीद्दूदः

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ஷோடசே காலியஸ்யோக்தோ நிஶ்ரஹோ யமுநாஹுதே ।

तत्पत्नीभिः स्तुतेनाथ कृष्णेनानुग्रहः कृतः ॥ १ ॥

हत्वा रासभदैतेयान् जग्ध्वा तालफलान्यलम् ।

प्रीतोऽनृत्यत्फणारङ्गे कालियस्य कलानिधिः ॥ २ ॥

(க-ரை) யமுனையினருகிலுள்ள மடுவிலிருந்த காளியனுடைய நிக்ரஹமும், பின்னர் அவனது பத்னிகளால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணனால் அவனுக்கு அனுகூலமும் செய்யப்பட்டதென்பதும், கழுதை வடிவமுள்ள அஸூரர்களைக்கொண்டு வேண்டியமட்டும் பனம் பழங்களைச்சாப்பிட்டு பரீதியையடைந்த கலாநிதியான கிருஷ்ணன் காளியனுடைய படங்களாகிற நாடகமேடையில் நர்த்தனம் செய்தார் என்பதும் இந்தப் பதினாறாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—கறுநாகத்தினால் யமுனை தூஷிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்ட விபுவான கிருஷ்ணன் அந்த யமுனைக்குச் சுத்தியைச்செய்யவிரும்பங்கொண்டவராய் அப்பாம்பை அங்கிருந்து விரட்டினார். (1) ராஜன் சொல்லுகிறார்—ஹே கிப்ர! அகழமான ஜலத்தினுள்ளில் வெகுயுகங்களாக வலித்துவருகின்ற அந்தப்பாம்பை பகவான் எப்படி அடக்கினார். அவன் அப்புறம் எப்படி ஆனான் என்றதைச் சொல்லவேண்டும். (2) ஹேப்ரம்ஹன்!. எங்கும் நிறைந்தவனும், பக்தர்களின் இஷ்டத்துக்குத்தக்கபடி நடப்பவனுமான அந்தப் பகவானுடைய கோபாலர்களுடன் சேர்ந்துசெய்த உதாரசரித்திரமாகிற அமுதத்தைப் பானஞ்செய்த எவன்தான் திரு

கஷ்டிபாஸினா । அப்யமாணபயா யஸ்மிந்பதந்யுபரிஃ ஸவா: ॥ 4 ॥ வி-
 ப்ரமதா விபாஷீர்மிமாஃதேனாபிமர்ஷிதா: । ம்ரியந்தே தீரஸா யஸ்ய ப்ராணிந:
 ஸ்திரஜஹ்மா: ॥ 5 ॥ த் ச ண்டவேகவிபவீர்யமவேக்ஷ்ய தேந துஷ்டாந் நதீந் ச ஸல-
 ச்யமநாவதார: । க்ருண: கதஸ்வமதிக்ருஹ ததாஸ்திதௌமாஸ்கோஸ்ய காடரஸநா

ப்தியை (போதுமென்ற எண்ணத்தை) அடைவான். (3) ஸ்ரீசுக்ரர்
 சொல்லுகிறார்—காளியனுடைய விஷாக்கினியினால் கொதிக்கின்ற
 ஜலத்தையுடையதும், அனுதபற்றி மேல் பறக்கின்ற பகவிகள்கூட
 எதில் விழுந்து விடுகின்றனவோ அத்தகையதும், ஜலத்துளிகளுடன்
 கூடினதும் விஷஜல அலைகளின் ஸம்பந்தமுள்ளதுமான காற்றினால்
 தொடப்பட்டவைகளான எதன்களையிலுள்ள ஸ்தாவரஐங்கமங்க
 ளான ப்ராணிகள் பரிக்கின்றனவோ அத்தகையதுமான மடுவொ
 ன்று (1) யமுனையினருகிலிருந்தது. (4-5) துஷ்டர்களை அடக்கு
 வதற்கு வேண்டி அவதரித்த ஸ்ரீசுருஷ்ணன் அந்தக்காளியன் உக்கி
 ரமான வேகத்தையுடைய விஷத்தின் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாக
 இருப்பதையும், யமுனாநதியானது அவனால் தோஷமுள்ளதாக வாக்
 கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டு மிக்கவுயரமுள்ள (2) கதம்பமரத்தி
 லேறிக்கொண்டு கையினால் கையைத் தட்டியும், இடையிலுள்ள
 வஸ்திரத்தைத் செட்டியாக்கக்கட்டிக் கொண்டும், அந்தக் கதம்பமரத்

(1) அந்த யமுனைக்குத் தெற்குப் பக்கத்தில் ஒருயோஜனை தூரமுன்
 னதும் யமுனையின் ப்ரவாஹத்துடன் ஸம்பந்தப்படாததுமான தனியான
 மடுவொன்றிருந்ததாகவும் அதிலேயே காளியன் வசித்ததாகவும் இம்மடு
 வையே யமுனைமென்று சொல்லும் ஷங்க்ருண்டென்றும் கொள்ளவேண்
 கும். இல்லையெல் அவ்விஷ ஸம்பந்தம்பெற்ற ஜலத்துடன் சேர்ந்த யமு
 நையானது மதுராநேசத்திலுள்ள ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்படாமலே
 போயிருக்கும். (2) காளியனுடைய விஷஜ்வாலையினால் களையிலுள்ள மரங்
 ககைல்லாம் எரிந்துவிட்டபோதிலுங்கூட ஸ்ரீபகவானுடைய சரணஸம்பந்
 தம் பெறத்தக்க பாக்கியமிருந்தமைபற்றி அம்மரமொன்றும்பட்டும் பட்டுப்
 போகவில்லை என்ற கொள்ளவும். அல்லது தேவலோகத்திலிருந்து அமுத
 கலசத்தை எடுத்துவந்த ஸ்ரீசுருடன் இதில் களைப்பாற உட்கார்ந்தமையின்
 இம்மரம்மட்டும் பட்சிப்போகவில்லையென வேறுபுராணத்தில் கூறப்பட்
 டிருப்பதைபோட்டி இம்மரம்மட்டும் எரிந்துபோகவில்லை என்றாவது
 கொள்ளவும்.

ந்யபதவ்விபோதே ॥ ६ ॥ சர்ப்பஹுத: பூரூபஸாரநிபாதவேகஸங்க்ஷாஸிதோரகவிபாச்சு-
 சிதாஸுராசி: । பர்யக்ஸுதோ விஷகபாயவிஸிபணாமிர்மீர்வாந்நு:ஸதமனந்த-
 வலஸ்ய கிம் தத் ॥ ७ ॥ தஸ்ய ஹதே விஹரதோ ஸுஜதஷ்டமூர்வாஸோபமஜ்ஜ வர-
 வாரணவிக்ரமஸ்ய । ஆஸுத்ய தத்ச்வசதநாஸிபவம் நிர்ரிஷ்ய சபூ:ஸ்வா: சம-
 சரத்ததமூர்யமாண: ॥ ८ ॥ தம் ப்ரேக்ஷணியஸுகுமாரவநாஸதாதாம் ஸ்ரீவஸஸ்பீதவஸநம்
 ஸ்மிதஸுந்நராஸ்யம் । க்ரீடந்தமப்ரதிபயம் கமலாடரார்த்தி ஸந்நத்ய மம்ஸு ரூபா
 ஸுஜயா சக்ஷா ॥ ९ ॥ தம் நாஸமோகஸரிவீதமஹேசுமலோக்ய தப்ரியஸகா:
 பஸுபா ஸுஸார்தா: । க்ருணே஽பிதாஸஸுஹதர்த்தகலபகாமா ஸு:ஸானுஸோகமயமூடயி-

தீவிரந்து விஷமடுவில் குதித்தார். (6) காளியனிருந்த மடுவானது புருஷஸ்ரேஷ்டனான கிருஷ்ணனுடைய பதநவேகத்தினால் நன்கு கலக்கப்பட்டவைகளான ஸர்ப்பங்களின் விஷத்தினால் மேல்பொங்கி எழுந்த ஜலக்கூட்டத்தை யுடையதாகவும், விஷத்தினால் கஷாயமாக் கப்பட்டனவும் பயங்கரங்களுமான அலைகளையுடையதாகவும், சுற்றிலும் ஒடுகின்றதாகவும் கொண்டு நூறு விற்கடைதூரம் பரவிற்று, எல்லையற்ற பலமுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இது எம்மாத்திரம்? (7)

ஹே ஆங்க! சிறந்த யானையினது விக்ரமமுள்ளவரும் மடுவில் விளையாடுகின்றவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய புஜதண்டத் தின் அடியினாலேற்பட்ட ஜலத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டும், அந்தக் கிருஷ்ணனால் தனது வீட்டுக்கேற்பட்ட அழிவைக் கண்ணுற்றும் காளியன் அதைப்பொறுக்காதவனாய் வெளிவந்தான். (8) பார்க்க கத்தெகட்டாதவரும், சுகுமாரரும், மேகம்போல் விளங்குகின்றவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவுடன் கலந்த பீதாம்பரத்தையுடையவரும், புன்சிரிப்பினால் அழகுவாய்ந்த முகத்தையுடையவரும், எவ்வித பயமுமின்றி விளையாடுகின்றவரும், கமலத்தின் வயிறுபோன்ற சரணங்களை யுடையவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனை மர்மஸ்தானங்களில் நன்கு கடித்து கோபத்துடன் உடலினால் சுற்றிக்கொண்டான். (9) பாம்பின் உடலினால் சுற்றிலும் சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டவரும் அசைவற்றிருப்பவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனைக்கண்டு அவரையே ப்ரியமாகவுடையவாரளும் தோழர்களும் கிருஷ்ணனிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட சரீரம், மனது, பொருள், களத்தி

யோ நிபேது: ॥ १० ॥ गवो वृषा चत्सतर्थः क्रन्दमानाः सुदुःखिताः ।
 कृष्णे न्यस्तेक्षणा भीता रुदन्त्य इव तस्थिरे ॥ ११ ॥ अथ व्रजे महोत्पाता-
 खिविधा ह्यतिदारुणाः । उत्पेतुर्भुवि दिव्यात्मन्यासन्नभयशंसिनः ॥ १२ ॥
 तानालक्ष्य भयोद्विष्टा गोपा नन्दपुरोगमाः । विना रामेण गाः कृष्णं ज्ञात्वा
 चारयितुं गतम् ॥ १३ ॥ तैर्दुर्निमित्तैर्निघनं मत्वा प्राप्तमतद्विदः । तत्प्राणा-
 स्तन्मनस्कास्ते दुःखशोकभयातुराः ॥ १४ ॥ आवालवृद्धवनिताः सर्वेऽङ्ग-
 पशुवृत्तयः । निर्जम्बुर्गोकुलादीनाः कृष्णदर्शनलालसाः ॥ १५ ॥

ரம், காமம் இவற்றையுடையவர்களுடைய கோபாலர்கள் மிக்கப்
 பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும் துக்கம், ஆதையொட்டின சோகம், பயம்
 இவற்றால் மயங்கின புத்தியுள்ளவர்களாயும் பூமியில் விழுந்துவிட்ட
 னர். (10) பசுக்களும், விருஷப்பங்களும், வதஸ்தரிகளும், (கர்ப்
 பந்தரிக்கப்போதிய வயதையடைந்த பசுக்கள் ஹகளும்) பயந்தும்
 மிக்கத் துக்கத்தையடைந்தப் சுத்துகின்றனவாயும் கிருஷ்ணனிடத்
 தில்லைக்கப்பட்ட சண்டையுடையவையும்கொண்டு ஆழ்கின்றவை
 போலவிருந்தன (11) 919 கு கோகுலத்தில் பூமியில் ஆட்டம் முதலி
 யனவும், ஆகாசத்தில் சொல்லிக்கட்டைவிழுதல் முதலியனவும், சரீ
 ரத்தில் இடது கண் துடித்தல் முதலியனவும், மிக்கப் பயத்தைத்தரு
 கின்றனவும், மின்சர் சமீபத்தில் வரும் பயத்தைச் சொல்லுகின்றன
 வுமான மூன்றுவிதமான பெரிய உத்பாதங்கள் (அசுபக்குறிகள்)
 உண்டாயின. (12)

ஹே அங்க ! அவற்றைக்கண்டு பயத்தால் கலங்கின நந்தகோ
 பரை ஆதியாகக்கொண்ட பாலர் சீழுவர் ஸ்திரிகள் முதலிய அந்த
 கோபாலர்கள் யாவரும் பலராமனைகிட்டுத் தனியாகப் பசுக்களை
 மேய்க்கக் கிருஷ்ணன் போனதையும் அறிந்து அந்தக் கெட்ட
 நிமித்தங்களினால் மரணத்தையடைந்துவிட்டான் எனவெண்ணிக்
 கொண்டு அவரை நாராயணனெனவறிபாதவர்களாகவும் அவரிடம்
 சென்ற ப்ரானைக்களையுடையவர்களாகவும், அவரிடஞ்சென்ற மன
 முடையவர்களாகவும் துக்கம், சோகம், பயம் இவற்றால் பீடிக்கப்பட்
 டவர்களாகவும், பசுக்களுக்கொப்பான நிலையை (அதிகமான வாத்தல்
 யத்தை) அடைந்தவர்களாகவும் தீனர்களாகவும் கிருஷ்ணனைப்பார்க்க

तांस्तथा कातरान्वीक्ष्य भगवान्माधवो बलः । प्रहस्य किञ्चिन्वाच
प्रभावशोऽनुजस्य सः ॥ १६ ॥ तेऽन्वेषमाणा दयितं कृष्णं सूचितया पदैः ।
भगवल्लक्षणैर्जमुः पदव्या यमुनातटम् ॥ १७ ॥ ते तत्र तत्राज्यवाङ्मूला-
शनिध्वजोपपन्नानि पदानि विस्पतेः । मार्गे गवामन्यपदान्तरान्तरे नि-
रीक्षमाणा ययुरङ्ग सत्वरः ॥ १८ ॥ अन्तर्हृदे भुजगभोगपरीतमाराकृष्णं
निरीहमुपलभ्य जलाशयान्ते । गोपांश्च मूढधिषणान्परितः पशूँश्च सङ्गदतः
परमकश्मलमापुरार्ताः ॥ १९ ॥ गोप्योऽनुसक्तमनसो भगवत्यनन्ते तत्सौ-
हृदस्मितविलोकगिरः स्मरन्त्यः । अस्तेऽहिना प्रियतमे भृशदुःखतप्ताः

ஆவல் கொண்டவர்களாகவுமாகிக் கோகுலத்தினின்றும் வெளியேறி
னர். (13-15) அவர்கள் அவ்விதம் பயந்ததைக்கண்டு பகவானும் மாத
வனுமான அந்தப் பலராமன் தம்பியின் ப்ரபாவத்தையறிந்தவராக
இருப்பதுபற்றி சிரித்துக்கொண்டு ஒன்றும் சொல்லாதிருந்துவிட்
டார். (16) அவர்கள் பகவல்லக்ஷணமமைந்த அடிகளினுல்குசிப்பிக்
கப்பட்டவழியினால் தயிதனான கிருஷ்ணனைத்தேடிக்கொண்டு யமுனை
யின் கரையையடைந்தனர். (17) ஹேஅங்க! அவர்கள் வழியில் ஆங்
காங்கு அம்புதரேகை, யவரேகை, அங்குசரேகை, வஜ்ரரேகை, த்வஜ
ரேகை இவற்றுடன் கூடின கிருஷ்ணனுடைய அடிகளை பசுக்களின்
அடிகளுக்கிடையிடையே பார்த்துக்கொண்டு வேகமாக நடந்தனர்.*
(18) மடுவின் நடுவில் பாம்பினுடலால் சுத்தப்பட்டவரும், சேஷ்
டையற்றிருப்பவருமான கிருஷ்ணனை வெகுதூரத்திலிருந்தே கண்
டும் மடுவின் ஓரத்தில் கோபாலர் மயங்கின புத்தியுள்ளவர்களாக
இருப்பதையும், சுற்றிலும் பசுக்கள் கத்துவதையும் அறிந்தும்,
துக்கிதர்களாகி மேலான மோஹத்தையடைந்தனர். (19) அனந்
தனான பகவானிடத்தில் பற்றின மனத்தையுடையவர்களான கோபி
கைகள் அவருடைய ஸ்னேஹம், புன்கிரிப்பு, பார்வை, வார்த்தை
இவற்றை நினைத்துக்கொண்டும், மிக்க ப்ரியனான கிருஷ்ணன் பாம்பி
னுல் சுற்றப்பட்டிருக்குங்கால் அதிகமான துக்கத்தினால் தாபத்

* வேதமார்க்கத்தில் தவறாத யோதிகள் அந்தந்த உபாதினைப்
போக்கி பரமான தத்த்வத்தைத் தேடுவது எவ்விதமோ அவ்விதமிருந்தது
என்பது கருத்து.

शून्यं प्रियव्यतिष्ठतं ददृशुस्त्रिलोकम् ॥ २० ॥ ताः कृष्णमातरमपत्यमनु-
प्रविष्टां नुन्यव्यथाः समनुगृह्य शुचः खवन्त्यः । तास्ता व्रजप्रियकथाः
कथयन्त्य आसन्कृष्णाननेऽर्पितदशो मृतकप्रतीकाः ॥ २१ ॥ कृष्णप्राणा-
भिर्विशतो नन्दादीन्वीक्ष्य तं हृदम् । प्रत्यपेक्ष्य भगवान्नामः कृष्णानु-
भावयित् ॥ २२ ॥ इत्थं स्वगोकुलमनन्यगतिं निरीक्ष्य सखीकुमारमति-
दुःखितमात्महेतोः । आह्वय मर्त्यपदवीमनुवर्तमानः स्थित्वा मुहूर्तमुद-
तिष्ठदुरङ्गवन्धात् ॥ २३ ॥ तत्प्रथ्यमानवपुषा व्यथितात्मभोगस्त्यक्तवोक्ष-
मय्य कुपितः स्वफणान्भुजङ्गः । तस्थौ भवसन् भवसनरन्ध्रविषाम्वरीप-

தையடைந்தவர்களுமாய் கொண்டும் பிரியமான கிருஷ்ணனில்லாத
முன்விலகலையும் குறையாடலெண்ணினர். (20)

குழந்தையை யொட்டி மனில் குதிக்கவெண்ணின கிருஷ்ண
னது மாதாவான மகேசுவரையைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டு கண்
நிரைப் பெருநகரிலிருந்துவரானும், துல்யமான கஷ்டத்தை யுடைய
வர்களுமான அந்தக் கோபிசைகன் கோகுலப்பிரியான கண்ண
னுடைய அந்தர்ப்பக் கைதனைச் சொல்லிக்கொண்டு கிருஷ்ண
னுடைய முகத்தில் வைப்பப்பட்ட கண்களையுடையவர்களாய் இறந்
தவர்க்கொப்பமனவர்களாக ஆயினர். (21) கிருஷ்ணனையே ப்ரா
ணாகக் கொண்ட கந்தகோபாதிகள் அம்மனில் ப்ரவேசிப்பதைக்
கண்டு பகவானும் கிருஷ்ணனுடைய ப்ரபாவத்தை அந்ந்தவருமான
அந்தப் ப்ரபாமன் தடுத்தார். (22) இவ்விதம் தன்னை வேறுநாத
னற்றவளுக்கண்டு தன் விமித்தமாகச் சொந்தமான கோகுலமானது
ஸ்திரிசளுடனும் குழந்தைகளுடனும் கூட அதிகம் துக்கமடைந்
திருப்பதைக்கண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் மனிதனுடைய வழியை
யனுஸரித்தவராகவிருந்து பிறகு பாம்பினது கட்டினின்றும் வெ
ளிப்பட்டார். (23) அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய விருத்தியடைந்த
(வளர்ந்த) சாரத்தினால் வலியேறின தனது சரிந்தையுடைய பாம்பு
பானது அவர்மேல் சுத்தின சட்டை விவிதித்துக்கொண்டு கோபத்
தையடைந்ததாய்ச் தனது படங்களை உயரத்துக்கிக் கொண்டும்
பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும் மூக்கின் துவாரத்தில் விஷத்தை
யுடையதாய்க்கொண்டும், திருவிழாக்கூட்டத்தில் கடலை முதலியன

स्तब्धेक्षणोत्सुकमुखो हरिमीक्षमाणः ॥ २४ ॥ तं जिह्वया द्विशिखया
परिलेहिलहानं द्वे सूक्ष्मिणी ह्यतिकरालविपाश्विष्टिम् । क्रीडन्नमुं परिससार
यथा खगेन्द्रो वभ्राम सांऽप्यवसरं प्रसमीक्षमाणः ॥ २५ ॥

एवं परिभ्रमहतौजसमुन्नतांसमानम्य तत्पृथुशिरस्स्वधिरूढ आ-
द्यः । तन्मूर्धरत्ननिकरस्पर्शातिताम्रपादाभ्युजांऽखिलकलादिगुर्ननर्त ॥ २६ ॥
तं गर्तुमुद्यतमवेक्ष्य तदा तदीयगन्धर्वसिद्धसुरचारणदेववध्वः । प्रीत्या
मृदङ्गपणवानकवाद्यगीतपुष्पोपहारनुतिभिः सहस्रोपसेदुः ॥ २७ ॥ यद्य-

வறுக்கும் வாணவிபோல் நன்கு சிவந்ததும் அசைவற்றதுமான
கண்களையுடையதாய்க்கொண்டும், நெருப்புப் பொறிகளை முகத்தி-
லுடையதாய்க்கொண்டும், கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்-
றது. (24) இரண்டு கண்களையுடைய ஒவ்வொரு முகத்திலு-
முள்ள நாக்கினால் இரண்டு கடைவாய்களைச் சுற்றிலும் நக்குகின்ற
தும், அதிகம் பயங்கரமான விஷாக்கனியுடன் கூடின கண்-
களை யுடையதுமான அந்த இந்த ஸர்ப்பத்தை ஹரியானவர்
ளியையாடிக் கொண்டு கருடன்போல நாலா பக்கத்திலும் சுற்றி-
வந்தார். அந்தக் காளியனும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு
சுற்றி வந்தான். (25) இவ்விதம் நாலாபக்கத்திலும் சுற்றுவதனால்
சக்தியை யிழந்தவனும் உயரத்தூக்கப்பட்ட தலைகளையுடையவனு-
மான அவனை வணங்கச் செய்து அவனுடைய அப்பெரிய தலைகளி-
லேறிக்கொண்டு அவனது தலைகளிலிருக்கின்ற நாகரத்தினக்கூட்டங்-
களின் ஸம்பந்தத்தால் மிக்கச்சிவந்த சரணாவிர்த்தத்தை யுடைய
வரும், எல்லா க்கலைகளுக்கும் ஆதிசூருவும் ஆத்யனுமான பகவான்
நர்த்தனஞ் செய்யவாரம்பித்தார். (26)

அவர் நர்த்தனஞ்செய்யவாரம்பித்ததைக் கண்ணுற்று அப்பொ-
ழுது அவரைச் சேர்ந்தவர்களான கந்தர்வர், விர்த்தர், தேவர், சா-
ணர், தேவஸ்திரிகள் ஆகிய இவர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் மிருதங்கம்,
பணவம், ஆனகம் முதலியவாத்யங்களாலும் கீதங்களாலும், புஷ்-
போபஹாரங்களினாலும், ஸ்தோத்திரங்களினாலும் விரைவாகக்
கொண்டாடினர். (27) ஹே அங்க! முக்கியங்களான * நூறுதலைகளை

* दशार्धशीर्ष्ः=என வேறுபாடங்கொண்டு காளியனுடைய தலை

यमुपसेदुरमुख्य पत्न्य आर्ताः श्रद्धासन्नभूषणकेशवन्धाः ॥ ३१ ॥ तास्तं
सुविग्रमनसोऽथ पुरस्कृतार्भाः कायं निधाय भुवि भूतपतिं प्रणमुः । सा-
ध्यः कृताञ्जलिपुटाः शमलस्य भर्तुर्मोक्षिप्सवः शरणदं शरणं प्रपन्नाः ॥ ३२ ॥

நாகபத்னிய ஁சு:—ந்யாயோ றி ட்ஷ: க்ருதகிலிபே஁ஸ்சிஸ்தவாதார:
சுலநிசுறாய । ரிபோ: சுதானாமபி துலய஁ரே஁த்சே டம் கலமேவானுசன்சந் ॥
३३ ॥ அநுசுறோ஁யம் பவதா க்ருதா றி நோ ட்ஷ஁ஸதாம் தே சுலு கலமபாபற: ।

படங்களை யுடையவனுமாக இருப்பதைக் கண்டு இவனது பத்னி
கள் துக்கிதர்களாகவும் அவிழ்ந்த வஸ்திரம். நகை தலைமுடி இவற்
றை யுடையவர்களாகவும் கொண்டு ஆத்யனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச்
சரணமடைந்தனர். (31) பிறகு பதிவ்ரதைகளான அவர்கள் நன்கு
கலங்கின மனமுள்ளவர்களாகவும் குழந்தைகளே முன்விட்டுக் கொ
ண்டும் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டும் பாபியாயினும் பர்த்தா
வினது மோக்ஷத்தில் (விடுதலையில்) விருப்பமுள்ளவர்களாகவும்
கொண்டு யாவர்க்கும் ஆஸ்ரயத்தைத் தருபவரும் பூதபதியுமான
அவரைச்சரணாகதி பண்ணினவர்களாய் உடம்பை பூமியில் வைத்து
வணங்கினர். (32)

(1) நாகபத்னிகள் சொல்லத்தொடங்கினர்—சத்துருவிஷயத்தி
லும் புத்திரர்கள் விஷயத்திலும் துல்லியமான திருஷ்டியையுடைய
தாங்கள் அபராதஞ்செய்தவனான இவன் விஷயத்தில் செய்த சிகைக்ஷ
யானது நியாயவழிதவறாததேயாகும். தங்களுடைய அவதாரமானது
துஷ்டநிக்ரஹத்துக்கு வேண்டியேற்பட்டதன்றோ. தாங்கள் பயனை
(கரம்பலனை)பாலோசித்து சிகைக்ஷயைக்கொடுக்கின்றீர். (33) * அஸுர

(1) இதுமுதல் 21 சுலோகங்களால் பகவானை நாகபத்னிகள் ஸ்து
திக்கின்றனர். அவற்றின் 33 முதல் 38 முடியவுள்ள 6 சுலோகங்களால்
தனது கணவனுக்குப் பகவான் செய்த சிகைக்ஷயை அனுமோதனஞ் செய்
தும், பிறகு 39 முதல் 48 முடியவுள்ள 10 சுலோகங்களால் பகவானை ஸ்து
தித்தும், பிறகு 49 முதல் 54 முடியவுள்ள 5 சுலோகங்களால் பாகவானை
ப்ரார்த்தனைசெய்தும் பேசுகின்றனர்.

* முந்தின சுலோகத்தால் நிக்ரஹங்கூட அனுக்ரஹத்தின் பொருட்
டே என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தால் தாங்கள் செய்தது
அனுக்ரஹமே யொழிய நிக்ரஹமன்று என்று சொல்லப்படுகிறது.

यहन्द्शकत्वममुष्य देहिनः क्रोधोऽपि तेऽनुग्रह एव संमतः॥ ३४ ॥ तपः
सुतसं किमनेन पूर्वं निरस्तमानेन च मानदेन । धर्मोऽथ वा सर्वजनानुक-
म्पया यतो भवोऽस्तुष्यति सर्वजीवः ॥ ३५ ॥ कस्यानुभावोऽस्य न देव
विग्रहे तवाङ्गिरेणुस्पर्शाधिकारः । यद्वाञ्छया श्रीललनाचरत्तपो विहाय
कामान्सुचिरं धृतवता ॥ ३६ ॥ न नाकपृष्ठं न च सार्वभौमं न पारमेष्ठ्यं
न रसाधिपत्यम् । न योगसिद्धीरपुनर्भवं वा वाञ्छन्ति यत्पादरजःप्रप-
न्नाः ॥ ३७ ॥ तदेव नाथाप दुरापमन्यैस्तमोजनिःक्रोधवशोऽप्यहीशः ।

துக்களான எங்களுக்கும் எங்கள் பர்த்தாவான இந்த ஜீவனுக்கும் எந்தப்பாபத்தினால் பாம்புப்பிறவி ஏற்பட்டதோ அத்தகைய பாபத் தைப்போக்கக்கூடிய உம்மால் செய்யப்பட்ட இந்தநிலைகளுமானது உமது அனுக்கிரஹ ரூபமேயாகும். உமது கோபமுங்கூட அனுக் கிரஹமென்றே எண்ணப்படுகிறது. (34) தான் பூஜிக்கத்தக்கவன் என்ற எண்ணமற்றவனும் பிறரைப் பூஜிப்பவனுமான இந்தக் காளி யனுல் முந்தின பிறவியில் ஸர்வாத்மாவான தானான் எதனால் சந் தோஷப்படக்கூடுமோ அத்தகைய என்ன தவஞ்செய்யப்பட்டதோ? அல்லது ஸர்வஜனங்கலிடத்திலும் தவையுடன் என்ன தர்மம் செய் யப்பட்டதோ? (35) ஹே தேவ! உத்தம ஸ்திரியான லக்ஷ்மியா வவன் எந்தச் சரண தூளியின் ஸ்பர்சத்தில் அதிகாரம் பெறும் விருப்பத்துடன் வேறு ஆசையை யொழித்து விரதத்தை யனுஷ் டிப்பவளாய் வெகுநால்தவஞ்செய்தாளோ தங்களுடய அந்தச் சரண தூளியின் ஸ்பர்சாதிகாரமானது இந்தக் காளியனுக்கு எதன் மஹிமையாலேற்பட்டதென்று நாங்களறிந்திலேம். (36) ஹேநாத! எந்தப் பாததூளியை யடைந்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தையும் விரும்புவ தில்லையோ, ஸர்வபௌமபதவியையும் (அகண்ட பூமண்டலாதிபதி யாகவிருத்தலையும்) விரும்புவதில்லையோ, பரம்ஹபட்டத்தையும் விரும்புவதில்லையோ, பாதாளலோகாதிபத்யத்தையும் யோக சித்திக ளையும் விரும்புவதில்லையோ, மோக்ஷத்தையும் விரும்புவதில்லையோ, ஸம்ஸார சக்கிரத்தில் சுழலுகின்றவனும் எதை விரும்புகின்றவனு மான ஜீவனுக்கு ஸர்வஸம்பத்தும் பரத்யக்ஷமோ அந்தப் பாததூளி யைத் தமோகுணமூலமுண்டானவனும் கோபத்துக்கு வசப்பட்டவ

संसारचक्रे भ्रमतः शरीरिणो यविच्छतः स्याद्भिभवः समक्षः ॥ ३८ ॥
 नमस्तुभ्यं भगवते पुरुषाय महात्मने । भूतावासाय भूताय पराय परमात्मने
 ॥ ३९ ॥ ज्ञानविज्ञाननिधये ब्रह्मणेऽनन्तशक्तये । अगुणायविकाराय नम-
 स्ते प्राकृताय च ॥ ४० ॥ कालाय कालनाभाय कालावयवसाक्षिणे । वि-
 श्वाय तदुपद्रष्टृ तत्कर्त्रे विश्वहेतवे ॥ ४१ ॥ भूतमानेन्द्रियप्राणमनोबुद्ध्याश-

னுமான இந்தக் காளியன்கூட அடைந்துவிட்டானன்றோ. (37-38) அகிந்த்யமான ஐஸ்வர்யாதி குணங்களுள்ளவரும், ஹிருதய குறைவாகையில் அந்தர்யாமி ரூபத்துடனிருப்பவரும், இவ்விதமாயினும் எவ்விதப் பரிப்சேதமும் (குறைவும்) அற்றவரும், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்கு ஆஸ்ரயமானவரும், எல்லாவற்றுக்கும் முந்தியே இருப்பவரும், ஸர்வகாரணமானவரும், காரணப் பொருளையும் கடந்து நிற்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (39) அறிவு வருவத்தாலும் சித்சக்தியினாலும் நிறைவுபெற்றவரும், ப்ரம்ஹமாக இருப்பவரும், அளவுகடந்த சக்திவாய்ந்தவரும், எவ்விதக் குணஸம்பந்தமுமற்றவரும், எவ்விதவிகாரமும் (மாறுதலும்) அற்றவரும், ப்ரகிருதி ப்ரேரகருமான உமக்கு நமஸ்காரம்.* (40) காலஸ்வரூபரும், காலசக்திக்கு ஆஸ்ரயமானவரும், காலத்தின் அவயவங்களுக்கு (விரிவுஷ்டியாதி ஸமயங்களுக்கு) ஸாக்ஷியானவரும், (1)ப்ரபஞ்சரூபமாக இருப்பவரும், ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸாக்ஷியானவரும், ப்ரபஞ்சத்துக்குக் கர்த்தாவும், (2)எல்லாக்காரக ரூபமாகவுமிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (41)

* எவ்வித குணஸம்பந்தமுமற்றிருப்பதுபற்றி அவிகாரமான (எவ்விதமாததலுமற்ற) ப்ரம்ஹமும், அறிவுருவமாகவிரும்பதுபற்றி காரணமான பொருள்களைக் கடந்தவரும், ப்ரகிருதி ப்ரேரகரானதுபற்றி அனந்த (அளவுகடந்த) சக்தியுள்ளவரும், விக்ஞானத்துக்கு (சித்சக்திக்கு) இருப்பிடமாக இருப்பதுபற்றி ஸர்வத்துக்கும் காரணமானவரும், அவ்விருவருமானவருமான உமக்கு நமஸ்காரம் என இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. (1) ஸர்வப்ரபஞ்சாதிஷ்டான சின்மாத்ர ஸ்வரூபமானவர் என்பது பொருள். (2) பொதுவாய் எந்த வேலைக்கும் ஒருவன், ஒன்றை, ஒன்றினால், ஒன்றையும் பொருட்டு, ஓரிடத்திலிருந்து, ஓரிடத்தில், செய்கிறான் என்பதாய் 6 ஆதவிதமான பொருளின் உதவி வேண்டிவருகின்றது. இவை

யாத்மனே । त्रिगुणेनाभिमानेन गूढस्वात्मानुभूतये ॥४२॥ नमोऽनन्ताय सूक्ष्माय
कूटस्थाय विपश्चिते । नानावादानुरोधाय वाच्यवाचकशक्तये ॥ ४३ ॥

நம: ப்ரமாணமூலாய கவசே ஶாஸ்த்ரயோநயே । ப்ரவृத்தாய நிவृத்தாய நிஶமா
ய நமோ நம: ॥ 42 ॥ நம: கூணாய ராமாய வசுதேவசுதாய ச । ப்ருக்ஷாயானி-
ஷாய ஶாஸ்த்ரயோ பதயே நம: ॥ 43 ॥ நமோ குணப்ரதீபாய குணாத்மஞ்ஞாத்நாய ச ।

பஞ்சபூததன்மாத்தைகள், இந்திரியங்கள், ப்ராணைகள், மனஸ், புத்தி, சித்தம் இவற்றின் ரூபமாக இருப்பவரும், முக்குணரூபமான அபிமானத்தினால் மறைக்கப்பட்ட தனது அம்சபூதர்களான ஜீவர்களின் அனுபூதிரூபமான ச்ஞானத்தையுடையவரும், அவ்வங்காரமற்றிருப்பதுபற்றி அனந்தரும், திருமயமாக இல்லாதிருப்பதுபற்றி ரூபரூபமானவரும், உபாதினின்றும் செய்யப்பட்ட விகாரமற்றிருப்பதுபற்றி (1) கூடல்தரும், ஜனதுபற்றியே ஸர்வஞ்ஞரும், இல்லையென்றும் இருக்கென்றும் ஸர்வஞ்ஞனென்றும் கிஞ்சிதஞ்ஞனென்றும் பத்தனென்றும் முத்தனென்றும் ஒன்றென்றும் பலவென்றுமான பற்பல வியவஹாரங்களை மாயையினால் அனுவார்த்திப்பவரும், பெயரென்றும் பெயருள்ளதென்றுமான சக்திபேதத்தையொட்டிப் பல விதமாகத் தேவையாகின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (42-43) தன் முதலிய அறிவு சருவிகளுக்கு மூலமானவரும் (அறிதற்குரிய திறமையைத் தருபவரும்) கவியும் (அவற்றை எதிர்பாராத ச்ஞானமுள்ளவரும்) நுக்வேதாதியான சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவரும், பிரகிருத்தி காரணரும், நீயிருத்தி காரணரும், லயகாரணருமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (44) கிருஷ்ணனும், ஸங்கர்ஷணனும், சுத்தனீவ்மகுணத்தில் ப்ரகாசத்தையடைபவரும், ப்ரத்யும்னரும், அகிருத்தரும், (அதாவது: நான்கு மூர்த்தி ரூபமானவரும்) இவற்றையுபாலிப்பவர்க்கு ஸாலோக்யம் முதலிய முத்தியைத் தந்து காப்பவருமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (45) அந்தக்கரகனே காரகங்களாகும். அதாவது: காரியமேற்பவதற்கு இன்றியமையாத பொருள் காரகம் என்றேற்பட்டது.

(1) தன்னுடன் சேர்த்த பொருளுக்குண்டாகும் மாறுதலுக்குத் தான் காரணமாவிலும் தன்னிடத்தில் அத்தனைய மாறுதலெதுவுமற்ற பொருள் கூடம் எனப்படும். அது போன்றவரும் என்பது பொருள்.

गुणवृत्त्युपलक्ष्याय गुणद्वन्द्वे स्वसंविदे ॥ ४६ ॥ अव्याकृतविहाराय सर्व-
व्याकृतसिद्धये । हृषीकेश नमस्तेऽस्तु मुनये मौनशीलिने ॥ ४७ ॥ परावर
गतिशाय सर्वाध्यक्षाय ते नमः । अविश्वाय च विश्वाय तद्वन्द्वेऽस्य च
हेतवे ॥ ४८ ॥ त्वं ह्यस्य जन्मस्थितिसंयमानविभो गुणैरनीहोऽकृत कालशक्ति
धृक् । तत्तत्स्वभावान्प्रतिबोधयन्सतः समीक्षयाऽमोघविहार ईहसे ॥ ४९ ॥

ணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றவரும் உபாஸகர்களுக்கு விசித்ரா
மான பலன் தரவேண்டி. தன்னை குணங்களினாலேயே மறைத்துக்
கொண்டு பலவிதமாகத் தோன்றுகின்றவரும், அந்தக்கரணங்களின்
விருத்திகளினால் காண்பிக்கப்படுகின்றவரும், குணங்களுக்கு ஸாக்ஷி
யும், குணங்களால் (அந்தக்கரணங்களால்) நேரில் காணக்கூடாதவரு
மான உமக்கு நமஸ்காரம். (46) ஹ்ருதித்தறியவியலாத மஹிமை
முள்ளவரும், எல்லாக் காரியங்களுக்கும்ப் பிரகாசத்தைத் தரும்வாயி
லாக உபலக்ஷண முறையால் காணக்கூடியவரும், ஹே ஹிருஷீ
கேச! (இந்திரிய ப்ரேரகரான ப்ரபோ!) ஆத்மா ராமனும், ஆத்மா
ராமத்தன்மையை ஸ்வரூபமாகச் கொண்டவருமான உமக்கு நமஸ்
காரம் இருக்கட்டும். (47)

ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மங்களான பொருளின் நிலையையறிந்தவரும்,
(எதிலும் பற்றற்றவரும்) ஸர்வத்துக்கும் அதிஷ்டாதாவும், ப்ரபஞ்
சம் முடிந்தவிடமானவரும், ப்ரபஞ்சத்தோற்றத்துக்கு அதிஷ்டான
மானவரும், ப்ரபஞ்சாத்யாஸம் அதன் அபவாதம் (மறுப்பு) இவற்
றுக்கு ஸாக்ஷியாகவிருப்பவரும், ப்ரபஞ்சாத்யாஸாபவாதங்களுக்கு
அவித்யா வித்யா மூலம் ஹேதுவாக (காரணமாக) இருப்பவரு
மான உமக்கு நமஸ்காரம். (48) *ஹே விபோ! வீண்போகாத
சேஷ்டையையுடையவரே! நீர் அனாதியான காலசக்தியைத் தரித்த
வராயும், ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமானதலுமற்றவராயுமிருந்துகொண்
டும், ஈக்ஷண ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரகிருதியிலொடுங்கி இருக்கின்ற
அதனதன் ஸ்வபாவங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டும் குணங்கள்

* இவ்விதம் 16 சுலோகங்களுள் 6 சுலோகங்களினால் சிஷ்யையை
அனுமோதனஞ்செய்தும், 10 சுலோகங்களினால் நமஸ்கரித்தும், பகவத்
ப்ரஸாதத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, பின்னுள்ள 5 சுலோகங்களினால்
ப்ரார்த்திக்கின்றனர்.

तस्यैव तेऽमूस्तनवखिलोफ्यां शान्ता अशान्ता उत मूढयोनयः। शान्ताः प्रियास्ते ह्यधुनावितुं सतां स्थातुश्च ते धर्मपरीप्सयेहतः॥ ५० ॥ अपराधः सकृद्भर्ता सोढव्यः स्वप्रजाकृतः। क्षन्तुमर्हसि शान्तात्मन्मूढस्य त्वामजानतः॥ ५१ ॥ अनुगृह्णीष्व भगवन्प्राणांस्त्यजति पन्नगः। स्त्रीणां नः साधु शोच्यानां पतिः प्राणः प्रदीयताम् ॥ ५२ ॥ विधेहि ते किंकरीणामनुष्ठेयं तवाशया। यच्छ्रद्धयानुतिष्ठन्वे मुच्यते सर्वतोभयात् ॥ ५३ ॥

श्रीशुक उवाच—इत्थं स नागपत्नीभिर्भगवान्समभिष्टुतः। मूर्च्छितं भग्नशिरसं विससर्जात्तिकुट्टनैः॥ ५४ ॥ प्रतिलब्धेन्द्रियप्राणः कालियः

(மூலம். இந்த உலகின் விரிநுஷ்டி. ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கின்றார். (49) அனதபற்றி அந்த உமங்கே சாந்தமானவைகளும் (ஸ்த்வகுண ப்ரதானங்களும்) அசாந்தமானவைகளும் (ரஜோகுண ப்ரதானங்களும்) மூட யோனிக்கு (தமோகுண ப்ரதானங்களு) மான முன்வந்திருப்பவனுமான உமக்கு சாந்தங்களான (ஸ்த்வகுண ப்ரதானங்களான) வைகனே இப்பொழுது ப்ரியங்களாகவா சின்றன. (50) ஹே சாந்தாத்மன்! பர்த்தாவான நீர் சொந்த ப்ரஹ்மனின் சொப்பப்பட்ட குற்றத்தை ஒருதடவை பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். உம்மை அறியாதவனும் மூடனுமான இந்தக் காலியன் விஷயத்தில் பொறுக்கவேண்டியவராகிறார். (51) ஹே பகவான்! அனுக்கிரஹிப்பீராக. காலியன் ப்ராணைகளை விடுகிறான். நன்கு இரக்கங்காட்டத் தக்கவர்களும் ஸ்திரீகளுமான எங்களுக்குப் பதியாகிற ப்ராணைத் திருப்பித்தரவேண்டும். (52) எதைச் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிப்பவன் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுவானே உமது ஆக்ஷேபினால் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய (அத்தகைய) காரியத்தை வேலைக்காரிகளான எங்களுக்குக் கட்டளையிடுவீராக. (53)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—இவ்விதம் நாகபத்னிகளால் நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்ட அந்தப் பகவான் காலின் உதைகளினால் ஓடிந்த தன்மையுடையவனும் மயக்கத்தையடைந்தவனுமான காலியனை

शनकेहरिम् । कच्छात्समुच्छ्वसन्दीनः कृष्णं प्राह कृताञ्जलिः ॥ ५५ ॥
 कालिय उवाच—वयं खलाः सहोत्पत्त्या तामसा दीर्घमन्यवः । स्वभावो
 दुस्त्यजो नाथ लोकानां यदसद्ग्रहः ॥ ५६ ॥ त्वया सृष्टमिदं विश्वं धातुर्गुण-
 विसर्जनम् । नानास्वभाववीर्यौजोयोनिबीजाशयाकृति ॥ ५७ ॥ वयं च तत्र
 भगवन्सर्पा जात्युरुमन्यवः । कथं त्यजामस्त्वनमायां दुस्त्यजां मोहिताः
 स्वयम् ॥ ५८ ॥ भवान् हि कारणं तत्र सर्वज्ञो जगदीश्वरः । अनुग्रहं निग्रहं
 वा मन्यसे तद्विधेहि नः ॥ ५९ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्याकर्ण्य वचः प्राह
 भगवान्कार्यमानुषः । नात्र स्थेयं त्वया सर्प समुद्रं याहि मा चिरम् । स्व-

விட்டுவிட்டார் (54) திரும்பவும் ஆடையப்பட்ட இந்திரியம் ப்ரா
 னான் இவற்றையுடைய காளியன் தீனனாய் கஷ்டத்துடன் பெரு
 மூச்சுவிட்டுக்கொண்டும், இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டும் ஹரி
 யான சிருஷ்ணனைப்பார்த்து மெள்ளச் சொல்லத்தொடங்கினான்.
 (55) காளியன் சொல்லுகிறான்—ஹே நாத! ஜனங்களுக்கு எத
 னால் அஸத்தான தேஹாதிகளில் நான் என்ற அபிமானம் ஏற்படுகிற
 தோ அந்த ஸ்வபாவம் சுருளில் விடுவதற்கியலாததன்றோ. நாங்க
 னோ விருஷ்டிகாலந்தொடங்கியே தமோகுணம் வாய்ந்தவர்களும்
 ஆனதுபற்றியே நீண்ட கோபமுள்ளவர்களும், துஷ்டர்களுமா
 வோம். (56) ஹே தாத! குணங்களால் பற்பலவிதமாக விருஷ்டி
 டிக்கப்படுவதும், பல் வேறுபட்ட ஸ்வபாவம், வீர்யம், சக்தி,
 யோனி, பீஜம், மனது, ஆகிருதி இவற்றையுடையதுமான இந்த
 ப்ரபஞ்சமானது உம்மால் விருஷ்டிக்கப்பட்டது. (57) ஹே பக
 வன்! அவற்றுள் பாம்புகளான நாங்களோ பிறவியினாலேயே அதிக
 மான கோபமுள்ளவர்களாவோம். ஸ்வயம் மோஹத்தையடைந்த
 நாங்கள் விடுதற்கியலாத உமது மாயையை எவ்விதம் விடுவோம்.
 (58) ஸர்வக்ருணம் ஜகதீஸ்வரனுமான நீரன்றோ அம்மாயையை
 விடும் விஷயத்தில் காரணமாகின்றீர். அனுக்ரஹத்தையோ நிக்ர
 ஹத்தையோ எதை விரும்புகின்றீரோ அதை எங்களுக்குச் செய்வீ
 ராக. (59) ப்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—இவ்விதம் அவன் வார்த்தை
 யைக்கேட்டு காரியத்துக்குவேண்டி மனுவஷ்யனாகவவதரித்த பகவான்
 “ஹேஸர்ப்ப! நீ இந்தவிடத்தில் இருத்தல் தகாது. சொந்த க்ருதி,

நாஸ்ய யதாராடயோ மாநுபிर्भुज्यते नदी ॥ ६० ॥ य एतत्संस्मरेन्मर्त्यस्तुभ्यं
 मदनुशासनम् । कीर्तयन्नुभयोः संध्यां न युष्मद्भयमानुयात् ॥ ६१ ॥ यो-
 ऽस्मिन्नात्वा मदाकीढे देवादींस्तर्पयेज्जलैः । उपोष्य मां स्मरन्नेवं सर्वपापैः
 प्रमुच्यते ॥ ६२ ॥ ह्रीं रमणं हित्वा हृदमेतमुपाश्रितः । यज्ञयात्स सुप-
 र्णस्त्वां नाद्यान्मत्पदलाञ्छितम् ॥ ६३ ॥ श्रीशुक उवाच—एवमुक्तो भगव-
 ता कृष्णेनाद्भुतकर्मणा । तं पूजयामास मुदा नागपत्न्यश्च सादरम् ॥ ६४ ॥
 दिव्याम्बरस्रग्मणिभिः परार्ध्यैरपि भूषणैः । दिव्यगन्धानुलैश्च महत्या-
 म्पलमालया ॥ ६५ ॥ पूजयित्वा जगन्नाथं प्रसाद्य गच्छध्वजम् । ततः प्री-
 तोऽभ्यनुज्ञातः परिक्रम्याभिवन्द्य तम् ॥ ६६ ॥ सकलब्रह्मद्वेषां ह्रीपमध्ये

புத்திரன், பத்னி இவர்களுடன்கூட விசைவாகச் சமுத்திரம் போய்ச்
 சேரவேண்டும். இத்யானது பகவதானும் மனிதர்களும் ஆன
 பரிசுப்புகிறதும். மனக்கு நான் செய்த இத்தர்சிகைகூடியை எந்த
 மனிதன் எம்மிப்பாடு, அவன் இருஸத்தியா காலங்கிலும் சொல்
 லுவாடு அவன் உங்கலிடமிருந்து (பெருவாகப் பாம்பினிடமி
 ருந்து) பயத்தையடைவாராட்டான். அவன் நான் விசையாடின இம்
 மனியில் என்னுள்செய்து ஜலங்கிலுல் தேவாதிகளுக்குத் தர்ப்ப
 னுஞ்செய்வாடு, அவன் உபவாஸமிருந்து என்னை நீனைத்துக்
 கொண்டு அர்ச்சிப்பாடு, அவன் எல்லாப்பாபங்கிலுளும் கிடுபடு
 கிறான். அவனிடமிருந் தண்டான பயத்தினால் மணாகமென்ற திவை
 விட்டு இம்மனவை வந்தடைத்தாயோ அந்தக் கருடன் எனது காலடி
 யினுல் அடைமானமிடப்பட்ட உன்னைச்சாப்பிடமாட்டான்” என்
 றார். (60-63) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—அத்புதமான கர்மாவை
 யுடையவரும் பகவானுமான கிருஷ்ணனால் இவ்விதஞ் சொல்லப்
 பட்ட சாஸியனும் நாகபத்னிகளும் சந்தோஷங்கொண்டு ஆகரவு
 டன் திவ்யமான வஸ்திரம், மாலை, மணிகள், விலையுயர்ந்த ஆபர
 ணங்கள், திவ்யமான சந்தனப்பூச்சுகள், உயர்ந்த நிலோத்பலமாலை
 இவற்றால் அவரைப் பூஜித்தார். (64-65) குகன்னுதனைப் பூஜித்
 துப் பிறகு கருடத்தவனை வேண்டிக்கொண்டு பிறகு ப்ரிதியை
 யடைத்தவனும் அவரை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து அவரால் விடை
 யளிக்கப்பட்டவனும் பத்னி புத்திர மித்திரர்களுடன்கூட மணாகத்

जगाम ह । तदैव साऽमृतजला यमुना निर्विषाऽभवत् । अनुग्रहाद्भगवतः
 कीडमानुषरूपिणः ॥ ६७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पुर्वार्द्धे कालियनिर्यापणं नाम
 पौडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

—••••—

தீவின் நடுவில் போய்மீளேந்தான். (66) அப்பொழுதே அந்த யமு
 னையானது கிரீடாமானுஷை நுழியான பகவானுடைய அனுகிரஹத்
 தினால் விஷமற்றதாகவாகி அமுதத்துக்கொப்பான ஜலமுள்ளதாகவு
 பாயிற்று. (67) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
 பூர்வார்த்தத்தில் காளியநிர்யாபணம் என்ற பதினாறுவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••••—

நாராயணீயம்.

अथ वारिणि घोरतरं फणिनं प्रतिवारयितुं कृतधीर्भगवन् ।

द्रुतमारिथ तीरगनीपतरं विषमारुतशोपितपर्णचयम् ॥ १८४ ॥

(ப-ரை) हे भगवन्! =ஹே பகவன் ! अथ=அற்கு வாரிणि=ஜலத்
 திலுள்ள घोरतरम्=மிக்க பயங்கரமான फणिनम्=பாம்பை प्रतिवार-
 यितुम्=விரட்டுவதற்காக कृतधीः=நிச்சிதமான புத்தியையுடையவ
 ராய் विषमारुतशोपितपर्णचयम्=விஷக்காற்றினால் உணங்கப்போன
 இலைக்கூட்டங்கடையுடையதான तीरगनीपतरम्=சுரையிலுள்ள நீப
 மரத்தை द्रुतम्=வேகமாக आरिथ=அடைந்தீர். (184) (எ-று)

अधिरुह्य पदांवुरुहेण च तं नवपल्लवतुल्यमनोज्ञरुचा ।

हृदवारिणि दूरतरं न्यपतः परिघूर्णितघोरतरङ्गणे ॥ १८५ ॥

(ப-ரை) नवपल्लवतुल्यमनोज्ञरुचा=மரத்திலுள்ள புத்தானதளிர்
 களுக்கொப்பாக அழகிய காந்தியையுடையதான पदांवुरुहेण=சரணை
 விந்தத்தினால் तम्=அந்த மரத்தில் अधिरुह्य च=ஏறி परिघूर्णितघोरत-
 रङ्गणे=நாலாபக்கத்திலும் அசைக்கப்பட்டதும் ஆனதுபற்றி பயங்

காமுபாஸ ஹைக்ருட்டத்தையுடைய ஹதவாரிணி=மடுவின் ஜலத்தில்
 தூரதரம்=வெகு தூரத்தில் ந்யபத:=குதித்திர். (185) (எ-று)

புனவயபாரமூதோ பவதோ குருமாரவிக்விபிஜ்ஜிமஜலா ।

பரிமஜயதி ச்ம தனுஷதகம் ததினி ஷததி ச்ஃருதோபவதி ॥ 186 ॥

(ப-ரை) புனவயபாரமூத: = முள்வலகங்கரளின் பாரத்தைத்
 தாமக்கின்ற பவத:=உம்முடைய குருமாரவிக்விபிஜ்ஜிமஜலா=அதிக
 மான பாரத்தினால் மிக்குவாசைசின்றதும் பெருகி வழிகின்றதுமான
 ஜலத்தையுடையதும் ச்ஃருதோபவதி=இலாந்த சப்தத்தையுடையது
 மான ததினி=ததியானது ஷததி=சிக்கிரமாக தனுஷதகம்=நாலுவிற்
 கடை தூரத்தை பரிமஜயதி ச்ம=முழுமுன்படி செய்துவிட்டது.

அய திஷு விதிஷு பரிஷுபிதபமிதோதவாரிணாதமரே: ।

உதகாதுதகாதுரகாதிபதிசுவதுபாந்தமசாந்தரூபாந்மனா: ॥ 187 ॥

(ப-ரை) அய=நிறகு திஷு=கிழங்கு முதலிய திக்குகளிலும்,
 விதிஷு=ஆக்கையம் முதலிய கோண திக்குகளிலும், பரிஷுபிதபமி
 தோதவாரிணாதமரே:=கால பங்கத்திலும் கலங்கினதும், சுழலுள்
 ளதுமான உள் பிரதேசத்தையுடைய ஜலத்தினின்றும் ஊண்டான அதிக
 மான சப்தங்களினால் உரகாதிபதி:=நாளியன் அசாந்தரூபா=அதிக
 மான கோபத்தினால் அந்மனா:=தன்னிலையிழந்த மனத்தையுடைய
 வனும், உதகாது=ஜலத்தினின்றும் தவதுபாந்தம்=உமதருகில் உதகாது=
 வெளிக்கொம்பிலும். (187) (எ-று)

கணபுஜ்ஜிசஹஸவினி:சுமரஜ்வலதக்ஷிகணோதவிபாஸுதரம் ।

புரத: கணிந் சமலோகயதா வஹுஷுஜ்ஜிணமஜனசீலமிவ ॥ 188 ॥

(ப-ரை) கணபுஜ்ஜிசஹஸவினி:சுமரஜ்வலதக்ஷிகணோதவிபாஸுதரம் =
 ஆயிரம் படங்களின் துளியினின்றும் பெருகுகின்றதும் ஜ்வலிக்
 கின்ற நெருப்புப் பொறிக்கையுடையதும் ஆனதுபற்றியே உக்கிரமு
 மான விஷ மயமான ஜலத்தைத் தரிக்கின்றவனும் வஹுஷுஜ்ஜிணம்=
 வெகு சிகரங்கையுடைய அஜனசீலமிவ=மை மலையைப் போலிருப்
 பவனுமான கணிநம்=பாம்பை புரத:=எதிரில் சமலோகயதா:=பார்த்
 திர். (188) (எ-று)

ஜ்வலதக்ஷிபரிஷுரதுதவிஷ்வசனோபமர: ச மஹபுஜக: ।

பரிதஷ்ய பவந்தமனந்தவல் சமவேஷ்யதஸ்குதவேஷமஹோ ॥ 189 ॥

(ப-ரை) **उवलदक्षिणरिक्षरदुग्रविष्वसनोऽमभरः** = கீவலிக்கின்ற கண்களையுடையதாயிருக்கும்படி நாலா பக்கத்திலும் சிதறுகின்ற உக்கிரமான விஷக்காற்றின் அதிகமான குட்டையுடையவனுள் **सः**=அந்த, **महाभुजगः**=பெரிய பாம்பானது **भवन्तम्**=உம்மை **परिद-श्य**=நாலாபக்கத்திலும் கடித்து **अनन्तबलम्**=அதிகமான பலமுள்ளவரும் ஆயினும் **अस्फुटचेष्टम्**=தெளிவான சேஷ்டையற்றவருமான உம்மை **समवेष्ट्यत्**=நன்கு சுற்றிக்கொண்டான். **अहो**=ஐது வெகு கஷ்டமாகவிருந்தது. (189) (எ-று)

अविलोक्य भवन्तमथाकुलिते तटगामिनि बालकधेनुगणे ।

व्रजगेह्तलेऽप्यनिमित्तशतं समुदीक्ष्य गता यमुनां पशुपाः ॥ १९०॥

(ப-ரை) **अथ**=பிறகு **भवन्तम्**=உம்மை, **अविलोक्य**=காணும் **तटगामिनि**=கரையையடைந்த **बालकधेनुगणे**=குழந்தைகளுடையவும், **पशु**=கருடையவும் **कुट्ट**=பாம்பானது **आकुलिते**=கலங்கின்பொழுது **पशुपाः**=கோபாலர்கள் **व्रजगेह्तले**=கோகுலத்திலுள்ள வீட்டுப் பாதேசத்தில் **अनिमित्तशतम्**=நூற்றுக்கணக்கான அசுபக்குறிகளை **समुदीक्ष्य**=கண்ணுற்று **यमुनाम्**=யமுனையை **गताः**=அடைந்தனர். (190)

अखिलेषु विभो भवदीयदशामवलोक्य जिहासुषु जीवभरम् ।

फणिवन्धनमाशु विमुच्य जवादुदगम्यत हासजुषा भवता ॥ १९१ ॥

(ப-ரை) **विभो**!=ஹேவிபுவே! **भवदीयदशाम्**=உம்முடையதான நிலையை **अवलोक्य**=கண்டு **अखिलेषु**=யாவரும் ***जीवभरम्**=ஜீவச் சுமையை **जिहासुषु**=கிடவெண்ணங்கொண்டபொழுது **फणिवन्धनम्**=பாப்பின் கட்டை **आशु**=சீக்கிரமாக **विमुच्य**=விடுவித்துக்கொண்டு **हासजुषा**=மந்தஹாஸத்தையடைந்த **भवता**=உம்மால் **जवात्**=வேகமாக **उदगम्यत**=வெளிவரப்பட்டது. (191) (எ-று)

अधिरुह्य ततः फणिराजफणात् नवृते भवता मृदुपादरुचा ।

कलशजितनूपुरमञ्जुमिलत्करकङ्कणसङ्कलसंकाणितम् ॥ १९२ ॥

(ப-ரை) **ततः**=பிறகு **फणिराजफणात्**=கானியனது படங்களில் **अधिरुह्य**=ஏறிக்கொண்டு **मृदुपादरुचा**=மெதுவான (படங்களிலுள்ள

* உம்மைவிட்டுப் பிரிந்ததால் உயிருடனிருப்பதே அவர்களுக்குப் பெரும் சுமையாகத் தோன்றிற்று என்பது கருத்து.

நாகமத்தினங்களில் சமத்திபட்டினமுற்புறத்தில் மிக்க அழகு பெற்ற (திரு) பாதங்களில் பக்தியையுடையவரான மவதா=மம்மால் கல்-
 சிசினநபூரம=சுமிலக்கரங்குளம்=சங்குணம்=இவ்வாயத்தம் வாய்த்த
 மதலாததையுடைய தத்தயி நக்குப்படியும், (தானம் போடவேண்டி)
 அழகாகச் சேர்ந்த வாகவிலுள்ள கங்கணங்களின் நெருக்கமான
 (அதிகமான) சப்தத்தையுடைய தத்தயி நக்குப்படியும் நனுதே=நத்தனஞ்
 செய்யப்பட்டது. (192) (எ-று)

जहपुः पशुपास्तुतुपमुनयो ववृपुः कुसुमानि सुरेन्द्रगणाः ।

त्वयि नृत्यति मासतगेहपते परिपाहि स मां त्वमदान्तगदात् ॥ १९३ ॥

(ப-ரை) ஐமாருதேஹபதே!=குருவாயுரினுள்ள ஆலயத்தில் வலிந்
 கும் நாத! த்வயி=நி நृत்யதி=நத்தனஞ் செய்யுங்கால் பசுபா:=கோ
 பாலர்கள் ஜஹபு:=சரக்கோஷித்தனர். முனய:=முனிகள் துதுபு:=ஆனந்
 தத்தையுடைய த்தனர் சுவேந்த்ரகணா:=தேவ ப்ரேஷ்டர்களின் கூட்டங்
 கள் குசுமானி=பூப்பூக்கள் வவ்ரபு:=வரவித்தனர். ஆகவே ச:=அந்த
 த்வம்=நி அடான்தகதாது=அடந்தாத வியாதியினின்றும் மாம=என்னை
 பரிபாஹி=சாப்பிடுவது. (193) (எ-று)

இவ்விதம் காளியடந்தனத்தில் காளியனுடைய தலையில் பகவான்
 செய்த நடத்தின வண்ணமேன்ற இம்பத்தைந்தாவது
 தசகம் முற்றிற்று.

சிவ

रुचिरकंपितकुण्डलमण्डलः सुचिरमीश ननतिथ पजगे ।

अमरताडितदुन्दुभिसुन्दरं वियति गायति दैवतयौवते ॥ १९४ ॥

(ப-ரை) ஹே இசா!=ஹேப்ரபோ! ஐவதயௌவதே=தேவ ஸ்திரீகளின்
 கூட்டமானது அமரதாடிததுந்ருபிசுந்ரம் = தேவர்களால் அடிக்கப்
 பட்ட ஆந்தயி-என்ற வாத்தியத்தினால் அழகாக இருக்கும்படி
 வியதி=ஆசைத்தல் வியதி=சானஞ்செய்யுங்கால் ருசிரகம்பிதகுண்ட-
 மண்டல:=ஆதராக இருக்கும்படி அசைக்கப்பட்ட குண்டலமண்ட-
 லத்தையுடையவராய் நனதித=நத்தனஞ்செய்திர். (194) (எ-று)

नमति यद्यदमुष्य शिरो हरे परिविहाय तदुन्नतमुन्नतम् ।

परिमथन् पदपङ्कजहा चिरं व्यहरथाः करतालमनोहरम् ॥ १९५ ॥

(ப-ரை) हे हर ! =ஹே ஹரே ! அமுப=இந்தக் காளியனுடைய
 ययत=எந்தெந்த சிர:=தலையானது நமதி=வணங்குகிறதோ தத்=
 அந்தந்தத்தலையைய परिविहाय=விட்டு उद्यतमुद्यतम्=யாவுயரத்தூக்
 கின தலையைய पदपङ्कजा=சரணாவிர்த்தத்தினால் परिमथन्=உதைத்துக்
 கொண்டு करतालमनोहरम्=கைத்தாளத்தினால் அழகாகளிருக்கும்படி
 चिरम्=வெகுநாளும் व्यहरथाः=விளையாடினார். (195) (அ-று)

त्वद्वभशविभुशफणामणे गलितशोणितशोणितपाथसि ।

फणिपतायवसोदति सन्नतास्तद्वलास्तय माधव पादयोः ॥ १९६॥

(ப-ரை) हे माधव ! =ஹே மாதவ ! फणिपता=ஸர்ப்ப ராஜனு
 காளியன் त्वद्वभशविभुशफणामणे = உம்மால் உதைக்கப்பட்டதும்,
 वणान्किन्नुत्पातान् படங்குளின் கூட்டத்தைபுடையவனாகவும், गलित
 शोणितशोणितपाथसि=கக்கப்பட்ட மத்தத்தினால் சிவந்ததாகச் செய்
 यत्पातान् துலத்தையுடையவனாகவும், अवसोदति=கஷ்டத்தையடை
 யுங்கால் तद्वलाः=அவனது பத்திகள் तव=உம்முடைய पादयोः=
 கால்களில் सन्नताः=வணங்கினார் (196) (அ-று)

अयि पुरैव चिराय परिश्रुतवदनुभावविलीनहृदो हि ताः ।

मुनिभिरप्यनवाप्यपथैः स्तवैर्नुनुवुरीश भवन्तमयन्त्रितम् ॥ १९७ ॥

(ப-ரை) अयि ईश ! =ஹே ஈசனே ! पुरैव=முன்னரே चिराय=
 வெகுநாளமாக परिश्रुतवदनुभावविलीनहृदः=கேட்கப்பட்ட உமது
 மஹிபையில் மூழ்கின மனதையுடையவர்களான ताहि=அவர்களோ
 मुनिभिरपि=ருஷிகளாலுங்கூட अनवाप्यपथैः=அடையவியலாத மார்க்
 கத்தையுடையவைகளான स्तवैः=ஸ்தோத்திரங்களினால் भवन्तम्=
 உம்மை अयन्त्रितम्=தங்கு தடையின்றி नुनुवुः=ஸ்துதித்தனர்.

फणिवधूजनभक्तिविलोकनप्रविकसकरुणाकुलचेतसा ।

फणिपतिर्भवता च्युतजीवितस्त्वयि समर्पितमूर्तिरवानमत् ॥ १९८ ॥

(ப-ரை) हे अच्युत ! =ஹே அச்யுத ! फणिवधूजनभक्तिविलोकन-
 प्रविकसकरुणाकुलचेतसा=நாகபத்னீ ஜனங்களின் பக்தியைக்கண்டு
 பெருகின தருணை நிறைந்த மனத்தையுடைய भवता=உம்மால் जी-
 वितः=பிழைப்பிக்கப்பட்ட (உயிர்பிச்சை கொடுக்கப்பட்ட) फणि-
 पतिः=காளியன் त्वयि=உம்மிடத்தில் समर्पितमूर्तिः=அர்ப்பணஞ்செய்
 யப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனாய் अवानमत्=வணங்கினான். (198)

ரமணகம் வஜ வாரிதமப்யகம் கணிரிபுன்கராதி விராந்திதாம் ।

ஐதி பவவ்ருநான்யதிமானயந் கணிபதிநிரகாதுரகௌஸ்சமம் ॥ 199 ॥

(ப-ரை) வாரிதமப்யகம் = எழுந்திரத்தின் நடுவிலிருக்கின்ற ரமணகம் = ரமணகமென்ற திவை வஜ = அடைவாயாக. கணிரிபு = ஸரப்பசத்துருவான கருடன் விராந்திதாம் = விரோதத்தை ந கராதி = செய்யமாட்டான் ஐதி = என்ற பவவ்ருநானி = உமது வார்த்தைகளை அதிமானயந் = மிக்க மதித்தவனாய்க்கொண்டு கணிபதி = காளியன் உரகௌஸ்சமம் = பாம்புகளுடன் கூட நிரகாது = வெளியேறினான். (199)

கணிவபூজনதத்தமணிவஜஜ்வலிதஹரதுகூலவிபூபித: ।

ததகதீ: ப்ரமதாதுவிமித்ரிதீ: சமகதா: சுவஜநீர்திவசாவதௌ ॥ 200 ॥

(ப-ரை) கணிவபூজনதத்தமணிவஜஜ்வலிதஹரதுகூலவிபூபித: = நாக பதநீ ஜனங்களால் கொடுக்கப்பட்ட மணிக்கூட்டங்களினால் ஜ்வலிக்கின்ற முத்தாஹாரம், வெண்பட்டு இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய் ததகதீ: = கரையிலிருக்கின்றவர்களும் ப்ரமதாதுவிமித்ரிதீ: = ஸ்திரீகளென்ன ஜனந்தபாஷ்பமென்ன இவற்றுடன் கூடினவர்களுமான அல்லது ஜனந்த பாஷ்பங்களுடன் கூடினவர்களுமான சுவஜநீ: = சொந்த ஜனங்களுடன்கூட திவசாவதௌ = பகலின் முடியில் சமகதா: = கூடினர். (200) (எ-று)

நிசி புனஸ்தமசா வஜமந்நிரம் வஜிதமப்சம எவ ஜனோகரே ।

சுவபதி தந்ர பவவ்ருநாந்யதீ: தவகூசானுரகந் சமந்நத: ॥ 201 ॥

(ப-ரை) ஜனோகரே புன: = ஜனக்கூட்டமோவெனில் தமசா = இருள் காரணமாய் நிசி = இரவில் வஜமந்நிரம் = கோகுலத்திலுள்ள வீட்டை மஜிதம் = அடைவதற்கு அப்சமே = முடியாததாகவும் பவவ்ருநாந்யதீ: = உமது சாணத்தை பாஸ்யயித்ததாகவும் தவ்வ = அந்த யமுனையின் கரையிலேயே சுவபதி = தூங்குங்கால் தவகூசானு: = காட்டுத்தியானது சமந்நத: = சுற்றிலும் அரந் = சூழ்ந்து கொண்டது. (201) (எ-று)

ப்ரவூதிதானத பாலய பாலயேதுதயதார்தர்வான் பசுபாலகான் ।

அவிதமாசு பபாய மகானல் கிமிஹ சிவ்ரமயம் தலு த் த் த் ॥ 202 ॥

(ப-ரை) அத = பிறகு ப்ரவூதிதான் = நெருப்பின் சூட்டினால் கிழித்துக்கொண்டவர்களும் பாலயபாலயேதி = காரும் காராமென உதயதார்தர்-

வான்=உண்டான தீனமான சப்தத்தையுடையவர்களுமான பशुपाल-
கான்=கோபாலர்களை அவிதும்=சூழிக்கவேண்டி. महानलम्=பெரிய
காட்டுத் தீயை आशु=சீக்கிரமாக पपाय=குடித்தீர். इह=இவ்விடத்தில்
தில் चित्रम्=புச்சரியமென்னை? अयम्=இந்த அகனி ते=உம்முடைய
मुखं खलु=வாயன்றோ. (202) (எ-று)

शिखिनि वर्णत एव हि पीतता परिलसत्यधुना क्रिययाप्यसौ ।

इति नुतः पशुपैर्मुदितैर्विभो हर हरे दुरितैस्सह मे गदान् ॥ २०३ ॥

(ப-ரை) हे विभो!=ஹே விபோ! हे हरे!=ஹே ஹரியே! शि-
खिनि=நெருப்பில் पीतता=பீதமாக (பொன்னிறமாக) இருத்தலானது
वर्णत एव=நிறத்தினால் மட்டுமன்றோ परिलसति=ப்ரகாசித்துக்கொண்-
டிருக்கிறது. अधुना हि=இப்பொழுதோவெனில் असौ=இந்தப் பீத-
மாக இருக்குந்தன்மையானது (குடிக்கப்பட்டதாக இருத்தல் என்ற
மற்றொரு பொருளைக்கொண்டு இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது) क्रिय-
यापि=குடித்தல் என்ற சியாபாரத்துக்கு உத்தேச்யமாக இருத்தலி-
னாலும் கூட परिलसति=நன்கு விளங்குகிறது इति=என मुदितैः=
ஸந்தோஷத்தையடைந்த पशुपैः=கோபாலர்களால் नुतः=ஸ்துதிக்கப்-
பட்டவரான நீர் दुरितैः सह=ரோக காரணங்களான பாபங்களுடன்
कूट से=என்னுடைய गदान्=வியாதிகளை हर=போக்குவீராக. (203)

இவ்விதம் காளியமர்த்தனஞ் செய்தவிடத்தில்
காளியனுக்குப் பகவதனுக்கிரஹ வர்ணனமும், பகவான்
காட்டுத்தீயைப் பானஞ்செய்ததை வர்ணித்தலும்
என்ற ஐம்பத்தாறாவது தசகம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) नागं सप्तदशे नागालयं तं निरयापयत् ।

वन्धून्स्वदुःखतः श्रान्तान्सुसांस्तत्र दवावपात् ॥ १ ॥

(க-ரை) அந்த நாகத்தை நாகாலயத்தைக் குறித்து விரட்டினார்
என்பதும், தனக்கேற்பட்ட துக்க மூலம் களைத்து அவ்விடத்தில்
தூங்கின பந்துக்களைக் காட்டுத்தீயினின்றும் காப்பாற்றினார் என்ப
தும் இந்தப் பதினேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

ராஜோவாச-- நாமாலயே ரமணகே கஸ்மாத்த்யாஜ காலிய:। கृतं किं वा
 सुपर्णस्य तेनैकेनासमञ्जसम् ॥ १॥ श्रीशुक उवाच—उपहायैः सर्पजर्नमांसि
 मासीह यो वलिः। वानस्पत्यो महाबाहो नागानां प्राक्किरूपितः॥ २ ॥ स्वं
 स्वं भागं प्रयच्छन्ति नागाः पर्वणि पर्वणि। गोपीधायाम्ननः सर्वे सुपर्णाय
 महात्मने ॥ ३ ॥ विपयीयंमदाविष्टः काद्रवेयस्तु कालियः। कदर्थाकृत्य
 गच्छं स्वयं तं वुमुजे वलिम् ॥ ४ ॥ तच्छ्रुत्वा कुपितो राजन्मगवाभगव-
 त्प्रियः। विजिघांसुमहावेगः कालियं समुपाद्रवत् ॥ ५ ॥ तमापतन्तं तरसा
 विषायुधः प्रत्यभयादुच्छिन्नैकमस्तकः। दक्षिः सुपर्णं व्यदशद्दयुधः

பாஸன் பொல்லையற்றார்—காலியன் நாகங்களுக்கு ஆலயமான
 பாஸன் கமென்ற நிலை வந்தநகரணத்தால் விட்டான். அவ்வொரு
 வறால் பட்டிம் பருடனுக்குப் பிம்பம்பட்ட ஆப்ரியன் என்னை? (1)
 ஸ்ரீசுகர் பொல்லையற்றார்—ஹே மஹாபமதேஹ! பகத்தயங்கனாக
 வான ஸர்ப்பங்களுக்குப் பட்ட ஜனங்கால் இவ்வலகில் ஒவ்வொரு
 மானத்திலும் ஸர்ப்பங்களுக்கு மரத்தினடியில் யாதொரு பலிபா
 ளனு முன்னர் வற்படுத்தப்பட்டிருந்ததோ அந்தப் பலியினால்
 மீட்டைந்த தத்தமது பகத்தை ஸர்ப்பங்கள் யாவும் ஒவ்வொரு அமா
 வான்மையிலும் தப்பிச் சங்கீர்ப்பதற்காக மஹாத்மாவான கருடனுக்
 குக் கொடுத்தவன்கள். (2-3) விஷ விரயத்தினாலேற்பட்ட மதம்
 லேற்றத்தவனும், கத்தியின் புத்திரனுமான காலியனோவெனில் கரு
 டனை அலக்கிப் பஞ் செய்தவிட்டு அந்தப்பலியைத் தானே சாப்பிட்டு
 டான். (4) ஹே பாஸன்! பகவத்ப்ரியரும் பகவானுமான கருடன்
 அவைக்கேட்டு கோபக்கொண்டவராய் அவனைக்கொல்லவெண்ணங்
 கொண்டு அதிகேவகமாகக் காலியனைக் குறித்து ஒடிவந்தார். (5)
 விஷத்தையே ஆபுதமாகக்கொண்ட காலியன் தனது பலதலைகளோ
 யும் உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடிவரும் அந்தக்கருடனை வலுவாக

உலகிலுள்ள ஜனங்கள் ஸர்ப்பங்கள் கடிக்கத் தொடக்குவதைக்
 கண்டு பயந்து ஒவ்வொரு மானத்திலும் அமாவான்மையதோரும் மரத்தி
 னடியிலுள்ள பாம்புப்பூற்றில் பாம்பின் பாதை விவகவேண்டி பலியிடுவது
 வழக்கம்.

கராலஜிதோச்சுசிதோமலோன:॥ 6 ॥ तं तार्क्ष्यपुत्रः स निरस्य मन्युमान्प्र-
चण्डवेगो मधुसूदनासनः। पक्षेण सख्येन हिरण्यरोचिषा जघान कद्रुसुत-
मुग्रविक्रमः ॥ ७ ॥ सुपर्णपक्षाभिहतः कालियोऽतीव विह्वलः। हृदं विवेश
कालिन्ध्यास्तदगम्यं दुरासदम् ॥ ८ ॥ तत्रैकदा जलचरं गृह्यो मक्ष्यमी-
प्सितम्। निवारितः सौभरिणा प्रसह्य धुधितोऽहरत् ॥ ९ ॥ मीनान्सु-
दुःखितान्दृष्ट्वा दीनान्मीनपतौ हते। कृपया सौभरिः प्राह तत्रत्यक्षेममा-

வதித்தான். விஷப்பற்களை ஆயுதமாகக்கொண்டவனும், பயங்கரமான நாக்கையுடையவனும், பெருந்தும்பயங்கரங்களுமுமான கண்களையுடையவனுமான அவன் பற்களினால் கருடனைக்கடித்தான். (6) உக்கிரமான பராக்கிரமமுடையவரும், மதுஸூதனனுடைய வாஹனமானவரும், கடுமையான வேகமுள்ளவருமான அந்தக்கருடன் அதிகம் கோபங்கொண்டவராய் கத்துருவின் புத்திரனான அந்தக் காளியனைத் தள்ளிவிட்டு பொன்போலப் பரகாசிக்கின்ற தனது வலது பக்கத்து இரக்கையினால் தாக்கினார். (7) கருடனுடைய இரக்கையினாலடிக்கப்பட்ட காளியன் மிக்கப்பயந்தவனாய் அந்தக் கருடன் போடமுடியாததும் (அகமுபாகவிரூப்பதுபற்றி) அடைதற்கரிதானதுமான யமுனையினருகிலுள்ள மடுவில் பிரவேசித்தான் (8) ஒரு நாள் அம்மடுவில் மிக்கப்படியுள்ள *ஒரு கருடபக்ஷியானது ஸௌபரி என்ற மஹருஷி தடுப்பதையும் பொருட்படுத்தாது தனக்குப் பிடித்த பக்ஷ்யமான மீனை பலாத்காரமாகத் தின்னுவிட்டது; (9) பெரிய மீன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு சிலு மீன்கள் மிக்கத்துக்கப்படுவதைக்கண்டு ஸௌபரி என்ற மஹருஷியானவர் அம்மடுவிலுள்ளவற்றுக்குக் கேதமத்தைச் செய்யவேண்டி தனயுடன் பின் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார். (10) இந்த மடுவில் பிரவேசித்து

* காளிந்தி என்ற மடுவில் வசிக்கின்ற மீன்களுள் ஒன்றை அதன் கரையில் வட்டமிட்டுக்கொண்டு நின்ற கருடன் என்ற ஸாதாரண பக்ஷியொன்றுதின்றிவிட்டது. அந்த மீனின் குழந்தைகள் ஹக்கிப்பதைக்கண்டு தாளாத மனமுடைய ஸௌபரி என்ற மஹருஷியானவர் ஸாக்ஷாத் கருடனையாயினஞ்சரி இம்மடுவிலுள்ள மீனைப்பிடிப்பானாயின் அவன் தலை கொறுக்கிவிடும். இப்படியிருக்க இந்த ஸாதாரண கருடபக்ஷி விஷயத்திலோ, வேறு பக்ஷி விஷயத்திலோ என்னதடை என்று சபித்தார்.

चरन् ॥ १० ॥ अत्र प्रविश्य गरुडो यदि मत्स्यान्स खादति । सद्यः प्राणै-
र्वियुज्येत सत्यमेतद्रवीम्यहम् ॥ ११ ॥ तं कालियः परं वेद नान्यः कश्चन
लेलिहः । अवात्सीरूकडाक्षीतः कृष्णेन च विवासितः ॥ १२ ॥

கூண் ஹாஹிநிஃகாந் திவ்யஹ்நவாசஸம் । மஹமணிगणाकीर्ण
जाम्बूनवपरिष्कृतम् ॥ १३ ॥ उपलभ्योत्थिताः सर्वे लब्धप्राणा एवासवः ।
प्रमोदनिभृतात्मानो गोपाः प्रीत्याभिरेभिरे ॥ १४ ॥ यशोदा रोहिणी नन्दो
गोप्यो गोपाश्च कौरव । कृष्णं समेत्य लब्धेहा आसँलुब्धमनोरथाः ॥ १५ ॥
रामश्चाच्युतमालिङ्ग्य जहासास्यानुभावयित् । नगा गावो वृषा वत्सा
लेभिरे परमां मुदम् ॥ १६ ॥ नन्दं विप्राः समागत्य गुरवः सकलवक्राः ।

அந்த ப்ரவரித்த கருடனே மீன்களைத் தின்னபோதிலும் கூட உட-
னே ப்ராணைகளால் விடுபடுவான். நான் இதைச் சத்தியமாகவே
சொல்லுகிறேன் என்றார். (11)

அச்சாபத்தைக் காளியன் ஈட்டு மறிவானேயன்றி வேறு பாம்பு
ஒன்றுமறியமாட்டாது. (அவன்) கருடனிடமிருந்து பயந்து அங்கு
வலிந்துவந்தான். திரும்பவும் கிருஷ்ணனால்கிரட்டப்பட்டான். (12)
திவ்யமான மாலை, சந்தனம், வாஸ்திரம் இவற்றையுடையவராகவும்,
விஷயுயர்ந்த சத்தின்கூட்டங்களால் நிறைந்தவராகவும், ஸ்வர்ணத்
தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராகவும் கிருஷ்ணன் மடுகினின்றும்
வெளிவந்ததைக்கண்டு ப்ராணையைடைந்த இந்திரியங்கள் போல
கோபாலர் யாவரும் எழுந்து சந்தோஷம் நிறைந்த மனமுள்ளவர்க-
ளாய் ப்ரீதிபுடன் அவரை ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டனர். (13-
14) ஹே கௌரவ! யசோதை, ரோஹிணி, நந்தகோபர், மற்று-
முள்ள கோபாலர், கோபிகைகள் யாவரும் கிருஷ்ணனையடைந்து
சேஷ்டையையடைந்தவர்களாகவும், அடைந்த மனோரதமுள்ளவர்-
களாகவுமாயினர். (15) இவருடைய மஹிமையைபறிந்த பலராம-
னும் அச்யுதனும் கிருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு சிரித்-
தார். மாங்களும், பசுக்களும், விருஷபங்களும், கன்றுகளும் மே-
லான சந்தோஷத்தையடைந்தன. (16) குருக்களான ப்ராம்ஹ-
ணர்கள் பத்திகளுடன் கூட நந்தகோபரிடம் வந்து “காளியனால்
சுத்தப்பட்ட உம்முடைய புத்திரன் தைவாஜீனமாகவே விடுபட்

ऊचुस्ते कालियग्रस्तो दिष्ट्या मुक्तस्तवात्मजः॥१७॥ देहि दानं द्विजातीनां
 कृष्णिर्मुक्तिरित्येव । नन्दः प्रीतमना राजन् गाः सुवर्णं तदादिदत्त्वा ॥ १८ ॥
 यशोदापि महाभागा नष्टलब्धप्रजा सती । परिष्वज्याङ्गमारोप्य मुमोचाशु-
 कलां मुहुः॥ १९ ॥ तां रात्रिं तत्र राजेन्द्र क्षुत्तृड्भ्यां धमकशिताः । ऊर्ध्व-
 जौकसो गावः कालिन्या उपकूलतः॥ २० ॥ तदा शुचिवनोद्भूतो दावाग्निः
 सर्वतो व्रजम् । सुप्तं निशीथ आचृत्य प्रदग्धुमुपचक्रमे ॥ २१ ॥ तत उत्थाय
 संभ्रान्ता दह्यमाना व्रजौकसः । कृष्णं ययुस्ते क्षरणं मायामनुजमीश्वरम्
 ॥ २२ ॥ कृष्ण कृष्ण महाभाग हे रामामितविक्रम । एष घोरतमो वह्निस्ता-

டான். கிருஷ்ணன் விடுபட்டதற்குவேண்டி. ப்ராம்ஹணர்களுக்குத்
 தானத்தைக் கொடும்.” என்றனர். ஹே ராஜன்! அப்பொழுது
 நந்தகோபரும் ப்ரீதியுடன் கூடின மனமுள்ளவராய் பசுக்களையும்,
 சுவர்ணத்தையும் கொடுத்தார். (17-18) முதலில் நஷ்டமானவனும்
 பிறகு அடையப்பட்டவனுமான புத்திரனையுடையவனும், பதிவ்ர
 தையும், மஹாபாக்சியசாலியுமான யசோதையும் (கிருஷ்ணனை) ஆவிங்
 களஞ்செய்து மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு அடிச்சுடி கண்ணீ
 ரை வடித்தனர். (19) ஹே ராஜேந்திர! பசி தாகங்களினாலுண்
 டான ப்ரமத்தினால் களைத்தவர்களான கோகுல வாவிகளும் பசுக்
 களும் அங்கு யமுனையினருகிலுள்ள கரையில் அவ்விரவு முழுதும்
 வலித்தனர். (20) அப்பொழுது நடு இரவில் கோடைக்காலத்தில்
 வனத்திலுண்டான காட்டுத்தீயானது தூங்கும், கோகுல வாவிகள்
 யாவரையும் நாலா பக்கத்திலும் சூழ்ந்தகொண்டு எரிக்கத் தொடங்
 கிற்று. (21) பொசுக்கப்படும் அந்தக் கோகுலவாவிகள் அங்கிருந்து
 எழுந்து பரபரத்தவர்களாய் மாயாமனிதரும், ஸர்வரனுமான கிருஷ்
 ணனைச் சரண்புகுந்தனர். (22) ஹே கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே
 மஹாபாக! ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ள ஹே ராம! இந்தப் பயங்கர
 மான நெருப்பானது உங்களைச் சார்ந்தவர்களான எங்களை விழுங்கு
 கின்றது. ஹே ப்ரபோ! தாண்டுதற்கரிய காலநீரியான நெருப்பி
 னின்றும் நண்பர்களான எங்களைக்காப்பீராக. எங்கிருந்தும் பய
 மற்ற உமது சரணத்தை விடுவதற்கு நாங்கள் *சக்தர்களல்லோம்

* எங்களுக்கு மரணத்தினின்றும் பயமில்லை. உமது சரணஸேவை
 போய்விடுமே என்றுதான் நடுங்குகிறோம் என்றனர் என்பது கருத்து.

वकान्प्रसते हि नः॥ २३ ॥ सुदुस्तगात्रः स्वान्पाहि कालाग्नेः सुहृदः
प्रभो । न शयन्मुमस्त्वधारणं संत्यक्तुमकुतोभयम् ॥ २४ ॥ इत्थं स्वजनवैकु-
ण्ठं निरीक्ष्य जगदीश्वरः । तमग्निमपिवत्तीघ्रमनन्तोऽनन्तशक्तिभूक् ॥ २५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाह्णे
दावाग्निमोचनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥१७॥

अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथ कृष्णः परिवृतो ज्ञातिभिर्मुदितात्मभिः । अनु-

என்றவர். (23-24) சுருதிப்பொருளும் அனந்தமான சக்தியைத் தரித்
தவனும் அனந்தனுமான ஸ்ரீமந்நிஷ்ணன் இவ்விதம் எவ்வகைகளின்
கஷ்டமான நிலையை எண்ணுற்று அந்தம் காட்டுத்தியை விழுங்கி
விட்டார். (25) (௭-௮)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வாந்தத்தில் தாலாக்னி மோசனம் என்ற
பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

(௮-௯) अष्टादशे ततो ग्रीष्मे वसन्तगुणलक्षिते ।

अघातयह्लेनालं प्रलम्बं लीलया हरिः ॥ १ ॥

कृत्वा नृत्यं फणाग्रेषु कालियस्य सकौतुकम् ।

वलं प्रलम्बतुङ्गांसमारोह्यदरातिहा ॥ २ ॥

(௧-௨) பிறகு சத்தருக்களைக் கொல்லுகின்ற ஹரியானவர்
வஸந்தகாலத்துக்குரிய குணங்களுடன் காணப்படுகின்ற க்ரிஷ்ம
(கோடைக்) காலத்தில் ப்ரலம்பன் என்ற அஸுரனைப் பலராமனைக்
கொண்டு அனுயானமாகக் கொன்றார். காளியனுடைய படங்களின்
மூலிகளில் லந்தோஷத்துடன் கூட நர்த்தனத்தைச் செய்து ப்ரலம்
பாகரனுடைய உன்னதமான தோளில் பலராமனை ஏறச் செய்தார்.
என இந்தப் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படு
கிறது. (1-2)

गीयमानो न्यविशद्रुजं गोकुलमण्डितम् । १ ॥ व्रजे विक्रीडतोरिव गोपाल-
च्छन्नमायया । श्रीष्मो नामर्तुरभवन्नातिप्रियान् शरीरिणाम् ॥ २ ॥ स च वृन्दा-
वनगुणैर्वसन्त इव लक्षितः । यथास्ते भगवान्साक्षाद्रामेण सह केशवः
॥ ३ ॥ यत्र निर्जरनिहांदनिवृत्तस्वनदिल्लिकम् । शश्वत्तच्छीकरर्जापद्म-
मण्डलमण्डितम् ॥ ४ ॥ सत्तिसरःप्रस्रवणोर्मिवायुना कक्षारकजोत्पलरेण-

ஸ்ரீகேசர் சொல்லவற்றார்.—பிறகு கிருஷ்ணன் ஸந்தோஷ மடைந்த மனதுடையவர்களான பந்துக்களால் சூழப்பட்டவராயும், அவர்களால் பின்னின்று ஸ்துதிக்கப்படுகின்ற வராயுங்கொண்டு பசுக்கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார். (1) அவர்கள் (ராமகிருஷ்ணர்கள்) பசுக்களை மேய்த்தல் என்ற கபடமாகிற மாயையுடன் கோகுலத்தில் இவ்விதம் விளையாடி வருங்கால் பிராணிகளுக்கு அதிகமான பரிதியைத்தராததான கரிஷ்மம் எனப்பெயரிய ருதுவானது ஆரம்பித்தது. (2) எவ்விடத்தில் பகவானான கிருஷ்ணன் பலராமனுடன்கூட நேரில் வசிக்கின்றாரோ அங்கு அது பருந்தாவனத்துக்குரிய குணங்களினால் வசந்தம் போலக் காணப்பட்டது. (3) எந்தவிடமானது கோடைகாலத்தில் கூட மலை யருவிகளின் சப்தத்தினால் மறைக்கப்பட்ட சப்தத்தை யுடைய *சுவர்க் கோழிகளை யுடையதாகவும், இடையறாதுவிழும் ஜலத்துளிகளினால் கசிவுள்ளவைகளான மரக்கூட்டங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கின்றதோ நதி குளம் இவற்றின் பெருக்கிலுள்ள அலைகளில் சம்பந்தித்ததும், ஆம்பல், தாமரையுஷ்பம், நீலோத்பலம் இவற்றின் பொடியைக் கொண்டுவருகின்றதுமான காற்றினால் அதிகம் புற்களடர்ந்த எந்தவிடத்தில் கோடைகாலத்திய நெருப்பு சூரியன் இவைமூல முண்டானதாபமானது வனவாவிகளுக்கேற்படுவதில்லையோ, எவ்விடத்தில் அகழமான ஜலத்தை யுடைய மடுக்களின் கரையைத் தொடுகின்ற அலைகளை யுடைய மணற்றிட்டுகளினால் சூழப்பின சேற்றை

* மூலத்திலுள்ள शिल्पिकम् என்ற பதத்துக்கு कठोरानि सूक्ष्मकीटा: அருவருக்கத் தக்கத்வனியையுடைய சிறுபூச்சிகள் என ஸ்ரீதரர் பொருள் கூறியிருக்கிறார். ஆயினும் இதற்குச் சுவர்க்கோழி என ஸம்பிரதாய மறிந்தவர் பொருள் கூறுவதை யொட்டி இவ்விதம் எழுதப்பட்டது.

कचिन्त्यत्सु चान्येषु गायकौ वादकौ स्वयम् । शशंसतुर्महाराज साधु-
साध्विति वादिनौ ॥ १३ ॥ कचिद्विवर्त्यैः कचित्कुम्भैः कचामलकमुष्टिभिः ।
अस्पृश्यनेत्रवन्धाद्यैः कचिन्मृगखगेहया ॥ १४ ॥ कचिच्च ददुर्गुणावैर्विविधैरुप-

(1) ப்ராபணம்வரணினாலும், (2) ஸங்கனங்கனினாலும், (3) கேஷபங்
கனினாலும், (4) ஆஸ்போடனம்வரணினாலும், (5) விகர்ஷணங்கனினா
லும், பாஹுயுத்தத்தினாலும் விகாயாடினர். (12) ஹேமஹாராஜ!
ஒருஸமயத்தில் பற்றவர்கள் கர்த்தனஞ் செய்யும் பொழுது தாம்
அதற்கேற்பப் பாடுகின்றவர்களாகவும், வாத்யத்தை வாசிப்பவர்களா
கவும், நல்லது நல்லது எனச் சொல்லுகின்றவர்களாகவுங்கொண்டு
புகழ்ந்தனர். (13) ஒருஸமயத்தில் பில்வப்பழங்கனினாலும், கும்பம்
என்ற மரத்தின் பழங்கனினாலும், ஒருஸமயத்தில் நெல்லீக்கனிகளோ
முஷ்டியாகக் கையில் வைத்துக்கொண்டும், ஒருவரையொருவர்
தொடமுடியாதபடி ஓடிக்கொண்டும், கண்களைத் தனியினால் கட்டி
க்கொண்டு பிறரைப்பிடிக்கும் முயற்சிகளினாலும், பிறவற்றாலும்,
ஒருஸமயத்தில், மான்களைப் போல ஓடியும் பசுக்களைப் போலப் பற
ந்தும், ஒருஸமயத்தில் தவக்களைகள் போலத் துள்ளிக்குதித்துக்
கொண்டும், பற்பலவிதங்களான பரிஹாஸ சேஷ்டைகளினாலும்,
ஒருஸமயத்தில் ஊஞ்சலில் ஆடுவதனாலும், ஒருஸமயத்தில் ராஜாக்கள்

(1) ஒருபையனை நடுவிலுட்காரவைத்து அவன்கையில் துணியின்
தலைப்பைக் கொடுத்து மற்றொருதலைப்பைத் தான்பிடித்துக் கொண்டு
அந்தத்துணியுடன் அவனைச் சுத்திவருங்கால் வெளியிலிருக்கும் கோபா
லர் இவரை துணிச்சாட்டையால் அடிக்க முயர்ச்சிக்க அதைப்பொறுத்
துக் கொண்டு தன்னை யடிப்பவரைப் பிடித்தல் ப்ராமணம் எனப்படும்.

(2) ஒருபையனை இருகைகளையும் பூமியில் வைத்துக்கொண்டு மிற்
கச் செய்து அவன் முதுகில் கால்படாமல் தாண்டிதல் ஸங்கனம் எனப்
படும். இதைப்பச்சைக் குதிரை தாண்டிதல் என்பது வழக்கம். (3) ஒரு
வனைக் குப்புறத்திப் படுக்கவைத்து அவனை மல்லாக்காகத் தள்ளிமுது
கில் மண்படும்படி செய்தல், கேஷபம் எனப்படும். (4) இருதோள்களை
யும் தட்டிக்கொண்டு விகாயாடுதல் ஆஸ்போடனம் எனப்படும். (5) ஒரு
வனை இருகால்களையும் பிடிக்க கொண்டு பூமியிலுட்காரச்செய்து மற்ற
வன் அவன் கைகளைப் பிடித்திழுத்துக் கிளப்பிலுதல் விகர்ஷணம்
எனப்படும்.

हासकैः। कदाचित्स्पन्दान्तिकया कहिचिन्पचेष्टया ॥ १५ ॥ एवं तौ लोक
सिद्धाभिः क्रीडाभिश्चतुर्वेने। नयद्विद्राणि कुञ्जेषु तानेषु सरस्सु च ॥

पशुध्यायतो गोपैस्तद्वने रामकुण्डयोः। गोपस्यो प्रलम्बोऽगादसुर-
स्तज्जीहीषया ॥ १७ ॥ तं विद्वानपि दाशार्तो मयवान्सर्वदर्शनः। अन्वमोदत
तत्सम्यं वधं तस्य विचिन्तयन् ॥ १८ ॥ तत्रोपाह्वय गोपालान्कुणः प्राह
विहारयित्। हे गोपा विहरिष्यामो हन्हीमूय यथा यथम् ॥ १९ ॥ तत्र
चक्रः परिवृढौ गोपा रामजनादौ। कुणसङ्गतिनः कैचिदासत्रामस्य
चापरं ॥ २० ॥ आचोर्गविधिधाः क्रीडा वाद्यवाहकलक्षणाः। यत्रारोहन्ति
जेतारो वहन्ति च पराजिताः ॥ २१ ॥ यहन्ता वाद्यमानाश्च चारयन्तश्च

கள் போன்ற வேஷடைத்தொழும், அக இன்னிடம் உலகில் பழக்கத்
தெரிந்தவென்ற கிரேயவிரும், அந்நி நவநம் காடு, நதி, பவையின்
குறை, பொடிபாடத்தொழும் இவற்றினும், பெரிய காடுகளிலும்,
தடாபவையிலும் வளர்ந்து வந்தனர். (14-16)

அத்தக்காட்டில் கோபாலன் குண்டைப் பாபகிருஷ்ணர்கள்
பக்கமாகப் போய்த் தவருந் தன் இடையர் வேஷங்கொண்ட ப்ரலம்
பன் என்ற அசுரனை அழைக்க யாழ்நிற்குமெண்ணாத்துடன் அந்
ருவந்தான். (17) தாசார்ந்தனும், வர்வக்குணமான பகவான் அவ்
வசகனை அழைத்திந்த போதியுங்கூட அவனது வதத்தைச் சிந்திக்
கின்றவராய் அவனது வர்வத்தை (தனது கஷ்டத்தில் அவன்சேருவ
தைச்) சம்மதித்தார். (18) அப்பொழுது கிளையாடும் முறையறி
ந்த கிருஷ்ணன் கோபாலர்களை யழைத்து ஹே கோபாலர்களே!
அவ்வவர்க்குப் பிடித்தமானபடி இரண்டுதிரிவாகப்பிரிந்து கிளையாடு
வோம் என்றார். (19) கோபாலர்கள் பாபகிருஷ்ணர்களைத் தலைமை
வழிப்பவர்களாகச் செய்துகொண்டனர். அவர்களுள் சிலர் கிருஷ்
ணன் கஷ்டையைச் சேர்த்தவர்களாகவும், மற்றவர் பாபன் கஷ்டையைச்
சேர்த்தவர்களாகவும் ஆயினர் (20) அந்த கிளையாட்டில் ஜயித்த
வர்கள் மேலேறிட்டொருக்கின்றவர்களாகவும், தோத்தவர்கள் சுமப்
பவர்களாகவும் ஆகின்றவரோ அத்தகைய சுமக்கப்படுதல் சுமத்தல்
இவற்றை வசத்தையாகச் கொண்ட பற்பல கிளையாட்டுகளைச் செய்
தனர். (21) கிருஷ்ணன் முதலியோர் சுமப்பவர்களாகவும், சுமக்

सत् ॥ २७ ॥ अथागतस्मृतिरभयो रिपुं बलं विहाय सार्थमिव हरन्तमा-
त्मनः । रुपाहनच्छिगसि दहेन मुष्टिना सुगन्धिपं गिरिमिव वज्ररहसा ॥
२८ ॥ स आहतः सपदि विशीर्णमस्तको मुखान्नमग्राधिरमपस्मृतोऽसुरः ।
महारयं व्यसुरपतत्समीरयन् निरिथंश्चा मघवत आयुधाहतः ॥ २९ ॥
हृष्टा प्रलम्बं निहतं पलेन बलशालिना । गोपाः सुविस्मिता आसन्साधु-
साध्विति यादिनः ॥ ३० ॥ आशिषोऽभिमृणन्तस्तं प्रशशंसुस्तदर्शनम् ।
प्रेयागतमिवालिङ्ग्य प्रमविहृतचेतसः ॥ ३१ ॥ पापे प्रलम्बे निहते देवाः
परमनिर्वृताः । अभ्यवर्षन्बलं माल्यैः शशंसुः साधुसाध्विति ॥ ३२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे

प्रलम्बवधो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

—•••—

வையடைத்தவராய் பயத்தைவிழ்த்து தனது கோபனழிவற்றத்தை
விட்டு (நீதவன்) விடுத்தார் பெல்லும் சத்துருவை, தேவோத்திரன் வஜ்
ஜிரயுத்தத்தின் வேகத்தினால் மலையாங்கோலம் பெட்டியான முஷ்டியி
னால் கோபத்துடன் தலையிடிந்தார். (28) அடிக்கப்பட்ட அந்த
அசுரன் கொல்கின்ற தலைவையுடையவனாகவும் முகத்திலின்று சக்
தத்தைக் கவிக் கொண்டும் தன்னினைவு அற்றவனாகவும் இந்திரனிடைய
அயுத்தத்தினால் கட்டப்பட்ட மலையானது போல பெரிய சப்தத்தைப்
பெய்துகொண்டு மயிரை இழந்தவனாகவும் விழுந்தான். (29) பல
சாலியான பலராமனால் ப்ரலம்பன் அடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு
கேயலாத் கல்லது கல்லது எனச் சொல்லிக்கொண்டு மிக்கவாய்
சரியத்தை யடைந்தவர்களாக வாகி இறந்து பிழைத்தவனைப் போல
ஆலிங்கனைத் செய்துகொண்டு ப்ரோமையினால் கலங்கின சித்தமுள்
ளவர்களையும், ஆர்வாதங்களைச் செய்துகொண்டும், புதமுலதற்குரி
யவரான அந்தப் பலராமனைப் புதர்ந்தனர். (30-31) பாபியான
ப்ரலம்பன் கொல்லப்பட்டதும் தேவர்கள் மிகச்சக்தத்தை யடைந்த
வர்களாய்க் கொண்டு புஷ்பங்கினாலும் மாலிகளினாலும் பலராமனை
வாஷித்து கல்லது கல்லது என்றும் கொண்டாடினர். (32)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
ப்ரலம்பவதம் என்ற பதினேட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••—

நாராயணீயம்.

ராமசखः कापि दिने कामद भगवन् गतो भवाविपिनम् ।

सूनुभिरपि गोपानां धेनुभिरभिसंवृतो लसद्वेपः ॥ २०४ ॥

(ப-ரை) காமத! =காமத்தைத்தரும் பகவன்! =ஹேபகவானே!

ராமசखः = பலராமனுக்கு ஸகாவான பவான் = நீர் கோபானம் = கோபாலர்களின்
 सूनुभिः = புத்திரர்களாலும், धेनुभिः = பசுக்களாலும் அபிசंवृतः = சுற்றிலும்
 குழப்பட்டவராகவும், लसद्वेपः = விளங்குமலங்கார கிசேஷத்தை யுடையவராகவும்
 கொண்டு कापि = ஒருஸமயம் दिने = பகலில் विपिनम् = காட்டை गतः = அடைந்தீர். (204) (எ-று)

सन्दर्शयन् वलाय स्वैरं वृन्दावनश्रियं विमलाम् ।

काण्डीरैस्सह वाल्भाण्डीरकमागमो वटं क्रीडन् ॥ २०५ ॥

(ப-ரை) வலாய் = பலராமனுக்கு விமலாம் = சுத்தமான வृन्दावन-
 श्रियम् = பிருந்தாவனத்தின் சோபையை सन्दर्शयन् = காட்டி க்கொண்
 டும் काण्डीरैः = கைகளில் மாடுவோட்டும் கொப்பைத் தரித்தவர்
 களான वाल्स्सह = குழந்தைகளுடன் கூட स्वैरम् = மனம்போனபடி.
 क्रीडन् = விளையாடி க் கொண்டும் भाण्डीरकम् = பாண்டிரகமென்ற वटम् =
 ஆலமரத்தை आगमः = அடைந்தீர். (205) (எ-று)

तावत्तावकनिधनस्पृहयालुगोपमूर्तिरदयालुः ।

दैत्यः प्रलम्बनामा प्रलम्बवाहुं भवन्तमापेदे ॥ २०६ ॥

(ப-ரை) தாவத் = அப்பொழுது तावकनिधनस्पृहयालुः = உம்மைக்
 கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனும் अदयालुः = தயையற்
 றவனும் गोपमूर्तिः = இடையர் ரூபமெடுத்தவனுமான प्रलम्बनामा = ப்ர
 லம்பன் என்ற பெயருள்ள दैत्यः = அஸுரன் प्रलम्बवाहुम् = நீண்ட
 கைகளையுடைய भवन्तम् = உம்மை आपेदे = அடைந்தான். (206)

जानन्नप्यविजानन्निव तेन समं निवद्धसौहार्दः ।

वटनिकटे पटुपशुपव्यावद्धं द्वन्द्वयुद्धमारब्धाः ॥ २०७ ॥

(ப-ரை) जानन्नपि = அதையறிந்திருந்துங்கூட अविजानन्निव =
 அறியாதவர் போல तेन समम् = அவனுடன் கூட निवद्धसौहार्दः = உண்
 டாக்கிக்கொண்ட ஸ்னேஹத்தன்மையை யுடையவராய் वटनिकटे =
 ஆலமரத்தினருகில் पटुपशुपव्यावद्धम् = சதுரர்களான ஸ்ரீதாமாமுத

விப கோபாலர்களுடன் கலந்த ஹ்ருயுதம்=தவத்தவாழ்த்தத்தை(இதைக் குறித்தி என்பார்கள்) அரங்கா: =தொடங்கினார். (207)

गोपान्विभज्य तन्वन् सङ्गं बलभद्रकं भवत्कमपि ।

त्यद्वலभीकं दैत्यं त्वद्वலगतमन्वमन्यथा भगवन् ॥ २०८ ॥

(ப-ரை) ஹேமவந்! = ஹேமபகவானே! கோபாந் = கோபாலர்களை யலமத்கம் = பலராமனைத் தலைவனாகக் கொண்டதும் ஹவத்கமபி = உம் மைத் தலைவனாகக்கொண்டதுமான சங்கம் = கூட்டமாக தந்வந் = பிரித் துக் கொண்டு த்வலமிகம் = உமதுபலத்தைக் குண்டுபயந்தவனும் த்வலமதம் = உமது வன்னியத்தில் சேர்ந்தவனுமான தைம் = ப்ர லம்பாகரனை அந்வமனயதா: = ஆள்விதமே ஸம்மதித்தார். (208) (ப-று)

कल्पितविजेतुवहने समरे परयूथगं स्वदयिततरम् ।

श्रीदामानमध्याः पराजितो भक्तदासतां प्रथयन् ॥ २०९ ॥

(ப-ரை) கல்பிதவிஜெதுவஹ்நே = ஐயுத்தவாரனைத் தோத்தவர் தூக் குகிறது எனக் கல்பிக்கப்பட்ட சமரே = யுத்தத்தில் ஹக்ததாஸதாம் = பக் தர்களுக்கும் தாலுலாவிருந்தை ப்ரயந் = ப்ரகடனஞ் செய்யவேண்டி ப்ரயூயகம் = வேறுகாத்திற் சேர்ந்தவனும் சுவதயிததரம் = தனக்கு மிக் கவேண்டியவனுமான ஶ்ரீதாமாவென்பவனை பராஜித: = தோல்வியை யடைந்தார் அத்யா: = தாக்கினார். (209) (ப-று)

एवं बहुषु विभूयन् वालेषु बहसु बाह्यमानेषु ।

रामविजितः प्रलम्बो जहार तं दूरतो भवद्गीत्या ॥ २१० ॥

(ப-ரை) விஹூயந் = வியாபகரான ஹேகிருஷ்ண! பவம் = இவ் விதம் வஹு = வெகுயான வாலேஷு = குழந்தைகள் வஹ்ஸு = சுமக்கின்றவர் களாகவும் வாஹமானேஷு = சுமக்கப் படுகின்றவர்களாகவும் இருக்குங்கால் ராமவிஜித: = பலராமனால் ஐயிக்கப்பட்ட ப்ரலம்: = ப்ரலம்பாகரன் தம் = அந்தப் பலராமனை ஹவ்ஹீத்யா = உம்மிடமிருந்துண்டான பயத்தி னால் தூரத: = வெகுதூரத்தில் ஜஹர் = தாக்கிச் சென்றான். (210)

त्वहूरं गमयन्तं तं दृष्ट्वा हलिनि विहितगरिमभरे ।

दैत्यः स्वरूपमागाद्यद्रूपात् स हि बलोऽपि चकितोऽभूत् ॥ २११ ॥

(ப-ரை) த்வஹூரம் = உம்மிடமிருந்து தூரம் = தொலையில் கமயந்தம் = எடுத்துச் செல்லுகின்ற தம் = அவனை ஹப்ட்வா = கண்டு ஹலினி = பலராமன்

विहितगरिमभरे=செய்யப்பட்ட தனது கௌரவத்தை (கனத்தை) யுடையவராக ஆனதும் यद्गपात्=எத்தகைய ரூபத்தைக்கண்டு सहि=அந்த வலி஽पि=பலராமன்கூட चकितः=பயந்தவராக अभूत्=ஆனாரோ [तत्=அத்தகைய] स्वरूपम्=சொந்த ரூபத்தை आगात्=அடைந்தான்.

उद्यतया दैत्यतनांस्त्वन्मुखमालोक्य दूरतो रामः ।

विगतभयां दृढमुष्ट्या भृशदुष्टं सपदि पिष्टवानेनम् ॥ २१२ ॥

(ப-ரை) दैत्यतनाः = ஆஸ்ரமனுடைய சரீரமானது उद्यतया = உன்னதமாக விருப்பனுபற்றி रामः = பலராமன் दूरतः = வெகுதூரத் திவிருந்து त्वन्मुखम् = உமது முகத்தை आलोक्य = பார்த்து विगत-भयः = பயத்தை இழந்தவராய் दृढमुष्ट्या = கெட்டியான முஷ்டியினால் (கையால் குத்துவதால்) एनम् = இந்த ஆஸ்ரமனை सपदि = சீக்கிரமாக पिष्टवान् = பொடியாக்கினார். (212) (எ-று)

हत्वा दानववीरं प्राप्तं वलमालिलिक्षिथ प्रेम्णा ।

तावन्मिलतायुवयोः शिरसि कृता पुष्पवृष्टिरमरगणैः ॥ २१३ ॥

(ப-ரை) दानववीरम् = ஆஸ்ரமவீரனை हत्वा = கொன்று प्राप्तम् = வந்தவரான वलम् = பலராமனை प्रेम्णा = ப்ரேமைபுடன் [यावत् = எவ்வளவுக்குள்] आलिलिक्षिथ = தழுவிக்கொண்டாரோ तावत् = அவ்வளவுக்குள் मिलताः = கூடினவர்களான युवयोः = உங்களிருவருடையவும் शिरसि = தலையில் अमरगणैः = தேவக்கூட்டங்களால் पुष्पवृष्टिः = புஷ்பமழையானது कृता = செய்ப்ப்பட்டது (பொழியப்பட்டது.) (213) (எ-று)

आलम्बो भुवनानां प्रालम्बं निधनमेवमारचयन् ।

कालं विहाय सद्यो लोलम्बरुचे हरे हरेः क्लेशान् ॥ २१४ ॥

(ப-ரை) लोलम्बरुचे! = வண்டுக்கொப்பான காந்தியை யுடைய வரான हरे! = ஹேகிருஷ்ண! भुवनानाम् = எல்லாவுலகங்களுக்கும் . आलम्बः = ஆஸ்ரமமானவரும் एवम् = இவ்விதம் प्रालम्बम् = ப்ரலம்பாசுர ஸம்பந்தியான निधनम् = நாசத்தை आरचयन् = செய்தவருமான நீர் कालम् = காலதாமதத்தை विहाय = விடுத்து सद्यः = உடனேயே क्लेशान् = வியாதியினுலேற்பட்ட கஷ்டங்களை हरेः = போக்குவீராக. (214)

இவ்விதம் ப்ரலம்பாஸ்ரமனுடைய வதவர்ணனம் என்ற

ஒருசலோகமதிகமான ஐம்பத்தேழாவது

தசகம் முற்றிற்று.

अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—कीडासक्तेषु गोपेषु तद्वाचो दूरचारिणीः । खैरं
चरन्त्यो विविशुस्तृणलोभेन गह्वरम् ॥ १ ॥ अजा गावो महिष्यश्च निर्वि-
शन्त्यो वनाद्वनम् । इषीकाटवीं निर्विविशुः कन्दन्त्यो दादत्पिताः ॥ २ ॥
नेऽपश्यन्तः शून्तोपाः कृष्णरामादयस्तदा । जातानुतापा न विदुर्विचि-
न्वन्तो गवां गतिम् ॥ ३ ॥ तृणैस्तत्खुरद्विहैर्गोपदेवैर्द्वितैर्गदाम् । मार्ग-

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-வை) ஓனவிंशே நிவிஷ்நு கோபங்குலமச்யுத: ।

முகாரண்யமரண்யானேரரக்ஷதநிபானத: ॥ १ ॥

(க-வை) முஞ்ஞாரண்யத்தில் துழைந்த கோபாலர்களையும் பசுக்கட்டத்தையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் காட்டுத்தீயையவிழ்த்தி அக்காட்டுத்தீயினின்றும் சாப்பாற்றினான் என இந்த பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்தி லுபதேயிக்கப்படுகிறது. (1) (அ-ய)

ஸ்ரீகுகர் சொல்லுற்றார்—கோபாலர் கிளையாட்டிலீடுபட்ட வர்களாக இருக்கலானால் நமதிஷ்டப்பட்ட சஞ்சரிக்கின்ற அவர்களின் பசுக்கள் வெகுதூரத்தில் எஞ்சரிக்கின்றனவாய் புல்லிலுள்ள ஆவசயிலால் சட்டபானமிடத்தில் துழைந்தன. (1) ஆடுகளும் பசுக்களும் எடுகமைகளும் ஒருகாட்டினின்றும் மற்றொருகாட்டையடைந்தனவரளாய் காட்டுத்தீயினால் பீடிக்கப்பட்டுக்கதறிக்கொண்டு முள்ளிக்காட்டில் துழைந்தன. (2) ராமகிருஷ்ணதீயர்களான அந்தக் கோபாலர்கள் அப்பொழுது பசுக்களைக் காணாது துக்கத்தை யடைந்தவர்களாய் மாடுகளின் வழியைத் தேடிக்காணாதவராயினர். (3) பிழைப்பிற்குரிய ஸாதனங்களை யிழந்த அவர்கள் யாவரும் வெவ்வேறுபட்ட * எண்ணமுள்ளவர்களாய் பசுக்களின் பற்களினாலும், குளம்புகளினாலும் தண்டிக்கப்பட்ட புறங்கைக் கொண்டும், குளம்புகளால் அடையாளமிடப்பட்ட பூப்ர தேசங்களைக் கொண்டும், பசுக்களின் வழியைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். (4)

* பசுக்கள் தீக்கு சென்றனவோ, அல்லது அக்கு சென்றனவோ எனப் பலதரப்பட்ட எண்ணமுள்ளவர்களாயினர் என்பது கருத்து.

मन्वगमन्सर्वे नष्टाजीव्या विचेतसः ॥ ४ ॥ मुञ्जाटव्यां श्रष्टमार्गे क्रन्दमानं
 स्वगोधनम् । संप्राप्य तृपिताः श्रान्तास्ततस्ते संन्यवर्तयन् ॥ ५ ॥ ता
 आहूता भगवता मेघगम्भीरया गिरा । स्वनाम्नां निनदं श्रुत्वा प्रतिनेदुः
 प्रहर्षिताः ॥ ६ ॥ ततः समन्ताद्भनधूमकेतुर्यदृच्छयाभूत्क्षयकृद्भनौकसाम् ।
 समीरितः सारथिनोत्थणोन्मुकैर्विलेलिहानः स्थिरजङ्गमान्महान् ॥ ७ ॥
 तमापतन्तं परितो दवाग्निं गोपाश्च गावः प्रसमीक्ष्य भीताः । ऊचुश्च कृष्णं
 सबलं प्रपन्ना यथा हरिं मृत्युभयार्दिता जनाः ॥ ८ ॥ कृष्ण कृष्ण महावीर
 हे रामामितविक्रम । दवाग्निना दह्यमानान्प्रदन्नांस्त्रातुमर्हथः ॥ ९ ॥ नूनं

வழிதவறினதும் (1) முஞ்ஜிக்காட்டில் கத்துகின்றதுமான தமது பசுக்கூட்டத்தை அடைந்து அவர்கள் தாகத்தையடைந்தவர்களாகவும் களைத்தவர்களாகவுமாகி அங்கிருந்து திரும்பினர். (5) பசவானான கிருஷ்ணனால் மேகம்போல் கம்பிரமான வார்த்தையினால் அழைக்கப்பட்ட அந்தப் பசுக்கள் தமது பெயர்களின் சப்தத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தனவாய் எதிரோலியிட்டன. (6) பிறகு வாயினால் நன்கு வளர்க்கப்பட்டதும் அதிகமான கொள்ளிக்கட்டைகளினால் ஸ்தாவரஜங்கமங்களை யழிக்கின்றதுமான பெரிய காட்டுத் தீயானது வனத்தில் வலிப்பவைகளுக்கு நாசத்தைச் செய்துகொண்டு தைவாதினமாக நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டது. (7) நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு வருகின்ற அந்தக் காட்டுத் தீயைக் கண்டு பசுக்களும் கோபாலர்களும் பயந்தவர்களாய் பலராமனுடன் கூடின கிருஷ்ணனை மிருத்புபயத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் ஸ்ரீஹரியைப் போலச் சரண்புகுந்தவர்களாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர். (8) அதிகம் வீர்யமுள்ள ஹேகிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ள ஹேபலராம! காட்டுத்தீயினால் பொசுக்கப்படுகின்றவர்களும் சரண்புகுந்தவர்களுமான எங்களைக் காக்கக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். (9) ஸர்வதர்மங்களையுமறிந்த ஹேகிருஷ்ண! உமது பந்துக்கள் கஷ்டப்படத் தகுதியுள்ளவர்க

(1) முஞ்சா என்பதும், இஷ்டா என்பதும் நாணல்போன்ற சூர்வகைப் புல்லைக்குறிக்கும்.

त्वद्गान्धवाः कृष्ण न चाहन्त्यवसीदितुम् । वयं हि सर्वधर्मज्ञ त्वद्वाथास्व-
त्परायणाः ॥ १० ॥

ஸ்ரீஸூக உவாच—வஞ் நிசம்ய க்ருபணம் வந்நூநாம் பகவான்ஹரி: । நிமி-
லயத மா சீஷ லோசனானீத்யபாபத ॥ ११ ॥ ததேதி மீலிதாक्षேபு பகவானஸி-
முவ்ணம் । பீதவா முஸேந தந்நுக்ஷாஸாங்காபிஸா வ்யமோவயத ॥ १२ ॥ ததஸ்த
தே஽க்ஷிணயுக்மாஸ்ய புநர்மாணடீரமாபிதா: । நிசாம்ய விஸ்மிதா அஸசாத்மானம்
நாஸ மோசிதா: ॥ १३ ॥ க்ருணஸ்ய யாங்கவீரீய தயாங்கமாயானுபாவிதம் । தா-
வாஸீராத்மந: க்ஷம் வோ஽ய தம் மெநிரே஽மரம் ॥ १४ ॥ நா: சநிவத்ய சாயாஹே
சஹராமா ஜநாத்ந: । வேபு விரணயந்நோஸ்தமகாஹ்ஸேரபிஸ்டுந: ॥ १५ ॥ கோபிநாம்
பரமானந்஽அஸீத்யோவிந்யதர்சநே । க்ஷண யுகஸதமிவ யாஸாம் யேந விநாபவ-

னல்லா. இதுபாயம். காங்கள் உம்மையே நாதனாகவுடையவர்
களும் உம்மையே அத்வைதக் கொண்டவர்களுமல்லவோ ? (10)

ஸ்ரீகரு சொல்லுற்றார்—பகவானுன கிருஷ்ணன் பந்துக்
கனின் நினைமானவாந்தையைக் கேட்டுக் கண்ணொழுதுக் கொள்
வான் பரம்பாடாதிதன் என்னுள். (11) அப்படியே யாகட்டுமெ
ன்று அவர்கள் கண்ணொழுதுக்கொண்டதும் யோகாதிசனான பக
வான் வாயினுள் பரம்பமான கிருப்பை விழுங்கி அவர்களைக் கஷ்
டத்திவிட்டார். (12) பிறகு திருப்பவும் பாண்டர
மென்ற அஸபத்தியிலுள் கொண்டு சேர்க்கப்பட்ட அவர்கள் கண்
ளொத்திந்து தன்னையும் பகவானும் தாப்பாற்றப் பட்டவர்களாகக்
கண்டு ஆர்ப்பரிப்புதை யடைந்தவர்களாக ஆயினர். (13) யோக
மானவையின்று செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணனுடைய அந்த யோகவீரயத்
தையும், காட்டுத்தீவிரிஞ்சு தங்களுடைய மகனாத்தையும் கண்டு
அந்தக் கிருஷ்ணனை ஜராமரணமற்ற பரமேஸ்வரனாகவெண்ணினர்.
(14) ஜனாத்தான் பராமனுடன் கூட மாலையில் பசுக்களைத்
திரும்பிக் கொண்டு கோபாலர்சனால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவராய் வே
றுவைவாதித்துக் கொண்டு கோகுலத்தை யடைந்தார். (15) எவ
ரில்லாமல் எந்தக் கோபஸ்திரீசனுக்கு கஷணப்பொழுது கூட நூறு
அந்தன் போல வாயிற்றே அந்தக் கோபஸ்திரீசனுக்குக் கோவிர்த
னைக்கண்டதும் பரமானந்தமானது உண்டாயிற்று. (16) காட்டுத்

तु ॥१६॥ तयोस्तद्वृत्तं कर्म दावाग्नेर्मोक्षमात्मनः । गोपाः स्त्रीभ्यः समाच-
र्युः प्रलम्बवधमेव च ॥ १७ ॥ गोपवृद्धाश्च गोप्यश्च तदुपाकर्ष्य विस्मि-
ताः । मेनिरे देवप्रवरौ कृष्णरामौ व्रजं गतौ ॥ १८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्द्धे दावाग्निपानं
नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

—२५५—

தியின்னும் தங்களை விடுவித்தல் ப்ரலம்பவதைய வதம் என்ற
அவ்விருவருடைய அந்த அப்புதமான காரியத்தையும், கோபா-
லர்கள் ஸ்திரீகளிடம் சொல்லினர். (17) கோபவ்ருத்தர்களும்,
கோபிகைகளும் அதைக்கேட்டு ஆய்சரியத்தை யடைந்தவர்களாய்
பலராமனையும் கிருஷ்ணனை கோருலத்தில் வந்த தேவாரிஷ்டர்
களாக எண்ணினர். (18)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்
த்தத்தில் காட்டுத்தீயை விழுங்குதல் என்ற பத்தொன்
பதாவது அத்தியாயம்முற்றிற்று.

—•••••

நாராயணீயம்.

त्वयि विहरणाले वालजालैः प्रलंब-
प्रमथनसविलंबे धेनवः स्वैरचाराः ।

तृणकुतुकनिविष्टा दूरदूरं चरन्त्यः

किमपि विपिनमपीकाख्यमीषांवभूवुः ॥ २१५ ॥

(ப-ரை) त्वयि=நீர் वालजालैः=குழந்தைகளின் கூட்டங்களு-
டன் विहरणाले=விளையாடுவதில் ஈடுபட்டவராகவும், प्रलंबप्रमथनस
विलंबे=ப்ரலம்பபாஸனாகக் கொல்லவேண்டி தாமதித்தவராகவுமிருக்-
கும்.பொழுது, धेनवः=பசுக்கள் स्वैरचाराः=சமதிஷ்டப்படி ஸஞ்-
சரிக்கின்றனவாயும், तृणकुतुकनिविष्टा=புற்களிலாவல் கொண்டன
வாயும், दूरदूरं = வெகு வெகுதூரத்தில் चरन्त्यः = ஸஞ்சரித்துங்
கொண்டு ऐषीकाख्यम्=இஷிகமென்ற முஞ்சிப்புல் நிறைந்திருப்பது

பற்றி ஐவிரமென்ற பெயரையுடையதும், கிமபி=பிரவேசிக்கவிய
லாததுமான விபினம்=காட்டை இயாம்பூவு:=அடைந்தன. (215)

அநபிமநிதாபகௌயவூதாவநாந்தா-

ஐஹிரிமபயாநா: கானந் தீனவஸ்தா: ।

தவ விரஹவிபணா கும்பலகிரிபதாப-

பரவிரவிரவஸ்யாகுலா: ஸ்தம்பமாபு: ॥ 216 ॥

(ப-ரை) அநபிமநிதாபகௌயவூதாவநாந்தா=அறியப்படாத கோ
டைக்காலத்தின் கோடுமையையுடைய பிருந்தாவனத்தின் எல்லையி
லிருந்து யஹி:=வெளியிலுள்ள இம்=இந்த கானம்=காட்டை உபயா-
நா:=அடைந்த தா:=அந்த தீனவ:=பசுக்கள் தவ=உம்முடைய விரஹ-
விபணா:=கியோகத்தினால் தளர்ந்தனவாகவும், கும்பலகிரிபதாபபரவிர-
விரவஸ்யாகுலா:=மிகக்குடான கர்ஷ்மதாபத்தின் நிறைவினா
லேற்பட்ட தாகத்தினால் கலங்கினவைகளாகவுமாக ஸ்தம்பம்=செயலற்
பிருத்தலை அபு:=அடைந்தன. (216) (எ-று)

தநு சஹ சஹயேஹ்ரமநிவ்ய ஶுரே

கலிதசரணிமுஜாரணயசஜாதஸேதம் ।

பசுசுலமநிவிஹ்ய கிபமானுமாராந்

தவயி கதவதி ஹிஹி சர்வதா: ஶ்ரிஜ்ஞமே ॥ 217 ॥

(ப-ரை) ஶுரே!=ஹ கிருஷ்ண! தநு=பிறகு சஹயேஹ்ரம்=
தோழர்ஐந்துடன் கூட ஹ்ரம்=வெகுதூரம் அநிவ்ய=தேடி கலிதசரணி
முஜாரணயசஜாதஸேதம்=கடக்கும் வழியற்றதும் முஞ்ஜிப்புல் நிறைந்த
துமான காட்டிலேற்பட்ட சஷ்டத்தைபுடைய பசுசுலம்=பசுக்கட்
டத்தை அநிவிஹ்ய=சுற்றிலும் சுண்ணுற்று கிபம்=சீக்கிரமாக அநே-
நம்=ஓட்டிவருவதற்குவெண்டி. அராந்=அவற்றினருகில் தவயி=நீர்
கதவதி=போனபொழுது அஶ்ரி: =அத்தியானது சர்வதா: =பசு, கோபா
லர் இவர்களைச் சுற்றிலும் ஹிஹி=ஹ்ரி என்ற சப்தத்துடன் ஜ்ஞமே=
கிருத்தியையடைந்தது. (217) (எ-று)

சகலஹரிதி தீதி தோரஹாஹ்ரமீ

சிவிநி விஹதமாரா அர்ஹதா இவார்தா: ।

அஹ ஶுபநவந்யோ பாஹி பாஹிதி சர்வ

சரணமுபகதாஸ்வா தாபஹாரிசெகம் ॥ 218 ॥

(ப-ரை) சகலஹ்ரிதி=எல்லாத்திக்குகளிலும் சிவினி=நெருப்
பானது விராஜாநாமி=கொடுமைவாய்ந்த பார்ப்பாம் என்ற ஒளியி
னால் பயத்தை விடாவிக்கின்றதாய் தீபி=பிரகாசிக்கும்கால் விஹதமா-
நா: = வெளியில் வரவழியையறியாதவர்களும் அர்ஹதா: = பாதி
பொசுக்கப்பட்டவர்களும்மான சர்வ=பாவரும் (பசுக்களும் கோபாலர்
களும்) அநா இவ=ஸாம்ஸாரிகமான துக்கத்தையடைந்தவர்கள் போல
அஹ! =அந்தோ! அந்தோ! புவனவந்தா! =எல்லா உலகுக்கும் பந்து
வான கிருஷ்ண! பாஹி பாஹி=காரும் காரும் என தாபஹாரம்=தாபத்
தைப் போக்குகின்ற த்வாமேகம்=உம்மொருவரையே ஶரணமுபகதா: =
சரண்புகுந்தனர். (218) (எ-று)

அலமலமதிமீத்யா சர்வதா மிலயத்வம்

தசமதி தவ வாசா மிலிதாஷேபு தெபு ।

கநு தவதஹநாஸௌ கௌ முஜாதவி சா

சபதி வவூதிரு தெ ஹந்த பாண்டிரதேசு ॥ 219 ॥

(ப-ரை) அதிமீத்யா=அதிகமான பயத்தினால் அலமலம்=போ
தும் போதும் சர்வதா: =யாவரும் தசம்=கண்ணை மிலயத்வம்=மூடித்
கொள்ளுங்கள் இதி=என்ற தவ=உம்முடைய வாசா=வார்த்தையினால்
தெபு=அவர்கள் மிலிதாஷேபு=முடப்பட்ட கண்களையுடையவர்களாக
வானபொழுது அசௌ=இந்த தவதஹ: =காட்டுத்தியானது கநு=எங்கே
யோ, சா=அந்த முஜாதவி=முஞ்ஜிக்காடானது கௌ=எங்கேயோ
(இரண்டும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மாயமாய் மறைந்துவிட்டது
என்பது கருத்து.) சபதி=உடனேயே தெ=அவர்கள் பாண்டிரதேசு=
பான்மரமென்ற ஆலமரமிருக்குமிடத்தில் வவூதிரு=இருப்பவர்களாக
வாயினர். ஹந்த=இது வெகு ஆப்சரியமாகவிருந்தது. (219) (எ-று)

ஜய ஜய தவ மாயா கையமீசேதி தெபா

நுதிமிருதிதாசா வதநானாவிலாச: ।

புனர்பி விபினாந்தே ப்ராக்ர: பாடலாதி-

ப்ரஸவநிகரமாத்ரபாஹ்வமாமுநாவே ॥ 220 ॥

* உலகில் ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தையடைந்தவர்கள் அத்தகைய
தாபத்தைப்போக்கும் ஸ்ரீகோபாலன் ஒருவரையே எவ்விதம் சரண்புகு
வாரோ அவ்விதமே இதுவுமிருந்தது என்பதுகருத்து.

(௧-௨௮) हे ईश ! = ஹே ஈசனே ! जय जय = லோகோத்தரமாக அழிவாக इयम्=இது तव=உம்முடைய का=என்ன माया=மாயை इति=என तेषाम्=அவர்களுடைய नुतिभिः=வந்தோத்திரங்களுக்குல் उदित-
 हासः=உண்டுபண்ணப்பட்ட சிரிப்பையுடையவராகவும் वदनानावि-
 हासः=அமைச்சர்கள் படைத்தவரான கிளையாட்டையுடையவராக
 வும் கொண்டு पाटलादिप्रसवनिकरमात्रग्राह्यमानुभावै=பாதிரி முதலிய
 புஷ்பங்களின் கூட்டத்தினால் மட்டுமே அழியக்கூடிய வெய்யில் கால
 மாலிபாமையுடையதான विपिनान्ते=பிரஞ்சாவனத்தின் நடுவில் पुन-
 रपि=திரும்பவும் प्राचरः=அஞ்சரித்து வந்தீர். (220) (௧-௨௮)

त्वयि विमुखमिवोच्चैस्तापभारं वहन्तं

तवभजनवदन्तः पङ्कमुच्छोपयन्तम् ।

तव भुजवदुदञ्चद्भूरितेजःप्रवाहं

तपसमयमनैवीर्यामुनेषु स्थलेषु ॥ २२१ ॥

(௧-௨௮) उच्चैः=மேன்மேலும் तापभारम्=தாபங்கமையை (அதா
 வது:—ஆத்யாத்திக) अतिपेनादिक अतितापिकात्तापानादिभ कृत्कर्त्त
 वामेनया एवम्) वहन्तम्=வஹித்தின்ற (அனுபவித்தின்ற) त्वयि=உம்
 கிளையத்தில் विमुखमिव=பந்திரில்லாதவனாப்போல उच्चैस्तापभारम्=
 மேன்மேலும் அதிகப் பூட்டை वहन्तम्=உண்டுபண்ணுகின்றதும்,
 अन्तः=உள்விலுள்ள (மனத்திலுள்ள) पङ्कम्=பாபத்தை उच्छोप-
 यन्तम्=முற்றிலும் போக்குகின்ற तवभजनवत्=உமது பக்தியைப்
 போல अन्तः=உகி குளம் இவற்றிலுள்ளிலிருக்கின்ற पङ्कम्=சேற்றை
 उच्छोपयन्तम्=உலர்த்திகுகின்றதும், उदञ्चद्भूरितेजःप्रवाहम्=மேன்
 மேலும் கிருத்தியாகிக்கொண்டிருக்கின்ற அதிக பராக்கிரமத்தின்
 பெருக்கையுடைய तव=உம்முடைய भुजवत्=தோளைப்போல उदञ्चद्
 भूरितेजःप्रवाहम्=மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிற வெய்யிலின்
 பெருக்கையுடையதமான तपसमयम्=சரிஷ்மகாலத்தை यामुनेषु=
 மமுனையையடுத்துள்ள स्थलेषु=இடங்களில் अनैवीः=கழித்தீர். (221)

तदनु जलदजालैस्त्वहपुस्तुल्यभाभिः

विकसदमलविद्युत्पीतवासोविलासैः ।

सकलभुवनभाजां हर्षदां वर्षवेलां

क्षितिधरकुहरेषु स्वैरवासी व्यनैपीः ॥ २२२ ॥

(ப-ரை) தदनु=பிறகு त्वद्गुस्तुल्यभाभिः=உமது சரீரத்துக் கொப்பான (அதாவது: கருத்த) கார்த்தியையுடையனவும், विकसद-
मलविद्यपीतयासांचिलासैः=மின்னுகின்றதும், அழுக்கற்ற துமான
மின்னல்களாகிற பீதாம்பரத்தின் சோபையையுடையனவுமான
जलदजालैः=மேகக்கூட்டங்களினால் सकलभुवनभाजाम्=எல்லா வுல
கங்களிலுமிருக்கின்ற ப்ராணிகளுக்கும் हर्षदाम्=சந்தோஷத்தைத்
தருகின்ற वर्षवेलाम् = வர்ஷாகாலத்தை क्षितिधरकुहरेषु = மலையின்
குறைகளில் स्थैरवासी=தன திஷ்டப்படி வலிக்கின்றவராய் अनैवीः=
போக்கினர். (222) (எ-று)

कुहरतलनिधिष्ठं त्वां गरिष्ठं गिरीन्द्रः

शिखिकुलनवकेकाकाकुभिः स्तोत्रकारी ।

स्फुटकुटजकदम्बस्तोमपुष्पाञ्जलिं च

प्रविदधदनुभेजे देव गोवर्धनोऽसौ ॥ २२३ ॥

(ப-ரை) देव!=ஹே தேவனே! गिरीन्द्रः=பர்வதப்ரேஷ்டனான
असौ=இந்த गोवर्धनः=கோவர்த்தன மலையானது कुहरतलनिधिष्ठम्=
குறைறயின் தரையிலுட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றவரும் गरिष्ठम्=
மஹானுபாவருமான त्वाम्=உம்மை शिखिकुलनवकेकाकाकुभिः=மயில்
கூட்டங்களின் புதிதான கேகா என்ற சப்தமாகிற காகுகளினால்
(பக்திப்பெருக்கினால் வெளியிடப்பட்ட விசேஷ வார்த்தைகளினால்)
स्तोत्रकारी=ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டும் स्फुटकुटजकदम्बस्तोम-
पुष्पाञ्जलिम्=மலர்ந்த காட்டுமூல்லை அடப்பமரம் இவற்றின் கூட்டங்
களினால் புஷ்பாஞ்சலியை विदधच्च=செய்து கொண்டும் अनुभेजे=
உபாலித்து வந்தது. (223) (எ-று)

अथ शरदमुपेतां तां भवद्भक्तचेतो-

विमलसलिलपूरां मानयन् काननेषु ।

तृणममलवनान्ते चारु सञ्चारयन् गाः

पवनपुरपते त्वं देहि मे देहसौख्यम् ॥ २२४ ॥

(ப-ரை) पवनपुरपते!=குருவாயுருக்குப் பதியான கிருஷ்ண !

अथ=பிறகு भवद्भक्तचेतोविमलसलिलपूराम्=உமது பக்தனுடைய சித்
தம்போலத் தெளிந்த ஜலப்பெருக்கையுடையதும், उपेताम्=அடி
ஸரிணியான நாயிகைபோல ப்ராப்தமானதுமான ताम्=அந்த

अथ विशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—ततः प्रावर्तत प्रावृट् सर्वसत्त्वसमुद्भवा । विद्योत-
मानपरिधिर्विस्फूर्जितनभस्तला ॥ १ ॥ सान्द्रनीलाम्बुदैर्व्योम सविशुस्त-

द्वारम्=சரத்குழாவை கானனேழு=மரடுகளில் மானயந்=புதித்ததுக்கொண்
டும் அமலபநாந்=அழுக்கற்ற (ஆன்வது அழகிய) காட்டின் நடுவில்
நா: =பக்கங்களை சாரு=ஆழமிய (பசுமையான) துளம்=புன்னை சञ्चारयन्=
மேயச் செய்தகொண்டும் இருந்த த்வம்=நீர் மே=எனக்கு தேहसौख्यम्=
சரிச சவுக்கியத்தை தேहि=தருவி மாக. (224) (எ-று)

இவ்விதம் பசு, கோபாலர் இவர்களைக் காட்டுத்தீயினின்றும்
விவேதித்தலை வர்ணிப்பதும், குறுக்களை வர்ணிப்பதுமான
நம்பந்தேட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

(அ-வை) विशे प्रावृट्छरच्छोभावर्णनेन वनोचिताः ।

प्रावृट्क्षीडा निरूप्यन्ते गोपरामयुजो हरेः ॥ १ ॥

देयादेयोपमानेन प्रावृट्छरद्वதுश्रियोः ।

वर्णनत्वञ्चैश्वर्यकृणलीलाविवक्षया ॥ २ ॥

(அ-வை) மறைக்காலம் சரத்காலம் இவற்றை வர்ணித்தல்
வாயிலாக பிரம்ம பரமாமன் இவர்களுடன் சேர்ந்த ஹரியினுடைய
வனவாஸத்துக்குறித்தங்ளான வர்ஷாகால பரிடைகள் இந்த இருப
தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. (1) விடத்தக்கதை
யும், எடுக்கத் தக்கதையும் உபமானமாகக்காட்டி வர்ஷருது சரத்
ருது இவற்றின் சோபையை வர்ணித்தலானது அப்புதமான ஐஸ்
வரியம் வாய்ந்த ஸூகிருஷ்ணனுடைய விஷ்ணுச் சொல்லவேண்டி
யாம். (2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லவற்றார்—பிறகு எல்லா ப்ராணிகளுடையவும்
உத்தபத்தியையுடையதும், மிக்கப்ரகாசிக்கின்ற கோட்டையையுடைய
தும், நன்கு உலங்கின ஆகாசப்ரதேசத்தையுடையதுமான வர்ஷா
காலமானது ஆரம்பமாகிற்று. (1) மின்னல் இடி முழக்கம் இவற்

नयितुभिः । अस्पृज्योतिराच्छन्नं ब्रह्मेव सगुणं वभौ ॥ २ ॥ अष्टौ मा-
सान्निपातं यद्वृष्याब्धोदमयं वसु । स्वगोभिर्मोक्तुमारिभे पर्जन्यः काल
आगते ॥ ३ ॥ तडित्वन्तो महामेवाध्वण्डध्वसनवेपिताः । ग्रीणनं जीवनं
ह्यस्य मुमुचुः करुणा इव ॥ ४ ॥ तपःकृशा देवमीढा आसीद्वर्षीयसी
मही । यथैव काश्यपसस्तनुः संप्राप्य तत्कलम् ॥ ५ ॥ निशामुखेषु

ஹடன் கூடின நெருக்கமான கருத்தமேகங்களினால் மறைக்கப்பட்ட
ஆகாசமானது தெளிவற்ற ஜ்யோதிஸ்ஸை (ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தை)
யுடையதும், ஸ்குணமும் (ஸ்த்வம் மஹஸ் தமஸ் என்ற குணங்களுக்கு
வசப்பட்டதும்) ஆன ப்ரம்ஹம் போல (ஜீவத்தன்மையையடைந்த
ப்ரம்ஹம் போல) விளங்கிற்று.* (2) எட்டு மாதங்கள் முழுதும்
தனது கிரணங்களால் பூமியினின்றும் குடிக்கப்பட்ட ஜலமயமான
யாதொரு பெருளுண்டோ (அதைக்) காலம்வந்ததும் பார்ஜன்யன் =
ஸூரியன் (*) திருப்பிக்கொடுப்பதற்கு ஆரம்பித்தான். (3) மின்ன
ஹடன் கூடின பெரிய மேகங்கள் பெரிய காற்றினுலசைக்கப்பட்ட
னவாய்க் கொண்டு கருணை நிரம்பின மஹான்கள் போல இந்த வுல
குக்குந் திருப்தியைத் தரும் ஜலத்தை வர்ஷித்தன.(0) (4) கோ
டைக் காலத்தினால் இளைத்ததும்(பின்னர்) பார்ஜன்யதேவனால் நனைக்
கப்பட்டதுமான பூமியானது காம்யமான தவஞ்செய்கின்றவரின்
தேஹமானது தேவனால் தரப்பட்ட அத்தவப்பயனை நன்கு அடைந்த
பின்னர் எவ்விதம் பெருக்குமோ அவ்விதம் பெருத்ததாகவாயிற்று.
(5) இரவின் தொடக்கங்களில் இருளினால் மினுமினுப் பூச்சிகள்

* மின்னல் ஸத்வகுணத்துக்கும், கர்ஜிதம் ரஜோகுணத்துக்கும்,
மேகம் தமோகுணத்துக்கும் உபமையாக்கப் பட்டதெனக் கொள்ளவும்.

(*) இதனால் கப்பம் வாங்குவதும், சமயம்வந்தபோது ஜனங்களுக்கு
அதைத் திருப்பிக்கொடுப்பதுமான ராஜாக்களுடைய செய்கை குசிப்பிக்
கப்பட்டது.

(0) இதனால் தயாவான்கள் தாபமுறும் ஜனங்களைக் கண்டு இரங்
கினவர்களாய்த் தமது ஜீவனத்தையும் (உயிரையும்) கூட விடத்துணிவது
எவ்விதமோ அவ்விதமே மேகங்களும் தாபமுறும் உலகைக்கண்டு வாயுவி
னால் அசைக்கப்பட்டனவாய் ஜலத்தை வர்ஷித்தன என வுபதேசிக்கப்
பட்டது.

खद्योतास्तमसा भान्ति न ग्रहाः। यथा पापेन पाखण्डा न हि वेदाः कलौ
युगे ॥ ६ ॥ श्रुत्वा पर्जन्यनिनदं मण्डूका व्यखुजन्निरः। तूष्णीं शयानाः
प्राग्यद्वद्वाक्प्राणा नियमात्यये ॥ ७ ॥ आसन्ननुत्पथवाहिन्यः क्षुद्रनद्योऽनुशु-
ष्यतीः। पुंसो यथाऽस्वतन्त्रस्य देहद्रविणसंपदः ॥ ८ ॥ हरिता हरिभिः
शष्पेन्द्रिगोपिंश्च लोहिता। उच्छिखलीन्ध्रवृत्तत्राया नृणां श्रीरिव भूरभूत् ॥
९॥ क्षेत्राणि सस्यसंपद्भिः कर्षकाणां मुदं ददुः। धनिनामुपतापं च देवा-

விளங்கினவெயன்றி கிரஹங்கள் பிரகாசிக்கவில்லை. அது கலியுகத்
தில் பாபத்தினால் வேதவிருத்த மார்க்கத்தனெயன்றி வேதங்கள் எங்
லிதம் பிரகாசிக்காமோ அதுபோலவிருந்தது.* (6) தவக்களோகள்,
மேகங்களின் கர்ஜனையைக்கேட்டு நீத்பகர்மத்தின் முடிவில் ஆசிரிய
ரின் சப்தத்தைக்கேட்டு முன்னர் மௌனமாகப் பதித்திருந்த ப்ராம்
ஹண விஷயங்கள் போலத் தமது வாக்வை வெளியிட்டன. (7)
கோடைகாலத்தில் வறண்டுபோயிருந்த அற்பகதிகள் இந்திரியவசப்
பட்ட அல்லது வளருக்கும் அடங்காத புருஷனுடைய தேஹம்,
பணம் இவற்றின் ஸைவங்கள் போல வழி கடந்து செல்லுகின்றன
வாயவாயின. (8) பணம் புற்களால் பசுவை நீரம் வாய்த்ததும், பட்
டுப் பூர்மிகளால் சிவந்ததும், நாய்க்குடைகளினாலேற்பட்ட நிழலை
முடையதுமான பூமியானது அரசர்களின் சேனாநுபமான ஸம்பத்
தானது போலவாயிற்று. (9) கெல்லியாயும் வயல்கள் உழவு தொ
ழில் செய்வார்க்குப் பயிர்களின் நிறைவுகளினால் சந்தோஷத்தையு
ம், (பழை பொழியதும் பொழியாததும்) அதவாதினம் என்பதை
மறியாதவர்களான தனிகர்களுக்கு அனுதாபத்தையும் கொடுத்தன.†

* இதனால் கலியுகத்தில் வேதவிருத்த மார்க்கத்தைப் பின்பற்றின
வர்களுக்குப் பாபவசத்தால் பெருக்கும் வலதிகர்களான ஸாஸுக்களுக்குத்
நீமையும் குசிப்பிக்கப்பட்டது.

† உரவாகாலத்தில் தொடர்ந்து மழையெய்தால் ப்ரியங்கு (இது ஞா
பல் என்பதும். ஞாபல் என்பதத்தத் தமிழகராதியில் குங்குமமரம், கொ
க்கு மரம், பொன்னுலகை முதலிய பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது) முத
லியான பலித்ருப்பயிர்ச்சிவர்க்குச் சந்தோஷத்தைத் தருகின்றன. மழை
ஒய்தால் முட்கூறியவற்றின் பலிதம் குறையுமாதலால் தனிகர்களுக்கு
(அத்தகைய மரங்களின் முதலாளிக்குத்) தாபத்தைத் தருகின்றன என
ஸ்ரீதீர்வலியாக்கியானத்தில் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

धीनमजानताम् ॥ १० ॥ जलस्थलौकसः सर्वे नववारिनिपेक्षया । अविश्व-
द्रुचिरं रूपं यथा हरिनिपेक्षया ॥ ११ ॥ सरिद्धिः सङ्गतः सिन्धुश्चुक्षुभे
श्वसनोमिमान् । अपकयोगिनश्चित्तं कामाक्तं गुणयुग्यथा ॥ १२ ॥ गिरयो
वर्षधारभिर्हन्यमाना न विव्यधुः । अभिभूयमाना व्यसनैर्यथाधोक्षजचेत-
सः ॥ १३ ॥ मार्गा बभूवुः संदिग्धास्तृणैश्छिन्नाह्यसंस्कृताः । नाभ्यस्यमानाः
श्रुतयो द्विजैः कालहता इव ॥ १४ ॥ लोकवन्धुषु मेघेषु विद्युतश्चलसौहृदाः ।
स्थैर्यं न चक्रुः कामिन्यः पुरुषेषु गुणिविव ॥ १५ ॥ धनुर्वियति माहेन्द्रं

ஐலத்திலும் தரையிலும் வலிப்பனவெல்லாம் புதிதான ஜலத்
தை நன்கு குடித்தமைபற்றி (1) ஹரியினுடைய ஸேவையினால்
போல அழகிய ரூபத்தைத் தரித்தன. (11) நதிகளுடன் கூடின
தும், காற்றினால் அலைகளுள்ளதுமான சமுத்திரமானது, காமம்
நிறைந்ததும் பரிபக்வ நிலையையடையாததுமான யோகியினுடைய
கிந்தமானது விஷயங்களுடன் கூடினால் எப்படியோ அப்படி கலக்
கத்தையடைந்தது. (12) மலைகள் மழைத்தாரைகளால் அடிக்கப்
படினுங்கூட துக்கங்களால் பிடிக்கப்பட்டனுங்கூட அதோக்ஷஜ (ஸ்ரீகி
ருஷ்ண) னிடத்தில் செலுத்தின புத்தியையுடையவர்கள் போல
அசையாதிருந்தன. (13)

வழிகள் புற்களால் மறைக்கப்பட்டனவாகவும், கால்பட்டுத்
தேயாதனவுமாகி ப்ராம்ஹணர்களால் ஆகிருத்தி செய்யப்படாதன
வும்காலத்தால் ஹதங்களும் (வெகுகாலம் சொல்லப்படாமைபற்றி
மறந்துபோனவும்) ஆன வேதங்கள் போல சந்தேஹிக்கக்கூடிய நிலை
யையடைந்தனவாகவாயின. (14) மின்னல்கள் லோகபந்துக்களான
மேகங்களில் சலித்த பற்றுள்ளனவாகவாகி வியபிசாரிகளான ஸ்திரீ
கள் நற்குணம் வாய்ந்த புருஷர்களிடத்திற்போல நிலைத்து நின்றலை
யடையவில்லை (15) இந்திர தனுஸ்ஸானது குணமற்ற (ஞானற்ற)
தாயினுங்கூட கர்ஜிதம் முதலிய குணமுள்ள ஆகாசத்தில் குண ஸம்

(1) ஹரிஸேவையானது பரமதர்ம ரூபமாகவும் பரமசுகரூபமாகவு
மிருப்பதால் அதிலிடுபட்டவர்க்கு உடனேயே அழகிய ரூபங்களுண்டா
கின்றன என்பது கருத்து.

निर्गुणं च गुणिन्यभात् । व्यक्तं गुणव्यतिकरेऽगुणवान्गुणयो यथा ॥ १६ ॥
 न रराजोऽपुपश्यतः स्वयंभ्योऽस्माराजितैर्घ्नैः । अहंमया भासितया स्वभासा
 पुण्यो यथा ॥ १७ ॥ मेधागमांसवा हृष्टाः प्रत्यनन्दन् शिखण्डिनः ।
 गृहेषु तप्ता निर्विण्णा यथाच्युतजनागमे ॥ १८ ॥ पीत्वापः पादपाः पञ्चि-
 रासन्नानात्ममूर्त्यः । प्रापश्चामास्तपसा श्रान्ता यथा कामानुसेवया ॥ १९ ॥
 सरस्वशान्तसोऽधस्तु न्यूपुरङ्गापि सारसाः । गृहेष्वशान्तकृत्येषु त्रास्या
 इव दुराशयाः ॥ २० ॥

जलौघैर्निरभिद्यन्त सेतवो वर्षतीश्वरे । पाखण्डिनामसह्यैर्दिवेदमार्गाः

பக்தம்பெற்ற வயத்தமான பரபலந்தத்தில் உண்மையில் குணவாய்ந்த
 தமற்ற புருஷன் போல (திருக்குணபரம்பலம்போல) விளங்கிற்று.
 (16) தன்னுடைய ஸ்திரீயினால் பரகாசிப்பிடுக்கப்பட்ட மேகங்களி
 னால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரன் & தனதுதன்வகுபலாதன்வியத்தினால்
 பரகாசிப்பிடுத்தப்பட்ட அழகன்காத்தினால் மறைக்கப்பட்ட புரு
 ஷன்போலத் தெளிவாய் விடும் வில்லை. (17) மேகங்களின் வரவி
 னால் சந்திரனுத் தெய்வமானவன் அம் தனதுபற்றியே கொழுப்பேறின்
 வையகுமரன் மயில்கள், குடும்பபலனுதிகாரியங்களினால் தாபத்தை
 யடைந்தவர்களும் அந்ததுபற்றியே மறைக்கியத்தை யடைந்தவர்
 களுமான் வரதில் லாசரிப்பகுணங்கள் வந்ததும் ஸந்தோஷிப்பது
 போலிருந்தன. (18) மரங்கள் வேர்களினால் ஐந்ததைக் குடித்து,
 முய்வப் தாய்லலினால் இத்தவர்களும்களைத்தவர்களுமான் ஐனங்
 கள் பின்னர் வேண்டிய பொருளின் சேவையினால் போல அனேக
 ருமுமுள்ள தேறைமுள்ளனவாக வாயின. (19) லேற அங்க! சக்
 திரவாசங்கள் சேர் முள்ளு முதுவியவை நிறைந்தனவாயினுங்குட
 தடாசங்களில் செட்ட சித்தமுள்ள முடர்கள் ஓயாததாய்ங்கள்
 நிறைந்த விட்டில் போல வலிந்துவந்தன. (20) கலியில் பாஷண்
 டிரவின் (வலிதனாய்ந்தாரப்பெருநவர்களின்) கெட்டவாதங்களி
 னால் வேதமாய்க்கங்கள்போல இந்தின் மழையைப் பொழியுங்கால்

* அல்லது ஸமாஸா=நான் வித்வான், கொடையாளி, நான்
 என்றதாதிமான கொடுத்தத் தோற்றத்தினாலோபிக்கப்பட்ட அறங்கா
 தத்தினால் என தென பொருளும் ஸ்திரீயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

कलौ यथा ॥ २१ ॥ व्यमुञ्चवायुभिर्नुज्ञा भूतेभ्योऽधामृतं घनाः । यथा-
 शिषो विश्वतयः काले काले द्विजेरिताः ॥ २२ ॥ एवं वनं तद्वर्षिष्ठं पक्-
 खर्जूरजम्बुमत् । गोगोपालैर्वृतो रन्तुं सबलः प्राविशद्वरिः ॥ २३ ॥ धेन-
 वो मन्दगामिन्य ऊधोभरिण भूयसा । ययुर्भगवताहता द्रुतं प्रीत्या स्नुत-
 स्तनीः ॥ २४ ॥ वनौकसः प्रमुदिता वनराजीर्मधुच्युतः । जलधारा गिरे-
 नोदानासन्ना ददृशे गुहाः ॥ २५ ॥ कचिद्वनस्पतिकोडे गुहायां चाभिव-
 र्पति । निर्विश्य भगवान्निमे कन्दमूलफलाशनः ॥ २६ ॥ दध्योदनं समानीतं

ஏற்பட்ட ஜலப்பெருக்குரளினால் சறைகள் உடைந்து போயின.
 (21) ராஜாக்கள் புரோஹிதர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த
 ந்தக்காலத்தில் வேண்டுவனவற்றைக் கொடுப்பது போல மேகங்கள்
 காற்றினால் அசைக்கப்பட்டனவாய் ப்ராணிகளுக்கு அப்பொழுது.
 ஜலத்தைக் கொடுத்தன. (22) இவ்விதம் அதிகம் ஸமிருத்தி(நிறைவு)
 யுள்ளதும், பழுத்த பேரிச்சை, நாகை முதலிய மரங்களையுடையது
 மான அந்த வனத்தில் பசு, கோபாலர் இவர்களால் சூழப்பட்ட
 வரும் பலராமனுடன் கூடினவருமான கிருஷ்ணன் வீளையாவதற்
 குவேண்டி பிரவேசித்தார். (23) பெருத்த மடியின் சுமையினால்
 மெள்ளமெள்ள நடக்கின்ற பசுக்கள் பசுவானால் அழைக்கப்படவே
 மடியினின்றும் பெருகின பாலையுடையனவாய் ப்ரீதியினால் வேக
 மாக ஓடிவந்தன. (24) அச்யுதனான கிருஷ்ணன் மிக்கச் சந்தோஷத்தை
 யடைந்த வேடுவஸ்திரீகளையும், தேனைப்பெருக்குகின்ற மரக்கூட்டங்
 களையும், மலையினின்றும் விழுகின்ற நீர்த்தாரைகளையும், அவற்றின்
 சப்தங்களையும், *அருகிலுள்ள குறைசளையும் கண்ணுற்றார். (25)
 ஒருஸமயம் * இந்திரன் மழைபொழியுங்கால் பசுவானான கிருஷ்
 ணன் குறையில் ப்ரவேசித்து கிழங்கு வேர் பழம் இவற்றைச் சாப்
 பிட்டுக் கொண்டு ஸந்தோஷித்தார். (26) பலராமனுடன் கூடின
 வராய் கூடவிருந்து சாப்பிடத்தகுந்தவர்களான (ஸ்ரீதாமா முதலிய)
 கோபாலர்களுடன் கற்பாறையில் ஓடுகின்ற ஜலத்தினருகிலுட்கார்

* वनस्पतिकोडे = என்பது மூலம். இதற்கு வனஸ்பதிகளுக்கு
 (மரங்களுக்கு) க்ரோடத்தை முகத்தை-அதாவது: முனையத்தருகின்ற
 இந்திரன் என்றும், அல்லது விருகங்களின் அடியில் என்றும் வம்சதரர்
 பொருள் கூறியிருக்கிறார்.

शिलायां सलिलान्तिके । सम्भोजनीयेर्बुभुजे गोपेः सङ्कर्षणान्वितः ॥
 २७ ॥ शाद्वलोपरि संविश्य चर्वतो मीलितेक्षणान् । तृप्तान्वृषान्वत्सरा-
 ग्नाश्च स्वोद्योन्नयमाः ॥ २८ ॥ प्रावृद्धियं च तां वीक्ष्य सर्वभूतमुदाव-
 हाम् । भगवान्पूजयाञ्जकं आत्मशक्त्युपबृंहिताम् ॥ २९ ॥ एवं निवसतो-
 स्तस्मिन्प्राप्तेश्वयोर्व्रजे । शरत्समभवद्ब्रह्मा स्वच्छाम्बुपरिपानिला ॥ ३० ॥
 शरदा नीरजोत्पत्या नीराणि प्रकृतिं ययुः । भ्रष्टानामिव चेतांसि पुनर्यो-
 गनिषेधया ॥ ३१ ॥ व्योम्नोऽब्दं भूतशावन्यं भुवः पङ्कमपं मलम् । शरज्ज-

ந்துமொண்டு விட்டிவிருந்து கொண்டுமொடப்பட்ட தயிர்சாதத்தைச் சாப்பிட்டார். (27) பகவானான கிருஷ்ணன் புத்தறையில் படுத்துக் கொண்டு கண்டவோ மூடிக்கொண்டு அமைவுபெயர்நின்றனவும் திருப்தியையடைந்தனவுமான கிருஷ்ணங்களையும், மட்டுமேந்த கண்டனகளையும், தாமது மடியில். பாரத்தினால் ஸ்ரமத்தை யடைந்த பசுக்களையும், தவது சந்தியினால் கிருத்தி செய்யப்பட்டதும் எல்லா மாணிகளாகவும் சந்தோஷத்தைத் தருகின்றதுமான அந்த வர்ஷாகால சொனையையும் கண்ணாற்று சந்தோஷித்தார். (28-29)

பாசுகிருஷ்ணர்கள் இவ்விதம் அந்தக் கோகுலத்தில் வசித்து வருவால் மோகப்பற்றதும் தெளிந்த ஜலத்தையுடையதும் சாந்தமான சாற்றையுடையதுமான சரத்ருதுவானது உண்டாயிற்று. (30) தாமஸபூஷ்பர்வரி னுத்பத்தியையுடையதான சரத்ருதுவினால் யோசப்ரஷ்டர்வரின் கித்தங்கள் திரும்பவும் யோகானுஷ்டாபத்தினால் போல ஜலங்கள் ஸ்வபாவத்தை (தனக்கியற்கையான தெளிவை) அடைந்தன. (31) * நான்கு ஆஸ்ரமிகளுடையவும்

* பிறும்ஹாரி, கிருஷ்ணன், வானப்ரஸ்தன், வன்யாஸி, என நான்கு ஆசிரமங்கள். அவர்களுள் பிறும்ஹசாரிக்கு குருவுக்குவேண்டி தர்ப்பம் எயிற்று முதலியவற்றைக் கொண்டுவருதல் மூலம் நேரும் கஷ்டத்தை ஹரிபத்தியானது போக்குவது போலும், கிருஷ்ணனுக்கு குழந்தை முதலியவற்றைத் தர்ப்பவாண்டுகும் கிலேசத்தை ஹரிபத்தியானது போக்குவது போலும், வன்யாஸிக்கு காமாதிவாஸனாமேற்படும் அழுக்கை ஹரிபத்திபோக்குவதுபோலும் குத்தது என்றும். அதாவது:—பகவத்பத்தி

ஹாஸ்மிணி க்ருணே ஶக்திர்யதாஸுபம் ॥ ௩௨ ॥ சர்வஸ்வம் ஜலதா ஹிவா விரே-
 ழு: ஶுப்வர்வச: । யதா த்யகூபணா: ஶாந்தா முநயா முக்கிலிஷ்பா: ॥ ௩௩ ॥
 கிரயா முமுகுஸ்தாயம் கச்சிந் முமுகு: ஶிவம் । யதா த்நாநமூதம் காலே ஶானிநா
 ததநே ந வா ॥ ௩௪ ॥ நேவாவிதந்ஷீயமாணம் ஜலம் காபஜலேசுவா: । யதாபுரந்வஹ்
 ஶய்யம் நரா மூடா: குடுஸின: ॥ ௩௫ ॥ காபவாரிசுவாஸ்தாபமவிதந் ஶரதக்
 ஜம் । யதா தரித்ர: க்ருபண: குடுஸ்யவிஜிதேந்திரய: ॥ ௩௬ ॥ ஶநே: ஶநேஜு:

சஷ்டத்தைக் கிருஷ்ணபக்தி எவ்விதம் போக்குமோ, அவ்விதம்
 சரத்காலமானது ஆகாசத்தினின்றும் மேகத்தையும், ப்ராணிகளின்
 நெருங்கின வாஸத்தையும், பூமியினது சேற்றையும், ஜலங்களின்
 அழுத்தையும் போக்கிற்று. (32) மேகங்கள் தன்னிடமுள்ள ஜலம்
 யாவையும் வர்ஷித்து விட்டு வெளுத்தகாந்தியுள்ளனவாய்க் கொ
 ண்டு, புத்திசேஷனை, வித்தேஷனை, லோகேஷனை இவற்றைவிட்ட
 வர்களும், விலக்கப்பட்ட பாபத்தைபுடையவர்களும், ஆனதுபற்றி
 யே சாந்தர்களும் (மனதடக்கமுள்வவர்களும்) ஆன முனிசுள் போல
 விளங்கின. (33) க்ருணிகளான பெரியார் தனது அனுபவத்தி
 லுள்ள க்ருணாமுதத்தை யாவர்க்கு முபதேசிக்காது (அவ்வுபதேசம்
 பெறத் தகுதியுள்ள) சிலருக்கே கிருபையினுபதேசிப்பதுபோல
 மலைகள் தெளிந்த ஜலத்தை சிலவிடத்தில் மட்டும் பெருகவிட்டனவே
 அன்றி எல்லாவிடத்திலுமில்லை. (34) அற்பமான ஜலமுள்ளவிடத்
 தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மீன்முதலியவைகள் ஜலம் குறைந்து கொண்டு
 வருவதை, குடும்பிகளும் மூடர்களுமான மனிதர்கள் ஒவ்வொரு
 நாளும் தேய்ந்துகொண்டுவரும் ஆயுளைப்போல அறிந்துகொள்ளா
 மலே இருந்தன. (35) அற்பமான ஜலமுள்ளவிடத்தில் ஸஞ்சரிக்க
 இன்ற ப்ராணிகள், தரித்ரனும், கிருபணனும் (கிடைத்ததை விட்டு
 விட மனமில்லாதவனும்) குடும்பியும் இந்திரியஜயமற்றவனுமான
 மனிதன் போல சரத்காலத்திய சூரியனுண்டான தாபத்தை யனு
 பவித்தன. (36) தீரர்கள் (புத்தியைத் தன்வசமாக்கினவர்கள்) சரி

யுடன் பிருமஹசர்யாத்யாசர்மதர்மானுஷ்டானம் செய்பவற்குத் தமது
 அனுஷ்டானம் ஈச்வராராதனம் என்ற எண்ணமுண்டாகுமேயன்றி அனு
 ஷ்டான காலத்திலியற்கையாக நேறும் சிரமத்தை சிரமமாக அவர் ஒரு
 பொழுதும் எண்ணமாட்டார் என்பது கருத்து.

पङ्कं स्थलान्यामं च वीरुधः। यथाहंममतां धीराः शरीरादिष्वनात्मसु
॥ ३७ ॥ निधलाम्बुरभूत्तृणीं समुद्रः शरदागमे। आत्मन्युपरते सम्यङ्
मुनिर्व्युपरतागमः॥ ३८ ॥ केदारभ्यस्त्वपोऽगृह्णन्कर्पका दृढसेतुभिः। यथा
प्राणैः स्ववक्षानं तद्विराधेन योगिनः॥ ३९ ॥ शरदकांशुजांस्तापान्भूताना-
मुडुपोऽहरत्। देहाभिमानजं बाधो मुकुन्दो व्रजयोपिताम् ॥ ४० ॥ खम-
शोभत निमेषं शरद्विमलतारकम्। सत्त्वयुक्तं यथा चित्तं शब्दब्रह्मार्थदर्श-
नम् ॥ ४१ ॥ अखण्डमण्डलो व्योमिन् रराजोऽङ्गणैः शशी। यथा यदुपतिः
कृष्णो वृष्णिचक्रावृतो भुवि ॥ ४२ ॥ आश्लिष्य समशीतोष्णं प्रसूनवनमारु-

மாதிகளான அனாத்மபதார்த்தங்களில் நான் என்றும் என்னுடையது என்றமான எண்ணத்தைப் போல, தரைகள் சேற்றையும், கொடிகள் அயக்குவமான நிலையையும் மெள்ளமெள்ள விட்டன. (37) மானது அடங்கினதும் நன்கு விடப்பட்ட கிரியையையுடைய முனி (என்யாவறி) போல, ஸமுத்திரமானது சரத்தாலும் வந்ததும் அசைவற்ற ஸமுள்ளதாய் சப்திக்காதிருந்தது. (38) இந்திரியங்கள் வாயிலாக வெளியிலுள்ள விஷயங்களிலேற்படும் அறிவை யோகிகள் இந்திரியங்களை யடக்குவதனால் போல உழுதபயிரிடுகின்றவர்கள் கெட்டியான அணைகளினால் வயல்களில் ஜலத்தைத் தேக்கிக்கொண்டனர். (39)

தேவஸாமிபாவந்தாலுண்டாகும் தாபத்தை ஆத்மக்ஞானமானது போலும், கோபஸ்திரிகளின் தாபத்தை முகுந்தன் (ஸ்ரீகிருஷ்ணன்) போலும் ப்ரானிகளுக்கும் சரத்தாலத்திய ஸூரியனுடைய கிரணங்க ளாலுண்டான தாபங்களைச் சந்திரன் போக்கினான். (40) சரத்தினால் தெளிவான நகத்தந்திரங்களை யுடையதும் மேகமற்றதுமான ஆகாசமானது, ஸ்வவகுணத்துடன் கூடினதும் (1) வேதார்த்த நிர்ணயத்தைக் கண்டதுமான சித்தமானது போல விளங்கிற்று. (41) பரிபூர்ண மண்டலத்துடன் கூடின சந்திரன், யாதவக்கூட்டத்தினால் குழப்பப்பட்டவரும் யதுபதியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பூமியில் போல

(1) பூர்வமாமம்ஸைவினாதவியால் கர்மகாண்டநிர்ணயத்தையும், உத்ரமாமம்ஸைவினாதவியால் ப்ரம்ஹகாண்ட நிர்ணயத்தையும் கண்டமனம் ப்ரகாசிப்பது போல என்பது கருத்து.

तम् । जनास्तापं जहुर्गोप्यो न कृष्णहृतचेतसः ॥ ४३ ॥ गावो मृगाः खगा
नार्यः पुष्पिण्यः शरदाभवन् । अन्वीयमानाः स्ववृषैः फलेरीशक्रिया इव
॥ ४४ ॥ उदहृत्यः चारिजानि सूर्योत्थाने कुमुद्विना । राक्षस तु निर्भया लोका
यथा दस्यून्विना नृप ॥ ४५ ॥ पुरग्रामेष्वाश्रयणैरेन्द्रियैश्च महोत्सवैः । वभौ

நகஷத்திரக் கூட்டங்களுடன் ஆகாசத்தில் விளங்கிற்று. (42) ஜனங்
கள் ஸமமான குளுமைகுடு இவற்றையுடைய புஷ்பித்தவனத்தி
லுள்ள காற்றை ஆவிங்கனஞ் செய்துகொண்டு தாபத்தைப் போக்
கிக் கொண்டனரே அன்றி நிருஷ்ணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்
தத்தை யுடையவர்களான கோபிகைகள் தாபத்தைப் போக்க முடி
யாதவராயினர். (43) பசுக்களும், மான்களும், பக்ஷிகளும், ஸ்திரீ
களும் சரத்தகாலத்தினால் புஷ்பினிகளாக (கர்ப்பதாரனாத்துக்குரிய
ருதுவுள்ளவர்களாக) ஆகி ஈஸ்வரனுடைய ஆராதனத்துக்கு வே
ண்டி செய்யப்படும் காரியங்கள் பலன்களினால் போல தன்னையொட்
டின பதிகளினால் * பிந்தொடரப்பட்டவைகளாக வாயின. (44)
ஹேந்ருப ! அரசன் மூலம் திருடர்களைத் தவிர்த்து மற்றஜனங்கள்
எவ்வித பயமுமற்றவர்களாகவாவதுபோல, சூரியனுதயமானதும்
ஆம்பலேத்தவிர்த்து தாமஸபுஷ்பங்கள் மலர்ந்தன. (45) பக்குவ
மான பயிர்களடர்ந்த பூமியானது பட்டினம் கிராமம் இவ்விடங்
களில் செய்யப்படும் ஆக்ரயணங்களினாலும் (புதிதான அன்னத்
தைச் சாப்பிடவேண்டி செய்யப்படும் வைதிககார்யங்களினாலும்)
இந்திரியங்களுக்குத் திருப்தியைத் தருகின்ற பெரியதிருவிழாக்களி
னாலும் ஹரியின் கலைகளான ராமகிருஷ்ணர்களாலும் மிக்கவிளங்
கிற்று. (46) மந்திரயோகாதிகளினால் சித்திபெற்றவர்கள் ப்ரா
ரபத்தாயத்தமான ஆயுளினால் தடைசெய்யப்பட்டவர்களாகி காலம்
வந்ததும் யோகாதிகளினால் கிடைக்கக்கூடிய தேவாதி தேஹங்களை
யடைவதுபோல வியாபாரிகள், ஸன்னியாஸிகள், அரசர்கள், ஸ்னாத

* அவற்றுக்கு இஷ்டமில்லாவிடிலும் அவற்றைப் பதிகள் விடாது
தொடருவதுபோல, ஈச்வர ஆராதனரூபமான கர்மமானது ஆரதிப்ப
வ் கோராலிடிலும் கூட தனக்குரிய பலனை அவசியம் கொடுத்தே திரு
கிதது எனப் பெறப்பட்டது.

भूः पक्षस्याख्या कलाभ्यां नितरां हरेः॥ ४६॥ वणिङ्मुनिवृषाता
निर्गम्यार्थान्प्रपेदिरे । वर्षकृद्धा यथा सिद्धाः स्वपिण्डान्काल आगते ॥४७॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे प्रावृट् शरद्वर्णनं नाम
विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

—३३६—

अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्थं शरत्स्वच्छजलं पद्माकरसुगन्धिना । न्यविश-
द्वायुना घातं सगोमोपालकंऽच्युतः॥१॥ कुसुमितवनराजिशुभिभृङ्गद्विज-

கவிரதானுஷ்டானம் செய்தவர் ஆகிய இவர்கள், வெளிக்கிளம்பி
(தத்தமக்குரிய) (1)பலன்சுலையடைந்தனர். (47)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசகஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் ப்ராவீருட் சரத் வர்ணனம் என்ற இருபதாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—३३७—

இருபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) एकविंशे शरद्रम्यवृन्दावनगते हरौ ।

तद्वेणुस्वनमाकर्ण्य गोपीभिर्गीतमीर्यते ॥ १ ॥

(க-வை) ஸ்ரீயான கிருஷ்ணன் சரத்தினால் அழகான ப்ருந்
தாவனத்தையடைந்த காலத்து அவரது வேணு நாதத்தைக் கேட்
டுக் கோபிகைகளால் செய்யப்பட்ட கானமானது இந்த இருபத்
தொன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—அச்சுதனை கிருஷ்ணன் பசு,
கோபாலர் இவர்களுடன் கூட, பத்மங்களின் கூட்டங்களினால் நல்ல

(1) வியாபாரியானவன் சரத்காலத்தில் வெளியிற் சென்று வியாபா
ரமும் பணத்தையும், ஸன்யாஸி சரத்காலத்தில் வெளியேசயாத்திரை
மூலம் நான்கொரின பலனையும், அரசர்கள் திவ்வீஜயத்தையும், ஸ்ரோதகர்
கள் விவாஹாதிபலனையும் அடைந்தனர் என்று கருத்து.

कुलघुएसरःसरिन्महीध्रम् । मधुपतिरवगाह्य चारयन्ताः सहपशुपालबल-
श्चुकूज वेणुम् ॥ २ ॥ तद्वज्रिण्य आश्रुत्य वेणुगीतं स्मरोदयम् । काश्चित्प-
रांश्च कृष्णस्य स्वसखीभ्योऽन्धवर्णयन् ॥ ३ ॥ तद्वर्णयितुमारब्धाः स्मरन्त्यः
कृष्णचेष्टितम् । नाशकन्स्मरवेगेन विक्षिप्तमनसो नृप ॥ ४ ॥ वर्हाषिडं नट-

மணமுள்ள வாயுளினுல்குழப்பட்டதும், சரத்காலத்தினுல் தெளிந்த
தலத்தையுடையதுமான வனத்தில் இவ்விதம் பிரவேசித்தார். (1)
கிருஷ்ணன் புஷ்பித்த மரக்கூட்டங்களிலிருக்கின்ற மத்தங்களான
வண்டுசெருடையவும், பக்ஷிசெருடையவும் கூட்டங்களினுல் சப்த
முள்ளதாகச் செய்யப்பட்ட குளங்கள் நதிகள் மலைகள் இவற்றை
யுடையதான காட்டில் பிரவேசித்து பசுமேய்க்கும் கோபாலர் பல
ராமன் இவர்களுடன் கூட பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு வேணு
வை வாசித்தார். (2) சில கோபஸ்தீரிகள் காமத்தையுண்டாக்கக்
கூடிய கிருஷ்ணனுடைய அந்த வேணுகானத்தை வேறிடத்திலி
ருந்து கேட்டு தமது தோழிமார்களையும் பொருட்டு பின்வருமாறு
வர்ணிக்கத் தொடங்கினர். (3) ஹே ந்ருப! அந்த வேணுகானத்
தை வர்ணிக்கத்தொடங்கின அவர்கள் கிருஷ்ணனுடைய லீலையை
நினைக்கின்றவர்களாகவும், காமவேகத்தினுல் தலங்கினமனதையுடைய
வர்களாகவுமாகி அதைப் பொருக்கமுடியாதவராயினர். (4) மயில்
தோகையால் செய்யப்பட்ட சிரோபூஷணத்தையும், நடன் போலச்
சிறந்த சரீரத்தையும், இரு காதுகளிலும் கர்ணிகார புஷ்பத்தையும்,
*வைஜயந்தீ என்ற மாலையையும், ஸ்வர்ணம்போலப் பொன்னிற

* वैद्यमुक्ताफलनीलरत्नैस्समाणिक्वैस्संप्रयिताहि माला । वायोराणं भूमिखरोजसां
हि तलैः प्रदिश खलु वैजयन्ती ॥ என்ற வசனப்படி வைரீயம், முத்து,
நிலரத்தினம், வஜ்ரம், மாணிக்கம் ஆகிய சத்தினங்கள் கொண்டு கட்டப்
பட்டதும், வாயு, ஜலம், பூமி, ஆகாசம், தேஜஸ் ஆகியவற்றின் தத்த்வங்
களுடன் கூடினதுமான மாலை வைஜயந்தீ எனப்படும். அல்லது—
इवेतैः पीतेस्तथारक्तैर्हरितैर्नीलवर्णैः । पुष्पैरेभिस्सुगन्धैश्च वैजयन्त्यस्ति मालिका ॥ என்ற
வசனப்படி வெண்ணிறமுன்னனவும், பொன்னிறமுன்னனவும், சிவப்பு
நிறமுன்னனவும், பசுமை நிறமுன்னனவும், நீல நிறமுன்னனவும், நறுமண
முன்னனவுமான இந்தப் புஷ்பங்களால் கட்டப்பட்ட மாலை வைஜயந்தீ
எனப்படும்.

वरवपुः कर्णयोः कर्णिकारं विश्वह्रासः कनककपिशं वैजयन्तीं च मालाम् ।
 रन्ध्रान्वेणोरधरसुधया पुरयन्गोपवृन्दैर्वृन्दारण्यं स्वपदरमणं प्राविशद्गीत-
 कीर्तिः ॥ ५ ॥ इति चेणुरवं राजन्सर्वभूतमनोहरम् । श्रुत्वा व्रजस्त्रियः
 सर्वा वर्णयन्त्योऽभिरेभिरे ॥ ६ ॥ गोप्य उक्तुः—अक्षयवतां फलमिदं न
 परं विदामः सख्यः पशुननु विवेशयतोर्व्यस्येः । वक्त्रं व्रजेशसुतयोरनु-
 वेणुजुष्टं यैवा निपीतमनुरक्तकटाक्षमोक्षम् ॥ ७ ॥ चूतप्रवालवर्हस्तवको-
 त्पलाब्जमालानुपृक्तपरिधानविचित्रवेपौ । मध्ये विरेजतुरलं पशुपालगो-

மான வஸ்திரத்தைதரும் தரித்தற்கு கொண்டும், வேணுவின் ஓட்டை
 களை அதா (உதடு) அமுதத்தினால் நிரப்பிக்கொண்டும், கோபக்கட்
 டங்களினால் கானஞ்செய்யப்பட்ட கீர்த்தியையுடையவராய்க் கொ
 ண்டும், தனது அடிவையாடலினால் ரதிரைய (தாமரையை) உண்டு
 பண்ணக்கூடிய நிருந்தாவனத்தில் பிரவேசித்தார். (5) ஹேராஜன்!
 கோபஸ்திரிகள் யாவரும் இவ்விதம் ஸர்வ ப்ராணிகளுடையவும்
 மனத்தைக் கவருகின்ற வேணுவின் சப்தத்தைக்கேட்டு அதை வர்
 ஸிக்கின்றவர்களாய்க் கந்தோஷத்தையடைந்தனர். (6) * கோபி
 கைகள் சொல்லத்தொடங்கினர். ஹே தோழிகளே! வேணுவை
 மொட்டி இருப்பதும் (அதாவது: வேணுவை வாசிப்பதும்) ஸ்னிக்
 தர்களிடத்தில் செய்யப்பட்ட சுடாசூத மோசூதத்தையுடையதுமான
 தோழிக்குடன் கூட பாசக்களைக் காட்டில் பிரவேசிக்கச் செய்கின்ற
 கந்தகோபரின் புத்திரர்களான ராம கிருஷ்ணர்களுடைய முகமா
 னது எவர்களால் பார்க்கப்பட்டதோ அவர்களால் அனுபவிக்கப்
 பட்ட இதையே கண்ணுள்ளவர்களின் கண்களுடைய பலனாக எண்
 னுகின்றோமேயோழிய நிறவற்கற எண்ணுகின்றோமில்லை. (7)
 மாந்தளிர், மயில் தோகை, பூக்கொத்து, நிலோத்பலம், தாமரைப்பூ
 இவற்றின் மாலைகளுடன் இடையிடையே கொஞ்சம் ஸம்பந்தித்த
 இடையிலுள்ள (ஸேமாயும் பொந்திறமாயுமுள்ள) வஸ்திரங்களி
 னால் விசித்திரமான வேஷத்தையுடையவர்களும், கானஞ்செய்கின்ற
 வர்களுமான ராம கிருஷ்ணர்கள் நாடக மேடையிலுள்ள சிறந்த

* இதுமுதல் 13 கலோகங்களினால் கோபிகைகள் வேணுகாணத்
 தை வர்ணிக்கும் முறை சொல்லப்படுகிறது.

पुत्रां रक्षे यथा नटवरौ क च गायमानौ ॥ ८ ॥ गोप्यः किमावरदयं कुशलं
स्म वेणुर्दामोदराधरसुधामपि गोपिकानाम् । भुङ्क्ते स्वयं यद्वशिष्ठरसं
हृदिन्यो हृष्यस्वचोऽथु मुमुचुस्तरवो यथार्याः ॥ ९ ॥

வந்தாவனம் சகிவ் புவோ விறனோதி கீர்தி யஹேகீஸுதபதாம்யுஜலங்-
லக்ஷிம் । கோவிந்தவேணுமனு மத்தமயூரநுய்யம் ப்ரேஷ்யாட்ரிசாந்வபரதான்யஸமஸ்தசந்வம்
॥ ௯ ॥ ஘ந்யா : ஸ்ம மூஹமதயோ஽பி ஹரிணய பதா யா நந்நந்நமுபாத்தவிசித்ர-

நடர்ந்தனர் போல ஒருஸபயம் கோபாலர்ந்தளின் சோஷ்டியின் நடுவில்
மிக்கப் பரகாசித்தனர். (8) ஹேகோபிகைகளே ! கோபிகைகளுக்கு
மட்டுமே போக்கியமான தாமோதரனுடைய அதராமிருதத்தைக்கூட
ஸ்வதந்திரமாக சேவலம் ரஸம்மட்டும் மிச்சமாக இருக்கும்படி யாது
காரணத்தினால் அனுபவிக்கின்றதோ அக்காரணத்தினால் இந்த வேணு
வானது (பில்லாங்குமுலானது) என்ன புண்ணியத்தைச்செய்ததோ,
(இந்த வேணுவைத் தமது கலத்தினால் வளர்த்த) மடுக்கள் (மலர்ந்த
தாமரன் புஷ்பங்களென்ற வியாஜத்தினால்) சிவிர்த்த தோலையுடைய
னவாகவாயின. (இந்த வேணு எந்த மரங்களின் வகுப்பில் உண்
டாயிற்றோ அந்த) மரங்கள் (1)மஹான்கள் கண்ணிரைப் போலத்
தேனை வடியவிடுகின்றன. (9)

ஹே ஸகி ! தேவகியின் புத்திரனான கிருஷ்ணனுடைய பாதா
விர்த்தத்தினால் அடையப்பட்ட சோபையையுடையதும், கோவிர்த
னுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டு (அதை மெதவாகச் சப்திக்
கின்ற மேகமாகவெண்ணிக்கொண்டு) அதையொட்டித் தோகையை
விரித்தாடுகின்ற மதங்கொண்ட மயில்களின் நர்த்தனத்தைக் கண்
னுற்று மலையினடிவாரத்தில் அசைவற்று நிற்கின்ற எல்லாப் பராணி
களையுடையதுமான யாதொரு ப்ருந்தாவனமுண்டோ அது பூமிக்
குக் கிர்த்தியை விருத்தி செய்கிறது. (10) செய்துகொள்ளப்
பட்ட விசித்திரமான வேஷத்தையுடைய நந்தகோப புத்திரனான
கிருஷ்ணனைக்கண்டும் (அவன் செய்யும்) வேணுகானத்தைக் கேட்

(1) குலத்தில் பெரியோரான மஹான்கள் தமது வம்சத்தில் பக
வத் ஸேவகனிருப்பதைக்கண்டு மயிர்க்கூச்சலையுடையவர்களாகவும் ஆந்த
பாஷ்பத்தைப் பெருக்குகின்றவர்களாகவும் எவ்விதமாவதோ அவ்விதமி
ருந்தது என்பது கருத்து.

वेपथु। आकर्ण्य वेणुरणितं सहकुणसाराः पूजां दधुर्विरचितां प्रणयावलो-
कैः॥११॥ कृष्णं निरीक्ष्य धनितोत्सवरूपशीलं श्रुत्वा च तत्कणितवेणुविचित्र
गीतम्। देव्यो विमानगतयः स्मरनुसारा भद्रयत्प्रसूनकवरा मुमुहुर्विनी-
व्यः॥ १२ ॥ गावश्च कृष्णमुखनिर्गतवेणुगीतपीयूषमुसभितकर्णपुटैः पिव-

டும் வந்தப் பெண்பாண்டன் (1) ஆண்பாண்டனாடன் சேர்ந்து
கொண்டு பிரீதியுடன் கடின பார்வைகளினால் செய்யப்பட்ட பூனை
யைச் செய்தனவோ மூடமான புத்தியுள்ளனவாயினும் இவைக
ளன்றோ புண்ணியஞ்செய்தவராவாகின்றன. (11) (ஹே கோழி
கைகள்! ஆய்சரியத்தைக்கேளுங்கள். அதாவது:-)ஸ்திரீகளுக்கும்
சந்தோஷத்தைத் தரக்கூடிய ரூபத்தையும் சிவந்தையமுடைய ஸ்ரீ
கிருஷ்ணனைப்பார்த்தும், அவரால் வாகிக்கப்பட்ட ஹேனுயினின்று
முண்டாகும் விசித்திரமான சித்தத்தைக்கேட்டும் கிரகவாத்திற் செல்
வாகின்ற தேவஸ்திரீகள் (தேவாரஸின் படியிலுடர் பார்த்திருந்தபோதி
லுங்கூட) பன்மதனால் போகப்பட்ட தைரியத்தையுடையவர்களா
கவும், நழுவின பத்பம்மையுடைய தலைமுடிச்சையுடையவர்களாக
வும், சாக்கரமுடிச்சையிழந்தவர்களாவும் ஆகி மோஹத்தையடைந்
தனர். (12) பகவானும், கன்றுகளும் கோவந்தலைக் கண்ணாகிற
வழிசினால் பவந்தில் ஆவீகனானுசெய்துகொண்டும், கண்ணிசைப்
பெருகவிட்டுக்கொண்டும், கிருஷ்ணனுடைய முகத்தினின்றும்
வெளிவந்த ஹேனுசானமாகிற அமுதத்தை உயரத்தூக்கப்பட்ட
தொண்ணிபோன்ற சாதுகளினால் குடிக்கின்றவைகளாகவும் (*)முகத்

(1) இம்மான்சன் நமது கண்ணாடன் கூடவே இருந்துகொண்டு
கிருஷ்ணனைப் பூமிக்கின்றன. நமது பதிகளும் அந்நபர்களான இந்தக்
போபால்களோ நமக்கெதிரில் நாம் கோபாலனைக் கண்ணெடுத்துப்
பாரிக்கக்கூட வழிக்காதிருக்கின்றனவே இது நமது பாக்கியக்குறைவன்
வே என்று எண்ணினர் என்பது இதன் கருத்து.

* இடையில் புடவையைக் கட்டும்பொழுது அது அவிழ்ந்து போகா
திறப்பதற்காகப் போடக்கொள்ளும் முடி நீய் எனப்படும். இதை எக்
குமுடிச்சென்ச் சொல்லுகின்றனர்.

(2) பால் குடிக்காமல்பித்த கன்றுகள் வேணுகானத்தைக் கேட்ட
தும் பால் முகத்தில் ஒழிந்தபோதிலுங்கூட அதை மறந்து கிருஷ்ணனை
மனத்தில் தியானித்ததுக்கொண்டும் ஆனந்தபாஷ்பத்தைப் பெருகவிட்டுக்
கொண்டும் கின்றன என்று கருத்து.

न्यः। शावाः स्नुतस्तनपयःकवलाः स्म तस्थुर्गोविन्दमात्मनि दशाधु-
कलाः स्पृशन्त्यः॥ १३ ॥ प्रायो वताम्ब विहगा मुनयो वनेऽस्मिन्कृष्णेक्षितं
तदुदितं कलवेणुगीतम् । आरुह्य ये द्रुमभुजान्चिरप्रवालान् शृण्वन्त्यमी-
लितदृशो विगतान्यवाचः॥ १४ ॥ नद्यस्तदा तदुपधाय मुकुन्दगीतमावर्त-
लक्षितमनोभवभगवेगाः । आलिङ्गनस्थगितमूर्मिभुजैर्मुरारेर्गृह्णन्ति पादयु-
गलं कमलोपहाराः ॥ १५ ॥ दृष्ट्वातपे व्रजपशून्सहरामगोपैः सञ्चारयन्त-

தில் வழிந்தோடுகின்ற முலைப்பாலாஹாரத்தையுடையவைகளாகவும் இருந்தன. (13) ஹே அம்ப! இந்த ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள எந்தப் பறவிகள் (புஷ்பம், பழம் இவற்றால் மறைவேற்படாமல்) கிருஷ்ணனுடைய தரிசனம் ஏற்படும்படி அழகிய தளிர்களையுடைய மரக் கிளைகளிலேறிக்கொண்டு கண்களைமூடாமலும், வேறுவார்த்தை பேசாமலுமிருந்துகொண்டு அவரால் வெளியிடப்பட்ட அழகிய வேணுகானத்தைக் கேட்கின்றனவோ இவை பெரும்பாலும் (1)முனிகளேயாகுமன்றோ. (14) *அப்பொழுது நதிகள் அந்த முகுந்தனுடைய தீதத்தைக்கேட்டுச் சுழல்கள் மூலம் காணப்பட்ட காமனையால் குறைக்கப்பட்ட வேகத்தையுடையனவாகவாகி ஆலிங்கனத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும்படி அலைகளாகிற கைகளினால் தாமரையுடைய பூப்பங்களாகிற காணிக்கைகளைக் கொண்டுவருகின்றனவாய் முராரியினுடைய இருகால்களையும் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றன. (15)

பலராமன் கோபாலர் இவர்களுடன் கூட வெய்யிலில் கோகுலத்திலுள்ள பசுக்களை மேய்கின்றவரும், அடிக்கடி வேணுவைக் காணஞ்செய்கின்றவருமான கிருஷ்ணனைப் பார்த்து மேகமானது

(1) முனிகள் கிருஷ்ணனது தரிசனம் ஏற்படவேண்டி வேதத்திற் சொல்லிய கர்மபலனைவிடுத்து வேதங்களாகிற மரக்கிளைகளிலேறிக்கொண்டு அழகிய தளிர் ஸ்தானத்திலுள்ள நிஷ்காமகர்மங்களையே செய்து கொண்டு சுதிகளாய் கிருஷ்ணனது தீதத்தையே கேட்கின்றனர். ஆனது பற்றி இவைகளும் அவர்க்கொப்பாக இருப்பதால் முனிகளேயாகும் என்பது கருத்து.

* சேதனர்களைப்பற்றிய வார்த்தை இருக்கட்டும். அசேதனங்களின் நிலையைக் கெளுங்கன் எனச் சொல்லத்தொடங்குகின்றனர்.

மனுவேணுமூரீரயந்தம் । ப்ரேமபவூத உதितः कुसुमावलीभिः सख्युर्व्यधा-
 त्ववपुषाम्बुद आतपत्रम् ॥ १६ ॥ पूर्णाः पुलिन्य उरगायपदाञ्जरागभीकु-
 द्भूमेन दयितास्तनमण्डितेन । तद्दर्शनस्मररुजस्तृणरुपितेन लिपन्त्य आ-
 ननकुचेपु जहस्तदाधिम् ॥ १७ ॥ हन्तायमद्रिरबला हरिदासवयौ यद्राम-
 कृष्णचरणस्पर्शप्रमोदः । मानं तनोति सहगोमणयोस्तयोर्थपानीयसूयवस-

அவரது தலைக்குமேல் உதயமாகப் போயயினால் நன்கு விருத்தியை
 யடைந்ததாய்க் கொண்டு புஷ்பத்தக்கொப்பான ஜலத்துளிகளுடன்
 கூட தனது சரிந்தினால் தோழனான கிருஷ்ணனுக்குக் குடைபிடித்
 தின்றது.* (16) முதலில் ஸ்திரீகளின் ஸ்தனங்களில் பூரப்பட்டதும்,
 (கிருப்பவும் எதிசேனி வாயத்தில்) உருவாயனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனு
 டைய சாணுமலிந்தங்களின் சிவப்பினாலுண்டான சாத்தியபடிபடைய
 தும், திருப்பவும் கிருஷ்ணன் வனப்பதோப்பலில் எஞ்சுநீர் குங்
 கால் (ஆங்குள்ள) புறத்தில் ஓட்டினதுமான (1) குங்குமத்தை
 ஆத்தைய குங்குமத்தினைத்தினுலேற்பட்ட மன்மததாபத்தைபுடை
 யவர்களான வேடுவஸ்திரிகள் முகங்களிலும் குரங்களிலும் பூசிக்
 கொண்டு மன்மததாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். ஆனது
 பற்றி அவர்கள் (2) புண்ணியமுள்ளவர்களேயாவர். (17) ஹே
 தோழியா! இந்தக்கோவார்த்தன பர்வதமானது யாதுகாரணத்தால்
 ராமகிருஷ்ணர்களின் சரண வம்பந்தத்தால் எந்தோஷத்தைடடைந்
 ததாயிற், யாதுகாரணத்தால் பசுக்களுடனும், தோழக்கூட்டத்தட
 னும் சேர்க்கிருக்கின்ற அல்லிருவருக்கும் ஜலங்களாலும், அழகிய
 புறங்களாலும், குடைவரவினாலும், கிழங்குகளினாலும், வேர்களினு

* கிருஷ்ணனுடைய வேடுகாரணத்தைக்கெட்டு ஜலமற்றசரத்தாலத்
 திய மேகங்க்கூட லும் கிடைந்தனவாகவாடி, கிருஷ்ணன் பூமியில் நிற்
 குமிடத்தக்கு நேராக ஆகாசத்தில் இருந்துக்கொண்டு ஜலத்துளிகளை
 வந்தித்தன என்பது கருத்து.

(1) उरगायपदाञ्जरागभीकु = என்றவிடத்தில் ஸமஸ்த பதத்து
 டன் சேர்ந்த க்ருமேன என்பதைப் பிரித்து உரை எழுதியிருக்கிறோம்.

(2) हन्तायमद्रिरबला = இம்மாதிரியான மனோவியாதியின் விருத்தியைக் கூட அடை
 யாத நம்போன்றவர்களைக் கடவேண்டும் எனத் தங்களை நினைத்துக் கொ
 ண்டனர் என்று கருத்து.

கन्दरकन्दमूलैः ॥ १८ ॥ गा गोपकैरनुवनं नयतो रुदारवेणुस्वनैः कलपदै-
स्तनुभृत्सु सख्यः । अस्पन्दनं गतिमतां पुलकस्तरूणां निर्योगपाशकृत-
लक्षणयोर्विचित्रम् ॥ १९ ॥ एवंविधा भगवतो या वृन्दावनचारिणः । वर्ण-
यन्त्यो मिथो गोप्यः क्रीडास्तनयतां ययुः ॥ २० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गोपीगीतं नाम
एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

—२५५—

றும் (அவரவர்க்குத் தக்கபடி) பூஜையைச் செய்கின்றதோ, அக்கா-
ணம் பற்றி ஸ்ரீபக்தர்களுக்குள் சிறந்ததேயாகும். இது வெகு
ஆர்ச்சரியமன்றோ? (18) ஹே தோழிகாள்! கோபாலர்களுடன் கூட
ஒவ்வொரு வனத்திலும் பசுக்களை மேய்க்கின்றவர்களும், (1)நிர்-
யோகம் (முட்டிக்காலில் மாட்டும் கயிறு) களிஞலும் (2)பாசங்கள்
(துஷ்டமான பசுவைப் புனைப்பதற்குவேண்டிய புணையல் கயிற்றி)
னாலும் செய்யப்பட்ட அடையாளமுள்ளவர்களுமான அந்த ராம-
கிருஷ்ணர்களுடைய அழகிய பதங்களைமீறத் சிறந்த வேறுநாதங்-
களினால் சரிந்ததை எடுத்தவர்களுக்குள், நடக்கும் ப்ராகிரகளுக்கு
அசைவற்ற தன்மையும், மரங்களுக்கு (ஜங்கம தர்மமான) ரோமாஞ்-
சமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது விசித்திரமன்றோ? (19) பிருந்-
தாவனத்தில் எஞ்சுரிக்கின்றவமான பசுவானுடைய இதுபோன்றவை
களான யாதொரு லீலைகளுண்டோ அவற்றைக் கோபிகைகள் ஒரு
வருக்கொருவர் வர்ணித்துக்கொண்டு பசுவன் மயமாகவிருத்தலை
யடைந்தனர். (20) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் வேணுகீத வர்ணனம் என்ற இருபத்தொன்றாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••ॐॐ••—

(1) நியோகமென்ற முட்டிபோடும் கயிற்றைத் தலையிலும்.

(2) பாசமென்ற புணையல் கயிற்றைத் தோளிலும் தரித்துக்கொண்டு
செந்த கோபாலர்களுக்குரிய சோபையுடன் விளக்குகின்றனர் என்பது
கருத்து.

நாராயணியம்.

त्वह्पुनर्वकलायकोमलं प्रेमदोहनमशेषमोहनम् ।

ब्रह्मतत्त्वपरचिन्मुदात्मकं धीक्ष्य संमुमुहुः ख्यः ॥ २२५ ॥

(ப-ரை) நவகலாயகோமலம் = புதிதான நிருண்டமேகம்போல அழகு வாய்ந்ததும், தவபரசிம்முதாत्मகம் = ஸத்திதாநத்தவுருவமுள்ளதும், ப்ரெமதோஹம் = ஆனந்தபற்றி ப்ரேமையை (அனையை) த்தருகின்றதும், அஷேமோஹம் = சேதனம், அசேதனம் ஆகிய யாவையும் போஷிக்கச் செய்வதுமான த்வஹு: = உமது சாரமான வ்ரஹ் = பரம்ஹத்தை அந்வஹம் = ஒவ்வொரு நாளும் வீक्ष्य = சண்ணுற்று ख्य: = கோபஸ்திரீகள் சம்முமுஹு: = நன்கு போஷித்ததை யடைந்தனர். (225) (ப-ரை)

मन्मथोन्मथितमानसाः क्रमात् त्वद्विलोकनरतास्ततस्ततः ।

गोपिकास्तथ न सेहिरे हरे काननोपगतिमप्यहर्मुखे ॥ २२६ ॥

(ப-ரை) ஹே! மன்மதோன்மதமானஸா: = உன்மதனால் தலக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களான கோபிகா: = கோபிகைகள் ததஸ்தத: = அடிக்கடி க்ரமாத் = ஒவ்வொருநினைத்தோரும் த்வஹிலோகநரதா: = உன்மையார்ப்பதில் ஸ்வஸ்கொண்டவர்களாய் அஹ்முஷேபி = விடியற்காலையில் கூட தவ = உன்முடைய கானனோபகதிமபி = காட்டி வருகில் செல்லுபதற்குட ந ஸேஹே = பொறுக்காதவரானினர். (226)

குறிப்பு—பொதுவாய் கோபிகைகள் ஒவ்வொருநாளும் யாதே ஸ்ரீமொரு காவியத்தைச் செய்வதும், அது முடிந்ததும் கிருஷ்ணனை வந்து பார்ப்பதும், பிறகு மற்றொருகாவியத்தைச் செய்வதும், அதன் முடிவில் கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பதுமான வழக்கங்கொண்டிருந்தபடி யால் விடியற்காலையில் கூட நிமிஷங்கூட அதிலும் காட்டினோரத்தில் அவர் செல்லுவதைக்கூட ஸஹிக்காதவர்களாக இருக்கும்பொழுது பகல் முழுதும், அதிலும் காட்டில் வெகுதூரத்தில் செல்லுவதை எவ்விதம் அவர்கள் ஸஹிப்பர், ஒருபொழுதும் ஸஹிக்கமாட்டார் என்பது கருத்து. (எ-து)

निर्गते भवति दत्तदृष्यस्त्वद्दनेन मनसा मृगेक्षणाः ।

वेणुनादमुपकर्ण्य दूरतस्त्वद्विलासकथयाऽभिरमिरे ॥ २२७ ॥

(ப-ரை) निर्गते = வெளிக்கிளம்பின भवति = உம்மிடத்தில் दत्त-दृष्य: = கொடுக்க (வைக்க) ப்பட்ட கண்களையுடையவர்களான ம்ரே-

क्षणाः=மாவின்னுமோன்ற கண்களையுடைய கோபஸ்திரிகள் त्वद्भवेन=உம்முடன் கூடச்சென்றதான மனசா=மனஸ்ஸினால் दूरतः=வேறுதூரத்தில் இருப்பினுங்கூட वेणुनादम्=வேணுவின் சப்தத்தை उपकरण्य=தம தருந்லேயேகேட்டு त्वद्विलासकयया=உமது லீலையை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லுவதன் மூலம் अभिरेमिरे=ஸந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழித்தனர். (227) (எ-று)

काननान्तमितवान् भवानपि सिग्धपादपतले मनोरमे ।

व्यत्ययाकलितपादमास्थितः प्रत्यपूरयत वेणुनालिकाम् ॥ २२८ ॥

(ப-ரை) கானனாந்தம்=காட்டின் நடுவை इतवान्=அடைந்தவரான भवानपि=நீரும் मनोरमे=மனத்தைக்கவரத்தக்க सिग्धपादपतले=அழகிய மரத்தினடியில் व्यत्ययाकलितपादम् = மாற்றிப்போட்டுக் கொள்ளப்பட்ட பாதத்தையுடையவராக இருக்கும்படி आस्थितः=உட்கார்ந்துகொண்டு (அல்லது நின்றுகொண்டு) वेणुनालिकाम्=வேணுவாதத்தியத்தை प्रत्यपूरयत=சப்தத்தால் நிரப்பினார். (228)

मारवाणधुतखेचरीकुलं निर्विकारपशुपक्षिमण्डलम् ।

द्रावणञ्च दपदामपि प्रभो तावकं व्यजनि वेणुकूजितम् ॥ २२९ ॥

(ப-ரை) प्रभो!=ஹே ப்ரபுவே! तावकम् = உம்முடையதான वेणुकूजितम्=வேணுநாதமானது मारवाणधुतखेचरीकुलम्=காமபாணத்தால் கலக்கப்பட்ட தேவஸ்திரிகளின் கூட்டத்தையுடையதாகவும், निर्विकारपशुपक्षिमण्डलम्=எவ்வித சேஷடையும்ற்ற பசுபக்ஷி இவற்றின் கூட்டத்தையுடையதாகவும் दपदामपि=சுற்றருக்குங்கூட द्रावणञ्च=உருக்கத்தைத்தருவதாகவும் व्यजनि=ஆயிற்று. (229) (எ-று)

वेणुरन्धतरलाङ्गुलीदलं तालसञ्चलितपादपल्लवम् ।

तस्थितं तव परोक्षमप्यहो संविचिन्त्य मुमुहूर्वाज्ञानाः ॥ २३० ॥

(ப-ரை) वेणुरन्धतरलाङ्गुलीदलम्=வேணுவினோட்டையில் இங்குமங்கும் செல்லுகின்ற விரல்களின் நுனியையுடையதும், तालसञ्चलितपादपल्लवम्=தாளம்போடவேண்டி அசைக்கப்பட்ட சரணபல்லவத்தை யுடையதுமான तव=உம்முடைய तत्=அந்த (மாற்றப்பட்டதாயுடைய) स्थितमपि=இருப்பையும் परोक्षम्=வேறிடத்திலிருந்துகொண்டு संविचिन्त्य=நன்குமனத்தாலெண்ணிக்கொண்டு वजाङ्ग-

நா: =கோபஸ்திரிகள் **சம்முது:** = நன்கு போஷித்தயடைந்தனர்.
அஹ்=இது வெகு அம்மரியமாக விருந்தது. (230) (எ-று)

निर्विशङ्कभवद्भक्षिनी: खेचरी: खगमृगान् पशून्पि ।

त्यत्पदप्रणयिकाननञ्च ता धन्यधन्यमिति नन्वमानयन् ॥ २३१ ॥

(ப-ரை) **நநு=**வேற கிருஷ்ண ! **நா: =**அந்தக் கோபஸ்திரிகள்
निर्विशङ्कभवद्भक्षिनी: =தங்குதடையின்றி உமது அங்கங்களைத் தரி
 சிக்கின்ற **खेचरी: =**தேவஸ்திரிதனையும், **खगमृगान् =**பசுநி, மான் இவை
 களையும் **पशून्पि =**பசுக்களையும், **त्यत्पदप्रणयि=**உமது சரணத்தில் பிரி
 யமுள்ள **काननञ्च =**பிரந்தாவனத்தையும் **धन्यधन्यमिति =**மிக்கமிக்கப்
 பண்ணியாஞ்செய்யாததென **अमानयन् =**கொண்டாடினர். (231)

आपिवेयमधरामृतं कदा वेणुभुक्तरसशेषमेकदा ।

दूरतो वत कृतं दुराशयेत्याकुला मुदुरिमा: समाबुहन् ॥ २३२ ॥

(ப-ரை) **वेणुभुक्तरसशेषम् =**வேணுவினால் அனுபவிக்கப்பட்ட
 தும் காலத்தினால் (ருசியினால்) பட்டும் **शेषम् =**மேஷமுதலான **अधरामृतम् =**
 அதராமுதத்தை **कदा =**ஒருநடையைவாயது **कदा =**எப்பொழுதாவது
आपिवेयम् =பாண்டுறையினோ? **वत =**கஷ்டம், (தத் = அவிதம் பா
 ணஞ்செய்வதென்பது, **दूरत: =**வெகுதொலைவிலுள்ளது. (அதாவது:
 நமங்குக்கிட்டது என்பது அருந்து) **दुराशया =**செட்ட ஆசையினால்
कृतम् =போதும் (வினா அனாப்படுவதில் யாதுபயன் என்பது
 அருந்து) **इति =**என **आकुला: =**கலங்கின **इमा: =**இந்தக் கோபிதைகள்
संमुमुदु: =மயங்கத்தை யடைந்தனர். (232) (எ-று)

प्रत्यहञ्च पुनरित्थमङ्गनाचित्त्यांनिजनितादनुग्रहात् ।

वद्धरागविवशारत्वयि प्रभो नित्यमापुरिह कृत्यमूढताम् ॥ २३३ ॥

(ப-ரை) **प्रभो! =**வே ப்ரபுவான கிருஷ்ண ! **अङ्गना: =**அந்தக்
 கோபிதைகள் **प्रत्यहम् =**ஒவ்வொருநாளும் **इत्थम् =**இவ்விதமே **चित्त-
 यांनिजनितात् =**மனத்தனாற் செய்யப்பட்ட **अनुग्रहात् =**அனுக்கிரஹத்

* வேறுவானது அதரத்திலுள்ள அமுதம் முழுதையும் பாண்டு
 செய்துவிட்டது. ஆங்கும் அதிலொட்டின மனம் (ருசி) எஞ்ஞியிருக்கு
 மாநலால் அதையடக்கிவாத ஒருதடையாவது எப்பொழுதாவது பா
 ணஞ்செய்யும் பாக்கியம் கிட்டோவெனவெண்ணினர்.

தினால் த்வயி=உம்மிடத்தில் புன:=மறுபடியும் வஹ்ராகவியவா:=வைக்
கப்பட்ட அனுராகவிசேஷத்தினால் பரவசப்பட்டவர்களுய்க் கொ
ண்டு நிர்யம்=எப்பொழுதுமே ஐஹ=இந்தக் கோகுலத்தில் சூர்யமூத-
தாம்=தாட்செய்யவேண்டியதாரியத்தில் ஒன்றும் தெரியாதிருத்தலை
ஆபு:=அடைந்தனர். (233) (௭-று)

ராகஸ்தாவஜாயதே ஹி சுவभावान्मोक्षोपायो यत्नतः स्यान्न वा स्यात् ।
तासान्वेकं तद्वयं लब्धमासीत् भाग्यं भाग्यं पाहि मां मारुतेश ॥

(11-ரை) ஸ்திரீகளுக்கோ புருஷர்களுக்கோ ராகஸ்தாவத்=ஒரு
வருக்கொருவரிடத்தில் ஆசையானது சுவபாவத்=சென்ற ஜன்மங்க
லிற்செய்த புண்ணியபாபகர்ம வாஸனையையொட்டி ஜாயதே=உண்
டாகிறது. ஹி=இது பிரலித்தமாக இருக்கிறது. ஈஸ்வரனிடத்தில்
ப்ரேமை செலுத்தல் என்ற மோக்ஷோபாய:=மோக்ஷத்துக்குரிய உபாய
மானது யத்னத:=முயற்சித்துக்கூட ச்யாத்=ஏற்படலாம். அथவா=அல்
லது ந ச்யாத்=ஏற்படாமலும் போகலாம். தாசானு=அந்தக் கோபி
கைகளுக்கோவெனில் தத்வயம்=அவ்விரண்டும் பர்த்தாவினிடத்தில்
ஆசை, ஈஸ்வரனிடத்தில் ப்ரேமை செலுத்தல் என்ற மோக்ஷோபா
யம் ஆகிய *இரண்டும் லப்யம்=அடையப்பட்டதாகவே ஆசீத்=
ஆயிற்று. भाग्यं भाग्यम्=அவர்களுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்.
मारुतेश:=குருவாபூரில் வலிக்குமீச! माम्=என்னை பாஹி=காப்பிராக.
இவ்விதம் வேணுகான வர்ணனம் என்ற ஐம்பத்தோன்பதாவது
தசகம் முற்றிற்று.

—••❀••—

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(௮-கை) गोपीनां कामतः कृष्णे निस्सीमप्रेमसङ्गमः ।

कात्यायन्यर्चनोद्भूततत्पसादमहोदयः ॥ १ ॥

द्वाविंशे गोपकन्यानां वस्त्राहरणलीलया ।

वरं दत्त्वा गतः कृष्णो यज्ञशालामितीर्यते ॥ २ ॥

* ஸ்ரீகிருஷ்ணனொருவரே அவர்களுக்குக் கணவனாகவும், ஈச்வர
னாகவும் ஆனமையின் அவரிடத்தில் செய்யும் ப்ரேமை இரண்டவிதமாகவு
மாகிவிட்டது என்பது கருத்து.

अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—हेमन्ते प्रथमे मासि नन्दव्रजकुमारिकाः । चेरुह-
विष्यं भुञ्जानाः कात्यायन्यर्चनव्रतम् ॥ १ ॥ आप्लुत्याऽम्भसि कालिन्या
जलान्ते चांदितेऽरुणे । कृत्वा प्रतिकृतिं देवीमानचूर्णं सैकतीम् ॥ २ ॥
गन्धैर्माल्यैः सुरभिभिर्वलिभिर्भूपदीपकैः । उद्यावच्चक्षोपहारैः प्रवालफ-
लतण्डुलैः ॥ ३ ॥ कात्यायनि महामाये महायोगिन्यधीश्वरि । नन्दगोपसुतं
देवि पतिं मे कुरु ते नमः । इति मन्त्रं जपन्त्यस्ताः पूजां चक्रः कुमारिकाः
॥ ४ ॥ एवं मासं व्रतं चेरुः कुमार्यः कृष्णचेतसः । भद्रकालीं समानचूर्णं

(௧-௪) கோபிகைகளுக்குக் காமத்தினால் கிருஷ்ணனிடத்தில் எல்லையற்ற பிரேமையின் பரமத்தியானது முன்னர் சொல்லப்பட்டது. காத்யாயனியின் அர்ச்சனத்தினாலுண்டான கிருஷ்ண ப்ரஸாதமென்ற மஹாபலனும், வஸ்திரமாலாணமென்ற விஷயினால் கோபிகைகளுக்கு வரனைக்கொடுத்தது யக்ஞசாலைக்குக் கிருஷ்ணன் சென்றார் என்பதும் இந்த இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலுபதே கிக்கப்படுகிறது. (௪-௩)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—ஹேமந்தருத்னவின் முதல் மாதத்தில் (மாப்பழிமாதத்தில்) கந்தவர்ணத்திலுள்ள குமாரிகைகள் (யௌவனத்தைடைத்த ஸ்திரீகள்) ஹவிஷ்யத்தை (யவம் முதலிய அன்னத்தை) சாப்பிட்டிக்கொண்டு காத்யாயனி (பார்வதி) யினுடைய அர்ச்சனரூபமான சீமத்தை அனுஷ்டித்துவந்தனர். (1) ஹே ந்ருப! ஸ்ரீமன்: உதயபானதம் யமுனையின் ஐலத்தில் ஸ்னானஞ் செய்து ஐலத்தினருகில் மணலினால் செய்யப்பட்ட மூர்த்தியைத் தயாரித்துக்கொண்டு சந்தனங்களினாலும், வாசனையுள்ள மாலைகளினாலும், பலிகளினாலும், தூபநீபங்களினாலும், அதிகங்களான உபஹாரங்களினாலும் (சீவேதனங்களினாலும்), தளிர் பழம் அரிசி இவற்றினாலும் தேவியைப் பூஜித்தனர். (2-3) “ஹே காத்யாயனி! மஹா மாயே! மஹா யோகினி! அதிர்ஷ்டரி! ஹே தேவி! கந்தகோபர் புத்திரினை எனக்குப்பதியாகச் செய்வாயாக உனக்கு நமஸ்காரம்” என்ற மந்திரத்தை ஐயித்துக்கொண்டு அந்தக் குமாரிகைகள் பூஜை செய்தனர். (4) குமாரிகைகள் கிருஷ்ணனிடஞ்சென்ற மனமுடையவர்

யானந்ஸுத: பதி: || 5 || உபஸ்யுத்யாய கோத்ரி: ச்வையோந்யாவக்ஷவாஹவ: |
 க்ருணமுஜ்வீர்ஜுர்யான்ய: காலிந்யா ஸ்நாதுமந்வஹம் || 6 || நயா க்ஷாதிவாக்ய
 திரே நிஷிய பூர்வத் | வாஸாஸி க்ருணாயந்த்யோ விஜஹ: சலிலே முதா
 || 7 || ஸ்வாஸ்ததமிப்ரத்ய க்ருணோ யோக்ஷேஷ்வர: | வயஸ்யைராவூதஸ்ததத ததஸ்த-
 த்ரமஸித்யே || 8 || தாஸா வாஸாஸ்யுபாடாய நிபமாஸ்ய சத்வர: | ஹஸ்யி:
 ப்ரஹஸ்வலே: பரிஹாஸமுவாச ஹ || 9 || அந்ராக்யாவலா: காமம் ச்வம் ச்வம் வாஸ:
 ப்ரஹதாம | சத்யம் ப்ரவாணி நோ நம யத்யூயம் த்ரதகசிதா: || 10 || ந மயோதித
 பூர்வ வா அநூதம் ததிமே விது: | பகைக: ப்ரதீக்ஷம் சஹேவோத சுமப்யமா:

களாய் மாஸம் முழுவதும் வீரதத்தையனுஷ்டித்து நந்தகோபர் புத்
 திரன் பதியாகவாகவேண்டுமென பத்ரகாளியை நன்கு பூஜித்தனர்.
 (5) *உஷ:காலத்தில் எழுந்து தத்தமது பெயர்களைச் சொல்லி
 ஒருவருக்கொருவர் அழைத்துக்கொண்டும் ஒருவருக்கொருவர் கை
 கோத்துக்கொண்டும், ஒவ்வொரு நாளும் யமுனையில் ஸ்நானஞ்செய்
 யச் செல்லுகின்றவர்களாய் கிருஷ்ணனைக்குறித்து உறத்து கானஞ்
 செய்தனர். (6) ஒருநாள் வழக்கம்போல கரையில் வஸ்திரங்களை
 வைத்துவிட்டு கிருஷ்ணனைக் குறித்துப்பாடுகின்றவர்களாய் யமுனே
 யில் ஜலத்தில் சந்தோஷத்துடன் விளையாடினர். (7) யோகேஸ்வரர்
 களுக்கும் ஈஸ்வரனும் பகவானுமான கிருஷ்ணன் அதையறிந்து
 அந்தக் கர்மத்துக்குப் பலன்தரவேண்டி தோழர்களுடன் கூடினவ
 ராய் அங்கு சென்று வேகமாக அவர்களின்புடவைகளையெடுத்துக்
 கொண்டு அருகிலிருந்த நீபமரத்திலேறிக்கொண்டு சிரிக்கின்ற பாலர்
 களுடன் தானஞ்சிரித்துக்கொண்டு பரிஹாஸவார்த்தையைச்சொல்ல
 வாரம்பித்தார். (8-9)

“ஹேகுமாரிகைகளே! இங்குவந்து இஷ்டப்படி அவரவர் புட
 வையைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். சத்தியஞ்சொல்லுகிறேன். விளே
 யாட்டுவார்த்தையல்ல. நீங்கள் வீரதானுஷ்டானத்தினால் இளைத்த
 வர்களாகவன்றோ இருக்கின்றீர்கள். (10) ஹே அழகிய இடையை
 யுடையவர்களே! என்னால் பொய்வார்த்தை முன்னர் சொல்லப்பட்

* ஸ்ரீரீயனுதயமாவதற்கு நான்கு நாழிகைக்கு முந்தின காலம்
 உஷ:காலமெனப்படும்.

॥ ११ ॥ तस्य तत्त्ववैलितं दृष्ट्वा गोप्यः प्रेमपरिप्लुताः। व्रीडिताः प्रेक्ष्य
चान्योन्यं जातहासा न निर्ययुः ॥ १२ ॥

பய் ஐவதி கோயிந் டே நமணா஽஽ஹிசசைதச:। ஆக. ண்டமநா: சிதோதே
யேமமானாஸ்தமஐவந் ॥ १३ ॥ மா஽நயம் மோ: கயாஸ்த்வாं து நந்஑ோபஸுதம் ப்ரியம்।
ஜானிமோ஽ஹ் ப்ரஜந்ஷாப்யம் டேஹி வாஸாஸி யேபிதா: ॥ १४ ॥ ியாம சுந்஑ர தே
டாஸ்ய: கர்யாம தயோ஑ிதம்। டேஹி வாஸாஸி யம்ஷ நோசே஑்ர஑ே ஐவாம஑ே ॥ १५ ॥
஑ிமகவானுவாச—மவதயோ ய஑ி மே டாஸ்யோ மயோகம் வா கரிப்யத। அநாஸ்ய
ஸ்வாஸாஸி ப்ரதிந்ஷந்நு ஸுசிஸ்திதா: ॥ १६ ॥ ததோ ஜலாஸ்யாஸ்த்வா டா-

டதே இல்லே. அதை இவர்கள் (தோழர்கள்) அறிவர். ஒவ்வொரு
வராகவோ, சேர்ந்தோ வந்து (வஸ்திரத்தை) ப் பெற்றுக்கொள்ளுந்
கள்” என்றார். (11) அவருடைய அந்தப் பரிஹாஸத்தைக் கண்டு
கோபிதகன் ப்ரேமமஸத்தில் முழுசினவர்களாய் வெட்கத்தை
யடைந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு உண்டான சிரிப்
பையுடையவர்களாய் அங்கு செல்லாதிருந்தனர். (12) தோவந்தன்
இவ்விதம் சொல்லும்பொழுது வியாபாட்டு வார்த்தையினால் இழுக்
கப்பட்ட மனமுடையவர்களாய் குளிர்த்த ஐஸத்தில் கழுத்துவரை
முழுக்கொண்டு நடுங்குவதேஹத்துடன் அவரைச் சொல்லத்தொ
டங்கினர். (13) ஓ அங்க! அன்னியாயத்தைச் செய்யாதே. உன்
லையோ இடைச்சேரியில் சிறந்தவனும், ப்ரியனுமான நந்தகோபரு
டைய புத்திரனாக நாங்களறிவோம். நாங்கள் நடுக்கமெடுத்திருக்
கின்றோம், வஸ்திரங்களைக்கொடுத்துயி. (14) ஹே ஸ்யாம! ஸுந்
தா! ஹே தர்மக்ரு! உனது தாலிசளான நாங்கள் உனது வார்த்
தைப்படி செய்கின்றோம். வஸ்திரங்களைக் கொடு. இல்லாவிடில்
அரசரிடம் (நந்தகோபரிடம் அல்லது கம்ஸரிடம்) சொல்லுவோம்
என்றனர். (15) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார்—நீங்கள் எனது
தாலிசளாக இருப்பதும் என்னால் சொல்லப்பட்டதைச் செய்வீர்
கள் என்பதும் உண்மையானால் ஹே கசின்மிதா: ! இங்கு வந்து
சொந்தமான வஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்றார். (16)
பிறகு எல்லாக் குமாரிகைகளும் குளிரினால் நடுக்கமெடுத்தவர்க
ளாய்க்கொண்டும் சேத்தினால் கஷ்டத்தை யடைந்தவர்களாய்க்

रिकाः शीतवेपिताः । पाणिभ्यां योनिमाच्छाद्य प्रोत्तेरुः शीतकर्षिताः ॥
 १७ ॥ भगवानाहता वीक्ष्य शुद्धभावप्रसादितः । स्कन्धे निधाय वासांसि
 ग्रीतः प्रोवाच सस्मितम् ॥ १८ ॥ घूयं विचक्षा यदपो धृतवता व्यगाहतै-
 तत्तदु देवहेलनम् । वद्ध्वाञ्जलिं मूर्ध्न्यपनुत्तयंऽहसः कृत्वा नमोऽधोवसनं
 प्रगृह्णाताम् ॥ १९ ॥ (एकेन पाणिना नेमुरेकेनाच्छाद्य चाङ्गनाः । ता
 वीक्ष्योवाच भगवान्भूयो धर्म्यमिदं वचः ॥ एकेन पाणिना यो वै
 प्रणमेद्देवमच्युतम् । तस्य दण्डः करच्छेद इति धर्मविदो विदुः ॥ तस्मादु-

கொண்டும், கைகளினால் பெண்குறியை மறைத்துக்கொண்டும் கரை
 யேறினர். (17) அவர்களின் சுத்தமான பாவத்தினால் (ப்ரேமையி-
 னால்) ப்ரஸாதத்தையடைந்த பகவான் ப்ரீதியையடைந்து *அற்பம்
 ஆகத்தயோனிகளான அவர்களைப்பார்த்து வஸ்திரங்களை ஸ்கந்தத்-
 தில் (களை பிரியுமிடத்தில்) வைத்து சிரிப்புடன் கூட சொல்லவாரம்
 பித்தார். (18)

விரதானுஷ்டானஞ் செய்யும் நீங்கள் வஸ்திரமில்லாதவர்களாய்
 ஜலத்தில் முழுகினீர்களென்பது யாதண்டோ இந்த அது ஜலாபி
 மானிதேவனை (வருணனை) ப்பரிஹஸித்ததாகும். அந்தப் பாபத்-
 தைப் போக்குவதற்குவேண்டி தலையில் இருகைகளையும் கூப்பி அஞ்-
 ஜலிசெய்து நமஸ்கரித்து இடையில் சுட்டும் வஸ்திரத்தைப் பெற்-
 றுக்கொள்ளுங்கள் என்றார். (19) (†ஒருகையினால் பெண்குறியை
 மறைத்துக்கொண்டு ஒருகையைமட்டு முயரத்துக்கித் தலையில்
 வைத்து வணங்கினர். அவர்கள் அவ்விதம் வணங்கினதைக்கண்டு
 பகவான் திரும்பவும் தர்மத்தைவிட்டு விலகாதவார்த்தையைச் சொல்-
 லத்தொடங்கினார். எவன் ஒரேகையினால் அச்யுதனான தேவனை

* आहताः=என்பது மூலம். இதற்கு ईषदक्षतयोनीः=என ஸ்ரீதரர்
 வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். இதற்கு வம்சீதரீய வியாக்கியா-
 னத்தில் कृतारपनिधुवनाः=ஸ்வல்பம் சுரதபோகத்தைச் செய்தவர்கள்
 எனப்பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

†மூலத்தில் 19-வதாவது சுலோகத்துக்குப்பிறகு இம்மூன்று சுலோ-
 கங்களும் வேறு சில புஸ்தகங்களில் காணப்படுவதால் அதற்கும் உரை
 எழுதப்பட்டது.

भाभ्यां पाणिभ्यां प्रणमेत्स्वामिनं नरः। तथाच यूयं कुरुत तन्मे प्रियतरं भवेत् ॥ इत्यच्युतेनाभिहितं व्रजावला मत्वा विवस्त्राप्लवनं व्रतच्यु-
तिम्। तत्पूर्तिकामास्तदशेषकर्मणां साक्षात्कृतं नेमुख्यमृभ्यतः ॥ २० ॥
तास्तथाऽवनता दृष्ट्वा भगवान्देवकीसुतः। वासांसि ताभ्यः प्रायच्छत्क-
णस्तेन तोषितः ॥ २१ ॥ ददं प्रलब्धास्त्रपया च हापिताः प्रस्तोमिताः
क्रीडनवच्च कारिताः। वस्त्राणि चैवापहृतान्यथाप्यमुं ता नाभ्यसूयन्प्रिय-
सङ्गनिर्वृताः ॥ २२ ॥ परिधाय स्ववासांसि प्रेष्टसङ्गमसज्जिताः। गृहीत-
चित्ता नो चेद्युस्तस्मिन्लज्जायितेक्षणाः ॥ २३ ॥ तासां विज्ञाय भगवा-

வணங்குவானே அவனது கையைவெட்டல் என்ற சிகைக் விதிக்கப் படும் எனத்தர்மமறிந்தவர் எண்ணுகின்றனர். ஆகையினால் மனிதன் ஸ்வாமியை இருகைகளாலும் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே நீங்க ளும் செய்யுங்கள். அது எனக்கு மிக்க பிரியமாகும் என்றார்.) கோப ஸ்திரீகள் இவ்விதம் அச்சுதனால் தோஷமுள்ளதாகச்சொல்லப்பட்ட இடையில் வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்னானஞ்செய்தலை (தாங்கள் செய்த) வ்ரதத்தினுடைய பங்கத்துக்கு ஹேதுவாக எண்ணிக்கொண்டு அந்த வ்ரதத்தின் பூர்த்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களாய் அவனே பா பத்தைப்போக்குபவனாகவுமிருப்பதுபற்றி அந்த வ்ரதத்துக்கும் மீத முள்ள எல்லாக் கம்ங்களுக்கும் பலபூதனை அவனையே வணங்கி னார். (20) தேவசக்தனுன பகவான் அவ்விதம் அவர்கள் வணங்கி னதைக்கண்டு அதனால் சந்தோஷித்தவனாய்க் கருணையுடன் அவர்க ளிடம் வஸ்திரங்களைக் கொடுத்துவிட்டார். (21) அவர்கள் மிகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டனர். ஸ்திரீகளுக்குரிய லஜ்ஜையினின் றும் விடுவிக்க (ப்போக்க) ப்பட்டனர். பரிஹலிக்கப்பட்டனர். பொம்மைபோல ஆட்டிவைக்கப்பட்டனர். வஸ்திரங்களோ திருடப்பட்டன. ஆயி லுங்கூட ப்ரியனை கிருஷ்ணனுடைய ஸம்பாஷணரூபமான ஸங்க மத்தினால் ஆனந்தத்தையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு அவரிடத்தில் தோஷாரோபனாஞ்செய்தார்களில்லை. (22) தத்தமது வஸ்திரங்க ளைக் கட்டிக்கொண்டு ப்ரேஷ்டனுன கிருஷ்ணனுடைய ஸங்கமத்தி னால் பரவசப்பட்டவர்களாகவும், (ஆனதுபற்றி கிருஷ்ணனால்) கிர ஹிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களாகவும், அவரிடத்தில் லஜ்ஜையி னால் விளங்கும் பார்வையுள்ளவர்களாகவுமாகி அசையாது நின்றனர்.

न्वपादस्पर्शकाम्यया । धृतव्रतानां सङ्कल्पमाह दामोदरोऽबलाः । २४ ॥
 सङ्कल्पो विदितः साध्व्यो भवतीनां मदर्चनम् । मयाऽनुमोदितः सोऽसौ
 सत्यो भवितुमर्हति ॥ २५ ॥ न मय्यावेशितधियां कामः कामाय कल्पते ।
 भर्जिता कथिता धाना प्रायो वीजाय नेष्यते ॥ २६ ॥ यातावला व्रजं सिद्धा
 मयेमा रंस्यथ क्षपाः । यदुद्दिश्य व्रतमिदं चेरार्यार्चनं सतीः ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच—इत्यादिष्ट भगवता लब्धकामाः कुमारिकाः । ध्या-
 यन्त्यस्तत्पदाम्भोजं कृच्छ्रान्निविविशुर्व्रजम् ॥ २८ ॥ अथ गोपैः परिवृतो
 भगवान्देवकीसुतः । वृन्दावनाद्गतो दूरं चारयन्नाः सहाग्रजः ॥ २९ ॥

காமோதரான பகவான் தனதுபாதஸம்பந்தத்தில் விருப்பங்
 கொண்டு விரதத்தையனுஷ்டித்த அவர்களின் ஸங்கல்பத்தை யறி
 ந்து கோபிகைகளைப் பார்த்துச் சொல்லலானார். (24) ஹேஸாத்
 விகளே ! என்னுடைய அர்ச்சனத்தைச்செய்த உங்களுடைய ஸங்
 கல்பம் என்னுலறியப்பட்டது. அது என்னால் அங்கீகரிக்கவும் பட்
 டது. இது ஸத்தியமாகவாவதற்குத் தகுதியுடையதே. (25) என்னி
 டத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களுக்குண்டாகும்
 காமமானது திரும்பவும் காமபோகத்தையும் பொருட்டு ஆகமாட்
 டாது. வறுக்கப்பட்டோ வேகவைக்கப்பட்டோ உள்ள விதை
 திரும்பவும் முளையையடையக் கூடியதாகப் பெரும்பாலு மிச்சிக்
 கப்படுவதில்லையன்றோ. (26) ஹேபதிவ்ரதைகளான அபலைகளே !
 மனோரதம் நிறைவேறினவர்களாய்க் கோகுலஞ்செல்லுங்கள். எதை
 யுத்தேசித்து காத்யாயனியின் அர்ச்சனாபமான இந்த விரதத்தை
 யனுஷ்டித்தீர்களோ அதன்பயனாக அடுத்துவரும் இரவுகள் முழு
 தும் என்னுடன் ரமிக்கப் போகின்றீர்கள் என்றார். (27)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—இவ்விதம் பகவானால் சொல்லப்பட்
 டவர்களும் அடையப்பட்ட காமனையையுடையவர்களுமான கோப
 குமாரிகைகள் அவரது சரணாவிர்த்தத்தைத் தியானஞ்செய்துகொ
 ண்டு வெகுதூரப்பட்டிக் கோகுலத்தில் பிரவேசித்தனர். (28)
 பிறகு தேவகியின் புத்திரானபகவான் தமயனான பலராமனுடன்
 கூட கோபாலர்களால் சூழப்பட்டவராய் பசுக்களை மேய்த்துக் கொ
 ண்டு பிருந்தாவனத்திலிருந்து வெகுதூரம் சென்றார். (29) உடம்

निदाघार्कातपे तिग्मे छायाभिः स्वाभिरात्मनः । आतपत्रायितान्वीक्ष्य
 द्रुमानाह व्रजौकसः ॥ ३० ॥ हे स्तोककृष्ण हे अंशो श्रीदामन्सुवलाजुन ।
 विशालर्षभ तेजस्विन्देवप्रस्थ वरूथप ॥ ३१ ॥ पश्यतेतान्महाभागान्परार्थ-
 कान्तजीवितान् । वातवर्षातपहिमान्सहन्तो वारयन्ति नः ॥ ३२ ॥ अहो
 एषां धरं जन्म सर्वप्राण्युपजीवनम् । सुजनस्येव येषां वै विमुखा यान्ति
 नार्थिनः ॥ ३३ ॥ पञ्चपुष्पफलच्छायामूलवल्कलदारुभिः । गन्धनिर्यासभ-
 र्मास्थितोष्मैः कामान्वितन्वते ॥ ३४ ॥ एतावज्जन्मसाफल्यं देहिनामिह
 देहिषु । प्राणैरर्थंधिया वाचा श्रेय एवाचरेत्सदा ॥ ३५ ॥ इति प्रवालस्त-
 वकफलपुष्पदलोत्करैः । तरुणां नम्रशाखानां मध्येन यमुनां गतः ॥ ३६ ॥

பில் வியர்வையை யுண்டாக்குகின்ற சூரியனுடைய வெய்யில்காயும்
 பொழுது தமது நிழல்களினால் தனக்கு குடைபோலிருக்கின்றன
 வும் கோகுலத்தை யொட்டி முனைத்தனவுமான மரங்களைக் கண்ணு
 ற்றுச் சொல்லத்தொடங்கினார். (30) ஹேஸ்தோககிருஷ்ண! ஹே
 அம்சோ! ஹே ஸ்ரீதாமன்! ஹே சுபல! ஹே அர்ஜுன! ஹே
 விசால! ஹே ரிஷப! ஹே தேஜஸ்வின்! ஹே தேவப்ரஸ்த! ஹே
 வருதப! பிறர்க்கு வேண்டியே முக்கியமாக ஜீவிக்கின்றனவும்,
 மஹாபாக்கியசாஸிகளுமான இந்த மரங்களைப் பாருங்கள். இவை
 காற்று மழை வெய்யில் பனி இவற்றைத் தாங்கள் பொறுத்துக்
 கொண்டு நமக்கு அவை வராமல் தடுக்கின்றன. (32) எல்லாப்
 பிராணிகளுக்கும் உபயோகப்படக்கூடிய இவற்றின் ஜன்மமன்றோ
 மேலானது. எவற்றினிடம் யாசிப்பவர் (வருபவர்) நல்லமனிதனி
 டம் யாசிப்பவர் போல பயனற்றவர்களாகத் திரும்பிச் செல்லுவ
 தில்லை. இலை, புஷ்பம், பழம், நிழல், வேர், பட்டை, கட்டை,
 மணம், பிசின், சாம்பல், (கரி எனலாம்) தோலில்லாதகட்டை, மொ
 க்கு, இவைகளினால் அவரவர்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்திசெய்கின்
 றன. ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ப்ராணன்களினாலோ, அர்த்தங்களினா
 லோ, புத்தியினாலோ, வாக்கினாலோ, எப்பொழுதுமே நன்மையை
 யே செய்யவேண்டும் என்பது யாதுண்டோ இவ்வளவையன்றோ
 இங்குள்ள ஜீவர்களின் ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கக்கூடும். (33-35)
 இவ்விதம் தளிர் பூங்கொத்து பழம் புஷ்பம் இலை இவற்றின் கூட்

तत्र गाः पाययित्वाऽपः सुमृष्टाः शीतलाः शिवाः। ततो नृप स्वयं गोपाः
कामं स्वादु पपुर्जलम् ॥ ३७ ॥ तस्या उपवने कामं चारयन्तः पशुनृप।
कृष्णरामावुपागम्य क्षुधार्ता इदमब्रुवन् ॥ ३८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्द्धे गोपीवस्त्रा-
पहारोनाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

—•••••—

டத்தினால் வணங்கின கணிகையுடையமரங்களின் நடுவினால் (திரும்பவும்) யமுனையையடைந்தார். (36) ஹேந்ருப! அங்கு சுத்தமும் குளிர்ந்ததும் தெளிந்ததுமான ஜலத்தைப் பசுக்களைக் குடிக்கச் செய்து பிறகு கோபாலர்கள் தாங்களும் வேண்டியவளவு ருசியுள்ள ஜலத்தைக் குடித்தனர். (37) ஹேந்ருப! அந்த யமுனையினருகிலுள்ள வனத்தில் தமதிஷ்டப்படி பசுக்களை மேய்க்கின்ற கோபாலர்கள் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் ராமகிருஷ்ணர்களிடம் வந்து பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். (38) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் கோபீவஸ்திராபஹரணமென்ற
இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

मदनातुरचेतसोऽन्वहं भवदङ्घ्रिद्वयदास्यकाम्यया ।

यमुनातटसीमिनि सैकतीं तरलाक्ष्यो गिरिजां समार्चिचन् ॥ २३५ ॥

(ப-ரை) तरलाक्ष्यः=சஞ்சலமான கணிகையுடையவர்களான கோபிகைகள் मदनातुरचेतसः=மனமதனால் கலங்கின சித்தமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டு भवदङ्घ्रिद्वयदास्यकाम्यया=உமது இருசரணங்களுக்கும் பணிவிடைசெய்வதில் விருப்பத்துடன் यमुनातटसीमिनि=யமுனையின் கரைப்பிரதேசத்தில் सैकतीम्=மணலினால் தயாரிக்கப்பட்ட गिरिजाम्=பார்வதியை (பார்வதியின் ரூபத்தை) अन्वहम्=ஒவ்வொரு நாளும் समार्चिचन्=சிரத்தையுடன் அர்ச்சித்துவந்தனர். (235)

சூறிப்பு—जामयो यानि गेहानि शपन्त्यप्रतिपूजिताः ।

तानि कृत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥

ஸஹோதரீ முதலியோர் பூஜிக்கப்படாதவராய் எந்தவிட்டைச் சபிக்கின்றனரோ அந்தவிடு கிருத்தைய என்ற தூர்த்தேவதையினால் கெடுக்கப்பட்டதுபோலப் பலவழியிலும் அழிந்துள்ளும் என்ற மனுவசனப்படி. விவா ஹாதிகாலத்தில் ஸஹோதரிகளைப் பூஜித்தல் அவர்யமானதுபற்றி பகவானைக்கணவனாக அடையவெண்ணங்கொண்ட கோபிகைகள் எவ்வித இடையூறும் நேராதபடி. முன்னரே பகவத்ஸஹோதரியான காத்யாயனியைப் பூஜித்தனர் என்பது கருத்து.

तव नामकधारताः समं सुदृशः प्रातरुपागता नदीम् ।

उपहारशतैरपूजयन् दयितो नन्दसुतो भवेदिति ॥ २३६ ॥

(ப-ரை) सुदृशः = கோபஸ்தீரிகள் समम् = யாவரும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு तव=உம்முடைய नामकधारताः=பெயரினும் கதையிலும் பற்றுள்ளவர்களாய் (அதாவது; நாமகீர்த்தனஞ்செய்வதிலும் கதையைச் சொல்லுவதிலும் பற்றுள்ளவர்களாய்) க்கொண்டு प्रातः= விடியற்காலையில் नदीम्=யமுனையை उपागताः=அடைந்தவர்களாய் उपहारशतैः=நூற்றுக்கணக்கான பூஜாதீரவியங்களினால் “नन्दसुतः= நந்தகோபருடைய புத்திரன் दयितः=நாயகனாக भवेत्=ஏற்படவேண்டும்” इति=என்று சொல்லிக்கொண்டு अपूजयन्=பார்வதியைப் பூஜித்தனர். (236) (எ-று)

इतिमासमुपाहितव्रतास्तरक्षाक्षीरभिவிक्ष्य ता भवान् ।

करुणामृदुलो नदीतटं समयासीत्तदनुग्रहेच्छया ॥ २३७ ॥

(ப-ரை) इति=இவ்விதம் मासम्=ஒருமாதம் முழுதும் उपाहित-व्रताः=அனுஷ்டிக்கப்பட்ட வீரதத்தையுடையவர்களான ताः=அந்த तरक्षाक्षीः=கோபிகைகளை अभिविक्ष्य=கண்ணுற்று भवान्=நீர் करुणामृदुलः=சருணைக்கு வசப்பட்டவராய் तदनुग्रहेच्छया=அவர்களுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் नदीतटम्=யமுனையின் கரையை समयासीत्=அடைந்தீர். (237) (எ-று)

नियमावसितौ निजावरं तटसीमन्यवमुच्य तास्तदा ।

यमुनाजलखेलनाकुलाः पुरतस्त्वामवलोक्य लज्जिताः ॥ २३८ ॥

(ப-ரை) **नियमावसितौ**=நியமத்தின் முடிவில் **निजावरम्**=தமது வஸ்திரத்தை **तटसीमनि**=கரைப்பிரதேசத்தில் **अवमुच्य**=அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு **यमुनाजलखेलनाकुलाः**=யமுனையின் ஜலத்தில் விளையாடுவதிலீடுபட்டவர்களான **ताः**=அந்தக் கோபிகைகள் **तदा**=அப்பொழுது **पुस्तः**=எதிரில் **त्वाम्**=உம்மை **अवलोक्य**=பார்த்து **लज्जिताः**=வெட்கத்தையடைந்தனர். (238) (எ-று)

अपया नमिताननास्वथो वनितास्वस्वरजालमन्तिके ।

निहितं परिगृह्य भूरुहो विटपं त्वं तरसाधिरूढवान् ॥ २३९ ॥

(ப-ரை) **अथो**=பிறகு **वनितासु**=ஸ்திரீகள் **अपया**=வெட்கத்தினால் **नमिताननासु**=குணியப்பட்ட முகமுள்ளவர்களாக வானபொழுது **अन्तिके**=அருகில் **निहितम्**=வைக்கப்பட்ட **अस्वरजालम्**=துணிக் கூட்டத்தை **परिगृह्य**=எடுத்துக்கொண்டு **त्वम्**=நீர் **भूरुहः**=மரத்தினுடைய **विटपम्**=கோயில் **तरसा**=ஒரேபாய்ச்சலாய் **अधिरूढवान्**=எறிக் கொண்டார். (239) (எ-று)

इह तावदुपेत्य नीयतां वसनं वः सुदृशो यथायथम् ।

इति नर्मसृदुस्मिते त्वयि ब्रुवति व्यामुमुहे वधूजनैः ॥ २४० ॥

(ப-ரை) **सुदृशः**!=அழகியகண்களையுடைய ஹே ஸ்திரீகளே! **इह**=இவ்விடத்தில் **तावत्**=முதலில் **उपेत्य**=வந்து **वः**=உங்களுடைய **वसनम्**=வஸ்திரமானது **यथायथम्**=மாறியிடாமல் **नीयताम्**=எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டும் **इति**=என **त्वयि**=நீர் **नर्मसृदुस्मिते**=விளையாட்டினால் **मेतु**=வானசிரிப்பையுடையவராக **ब्रुवति**=சொல்லும்பொழுது **वधूजनैः**=ஸ்திரீஜனங்களினால் **व्यामुमुहे**=*மயக்கமடையப்பட்டது.

अयि जीव चिरं किशोर नस्तव दासीरवशीकरोपि किम् ।

प्रदिशावरमम्बुजेक्षणेऽयुदितस्त्वं स्मितमेव दत्तवान् ॥ २४१ ॥

(ப-ரை) **अयि** **किशोर**!=அடே குழந்தாய்! **चिरम्**=வெகுநீரம் **जीव**=ஜீவித்திருப்பாயாக. **तव**=உன்னுடைய **दासी**=வேலைக்காரிகளான **नः**=எங்களை **किमवशीकरोपि**=ஏன் பரவசப்படுத்துகின்றனை? **हे अम्बुजेक्षण**!=ஹே தாமரைக்கண்ண! **अस्वरम्**=வஸ்திரத்தை

* அவ்விதம் செய்வதற்கும், அவ்விதம் செய்யமாட்டோ மென்று சொல்லுவதற்கும் முடியாமல் மயங்கி நின்றனர் என்று கருத்து.

प्रदिश=கொடுத்துவிடு. इति=என்று उदित:=சொல்லப்பட்ட त्वम्=நீர் स्मितमेव=புன்சிரிப்பையே दत्तवान्=கொடுத்தீர். (241) (எ-று)

குறிப்பு—अयिकिशोर! = மணம்புரியாதமணாள! तवदासी:=உனது ப்ரேமைக்குக் காத்திருக்கின்ற ந:=எங்களை किमवशीकरोपि=ஏன் ஆட்டிவைக்கின்றனை? எங்களை மணந்துகொள். अम्बरप्रदिश=மணத்துக்குரிய வஸ்திரத்தைக்கொடு. எங்களுக்குப் பதி நீதான். हे अम्बुजेषुण!=ஹே புண்டரீகாக்ஷ! உனது கடாக்ஷம் கிடைக்காத வரை நாங்கள் பிறர்க்கு (யமனுக்கு) அதீதமான ஜீவிதத்தையுடைய வார்களாக வாசிக்கிறோம், நிம்சயமிது, என ஆழ்ந்தகருத்துடன் அவர்கள் சொன்னபடியால் स्मितमेव=அவர்களின் வார்த்தையை அங்கீகரித்ததற்கடையாளமான சிரிப்பையே दत्तवान्=கொடுத்தீர் அப்படியே செய்கிறேன் எனப் புன்சிரிப்பினால் குசிப்பித்தீர் என்ற ஆழ்ந்தகருத்தும் இதனின்றும் வெளியாகிறது. (எ-று)

अधिरुह्य तटं कृताञ्जलिः परिशुद्धाः स्वगतीर्निरीक्ष्य ताः ।

वसनान्यखिलान्यनुग्रहं पुनरेवं गिरमप्यदा मुदा ॥ २४२ ॥

(ப-ரை) तटम्=கரையில் अधिरुह्य=ஏறி कृताञ्जलिः = இருகைகளையும் கூப்பினவர்களும் परिशुद्धाः = உம்மை நம்ஸ்கரித்ததிலிருந்து இடையில் வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்நானஞ் செய்ததாலுண்டான தோஷத்தைப் போக்கிக்கொண்டவர்களும் स्वगतीः = உம்மைச் சரண்புகுந்தவர்களும் தான ताः = அவர்களை निरीक्ष्य = கண்ணுற்று अखिलानि = எல்லா वसनानि = வஸ்திரங்களையும் अनुग्रहम् = அனுக்கிரஹ ரூபமான एवङ्गिरमपि = பின்வரும் வார்த்தையையும் मुदा = ஸந்தோஷத்துடன் अदाः = கொடுத்தீர். (242) (எ-று)

विदितं ननु वो मनीषितं वदितारस्त्विह योग्यमुत्तरम् ।

यमुनापुलिने सचन्द्रिकाः क्षणदा इत्यवलास्त्वमूचिवान् ॥ २४३ ॥

(ப-ரை) ननु=ஹேகோபிகைகளே! वः=உங்களுடைய मनीषितम्=ஸங்கல்பமானது विदितम्=என்னுலறியப்பட்டது. इह=இந்த ஸங்கல்பவிஷயத்தில் योग्यम्=பொருத்தமான उत्तरम्=பதிலை यमुनापुलिने=பமுனையின் மணற்றிட்டில் सचन्द्रिकाः = சந்திரிகையுடன் கூடின क्षणदाः=இரவுகள் वदितारः=சொல்லப்போகின்றன इति=என்று त्वम्=நீர் अवलाः=ஸ்திரிகளைக்குறித்து ऊचिवान्=சொன்னீர்.

अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

गोपा ऊचुः—राम राम महावीर्य कृष्ण दुष्टनिवर्हण । एषा वै वाधते
क्षुन्नस्तच्छान्तिं कर्तुमर्हथः ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—इति विज्ञापितो गोपै-

उपकरण्य भवन्मुखच्युतं मधुनिष्यन्दि वचो मृगीदृशः ।

प्रणयादयि वीक्ष्य वीक्ष्य ते वदनाञ्जं शनकैर्गृहं गताः ॥ २४४ ॥

(ப-ரை) அயி=ஹே கிருஷ்ண! भवन्मुखच्युतम्=உமது வா யினின்றும் வழிந்ததும் मधुनिष्यन्दि=தேனைப் பெருகவிடுகின்றது மான வचः=வார்த்தையை मृगीदृशः=கோபஸ்திரீகள் उपकरण्य=கே ட்டு प्रणयात्=பரிதியினால் ते=உம்முடைய वदनाञ्जम्=முகாரச்விந்தத் தை वीक्ष्य वीक्ष्य=அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டு शनकैः=மெள்ள மெள்ள गृहम्=வீட்டை गताः=அடைந்தனர். (244) (எ-று)

इति नन्वनुगृह्य वल्लवीर्विपिनान्तेषु पुरेव सञ्चरन् ।

करुणाशिशिरो हरे हर त्वरया मे सकलामयावलिम् ॥ २४५ ॥

(ப-ரை) ननु हरे!=ஹே கிருஷ்ண! करुणाशिशिरः=கருணை யால் குளுமைவாய்ந்தவராய்க்கொண்டு इति=இவ்விதம் वल्लवीः=கோப ஸ்திரீகளை अनुगृह्य=அனுக்கிரஹித்துவிட்டு पुरेव=முன்போலவே विपिनान्तेषु=பிருந்தாவனத்தின் மத்யப்ரதேசங்களில் सञ्चरन्=ஸஞ் சரித்த நீர் मे=என்னுடைய सकलामयावलिम्=எல்லாவியாதிக் கூட் டங்களையும் त्वरया=விரைவாக हर=போக்குவிராக. (245) (எ-று)

இவ்விதம் கோபீ வஸ்திராபஹார வர்ணனமேன்ற அறுபதாவது தசகம் முற்றிற்று. இந்த தசகத்தில் ஒருசுலோகம் அதிகம்.

இருபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) त्रयोविंशे ततो गोपैरज्ञयाच्चापदेशतः ।

तत्पत्न्यनुग्रहात्कृष्णो दीक्षितानन्वतापयत् ॥ १ ॥

(க-ரை) கோபாலர்கள் அன்னத்தை யாசித்தனர் என்ற வியாஜ் மாக கிருஷ்ணன் தீக்ஷிதபத்னிகளுக்கு அனுக்கிரஹஞ்செய்து தீக்ஷி தர்களை பஸ்சாத்தாபப்படும்படி செய்தார் என இந்த இருபத்து மூன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

भगवान्देवकीसुतः । भक्ताया विप्रभार्यायाः प्रसीदन्निदमब्रवीत् ॥ २ ॥
 प्रयात देवयजनं ब्राह्मणा ब्रह्मवादिनः । सत्रमाङ्गिरसं नाम ह्यासते स्वर्ग-
 काम्यया ॥ ३ ॥ तत्र गत्वौदनं गोपा याचतास्मद्विसर्जिताः । कीर्तयन्तो
 भगवत आर्यस्य मम चाभिधाम् ॥ ४ ॥ इत्यादिषा भगवता गत्वाऽयाचन्त
 ते तथा । कृताञ्जलिपुष्टा विप्रान्दण्डवत्पतिता भुवि ॥ ५ ॥ हे भूमिदेवाः
 शृणुत कृष्णस्यादेशकारिणः । प्राप्ताञ्जानीत भद्रं वो गोपाशो रामचोदि-
 तान् ॥ ६ ॥ गाध्वार्यन्तावधिदूर ओदनं रामाच्युतौ वो लपतो बुभुक्षितौ ।
 तयोर्व्रिजा ओदनमर्थिनोर्यदि श्रद्धा च वो यच्छत धर्मवित्तमाः ॥ ७ ॥

கோபாலர்கள் சொல்லத்தொடங்கினர் — மஹா வீரியமுள்ள
 ஹேராம ஹேராம! துஷ்டர்களை யழிக்கும் ஹே கிருஷ்ண! இந்
 தப் பரி எங்களைப் பாதிக்கிறது. அதற்குச் சாந்தியைச் செய்வ
 தற்கு யோக்கியர்களாகின்றீர்கள். (1) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவாற்றார்—
 கோபாலர்களால் இவ்விதம் தெரிவித்துக் கொள்ளப்பட்ட தேவகி
 புத்திரனான பகவான் பக்தையான ப்ராம்ஹணபாரியைக்கு அனுக்
 கிரஹம் செய்யவேண்டிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.
 (2) “தேவயஜ்னத்தை (யக்ஞசாலையை) குறித்துச் செல்லுங்கள்.
 அங்கு ப்ரம்ஹவாதிகளான ப்ராம்ஹணர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்
 பத்துடன் ஆங்கிரஸம் என்று ப்ரவித்தமான ஸத்திரயாகத்தை
 அனுஷ்டிக்கின்றனர். (3) ஹே கோபாலர்களா! எம்மாலனுப்பப்
 பட்டவர்களாய் அங்கு சென்று பகவானான அண்ணாவீனுடைய
 லும், என்னுடையலும் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அன்னத்தை
 யாகியுங்கள்” என்றார். (4) இவ்விதம் பகவானான கிருஷ்ணனால்
 அனுப்பப்பட்ட அவர்கள் அவ்விதமே சென்று தண்டம் போலப்
 பூமியில் விழுந்து இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு “ஹே பூமி
 தேவர்களான ப்ராம்ஹணர்களே! கேளுங்கள். கோபாலர்களான
 எங்களைக் கிருஷ்ணனுடைய உத்திரவுப்படி நடக்கின்றவர்களாக
 வும், பலராமனால் அனுப்பப்பட்டவர்களாகவும் அறிந்து கொள்ளுங்
 கள். பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு ஸமீபத்தி லிருக்கின்ற ராம
 கிருஷ்ணர்கள் சாப்பிட வேண்டித் கொண்டவர்களாய் உங்களு
 டைய அன்னத்தை யாகிக்கின்றனர். தர்மமறிந்தவர்களுள் சிறந்த

दीक्षायाः पशुसंस्थायाः सौत्रामण्याश्च सत्तमाः । अन्यत्र दीक्षितस्यापि
नाज्ञमश्नहि दुष्यति ॥ ८ ॥ इति ते भगवद्याज्ञां शृण्वन्तोऽपि न शुश्रुवुः ।
शुद्धाशा भूरिकर्माणो बालिशा वृद्धमानिनः ॥ ९ ॥ देशः कालः पृथग्द्रव्यं
मन्त्रतन्त्रविविजोऽग्नयः । देवता यजमानश्च क्रतुर्धर्मश्च यन्मयः ॥ १० ॥ तं

வர்களான ஹே ப்ராய்ஹணர்காள் ! உங்களுக்கு ஸ்ரத்தையிருக்கு
மானால் யாசிக்கின்ற அவ்விருவருக்கும் அன்னத்தைக் கொடுங்கள்.
எந்த யாகத்திலும் திகைத்தொடங்கி * அக்னிஷோமீய பசுவின்
ஸம்க்ருபனத்துக்குப் பின்னரும், அவ்விதமே ஸௌத்ராமணி என்ற
யாகத்தையிட வேறுயாகத்திலும் திகைத்தனுடைய (யாகம் செய்பவ
னுடைய) அன்னத்தைச்சாப்பிடுபவன் தோஷத்தையடைய மாட்
டான் அன்றோ ? எனச் சொல்லிக்கொண்டு யாசித்தனர். (5-8)

சுஷுத்திரமான ஸ்வர்க்காதிகளில் மட்டுமாசைகொண்டவர்க
ளும், அதிகம் கிலேசம் வாய்ந்த கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களும்,
மூர்க்கர் (பிடிவாதக்காரர்) களும், அதாவது: மூடர்களும், தங்களை
க்ஞானவ்ருத்தர்களாக எண்ணினவர்களுமான அவர்கள் பகவானு
டைய யாகனத்தைக் கேட்டபோதிலும் கூட அதைக்காதில் வாங்கி
னரில்லை. (9) தேசம், காலம், சரு புரோடசாதியான த்ரவ்யம்,
மந்த்ரம், ப்ரயோகம், 16 ருத்னீக்குகள், கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீ
யம், தக்ஷிணாக்னி, ஸப்யம், ஆவஸத்யம் ஆகிய ஐந்து அக்னிகள்,
இந்திராதிகளான தேவதைகள், யாகஞ்செய்யும் யஜமானன், அங்கி
யான யாகம், அதனுண்டாகும் (*) அபூர்வமென்ற தர்மம் ஆகிய
யாவும் எவரது ஸ்வரூபமோ, அந்தக் கிருஷ்ணனை சரீரத்திலாத்ம

* பொதுவாய் எந்த யாகத்திலும் திகைத் தொடங்கி பசுவின் ஆலம்
பலனம் ஆனபிறகு திகைத்தனுடைய அன்னத்தைச் சாப்பிடுவது தோஷ
மாகாது. உங்கள் யாகத்திலோ பசுவின் ஆலம்பலன் ஆகிவிட்டது. ஆக
வே எங்களுக்குத் தடையில்லாமல் அன்னம் போடலாம். ஆனால் ஸௌ
த்ராமணி என்றயாகமானாலோ எப்பொழுதுமே அந்தயாகஞ்செய்பவரின்
அன்னத்தைச் சாப்பிடலாகாது. இதுவோ ஸௌத்ராமணியாக மன்று
என்று கருத்து. (*) கர்மானுஷ்டானத்துக்குப்பின்னரும் பலன் வருவ
தற்கு முன்னருமுள்ள பொருள் அபூர்வமெனப்பபடும். செய்யப்பட்ட கர்
மத்தின் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை ஆபூர்வமென வேதாந்தங்களின் கொள்கை.

ब्रह्म परमं साक्षाद्भगवन्तमधोक्षजम् । मनुष्यदृष्ट्या दुष्प्रज्ञा मर्त्यात्मानो न मेनिरे ॥११॥ न ते यदोमिति प्रोचुर्न नेति च परन्तप । गोपा निराशाः प्रत्येत्य तथोचुः कृष्णरामयोः॥१२॥ तदुपाकर्ण्य भगवान्ब्रह्मस्य जगदीश्वरः । व्याजहार पुनर्गोपान्दर्शयल्लौकिकीं गतिम् ॥ १३ ॥ मां ज्ञापयत पत्नीभ्यः ससङ्कर्षणमागतम् । दास्यन्ति काममन्नं वः स्निग्धा मय्युपिता धिया ॥ १४ ॥ गत्वाथ पत्नीशालायां दृष्ट्वासीनाः स्वलङ्कृताः । नत्वा द्विजसतीर्गोपाः प्रश्रिता इदमब्रुवन् ॥ १५ ॥ नमो वो विप्रपत्नीभ्यो निबोधत वचांसि नः । इतोऽविदूरे चरता कृष्णेनेहेपिता वयम् ॥ १६ ॥ गाश्चारयन्स गोपालैः

புத்தியுள்ளவர்களும், ஆனதுபற்றியே செட்ட அறிவுள்ளவர்களு
மான அவர்கள் அதோக்ஷஜனும் ஸாக்ஷாத்பகவானுமான பரம்பரம்
ஹமாகவெண்ணாமல் மனுவஷ்யன் என்றே எண்ணினர். (11) ஹே
பரந்தப! அவர்கள் யாதுகாரணத்தால் தருகிறேமென்றும் சொல்ல
வில்லையோ, இல்லையென்றும் சொல்லவில்லையோ அக்காரணத்தால்
கோபாலர்கள் ஆசையொழிந்தவர்களாய்த் திரும்பிவந்து நடந்தபடி.
கிருஷ்ணன் பலராமன் இவர்களிடம் சொல்லினர். (12) ஜகதீஸ்
வரனான பகவான் அனைத்தகேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு (*)உலகப்
போக்கைக் காண்பிக்கின்றவராய்த் திரும்பவும் கோபாலர்களைச்
சொல்லவாரம்பித்தார். (13) பலராமனுடன்கூட நான் இங்கு வந்
திருப்பதை யக்ஞ பத்னிகளிடம் தெரிவியுங்கள். புத்தியினால் என்
னிடம் வசிப்பவர்களும், ப்ரேமையுள்ளவர்களுமான அவர்கள் உங்க
ளுக்கு வேண்டிய அன்னத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றனர் என்றார்.
(14) பிறகு கோபாலர்கள் யக்ஞபத்னிகளுக்குரியவிடத்தில் இருப்
பவர்களும், (யாகத்துக்குரிய) அலங்காரம் பெற்றவர்களுமான
ப்ராம்ஹண பத்னிகளை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் பின்வருமாறு
சொல்லத்தொடங்கினர். (15)

ப்ராம்ஹண பத்னிகளான உங்களுக்கு நமஸ்காரம். எங்களு
டைய வார்த்தைகளை மனத்தில் வாங்குங்கள். இங்கிருந்து வெகு
ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற கிருஷ்ணனால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்
டவர்கள். (16) அவர் பலராமனுடன்கூடவும், கோபாலர்களுடன்

(*) காரியத்தில் கண்ணுள்ளவர் வெறுப்பையடையார், யாசகனாக
வுள்ள எவன்தான் அவமானத்தையடையவில்லை என்றலோகானுபவத்தை

सरामो दूरमागतः । वुभुक्षितस्य तस्यान्नं सानुगस्य प्रदीयताम् ॥ १७ ॥
 धृत्वाच्युतमुपायान्तं नित्यं तदर्शनोत्सुकाः । तत्कथाक्षिप्तमनसो बभूवुर्जा-
 तसंभ्रमाः ॥ १८ ॥ चतुर्विधं बहुगुणमन्नमादाय भाजनैः । अभिसन्नः
 प्रियं सर्वाः समुद्रमिव निस्त्रगाः ॥ १९ ॥ निविध्यमानाः पतिभिर्भ्रातृभि-
 र्वंधुभिः सुतैः । भगवत्युत्तमश्लोके दीर्घश्रुतधृताशयाः ॥ २० ॥ यमुनोप-
 वनेऽशोकनवपल्लवमण्डिते । विचरन्तं वृतं गोपैः साग्रजं ददृशुः स्त्रियः ॥
 २१ ॥ इयामं हिरण्यपरिधिं वनमाह्वयवर्हघातुप्रवालनट्वेषमनुव्रतांसे । वि-

கூடவும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு (வீட்டி விருந்து) வெகுதூரம் வந்துவிட்டார். சாப்பிடவெண்ணங்கொண்டவரும், தோழர்களுடன் கூடினவருமான அவருக்கு அன்னத்தைக் கொடுங்கள் என்றனர். (17) அச்சுதன் அருகில் வந்ததைக்கேட்டு எப்பொழுதும் அவரது தர்சனத்திலாவல்கொண்டவர்களும், அவருடைய கதையினாலிழுக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களுமான அவர்கள் பரபரப்பை யடைந்தவர்களாகவாயினர். (18) பக்யம், போஜ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யம் என நான்குவிதமானதும் வெகு குணமுள்ளதுமான அன்னத்தை *பாத்திரங்களினுலெடுத்தக்கொண்டு எல்லாப் பராமஹை பத்ரிகளும் பதிகளினாலும், ப்ராதாக்களினாலும், பந்துக்களினாலும், புத்திரர்களினாலும் தடுக்கப்படினுங்கூட (அதைப் பொருட்படுத்தாது) உத்தம ஸ்லோகனான பகவானிடத்தில் நீண்டகால ஸ்ரவணத்தினால் வைக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாக இருப்பதுபற்றி நதிகள் ஸமுத்திரத்தைக் குறித்துப்போல ப்ரியனான பகவானைக்குறித்து வேகமாக ஓடிவந்தனர். (19-20) (வந்த) ஸ்திரீகள் அசோகமரத்தின் புதிய தளிர்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யமுனையினருகிலுள்ள உத்யானவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவரும் தமயனுடன் கூடினவரும் கோபாலர்களால் சூழப்பட்டவரும் தங்கநிறமுள்ள இடையில் கட்டின வஸ்திரத்தை (பீதாம்பரத்தை) யுடையவரும், வனத்திலுள்ள புஷ்பமாலைகளினாலும் மயில் தோ

* அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர் என்றதனாலேயே பாத்திரங்களினுலெடுத்துவந்தனர் என்பதுகிடைத்துவிடக்கூடியதாகவிரும்பத்திருப்பவும் பாத்திரங்களினால் என்றதிலிருந்து சாப்பிடுவதற்குரிய இலைகளுடனும் வந்தனர் எனச்சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர்.

न्यस्तहस्तमितरेण धुनानमञ्जं कर्णोत्पलालककपोलमुखाब्जहासम् ॥२२॥
 प्रायः श्रुतप्रियतमोदयकर्णपूरैर्यस्मिन्निमग्नमनसस्तमथाक्षिरन्ध्रैः । अन्तः
 प्रवेद्य सुचिरं परिरभ्य तापं प्राहं यथाऽभिमतयो विजहुर्नरेन्द्र ॥ २३ ॥
 तास्तथा ह्येकसर्वाशाः प्राप्ता आत्मदिदक्षया । विज्ञायाखिलदृग्द्रष्टा प्राह
 प्रहसिताननः ॥ २४ ॥ स्वागतं वो महाभागा आस्यतां करवाम किम् ।

கைகளினாலும் நற்சங்குப் பொடிகளினாலும் தளிர்களினாலும் நட
 னுக்குரிய வேஷத்தைச் செய்துகொண்டவரும், நீருண்ட மேகம்
 போலக் கறுத்தவரும், தோழுனுடைய தோளில் வைக்கப்பட்ட
 இடது கையையுடையவரும், மற்றொரு(வலது)கையினால் தாமரைப்
 பூவைச் சுழற்றுகின்றவரும், காதுகளில் நீலோத்பல புஷ்பத்தையும்,
 இருகண்ணங்களிலும் சுருட்டை மயிர்களையும், முகாவிர்த்தத்தில்
 சிரிப்பையும் உடையவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கண்டனர். (21-22)
 ஹே நரேந்திர! வெருகாலமாகக் கேட்கப்பட்ட மிக்க ப்ரியனை
 கிருஷ்ணனுடைய உத்கர்ஷங்களாகிற கர்ணாபரணங்களினால் எவரி
 டத்தில் முழ்கின மனமுள்ளவர்களாக இருந்தனரோ அவரை இப்
 பொழுது கண்களின் துவாரங்களினால் உள்ளில் ப்ரவேசிக்கச்
 செய்து வெருகாலம் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு ஸுஷுப்திஸா
 க்ஷியான ஆத்மாவை அஹம்விருத்திகள் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொ
 ண்டி அவ்வாத்மாவில் லயிப்பது (ஒடுங்குவது) போல * தாபத்தைப்
 போக்கிக் கொண்டனர். (23) எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும்
 ஸாக்ஷியான ஸ்ரீகோபாலன் எல்லாவிதமான ஆசையையும் விட்டுத்
 தன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் அவ்விதம் அவர்
 கள் வந்ததை அறிந்துகொண்டு சிரித்தமுகமுள்ளவராய்ச் சொல்
 லத்தொடங்கினார். (24)

ஹே மஹாபாகர்களை! நல்வரவா? உட்காருங்கள். உங்களுக்கு
 என்ன ப்ரியத்தைச் செய்யப்போகின்றோம். எங்களைப் பார்க்க

* ஸுஷுப்தி ஸாக்ஷியான ஆத்மாவில் அஹம்விருத்திகள் ஒடுங்
 கினதும் ஜாக்ரீதர்ஸ்வப்பினங்களிலேற்படும் சிரமமயாவும் எவ்விதம் வில
 குமோ அவ்விதமே இவர்களுக்கும் பகவத்தரிசனத்தினால் அதுவரை இரு
 ந்ததாபங்கள்யாவும் நீங்கிவிட்டன என்பது கருத்து.

यज्ञो दिदृक्षया प्राप्ता उपपन्नमिदं हि वः ॥ २५ ॥ नन्वद्धा मयि कुर्वन्ति
कुशलाः स्वार्थदर्शनाः। अहेतुक्यव्यवहितां भक्तिमात्मप्रिये यथा ॥ २६ ॥ प्राण
बुद्धिमनःस्वात्मदारापत्यघनादयः। यत्संपर्कात्प्रिया आसंस्ततः कोन्वपरः
प्रियः ॥ २७ ॥ तद्यात देवयजनं पतयो वो द्विजातयः। स्वसत्रं पारयिष्यन्ति
युष्माभिर्गृहमेधिनः ॥ २८ ॥ पत्न्य ऊचुः—मैवं विभोऽर्हति भवान्गदितुं
नृशंसं सत्यं कुरुष्व निगमं तव पादमूलम्। प्राप्ता वयं तुलसिदाम पदा-
वसृष्टं केशैर्निबोधुमतिलङ्घ्य समस्तबन्धून् ॥ २९ ॥ गृह्णन्ति नो न पतयः
पितरौ सुता वा न भ्रातृबन्धुसुहृदः कुत एव चान्ये। तस्माद्भवत्प्रपदयोः

வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் வந்தீர்களென்பது யாதுண்டோ
இது உங்களுக்குப் பொருத்தமானதே. (25) குசலர் (விவேகி) க
ளும், தனக்குப் புருஷார்த்தத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான ஜனங்
கள் ஆத்மாவும் ஆனதுபற்றியே ப்ரியனுமான என்னிடத்தில் பலா
பேகைபுயற்றதும் இடையறாததுமான பக்தியை உள்ளபடி நேரி
லேயே செய்கின்றனரன்றோ. (26) ப்ராணன், புத்தி, மனஸ்,
க்ஞாதிகள், தேஹம், களத்திரம், குழந்தைகள், தனம் முதலியன
எதனுடைய (ப்ரியனுன ஆத்மாவினுடைய) ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரி
யங்களாகவாகின்றனவோ அதைக்காட்டிலும் வேறு எது ப்ரியமாக
வாகக்கூடும். (27) ஆகவே யக்ஞசாலைக்குப்போய்விடுங்கள். உங்
களது பதிகளான ப்ராம்ஹணர்கள் உங்களால் பத்னிகளுடன் கூடின
வர்களாகவாகி தங்களது ஸத்ரத்தை (யாகத்தை) ப்பூர்த்தி செய்து
கொள்ளப் போகின்றனர் என்றார். (28) பத்னிகள் சொல்லத்
தொடங்கினர்—ஹே விபோ! நீர்ப்ருஷமான வார்த்தையைச்சொல்
லுவது பொருந்தாது. (எனது பக்தன் நாசத்தையடையான்) என்ற
உமது ப்ரதிக்கையைச் சத்தியமாகச்செய்யும். நாங்களோ எல்லாப்
பந்துக்களையும் விட்டுவிட்டு உமது காலால் தள்ளப்பட்ட துளலி
மாலையைத் தலையிர்களினால் வஹிக்கவேண்டி உமது பாதமூலத்
தை (வந்து) அடைந்தோம். (29) பதிகள் எங்களை ஏற்கமாட்டார்
கள். மாதா பிதாக்களோ, புத்திரர்களோ ஏற்கமாட்டார்கள். இவ்
விதமிருக்க பிராதாக்களோ, பந்துக்களோ, சுஹிருத்துக்களோ
ஆகிய மற்றவர்கள் எவ்விதம் ஏற்கப்போகின்றனர். ஆனதுபற்றி

पतितात्मनां नो नान्या भवेद्वतिरिन्दम तद्विधेहि ॥ ३० ॥ श्रीभगवानु-
वाच—पतयो नाभ्यसूयेरन्पितृभ्रातृसुतादयः । लोकाश्च वो मयोपेता देवा
अप्यनुमन्वते ॥ ३१ ॥ न प्रीतयेऽनुगगाय ह्यङ्गसङ्गो नृणामिह । तन्मनो मयि
युञ्जाना अचिरान्मामवाप्स्यथ ॥ ३२ ॥ (श्रवणादर्शनाद्व्यानान्मयि भावोऽ-
नुकीर्तनात् । न तथा सन्निकर्षेण प्रतियात ततो गृहान् ॥)

श्रीशुक उवाच—इत्युक्ता मुनिपत्न्यस्ता यक्षवाटं पुनर्गताः । ते चा-
नसूयवः स्वाभिः स्त्रीभिः सन्नमपारयन् ॥ ३३ ॥ तत्रैका विधृता भर्त्रा
भगवन्तं यथाश्रुतम् । हृदोपगृह्य विजहौ देहं कर्मानुबन्धनम् ॥ ३४ ॥ भग-

ஹே அபிரந்தம! உமது பாதங்களின் துளிகளில் போடப்பட்ட தே
ஹத்தைபுடைய எங்களுக்கு வேறு கதியானது (ஸ்வர்க்காதிகளில்
புத்திகூட) ஏற்படப்போவதில்லை. ஆகவே எங்களை அடிமைகளாக
கிக் கொள்ளுவீராக என்றனர். (30) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—
பதிகள் உங்களிடத்தில் தோஷங்குறமாட்டார்கள். பிதா, ப்ராதா,
புத்திரன் முதலிய ஜனங்களும், என்னால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட தேவர்
களும் ஸம்மதிப்பர். (31) இவ்வுலகில் மனிதர்களுக்கு அங்கத்து
டன் (தேஹத்துடன்) தேஹம் சேருதலானது சுகத்தையும் பொ
ருட்டோ, ஸ்னேஹ விருத்தியையும் பொருட்டோ ஆவதில்லை.
ஆகவே என்னிடத்தில் மனதைச் செலுத்தினவர்களாய் விரைவில்
என்னையடைந்துவிடப் போகின்றீர்கள். (32) (ஸ்ரவணத்தினாலும்,
தரிசனத்தினாலும், த்யானத்தினாலும், அடிக்கடிசெய்யும் நாமகீர்த்
தனத்தினாலும் என்னிடத்தில் எவ்விதம் பக்தியேற்படுமோ அவ்வி
தம் சேர்ந்து வகிப்பதனால் ஏற்படமாட்டாது. ஆனதுபற்றி வீடு
போய்ச் சேருங்கள் என்றார்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்ட அந்த
முனிபத்ரிகள் திரும்பவும் யாகசாலையையடைந்தனர். அவர்களும்
ஆகுயை (தோஷாரோபம்) செய்யாதவர்களாய்த் தமது ஸ்திரீகளு
டன் சேர்ந்து ஸத்திர (யாக) த்தைப் பூர்த்தி செய்தனர். (33) அவர்
களால் பர்த்தாவினால் (கையினால்) கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளப்
பட்ட ஒரு யக்ஞபத்ரியானவன் பகவானை முன்னர் தான் ஸ்ரவணஞ்
செய்தபடி மனத்தால் தியானித்து கர்மமூலம் ஏற்பட்ட தேஹத்
தைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டான். (34) ப்ரபுவும் கோவிந்தனும்

वानपि गोविन्दस्तेनैवान्नैन गोपकान् । चतुर्विधेनाशयित्वा स्वयं च बुभुजे
प्रभुः ॥ ३५ ॥ एवं लीलानखपुर्नलोकमनुशीलयन् । रेमे गोगोपगोपीनां
रमयन्रूपवाक्कृतैः ॥ ३६ ॥ अथानुस्मृत्य विप्रास्ते अन्वतप्यन्कृतागसः ।
यद्विश्वेश्वरयोः योऽन्नामहन्म नृविडम्बयोः ॥ ३७ ॥ दृष्ट्वा स्त्रीणां भगवति
कृष्णे भक्तिमलौकिकीम् । आत्मानं च तया हीनमनुतप्ता व्यगर्हयन् ॥ ३८ ॥
धिग्जन्म नखिवृद्धिद्यां धिग्व्रतं धिग्वहुज्ञताम् । धिक्कुलं धिक् क्रियादाक्ष्यं

மான பகவானும் நான்குவிதமான அதே அன்னத்தினால் கோபாலர்
களுக்கு ஆஹாரம் (1) செய்துவைத்துப் பின்னர் தானும் சாப்பிட்
டார். (35) லீலைக்குவேண்டி மனித சரீரமெடுத்தவரும் ஆனது
பற்றியே மனிதவுலகை அனுஸரித்து நடப்பவருமான கிருஷ்ணன்
ரூபம் வாக்கு சரித்திரம் இவற்றால் பசு கோபாலர் கோபிகைகள்
இவர்களை ரமிக்கச் செய்துகொண்டு அதன் மூலம் (தானும்) ரமித்
தார். (36) பிறகு அந்த ப்ராம்ஹணர்கள், மனிதன் போல நடிச்
சென்றவர்களும் உண்மையில் விஸ்வேஸ்வரர்களுமான (ராமகிருஷ்
ணர்களுடைய) யாசனையை எக்காரணத்தினால் மறுத்தோமோ அக்
காரணத்தினால் குற்றவாளிகளாகவானோம் என வெண்ணினவர்க
ளாய் அடிக்கடி தாபமுற்றனர். (37) பகவானான கிருஷ்ணனிடத்
தில் ஸ்திரீகளுக்கேற்பட்ட லோகாதீதமான பக்தியைக் கண்டு (தங்
கள் விஷயத்தில்) அனுதாபத்தைபடைந்தவர்களாய் அந்தப் பக்தி
யில்லாத தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டனர். (38) எந்த நாம் கிருஷ்
ணனிடத்தில் விமுகர்களாகவானோமோ அந்த நமது மூன்றுவிதமான
சுத்தியையுடைய (அதாவது: †சௌக்லம், *ஸாவித்ரம், (*)தைக்ஷம்
என்ற சுத்திபெற்ற) பிறவியைச் சுடவேண்டும். வித்யையைச் சுட
வேண்டும். ப்ரம்ஹசரியத்தைச் சுடவேண்டும். வெகு விஷயமறிந்

(1) பத்தப்ரியனான ஸ்ரீகோபாலன் தனது பத்தர்களான கோபாலர்
களை வரிசையாக உட்காரவைத்துத் தனதுபத்தர்களான பத்ரிகள் கொண்
வெந்த அந்த அன்னத்தைத் தன்கையினாலெடுத்து அவர்களுக்குப்பரிமாறி
அவர்களைப் புஜிக்கச்செய்துவிட்டு எஞ்ஜிய பாகவதசேஷத்தைத் தானும்
புஜித்தார் என ஸம்பிரதாயமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

† சுத்த மாதா பிதாவினிடமிருந்துண்டாவது. * காயத்யுபதே
சத்தாலுண்டாவது. (*) யக்ருதிஷ்ட மூலமுண்டாவது.

விமுखा ये त्वधाक्षजे ॥ ३९ ॥ नूनं भगवतो माया योगिनामपि मोहिनी ।
 यद्वयं गुरवो नृणां स्वार्थं मुह्यामहे द्विजाः ॥ ४० ॥ अहो पश्यत नारीणा-
 मपि कृष्णे जगद्गुरौ । दुरन्तभावं योऽविध्यन्मृत्युपाशान्गृहाभिधान् ॥ ४१ ॥
 नासां द्विजातिसंस्कारो न निवासो गुरावपि । न तपो नात्ममीमांसा न
 शौचं न क्रियाः शुभाः ॥ ४२ ॥ अथापि ह्युत्तमश्लोके कृष्णे योगेश्वरे-
 श्वरे । भक्तिर्दृढा न चास्माकं संस्कारादिमतामपि ॥ ४३ ॥ ननु स्वार्थवि-
 मुदानां प्रमत्तानां गृहेहया । अहो नः स्मारयामास गोपवाक्यैः सतां
 गतिः ॥ ४४ ॥ अन्यथा पूर्णकामस्य कैवल्याद्याशिषां पतेः । ईशितव्यैः

திருத்தலைச் சுடவேண்டும். குலத்தைச் சுடவேண்டும். கர்மங்களி-
 லுள்ள ஸாமர்த்தியத்தைச் சுடவேண்டும். (39) யாது காரணத்-
 தால் ப்ராம்ஹணர்களும் மனிதர்களுக்கெல்லாம் குருக்களுமான
 நாம் சொந்தலாப விஷயத்தில் மோஹத்தையடைகின்றோமோ, அக்-
 காரணத்தால் பகவானுடைய மாயையானது யோகிகளுக்குக்கூட
 மோஹத்தைத் தாக்கூடியதே. இது நிர்ஸயம். (40) எந்தப் பக்தி-
 யானது கிருஹமெனப்பெயரிய மிருத்யுபாசங்களை அறுத்துகிடமோ,
 ஐகத்குருவான ஸ்ரீகிருஷ்ணானிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்கும் கூட ஏற்-
 பட்ட அத்தகைய நிலைத் த பக்தியைப்பாருங்கள். இது வெகு ஆஸ்-
 சரியமானது. (41) இவர்களுக்கு உபநயனாகி ஸம்ஸ்காரமில்லை.
 குருகுல வாஸமுமில்லை. தபஸ்வியில்லை. ஆத்மவிசாரமில்லை. சௌக-
 மில்லை. ஸந்தியோபாஸனம் முதலிய சுபகர்மங்களில்லை. (42) அப்-
 படியிருந்தும் உத்தமமான கிர்த்தியுள்ளவனும், யோகேஸ்வரர்களுக்-
 கும் ஈஸ்வரனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணானிடத்தில் திருடமான பக்தி (அவர்-
 களுக்கு) யேற்பட்டுவிட்டதேயொழிய (முற்கூறிய) ஸம்ஸ்காராதிக-
 ளுள்ளவர்களாயினுங்கூட நமக்கேற்படவில்லையே. (43) சொந்த
 காரியத்தில் மிக்க முடர்களும், கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்துக்குரிய சேஷ-
 டையினால் மிக்க மதங்கொண்டவர்களுமான நம்மை ஸாதுக்களுக்-
 குக் கதியான பகவான் கோபாலர்களின் வார்த்தை மூலம் க்ஞாப-
 கப்படுத்தினாரே? இது ஆஸ்சரியமன்றோ. (44) அவ்விதமில்லாவிடில்
 பூர்ணகாமனும், கைவல்யம் முதலிய பலன்களுக்குப் பதியுமான
 ஈஸனுக்கு நியமயர்களான நம்மால் ஆகவேண்டியது என்ன? இது

किमस्माभिरीशस्यैतद्विडम्बनम् । ४५ ॥ हित्वान्यान्भजते यं धीः पादस्प-
 शशियासकृत् । आत्मदोषापवर्गेण तद्याच्चा जनमोहिनी ॥ ४६ ॥ देशः
 कालः पृथग्द्वयं मन्त्रतन्त्रत्विजोऽग्नयः । देवता यजमानश्च क्रतुधर्मश्च
 यन्मयः ॥ ४७ ॥ स पप भगवान्साक्षाद्विष्णुर्योगेश्वरेश्वरः । जातो यदु-
 प्वित्यशृणुम ह्यपि मूढा न विग्रहे ॥ ४८ ॥ अहो वयं धन्यतमा येषां नस्ता-
 दशीः खियः । भक्त्या यासां मतिर्जाता अस्माकं निश्चला हरौ ॥ ४९ ॥
 नमस्तुभ्यं भगवते कृष्णायाकुण्ठमेधसे । यन्मायामोहितधियो भ्रमामः
 कर्मवर्त्मसु ॥ ५० ॥ स वै न आद्यः पुरुषः स्वमायामोहितात्मनाम् ।

வெறும் லீலையேயாகும். (45) லக்ஷ்மீதேவியானவள் தனக்குரிய
 சாஞ்சல்யம் கர்வம் முதலிய தோஷங்களைவிடுத்து அடிக்கடி பாதங்
 களைத் தொடுவதில் ஆவல்கொண்டு மற்றவர்களைவிடுத்து எவரைச்
 சேவிக்கின்றாளோ, அவருடைய யாசனையானது ஜனங்களை மோஹிக்
 கச்செய்யவேண்டியேயன்றோ? (46) தேசம், காலம், சநு, புரோ
 டாசம் முதலிய பொருள், மந்திரம், தந்திரம் (பிரயோகம்), ருத்விக்
 குகள், அக்னிகள், தேவதை, யஜமானன், யாகம், அதனாலுண்டா
 கும் அபூர்வமென்ற தர்மம் யாவும் எவர் மயமானதோ, யோகேஸ்வ
 ரேஸ்வரனும் பகவானுமான அந்த இந்த விஷ்ணுவானவர் யதுக்க
 னிடத்தில் பூர்ணஸ்வரூபத்துடன் அவதரித்திருக்கிறார் எனக்கேட்டி
 ருக்கின்றோமே? அப்படியிருந்தும் மூடர்களான நாம் அறிந்தோ
 மில்லையே? (47-48) எந்த நமக்கு அத்தகைய ஸ்திரீகளிருக்கின்ற
 னரோ, எவர்களுடைய (பதிகளான) நமக்கு ஹரியினிடத்தில் நிஸ்
 சலமான புத்தியானது உண்டாயிற்றோ, அந்த நாம் மிக்கப்பாக்கிய
 சாலிகளேயாவோம். இது வெகு ஆர்ச்சரியம். (49) எவரது மாயை
 யினால் மோஹிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய் கர்மமார்க்கங்
 களில் (யஜநயாஜநாதி வழிகளில்) சுழலுகின்றோமோ குறைவற்ற
 க்ஞானத்தையுடையவரும் (ஸ்ர்வக்ஞரும்) பகவானுமான அந்தக்
 கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம். ஆத்யனும் புருஷனுமான அவரே
 தனது மாயையினால் மோஹத்தையடைந்த புத்தியுள்ளவர்களும்
 அறியாத (தனது) மஹிமையையுடையவர்களுமான நம்முடைய
 அபராதத்தைப் பொருத்துக்கொள்ளக்கடவர். (50-51) இவ்விதம்

अविज्ञातानुभावानां क्षन्तुमर्हत्यतिक्रमम् ॥ ५१ ॥ इति स्वाघमनुस्मृत्य कृष्णे
ते कृतहेलनाः । दिदृक्षवोऽप्यच्युतयोः कंसाद्वीता न चाचलन् ॥ ५२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाधे

यज्ञपत्न्युद्धरणं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

கிருஷ்ணனிடத்தில் செய்யப்பட்ட அபசாரத்தையுடையவர்களான
அந்த ப்ராம்ஹணர்கள் தமது அபராதத்தை நினைத்துக்கொண்டு
அச்யுதர்களான ராமகிருஷ்ணர்களைப் பார்க்கவெண்ணங்கொண்டன
ராயினுங்கூட கம்ஸனிடமிருந்து பயந்தவர்களாய் (இருந்தவிடம்
விட்டு) அசையாதிருந்தனர். (52) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் யக்ருபத்ரி உத்தரணமென்ற இருபத்துமூன்றாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

ततश्च वृन्दावनतोऽतिदूरतो वनं गतस्त्वं खलु गोपगोकुलैः ।

हृदन्तरे भक्ततरद्विजाङ्गनाकदम्बकानुग्रहणाग्रहं वहन् ॥ २४६ ॥

(ப-ரை) ததஷ்=பிறகு த்வம்=நீர் ஸ்குதரத்விஜாங்கனாகதம்வகானுஹ்ணா
ஹம்=மிக்கப்பத்தியுள்ளவர்களான ப்ராம்ஹண பத்ரிகளுடைய கூட்
டத்துக்கு அனுக்கிரஹிப்பதில் ஆக்ரஹத்தை (தாற்பரியத்தை) ஹ்-
ந்தரே=மனத்தினுள்ளில் வஹ்=வஹித்துக்கொண்டு கோபகோகலே:=கோ
பாலர் பசுக்கள் இவற்றின் கூட்டங்களுடன் கூட வ்ந்நாவுனத:=பிறந்
தாவனத்திலிருந்து அதிதூரத:=வெகுதூரத்திலுள்ள வனம்=காட்டை
கத: ஖லு=அடைந்தீரன்றோ. (246) (எ-று)

ततो निरीक्ष्याशरणे वनान्तरे किशोरलोकं ध्रुधितं तृषाकुलम् ।

अदूरतो यज्ञपरान् द्विजान् प्रति व्यसर्जयो दीदिवियाचनाय तान् ॥

(ப-ரை) தத:=பிறகு அஷரணே=வீடற்றதான வனாந்தரே=காட்டின்
நடுவில் கிஷரலோகம் = குழந்தைகளின் ஸ்ப்ரஹத்தை ஹுததம்=

பசியால் பிடிக்கப்பட்டதாகவும் துபாபுலம்=தாஹத்தினால் கலங்கினதாகவும் **நிரிஹ்ய=சண்டு தான்=அந்தக்கோபாலர்களை** **வீதிவியாசனாய=** அன்னத்தையாசிக்கவேண்டி **அதூரத:=அருகில் யஜ்ஞபரான்=(பக்தியே அணுவுமின்றி)** யாகத்திலீடுபட்டிருக்கின்ற **திஜாஹ்நி=பராமஹணர்** கலாக்குறித்து **வ்யசஜ்ய:=அனுப்பினர்.** (247) (எ-று)

गतेष्वथो तेष्वभिधाय तेऽभिधां कुमारकेष्वोदनयाचिषु प्रभो ।

श्रुतिस्थिरा अथभिनिन्युरश्रुति न किञ्चिद्वृक्ष्य महीसुरोत्तमाः ॥

(ப-ரை) **प्रभो!=ஹே ப்ரபுவே! அதோ=பிறகு** **गतेषु=சென்றவர்** **களான** **तेषु=அந்த** **कुमारकेषु=கோபகுமாரர்கள்** **ते=உம்முடைய** **अभिधाम्=பெயரை** **अभिधाय=சொல்லிக்கொண்டு** **ओदनयाचिषु=அன்னத்தை** **याசிக்குங்கால்** **महीसुरोत्तमाः = பராமஹேணத்தமர்கள்** **श्रुतिस्थिरा अपि=ஸ்ருதியினால்=ஸ்ரோத்திரத்திரியத்தினால்,** **ஸ்திரர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட அதாவது:—நல்ல காதள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட என்று பொருள்.** (ஸ்ருதியில்=வேதத்தில், ஸ்திரர்களாக=நிஸ்சித புத்தியுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட என்ற வேறுபொருளும் கொள்க.) **अश्रुतिम्=காதில்லாமையை** (வேத தத்துவமறியாமையை) **अभिनिन्युः= அபிரயஞ்செய்தனரே** **अन्ति किञ्चित्=ஒன்றையும்** (தருகறேமென்றே தரமாட்டோமென்றே ஒன்றையும்) **नोवृक्ष्य=சொல்லவுமில்லை.** (248) (எ-று)

अनादरात् खिन्नधियो हि वालकाः समाययुर्धुक्मिदं हि यज्वसु ।

चिरादभक्ताः खलु ते महीसुराः कथं हि भक्तं त्वयि तैस्समर्प्यते ॥

(ப-ரை) **वालका हि=கோபபால்கர்களோ** **अनादरात्=அன்புகாட்டாமையற்றி** **खिन्नधियः=கஷ்டத்தையடைந்த** **पुத்தியுள்ளவர்களாக** **समाययुः=திரும்பினர்.** **यज्वसु=பக்தியில்லாது** **கேவலகாம்ய கர்மானுஷ்டானம் செய்யும்** **याक्ஞிகர்களிடத்து** **इदम्=அன்பில்லாதிருத்தலானது** **युक्तं हि=பொருத்தமானதேயன்றே.** **ते=அந்த** **महीसुराः=பிராம்மணர்கள்** **चिरात्=வெகு** **जन्ममங்களாக** ***अभक्ताः** **खलु=சித்தத்தில் பகவத்பக்தியென்ற அன்பில்லாதவர்களன்றோ?** ஆனதுபற்றி

* இங்கு **अभक्ताः=என்றதனால் தம்மிடம் அன்னமில்லாதவர்** **உமக்கு எங்கிருந்து** **भक्तम्=அன்னத்தைக் கொடுப்பர்** என்ற பொருளும் தொக்கி நிற்கிறது.

தே: = ஆவர்களால் த்வயி = உம்மிடத்தில் பக்தம் = அன்னமானது கதம் ஹி = எப்படி. சமர்யதே = ஸமர்ப்பிக்க (கொடுக்க) ப்படும். (249)

निवेद्यध्वं गृहिणीजनाय मां दिशेयुः करुणाकुला इमाः ।

इतिस्मिதार्द्रं भवतेरिता गतास्ते दारका दारजनं ययाचिरे ॥२५०॥

(ப-ரை) गृहिणीजनाय = ஸ்திரீ ஜனங்களையும் பொருட்டு மாம் = என்னை निवेद्यध्वம் = தெரிவிப்புகள் इमाः = இவர்கள் करुणाकुलाः = கருணை நிரம்பினவர்களானதுபற்றி अन्नम् = அன்னத்தை दिशेयुः = கொடுப்பார் इति = என स्मिதार्द्रम् = புன்கிரிப்பு நிறைந்திருக்கும்படி. भवता = உம்மால் ईरिताः = சொல்லப்பட்டு गताः = சென்ற தே = அந்த दारकाः = குழந்தைகள் दारजनम् = ஸ்திரீ ஜனத்தை ययाचिरे = யாசித்தனர்.

गृहीतनासि त्वयि संभ्रमाकुलाश्चतुर्विधं भोज्यरसं प्रगृह्य ताः ।

चिरं धृतत्वप्रविलोकनाग्रहाः स्वकैर्निरुद्धा अपि तूर्णमाययुः ॥२५१॥

(ப-ரை) त्वयि = நீர் गृहीतनासि = கிரஹிக்கப்பட்ட பெயரையுடையவராகவானபொழுது ताः = அந்த யஜ்வபத்திகள் संभ्रमाकुलाः = பரபரப்பினால் கலங்கினவர்களாய் चतुर्विधम् = பஞ்சயம், போஜ்யம், சோஷ்யம், லேஹ்யம் எனகான்குவகைப்பட்ட भोज्यरसम् = ருசியுள்ள ஆஹாரத்தை प्रगृह्य = எடுத்துக்கொண்டு चिरम् = வெகுநாளமாக धृत-त्वप्रविलोकनाग्रहाः = தரிக்கப்பட்ட உமது அவலோகனத்திலுள்ள ஆவலையுடையவர்களானதுபற்றி स्वकैः = சொந்த பந்துஜனங்களால் निरुद्धा अपि = தடுக்கப்பட்டவர்களாயினுங்கூட तूर्णम् = வேகமாக आय-युः = ஓடிவந்தனர். (251) (எ-று)

विलोलपिच्छं चिकुरे कपोलयोः समुलसत्कुण्डलमार्द्रमीक्षिते ।

निधाय बाहुं सुहृदंससीमनि स्थितं भवन्तं समलोकयन्त ताः ॥२५२॥

(ப-ரை) चिकुरे = தலைமுடிச்சில் विलोलपिच्छम् = அசைகின்ற மயில் தோகையையுடையவரும் कपोलयोः = இருகன்னங்களிலும் समुलसत्कुण्डलम् = பிரகாசிக்கின்ற குண்டலத்தையுடையவரும் ईक्षिते = சுடாஷ்டத்தில் आर्द्रम् = தையயுள்ளவரும் सुहृदंससीमनि = மித்திரனுடைய தோள்பரதேசத்தில் बाहुम् = கையை निधाय = வைத்துக்கொண்டு स्थितम् = நிற்பவருமான भवन्तम् = உம்மை ताः = அந்த பராமஹண பத்திகள் समलोकयन्त = நன்கு கண்டனர். (252) (எ-று)

तदा च काचित् त्वदुपागमोद्यता गृहीतहस्ता दयितेन यज्वना ।
तदैव सञ्चिन्त्य भवन्तमञ्जसा विवेश कैवल्यमहो कृतिन्यसौ ॥२५३॥

(ப-ரை) ததா=அப்பொழுது த்வதுபாபமோடியதா = உம்மிடம் வர முயர்ச்சித்த காசிச்ச=ஒரு ப்ராம்ஹண பத்ரியோவெனில் दयितेन= பர்த்தாவான யஜ்வனா=நீக்கிதனால் गृहीतहस्ता=பிடிக்கப்பட்டகையை யுடையவளாய்க்கொண்டு भवन्तम्=உம்மை सञ्चिन्त्य=தியானித்தவ ளாய் तदैव=அப்பொழுதே अञ्जसा=அனாஸமாக कैवल्यम्=முக்தியை विवेश=அடைந்தாள். अहो=இது ஆய்ச்சரியமாக இருந்தது. असौ= இவளன்றோ कृतिनी=பாக்கியசாலியாவாள். (253) (எ-று)

आदाय भोज्यान्यनुगृह्य ताः पुनस्त्वदङ्गसङ्गस्पृहयाऽज्ञतीर्गृहम् ।
विलोक्य यज्ञाय विसर्जयन्निमाश्चकर्थ भर्तृनपि तास्वर्गहणान् ॥२५४॥

(ப-ரை) भोज्यानि = அவர்கள் கொண்டுவந்த ஆஹாரங்களை आदाय=பெற்றுக்கொண்டு पुनः=திரும்பவும் त्वदङ्गसङ्गस्पृहया=உமது அங்கஸங்கத்திலுள்ள ஆசையினால் गृहम्=வீட்டை अज्ञतीः=பாரித் யாகஞ்செய்கின்ற ताः=அவர்களை विलोक्य=கண்ணால் பார்த்து अनु-गृह्य=அனுக்கிரஹித்து इमाः=இவர்களை यज्ञाय=யாகானுஷ்டானத்தை யும் பொருட்டு विसर्जयन्=அனுப்பினவராய் भर्तृनपि=பர்த்தாக்களோ யும் तासु=அவர்களிடத்தில் अर्गहणान्=வெகுமான யுக்தர்களாகவும் चकर्थ=செய்தீர். (254) (எ-று)

निरूप्य दोषं निजमङ्गनाजने विलोक्य भक्तिञ्च पुनर्विचारिभिः ।
प्रबुद्धतत्त्वैस्त्वमभिष्टुतो द्विजैर्मरुपुराधीश निरुन्धि मे गदान् ॥२५५॥

(ப-ரை) मरुपुराधीश!=குருவாயூரில் வலிக்குமீச! दोषम्=தோஷத்தை निजम्=தங்களைச் சார்ந்ததாக निरूप्य=கண்டும் अङ्गना-जने=ஸ்திரீ ஜனத்தினிடத்தில் भक्तिम्=பக்தியை विलोक्य च=கண் கூடாகக்கண்டும் पुनः=மறுபடியும் विचारिभिः=விசாரிக்கின்றவர்க ளும் प्रबुद्धतत्त्वैः=உண்மையைறிந்தவர்களுமான द्विजैः=ப்ராம்ஹ ணர்களால் अभिष्टुतः=ஸ்துதிக்கப்பட்டவரான त्वम्=நீர் मे=என்னு டைய गदान्=ரோசங்களை निरुन्धि=போக்குவீராக. (255) (எ-று)

இவ்விதம் யஜ்வபத்ரிகளின் உத்தரண வர்ணனமென்ற
அறுபத்தொன்றாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—भगवानपि तत्रैव बलदेवेन संयुतः। अपश्यन्निव स-
न्गोपानिन्द्रयागकृतोद्यमान् ॥ १ ॥ तदभिर्द्वोऽपि भगवान्सर्वात्मा सर्वदर्शनः।
प्रश्रयाचनतोऽपृच्छद्वृद्धान्दपुरोगमान् ॥ २ ॥ श्रीभगवानुवाच—कथ्यतां मे
पितः कोऽयं संभ्रमो व उपागतः। किं फलं कस्य चोद्देशः केन वा साध्यते
मखः॥ ३ ॥ एतद्ब्रूहि महान्कामो मह्यं शुश्रूषवे पितः। नहि गोप्यं हि साधूनां

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चतुर्विंशे महेंद्रस्य मखं व्यावर्त्य हेतुभिः।

कृष्णः प्रवर्तयामास गोवर्धनमखोत्सवम् ॥ १ ॥

भूसुराणां क्रियागर्वं निरस्य स्वःसुरेषु च ।

मघवन्मदभङ्गाय तन्मखं समवारयत् ॥ २ ॥

(அ-ரை) கிருஷ்ணன் மஹேந்திரனுக்குச் செய்யும் யாகத்தைக் காரணங்கள் கூறித்தடுத்து கோவர்த்தன பூஜை என்ற உத்ஸவத்தைப் புதிதாக ஏற்படுத்தினார். பூசுரர்களுக்கிருந்த க்ரியாகர்வத்தைப் போக்கி ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கின்ற சூரர்களுக்குள் இந்திரனுடைய மதத்தைப்போக்கவேண்டி அவனைக்குறித்துச் செய்யும் யாகத்தைத் தடுத்தாரென இந்த இருபத்துநான்காவது அத்தியாயத்தி லுபதே சிக்கப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—பலராமனுடன்கூட அதே இடத்தில் வலிக்கும் பசுவான் கோபாலர்கள் இந்திரயாகத்துக்குவேண்டி முயற் ச்சிப்பதைக் கண்டார். (1) ஸர்வாத்மாவும் ஸர்வதர்சன (ஸர்வஞ்) னுமான பசுவான் அதையறிந்திருந்தபோதிலுங்கூட வினயத்துடன் வணங்கினவராய் நந்தர் முதலிய கிழவர்களைப் பார்த்துக் கேட்கத் தொடங்கினார். (2) ஸ்ரீபசுவான் சொல்லுகிறார்.—ஹே தந்தாய்! உங்களுக்குண்டான இந்த பரபரப்பு என்னை? எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். (வீண் பரபரப்பன்று.) “இது யாகம்” (என்பீரேல்) இதன் பலன் என்னை? இதற்குத் தேவதை யார்? எந்த ஸாதனத் தினால் செய்யப்படுகிறது. ஹேபித:! உமக்கு அதிகமான காமம் (பலேச்சை) இருப்பதாகத் தெரிகிறது. கேட்கவிரும்பமுள்ள என

कृत्यं सर्वात्मनामिह ॥४॥ अस्त्यस्वपरदृष्टीनाममित्रोदास्तविद्विषाम् । उदा-
सीनोऽरिवद्वर्ज्य आत्मवत्सुहृदुच्यते ॥५॥ ज्ञात्वाऽज्ञात्वा च कर्माणि जनोऽ-
यमनुतिष्ठति । विदुषः कर्मसिद्धिः स्यात्तथा नाविदुषो भवेत् ॥ ६ ॥ तत्र
तावत्क्रियायोगो भवतां किञ्चिचारितः । अथवा लौकिकस्तन्मे पृच्छतः
साधु भण्यताम् ॥ ७ ॥ नन्द उवाच—पर्जन्यो भगवानिन्द्रो मेघास्तस्या-
त्ममूर्तयः । तेऽभिवर्षन्ति भूतानां प्रीणनं जीवनं पयः ॥ ८ ॥ तं तात वय-
मन्ये च वार्षुचां पतिमीश्वरम् । द्रव्यैस्तद्रेतसा सिद्धैर्यजन्ते क्रतुभिर्नराः ॥
९ ॥ तच्छेषेणोपजीवन्ति त्रिवर्गफलहेतवे । पुंसां पुरुषकाराणां पर्जन्यः

க்கு இதைச் சொல்லவேண்டும். எல்லாவிடத்திலும் ஆத்மதிருஷ்டியுள்ளவர்களும், தன்னைச் சேர்ந்தவன், வெளியிலுள்ளவன் என்ற எண்ணமற்றவர்களும், ஆனதுபற்றியே மித்திரன், உதாலீனன், சத்துரு இவர்களற்றவர்களுமான ஸாதுக்களுக்கு மரைக்கத்தக்க காரியமிராதன்றோ. அவ்விதமிருந்தபோதிலும் உதாலீனன் சத்துருபோல விலக்கத்தக்கவனென்றும் சுஹிருத்தாயுள்ளவன் தன்னைப் போலவே பார்க்கத்தக்கவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. (3-5) இந்த ஜனமானது அறிந்தும் அறியாமலும் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கின்றது. அறிந்துசெய்பவனுக்குக் கர்மவித்தி எவ்விதமேற்படுமோ அவ்விதம் அறியாது செய்பவனுக்கு ஏற்படமாட்டாது. (6) அவற்றுள் உங்களுடைய இந்தக்கரியாயோகமானது சாஸ்திரமூலம் விசாரித்து ஏற்பட்டதா? அல்லது கேவலம் குலாசார ப்ராப்தமா? அது கேட்கும் எனக்குத் தக்கயுக்தியுடன் சொல்லப்படவேண்டும் என்றார். (7) நந்தகோபர் சொல்லுகிறார்—மழைபொழியும் பகவான் இந்திரனாவான். மேகங்கள் அவனது ப்ரியமான சரீரங்களாகும். அம்மேகங்கள், ப்ரானிகளுக்கு ப்ரிதியைத் தருவதும் ஜீவனத்தைத் தருவதுமான ஜலத்தைச்சுற்றிலும் பொழிகின்றன. (8) ஹேதாத! (சுழந்தாய்) அவனது மழையினாலுண்டான திரவியங்கள் கொண்டு செய்யப்படும் யாகங்களினால் மேகங்களுக்குப்பதியும் ஈஸ்வரனுமான அந்த இந்திரனை நாமும் மற்றுமுள்ள மனிதர்களும் பூஜிக்கின்றோம். (9) அவனுக்குக் கொடுத்து எஞ்ஜியதைக் கொண்டு அறம்பொருள் இன்பம் இம்முன்றும் வித்திக்கவேண்டி

फलभावनः ॥ १० ॥ य एवं विसृजेद्धर्मं पारंपर्यागतं नरः। कामाहोभाद्भ-
याद्द्वेषात्स वै नाप्नोति शोभनम् ॥ ११ ॥ श्रीशुक उवाच—वचो निशम्य
नन्दस्य तथान्येषां ब्रजौकसाम्। इन्द्राय मन्युं जनयन्पितरं प्राह केशवः ॥

श्रीभगवानुवाच—कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव विलीयते। सुखं
दुःखं भयं क्षेमं कर्मणैवाभिपद्यते ॥ १३ ॥ अस्ति चेदीश्वरः कश्चित्फल-
रूप्यन्यकर्मणाम्। कर्तारं भजते सोऽपि न ह्यकर्तुः प्रभुर्हि सः ॥ १४ ॥ कि-

உயிர்வாழ்ந்துவருகின்றோம். புருஷர்களுடைய தன்முயற்சிகளுக்குப் பலன்தருவது மேகமேயாகும். (10) இவ்விதம் குலபரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கும் தர்மத்தைக் காமத்தினாலோ லோபத்தினாலோ பயத்தினாலோ துவேஷத்தினாலோ எந்தமனிதன் விடுவானோ (செய்யாதிருப்பானோ) அவன் கேசுமத்தை யடையவே மாட்டான் என்றார். (11)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுமாற்றார்—ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நந்தகோபருடையவும் அவ்விதமே மற்றக்கோகுலவாலிகளுடையவும் வார்த்தையைக் கேட்டு இந்திரனுக்குக் *கோபத்தையுண்டுபண்ணவேண்டிப் பிதாவைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (12) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்—பிராணியானது கர்மாவினால் ஜனிக்கிறது. கர்மாவினாலேயே மரிக்கிறது. கர்மாவினாலேயே சுகம், துக்கம், பயம், கேசுமம் இவற்றையடைகிறது. (*) (13) (தான் கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தப்படாமல்) வேறான ஜீவர்களுக்கு (அவர் செய்யும்) கர்மங்களுக்குப் பலன் தருகின்ற ஈஸ்வரன் ஒருவர் இருப்பாராயின் அவரும் (அதற்குக்கேற்ற பலன் தரும் வாயிலாக) கர்மம் செய்பவனையே அனுஸரிக்கிறாரே அன்றி கர்மம் செய்யாதவனுக்கு அவர் பரபுவாகவாவ தில்லையன்றோ. (14) இவ்வுலகில் பிறந்தவர்களும் தத்தமது பூர்வ

* இந்திரனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்கவேண்டி இவ்விதம் சொன்னாரே அன்றி உண்மையில் தேவதையை மறுக்கவேண்டியன்று என்பது இதனால் பெறப்பட்டது.

(*) ஆகவே தேவதை வேண்டுவதில்லை என்றேற்பட்டது. கேவலம் ஜடமான கர்மத்திலிருந்து பல சித்தி ஏற்படுவது எங்ஙனமெனின்? சாஸ்திரம் அவ்விதம் சொல்லும்பொழுது அதை ஆகேபிக்க இடமேது? என்பது பலன் கொடுக்கும் தேவதை வேண்டுவதில்லை என்பவரின் கருத்து.

மிந்நேஹ் பூதானாं ச்வசுவகர்மானுவதிநாம் । அநிசேநான்யதா கர்து ச்வபாவவி-
 றிதம் நுநாம் ॥ 15 ॥ ச்வபாவதந்நோ ஹி ஜந: ச்வபாவமநுவர்ததே । ச்வபாவஸ்த-
 மிதம் சர்வ சதேவாசுரமானுபம் ॥ 16 ॥ தேஹனுஷாவகாஜ்நு: ப்ராப்யோஸ்துஜதி
 கர்மணா । ஶத்ருமித்ரமுதாசின: கர்மேவ குரூரீஸ்வர: ॥ 17 ॥ தஸ்மாत्ஸ்பூஜயேத்கர்ம
 ச்வபாவஸ்த: ச்வகர்மகூத் । அஜஸா யேந வர்த்தேத ததேவாஸ்ய ஹி தேவதம் ॥ 18 ॥
 அஜிவ்யேகதரம் பாவம் யஸ்த்வந்யமுபஜிவதி । ந தஸ்மாத்நிந்தே க்ஷேமம் ஜாரம் நார்ய-
 சதா யதா ॥ 19 ॥ வர்த்தேத ப்ரஹ்மணா விப்ரோ ராஜந்யோ ரக்ஷயா புவ: । வேத்யஸ்து
 வார்தயா ஜிவேதூதஸ்து த்விஜசேவயா ॥ 20 ॥ கூபிவாணிஜ்யகோரக்ஷா கஸிதம்

கர்மாவை அனுஸரித்து நடப்பவர்களுமான மனிதர்களுக்கு முந்தின
 ஸம்ஸ்காரத்தை (வாஸனையை) யொட்டி ஏற்பட்ட கர்மத்தை வேறு
 விதமாக மாற்றமுடியாதவனான இந்திரனால் என்ன பயன். (15)
 ஜனமானது ஸ்வபாவத்துக்கு (முற்பிறனியிலமைந்த ஸம்ஸ்காரத்
 துக்கு) வசப்பட்டதாகவன்றோ இருக்கிறது. ஆனதுபற்றி (ஜன
 மானது) ஸ்வபாவத்தை அனுஸரிக்கிறது. ஆகவேதேவர் அஸுரர்
 மனிதர் இவர்களுடன் கூடின இவையாவும் ஸ்வபாவத்திலேயே
 இருப்பையுடையதாகவிருக்கிறது. (16) ஜந்துவானது கர்மத்தினு
 லேயே உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான தேஹங்கனையடைந்து (பின்
 னர்) அதைவிட்டுவிடுகிறது. சத்துருவும், மித்திரனும், உதாலீன
 னும், கர்மத்தினுலேயே ஏற்படுகின்றனர். ஆனதுபற்றிக் கர்மாவே
 குருவும் ஈஸ்வரனுமாகும். (17) ஆனதுபற்றி ஸ்வபாவத்திலிருப்
 பவனும் ஸ்வகர்மத்தைச் செய்பவனுமான (மனிதன்) கர்மாவையே
 பூஜிக்கவேண்டும். (எவன்). எதன் மூலம் நேரில் பிழைக்கக்கூடு
 மோ அதுவேதான் இவனுக்குத் தைவதமாகும். (18) எவன் ஒரு
 பொருளை யண்டிப்பிழைத்துக்கொண்டு வேறு பொருளைச் சேவிக்
 கின்றானோ அவன் சோர புருஷனையாஸ்ரயித்த வ்யபிசாரியானவன்
 போல அப்பொருளினின்றும் கேழமத்தையடையமாட்டான். (19)
 ப்ராம்ஹணன் வேதத்தினாலும், கூத்திரியன் பூமியின் ரக்ஷணத்தி
 னாலும், ஜீவிக்கக்கடவன். வைஸ்யன் வார்த்தையினாலும் ருத்திர
 னோ த்விஜ (ப்ராம்ஹண கூத்திரிய வைஸ்ய) ர்களின் ஸேவையினு
 லும் ஜீவிக்கக்கடவன். (20) கிருஷி, வியாபாரம், பசுவை ரக்ஷித்

तुर्यमुच्यते । वार्ता चतुर्विधा तत्र वयं गोवृत्तयोऽनिशम् ॥ २१ ॥ सत्त्वं
 रजस्तम इति स्थित्युत्पत्त्यन्तहेतवः । रजसोत्पद्यते विश्वमन्योऽयं विविधं
 जगत् ॥ २२ ॥ रजसा चोदिता मेघा वर्षन्त्यम्वूनि सर्वतः । प्रजास्तैरेव
 सिद्ध्यन्ति महेन्द्रः किं करिष्यति ॥ २३ ॥ न नः पुरो जनपदा न ग्रामा न
 गृहा वयम् । नित्यं वनौकसस्तात वनशैलनिवासिनः ॥ २४ ॥ तस्माद्भवां
 ब्राह्मणानामद्रेश्वराभ्यतां मखः । य इन्द्रयागसंभारास्तैरयं साध्यतां मखः ॥
 २५ ॥ पच्यन्तां विविधाः पाकाः सूपान्ताः पायसादयः । संयावापूपश-

தல், நாலாவதான வட்டிக்குப் பணங்கொடுத்தல் என வார்த்தை
 நான்குவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் நாமோ எப்பொ
 ழுதுமே பசுமேய்க்கும் தொழிலுடையவர்களாக இருக்கிறோம்.

*ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற இம்மூன்று குணங்களும் ஸ்திதி,
 உத்பத்தி, நாசம் இவற்றுக்கு முறையே காரணங்களாகின்றன.
 ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான எல்லா ஜகத்தும் ரஜோகுணமூலமேற்படும்
 ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தத்தையொட்டி உண்டாகிறது. (22) ரஜோ
 குணத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மேகங்கள் நாலா பக்கங்களி
 லும் ஜலங்களை வர்ஷிக்கின்றன ப்ராஜைகள் அந்த ஜலங்களினாலே
 யே ஜீவிக்கின்றன. மஹேந்திரன் செய்யப்போவது என்னே? (23)
 நமக்குப் பட்டினங்களோ தேசங்களோ கிடையா. கிராமங்களும்
 கிடையா. வீடுகளும்மில்லை. ஹே தாத! நாமோ எப்பொழுதுமே
 வனத்தையே வீடாகக்கொண்டு காடு மலை இவற்றில் வலிக்கின்
 றோம். (24) ஆகவே பசுக்களுக்கும், ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், கோ
 வர்த்தன மலைக்கும் பூஜை ஆரம்பிக்கப்படட்டும். இந்திர யாகத்
 துக்குவேண்டிய சாமான்கள் எவையுண்டோ அவைகளால் இந்தப்
 பூஜையானது செய்யப்படட்டும். (25) (*)பாயஸத்தை ஆதியாகக்
 கொண்டதம் (1)பருப்பை அந்தமாக (முடிவில்) க்கொண்டதுமான

* பசுக்களின் விருத்திகூட மஹேந்திராதினமாகவேதானுண்டாகின்
 றது எனின். நிரீச்வர ஸாங்கியமதத்தையாச்ரயித்து அதற்குப் பதில்
 சொல்லப்படுகிறது. (*) ஜலம்வீடாது தனித்த பாலில் பக்வமான த்ரவ
 ரூபமான அன்னம் பாயஸமெனப்படும். (1) ஸூபம் என்பது பயற்றின்
 பருப்பு என ஸ்ரீதரர் பொருள் கூறியிருக்கிறார். இங்கு முதலில்

ஈகூய: சர்வதோஹ்ய ஸூதாநா ॥ ௨௬ ॥ ஹ்யந்தாமஸ்ய: சம்யக் ப்ராஹ்ணேர்ஹ-
வாதிபி: । அந்ந் வஹுவித்ய் தேப்யோ தேய் வோ தேனுதக்ஷிணா: ॥ ௨௭ ॥ அந்யேப்ய-
ஸ்வாப்வாப்யாப்யாப்யிதேப்யோ யதார்த: । யவச்ய் ச ரவாந் த்வா ரிரயே தீயதாந்
வலி: ॥ ௨௮ ॥ ச்வலக்ஷுதா புகுவந்த: ச்வநுலிப்தா: சுவாசஸ: । ப்ரதக்ஷிணம்
ச க்ருத ரோவிப்ரானலப்யதாந் ॥ ௨௯ ॥ ஏதந்மம மதம் தாத க்ரியதாந் யதி ரோ-
சதே । அயம் ரோப்ராஹ்ணாப்யாநாந் மஹ்ய் ச தயிதோ மல: ॥ ௩௦ ॥

ஸ்ரீஸூக உவாச—காலாत्मனா ப்ரஹ்மணா சக்ரதீப ஜிஹ்வாஸதா । ப்ரோக்தம்
நிஸிம்ய நந்தாப்யா: சாப்யஸூகந்த தக்ஷ: ॥ ௩௧ ॥ தயா ச வ்யத்யு: சர்வ

ஸம்யாவம்—ரொட்டி, அப்பம், முருக்கு முதலிய பலவிதமான பாகங்
கள் சமைக்கப்பட்டும். மாட்டிலுள்ள பால்யாவும் க்ரக்கப்பட்ட
டும். (26) ப்ரம்ஹ (வேத) வாதிசுளான ப்ரம்ஹணர்களினால்
நன்கு அக்னிகள் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டும். அவர்களுக்கு வெகு
விதமான அன்னமும், பசுக்களும், தக்ஷிணைகளும் உங்களால் கொ
டுக்கத்தக்கது. (27) நாய் சண்டாளன் பதிதன் வரையுள்ள மற்ற
வர்க்கும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி அன்னாதிகளைக்கொடுக்கவேண்டும்.
பசுக்களுக்கும் புற்களைப்போட்டு கோவர்த்தன மலைக்கும் பவிபோ
டப்பட்டும். (28) சாப்பிட்டுவிட்டு நன்கு சந்தனங்களைப் பூசிக்
கொண்டும், நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டும், நல்ல ஆபர
ணங்களையணிந்து கொண்டும், பசு, ப்ரம்ஹணர், அக்னி, கோ
வர்த்தனமலை இவற்றை வலம் வாராங்கள். (29) ஹே தாத! இது
என்னுடைய மதம். உங்களுக்கும் பிடித்தமானால் செய்யுங்கள்.
பசு, ப்ரம்ஹணர், கோவர்த்தனமலை இவற்றுக்குச் செய்யும் யாகம்
எனக்கும் ப்ரியமானது என்றார். (30)

ஸ்ரீசூகர் சொல்லுற்றார்—காலஸூரியம், இந்திரனுடைய மதத்
தைப்போக்க வெண்ணங்கொண்டவருமான பசுவானால் சொல்லப்
பாயஸத்தையும், முடிவில் பருப்பையும், ரொட்டி முதலியவற்றை நடுவி
லும் சமைக்கவேண்டும். பாலேமட்டும் தேவைக்கேற்றபடி கரந்துகொள்ள
வேண்டும். இந்த சமயத்தில் மட்டும் மாட்டிலுள்ள பால் முழுவதையும்
கரந்துகொள்ளலாமேயன்றி வேறுசமயத்தில் அவ்விதம் செய்வது தகாது
என்பது பெறப்பட்டது.

यथाह मधुसूदनः । याचयित्वा स्वस्त्ययनं तद्व्येण गिरिद्विजान् ॥ ३२ ॥
 उपहृत्य बलीन्सर्वानादृता यवसं गवाम् । गोधनानि पुरस्कृत्य गिरिं चक्रुः
 प्रदक्षिणम् ॥ ३३ ॥ अनास्यनडुयुक्तानि ते चारुहा स्वलङ्कृताः । गोप्यश्च
 कृष्णवीर्याणि गायन्त्यः सद्भिजाशिषः ॥ ३४ ॥ कृष्णस्त्वन्यतमं रूपं गोप-
 विश्वम्भणं गतः । शैलोऽस्मीति ब्रवन्भूरि वलिमादद्बहुपुः ॥ ३५ ॥ तस्मै
 नमो व्रजजनैः सह चक्रैःमनात्मने । अहो पश्यत शैलोऽसौ रूपी नोऽनुग्रहं
 व्यधात् ॥ ३६ ॥ एषोऽवजानतो मर्त्यान्कामरूपी वनौकसः । हन्ति ह्यस्मै

பட்டதைக்கேட்டு நந்தகோபாதிகள் அந்த வார்த்தையை உண்மையாகவே எண்ணினர். (31) மதுஸூதனன் எவ்விதம் சொன்னாரோ அவ்விதமே யாவையும் செய்தனர். எவ்வாறு வாசனத்தைச் செய்யச்செய்து இந்திர பூஜைக்கேற்பட்ட அந்தத் திரவியத்தைக் கொண்டு மலை, ப்ராம்ஹணர் இவர்கள் யாவரையும் ஆதரவுடன் பூஜித்துப் பலிகளைப்போட்டு பசுக்களுக்குப் புல்லையும் கொடுத்து கோதனங்களை (பசுக்களை) முன்விட்டுக்கொண்டு அந்தக் கோபாலர்களுந், கிருஷ்ணனுடைய லீலைகளைக் காணஞ்செய்கின்ற கோபிகைகளும் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டும், நல்ல காளைபூட்டின வண்டிகளிலேறிக்கொண்டும், ப்ராம்ஹணர்களின் ஆசிர்வாதங்களுடன் கூடியவர்களாய்க்கொண்டும், கோவர்த்தனமலையை வலஞ்சுற்றி வந்தனர். (32-34) கிருஷ்ணனோ கோபாலர்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தரத்தக்க வேறு ரூபத்தையடைந்து “நான்கோவர்த்தனமலை” எனச் சொல்லிக்கொண்டு பெரிய சரீரமுள்ளவராய் பெரிய பலியைச் சாப்பிட்டார். (35) தன்னுடனும், கோகுல ஜனங்களுடனும்கூட அப்பெரியரூபமெடுத்த தன்னையும்பொருட்டு நமஸ்காரத்தைச்செய்தார். “இந்தகோவர்த்தனமலையானதுரூபமெடுத்துக்கொண்டு நமக்குஅனுக்கிரஹத்தைச் செய்கிறது என்ன ஆஸ்சரியம் பாருங்கள். (36) இஷ்டப்படி ரூபமெடுக்கும் இந்த மலையானது அலக்ஷியம் செய்கின்ற வனவாலிகளான மனிதர்களை நாசஞ்செய்துவிடும். நமக்கும், பசுக்களுக்கும் சேஷமத்துக்குவேண்டி இம்மலைக்கு நமஸ்கரிப்போமாக” என்றார். (37) இவ்விதம் அந்தக் கோபாலர்கள் வாஸுதேவனால் ஏவப்பட்டவர்களாய் மலை, பசு, ப்ராம்ஹணர் இவர்களின் பூஜையை

नमस्यामः शर्मणे आःमनो गवाम् ॥ ३७ ॥ इत्यद्रिगोद्विजमखं वासुदेव-
प्रणोदिताः । यथा विधाय ते गोपाः सहकृष्णा व्रजं ययुः ॥ ३८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गोवर्द्धनपूजानिरूपणं नाम
चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

உள்ளபடி செய்துவிட்டு கிருஷ்ணனுடன் கூட கோகுலத்தை
யடைந்தனர். (38) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் கோவர்த்தன பூஜாரீருபணமென்ற இருபத்த
நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

कदाचिद्गोपालान् विहितमखसंभारविभवान्

निरीक्ष्य त्वं शौरे मघवमदमुध्वंसितुमनाः ।

विजानन्नप्येतान् विनयमृदु नन्दादिपशुपान्-

नपृच्छः को वायं जनक भवतामुद्यम इति ॥ २५६ ॥

(ப-ரை) ஹே! ஸ்ரீ! கதாசித்=ஒருநாள் கோபா-
லான்=கோபாலர்களை விहितமக்சஸ்ஹாரவிभवான்=சேர்க்கப்பட்ட தேவ
பூஜைக்குரிய பொருள்களின் பெருக்கையுடையவர்களாக நிरीक्ष्य=
கண்டு विजानन्नपि=அறிந்தவராக இருந்தபோதிலுங்கூட त्वम्=நீர்
मघवमदम्=இந்திரனுடைய கொழுப்பை उध्वंसितुमनाः=போக்க
வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவராய் जनक!=ஹே அப்ப! भवताम्=
உங்களுடைய अयम्=இந்த உத்யமः=முயர்ச்சியானது कः=எதற்கு?
इति=என एतान्=இந்த नन्दादिपशुपान्=நந்தகோபர் முதலிய கோபா
லர்களை विनयमृदु=வணக்கத்துடன் கர்வமில்லாதிருக்கும்படி अपृ-
च्छः=கேட்டார். (256) (எ-று)

वभाषे नन्दस्त्वां सुत ननु विधेयो मघवतो

मखो वर्षे वर्षे सुखयति स वर्षेण पृथिवीम् ।

नृणां वर्षायत्तं निखिलमुपजीव्यं महितले

विशेषादस्माकं तृणसलिलजीवा हि पशवः ॥ २५७ ॥

(ப-ரை) हेसुत!=ஹே புத்திர! वर्षे वर्षे=ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் मघवतः=இந்திரனுக்கு मखः=யாகமானது विधेयः=செய்யத்தக்கது. सः=அந்த இந்திரன் वर्षेण=மழையினால் पृथिवीम्=பூமியை सुखयति ननु=சுகப்படுத்துகின்றாரன்றோ? महितले=பூதலத்திலுள்ள नृणाम्=மனிதர்களின் उपजीव्यम्=பிழைத்தார்க்குரிய பொருள் निखिलम्=யாவும், वर्षायत्तम्=மழையையொட்டி ஏற்படவேண்டுமதாக இருக்கிறது. अस्माकम्=நமக்கோ विशेषात्=பின்னும் திசமாகவே மழையினுதலிலேண்டி வருகிறது. पशवः=பசுக்கள் तृणसलिलजीवा हि=புள்ளியும், ஜலத்தையும் கொண்டு ஜீவிப்பனவன்றோ என नन्दः=நந்தகோபர் त्वाम्=உம்மைப்பார்த்து वभाषे=பதில் சொன்னார்.

इति श्रुत्वा वाचं पितुरयि भवानाह सरसं

धिमेतन्नो सत्यं मघवजनिता वृष्टिरिति यत् ।

अदृष्टं जीवानां सृजति खलु वृष्टिं समुचितं

महारण्ये वृक्षाः किमिव वलिमिन्द्राय ददते ॥ २५८ ॥

(ப-ரை) इति=இவ்விதம் पितुः=பிதாவான நந்தகோபருடைய वाचम्=வார்த்தையை श्रुत्वा=சேட்டு भवान्=நீர் अयि!=ஹே பிதாவே! वृष्टिः=மழையானது मघवजनिता=இந்திரனுலண்டுபண்ணப்பட்டது इत्येतत्=என்ற இது नो सत्यम्=உண்மையன்று. धिक्=இந்த மூட வழக்கத்தைச் சுடவேண்டும். यत्=ஏனென்றால் जीवानाम्=ஜீவர்களின் अदृष्टं खलु=காரமன்றோ समुचितम्=காலத்துக்கேற்ற वृष्टिम्=மழையை सृजति=உண்டுபண்ணுகிறது. महारण्ये=பெரிய காட்டிலுள்ள वृक्षाः=மரங்கள் इन्द्राय=இந்திரனையும் பொருட்டு वलिम्=பலியை किमिव ददते=கொடுக்கின்றனவா என்னை? என सरसम्=ஆழ்ந்த கருத்தடன் கூடியிருக்கும்படி आह=சொன்னீர். (258) (எ-று)

इदं तावत्सत्यं यदिह पशवो नः कुलधनं

तदाजीव्यायासौ वलिरचलभर्त्रे समुचितः ।

सुरेभ्योप्युत्कृष्टा ननु धरणिदेवाः क्षितितले

ततस्तेप्याराध्या इति जगदिथ त्वं निजजनान् ॥ २५९ ॥

(ப-ரை) पशवः=பசுக்கள் नः=நமக்கு कुलधनम्=குலத்துக்குப் போதிய தனமாகும் என यत्=யாதொன்று इह=இப்பொழுது சொல்

லப்பட்டதோ इदं तावत्=இதமட்டுமே सत्यम्=உண்மையாகும்.
तदाजीव्याय=அப்பசுக்களைக் காப்பாற்றுகின்ற अचलभर्त्रे=மலையரச-
னான கோவர்த்தனத்துக்கு असौ=இந்த बलिः=பலியானது समुचितः=
மிக்கப்பொருத்தமானதாகும். क्षितितले=பூதலத்திலிருக்கின்ற धरणि
देवाः=பூ தேவர் (ப்ராம்ஹணர்) கள் सुरेभ्योपि=தேவர்களைக் காட்-
டி உங்கூட उत्तुष्टा ननु=மேலானவர்களன்றோ. ततः=ஆனதுபற்றி
तेऽपि=அந்தப் பூதேவர்களான ப்ராம்ஹணர்களும் आराध्याः=பூஜிக்-
கத் தகுந்தவர்களேயாவார் इति=என त्वम्=நீர் निजजनान्=தன்னைச்
சேர்ந்த கோபாலர்களை जगदिथ=சொன்னீர். (259) (எ-று)

भवद्वाचं श्रुत्वा बहुमतियुतास्तेऽपि पशुपाः

द्विजेन्द्रानर्चन्तो बलिमददुर्ध्वैः क्षितिभृते ।

व्यधुः प्रादक्षिण्यं सुभृशमनमन्नादरयुता-

स्वमादः शैलात्मा बलिमखिलमाभीरपुरतः ॥ २६० ॥

(ப-ரை) ते=அந்த पशुपा अपि=கோபாலர்களும் भवद्वाचम्=
உமது வார்த்தையை श्रुत्वा=கேட்டு बहुमतियुताः=(அவ்வார்த்தையில்)
நல்லமதிப்புள்ளவர்களாய்க் கொண்டு द्विजेन्द्रान्=ப்ராம்ஹண ப்ரே-
ஷ்டர்களை अर्चन्तः=பூஜிக்கின்றவர்களாய் क्षितिभृते=கோவர்த்தனத்-
தையும் பொருட்டு उर्ध्वैः=மிக்கப்பெரிதான बलिम्=பலியை अददुः=
இட்டனர். प्रादक्षिण्यम्=வலம்வருதலையும் व्यधुः=செய்தனர். आ-
दरयुताः=ப்ரீதியுடன் கூடினவர்களாய் सुभृशम्=அதிகமாக अनमन्=
வணங்கவும் செய்தனர். त्वम्=நீர் शैलात्मा=மலையபிமானி புருஷ
வுருவமெடுத்து अभीरपुरतः=கோபாலர்களின் முன்னிலையில் अखि-
लम्=எல்லா बलिम्=பலியையும் आदः=சாப்பிட்டார். (நான் மலைக்
கபிமானியாவேன். உங்கள்விஷயத்தில் ப்ரஸாதமுள்ளவனாக இருக்-
கின்றேன் எனச் சொல்லிக்கொண்டு சாப்பிட்டார் என்று கருத்து.)

अधोचक्ष्वैवं तान् किमिह वितथं मे निगदितं

गिरिन्द्रो नृषेषस्वबलिमुपभुङ्क्तं स्ववपुषा ।

अयं गोत्रो गोत्रद्विषि च कुपिते रक्षितुमलं

समस्तानित्युक्ता जहृपुरखिला गोकुलजुषः ॥ २६१ ॥

(ப-ரை) तान्=அவர்களைநோக்கி एवम्=பின்வருமாறு अधोच-
क्ष्व=சொல்லவும் சொன்னீர். அதாவது:—इह=இவ்விஷயத்தில் मे=

என்னுடைய நிगदितम्=வார்த்தையானது वितथं किमु=வீணாகிவிட்டதா? பாருங்கள் एषः=இந்த गिरिन्द्रः=பர்வதஸ்ரேஷ்டமானது स्व-
वपुषा=சொந்தசரிமத்துடன் स्ववलिम्=தனக்கிட்ட பலியை उपभुङ्क्ते
ननु=சாப்பிடுகின்றதன்றோ. गोत्रद्विपि=மலைகளின் சத்துருவான இந்
திரன் कुपिते=கோபித்துக்கொண்ட போதிலுங்கூட अयम्=இந்த
गोत्रः=மலையானது (गो=பசுக்கலை व्र=ரக்ஷிக்கவந்த நான் என மற்
றொரு உண்மைப்பொருளும் கொள்க) समस्तान्=யாவரையும் रक्षि-
तुम्=காப்பதற்கு अलम्=நிறமையுடையது इति=என்று उक्ताः=சொ
ல்லப்பட்ட गोकुलजुषः=கோகுலத்தையடைந்த अखिलाः=யாவரும்
जह्नुः=ஸந்தோஷித்தனர். (261) (எ-று)

परिप्रीता याताः खलु भवदुपेता व्रजजुषां

व्रजं यावत् तावन्निजमखविभङ्गं निशमयन् ।

भवन्तं जानन्नप्यधिकरजसाक्रान्तहृदयो

नसेहे देवेन्द्रस्वदुपरचितात्मोन्नतिरपि ॥ २६२ ॥

(ப-ரை) व्रजजुषः-கோகுலத்திலுள்ளவர்யாவரும் भवदुपेता:-
உம்முடன்கூடினவர்களாய் परिप्रीता:-பலவிதத்திலும் ப்ரீதியுள்ள
வர்களாய்க் கொண்டு व्रजम्-கோகுலத்தை यावत्-எவ்வளவுக்குள்
याता:-அடைந்தனரோ तावत्-அவ்வளவுக்குள் निजमखविभङ्गम्-தன்
னையுத்தேசித்துச்செய்யும் யாதத்துக்குக் கிருஷ்ணன் செய்ததடை
யை निशमयन्-கேட்ட देवेन्द्र:-தேவேந்திரன் त्वदुपरचितात्मोन्नति-
रपि-உம்மாற் செய்யப்பட்ட தனதுமேலான நிலையை யுடையவனாயி
லுங்கூட भवन्तम्-உம்மை जानन्नपि-அறிந்திருந்தபோதிலுங்கூட
अधिकरजसा-அதிகமான रज्जोकுணத்தினால் आक्रान्तहृदयः-ஆக்ரமிக்
கப்பட்ட மனமுடையவனாய் नसेहे खलु-அதைப் பொருக்கவில்லை
யன்றோ? (262) (எ-று)

मनुष्यत्वं यातो मधुभिदपि देवेष्वविनयं

विधत्ते चेन्नष्टिदशसदसां कोऽपि महिमा ।

ततश्च ध्वंसिष्ये पशुपहतकस्य श्रियमिति

प्रवृत्तस्त्वां जेतुं स किल मघवा दुर्मदनिधिः ॥ २६३ ॥

(ப-ரை) मधुभिदपि-மது என்ற அஸுரனைக்கொன்ற விஷ்ணு
வுக்கூட मनुष्यत्वम्-நிகிருஷ்டமான மனிதத்தன்மை यातः-அடைந்

தவராய் தேவபு-தேவர்களிடத்தில் அவினயம்-அஹங்காரத்தை விதந்தே-
 செய்வாராயின் விதந்தே-தேவஸ்பையிலுள்ளவர்களின்
 கோபி-இவ்வளவெனக்குறிப்பிடவியலாத மஹிமா-பெருமையானது
 நப:-மறைந்துவிட்டதாகவேதானாகும். [இந்தக் கிருஷ்ணன் மது
 வைக்கொன்ற விஷ்ணுவானால் தேவர்களின் பெருமையை யறிந்தி
 ருப்பார். ஆனதுபற்றி தேவர்களிடத்து அநியத்தை (அஹங்கா
 ரத்தை)ச் செய்யமாட்டார். அநியத்தைச் செய்வாராயின் இவர்
 மதுவைக்கொன்ற விஷ்ணுவன்று என்பது கருத்து.] ததத்-ஆக
 வே பசுபதகச்ய-கோபாலாதமனான கிருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீயம்-ஐஸ்
 வரியத்தை வஸ்யை-நாசமாக்கப்போகிறேன் इति-என தும்தனிதி:-
 கெட்டமதத்துக்கு இருப்பிடமான ச:-அந்த மதவா-இந்திரன் த்வாம்-
 உம்மை ஜெதும்-ஜயிப்பதற்குவேண்டி பவூத்:கில-முயன்றானன்றோ.

त्वदावासं हन्तुं प्रलयजलदानम्बरभुवि

प्रहिण्वन् विभ्राणः कुलिशमयमभ्रेभगमनः ।

प्रतस्थेऽन्यैरन्तर्दहनमरुदाद्यैर्विहसितो

भवन्माया नैव त्रिभुवनपते मोहयति कम् ॥ २६४ ॥

(ப-ரை) அயம்-இந்தஇந்திரன் த்வதாசம்-உமதிருப்பிடமான
 கோகுலத்தை ஹ்நும்-அழிப்பதற்குவேண்டி அம்வர்ஹிவி-ஆகாசப்ரதே
 சத்தில் ப்ரலயஜலதான்-ப்ரளயகால மேகங்ஙளை ப்ரஹிவ்ந்-ஏவிக்கொண்
 டும் குலிசம்-வஜ்ராபுதத்தை விப்ராண:-கையில் தரித்துக்கொண்டும்
 அப்ரேபகமன:-ஆகாசத்தில் செல்லும் யானையான யிராவதத்திலேறிக்
 கொண்டும் அந்யை:-மற்றவர்களான த்ரஹமரூதாயை:-அக்னி, வாயு முத
 லியவர்களால் அந்:-மனத்துக்குள் விஹஸித்:-பரிஹ்விக்கப்பட்ட
 வனாய்க்கொண்டும் ப்ரதஸ்தே-புறப்பட்டான். த்ரிபுவனபதே!-முல்வுலகங்
 களுக்கும் பதியான ஹே கிருஷ்ண! பவ்ந்மாயா-உமது மாயையா
 னது கமேவ-எவனைத் தான் ந மோஹயதி-மயங்கவில்லை. (264) (எ-று)

सुरेन्द्रः क्रुद्धश्चेत् द्विजकरुणया शैलरूपया-

प्यनाङ्गोऽस्माकं नियत इति विश्वास्य पशुपान् ।

अहो किं नायातो गिरिभिदिति सञ्चिन्त्य निवसन्

मरुद्गेहाशिश प्रणुद मुरवैरिन् मम गदान् ॥ २६५ ॥

(ப-ரை) சுரேந்த்ர:-தேவேந்திரன் க்ருத்ரத்-கோபித்தானையானால்
 த்விஜகரூபாயா-பூசுரர்களான ப்ராம்ஹணர்களின் கருணையினாலும்

अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच--इन्द्रस्तदात्मनः पूजां विज्ञाय विहतां नृप । गोपेभ्यः
कृष्णनाथेभ्यो नन्दादिभ्यश्चुकोप सः ॥ १ ॥ गणं सांवर्तकं नाम मेघानां
चान्तकारिणाम् । इन्द्रः प्राचोदयत्क्रुद्धो वाक्यं चाहेशमान्युत ॥ २ ॥ अहो

சைலகூபயா-இந்திர சத்துருவான கோவர்த்தனமலையின் கிருபையின
லும் ஸஸமாகம்-நமக்கு அனாதகூ:-கேதமமானது நியதம்-நிர்ஸ்சிதம்
ஐதி-என பஸுபான்-கோபாலர்களை விஸ்வாஸ்ய-நம்பச்செய்து கிரிமித்-
பர்வதங்களையழிப்பவனான இந்திரன் நாயாத:-வரலில்லையே கிம்ஹோ-
இது என்னவாஸ்சரியம் ஐதி-என்று சஸ்சின்ய-நன்கு ஆலோசித்துக்
கொண்டு நிவசன்-வலித்த மூர்வேரின்!-முராஸூரனுக்குச்சத்துருவும்
மருவ்ஹேதாஸி!-குருவாயுருக்கதிசனுமான ஹே கிருஷ்ண! மம-
என்னுடைய மதான்-ரோகங்களை மஸூத்-போக்குவீராக. (265)

இவ்விதம் இந்திரயாகவிகாத வர்ணனமென்ற அறுபத்திரண்டாவது
தசகம் முற்றிற்று.

—ॐ—

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) पञ्चविंशे रथा शके ब्रजनाशाय वर्षति ।

उद्धृत्य गिरीमासारादरक्षद्गोकुलं प्रभुः ॥ १ ॥

(க-கை) இந்திரன் கோபங்கொண்டு கோகுலத்தை யழிக்க
வேண்டி மழைபொழியுங்கால் ப்ரபுவானகிருஷ்ணன் கோவர்த்தன
மலையைத் தூக்கிறிறத்திக் கோகுலத்தை ரக்ஷித்தார் என இந்த
இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்-ஹேந்ருப! அப்பொழுது அந்த
இந்திரன் தனதுபூகை தடுக்கப்பட்டதையறிந்து கிருஷ்ணனை ரக்ஷ
கனாகவுடையவர்களும் நந்தகோபரை ஆதியாகக் கொண்டவர்களு
மான கோபாலர்களைக் குறித்துக் கோபங்கொண்டான். (1) தான்
முவ்வுலகுக்குமீசனெனக் கர்வங்கொண்டவனும் கோபங்கொண்ட
வனுமான இந்திரன் ப்ரளயத்தைச் செய்யக்கூடியதும் ஸாம்வர்த்
தகம் எனப்பெயருள்ளதுமான மேகக்கூட்டத்தை அனுப்பிப் பிறகு

श्रीमदमाहात्म्यं गोपानां काननौकसाम् । कृष्णं मर्त्यमुपाधित्य ये चक्रुर्देवहे-
लनम् ॥ ३ ॥ यथाऽऽददैः कर्ममयैः क्रतुभिर्नामनौनिभैः । विद्यामान्वीक्षीर्का
हित्वा तितीर्षन्ति भवान्ध्रुवम् ॥ ४ ॥ वाचालं बालिशं स्तब्धमज्ञं पण्डित-
मानिनम् । कृष्णं मर्त्यमुपाधित्य गोपा मे चक्रुरप्रियम् ॥ ५ ॥ एवं श्रिया-
वल्लिप्तानां कृष्णनाध्मायितामनाम् । ध्रुवत श्रीमदस्तरभं पशून्ध्रुवत संक्ष-

(பின்வரும்) வார்த்தையையும் சொன்னான். (2) மனிதனுன
கிருஷ்ணனை யாப்ஸ்ரயித்து எவர்கள் தேவனுன எனக்கு அவமரியா
தையைச் செய்தனரோ காட்டைவீடாகக் கொண்ட அந்தக் கோபா
லர்களின் தனமூலமேற்பட்ட கர்வத்தைப்பாருங்கள். இது ஆய்ஸரிய
மானது. (3) (இவர்கள்) எவ்வித சக்தியுமற்றவைகளும், கரியைகளி
னாலுண்டுபண்ணக்கூடியவைகளும் பெயரினால் மட்டும், ஓடமெனச்
சொல்லக் கூடியவற்றுக் கொப்பானவைகளுமான யாகங்களினால்
ஆக்மானுஸ்மிருதி ரூடமான வித்யையினுதவியின்றி பிறவிக்கடலை
உள்ளபடி தாண்டவிரும்புகின்றனர். (4) வெகுபேச்சுப் பேசு
கின்றவனும், சிசுவும், ஆனதுபற்றி அறியாதவனும், தன்னைப் பண்
டிதனாக எண்ணிக் கொண்டவனும், வணங்காதவனும், மனிதனு
மான கிருஷ்ணையாப்ஸ்ரயித்துக் கொண்டு கோபாலர்கள் எனக்கு
அப்ரியத்தைச் செய்திருக்கின்றனர்.* (5) ஐஸ்வரியத்தினால் கர்
வங்கொண்டவர்களும், கிருஷ்ணனால் விருத்திசெய்யப்பட்ட தே
ஹத்தைபுடையவர்களுமான இவர்களுடைய ப்ரீமதத்தினுலேற்

* இவ்விதம் இந்திரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நிந்திக்கவேண்டிப்
பேசினபோதிலும் அவனது வாணி ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கிறது.
அதாவது:—वाचारम्=சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவரும், बालिशम्=இவ்
விதமாயினும் சிசுவைப்போல எவ்வித அபிமானமும்ற்றவரும், स्त-
ब्धम्=தான் வணங்கக்கூடியவரில்லாமைபற்றி எவரையும் வணங்காத
வரும், अज्ञम्=தன்னைவிடமேலான அறிஞர் எவருமற்றவரும் पण्डितमा-
नितम्=ப்ரம்ஹவித்துக்களால் வெருமானிக்கத்தகுந்தவரும் कृष्णम्=எப்
பொழுதும் ஆனந்தரூப ப்ரப்ரம்ஹமாயினுங்கூட மர்யம்=பக்தவாத்
ஸல்யத்தினால் மனிதன்போலத் தோன்றுகின்றவருமான ப்ரபுவை
என்றும்.

மஹாபா த்வநாந் கோகுலம் ப்ரபோ । ஶ்ரானுமஹ்சி டேவாந் குபிதாஶ்ருகவத்ஸல ॥
 ௧௩ ॥ ஶிலாவர்ஷநிபாதேந ஹந்யமானமச்சேதனம் । நிர்ரிஷ்ய ப்ரஶ்வாந்மேநே குபி-
 தேந்ருகத் ஹரிஃ ॥ ௧௪ ॥ அபத்வ்யுலவ்ஷம் வர்ஷமதிவாத் ஶிலாமயம் ।
 ஶ்வயாநே நிக்ஷேஶ்மாபிரிந்டோ நாஸாய வர்ஷதி ॥ ௧௫ ॥ தத்ர ப்ரதிவிநி
 ஶ்மயாந்மயோநேந ஶாப்யே । லோகேஶமானிநா மௌஶ்யாஶ்ருப்யே ஶ்ரீமத் தமஃ ॥
 ௧௬ ॥ நஹி ஶந்நாவயுகாநா ஶுராணாமீஶவிஸ்மயஃ । மத்ஸோஶ்ஸதா மானபஶ்ருஃ
 ப்ரஶமாயோபகல்பதே ॥ ௧௭ ॥ தஸ்மானம்சக்ஷரணம் காப்யம் மத்பரிஶ்ரஹம் ।
 காபாயே ஶ்வாந்மயோநேந ஶோஶ்யம் மே வ்ரத அஹிதஃ ॥ ௧௮ ॥

வந்தடைந்தன. (12) ஹே கிருஷ்ண ! கிருஷ்ண ! ஹே மஹாபாக !
 ஹே ப்ரபோ ! ஹே பக்தவத்ஸல ! உன்னை நாதனாகக்கொண்ட
 கோகுல (பசுக்கூட்ட) த்தையும், எங்கடையும்கோபங்கொண்டவ
 னான தேவனிடமிருந்து காக்கவேண்டியவராகிறீர். (13) பகவா
 னான ஹரியானவர் கோகுலமானது கல்மழைப்பொழிவால் அழிக்
 கப்படுவதையும், அறிவற்றிருப்பதையும் கண்டு (அம்மழை) கோபித்த
 இந்திரனாப் பொழியப்பட்டதென (இவர்கள் தெரிவிப்பதற்கு முன்
 நேரே) அறிந்துகொண்டார். (14) தனது யாகமானது நம்மால்
 தடுக்கப்பட்டதும் இந்திரன் ருதுவைக் கடந்ததும், மிக்க அதிகமா
 னதும், அதிகம் காற்றையுடையதும், கல்மயமுமான மழையை
 இவர்களை அழிக்கவேண்டி வர்ஷிக்கிறான். (15) அவ்விஷயத்தில்
 எனது ஸாமர்த்தியத்தினால் ப்ரதீகாரத்தை நன்கு செய்கிறேன்.
 மௌண்டியத்தினால் லோகேசன் எனக் கர்வங்கொண்டவர்களின்
 ஸ்ரீமதநுபமான தமோகுணத்தைப் போக்குகிறேன். (16) நல்ல
 நிலையை (அல்லது பக்தியை) அடைந்தவர்களான தேவர்களுக்கு
 ஈசன் என்ற அஹங்காரம் கூடாதன்றோ. துஷ்டர்களுக்கு என்
 னிடமிருந்துண்டாகும் மானபங்கமானது கர்வத்தைப்போக்கக் கூடி
 யதாகவாகுமன்றோ. (17) ஆகவே என்னை ரக்ஷகனாகவுடையதும்,
 என்னை யாசிக்கின்றதும், என்னை மூலமாகவுடையதுமான கோகு
 லத்தை எனது சொந்த ஸாமர்த்தியத்தினால் ரக்ஷிக்கிறேன். அந்த
 இந்த விரதமானது என்னால் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. (18)

கிருஷ்ணன் இவ்விதஞ்சொல்லி ஒருகையினால் கோவர்த்தன
 மலையைப்பிடுங்கி சிறு குழந்தை நாய்க்குடையைப்போல விளையாட்

इत्युक्त्यैकेन हस्तेन कृत्वा गोवर्धनाचलम् । दधार लीलया कृष्णश्छ-
 द्राकमिथ बालकः ॥ १९ ॥ अथाह भगवान्नोपान्तेऽयं तात वज्रौकसः ।
 यथापजापं विशत गिरिगर्तं सगोधनाः ॥ २० ॥ न त्रास इह वः कार्यो
 मङ्गस्ताद्रिनिपातने । वातवर्षभयेनालं तत्त्राणं विहितं हि वः ॥ २१ ॥ तथा-
 गिर्विधिशुर्वै कृष्णाश्वासितमानसाः । यथावकाशं सधनाः सवजाः
 सोपजीविनः ॥ २२ ॥ धुत्तुङ्गयथां सुखापेक्षां हित्वा तेर्व्रजवासिभिः ।
 धीक्ष्यमाणो दधावद्रिं समाहं नाचलत्पदात् ॥ २३ ॥ कृष्णयोगानुभावं तं
 निशाम्येन्द्राऽतिविस्मितः । निस्तम्भो भ्रष्टसङ्कल्पः स्वान्मेघान्संन्यवार-

டாகக் கையில் தூக்கினார். (19) பிறகு பகவான் ஹே அம்ப!
 ஹே தாத! ஹே கோகுலவாலிகளே! பசுக்களுடன் கூட மலைக்குக்
 கிழுள்ளவிடத்தில் அவரவர் சுகத்துக்குத் தக்கபடி பிரவேசியுங்கள்
 எனக் கோபாலர்களைச் சொன்னார். (20) எனது கையினின்றும்
 மலைமீழ்ந்துவிடும் என்ற விஷயமான பயம் உங்களுக்கு இப்பொ
 ழுது வேண்டுமெனில்லை. காத்து மழை இவற்றின் மூலமுண்டான
 பயம் போதுமானது. அவற்றினின்றும் உங்களது ரகசியமானது
 என்னால் செய்யப்பட்டுவிட்டது என்றார். (21) அவ்விதம் கிருஷ்
 ணனால் தேற்றப்பட்ட மனத்தையுடைய கோபாலர்கள் பசுக்களு
 டன் கூடவும், வண்டிக்கூட்டங்களுடன் கூடவும், வேலைக்காரர்,
 புறோலிபர் இவர்களுடன்கூடவும் இடமிருப்பதற்கேற்றபடி மலையி
 னடிப் பாதேசத்தில் தழைந்தனர். (22) பசி, தாஹம் இவற்றால்
 ஏற்படும் கஷ்டத்தையும், சுகத்தில் கிருப்பத்தையும் விடுத்து அந்தக்
 கோகுல வாலிகளினால் ஈபார்க்கப்படுகின்றவராய் மலையைக் கையில்
 தூக்கினார். ஏழு தினங்கள் முழுவதும் வைத்த அடியைப் பெயர்த்
 தும் வைத்தாரில்லை. (23) அந்த இந்திரன் கிருஷ்ணனுடைய
 அந்த யோகமஹிமையைக் கண்ணுற்று அதிகம் ஆய்சரியத்தை
 யடைந்தவனாய்க் கொண்டும், கர்வத்தைவிட்டவனாய்க் கொண்டும்,

1 கிருஷ்ணனால் தேற்றப்பட்டு உள்ளில் தழைந்தவராயினுங்கூட
 ஒரு ஸமயம் கைகளைத் துழிப் போட்டுவிட்டால் என்ன செய்கிறது
 என்ற பயத்து கிருஷ்ணனுடைய கையையும், முகத்தையும் பார்த்தவண்
 னமாகவே இருந்தனர் என்பது கருத்து.

யத் ॥ ௨௪ ॥ खं व्यभ्रमुदितादित्यं वातवर्षं च दाहणम् । निशाम्योपरतं
गोपान्मोवर्धनधरोऽब्रवीत् ॥ ௨௫ ॥ निर्यात त्यजत त्रासं गोपाः सखीध-
नार्भकाः । उपारतं वातवर्षं व्युदप्रायाश्च निम्नगाः ॥ ௨௬ ॥ ततस्ते निर्य-
युर्गोपाः स्वं स्वमादाय गोधनम् । शकटोढोपकरणं खीवालस्यविराः
शनैः ॥ ௨௭ ॥ भगवानपि तं शैलं स्वस्थाने पूर्ववत्प्रभुः । पश्यतां सर्व-
भूतानां स्थापयामास लीलया ॥ ௨௮ ॥ तं प्रेमवेगान्निभृता ब्रजौकसो यथा
समीयुः परिस्मणादिभिः । गोप्यश्च सस्नेहममपूजयन्मुदा दध्यक्षताद्भि-
र्युयुजुः सदाशिपः ॥ ௨௯ ॥ यशोदा रोहिणी नन्दो रामश्च बलिनां वरः ।

வீன்போன ஸங்கல்பமுள்ளவனாய்க்கொண்டும் தனது மேகங்களை விலக்கினான். (24) கோவார்த்தைத்தைத் தூக்கிரிற்றிகின்ற ஸ்ரீகோபாலன் விலக்கின மேகங்களை யுடையதும், பிரகாசிக்கின்ற சூரியனை யுடையதுமான ஆகாசத்தையும், கொடோமான காத்தும் மழையும் ஓய்ந்ததையும் கண்ணுற்று கோபாலர்களைப் பார்த்துச் சொல்லவா மம்பித்தார். (25) ஹேகோபாலர்களே ! ஸ்திரீகள், பசுக்கள், குழந்தைகள் இவர்களுடன் கூட வெளிவாருங்கள். பயத்தைவிட்டுவிடுங்கள். காத்தும் மழையும் ஓய்ந்துவிட்டது. நதிகள் பெரும்பாலும் ஜலமற்றனவாகவாயின என்றார். (26)

அந்தக் கோபாலர்கள் தத்தமது கோதனத்தையோட்டிக் கொண்டு வண்டியிலேற்றிவைக்கப்பட்ட சாமான்களையுடைத்தாயி ருக்கும்படி அங்கிருந்து வெளிவந்தனர். ஸ்திரீகள், குழந்தைகள், கிழவர்கள் (இவர்கள்) மெள்ளப் பின்னால் வந்தனர். (27) ப்ரபுவான பகவானும் எல்லா ப்ராணிகளும், பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். பொழுது அந்த மலையை முன்போலவே அதனுடைய இடத்தில் விளையாட்டாக வைத்தார். (28) ப்ரேமையின் வேகத்தினால் பூர்ணர்களான கோகுலவாசிகள் அந்தக் கிருஷ்ணனை ஆவிங்கனம் முதலிய வற்றினால் அவரவர்க்குத்தக்கபடி வந்தடைந்தனர். கோபிகைகளும் ஸ்னேஹத்துடன் கூடியிருக்கும்படி சந்தோஷத்துடன் பூஜித்தனர். தயிர், அக்ஷதங்கள், ஜலம் இவற்றைக்கொண்டு சிறந்த ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர். (29) யசோதை, ரோஹிணி, நந்தகோபர், பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவரான பலராமன் ஆகிய இவர்கள் ஸ்னே

कृष्णमालिङ्गं युयुजुराशिपः स्नेहकातराः ॥ ३० ॥ दिवि देवगणाः सा-
ध्याः सिद्धगन्धर्वचारणाः । तुष्टुर्मुमुचुस्तुष्टाः पुष्पवर्षाणि पार्थिव ॥
३१ ॥ शङ्खदुन्दुभयो नेतुर्दिवि देवप्रणोदिताः । जगुर्गन्धर्वपतयस्तुम्बुरुप्र-
मुखा नृप ॥ ३२ ॥ ततोऽनुरक्तैः पशुपैः परिश्रितो राजन्स्वगोष्ठं सबलोऽ-
ग्रजहरिः । तथाविधान्यस्य कृतानि गोपिका गायन्त्य ईयुर्मुदिता हृदि-
स्पृशः ॥ ३३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे भोकुलरक्षानिरूपणं नाम
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

—३४२—

ஹத்தினால் கலங்கின சித்தமுள்ளவர்களாய்க் கிருஷ்ணனை ஆலிங்க
னஞ்செய்துகொண்டு ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர். (30) ஹே
பார்த்தீவ ! ஆகாசத்திலுள்ள தேவக்கூட்டங்களும், ஸாத்தியர்களும்,
லலித்தகந்தர்வாரணர்களும் ஸ்துதித்தனர். ஸந்தோஷத்தையடைந்
தவர்களாய்க்கொண்டு புஷ்பவர்ஷங்களையும் வர்ஷித்தனர். (31)
ஹே ந்ருப ! தேவர்களால் வாசிக்கப்பட்ட சங்கம் தூத்துபி இவைக
ளும் ஆகாசத்தில் ஓலித்தன. தும்பருவை முதன்மையாகக்கொண்ட
கந்தர்வபதிகள் கானஞ்செய்தனர். (32) ஹே ராஜன் ! கோவர்த்
தனமலையை ஸ்தாபித்த பிறகு ஹரியானவர் பலராமனுடன் கூடின
வரையும் அனுராகமுள்ள (பக்தியுள்ள) வர்களான கோபாலர்களால்
சூழப்பட்டவராய்க்கொண்டு தனது கோஷ்டத்தை (இடத்தை)
அடைந்தார். ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களான கோபிகைகள்
ப்ரேமையினால் ஹிருதயத்தில் ஸம்பந்தித்தவரான இந்தக் கிருஷ்ண
னுடைய கோவர்த்தனோத்தரணம் முதலிய கர்மங்களைக் கானஞ்
செய்துகொண்டு வீடு சென்றனர். (33) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் கோகுலரக்ஷாநிருபணமென்ற இருபத்தைந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—३४३—

நாராயணீயம்.

ददृशिरे किल तदक्षणमक्षतस्तनितजुंभितकम्पितद्विकटाः ।

सुपमया भवदङ्गुलानां गता व्रजपदोपरि वारिधरास्त्वया ॥ २६६ ॥

(ப-ரை) ததக்ஷணம்-அதேக்ஷணத்தில் அக்ஷதஸ்தனிடஜும்பிதகம்பி-
தவிக்டா:-அதிகமான இடி முழக்கத்தின் பெருக்கினால் அசையும்படி
செய்யப்பட்ட திக்பரதேசங்கையுடையனவும் சுபமயா-மேலான
காந்தியினால் भवदङ्गुलாம்-உமது சரீரத்தின் ஸாம்யத்தை गता:-
அடைந்தவையுமான வாரிधरा:-நீருண்டமேகங்கள் व्रजपदोपरि-கோ
குலத்துக்குமேல் त्वया-உம்மால் ददृशिरे किल-பார்ச்சுப்பட்டன
வன்றோ. (266) (எ-று)

विपुलकरकमिश्रैस्तोयधारानिपातै-

दिशि दिशि पशुपानां मण्डले दण्ड्यमाने ।

कुपितहरिकृतात् पाहि पाहीति तेषां

वचनमजित शृण्वन् माविभीतेत्यभाणीः ॥ २६७ ॥

(ப-ரை) अजित-ஹே கிருஷ்ண ! दिशिदिशि-ஒவ்வொரு திக்
கிலும் विपुलकरकमिश्रै:-அதிகமான ஆலங்கட்டி மழைகளுடன்
கலந்த तोयधारानिपातै:-ஐலதாரைகளின் விழுதல்களினால் पशुपा-
नाम्-கோபாலர்களின் मण्डले-சூட்டமானது दण्ड्यमाने-சிகழிக்கப்
படுங்கால் कुपितहरिकृतात्-கோபத்தையடைந்தவனான இந்திரனால்
செய்யப்பட்ட மழையினின்றும் न:-எங்களை पाहिपाहि-காரும் கா
ரும் इति-என்ற तेषाम्-அவர்களுடைய वचनम्-வார்த்தையை
शृण्वन्-கேட்டு माविभीत-பயத்தையடையாதீர் इति-என अभाणी:-
சொன்னீர். (267) (எ-று)

कुल इह खलु गोत्रो दैवतं गोत्रशत्रो-

र्विहितमिह स रुध्यात् कोनु वः संशयोऽस्मिन् ।

इति सहसितवादी देव गोवर्धनाद्रिं

त्वरितमुदममूलो मूलतो बाल दोर्भ्याम् ॥ २६८ ॥

(ப-ரை) बाल !-குழந்தைவடிவமான देव !-ஹே தேவனே !
इह-இந்த कुले-கோபகுலத்தில் गोत्र:-மலை (கிருஷ்ணன் என்பது
உள் கருத்து) दैवतं खलु-தேவயன்றோ. ஆகவே गोत्रशत्रो:-மலைக்

குந் சத்துருவான (கிருஷ்ணனுக்குச் சத்துருவான என்பது உட்கருத்து). இந்திரனுடைய விஹிதம்-செய்கையை ச:-அந்த மலை (கிருஷ்ணன்) ஸ்ந்யாத்-போக்குவான். அஸ்மிந் - இவ்விஷயத்தில் ய:-உங்களுக்குச் சંசய:-சந்தேஹமானது காநு-எதற்கு? இதி-என்று சஹஸிதவாஹி-சிரிப்புடன் சொல்லுகின்றவராய் த்வரிதம்-வேகமாக கோவர்த்தனம்மலையை தோய்யாம்-கைகளினால் மூல-த:-வேருடன் உதமுமூல:-பிடுங்கி எடுத்தீர். (268) (௭-று)

तदनु गिरिवरस्य प्रोद्भूतस्यास्य तावत्
सिकतिलमृदुदेशे दूरतां वारितापे ।

परिकरपरिमिश्रान् धेनुगोपानधस्ता-

दुपनिदधदधत्या हस्तपद्मेन शैलम् ॥ २६९ ॥

(௭-ஹ) ததநு-பிறகு தாவத்-அப்பொழுது ப்ரோட்ஹூதஸ்ய-உயரெடுத்து நெருத்தப்பட்ட அஸ்ய-இந்த கிரிவர்ஸ்ய-சிறந்த மலையான கோவர்த்தனத்தினுடைய சிகதிலமூடுதே - லிசுதிலமான-பொடிமணல்போன்று மெதுவான, ப்ரதேசமானது தூரத:-வெகுதூரத்தில் வாரிதாபே-தடுக்கப்பட்ட ஜலத்தையுடையதாகவானதும் பரிகரபரி-மித்ரான்-தத்தமக்குரிய உரி சட்டி முதலியவற்றுடன் கூடினவர்க ளான துனு஑ோபான்-பசுக்களையும் கோபாலர்களையும் அபஸ்தாத்-மலைக்குத் தீழில் உபநிடதத்-இருங்கும்படி செய்துகொண்டு ஹஸ்தபத்மெ-பத்மம்போன்ற ஒரு கையினால் ஶைலம்-கோவர்த்தன பர்வதத்தை அபத்யா:-தாங்கி கின்றீர். (269) (௭-று)

भवति विधृतशैले वालिकाभिर्वयस्यै-

रपि विहितविलासं केलिलापादिलोले ।

सविधमिलितधेनूरैकहस्तेन कण्डू-

यति सति पशुपालास्तोषமैषந்த सर्वं ॥ २७० ॥

(௭-ஹ) பவதி-நீர் விஹூதஸை-தூக்கப்பட்டமலையை யுடைய வவராகவும் வாலிகாபி:-கோபகன்னிகைகளுடனும் வயஸ்யைரபி-தோழர்சளுடனும் விஹிதவிலாஸம்-செய்யப்பட்ட விளையாட்டை யுடையவராயிருக்கும்படி கெலிலாபாடிலோ - விளையாட்டான வார்த்தை முதலியவற்றி லீடுபட்டவராகவும், சவிதமிலிததேநு:-அருகில்வந்து கூடின பசுக்களை பகஹஸ்தெ-ஒருகையினால் கண்டூயதி-சொரிகின்ற

வராகவும் சதி-இருக்கும்பொழுது சவ் பशुपालா:-எல்லாக் கோபா லர்களும் தோஷம்-சந்தோஷத்தை பेषந்த-அடைந்தனர். (270)

अतिमहान् गिरिरेषतु वामके करसरोरुहि तं धरते चिरम् ।

किमिदमद्भुतमद्रिवलं न्विति त्वदवलोकिमिरாகथि गोपकैः ॥ २७१ ॥

(ப-ரை) गिरिस्तु=மலையோ अतिमहान्=அதிகம் பெரிதானது. एष:-இந்தக் கிருஷ்ணனோ तम्=அப்பெரியமலையை वामके=இடது பக்கத்திலுள்ள करसरोरुहि=கைவிரலில் चिरम्=வெகுநேரமாக धर-
ते=தூக்குகிறான். इदम्=இது किम्=எவ்விதம் பொருந்தும். அல்லது अद्भुतम्=ஆம்சரியம் வாய்ந்த अद्रिवलं नु!=மலையின் பலமாக இருக்கு
மா என்னை? इति=என்று त्वदवलोकिभिः=உம்மையே பார்க்கின்ற
வர்களான गोपकैः=கோபாலர்களால் आकथि=சொல்லப்பட்டது.

குறிப்பு-மலையோ மிக்கப்பெரிதானது. குழந்தையான கிருஷ்
ணனோ தன்னுடைய இடதுகையிலுள்ள விரலில் இதை வெகுநேரம்
தரிக்கிறான். இது எவ்விதம் பொருந்துமெனச் சிலரும், இரக்கை
இல்லாததான இந்தமலை பகவானுடைய கையில் எப்படிவந்து சேர்ந்
தது. அகவே இரக்கை இல்லாமலே இதற்குப் பார்த்துவரக்கூடிய
சத்தியிருக்கவேண்டும். ஆனதுபற்றி இம்மலையின் பலமானது
மிக்கவாய்சரியம் வாய்ந்ததாகவே தானிருக்கவேண்டுமெனச் சில
ரும் சொல்லினர். இந்தக் கோபாலர்கள் உம்மையே பார்த்துக்
கொண்டிருப்பதால் நீர் மலையைத் தூக்கினதைக் கவனிக்கவில்லை என்
பது கருத்து.

अहह घाण्ड्यमुष्य वटो गिरिं व्यथितवाहुरसावरोपयेत् ।

इति हरिस्त्वयि वद्धविगर्हणो दिवससप्तकमुग्रमवर्षयत् ॥ २७२ ॥

(ப-ரை) अमुष्य=இந்த वटो:=சிறு பையனுடைய घाण्ड्यम्=
துஷ்டத்தனமானது अहह=வெகு அழகுதமானது असौ=இந்தப்பை
யன் व्यथितवाहुः=வலியேறின கையைபுடையவனாய் गिरिम्=மலை
யை अवरोपयेत्=கீழில் இரக்கிவிடுவான் इति=என हरिः=இந்திரன்
त्वयि=உம்மிடத்தில் वद्धविगर्हणः=செய்யப்பட்ட நிந்தையைபுடைய
வனாய் दिवससप्तकम्=எழுநாள் முழுதும் उग्रम्=உக்கிரமாக இருக்
கும்படி अवर्षयत्=மழைபொழியச் செய்தான். (272) (எ-று)

अचलति त्वयि देव पदात्पदं गलितसर्वजले च घनोत्करे ।

अपहृते मरुता मरुताम्पतिस्त्वदभिषङ्कितधीः समुपाद्रवत् ॥ २७३ ॥

(ப-ரை) தேவ ! =ஹே தேவனே ! த்வயி=நீர் பதாது=தனது ஸ்தானத்திலிருந்து பதம்=ஒரு அடி கூட அचलति=அசையாது நிற்கும் கால் घनोत्करे=மேகக் கூட்டமானது गलितसर्वजले=பொழியப்பட்ட எல்லா ஜலத்தைபுழையதாகவும், அதாவது: நிஸ்ஸரமாகவும், मरुता=வாயுவினால் अपहृते च=விரட்டப்பட்டதாகவும் ஆனபொழுது मरुताम्पतिः=தேவர்களுக்குப் பதியான இந்திரன் त्वत्=உம்மிடமிருந்து अभिषङ्कितधीः=பயந்த புத்தியையுடையவனாய், அல்லது இவர் ஸ்வயம் விஷ்ணுவாகவிருப்பரோ எனச் சங்கைகொண்ட புத்தியையுடையவனாய் समुपाद्रवत्=உமதருகில் மெள்ள ஓடிவந்தான்.

शममुपेयुषि वर्षभरे तदा पशुपधेनुकुलेच विनिर्गते ।

भुवि विभो समुपाहितभूधरः प्रमुदितैः पशुपैः परिरिभिषे ॥ २७४ ॥

(ப-ரை) விமோ ! =ஹேப்ரபுவே ! वर्षभरे=பெரும்மழைபானது शमम्=ஒய்வை उपेयुषि=ஆடைந்ததும் तदा=அப்பொழுது पशुपधेनुकुले च=கோபால் பசு இவற்றின் கூட்டமும் विनिर्गते=வெளிவந்ததும் भुवि=பூமியில் समुपाहितभूधरः=முன்போல் நன்கு வைக்கப்பட்ட மலையைபுடையவரான நீர் प्रमुदितैः=மிகக்கச் சந்தோஷத்தை யடைந்த पशुपैः=கோபால்களால் परिरिभिषे=ஆவிங்கனஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டவர். (274) (எ-று)

धरणिमेव पुराधृतवानसि क्षितिधरोद्दरणे तव कः श्रमः ।

इति नुतस्त्रिदशैः कमलापते गुरुपुरालय पालय मां गदात् ॥ २७५ ॥

(ப-ரை) गुरुपुरालय ! =குருவாயூரில் வசிக்கும் कमलापते ! =லக்ஷ்மீபதியான கிருஷ்ண ! पुरा=முன்னர் धरणिमेव=பூமியையே धृतवान्=தரித்த (தூக்கின) वराक असि=இருக்கின்றீர். அவ்விதமிருக்க क्षितिधरोद्दरणे=பூமியிலுள்ள (ஒரு) மலையைத்தூக்கும் விஷயத்தில் तव=உமக்கு श्रमः=சிரமமானது कः=ஏது? इति=என विदशैः=தேவர்களால் नुतः=ஸ்துதிக்கப்பட்ட நீர் माम्=என்னை गदात्=வாயு சோகத்தினின்றும் परिपालय=நன்கு காப்பீராக. (275)

இவ்விதம் கோவர்த்தனோத்தரண வர்ணனமென்ற

அறுபத்துமூன்றாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवंविधानि कर्माणि गोपाः कृष्णस्य वीक्ष्य ते ।
अतद्वीर्यविदः प्रोचुः समभ्येत्य सुविस्मिताः ॥ १ ॥ बालकस्य यदेतानि
कर्माण्यस्यद्भुतानि वै । कथमर्हस्यसौ जन्म ग्राम्येष्वाम्रजुगुप्सितम् ॥ २ ॥
यः सप्तहायनो बालः करेणैकेन लीलया । कथं विभ्रद्विगरिवरं पुष्करं
गजराडिव ॥ ३ ॥ तौकेनामीलिताक्षेण पूतनाया महौजसः । पीतः स्तनः
सह प्राणैः कालेनेव वयस्तनाः ॥ ४ ॥ हिन्वतोऽधः शयानस्य मास्यस्य

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) षड्विंशे विस्मितान् गोपान् कृष्णस्याद्भुतकर्मभिः ।
नन्दो गगोक्तिमाश्राव्य तदैश्वर्यमवर्णयत् ॥ १ ॥

(க-ரை) கிருஷ்ணனுடைய அப்புத்தங்களான காரியங்களினால் ஆர்ச்சரியத்தையடைந்த கோபாலர்களுக்கு நந்தகோபர் கர்க்கருடைய உபதேசத்தைச் சொல்லி அவருடைய ஐஸ்வரியத்தைப் புகழ் வர்ணித்தார் என இந்த இருபத்தாறாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—அந்தக் கோபாலர்கள் இம்மாதிரியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய காரியங்களைக் கண்டு சுத்தமான புன்சிரிப்புடன் கூடினவர்களாய் அவருடையவீரியத்தை யறியாதவர்களாக இருப்பதுபற்றி (நந்தகோபரிடம்) வந்து பின்வருமாறு சொல்லினர். (1) இளம்பிராயமுள்ள கிருஷ்ணனுடைய இந்தக் காரியங்கள் யாதுகாரணத்தால் மிக்கவார்ச்சரியகரங்களாக விருக்கின்றன, வோ (அக்காரணம்பற்றி) இந்தக் கிருஷ்ணன் க்ராமயர்களான கோபாலர்கள் மத்தியில் தனக்குப் பொருந்தாதபிறவியை எப்படியடைந்தான். (2) எந்தப்பாலன் ஏழுவயதுள்ளவனோ அவன் ஒரே கையினால் விளையாட்டாக பெரியமலையை தாமரைப்பூவைக் கஜராஜன் போல எவ்விதம் தரிக்கக்கூடும்?. (3) திறக்கப்படாத கண்ணையுடைய குழந்தையினால் அதிகம் பலம்வாய்ந்த பூதனையினுடைய ஸ்தனமானது ப்ராணன்களுடன் கூட, காலத்தினால் தேஹத்தின் வயதானதுபோல எவ்விதம் குடிக்கப்படக்கூடும். (4) கீழில் படுத்த

चरणबुद्धिः । अनोऽपतद्विपर्यस्तं रुदतः प्रपदाहतम् ॥१॥ एकहायन आ-
सीनो हियमाणो विहायसा । दैत्येन यस्तृणावतंतमहंकण्टग्रहातुरम् ॥ ६ ॥
क्वचिद्वैयङ्ग्यवस्तैन्ये मात्रा वद्ध उलूखले । गच्छन्नर्जुनयामंघ्ये बाहुभ्यां ताव-
पातयत् ॥ ७ ॥ घने सञ्चारयन्वत्सान्सरामो बालकैर्वृतः । हन्तुकामं वक्कं
दोभ्यां मुखतोऽरिमपाटयत् ॥ ८ ॥ वत्सेषु वत्सरूपेण प्रविशन्तं जिघांसया ।
हत्वा न्यपातयन्तं कपित्थानि च लीलया ॥ ९ ॥ हत्वा रासभंदैतेयं तद्व-
भूष्य बलान्वितः । चक्रे तालवनं क्षेमं परिपक्वफलान्वितम् ॥ १० ॥ प्रलम्बं

தக்கொண்டிருப்பவனும், ஒருமுதலையதன் எவனும், அழுதுகொண்டு
கால்களை உயரத்தில் உதறுகின்றவனுமான் இவனுடைய கால்துளி
யாலுதைக்கட்ட வண்டியானது எவ்விதம் கொறுங்கிழிக் கூடும்.
(5) எவன் ஒருவயதன் எவனும் பூமியிலிருப்பவனுமோ (அவன்)
அஸுரனாக அகாசமாகக்கொண்டு கொண்டுபோய்ப்படுகின்றவனாகக்
கொண்டு கழுத்தில் பிடித்தலால் கஷ்டத்தையடையும். திருநா
வார்த்தனை எப்படிக்கொல்லக்கூடும். (6) ஒருஸபயம் வெண்ணை
யைத் திருடினபொழுது தாயினால் உரலில் சுட்டப்பட்டவனாகக்
கொண்டு இரண்டிருதை மரங்களின் நடுவில் இருகைகளினாலும்
சென்றுகொண்டு அவ்விருமரங்களையும் எவ்விதம் தள்ளக்கூடும். (7)
திருஷ்ணன் பலராமனுடன் கூட குழந்தைகளினால் சூழப்பட்ட
வனாகக் கொண்டும் காட்டில் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டும் மூக்
கினால் தன்னைக்கொல்லவெண்ணக்கொண்டவனும் சத்துருவுமான
பகாகாளைக் கைகளினால் மூக்கைப்பிடித்து எப்படிபிழித்தெரியக்
கூடும். (8) கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கன்றின்
ஸ்வரூபத்துடன் கன்றுக்கூட்டங்களில் பிரவேசித்த அஸுரனைக்
கொன்று அவனது சரீரத்தினால் விளையாட்டாக விளாமரங்களை எவ்
விதம் தள்ளக்கூடும். (9) பலராமனுடன் கூடினவனாகக் கழுதை
புருவமெடுத்த அஸுரனையும், அவனது பந்துக்களையும் கொன்று
பழுத்தபழங்களுடன் கூடினபனைமாக்காட்டை கேழ்மமாக (யாவரு
மனுபயிக்கக் கூடியதாக) எவ்விதஞ்செய்யக் கூடும். (10) பலசாலி
யான பலராமன்மூலம் உக்கிரான ப்ரலம்பனைக் கொல்லச்செய்து
கோரூலத்திலுள்ள பசுக்களையும் கோபாலர்களையும் காட்டுத்தீயி

घातयित्वोग्रं बलेन बलशालिना । अमोचयद्भजपशूनां पांश्चारण्यवहितः ॥
 ११ ॥ आशीविपतमाहीन्द्रं दमित्वा विमदं हृदात् । प्रसहोद्वास्य यमुनां
 चक्रेऽसौ निर्विषोदकाम् ॥ १२ ॥ दुस्त्यजश्चानुरागोऽस्मिन्सर्वेषां नो व्रजौ-
 कसाम् । नन्द ते तनयेऽस्मासु तस्याप्यौत्पत्तिकः कथम् ॥ १३ ॥ क सप्त-
 ह्ययनो बालः क महाद्विविधारणम् । ततो नो जायते शङ्का व्रजनाथ तवा-
 त्मजे ॥ १४ ॥

नन्द उवाच—श्रूयतां मे वचो गोपा व्येतु शङ्का च वोऽभङ्के । एनं
 कुमारमुद्दिश्य गगो मे यदुवाच ह ॥१५॥ वर्णाख्यः किलास्यासन्मृतोऽनु-
 युगं तनूः । शुक्लो रक्तस्तथा पीत इदानीं कृष्णतां गतः ॥ १६ ॥ प्रागयं

னின்றும் எவ்விதம் விடுவிக்கக்கூடும். (11) அதிக்ஞரவிஷ்ணுள்ளவ
 னான ஸர்ப்பராஜனைக் காலால்துகைத்து மதமற்ற அவனை மடுவினின்
 றும் பலாத்காரமாக வெளியேற்றி இவன் யமுனையை விஷமற்ற ஜல்
 முள்ளதாகச் செய்தானே? இது எவ்விதம் பொருந்தும். (12) ஹே
 நந்தகோபரே! கோகுலவாலிகளான நம் எல்லோருக்கும் இந்த
 உமது புத்திரனிடத்திலும், அவனுக்கு நம்பிடத்திலும் அனூராக
 மானது (ப்ரேமையானது) விடமுடியாததாக விருக்கிறதே? அது
 ஸ்வாபாவிகமாக எவ்விதமேற்படும்.* (13) ஹே வ்ரஜநாதனான நந்த
 கோபரே! ஏழுவயதுள்ள குழந்தை எங்கே? பெரியயலையைத் தூக்
 குதலென்பது எங்கே? ஆகவே உமது புத்திரனிடத்தில் எங்களுக்குச்
 சங்கையே உண்டாகின்றது என்றனர் (14)

நந்தகோபர் சொல்லுகிறார்—ஹே கோபாலர்களே! இந்தக்
 குமாரனைக்குறித்துக் கர்க்பர் எனக்கு எதைச் சொன்னாரோ அந்த
 என்னுடைய வார்த்தையானது கேட்கப்பட்டும். அதன்மூலம்
 குழந்தையினிடத்தில் உங்களுக்குண்டான சங்கை விலகட்டும். (15)
 “ஒவ்வொரு யுகந்தோரும் சர்வங்களை எடுக்கின்ற இவருக்கு வெ
 ளுப்பு, சிவப்பு, அதுபோல கருப்பு என மூன்று நிறங்களிருந்தன
 வன்றோ. இப்பொழுதோ கருநிறமாகவிருந்தலை அடைந்திருக்கி

* ஆகவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நம் எல்லோருக்கும் ஆத்மாவாக இருக்க
 லாம்போலத் தோன்றுகிறதே? என்பது கருத்து.

वासुदेवस्य कचिज्जातस्तवात्मजः । वासुदेव इति श्रीमानभिज्ञाः संप्रच-
क्षते ॥ १७ ॥ वह्नि सन्ति नामानि रूपाणि च सुतस्य ते । * गुणकर्मानु-
रूपाणि तान्यहं वेद नो जनाः ॥ १८ ॥ एष वः श्रेय आधास्यद्गोपगोकु-
लनन्दनः । अनेन सर्वदुर्गाणि धूमञ्जस्तरिष्यथ ॥ १९ ॥ पुरानेन व्रजपते
साधवो दस्युपीडिताः । अराजके रक्ष्यमाणा जिभ्युर्दस्युन्समेधिताः ॥ २० ॥
य एतस्मिन्महाभागाः प्रीतिं कुर्वन्ति मानवाः । नारयोऽभिभवन्त्येतान्वि-
ष्णुपक्षानिवासुराः ॥ २१ ॥ तस्मान्नन्द कुमारोऽयं नारायणसमो गुणैः ।
धिया कीर्त्यानुभावेन तत्कर्मसु न विस्मयः ॥ २२ ॥ इत्यद्वा मां समादिश्य

முர். (16) இந்த உமது புத்திரன் முன்னர் ஒருமயம் வஸுதேவ
ருக்கு (புத்திரனாக) ப் பிறந்தார். ஆனதுபற்றி இவரை ஸ்ரீமான்
வாஸுதேவனென அறிஞர் சொல்லுகின்றனர். (17) உமது புத்
திரனுக்கு குணம், கர்மம் இவைகளுக்கு ஒத்தவைகளான வெகு
பெயர்களும், வெகு ரூபங்களிருக்கின்றன. அவற்றை நானறி
வேனே ஆன்றி ஸாதாரண ஜனங்களறியார். (18) ஹே நந்தகோ
பரே! கோகுலநந்தனாக இவன் உங்களுக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸை உண்டு
பண்ணப்போகின்றான். இவனால் நீங்கள் எல்லாக் கஷ்டங்களையும்
அனாயாஸமாகத் தாண்டப்போகின்றீர்கள். (19) ஹே வ்ரஜபதே!
முன்னர் அமரஜகமான ஸமயத்தில் தன்யுக்களினால் பீடிக்கப்படு
கின்ற ஸாதுகள் இவனால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவர்களாய்க் கொண்
டும் நன்கு விருத்தி செய்யப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டும் தன்யுக்களை
ஜயித்திருக்கின்றனர். (20) மஹாபாக்ஷியசாலிகளான எந்த மனி
தர்கள் இவரிடத்தில் ப்ரீதியைச் செய்கின்றனரோ விஷ்ணுபகஷத்
தில் சேர்ந்தவர்களை அஸுரர்கள் போல இவர்களைச் சத்தருக்கள்
ஒழிவிக்கமாட்டார்கள். (21) ஆனதுபற்றி ஹே நந்த! இந்த
உமது புத்திரன் குணங்களினாலும், ஸ்ரீயினாலும், கீர்த்தியினாலும்,
மஹிமையினாலும் நாமாயனானுக்கு ஸாமாகவாவான்” அவனுடைய
காரியங்களில் ஆஸ்சரியப்படத்தேவையில்லை. (22) இவ்விதம் கர்க்
கர் நேரில் எனக்குபதேசித்துத் தனது வீடு சென்றதும் அக்ஷிஷ்ட
காரியான (கஷ்டமின்றி எதைதும் செய்கின்ற) ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நா

गणे च स्वगृहं गते । मन्ये नारायणस्यांशं कृष्णमक्षिप्तकारिणम् ॥ २३ ॥
इति नन्दवचः श्रुत्वा गर्गगीतं व्रजौकसः ॥ (हृष्टश्रुतानुभावास्ते कृष्णस्या-
मिततेजसः ॥) मुदिता नन्दमानर्चुः कृष्णं च गतविस्मयाः ॥ २४ ॥ देवे
वर्षति यशविप्लवरूपा वज्राश्मपर्वानिलैः सीदत्पालपशुखि आत्मशरणं
दृष्ट्वाऽनुकम्प्युत्स्मयन् । उत्पाट्यैककरेण शैलमवलोलिलोच्छिन्नीन् यथा
विभ्रद्गोष्ठमपान्महेन्द्रमदभिप्रीयाज इन्द्रो गवाम् ॥ २५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे गर्गगीतनिरूपणं नाम
षड्विंशतितमोऽध्यायः ॥ २६ ॥

ராயணனுடைய ஆம்சமாகவே எண்ணுகிறேன் என்றார். (23) இவ்
விதம் ஆந்தக் கோகுலவாசிகள் கார்க்கரால் சொல்லப்பட்டதாக நந்த
கோபர் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு ஒப்பற்ற சக்திபொருந்திய
ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மஹிமையை நேரில் கண்டும் கேட்டுமிருப்
பதிலிருந்து ஆஸ்சரியத்தையிழந்தவர்களாய்க் கொண்டு சந்தோஷத்
துடன் நந்தகோபரையும் கிருஷ்ணனையும் பூஜித்தனர். (24) *தன்
னையுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் யாகம் தடைப்பட்ட கோபங்காரண
மாய் இடியுடனும், கல்மழையுடனும், பருஷமான காற்றுடனும்
இந்திரன் மழைபொழியுங்கால் தன்னைச்சரண்புகுந்த கோகுலமானது
கஷ்டத்தையடைகின்ற கோபாலர்கள், பசுக்கள், ஸ்திரீகள் இவர்
களையுடையதாக இருப்பதைக்கண்டு தையயுள்ளவனாய் தனது பெரு
மையைக் காட்டிக்கொண்டு, குழந்தையானது விளையாட்டாக நாய்க்
குடையைப்போல ஒரே கையினால் மலையைப்பிடுங்கித் தூக்கினவு
றும், மஹேந்திரனுடைய மதத்தைப்போக்கினவரும், பசுக்களுக்கு
இந்திரனுமான பகவான் எங்கள் விஷயத்தில் ப்ரீதியையடையட்டும்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் கார்க்ககீதரிருபணமென்ற இருபத்தாறாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

* ஸ்ரீசுகாசாரியர் கோவர்த்தனோத்தரண லீலையை விரிவாக உபதே
சித்து அந்த லீலையில் தனது ஐசுவரியத்தை வெளிக்காட்டின ஸ்ரீகிருஷ்
ணனுடைய ப்ரஸாதத்தை இந்தச் சுலோகத்தினால் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच--गोवर्धने धृते शैल आसाराद्रक्षिते मजे । गोलो-
कावाप्रजतरूष्णं सुरभिः शक्र एव च ॥ १ ॥ विविक्त उपसङ्गम्य व्रीडितः
कृतहेलनः । पस्पृश पादयंत्रेन किरीटैनाकवर्चसा ॥ २ ॥ दृष्टुतानुभावो-
ऽस्य कृष्णस्यामिततेजसः । नष्टभिलोकेशमद इन्द्र आह कृताञ्जलिः ॥ ३ ॥
इन्द्र उवाच--विशुद्धसत्त्वं तव धाम शान्तं तपोमयं ध्वस्तरजस्तमस्कम् ।

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) சप्तविंशे तदालक्ष्य कृष्णस्य प्राभवं परम् ।

वर्ण्यते सुरभीन्द्राभ्यामभिपेकमहांसवः ॥ १ ॥

(க-ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மேலான அந்த ப்ராபவத்தைக் கண்டு காமதேனு இந்திரன் இவர்களைற்செய்யப்பட்ட கோவிந்த பட்டாபிஷேக மஹோத்தவமானது இந்த இருபத்தேழாவது அத்தி யாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (அ-அ)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்--கோவர்த்தன பர்வதம் தூக்கப் பட்டு மழையினின்றும் கோகுலமானது ரக்ஷிக்கப்பட்டதும் கோ லோகத்திலிருந்து காமதேனுவும், இந்திரனுமே கிருஷ்ணனை வந் தடைந்தனர். (1) அவமரியாதை செய்தவனும், ஆனதுபற்றியே வெட்கத்தையடைந்தவனுமான இந்திரன் ஏகாந்தமான (தனித்த) விடத்தில் வந்து ஸூரியனுடையதுபோன்ற காந்தியுள்ள கிரீடத்தி னால் கால்களில் இவரைத்தொட்டான். (2) அதிகமான சக்தியுள் ளவரான இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையை நேரில் கண்டும், கேட்டுமிருக்கின்ற இந்திரன் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு முவ் வுலகுக்குமீசன் என்ற கர்வத்தை இழந்தவனாய்ச் சொல்லத்தொடங்கி னான். (3) இந்திரன் சொல்லுகிறான்--(ஹே கிருஷ்ண!) உமது ஸ்வரூபமானது விசுத்தமான ஸத்வகுணமுள்ளதாயும், சாந்தமாயும் (ஏகரூபமாயும்) ஆனதுபற்றியே அதிகம் க்ஞானமுள்ளதாயும் ரஜோ குண தமோகுணங்களைற்றதாயுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி அக்ஞா னத்தினால் உண்டாக்கப்படுவதும் மாயாமயமுமான குணப்ரவாஹ ரூபமான இந்த ஸம்ஸாரமானது (தேஹஸம்பந்தமானது) உமக்குக்

மாயாமயோऽயं गुणसंप्रवाहो न विद्यते तेऽग्रहणानुबन्धः ॥ ४ ॥ कुतो न तद्धेतव ईश तादृता लोभादयो येऽबुधलिङ्गभावाः । तथापि दण्डं भगवा-
न्विभर्ति धर्मस्य गुण्यै खलनिग्रहाय ॥ ५ ॥ पिता गुरुस्त्वं जगतामधीशो
दुरत्ययः काल उपात्तदण्डः । हिताय स्वेच्छातनुभिः समीहसे मानं
विधुन्वज्जगदीशमानिनाम् ॥ ६ ॥ ये मद्भिधाज्ञा जगदीशमानिनस्त्वां वीक्ष्य
कालेऽभयमाशु तन्मदम् । हित्वार्यमार्गं प्रभजन्त्यपरमया ईहा खलानामपि

கிடையாது. (4) ஆகவே ஹே ஈச! அந்தத் தேஹஸம்பந்தத்தி
னால் செய்யப்பட்டவைகளும், அம்மாதிரியான வேறு தேஹத்துக்
குக் காரணங்களும், அறியாமையை விளக்குகின்றனவுமான எந்த
லோபம் முதலியனவுண்டோ அவை எங்கிருந்து உண்டாகப் போ
கின்றன. அவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட பகவானுன நீர் தர்மத்தை
ரக்ஷிக்கவேண்டியும், தஷ்டர்களை அடக்கவேண்டியும் சினைக்ஷயைத்
தரிக்கின்றீர். (5) ஜகத்துக்குப் பிதாவும், குருவும், நியந்தாவும்,
அழிவற்ற காலநுபியுமான நீர் சினைக்ஷயைக்கொடுத்துக் கொண்டும்
ஜகதீசன் என்ற அஹம்பாவமுள்ளவர்களுடைய அஹங்காரத்தைப்
போக்கிக்கொண்டும் நன்மைக்கு வேண்டி லீலாவதாரங்களினால்
சேஷடித்தவருகின்றீர். (6) என்போன்றவர்களும் அறியாதவர்
களுமான ஜகதீசன் என்ற அஹங்காரமுள்ளவர்கள் எவர்களுண்டோ
அவர்கள், பயத்தையடையவேண்டிய காலத்திலுங்கூட பயத்தை
யடையாதவரான உம்மைக்கண்டு சீக்கிரமாக அந்த மதத்தைவிட்டு
கர்வமற்றவர்களாய்க்கொண்டு உமது பக்திருபமான *ஆர்யமார்க்கத்
தை அடைகின்றனர். ஆகவே உமது லீலையே துஷ்டர்களுக்குச்

* “वेदोक्तिं योऽनित्यस्य कर्माणि कुरुतेऽनिशम् । स आर्यः प्रोच्यते सद्भिर्भगवत्यस्तु
ततोऽन्यथा ॥ வேதத்தில் சொல்லியதை மீறாது எப்பொழுதும் கர்மங்
களைச் செய்பவன் ஆர்யனாவான். இதற்கு மாறானவன் அனார்யனா
வான் எனக் கௌசிக புராணத்திலும், சதுர்வாஹமவரீஸு பூஜ்யே வுஜாநி ரணே ।
शिष्टाचारस्ते पुंसि स्यादायो गम्यपद्वतौ ॥ பூஜ்யங்களான நான்கு ஜாதிகளிலும்,
நான்கு ஆச்ரமங்களிலும், வியாபாரிகளின் கூட்டத்திலும், செஷ்டாசாரத்
தில் பற்றள்ள புருஷனிடத்திலும், நடக்கத்தக்க வழியிலும் ஆர்ய என்ற
பதம் பிரயோகிக்கப்படும் என மார்க்கண்டேய புராணத்திலும் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது.

நேஸுஸாஸநம் ॥ ௭ ॥ ச த்வம் மமேஷ்வர்யமதாஸுதஸ்ய க்ருதாஸஸ்தே஽விபுஸ:
 ப்ரபாவம் । ஶ்ருத்வம் ப்ரஹ்மஸாஹ்ஸி மூ஢்சேதஸோ மெவ் புநர்ஹ்மதிரிஷ மெ஽ஸதி ॥
 ௮ ॥ ததாஸதாரோ஽யமஸோஷஜேஹ் ஸ்வயம்பராணாமுகுஹாரஜ்ஞமநாம் । சமூபதிநா-
 மஸபாய தேவ ஸபாய யுஷ்மஹரணானுஹ்ரிநாம் ॥ ௯ ॥ நமஸ்துப்யம் ஸுபகவதே புஷ்-
 டாய மஹாத்மநே । வாஸுதேவாய க்ருணாய ஸாத்வதாப் பதயே மன: ॥ ௧௦ ॥ ஸ்வच्छ-
 ந்ரோபாஸ்ததேஹாய விஸுருஜ்ஞானமூர்தயே । சர்வஸ்மै சர்வஶீஜாய சர்வஶூதாத்மநே நம: ॥
 ௧௧ ॥ மயே஽ம் ஸுபகவதோஸ்தநாஸாயாஸாரவாயுஸி: । சேஷிதம் விஹதே யஜ்ஞே மானிநா

நிகைஷ்யாகவாகிடுத. (7) ஹே ப்ரபோ! ஈச! இந்த நீர் ஸும்வரிய
 மதம் நிறைந்தவனும், உம்முடைய ப்ரபாவத்தையறியாதவனும்,
 ஆனதுபற்றி அபராதஞ் செய்தவனும், மூடமான புத்தியுள்ளவனு
 மான என் விஷயத்தில் பொருத்துக்கொள்ளத்தக்கவராக இருக்கின்
 றீர். திரும்பவும் எனது புத்தியானது இவ்விதம் கெட்டதாகவாகா
 திருக்கும்படி அருள்புரிவீராக. (8)

ஹே அதோக்ஷஜ! தேவ! இவ்விடத்தில் உம்முடைய இந்த
 அவதாரமானது ஸ்வயம்ப்ரபாகவானவர்களும்கூட, அதிகச்சுமையான
 குமாரர்களை உண்டுபண்ணுகின்றவர்களுமான கோபதிகளை அழிப்
 பதற்கும், உமது சுரணத்தைத் தியானிப்பவர்களைக் காப்பதற்கும்
 வேண்டியேயாகும். (9) புருஷனுப்=ஸ்ர்வரத்த்யாமியும், மஹாத்
 மாவும்=எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவரும், பகவானும்=ஷட்குண பரி
 பூர்ணரும் ஆன உமக்கு நமஸ்காரம். வாஸுதேவனும்=ஸ்ர்வத்
 துக்கும் சிவாஸ (அதிஷ்டான) பூதரும், யாதவர்களுக்குப் பதியு
 மான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம். (10) பக்தர்களின் இச்சையை
 போட்டி யாதவவம்சத்தில் தேஹத்தடன் வெளியானவரும், விசுத்
 தமான க்ருானத்தையே மூர்த்தியாகவுடையவரும், (மாயையினால்)
 ஸர்வரூபமாகவுமிருப்பவரும், ஸர்வத்துக்கும் காரணமானவரும்,
 ஆனதுபற்றியே ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவானவருமான உமக்கு
 நமஸ்காரம். (11) ஹே பகவன்! அஹங்காரமுள்ளவனும், தீவ்ர
 மான கோபமுள்ளவனுமான என்னால் (என்னைக் குறித்துச் செய்
 யும்) யாகம் தடுக்கப்பட்டதும் மழைத்தாரைகளினாலும், வாயுக்களி
 னாலும் கோசுல நாசத்தக்குவேண்டி இந்தக் காரியமானது செய்யப்

तीव्रमन्युना ॥ १२ ॥ त्वयेशानुगृहीतोऽस्मि ध्वस्तस्तम्भो वृथोऽयम् । ईश्वरं
गुह्यमात्मानं त्वामहं शरणं गतः ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं सङ्कीर्तितः कृष्णो मघोना भगवानमुम् । मेघ-
गम्भीरया वाचा प्रहसन्निदमग्रवीत् ॥ १४ ॥ श्रीभगवानुवाच—मया तेऽकारि
मघवन्मखभङ्गोऽनुगृह्यता । मदनुस्मृतये नित्यं मत्तस्येन्द्रश्रिया भृशम् ॥
१५ ॥ मामैश्वर्यशीमदान्धो दाण्डपाणिं न पश्यति । तं श्रंशयामि संपद्भ्यो
यस्य चेच्छास्यनुग्रहम् ॥ १६ ॥ गम्यतां शक भद्रं वः क्रियतां मेऽनुशास-
नम् । स्थीयतां स्वाधिकारेषु युक्तेर्वः स्तम्भवर्जितेः ॥ १७ ॥ अथाह सुर-

பட்டது. (12) ஹே ஈச! உம்மால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டேன். போக்கப்பட்ட கர்வத்தைபுடையவனும், வீன்போன முயற்சியையுடையவனுமான நான் குருவும் ஸர்வாத்மாவுமான உம்மைச் சரணமடைந்தேன் என்றான். (13) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் இந்திரனால் சொல்லப்பட்ட பகவானுன கிருஷ்ணன் சிரித்துக் கொண்டு மேகம்போலக் கம்பிரமான வார்த்தையினால் இந்திரனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லவாரம்பித்தார். (14) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்—ஹே இந்திர! இந்திரப்பதவிக்குரிய ஐஸ்வரியத்தினால் மிகவும் மதங்கொண்ட உனக்கு எப்பொழுதும் என்னுடைய பக்தியுண்டாகவேண்டி அனுக்கிரஹிக்கவேண்ணங்கொண்ட என்னால் உனது யாகத்துக்குத் தடைசெய்யப்பட்டது. (15) ஐஸ்வரியம், ஸ்ரீ இவற்றின் மூலமேற்படும் மதத்தினால் குருடனாகவானவன் சிஷ்டகனான என்னைப் பார்க்க (நினைக்க) மாட்டான். (அத்தகைய) எவனுக்கு அனுக்கிரஹத்தைச் செய்யவிரும்புகின்றேனோ அவனை ஸம்பத்துக்களினின்றும் நழுவும்படி செய்கிறேன். (16) ஹே இந்திர! போகலாம். உங்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். என்னுடைய ஆக்னை அனுஷ்டிக்கப்பட்டட்டும். உங்களால் சொந்தமான அதிகாரங்களில் கர்வமற்றவர்களாகவும், தவறி நடக்காதவர்களாகவும் இருக்கப்பட்டட்டும் என்றார். (17)

பிறகு நல்ல மனஸ்ஸுள்ள காமதேனுவானது தனது ஸந்திகளான பசுக்களுடன் கூட (ஹே கிருஷ்ண! ஹே கிருஷ்ண! என) அழைத்து கோபால ரூபமுள்ளவரும், ஸர்வானுமான ஸ்ரீ கிருஷ்

भिः कृष्णमभिवन्द्य मनस्विनी । रवस्तानैरुपामन्द्य गोपहृषिणीश्वरम् ॥
 १८ ॥ सुरभिरुवाच— कृष्ण कृष्ण महायोगिन्विश्वात्मन्विश्वसंभव । भवता
 लोकनाथेन सनाथा वयमच्युत ॥ १९ ॥ त्वं नः परमकं देवं त्वं न इन्द्रो
 जगत्पते । भवाय भव गोविप्रदेवानां ये च साधवः ॥ २० ॥ इन्द्रं नस्त्वाभिषे-
 क्ष्यामो ब्रह्मणा नोदिता वयम् । अवतीर्णोऽसि विश्वात्मन्भूमेर्भारपनुत्तये ॥
 २१ ॥ श्रीशुक उवाच— पवं कृष्णमुपामन्द्य सुरभिः पयसात्मनः । जलै-
 राकाशगङ्गाया पेरावतकरोद्धृतैः ॥ २२ ॥ इन्द्रः सुरर्षिभिः साकं नोदितां
 देवमातृभिः । अभ्यविश्रुत दाशार्हं गोविन्द इति चाभ्यधात् ॥ २३ ॥ (अह-

னை நமஸ்கரித்துச் சொல்லத்தொடங்கிற்று. (18) சுமரி சொல்
 லுகிறது—ஹே கிருஷ்ண! ஹே கிருஷ்ண! ஹே மஹாயோகின்!
 ஹே கிரீஸ்வாத்மன்! கிரீஸ்வத்தையுண்டாக்குகின்றவரே! ஹே அச்
 யுத! லோகநாதனா உம்மால் நாங்கள் நாத (மகத) ஹள்ளவர்க
 ளாக இருக்கின்றோம். (19) ஹே ஜகத்ததே! நீரே எங்களுக்கு
 பேலான அதவம். பசு, ப்ராம்ஹணர், தேவர் இவர்களுடையவும்,
 எவர்கள் ஸாதூக்களோ அவர்களுடையவும் கேஷமத்துக்குவேண்டி
 நீரே எங்களுக்கு இந்திரனாகவாகவேண்டும். (20) ப்ரம்ஹதேவ
 னால் ஆத்மாதிக்ரபப்பட்டவர்களான நாங்கள் உம்மையே எங்களது
 இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றோம். ஹே கிரீ
 ஸ்வாத்மன்! பூமியின் கமையையப்போக்கவேண்டி அவதரித்திருக்கின்
 றானோ? என்றது. (21) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—காமதேனு
 வானது இவ்விதம் கிருஷ்ணனையழைத்து தன்னுடைய பாலினாலும்,
 தேவமாதாக்களால் ஏவப்பட்ட இந்திரன் ஐராவதத்தின் துதிக்கையி
 னால் தொண்டொரப்பட்ட ஆகாசக்கையின் ஜலங்கனினாலும், தேவ
 ருஷிகளுடன் கூட தாசார்ஹனான கிருஷ்ணனை அபிஷேகம்செய்து
 *கோவிந்தன் என்றும் பெயரிட்டான். (22-23) (நானே தேவர்

* गाम्=பசுக்களோ அல்லது பூமியை विदति=ஈஸ்வரனாகவிருத்
 தல்பற்றி அடைகிறார் என்ற வ்யுத்தத்தியினால் கோவிந்த என்றதால்
 எல்லாப் பசுக்களுக்கும் அல்லது எல்லா பூமிக்கும் அதிபதி என்றேற்பட்
 டது. இதிலிருந்து பூலோகவாஸிகள் யாவராலும் ஈஸ்வரனாக அபாலித்
 கத்தக்கவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே என்பது பெறப்பட்டது.

மிन्द्रோ हि देवानां त्वं गवामिन्द्रतां गतः । गोविन्द इति लोके त्वां गाय-
न्ति भुवि मानवाः ॥ १ ॥) तत्रागतास्तुम्बुरुनारदादयो गन्धर्वविद्याधर-
सिद्धचारणाः । जगुर्यशो लोकमलापहं हरेः सुराङ्गनाः सन्ननुर्मुदाम्बि-
ताः ॥ २४ ॥ तं तुष्टुबुधैर्निकायकेतवो व्यवाकिरंध्राद्भुतपुष्पवृष्टिभिः ।
लोकाः परां निर्वृतिमानुबन्धयो गावस्तदा गामनयन्योद्भुताम् ॥ २५ ॥
नानारसौघास्सरितो वृक्षा आसन्मधुस्रवाः । अरुष्टपच्यौषधयो गिरयोऽ
विभ्रदुन्मणीन् ॥ २६ ॥ कृष्णेऽभिषिक्त एतानि सत्त्वानि कुरुनन्दन । निर्वैराण्य
भवंस्तात क्रूरान्यपि निसर्गतः ॥ २७ ॥ इति गोगोकुलपतिं गोविन्दमभिषि-
च्य सः । अनुज्ञातो ययौ शको वृतो देवादिभिर्दिवम् ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे इन्द्रस्तुति
गोविन्दाभिषेको नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

களுக்கு இந்திரன். நீர் பசுக்களுக்கு இந்திரனாகவிறுத்தலையடைந்
திருக்கிறீர். ஆகவே பூமியிலும், மற்றவிலகிலுமுள்ள ஜனங்கள்
உம்மைக் கோலிந்தன் எனச் சொல்லப்போகின்றனர் என்றான்.)
அங்கு வந்த தும்புரு, நாரதர் முதலியவர்களும், சுந்தர்வர், வித்யா
தமர், வலித்தர், சாரணர் இவர்களும், லோகத்தின் அழுக்கை (பாபத்
தை) ப் போக்கக்கூடிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய யசஸ்ஸைக் காணஞ்
செய்தனர். தேவஸ்திரிகள் சந்தோஷத்தடன் கூடினவர்களாய்
நன்கு நர்த்தனஞ்செய்தனர். (24) அந்தக் கோலிந்தனைத் தேவ
ஸமூஹங்களுள் முக்கியமானவர்களெல்லோரும் ஸ்தோத்திரஞ்
செய்து அத்புதபுஷ்பவிறுஷ்டிகளினாலும், வர்ஷித்தனர். மூன்று
லோகங்களும் அப்பொழுது மேலான ஸந்தோஷத்தையடைந்தன.
பசுக்கள் பூமியைப் பாலால் நனைத்தன. (25) நதிகள் ஷ்ரீராதிக
ளான பற்பல ஸங்களை ஓடவிட்டன. மரங்கள் தேனை வடியவிட்
டன. மலைகள் உழுது பயிரிடப்படாமலே பக்குவமடைந்த ஓஷதி
களையுடையனவாகவாகி (கர்ப்பத்திலுள்ள) மணி (ரத்தினங்) களைத்
தமது சிகரங்களில் தரித்தன. (26) ஹே குருநந்தன! ஹே தாத!
கிருஷ்ணன் அபிஷித்தனாகவானதும் இயற்கையில் குருநங்களான

अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एकादश्यां निराहारः समभ्यर्च्य जनार्दनम् । सातुं
नन्वस्तु कालिन्यां द्वादश्यां जलमाविशत् ॥ १ ॥ तं गृहीत्वाऽनयद्भृत्यो

இந்த ப்ராணிசன் கூட வைரத்தை விட்டவைகளாகவாயின. (27)
அந்த இந்திரன் பசு, கோகுலம் இவற்றுக்குப்பதியான ஸ்ரீகிருஷ்ண
னுக்கு இவ்விதம் கோவிந்தப்பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டு தேவாதி
களால் சூழப்பட்டவனாய் பசுவாஸிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு
தேவலோகத்தைபடைந்தான். (28) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் இந்திரஸ்துதி கோவிந்தப்பட்டாபிஷேகமென்ற
இருபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टाविंशे ततो नन्दानयनं वरुणालयात् ।

वैकुण्ठदर्शनञ्चाथ गोपानामनुवर्ष्यते ॥ १ ॥

गोवर्धनं समुद्धृत्य वशे कृत्वाऽमरेव्वरम् ।

नन्दानयनतः कृष्णो वरुणञ्च वशेऽनयत् ॥ २ ॥

(க-கை) பிறகு வருணலோகத்திலிருந்து பசுவான் நந்தகோப
ரைக் கொண்டுவந்ததும், கோபாலர்களுக்கு வைகுண்டத்தைக்
காண்பித்ததும், கோவர்த்தனமலையை உயர்த்துக்கினதிலிருந்து
தேவேந்திரனை வசப்படுத்திக்கொண்டு நந்தகோபரை அழைத்து வந்
ததிலிருந்து வருணனையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டார் என்பதும்
இந்த இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார் — நந்தகோபரோ ஏகாதசியன்று
ஆஹாசமில்லாதவராக இருந்து ஜனார்த்தனைப் பூஜித்து த்வாதசி
யில் ஸ்னானஞ்செய்யவேண்டி யமுனையின் ஜலத்தில் பிரவேசித்தார்.
(1) *ஆஸ்ரமவேஷையையுடையது இரவில் ஜலத்தில் ப்ரவேசித்த

* यामौ द्वौ मध्यमौ रात्रौसुरस्समयो मतः=ராத்ரீயில் முதல்யாமத்துக்
கும கடை யாமத்துக்கும் இடையிலுள்ள இரண்டு யாமங்கள் ப்ரஸ-பஸம

வருணस्याசுரோ஽ந்திகம் । அவிஷாயாசுரீர் வேலா் ப்விஃபுஷ்கம் நிசி ॥ ௨ ॥
 சுகுஸுஸ்தமபத்யந்த: க்ருண ராமேதி கோபகா: । ப்மகவாஸ்தபுபத்யஸ்ய பிதரம்
 வருணாஹதம் । ததந்திகம் கதோ ராஜஸ்வானாமபயதோ விபு: ॥ ௩ ॥ ப்ராஸம் வீஃய
 ஹபிகேஸ லோகபால: சபர்யயா । மஹத்யா பூஜயித்வாஹ தஹ்ஸநமஹோஸ்சவ: ॥ ௪ ॥
 வருண உவாச—அஃ மெ நிபூதோ தேஹோஸ்சைவார்தோ஽பிஃகத: ப்ராபோ । த்வாபாஹஜோ
 ப்மகவந்நவாபு: பாரமபவந: ॥ ௫ ॥ நமஸ்துப்யம் ப்மகவதே ப்ரஹ்மணே ப்ரமாத்மனே ।

அந்த நந்தகோபரை வேலைக்காரனான அஸ்ரூரன் வருணனுடைய ஸம்பங்கொண்டுபோனான். (2) கோபாலர்சன் அவரைக் காணாத வர்களாய் ஹே கிருஷ்ண! ஹே பலராம! எனக்கதறினர். ஹேராஜன்! பத்தர்களுக்கு அபயத்தைத் தருகின்றவரும் ப்ரபுவுமான பகவான் அதைக்கேட்டு பிதாவான நந்தகோபரை வருணன் கொண்டு போனதைக் கண்டு வருணனுடைய ஸம்பத்தையடைந்தார். (3) லோகபாலனான வருணன் ஹிருஷிகேசன் வந்ததைக்கண்டு அவருடைய தரிசனத்தினால் அதிகம் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவனாய் அதிகமான பூஜையைச் செய்து சொல்லத்தொடங்கினான். (4) வருணன் சொல்லுகிறான்—ஹே ப்ரபோ! பகவன்! இப்பொழுது தான் நான் தேஹம் எடுத்தவனுனேன். இப்பொழுதுதான் அதன் பயனும் அடையப்பட்டது. உமது சரணத்தை யடைந்தவர்கள் மோக்ஷத்தை யடைகின்றனரன்றோ. (5) லோகாச்சீனையைப் பல விதமாகச் செய்கின்றமாயையானது எவரிடத்திலிருப்பதாகச் சுருதியில் கூறப்படவில்லையோ அந்த ஒப்புயர்வற்ற ஐஸ்வரியமுள்ளவரும், பூர்ணரும் (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவரும்) ஸர்வஜீவநியர்யம் எனப்படும், ஆயினும் மறநான் த்வாதசியானது ஒரு கலை மட்டும் எஞ்ஜியிருப்பதால் அதற்குள் பாரணை முடிக்கவேண்டுவது அவச்யமாவதை யொட்டி நந்தகோபர் “கலாஸீ ட்வாஸி ஹ்ஸிவாஹ்ஸிவஹ் ஹி । அமப்யாஹ்நா: க்ரியாஸ்ச்வா: க்ர்த்வ்யா: ஃபுஸாஸநாத் ॥” “துவாதசி கலையோ கலார்த்தமோ இருந்தால் பாதிராத்திரிக்குப்பின்னரே மருதினம் நடுப்பகல்வரை செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்” என்ற சம்பு மஹருஷியின் வசனரூபமான சாஸ்திரத்தையொட்டி அருணோதயத்துக்கு முந்தியே ஜலத்தில் ஸ்நானத்துக்கு இரங்கினார். அந்தச் சாஸ்திரமுதையறியாத அஸ்ரூரன் நந்தகோபரை வருணனிடம் கொண்டுபோய்விட்டான்.

न यत्र धूयते माया लोकसृष्टिविकल्पना ॥ ६ ॥ अज्ञानता मामकेन मूढेना-
कार्यवेदिना । आनीतोऽयं तव पिता तद्भवान्धन्तुमर्हति ॥ ७ ॥ ममाप्यनु-
ग्रहं कृष्ण कर्तुमर्हस्यशेषदृक् । गोविन्द नीयतामेष पिता ते पितृवत्सल ॥
८ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं प्रसादितः कृष्णो भगवानीश्वरेश्वरः । आदा-
यागात्स्वपितरं वन्धूनां चावहन्मुदम् ॥ ९ ॥ नन्दस्त्वतीन्द्रियं दृष्ट्वा लोक-
पालमहोदयम् । कृष्णे च सद्यतिं तेषां ज्ञातिभ्यो विस्मितोऽब्रवीत् ॥ १० ॥
ते त्वौत्सुक्यधियो राजन्मत्वा गोपास्तमीश्वरम् । अपि नः स्वगतिं सूक्ष्मा-
मुपाधास्यदधीश्वरः ॥ ११ ॥ इति स्वानां स भगवान्विज्ञायाखिलदृक्
स्वयम् । सङ्कल्पसिद्धये तेषां कृपयैतदचिन्तयत् ॥ १२ ॥ जनो वै लोक

தாயுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (6) மூடனும் ஆனதுபற்றியே செய்யவேண்டியதை நன்கு அறியாதவனும், அக்குளுமான எனது வேலைக் காரனால் இந்த உமது பிதா கொண்டுவரப்பட்டார். அதை நீர் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். (7) பிதாவினிடத்தில் வாத்தலல் யமுள்ள ஹேகோவிர்த! ஹேகிருஷ்ண! எல்லாவற்றுக்கும் ஸா க்ஷியான நீர் எனக்கும் அனுகூலஹத்தைச் செய்வீராக. இந்த உமது பிதாவை அழைத்துப்போகலாம் என்றான். (8)

ஸ்ரீசுகர்சொல்லவற்றார்—இவ்விதம் வேண்டப்பட்டவரும், யோ சேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரரும், பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பரத்வர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டி. தனதுபிதாவை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். (9) நந்தகோபரோ முன்னர் காணப்படாத லோகபாலனுடைய ஐஸ்வரியத்தையும், கிருஷ்ணனிடத்தில் அவர்களின் வணக்கத்தையும் கண்டு ஆர்ச்சரியத்தையடைந்தவராய் (அதை) ப்பந்துக் களிடத்தில் சொன்னார். (10) ஹேராஜன்! அந்தக் கோபாலர்களோ அவரை ஈஸ்வரனாக நிர்ணயித்துக்கொண்டு “நியந்தாவான இவர் தனதுகதியை (வைகுண்டத்தையும், சூக்ஷ்மமான ப்ரம்ஹத்தையும்) நம்மைபடையச் செய்வாரா?” என அவி்விஷயத்தில் ஆவல்கொண்ட புத்தியுள்ளவராகவாயினர். (11) ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியான அந்தப் பகவான் பந்துக் களின் இத்தகைய ஸங்கல்பத்தைத் தானேயறிந்தகொண்டு அவர்களுடைய ஸங்கல்பவிர்த்திக்குவேண்டி கிருபையினால் பின்வருமாறு

एतस्मिन्नविद्याकामकर्मभिः। उवाचचासु गतिपु न वेद् स्वां गतिं भ्रमन् ॥
 १३ ॥ इति सञ्चिन्त्य भगवान्महाकारुणिको हरिः। दर्शयामास लोकं स्वं
 गोपानां तमसः परम् ॥ १४ ॥ सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म ज्ञेयंतिः सनातनम्।
 यद्धि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समाहिताः ॥ १५ ॥ ते तु ब्रह्महृदं नीता

சிந்திக்கலானார். (12) தேஹாதிகளிலுள்ள அஹம் புத்தியாகிற அறித்தையினாலும், அதன் மூலமேற்படும் காமத்தினாலும், அதனை ஸ்ரேஷ்டமும் கர்மங்களினாலும் உயர்வுதாழ்வுள்ள (தேவர்முதல் பரம்வாதிலுள்ள) யோனிகளில் சுத்தக்கின்ற இவ்வுலகிலுள்ள ஜனமானது தன்னுடையதான கதியை (வைகுண்டத்தை=அல்லது ஸ்வரூபத்தை) யறியாதிருக்கின்றது. (13) என்று நன்கு ஆலோசித்துக்கொண்டு பகவானும் அதிகம் கருணையுள்ளவருமான ஹரியானவர் ப்ரகிருதிஸ்பந்தமற்றதும், ஸத்யமும்=முக்தகாலத்திலு மழிவுள்ளபொருளைவிட வேறானதும், ச்ஞானமும்=ஜடமாக இல்லாததும் அதாவது:—தனதுப்ரகாசத்துக்குப் பிறவற்றின் ப்ரகாசத்தை எதிர்பார்க்கும் பொருளைவிட வேறுபட்டதும், அனந்தமும்=தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதும், ஸதாதனமும்=நித்யசித்தமும், ஜ்யோதிஸ்ஸும்=ஸ்வயம் ப்ரகாசமுமான யாதொரு ப்ரம்ஹமுண்டோ, எதை மனோஜயமுள்ள முனிகள் மாயாநிவிருத்தி யேற்பட்டதும் அபரோக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்சரிக்கின்றனரோ அந்த ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தையும், சொந்தமான லோக (வைகுண்ட) த்தையும் கோபாலர் சஞ்சுக்குக் காண்பித்தார்*. (14-15) அந்தக் கோபாலர்கள் முதலில் ப்ரம்ஹமாகிற மனுவை (அதாவது: நிர்விசேஷப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தை) அடைவிக்கப்பட்டவர்களாய் அதில் மூழ்கினர். (அதாவது: ப்ரம்ஹமயமாகவே இருந்தனர் என்றும்) ஆனலோ பின்னர் கிருஷ்ணனால் (ஸமாதி யிலிருந்துபோல அந்த நிர்க்குண ப்ரம்ஹானுபவத்

* இந்த 14-15-வது சுலோகங்களுக்கு ஸ்ரீதரீயவியாக்கியானத்தில் சொல்லியதை யொட்டி உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வியாக்கியானப்படி ஸ்ரீகோபாலன் முதலில் நிர்விசேஷப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தையுண்டுபண்ணிப் பிறகு வைகுண்டலோகத்தையும் காண்பித்தார் என்றேற்படுகிறது. அடுத்த 16-வது சுலோகத்துக்கு அவ்விதமே ஸ்ரீதரீயத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

मम्राः कृष्णेन चोद्धृताः । ददृशुर्ब्रह्मणो लोकं यत्राक्रूरोऽप्यनापुरा ॥ १६ ॥
नन्दाद्यस्तु तं दृष्ट्वा परमानन्दनिर्वृताः । कृष्णं च तत्र चञ्चदाभिः स्तूय-
मानं सुविस्मिताः ॥ १७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्ते पूर्वाध्याये
वैकुण्ठप्रदर्शनं नाम अष्टविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

—•••—

திரிருந்து) வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டவர்களாய், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நிமித்தமாக இருக்கும்பொழுது எதை முன்னர் அக்ரூரர் கண்டாரோ அந்த பரம்ஹத்தின் லோகத்தையும் (வைகுண்டத்தையும்) கண்டனர்*. (16) நீர்க்குண பரமானந்தானுபவத்தினால் சுத்திகளான நந்தகோபர் முதலியோரோ அந்த வைகுண்டலோகத்தில் வேதங்களினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டுின்ற அந்தக் கிருஷ்ணனைக் கண்டும், திருப்பவும் அவரே கோபரூபியாக இங்கு இருப்பதைக்கண்டும் மிக் கவாஸ்சரியத்தை யடைந்தனர். (17)

இவ்வீதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த

பூர்வார்த்தத்தில் வைகுண்டப்ரதர்சனமென்ற

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••—

நாராயணீயம்.

आलोक्य शैलोद्धरणादिरूपं प्रभावमुच्चैस्तव गोपलोकाः ।

विश्वेश्वरं त्वामभिमत्य विश्वे नन्दं भवज्जातकमवपृच्छन् ॥ २७६ ॥

(ப-ரை) विश्वे=ஸபஸ்தமான கோபலோகாः=கோபஜனங்களும்
शैलोद्धरणादिरूपम्=மலையைத்தாங்கி நின்றல் முதலிய ரூபமான தவ=

* ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனதுபத்தர்களான கோபாலர்களுக்கு முதலில் நிர்விசேஷ பரம்ஹஸாக்ஷத்தாரத்தைக் கொடுத்துப் பின்னர் அதனின்றும் கிளப்பி வைகுண்டலோகத்தைக் காண்பித்தார் என்றதிலிருந்து நீர்க்குண பரம்ஹானுபவரூபமான ஆனந்தத்தக்கும், ஸுருணபகவதரூபரூபமான ஆனந்தத்தக்கும் பயனில் எவ்விதவேற்றமையு மில்லை என்பது பெறப் பட்டது.

உம்முடைய உச்சி:பாவம்=மேலான ஸாமர்த்தியத்தை அலோக்ய=
கண்ணுற்று த்வம்=உம்மை விசுவேசுவரம்=விஸ்வேஸ்வரனாக அபிமத்ய=
நிபந்தயித்துக்கொண்டு நந்தம்=நந்தகோபரை பவஜாதகம்=உமது
ஜாதகத்தை அவ்வுருந்=கேட்டனர். (276) (எ-று)

गर्गोदितो निर्गदितो निजाय वर्गाय तातेन तव प्रभावः ।

पूर्वाधिकस्त्वय्यनुराग एवामैधिष्ठ तावद्बहुमानभारः ॥ २७७ ॥

(ப-ரை) தாதென=உமது பிதாவான நந்தகோபரால் गर्गोदितः=
கர்க்கரால் சொல்லப்பட்ட தவ=உம்முடைய பாவம்=மஹிமையா
னது நிஜாய=சொந்தமான वर्गाय=வகுப்பார்க்கு निर्गदितः=தெளி
வாய்ச் சொல்லப்பட்டது. एवामு=அதைக்கேட்ட இவர்களுக்கு
तावत्=அப்பொழுது त्वयि=உம்மிடத்தில் बहुमानभारः=அதிகம் மரி
யாதையையுடைய अनुरागः=பரிதியானது पूर्वाधिकः=முன்னிருந்த
தைக்காட்டிலுமதிகமாக ऐधिष्ठ=விருத்தியையடைந்தது. (277)

ततोऽवमानोदिततत्त्वबोधः सुराधिराजः सह दिव्यगद्या ।

उपेत्य तुष्टाव स नष्टगर्वः स्पृष्ट्वा पदाब्जं मणिमौलिना ते ॥ २७८ ॥

(ப-ரை) ததः=பிறகு अवमानोदिततत्त्वबोधः=அவமானத்தினு
லுண்டுபண்ணப்பட்ட தத்துவக்ஞானத்தையுடையவனான सः=அந்த
सुराधिराजः=இந்திரன் नष्टगर्वः=கர்வமற்றவனாய் दिव्यगद्यासह=தேவ
லோகத்திலுள்ள காமதேனுவுடன்கூட उपेत्य=வந்து मणिमौलिना=
மணிகளுடன் கூடின கிரீடத்தினால் ते=உம்முடைய पदाब्जम्=சர
ணரவிர்த்தத்தை स्पृष्ट्वा=தொட்டு (அதாவது: வணங்கி) तुष्टाव=ஸ்து
தித்தான். (278) (எ-று)

स्नेहस्रुतैस्त्वां सुरभिः पयोभिर्गोविन्दनामाङ्कितमभ्यपिञ्चत् ।

पैरावतोपाहृतदिव्यगङ्गापाथोभिरिन्द्रोऽपि च जातहर्षः ॥ २७९ ॥

(ப-ரை) सुरभिः=காமதேனு स्नेहस्रुतैः=ப்ரேமையினால் பெரு
கின पयोभिः=பால்களினால் गोविन्दनामाङ्कितम्=கோவிந்தன் என்ற
பெயரினால் அடையாளஞ்செய்யப்பட்ட त्वामு=உம்மை अभ्यपिञ्चत्=
அபிஷேகஞ்செய்தது. इन्द्रोऽपि च=இந்திரனும் जातहर्षः=உண்டான
சந்தோஷத்தையுடையவனாய் पैरावतोपाहृतदिव्यगङ्गापाथोभिः=ஐரா
வதமென்ற யானையினால் கொண்டுவரப்பட்டதேவலோக கங்கையின்
ஐலங்களினால் त्वामு=உம்மை अभ्यपिञ्चत्=அபிஷேகஞ்செய்தான்.

जगत्त्रयेषो त्वयि गोकुलेशतयाभिविक्ते सति गोपवाटः ।

नाकेऽपि वैकुण्ठपदेऽप्यलभ्यां श्रियं प्रपेदे भवतः प्रसादात् ॥ २८० ॥

(11-108) जगत्त्रयेषो=முன்வருகுக்குரியான த்வயி=நீர் गोकुलेश-
तया=கோகுலோகாக அபிவிக்கே சதி=அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட
பொழுது गोपवाटः=கோபாலரன் வலிக்குமிடமானது नाकेऽपि=
நேவலோகத்திலும் वैकुण्ठपदेऽपि=வைகுண்ட ஸ்தானத்திலும் கூட
अलभ्याम्=கிடைத்தற்கரிதான श्रियम्=சோபனைய भवतः=உம்மு
दाया प्रसादात्=அனுக்கிற ஹத்தினால் प्रपेदे=அடைந்தது. (280)

कदाचिदन्तर्धमुनं प्रभाते स्थायिपिता वारुणपुरुषेण ।

नीतस्तमानेतुमगाः पुरीं त्वं तां वारुणीं कारणमर्त्यरूपः ॥ २८१ ॥

(11-109) कदाचित्=ஒருநேரம் प्रभाते=நடுநிசியில் ஆதாவது:
ஆஸ்மணவேனியில் अन्तर्धमुनम्=மழுவினியின் நடுவில் स्थायन्=ஸ்தா
नஞ்செய்து கொண்டிருந்த पिता=உமது பிதாவான நந்தகோபர் वा-
रुणपुरुषेण=வருணனுடைய ஆதபுருஷனால் वारुणीम्=வருணனுடை
யதான पुरीम्=பட்டினத்துக்கு नीतः=கொண்டு போகப்பட்டார்.
तम्=அவரை आनेतुम्=அழைத்துவரவேண்டி. कारणमर्त्यरूपः=பூபா
ஹமணமென்ற சாரியத்துக்குவேண்டி. मनीषणम्=மெடுத்த त्वम्=நீர்
ताम्=அந்த வருணபட்டி வத்தை अगाः=அடைந்தீர். (281) (எ-று)

ससंभ्रमं तेन जलाधिपेन प्रपूजितस्त्वं परिगृह्य तातम् ।

उपागतस्तत्क्षणमात्मगेहं पिताऽवदत्तच्चरितं निजेभ्यः ॥ २८२ ॥

(11-110) तेन=அந்த जलाधिपेन=வருணனால் ससंभ्रमम्=பர
பரப்புடன் प्रपूजितः=நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட त्वम्=நீர் तातम्=பிதா
வான நந்தகோபரை परिगृह्य=பெற்றுக்கொண்டு तत्क्षणम्=அதே
ஷ்ணத்தில் आत्मगेहम्=கொந்தவீடான கோகுலத்தை उपागतः=
அடைந்தீர். पिता=நந்தகோபர் तच्चरितम्=அந்த வருணனுடைய
நடத்தையை (மரியாதையை) निजेभ्यः=தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு
अवदत्=கொன்னார். (282) (எ-று)

குறிப்பு—இந்த ஸ்லோகத்தில் तच्चरितम्=என்றதற்குப் பதி
லாக “त्वच्चरितम्=உமது சரித்திரத்தை” என்று பாடமிருக்கவேண்டு
மென்று தோன்றுகிறது. ஆயினும் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் तच्चरि
तम्=என்றும், அதன் வியாக்கியானத்தில் तच्चरितम्=नन्दहरणादि-

ரூபம்=என்றும் காணப்படுகிறது. ஆயினும் வியாக்கியானத்தில் சொன்னபொருளைக் கொள்ளாமல் “வருணன் செய்த மரியாதையை” என நாம் உரை எழுதியிருக்கிறோம். (எ-று)

हरिं विनिश्चित्य भवन्तमेतान् भवत्पदालोकनवद्धृष्टान् ।

निरीक्ष्य विष्णो परमं पदं तद्वरापमन्यैस्त्वमदीदृशस्तान् ॥ २८३ ॥

(ப-ரை) भवन्तम्=உம்மை हरिम्=ஹரியாக विनिश्चित्य=நன்கு நிச்சயித்துக்கொண்டு एतान्=இவர்கள் भवत्पदालोकनवद्धृष्टान्=உமது பதமான வைகுண்டத்தைக் காண்பதில் ஆவலுள்ளவர்களாகவிரும்பப்பதை निरीक्ष्य=அறிந்துகொண்டு हे विष्णो!=ஹிஷ்ணுவான ஹே கிருஷ்ண! त्वम्=நீர் अन्यैः=மற்றவர்களால் दुरापम्=அடைதற்கரிதான तत्=அந்த परमं पदम्=வைகுண்டத்தை तान्=அந்தப் பந்துக்களை अदीदृशः=பார்க்கச் செய்தீர். (283) (எ-று)

स्फुरत्परानन्दरसप्रवाहप्रपूर्णकैवल्यमहापयोधौ ।

चिरं निमग्नः खलु गोपसङ्गास्त्वयैव भूमन् पुनरुद्धृतास्ते ॥ २८४ ॥

(ப-ரை) स्फुरत्परानन्दरसप्रवाहप्रपूर्णकैवल्यमहापयोधौ=பிரகாசிக் கின்ற பரமானந்தரஸப்பெருக்கினால் நிறைந்த கைவல்யமஹாஸமுத் திரத்தில் चिरम्=வெகுநேரம் निमग्नः=மூழ்கினவர்களான ते=அந்த गोपसङ्गाः=கோபாலர்களின் கூட்டங்கள் भूमन्!=எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த ஹே கிருஷ்ண! पुनः=மறுபடியும் त्वयैव=உம்மாலேயே उद्धृताः=வெளியேற்றப்பட்டனரன்றோ? (284) (எ-று)

क. रवदरवदेवं देव कुत्रावतारे

निजपदमनवाप्यं दर्शितं भक्तिभाजाम् ।

तदिह पशुपत्नी त्वं हि सक्षात् * परात्मा

पवनपुरनिवासिन् पाहि मामामयेभ्यः ॥ २८५ ॥

(ப-ரை) देव!=ஹே கிருஷ்ண! कुत्र=எந்த अवतारे=அவதாரத்தில் अनवाप्यम्=அடைதற்கரிதான निजपदम्=தனது பதமானது एवम्=இவ்விதம் करवदरवत्=அங்கை இலந்தைப்பழம் போல भक्तिभा-

* அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் “பராமன்” என வேறுபாடும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஜாம் = பத்தியுள்ளவர்களுக்கு ஷ்ரிதம் = காண்பிக்கப்பட்டது? தத் = அனதுபற்றி ஷ் = இந்தக் கோகுலத்தில் பசுபரூபி = கோபரூபமெடுத்த த்வம் = நீர் சாஷாந்ராத்மா ஷ் = எவ்வித உபாதிஸம்பந்தமுமற்ற பரமாத்மாவன்றோ. ஆகவே பவநபுரநிவாஸிந் = குருவாயூரில் வலிக்கும் ஹேநிருஷ்ண ! மாம் = என்னை அமயேஹ்ய = ஸாய்ஸாரிகங்களான எல்லா ரோகந்ரவிஸின்மும் பாஹி = காப்பிராக. (285) (எ-று)

குறிப்பு—283, 284, 285 ஆகிய மூன்றுசுலோகங்களினாலும் ரொல்லப்படுகும் பரமபதம் என்பதற்கு அத்வைதவித்தாந்தத்தை யொட்டி அகண்ட சத்திதானந்த ப்ரத்யக்ப்ரம்ஹைக்யத்தை என்று பொருள் கொள்ளலாமென்றும், அஷ்விதமாயின் 285-வது சுலோகத்தின் உத்தரார்த்தத்திலுள்ள தத்ஹி பசுபரூபி த்வம் ஷ் சாஷாந்ராத்மந் என அச்சிட்டபுஸ்தகத்திலுள்ள வேறுபாடத்திற்கு ஹேராத்மந் = பரமாத்மாவான ஹேநிருஷ்ண ! ஷ் = இங்கு பசுபரூபி = கோபரூபமெடுத்த த்வம் = நீர் சாஷாந் தத்ஹி = தத்பதலக்ஷய நீர்விசேஷசின்மாத்ர பரப்ரம்ஹஸ்வரூபமெயன்றோ யாகின், ஹர் என்றும் பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர். (எ-று)

இவ்விதம் கோவிந்தபட்டாபிஷேக வர்ணனம், வருணலோகத்தி லின்றும் நந்தாநயன வர்ணனம் என்முமான அறுபத்துநான்காவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ऊनत्रिशे तु रासार्थमुक्तिप्रत्युक्तयो हरेः ।
गोपीभी राससंरम्भे तस्य चान्तधिकौतुकम् ॥ १ ॥
ब्रह्मादिजयसंरूढदर्पकन्दर्पदर्पहा ।
जयति श्रीपतिगोपीरासमण्डलमण्डनः ॥ २ ॥

(க-ரை) பலர் சேர்ந்து நத்தனஞ்செய்வது ராஸம் எனப் படுகும். அத்தகைய ராஸத்ரிடைக்குவேண்டி கோபிகைகளுடன் ஹரியினது உக்தி (ஸ்ரீவபகூதம்) ப்ரத்யுத்திகளும், (லித்தாந்தங்களும்) ராஸத்ரிடாகாலத்தில் பகவானுடைய அந்தர்த்தான லீலையும், இந்த இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. மே

अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच— भगवानपि ता रात्रीः शरदोऽकुलमल्लिकाः । धी-
र्य रन्तुं मनश्चक्रे योगमायामुपाश्रितः ॥ १ ॥ तदोडुराजः ककुभः करै-

லும் ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோரின் ஐயத்தினாலுண்டான கொழுப்
பையுடையவனுன் மன்மதனுடைய தர்ப்பத்தை (மதத்தை) ப்போக்
குகின்றவரும் கோபிகைகளின் ராஸமண்டலத்துக்கு உலங்காமமாக
(நடுநாயகமணியாக) ஆனவருமான ஸ்ரீபதியானவர் ஸர்வோத்திருஷ்
டமாக விளங்குகிறார் என்றும் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படு
கிறது.

ரங்கை.—பிறர்பெண்டரைச் சந்தோஷப்படுத்தி வைக்கவே
ண்டி மன்மதனை ஐயித்ததாக ஏற்படுவதால் இதுவிபரீதமாகவன்றோ
தோன்றுகிறது எனின்?

உத்தரம்.—“योगमायामுपाश्रितः” (யோகமாயையை யாப்ரயித்
தார்) என்றும், “आत्मारामोऽप्यरीरमत्” (ஆத்மாராமனாயினும்—பிறர்
மூலம் தான்சந்தோஷத்தை யடையவேண்டியவராக இல்லாவிடினுங்
கூட, அவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்) என்றும் “साक्षमन्मथ-
मन्मथः” ஸாக்ஷாத்தான மன்மதனுக்கும் மன்மதன்—உண்மையான
மன்மதனுங் கண்டு மயங்கும்படியான ரூபமுடையவர்) என்றும்
“आत्मन्यवबुद्धसौरतः” (தனது ஸ்ரீமூர்த்திாலேயே அடக்கப்பட்ட
வீர்யத்தை யுடையவரென்றும்) ஆங்காங்கு ஸ்வாதந்திரியம் சொல்
லப்படுவதால் முற்கூறிய ஆசங்கக்கிடமில்ல. ஆகவே ஸ்ரீகோ
பாலன் ராஸக்ரீடையை நடத்தினது தனது காபலிஜயத்தை ப்ரகட
னப்படுத்த வேண்டியே என்பது தானுண்மை. மேலும், ராஸக்ரீ
டையை யுபதேசிக்கின்ற 29-வது அத்தியாயந்தொடங்கி 33-வது
அத்தியாயம் முடியவுள்ள 5 அத்தியாயங்கள் சிறுங்காரகதையைச்
சொல்லும் வியாஜமாகக் காமநிவிருத்தியையே உபதேசிக்கின்றன.
என்பதும் ஆங்காங்கு தெளிவாகவும் போகிறது. (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—பகவானாயினங்கூட யோகமாயை
யை ஆப்ரயித்தவராய் “என்னுடன்கூட இந்த ராத்ரிகளில் ரமிக்கப்
போகின்றீர்கள்” என முன்னர் வாக்களிக்கப்பட்ட அந்த ராத்ரிகள்

मुखं प्राच्या विलम्बकरणेन शन्तमैः । स चर्पणीनामुदगाच्छुचो मृज-
न्रियः प्रियाया इव दीर्घदर्शनः ॥ २ ॥ दृष्ट्वा कुमुद्वन्तमखण्डमण्डलं रमा-
ननाभं नयकुङ्कुमारुणम् । वनं च तत्कामलगोभिरञ्जितं जगौ कलं वामदशां

*சரத்காலத்தினால் மலர்ந்த மல்லிகைகளுள்ளனவாக இருப்பதைக் கண்டு அவற்றில் ரமிப்பதற்கு எண்ணினார். (1) அதே க்ஷணத்தில் அந்த நக்ஷத்திர ராஜனுள் சந்திரன் கிழக்கு திக்கினுடைய முகத்தை மிக்க கசத்தைத் தருகின்ற கிரணங்களினால் சிவந்ததாகச் செய்துகொண்டும், வெகு காலத்துக்குப் பிறகு பார்க்கப்பட்ட ப்ரியனுள் நாயகன் ப்ரியையான நாயகியினுடைய முகத்தைச் சிவந்த குங்குமத்தினால் பூசுகின்றவனாய் அவளது கண்ணீரைத் துடைப்பதுபோல உலகிலுள்ள கனங்களுக்கு (ஸூரிய) தாபத்தாலேற்பட்ட ச்ரமத்தைப் போக்கிக் கொண்டும் உதயமானான். (2) பூர்ணமான மண்டலமுள்ளவனும், ஸஞ்ஜமியின் முகத்தினுடையது போன்ற சாந்தியுள்ளவனும், புதிதான குங்குமம்போலச் சிவந்த நிறமுள்ளவனுமான சந்திரனையும், அவளது அழகிய கிரணங்களினால் சுற்றிலும் சிவந்ததாகச் செய்யப்பட்ட காட்டையும் கண்டு

* பொதுவாய் வந்தகாலத்தில் இரவில் மல்லிகைகள் மலரும் வழக்கமிருப்பினால்கூட இங்கு அதற்குமாறாக சரத்காலத்திலும்கூட அவை மலருவதைக் கண்ணாற்றி ஸனகாதி யோகிகளுக்கூடத் தனது தர்சனத்துக்குவேண்டி ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் வழக்கமிருக்க அதைவிடுத்து “வாராதே வாராதே” எனத் தடுத்தும் கேளாது வீடுவீடாய் துழைந்து கிளம்பும் தனது மாறான ஸ்வபாவத்துக்கொத்திருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷித்தவராய் மாறான ஸ்வபாவம் வாய்ந்த இந்த சரத் சாத்ரிகளில் தாம் ரமிப்பது பொருத்தமானதே என எண்ணினார் என்றும், பகவாத்ரி-தான் யோகமாயைக்கு ஆச்ரயராக இருத்தபோதிலும்கூட “யோகமாயாழபாத்ரித:” தன்னையாச்ரயித்து ஸ்வரூபலாபத்தை யடையக்கூடிய யோகமாயைத் தானே போய் ஆச்ரயித்தார் என்றதனால் தன்னைச் சராசராத்மகமான எல்லாவுலகமும் ஆச்ரயிக்கவேண்டியிருக்கத் தான்போய் பத்தர்க்கான நத்தகோபாதிகளை யாச்ரயிக்கும் மாறான ஸ்வபாவத்தை வினக்கித் தனது ஸௌலப்யத்தை வெளிக்காட்ட இதுதான் தக்கஸமயம் என எண்ணினாரென்றும் கருத்து.

மனோஹர்ம் || 3 || निश्चय गीतं तदनङ्गवर्धनं व्रजस्त्रियः कृष्णगृहीतमान-
साः । आजगुर्योन्यमलक्षितोद्यमाः स यत्र कान्तो जवलोलकुण्डलाः ||
४ || दुहन्त्योऽभिययुः काश्चिद्दोहं हित्वा समुत्सुकाः । पयोऽधिस्त्रिय

*ஸ்திரீகளின் மனத்தைக் கவரும்படி. மதுரமாக வேணுகானஞ் செய்தார். (3) கோபஸ்திரீகள் காமத்தை விருத்திசெய்கின்ற அந்தக் கீதத்தைக்கேட்டு கிருஷ்ணனால் கிரஹிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையவர்களாகவும், ஒருவருக்கொருவர் அறிவிக்கப்படாத முயற்சியையுடையவர்களாகவும், வேகத்தினால் அசைக்கின்ற குண்டலங்களை யுடையவர்களாகவும் கார்த்தனை அந்தக் கிருஷ்ணன் எங்கிருக்கின்றாரோ அங்கு வந்தனர். (4) (*)பால் கறந்துகொண்டிருக்கின்ற

* “கலம்” “வாமரஸா மனோஹர்ம்” என்றவிடத்தில் வாமரஸா, அமன:, அஹம் என மூன்று பதங்களாகப் பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும். அவற்றள் வாமரஃ என்ற பதத்துக்கு மந்திர சாஸ்திரப்படி. இ காரம் என்று பொருள். அமன: என்ற பதத்துக்கு அம=வாஸுதேவனை மனயதி=விज्ञापयति என்ற வியுத்தபத்தியினால் ஸ்ரீவாஸுதேவன்தான் கானஞ்செய்கிறார் என அவரைத் தெரிவிப்பதும் என்று பொருள். அஹம் என்ற பதத்துக்கு அ என்ற எழுத்துக்களற்றது என்று பொருள். ஆகவே க, ல என்ற இரண்டு அக்ஷரங்களிலும் அ என்ற எழுத்துக்களை எடுத்து விட்டால் கல என்றேற்படும். இத்துடன் இ என்ற எழுத்தைச் சேர்த்தால் கலி என்ற ரூபம் ஏற்படும். ஆகவே ம என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டால் கலிம் என்ற காமபீஜமேற்படும். இந்தக் காமபீஜமானது ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் கோபிகைகளை அழைக்கவேண்டி கானஞ்செய்யப்படுகிறது என்பதை விளக்கும். ஆகவே வாமரஸா மனோஹர்ம் என்றதனாலும் கலம் என்றதனாலும் கலிம் என்ற காமபீஜத்தைக் கானஞ்செய்தார் என்றேற்பட்டது. இவ்விதம் கூறினதிலிருந்து ஸ்ரீகோபாலன் விரஹத்தினாலுழப்பட்டதும், ப்ரேமையாகிற ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்டதுமான ஸ்ரீகோபிகைகளின் ஹிருதயமாகிற வயலில் கலிம் என்ற காமபீஜத்தை விதைத்தார் என்றேற்பட்டது. இவ்விதம் விதைக்கப்பட்ட இந்த விதையானது முளைத்துக்கொடியாகி ஸ்ரீகோபாலனாகி கொழுக்கொம்பில் படர்ந்து தக்கபலன் தரப்போகிறது என்பது பெரப்பட்டது.

(*) ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச்சூசிப்பிக்கும் சப்தத்தைக்கேட்டு அதிலிடுபட்ட சித்தமுன்னவர்களுக்கு அதேஷணத்தில் தர்மார்த்தகாமங்களைத் தரும்

संयावमनुद्वास्यापरा ययुः ॥ ५ ॥ परिवेषयन्त्यस्तद्धित्वा पाययन्त्यः शि-
 शूपयः । शुश्रूषन्त्यः पतीन्काश्चिदश्रन्त्योऽपास्य भोजनम् ॥ ६ ॥ लिप-
 न्यः प्रमृजन्त्योऽन्या अञ्जन्यः काश्च लोचने । व्यत्यस्तवस्त्राभरणाः का-
 श्चित्कृणान्तिकं ययुः ॥ ७ ॥ ता वार्यमाणाः पतिभिः पितृभिर्भ्रातृवन्धु-
 भिः । गोविन्दापहृतात्मानो न न्यवर्तन्त मोहिताः ॥ ८ ॥ अन्तर्गृहगताः
 काश्चिद्गोप्योऽलब्धविनिर्गमाः । कृष्णं तद्भावनायुक्ता दध्युर्मीलितलोच-

சிலர் ஆசைகொண்டவர்களாய் பால் கறப்பதை நிறுத்திவிட்டு ஓடி-
 வந்தனர். மற்றும் சிலர் பாலைச் சட்டியில் கொட்டி அடுப்பில்
 தூக்கிவைத்து அது பொங்கிவழிந்துவிடுமே என்பதைக்கூட கவனி-
 யாது ஓடிவந்தனர். சிலர் பக்வமான ஸம்யாவத்தை=(கோதுமை
 நொய்ச்சாதத்தை) கீழில் இரக்கிவைக்காமல் ஓடிவந்தனர். (5) அன்-
 னம் பரிமாறிக்கொண்டிருப்பவர் அதைவிடுத்தும், குழந்தைகளுக்-
 குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பவர் அதைவிடுத்தும், கணவர்
 களுக்குப்பணியிடைசெய்பவர் அதைவிடுத்தும், சாப்பிட்டுக்கொண்-
 டிருக்கின்ற சிலர் போஜனத்தைவிடுத்தும், உடம்புக்கு எண்ணை
 தேய்த்துக்கொண்டிருப்பவர் அதைவிடுத்தும், உடம்பில் ஈரமில்லா-
 மல் துனியினால் துவட்டிக்கொண்டிருப்பவரான சிலர் அதைவிடுத்-
 தும், இருகண்களிலும் மைதீட்டிக்கொண்டிருப்பவர் அதைவிடுத்-
 தும், சிலர் மாற்றித் தரித்துக்கொள்ளப்பட்ட வஸ்திரம் ஆபரணம்
 இவற்றையுடையவர்களாகவும் கிருஷ்ணனுடைய ஸம்பத்தையடைந்-
 தனர். (6-7)

பதிகளாலும், பிதாமாதாக்களினாலும், ஸஹோதரர்களினாலும்,
 பந்துக்களினாலும் தடுக்கப்படினுங்கூட கோவிந்தனால் அபஹரிக்கப்-
 பட்ட மனத்தையுடையவர்களும்,மோஹத்தையடைந்தவர்களுமான
 அவர்கள் திரும்பினரில்லை. (8) அப்பொழுது வீட்டின் உள்ளில்
 அடைக்கப்பட்டுவெளிவரமுடியாதிருந்த சிலகோபிகைகள் அவரிடத்
 திலேற்பட்ட பக்தி ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடினவர்களாய் கண்களை

கர்மங்களின் நிவிருத்தியேற்படும் என்பதைக் காட்டுபவர்கள் போல பாதி
 பூர்த்தியான கர்மத்தைவிடுத்து ஓடிவந்தனர் என இந்த சுலோகத்தினாலுப-
 தேசிக்கப்படுகிறது.

நா: || 9 || दुःसहप्रेष्टविरहतीव्रतापधुताशुभाः । ध्यानप्राप्ताव्युताश्व-
निर्वृत्या क्षीणमङ्गलाः || 10 || तमेव परमात्मानं जारबुद्ध्यापि सङ्गताः ।
जहुगुणमयं देहं सद्यः प्रक्षीणबन्धनाः || 11 || राजोवाच—कृष्णं विदुः
परं कान्तं न तु ब्रह्मतया मुने । गुणप्रवाहोपरमस्तासां गुणधियां कथम् ||

முடிக்கொண்டு கிருஷ்ணனைத் தியானஞ்செய்தனர். (9) பொறுக்க முடியாததும் ப்ரியானகிருஷ்ணனுடைய விரஹத்தினாலேற்பட்டது மான தீவ்ரதாபத்தினால் நாசமடைந்த பாபகர்மங்களையுடையவர்களாகவும், தியானத்தினால் ப்ராப்தான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஆலிங்கனத் தினாலேற்பட்ட சுகத்தினால் தேய்ந்த புண்ணிய கர்மங்களையுடைய வர்களாகவும், முற்றிலும் நாசமடைந்த பந்த ஹேதுக்களான புண்ணிய பாபகர்மங்களையுடையவர்களாகவுமாகி பரமாத்மாவான அந்தக் கிருஷ்ணனையே ஜஹபுருஷன் என்ற புத்தியினுடைந்தவர்களாக வாயினுங்கூட குணமயமான தேஹத்தை உடனேயே விட்டுவிட்டனர்.* அதாவது:—முத்தர்களாகவாகிவிட்டனர். (10-11) ராஜன் சொல்லுவற்றார்—ஹே முனே! கிருஷ்ணனைக் காந்தனாக (சோர நாயகனாக) மட்டுமெண்ணினரேயன்றி ப்ரம்ஹமாகவெண்ணவில்லை

* “पुण्येन पुण्यं लोकं नयति पापेन पापं उभाभ्यां मनुष्यलोकम् புண்ணியத்தினால் தேவாதிப்பிறவியையும், பாபத்தினால் பசு பசுயாதிப்பிறவியையும், புண்ணியம் பாபம் இரண்டினாலும் மனிதப்பிறவியையும் அடைகிறது” என்றபடி புண்ணியமோ, பாபமோ பிறவியை தரக்கூடியதாக இருப்பதுபற்றி இவர்களுக்குப் பகவத்விரஹத்தாலேற்பட்ட கடுமையான தாபத்தினால் பாபகர்மங்களும், தியான ப்ராப்தத் அச்யுதாலிங்கனஜன்ய சுகத்தினால் புண்ணியகர்மங்களும் தேய்ந்துபோகவே, பந்தஹேதுக்களான கர்மங்கள் எதுவுமில்லாமலாகிவிடவே பரமாத்மாவான வாஸுதேவனின் ஸாயுஜ்யத்தையடைந்தனர் என்றுகருத்து. ஆனால் இவன் ஈசுவரன் என்ற புத்தியில்லாமல் சோர புருஷன் என்ற எண்ணமன்றோ இவர்களுக்கிருந்தது என்றாலோ? விஷமென்று எண்ணிக்கொண்டு அமுதத்தைக்குடித்த போதிலும் அந்த அமுதம் தனக்கியற்கையான நன்மையையே செய்வது போல பகவானே ஜாரனாக இவர்கள் எண்ணினராயினும் அவரது தியான மஹிமையால் முத்தியையேயடைந்துவிட்டனர் என்று கருத்து. வஸ்துவிலுடைய சக்தியானது புத்தியை எதிர்பாராதிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்றும்.

श्रीशुक उवाच--उक्तं पुरस्तादेतत्ते चैद्यः सिद्धिं यथा गतः। द्विष-
न्नपि हृषीकेशं किमुताधोक्षजप्रियाः ॥ १३ ॥ नृणां निःश्रेयसार्थाय व्यक्ति-
र्भगवतो नृप। अव्ययस्याप्रमेयस्य निर्गुणस्य गुणात्मनः ॥ १४ ॥ कामं
क्रोधं भयं क्षेमैषयं सौहृदमेव च। नित्यं हरौ विदधतो यान्ति तन्मयतां

யே? குணபுத்தியுள்ள அவர்களுக்கு குணப் பாவாஹத்தின் (பிறவி யின்) நிமிருத்தியானது (மோக்ஷமானது) எவ்விதமேற்பட்டது? (12) ஸ்ரீசுகர் சொல்லவற்றார்—சுகபாலன் ஹிருஷீகேசனைத் துவேஷித்தபோதிலும் (துவேஷிக்கொண்ட புத்தியினாலெண்ணினபோதி லும்) கூட உள்ளபடிக்கான முத்தியை அடைந்தான் என்ற இது உனக்கு முன்னருபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதே? அவ்விதமிருக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்களான (ப்ரேமை நிறைந்த புத்தியினால் ஸ்ரீகோபாலனை தியானிப்பவர்களான) கோபிகைகள் முத்தியையடைவதில் ஸந்தேஹிக்க இடமேது? * (13) ஹேந்ருப! மனிதர்களுக்கு மோக்ஷரூபமான புருஷார்த்தத்தைத் தாவேண்டி யன்றோ ஆவ்யயனும், அப்ரமேயனும், உண்மையில் குண ஸம்பந்த மெதுவுமற்றவனும், குணங்களுக்கு நியந்தாவுமான பகவானுக்கு வியத்தியானது (யாவருமறியுமாறு தோன்றுதலானது) ஏற்பட்டிருக் கிறது. (14) ஆகவே எவர்கள் ஹரியான கிருஷ்ணனிடத்தில் எப் பொழுதும் காமத்தையோ=காந்தன் என்ற ப்ரேமையையோ, குரோ தத்தையோ=துவேஷத்தையோ, (1)பயத்தையோ, அனுராகத்தை

* “तत्त्वमसि” அதாக நீ இருக்கின்றாய், “अहं ब्रह्मास्मि” நான் ப்ரம் ஹமாகவிருக்கின்றேன் என்றதாதி மஹாவாக்ஷியங்களினால் சுத்தகுண ப்ரத்யாக்ஷமாவும் உண்மையில் ப்ரம்ஹமேதானாயினும், அனாதிவாஸு குலம் ஸ்ரீவர்களிடத்துள்ள ப்ரம்ஹத்தவமானது ஆவிருதமாக (வெளிப் படாததாக) இருக்கிறது. ஸ்ரீகிருஷ்ணனோ ஹிருஷீகேசனாக (ஸ்ர்வார் தர்யாமியாக) இருப்பதுபற்றி இவரிடத்தில் வாஸனையோ, அதன் மூல மேற்படும் ஆவரணமோ இல்லாமைபற்றி இவரைப் பரமாத்மாவாக எண் ணுவிடிலும் அவரது ஸ்வரூப மஹிமையால் எவ்விதமெண்ணுபவர்க்கும் முத்தியேற்படுவதில் தடையெதுவுமில்லை என்பது கருத்து.

(1) இவன் எனக்கு மிருத்யுமெனவெண்ணி அதைப் போக்குவதற் குரிய சிந்தையையோ,

हि ते ॥ १५ ॥ न चैवं विस्मयः कार्यो भवता भगवत्यजे । योगेश्वरेश्वरे
 कृष्णे यत एतद्विमुच्यते ॥ १६ ॥ ता दृष्टान्तिकमायाता भगवान्व्रजयो-
 पितः । अवदद्वதतां श्रेष्ठो वाचः पेशैर्विमोहयन् ॥ १७ ॥ श्रीभगवानुवाच—
 स्वागतं वो महाभागाः प्रियं किं करवाणि वः । व्रजस्यानामयं कचिद्भ-
 तागमनकारणम् ॥ १८ ॥ रजन्येषा घोररूपा घोरसस्वनिपेविता । प्रतियात
 व्रजं नेह स्थेयं स्त्रीभिः सुमध्यमाः ॥ १९ ॥ मातरः पितरः पुत्रा भ्रातरः
 पतयश्च वः । विचिन्वन्ति ह्यपश्यन्तो मा कृद्धं बन्धुसाध्वसम् ॥ २० ॥

யோ, ஸம்பந்தத்தையோ, பக்தியையோ செய்கின்றனரோ அவர்கள்
 அவரது ஸாயுஜ்யத்தையடைந்து விடுகின்றனரன்றோ. (15) எந்தக்
 கிருஷ்ணன் மூலம் ஸ்தாவராதிகள் கூட முக்தியையடைகிறதோ
 பகவானும், அஃதும், யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமான அந்த
 ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விஷயத்தில் (கர்ப்பத்திலிருப்பது முதல் அவரது
 மஹிமையையறிந்த) நீ இவ்விதம் ஆஸ்சாரியப்படுவது பொருந்
 தாது. (16) பேசுகின்றவர்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்டரான பகவான்
 அருகில் வந்த கோபஸ்திரிகளைக்கண்டு அவர்களை வாக்விலாஸங்களி
 னால் மோஹிக்க (தன்னிலையற்றவர்களாக) ச்செய்யவேண்டி. பேச
 வாரம்பித்தார். (17)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார்— ஹே மஹாபாக்கியசாலிகளான
 கோபிகைகளே! காட்டில் நீங்கள் கேஷமமாக வந்தீர்களா! இங்கு
 வந்த உங்களுக்கு நான் என்ன ப்ரியத்தைச் செய்யப்போகின்றேன்.
 கோகுலத்துக்கு கேஷமந்தானே? வந்த காரணத்தைச் சொல்லுங்
 கள். (18) இந்த ராத்திரியானது கோரமான ரூபமுள்ளதாகவும்,
 கோரமான ப்ராணிகளினால் சேவிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது.
 ஹே அழகிய இடையுள்ளவர்களே! கோகுலத்துக்குத் திரும்பிப்
 போய்விடுங்கள். ஸ்திரிகள் இங்கு வலித்தல் கூடாது. (19) மேலும்
 மாதாக்கள், பிதாக்கள், புத்திரர்கள், பிராதாக்கள், பதிகள் இவர்கள்
 உங்களைக் காணாதவர்களாய்த் தேடுகின்றனர். பந்துக்களுக்குப்
 பயத்தையுண்டாக்காதீர்கள். (20) *பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணங்

* இவ்விதம் பகவான் சொன்னதைக்கேட்டு ஸ்வல்பம் ப்ரணயகோ
 பத்தினால் வேறிடத்தில் திருஷ்டியைச் செலுத்தின கோபிகைகளைப்பார்த்
 துச் சொல்லத்தொடங்குகிறார்.

दृष्टं वनं कुसुमितं राकेशकररञ्जितम् । यमुनानिललीलैजत्तरुपल्लवशोभितम् ॥ २१ ॥ तथात मा चिरं गोष्ठं शुश्रूषध्वं पतीन्सतीः । ऋदन्ति वत्सा
 वालाश्च तान्पाययत दुह्यत ॥ २२ ॥ अथवा मदभिस्नेहाद्भवत्यो यन्त्रिता-
 शयाः । आगता ह्युपपन्नं वः प्रीयन्ते मयि जन्तवः ॥ २३ ॥ भर्तुः शुश्रू-
 षणं स्त्रीणां परो धर्मो ह्यमायया । तद्वन्धूनां च कल्याण्यः प्रजानां चानुपो-
 षणम् ॥ २४ ॥ दुःशीलो दुर्भगो वृद्धो जडो रोगप्रधनोऽपि वा । पतिः
 स्त्रीभिर्न हातव्यो लोकेप्सुभिरपातकी ॥ २५ ॥ अस्वार्थमयशस्यं च फलम्

களினால் சிவந்ததாகச் செய்யப்பட்டதும், யமுனையை ஸம்பந்தித்த
 காற்றின் மந்தகதியினால் அசைகின்ற மரங்களின் தளிர்களினால்
 சோபையுள்ளதாக்கப்பட்டதும், புஷ்பங்கள் நிறைந்ததுமான வன
 மானது பார்க்கப்பட்டதன்றோ? (21) ஹே ஸதிகளே! ஆனது
 பற்றிகோகுலஞ்செல்லுங்கள். தாமதிக்காதீர்கள். பதிகளுக்குப்பணி
 விடை செய்யுங்கள். கன்றுகளும், குழந்தைகளும் கத்துகின்றன.
 அவற்றக்குப் பால் கொடுங்கள். பாலேக்கறவுங்கள். (22) (*)அல்
 லது நீங்கள் என்னிடமுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் வசப்படுத்தப்பட்ட
 சித்தமுள்ளவர்களாக வந்திருப்பீர்கள். உங்களுக்கு இது பொ
 ருத்தமானதே. என்னிடத்தில் தேஹமெடுத்த ப்ராணிகள் யாவும்
 ப்ரீதியை யடைகின்றனவன்றோ. (23) (1)ஹே கல்யாணிகளே!
 பர்த்தா, அவரது பந்துக்கள் இவர்களுக்குக் கபடமின்றிச் செய்யப்
 படும்சுஸ்ருஷணமும், ப்ராஜை (குழந்தை) களைப் பரிபாலிப்பதும்
 ஸ்திரீகளுக்கு மேலான தர்மமாகவாகுமன்றோ. (24) கெட்ட
 வொழுக்கமுள்ளவனாயினும், அழகற்றவனாயினும், வயது முதிர்ந்த
 வனாயினும், ஜடனாயினும், ரோகியாயினும், தனமற்றவனாயினும்,
 (2)பாதகியாக இல்லாத பதியானவன் உத்தம லோகத்தில் விருப்
 பங்கொண்டவர்களான ஸ்திரீகளினால் விடத்தக்கவனல்லன். (25)

(*) கோபத்தினால் கலங்கின கண்ணுள்ளவர்களான அவர்களைப்
 பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

(1) திருஷ்டமாயும் அதிருஷ்டமாயுமுள்ள பயத்தினால் அவர்களைத்
 திருப்பவேண்டி இதுமுதல் மூன்று சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார்.

(2) आशुद्वेस्प्रतीक्ष्यो हि पतिः पातकद्विषितः பாதகாதி தோஷமுள்ளவ
 னாகப் பதியிருப்பானானால் அந்தத்தோஷம் அவனைவிட்டு விலகும்வரை

कृच्छं भयावहम् । जुगुप्सितं च सर्वत्र औपपत्यं कुलस्त्रियाः ॥ २६ ॥
श्रवणाद्दर्शनाद्व्यानात्मयि भावोऽनुकीर्तनात् । न तथा सन्निकर्षेण प्रति-
यात ततो गृहान् ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच—इति विप्रियमाकर्ण्य गोप्यो गोविन्दभाषितम् ।
विषणा भद्रसङ्कल्पाश्चिन्तामापुर्दुरत्ययाम् ॥ २८ ॥ कृत्वा मुखान्यवशुचः
श्वसनेन शुष्यद्विम्बाधराणि चरणेन भुवं लिखन्त्यः । असौख्यात्तमपिभिः
कुचकुङ्कुमानि तस्थुर्मृजन्त्य उरुदुःखभराः स्म तूष्णीम् ॥ २९ ॥ प्रेष्टं प्रिये-

குல ஸ்திரீயுக்கு ஜாரபுருஷனுடைய சேர்க்கையாலுண்டாகும் சுக
மானது ஸ்வர்க்கத்தைக் கெடுப்பதாகவும், கீர்த்தியைப் போக்குவ
தாகவும், பயனற்றதாகவும், வெகு சிரமப்பட்டு அடையவேண்டிய
தாகவும், பயத்தைத் தருவதாகவும், எங்கும் வெறுக்கப்பட்டதாக
வும் ஆகிறது. (26) மேலும் ம்ரவணத்தினாலும், தரிசனத்தின
லும், தியானத்தினாலும், அடிக்கடி எனது நாமங்களை கீர்த்தனஞ்
செய்வதினாலும் எவ்விதம் என்னிடம் பக்தியுண்டாகுமோ அவ்வி
தம் ஸம்பவாஸத்தினால் ஏற்படமாட்டாது. ஆனதுபற்றி வீடுபோய்ச்
சேருங்கள் என்றார். (27)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுமாறு—கோபிகைகள் இவ்விதம் மிக்க அப்
ரியமான கோவிந்தனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு துக்கத்தை
யடைந்தவர்களாகவும், முறிந்த ஸங்கல்பமுள்ளவர்களாகவுமாகி அழி
யாக்கவலை கொண்டவராயினர். (28) *கோபிகைகள் சோகத்தின
லுண்டான பெருமூச்சினால் வற்றின கோவப்பழம்போன்ற உதட்
டையுடையவைகளான முகங்களைக்கீழில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும்,
கால் கட்டைவிரவினால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டும், கிரஹிக்கப்பட்ட
மைகளைபுடைய கண்ணீர்களினால் ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமங்களை
அலம்புகின்றவர்களாய்க்கொண்டும், அதிகமான துக்கபாரத்தையுடைய
வர்களாய்க்கொண்டும் மௌனமாகவிருந்தனர். (29) சத்ருவைப்
போல ப்ரதிகூலமாகப் பேசுகின்ற ப்ரியதமனான கிருஷ்ணனைப்
எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டுமேயொழிய அவனுடன் சேருதல் கூடாது
என்று சாஸ்திரமிருக்கிறது.

* கவலைகொண்டவர்களின் நிலையை இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

तरमिव प्रतिभापमाणं कृष्णं तदर्थविनिवर्तितसर्वकामाः । नेत्रे विमृज्य
 रुदितोपहते स्म किञ्चित्संरम्भगद्गिरोऽब्रुवतानुरक्ताः ॥ ३० ॥ गोप्य
 ऊचुः—मेवं विभोऽर्हति भवान्गदितुं नृशंसं संत्यज्य सर्वविषयांस्तव पा-
 दमूलम् । भक्ता भजस्व दुरवग्रह मा त्यजास्मान्देवो यथादिपुरुषो भजते
 मुमुक्षून् ॥ ३१ ॥ यत्पत्यपत्यसुहृदामनुवृत्तिरङ्ग स्त्रीणां स्वधर्म इति धर्म-
 विदा त्वयोक्तम् । अस्वेवमेतदुपदेशपदे त्वयीशे प्रेष्ठो भवांस्तनुभृतां किल

பார்த்து ஸ்வல்பம் கோபாவேசத்தினால் தழுதழுத்த வார்த்தையை
 புடையவர்களும், அவனுக்குவேண்டி முற்றிலும் இழக்கப்பட்ட
 எல்லாக் காமனைகளையும்புடையவர்களும், (ஆயினும்) கிருஷ்ணனி
 டத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான கோபிகைகள் அமுதலினால் க்லேசத்
 தையடைந்த கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கி
 னார். (30) கோபிகைகள் சொல்லவற்றனர்—ஹே ஸ்வச்சந்தனே!
 (எவர்க்குமடங்காதவனே!) ஹே விபோ! நீ இவ்விதம் கொரோமா
 கச் சொல்லத் தகுதியுடையவனல்லன். எல்லா விஷயங்களையும்
 விட்டு உன்னுடைய பாதமுலத்தையடைந்தவர்களான எங்களைத்
 தள்ளிவிடாதே. ஆதிபுருஷனான தேவன் முமுகபூக்களை எப்படி
 சேவிக்கின்றானோ அவ்விதம் எங்களை நீ அணுகுவாயாக. (31) மே
 லும் ஹே அங்க! “பதி, புத்திரன், மித்திரன் இவர்களின் அனு
 விருத்தியானது (சுஸ்ருஷணமானது) ஸ்திரீகளுக்குச் சொந்த தர்
 மம்” என்பதாய் தர்மமறிந்த உன்னால் எது சொல்லப்பட்டதோ
 இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட இது *உபதேசங்களுக்கு விஷயமானவ

* “तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसा अनाशकेन
 प्ररामं ह्यणारकं प्ररामं ह्यसंय तर्मात्तिनोलम्, यत्कृतम् तानम् என்ற கிரு
 ஹஸ்த தர்மத்தினாலும், தபஸ் என்ற வானப்ரஸ்த தர்மத்தினாலும், அநா
 சகம் என்ற ஸன்னியாஸ தர்மத்தினாலும் அந்த இந்த பரமாத்மாவையே
 அறியவிரும்புகின்றனர்” என்ற சுருதி வாக்கியத்தினால் எல்லாத் தர்மங்க
 ளும் பரமாத்ம க்ஞானத்திலோ, அவரையறியவேண்டுமென்ற இச்சையி
 லோ உபயோகப்படுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாங்க
 னோ இதுவரை பதி முதலியோரின் அனுவிருத்திருப்பமான ஸ்வதர்மத்தை
 யனுஷ்டித்து வந்திருக்கிறோம். அந்தத் தர்மத்துக்குப் பரமாத்மாவையறி
 வதுபயனுதல் நீயே பரமாத்மாவாகையால் எங்களுக்கு அனுஷ்டிதமான

बन्धुरात्मा ॥ ३२ ॥ कुर्वन्ति हि त्वयि रतिं कुशलाः स्व आत्मनिर्यप्रिये
पतिसुतादिभिरार्तिदैः किम् । तन्नः प्रसीद परमेश्वर मास्म छिन्वा आशां
भृतां त्वयि चिरादरविन्दनेत्र ॥ ३३ ॥ चित्तं सुखेन भवताऽपहृतं गृहेषु

னும் ஈசனுமான உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். நீர் ஜீவர்களுக்கு
ப்ரியதமனான ஆத்மாவும் பந்துவுமன்றோ. அல்லது தர்மோப
தேசஞ்செய்யும் ஸ்தானத்தில் நீர் இருந்து, நாங்களும் தர்மங்களை
உம்மிடமறிய விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்குங்கால் ஸகல தர்ம
ஸூக்ச்மங்களையும்றிந்த உன்னால் பதி முதலியோரை அனுவர்த்திப்
பது ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்வதர்மம் என எது சொல்லப்பட்டதோ இது
இவ்விதமே இருக்கட்டும். (நீயோ தர்மோபதேசஞ்செய்யும் குரு
வன்று. நாங்களோ தர்மத்தையறியும் சிஷ்யர்களுபன்று. பின்
னையோவெனில் ப்ரத்யகாத்மாவாகவன்றோ நீ இருக்கின்றனை.) அல்
லது:—பதி முதலியோரின் சுஸ்ரூஷ்ணமானது ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்வ
தர்மமென்று தர்மமறிந்த உன்னால் எது சொல்லப்பட்டதோ இது
உபதேசிக்கப்படுகின்றவர்களான பதி முதலியோருக்கு அதிஷ்டா
தாவும் ஈஸ்வரனுமான உம்மிடத்திலேயே இருக்கட்டும். அதிஷ்ட
டானமான பொருளைவிட வேறாய் பதியென்றும், புத்திரனென்று
மான பொருள் ஒன்றும் கிடையாதன்றோ? * (32)

ஹே அரவிந்தநேத்ர! ஹே பரமேஸ்வர! துக்கத்தைத் தரக்
கூடியவைகளான பதி புத்திராதிகளினால் யாதா பயன்? என அவற்
றைவிடுத்து சாஸ்திரதத்துவமறிந்த பெரியோர்கள் நித்யனும், ப்ரிய
னும், சொந்த ப்ரத்யகாத்மாவுமான உன்னிடத்திலன்றோ பற்றுதலைச்
செய்கின்றனர். ஆனதுபற்றி (பெரியாரின் வழக்கமிருப்பதுபற்றி)
வெகு ஜன்மப்பழக்கமூலம் உம்மிடமேற்பட்ட ஆசையை அறுதது
விடாதீர். எங்கள் விஷயத்தில் அருள்புரிவீராக. (33) எந்த எங்க
ளுடைய சித்தமானது இவ்வளவுகாலம் சுகமாக வீட்டு வேலைகளில்

ஸ்வதர்மத்தினால் உன்னுடைய அறிவே உண்டாகவேண்டுவது அவச்யமா
கிறது. ஆகவே நீ செய்த உபதேசமானது உன்னிடத்திலேயேதான்
பொருந்துகிறது என்பது கோபிகைகளின் கருத்து.

* இந்த 32-வது சுலோகத்துக்கு ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தை
யொட்டி மூன்று பொருள்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

यन्निर्विशत्युत करावपि गृह्यकृत्ये । पादौ पदं न चलतस्तव पादमूलायामः
 कथं व्रजमथो करयाम किं वा ॥ ३४ ॥ सिञ्चाङ्ग नस्त्वदधरामृतपूरकेण
 हासावलोककलगीतजहृच्छयाग्निम् । नो चेद्वयं विरहजाग्रुपयुक्तदेहा ध्या-
 नेन याम पदयोः पदधीं सखे ते ॥ ३५ ॥ यर्हाम्बुजाक्ष तव पादतलं रमाया
 वक्षक्षणं कचिदरण्यजनप्रियस्य । अस्पाक्षम तत्प्रभृति नान्यसमक्षमङ्गं स्थातुं

பிரவேசித்திருந்ததோ, அந்தச் சித்தமானது உன்னால் அபஹரிக்கப் பட்டுவிட்டது. எந்த எங்களுடைய கைகள் வீட்டுவேலையில் ப்ர விருத்தித்தனவோ! அவையுமுன்னாலபஹரிக்கப்பட்டுப்போயின. பா தங்களோ உனது பாதமூலத்திலிருந்து ஒரு அடி கூட அசையமாட் டோமென்கின்றன. எப்படி நாங்கள் கோகுலத்தையடைவோம். அங்குபோய் எதைத்தான் செய்வோம். (*) (34) ஹே அங்க! ஹே ஸகே! சிரிப்புடன் கூடின உமது பார்வையினாலும், அழகிய கானத் தினாலும், எங்களுக்கேற்பட்ட காமாக்கினியை உமது அதராமுதப் பெருக்கினால் அணைப்பிராக. இல்லையேல் நாங்கள் விரஹத்தாலேற் பட்ட அக்னியில் தேஹத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து தியானத்தினால் உமது திருவடிகளின் ஸமீபத்தை அடைந்துவிடுவோம். (35) ஹே அப்புஜாக்ஷ! அங்க! லக்ஷ்மீதேவிக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததும், (1)அரண்யத்திலுள்ள ஜனங்களை (தனக்கு வேண்டிய) ப்ரியர்களாகவுடைய உம்முடையதுமான பாததலத்தை என்று தொட்டோமோ, என்று உம்மால் ஆனந்தமடையும்படியும் செய்யப் பட்டோமோ அன்றுதொடங்கி மற்றவர்கெதிரில் நிற்பதற்குங்கூட

(*) பாணிபாதம் முதலிய இந்திரியங்களின் ப்ரவிருத்தியானது மனோநீனமாகவிருக்கிறது. மனதோ உன்னால் அபஹரிக்கப்பட்டுவிட் டது. ஆகவே நியந்தாவான மனதில்லாமல் நியம்யமான இந்திரியம் மட் டும் ஒரு வேலையையும் செய்யமாட்டாதென்பதை நீ அறியாததென்னே யோ? அறிந்திலோம் என்பது கருத்து.

(1) நீர் அரண்யவாஸிகளான ஜனங்களை (க்ஞானிகளை) ப்ரியர்களா கக்கொண்டவர். ஆனதுபற்றி நாங்களும் அரண்யவாஸிகளாகையால் எம் கவிடமும் உமக்கு ப்ரீதியிருக்கும் என்றநம்பிக்கையால் என்று உமது சர ணத்தைத் தொட்டோமோ அன்றுதொடங்கி வேறு எந்தப் பொருளிலும் எங்கள் மனம் செல்லவில்லை என்று கருத்து.

त्वयाऽभिरमिता वत पारयामः ॥ ३६ ॥ श्रीयत्पदाम्बुजरजश्चकमे तुलस्या
लब्धापि वक्षसि पदं किल भृत्यजुष्टम् । यस्याः स्ववीक्षणकृतेऽन्यसुरप्र-
यासस्तद्वद्द्वयं च तव पादरजः प्रपन्नाः ॥ ३७ ॥ तन्नः प्रसीद वृजिनार्दन
तेऽहिमूलं प्राप्ता विसृज्य वसतीस्त्वदुपासनाशाः । त्वत्सुन्दरस्मितनिरीक्ष-
णतीव्रकामतप्तात्मनां पुरुषभूषण देहि दास्यम् ॥ ३८ ॥

வீஷ்யலகாவூதமுகம் தவ குண்டலஸ்ரீகண்டஸ்தலாஹரசுபம் ஹஸிதாவலோ-
கம் । ததாபயம் ச பூஜதண்டயுதம் விலோக்ய வக்ஷ: ஸ்ரீயைகரமணம் ச பவாம்

முடியாதவர்களாகவிருக்கின்றோம். இது வெகு கஷ்டமன்றோ? (36) எந்த ஸ்ரீதேவியாரின் வீக்ஷணம் தமக்கேற்படவேண்டுமென மற்ற தேவர்கள் பாடுபடுகின்றனரோ அந்த ஸ்ரீதேவியானவள் மார்பில் சத்துருவற்ற ஸ்தானத்தை அடைந்தவளாக இருந்தபோதிலுங்கூட துளலியாகிற சக்களத்தியுடன் கூட (1) பக்தர்களால் ஸேவிக்கப் பட்டதான உமது பாதாரச் சந்த தூளியை எக்காரணத்தால் ஆசைப் படுகின்றாளோ அதே காரணத்தால் நாங்களும் உமது பாததூளியைச் சரண்புகுந்தவர்களாக இருக்கின்றோம். (37) ஆகவே துக்கத்தைப் போக்கும் ஹே புருஷபூஷண! உமது பஜனத்திலேயே ஆசையையுடையவர்களும், வீடுகளைவிடுத்து (யோகிகள் போல) உமது பாதமூலத்தையடைந்தவர்களான எங்கள் விஷயத்தில் அருள்புரிவீராக. உமது அழகிய புன்சிரிப்புடன் கலந்த பார்வையி னாலேற்பட்ட தீவ்ரமான காமத்தினால் தாபத்தையடைந்த சித்தமுள் ளவர்களான எங்களுக்குத் தாஸ்யத்தை (சரண கைங்கரியத்தை) த் தருவீராக. (38) குண்டலங்களின் சோபைநிறைந்த கண்ணங்களுள்

(1) பூஜ்யம் என்பது மூலம், எல்லாப்பக்தர்களும் ப்ரீதியுடன் அதைச் சேவிக்கின்றனர் என்றேற்பட்டது. ஆகவே அந்த உமது பாத தூளியானது மிக்க ஸௌபாக்கியமுள்ளது என்பது நிச்சயமாகிறது. இல் லேயேல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியானவள் பிறர் போட்டியின்றி உம்முடைய மார்பில் வாஸத்தையடைந்தபோதிலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது, ஒருபக் கத்தில் சக்களத்தியான துளவி, எல்லாப் பக்கத்திலும் பக்தர்கள் என இவ்வீதம் பலவிதப்போட்டி நிறைந்திருந்தபோதிலுங்கூட அதில் ஆசைப் பட இடமேது? என்பது கருத்து.

वास्यः॥ ३९ ॥ का स्यङ्ग ते कलपदायतमूर्च्छितेन संमोहितार्यचरितान्न
चलेत्त्रिलोक्याम् । त्रैलोक्यसौभगमिदं च निरीक्ष्य रूपं यद्गोद्विजद्रुममृगाः
पुलकान्यविभ्रन् ॥४०॥ व्यक्तं भवान्वजभयार्तिहरोऽभिजातो देवो यथादि-
पुरुषः सुरलोकगोप्ता । तन्नो निधेहि करपङ्कजमार्तिबन्धो तप्तस्तनेषु च
शिरस्सु च किंकरीणाम् ॥ ४१ ॥ श्रीशुक उवाच—इति विष्णुवितं तासां

ளதும், கீழுதட்டில் தேனையுடையதும், சிரிப்புடன் கூடின பார்வை
யையுடையதுமான சுருட்டை மயிர்களால் மறைக்கப்பட்ட உமது
முதத்தைபும், (ஆஸ்ரிதர்களுக்கு) அபயதானஞ்செய்கின்ற இரண்டு
புஜ தண்டங்களையும், ஸ்ரீதேவி ஒருத்திக்கு சந்தோஷத்தைத் தரு
கின்ற மார்பையும் கண்ணூற்று நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்களாக
வாகிவிட்டோம். (39) ஹே அங்க! பசுக்கள், பசுதிகள், மரங்கள்,
மான்கள் கூட எதனால் மயிர்க்கூச்சலை அடைந்தனவோ அந்த உம்
முடைய மிக்க இனிமைவாய்ந்த பதங்களையுடைய (1)நீண்ட ராகா
லாப பேதத்தினால் நன்கு மோஹத்தையடைந்த முவ்வுலகிலு
முள்ள எந்த (2)ஸ்திரீதான் முவ்வுலகுக்கும் அழகைத் தரத்தக்க
இந்த ரூபத்தையும் கண்ணாற்கண்டு நிஜதர்மத்தினின்றும் (3)சலிக்
காதிருப்பாள். (40) ஹே ஆர்த்தபந்தோ! ஆதிபுருஷனும் சுரலோக
ரக்ஷகனுமான வாமனனாக முன்னர் எவ்விதமவதரித்திரோ அவ்வித
மே கோகுலவாவிகளின் பயம், கஷ்டம் இவற்றைப் போக்க
வேண்டி அவதரித்திருக்கின்றீர். இதரிஸ்சிதம். ஆனதுபற்றி உமது
கரகமலத்தை கிங்கரிகளான எங்களுடைய தாபத்தையடைந்த *ஸ்த
னங்களிலும், தலைகளிலும் வைத்து அருள்புரிவீராக என்றனர் (41)

(1) இதை ஸங்கீதமுறையில் நீண்டகாலம் கார்வை கொடுத்துப்
பாடுதல் என்பர். (2) புருஷர்களே கர்மத்யாகம் செய்யுங்கால் ஸ்திரீகள்
வீஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (3) உம்மைச் சூசிப்பிக்கின்ற
சுப்த சிவனமாத்திரத்திருலேயே முவ்வுலகிலுமுள்ள ஜீவர்களுக்கு நிஜ
தர்ம த்யாகமானது யுத்தமாக இருக்கும்பொழுது இந்த உம்முடைய ஸ்வ
ரூபதர்சனமுமேற்பட்ட பிறகு கர்மங்கள் விலகுவதில் என்னதடை என்
பது கருத்து. * ஹிருதயத்தில் கையை வைத்து வெளிக்கினம்பும் உயி
ரை நிறுத்தியும், இம்மாதிரி உங்களை உபேக்ஷிப்பதில்லை எனத் தலையில
டித்து ப்ரமாணஞ்செய்தும் தரவேண்டும் என்றனர் என்பது கருத்து.

श्रुत्वा योगेश्वरेश्वरः। ग्रहस्य सदयं गोपीरात्मारामोऽप्यरीरमत ॥ ४२ ॥
ताभिः समेताभिस्त्वारचेष्टितः प्रियेक्षणोत्कुलमुखीभिरच्युतः। उदारहास-
द्विजकुन्ददीधितिर्व्यरोचतेणाङ्ग इवोडुभिर्वृतः॥ ४३ ॥ उपगीयमान उद्रायन्व

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வர
னான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்விதம் அவர்களின் தற்போதமற்ற புலம்ப
லைக்கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு தையயுடன் கூடியிருக்கும்படி தான்
ஆத்மா ராமனாயினும் (பிறவற்றினுலானந்தத்தை யடையவேண்டியவ
னாக இல்லாவிடினும் கூட) அவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்.
(அதாவது:—அவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தாரேயன்றி அதனால்
பகவானுக்கு எவ்வித சந்தோஷமுமுண்டாகவில்லை என்பது பொ
ருள்.) (42) ப்ரியனான பகவானுடைய (1) ஈக்ஷணத்தினால் மலர்ந்த
முகத்தையுடையவர்களும், வந்து கூடினவர்களுமான அந்தக் கோப
ஸ்திரிகளினால் சூழப்பட்டவரும், உதாரமான (ஆழந்தகருத்தமைந்த)
சேஷடிதத்தையுடையவரும், உதாரமான மந்தஹாஸத்திலும், பற்க
ளிலும் முல்லைப் பூவினது போன்ற காந்தியையுடையவருமான
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நக்ஷத்திரங்களினால் சூழப்பட்ட சந்திரன்போல
விளங்கினார். (43) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோபிகைகளினால் ராகம், ஸ்வ
ரம், தாளம் இவற்றுடன் அதிகம் கானஞ்செய்யப்பட்டுக்கொண்டும்,
அவற்றுக்கேற்பத் தானும் கானஞ்செய்துகொண்டும், கோபவனிதை
(ஸ்திரீ) களின் நூறு * யூதங்களின் நடுவிலிருந்துகொண்டும்,

(1) ப்ரியனுடைய ஈக்ஷணத்தினால் இவர்கள் முகம் மலர்ந்தது என்
றதிலிருந்து चन्द्र सूर्यौ च नेत्रे (சந்திரனும், சூரியனும் பகவானுடைய
நேத்திரங்கள்) என்றபடி பகவானுடைய சூர்யாத்மகமான ஒரு நேத்திரத்
தினால் கோபிகைகளின் முகாரவிந்தமானது மலர்ந்தது என்றும், மற்ற
ஒரு நேத்திரமான சந்திரனுடையதுபோன்ற ரூபத்தினால் அங்கு விளங்
கினார் என்றும் கருத்தது. இதனின்றும் ஸம்பூர்ண விராட்ரூபத்துடன்
விளங்கினார் என்பது பெறப்பட்டது.

*“अवृद्धं दशकोटीनामेकं भवति शैलजे । दशार्धुदं भवेद्यूथमिति संख्याविदो विदुः॥
ஒரு பத்துக்கோடி கொண்டது அர்ப்புதமென்றும், பத்து அற்புதம்
கொண்டது ஒரு யூதம் என்றும் சொல்லப்படும்” என்றவசனப்படி நூறு
கோடி ஸ்திரீகளுடன் கூட என்று பொருள் என வந்தேரீய வியாக்கியா

நிதாஸதயூயப:। மாலா விஸ்வஜயந்தி வ்யவரன்மண்டயன்வனம் ॥ 88 ॥ நயா:
புலினமாவிதய கோபிபிஹிமவாலுகம்। ரேமே தத்தரலானந்தகமுதாமோதவாயுநா
॥ 89 ॥ வாகுபசாரபரிரம்மகராலகோகிவிஸ்தநாலமனநர்மனவாபாதி:।
ஃவேல்யாஸவலோகஹஸிதேர்வஜசுந்நரிணாமுத்தம்மயவ்ரதிபதி ரமயாஸ்கார ॥ 90 ॥
ஏவ் மகவத: க்ருணாலூதமானா மஹாத்மன:। ஆத்மான் மேநிரே ஸ்விணா மாநிந்யோ
ஸம்யதிக் ஸுவி ॥ 91 ॥ தாஸா ததஸௌமகமத் வித்ய மான் ச கేశவ:।
ப்ரஸமய ப்ரஸாதய த்ரேவான்ரதயித ॥ 92 ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे रासकीड्यायं

कृष्णान्तर्धानं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

—२३५—

†வைஜயந்தி என்ற மாலையைத் தரித்துக்கொண்டும், பிருந்தாவனத்
தைச்சோடையுள்ள தாசுச்செய்துகொண்டும் ஸஞ்சரித்துவந்தார். (44)
பனிபோல் குளுமையான பொடி. மணலையுடைய யமுனையின் மணத்
திட்டில் கோபிகைகளுடன் கூட ப்ரவேசித்து அந்தநதியினால் கூத்
தாடுகின்றன போல் தோற்றுகின்றனவும், மலர்ந்தனவுமான ஆம்
பல் புஷ்பங்களின் வாஸனையையுடைய காற்றினால் சந்தோஷித்தார்.
(45) கைகளை நீட்டுதல், ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளல், கைகளி
னால் (அவர்களின்) சுருட்டை மயிர், துடை, நீயி (எக்குமுடிச்சு)
ஸ்தனம் இவற்றைத்தொடல், பரிஹாஸம் செய்தல், நகங்களின்
நுனிகளைப் பதிப்பித்தல் இவற்றினாலும், கிளையாட்டான அவலோக
னங்கள் புன்சிரிப்புகள் இவற்றினாலும், கோபஸ்திரீகளுக்கு ரதிபதி
யை (காமத்தை) கிருத்தி செய்துகொண்டு அவர்களைச் சந்தோஷிக்
கச் செய்தார். (46) இவ்விதம் மஹாத்மாவும் (முக்தியைத் தருகின்
றவரும்) பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடமிருந்து அடையப்பட்ட
வெகுமானத்தை யுடையவர்களான கோபிகைகள் அஹம்பாவங்
கொண்டவர்களாய் (ஒவ்வொருவரும்) பூமியிலுள்ள ஸ்திரீகளுக்
குள் தன்னை மேம்பட்டவராக எண்ணினார். (47) ஸ்ரீகிருஷ்ணன்

னத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. † ஐந்து நிமிஷம் புஷ்பங்களால்
கட்டப்பட்ட மலை வைஜயந்தி எனப்படும்.

அவர்களுடைய அந்த ஸௌபாக்கிய மதத்தையும், உஹங்காரத்தையும் சண்ணுற்று அதைப் போக்கவேண்டியும், பின்னர் அனுக்கி ஹிக்கவேண்டியும் அந்த மணத்திட்டிலேயே பறைந்துவிட்டார்.

இவ்விதம் பூர்வீகம்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில் ராஸ்கீர்டையில் கிருஷ்ணந்தார்த்தானமென்ற இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

गोपीजनाय कथितं नियमावसाने

मारोत्सवं त्वमथ साधयितुं प्रवृत्तः ।

सान्द्रेण चान्द्रमहसा शिशிரीकृताशे

प्रापूरयो मुरलिकां यमुनावनान्ते ॥ २८६ ॥

(1-ரை) अथ=பிறகு नियमावसाने=காத்யாயனியினது ஆர்ச் சனரூபமான நியமத்தின் முடிவில் गोपीजनाय=கோபிகைகளுக்கு கथितम्=சொல்லப்பட்ட मारोत्सवम्=காமஜயரூபமான திருநாளே साधयितुम्=நடத்துவதற்குவேண்டி प्रवृत्तः=தொடங்கின त्वम्=நீர் सान्द्रेण=நெருக்கமான चान्द्रमहसा=சந்திரனது காந்தியினால் शिशिरीकृताशे=குளுமையாக்கப்பட்ட திக்குகளையுடைய यमुनावनान्ते=யமுனைக்கரையிலுள்ள காட்டின் நடுவில் मुरलिकाम्=வேணுவை प्रापूरयः=வாசிக்கத்தொடங்கினீர். (286) (௭-று)

संमूर्च्छनाभिरुदितस्वरमण्डलाभिः

संमूर्च्छयन्तमखिलं भुवनान्तरालम् ।

त्वद्वेणुनादमुपकर्ण्य विभो तरुण्य-

स्तत्तादृशं कमपि चित्तविमोहमापुः ॥ २८७ ॥

(1-ரை) विभो!=ஹேகிருஷ்ண! उदितस्वरमण्डलाभिः=உண்டு பண்ணப்பட்ட ஸ்வரமண்டலங்களை=ஸ, ரி, க மாதி ஏழு ஸ்வரங் களை யுடையவைகளான संमूर्च्छनाभिः=ஆரோஹாவரோஹ ரூபங் களான கார்வைகளினால் अखिलम्=ஸமஸ்தமான भुवनान्तरालम्=புவ னப்ரதேசத்தையும், संमूर्च्छयन्तम्=மயங்கச்செய்கின்றதான त्वद्वेणुना- दम्=உமது வேணுநாதத்தை आकर्ण्य=கேட்டு तरुण्यः=புவதிகளான

கோபஸ்திரீகள் तत्तादृशम्=அப்போர்ப்பட்ட (அதாவது: சொல்லவியலாத) कमपि चित्तविमोहम्=ஒருவிதமான மன மயக்கத்தை அபு: = அடைந்தனர். (287) (எ-று)

ता गेहकूयनिरतास्तनयप्रसक्ता:

कान्तोपसेवनपराश्र सरोरुहाक्ष्य: ।

सर्वं विसृज्य मुरळीरवमोहितास्ते

कान्तारदेशमयि कान्ततनो समेता: ॥ २८८ ॥

(ப-ரை) गेहकूयनिरता:=விட்டு வேலைகளிலீடுபட்டவர்களும், तनयप्रसक्ता:=புத்திராதிதகளிடத்தில் பற்றையடைந்தவர்களும், कान्तोपसेवनपराश्र=கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்கின்றவர்களுமான ता:=அந்த सरोरुहाक्ष्य:=கோபஸ்திரீகள் अयि कान्ततनो!=அழகிய சரீரமுள்ள ஹே கிருஷ்ண ! ते=உமது मुरळीरवमोहिता:=வேணுவின் சப்தத்தினால் மோஹத்தையடைந்தவர்களாகவாகி सर्वम्=தாம் இயற்கையிலீடுபட்டிருந்தயாவையும் विसृज्य=விடுத்து कान्तारदेशम्=காட்டுப்பிரதேசத்தை समेता:=அடைந்தனர். (288) (எ-று)

काश्चिन्निजाङ्गपरिभूषणमादधाना

वेणुप्रणादमुपकर्ण्य कृतार्धभूषा: ।

त्वामागता ननु तथैव विभूषिताभ्य-

स्ता एव संरुचिरे तव लोचनाय ॥ २८९ ॥

(ப-ரை) निजाङ्गपरिभूषणम्=தமது அவயவங்களில் ஆபரணத்தை आदधाना:=தரித்துக்கொண்டு काश्चित्=சிலர் वेणुनादम्=வேணுவின் சப்தத்தை उपकर्ण्य=கேட்டு त्वाम्=உம்மைக்குறித்து आगता:=ஒடிவந்தனர். (काश्चित्=சிலர்) कृतार्धभूषा:=அணியப்பட்ட பாதி ஆபரணங்கடையுடையவர்களாகவாகி तथैव=அப்படியே வேணுநாதத்தைக்கேட்டு त्वाम्=உம்மைக்குறித்து आगता:=ஒடிவந்தனர். ननु=ஹே கிருஷ்ண ! विभूषिताभ्य:=பூர்ணலங்காரஞ் செய்துகொண்டவர்களைக்காட்டிலும் ता एव=பாதி அலங்காரம் செய்துகொண்டவர்களே तव=உம்முடைய लोचनाय=கண்ணுக்கு संरुचिरे=நன்கு பிடித்தனர்.

हारं नितंबभुवि काचन धारयन्ती

काञ्चीञ्च कंठभुवि देव समागता त्वाम् ।

हारित्वमात्मजनस्य मुकुन्द तुभ्यं

व्यक्तं वभाष इव मुग्धमुखी विशेषात् ॥ २९० ॥

(ப-ரை) காசன=ஒரு கோபஸ்திரியானவள் நிதம்புவி=இடுப் புப் பிரதேசத்தில் ஹரம்=முத்தாஹாரத்தை ஧ாரயந்தி=தரித்துக் கொண்டும், காசுமி=ஒட்டியாணத்தை கந்தம்புவி=கழுத்துப் பிரதேசத் தில் ஧ாரயந்தி=தரித்துக்கொண்டும் தேவ!=ஹேகிருஷ்ண! த்வம்=உம் மை சமாஸ்தா=அடைந்தாள். சுகுந்த!=ஹேமுகுந்த! முகமுலி=அழ கிய முகமுள்ள அவள் ஆத்மஜனஸ்ய=தனது இடைக்கு விசேபா= அதிகமாக ஹர்த்வம்=ஹாரமுள்ள தன்மையை (மனதைக்கவரும் தன்மையை) நுஸ்யம்=உமக்கு வ்யக்தம்=தெளிவாக வபாப இவ=சொன் னுள் போலிருந்தது. (290) (எ-று)

காசிக்குச் புனர்சஜிதகஞ்சுலிகா

வ்யாமோஹத: பரவதூமிரலக்ஷ்யமாஸா ।

த்வாமாயயௌ நிரூபமப்ரணயாதிமார-

ராஜ்யாபிஷேகவிதயே கலசிதரேவ ॥ 291 ॥

(ப-ரை) காசிபுன: =ஒரு ஸ்திரீயோ குச்சு=ஸ்தனத்தில் அசஜி- தகஞ்சுலிகா=போட்டுக்கொள்ளப்படாத கஞ்சுகத்தையுடையவளாக வும், வ்யாமோஹத: =மிக்க மயக்கத்தினால் பரவதூமி: =வேறு ஸ்திரீகளி னால் அலக்ஷ்யமா=பார்க்கப்படாதவளாகவுமாகி நிரூபமப்ரணயாதிமார- ராஜ்யாபிஷேகவிதயே=ஒப்பற்ற ப்ரணயத்தின் (ப்ரீதியின்) ஆதிக்கியமா கிற ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காக கலசிதரேவ=குடத் தைத்தாங்கி வருபவள்போல த்வம்=உம்மைக்குறித்து ஆயயௌஒடி வந்தாள். (291) (எ-று)

காசிக்குகில நிரேதுமபாரயந்ய-

ஸ்தவாமேவ தேவ ஹ்ருதயே சுஹ்ருத விபாவ்ய ।

தேஹ் விதூய பரசிதஸுஹ்ருதமேகம்

த்வாமாவிஷந் பரமிமா நநு தந்யதந்யா: ॥ 292 ॥

(ப-ரை) தேவ!=ஹே கிருஷ்ண! காசிக்குகில=சில கோபிகை களோ குகா=வீட்டிலிருந்து நிரேதும்=வெளிவருவதற்கு அபாரயந்ய: = முடியாதவர்களாய் த்வமேவ=உம்மையே ஹ்ருதயே=மனத்தில் சுஹ்ருதம்= கெட்டியாக விபாவ்ய=தியானித்துக்கொண்டு தேஹம்=சரீரத்தை விதூய= விட்டு பரசிதஸுஹ்ருதம்=சச்சிதானந்தருபரும் பகம்=ஒப்பற்றவரும், பரம்=காரணபூதருமான த்வம்=உம்மை ஆவிஷந்=அடைந்தனர். இமா நநு=இவர்களன்றோ தந்யதந்யா: =மிக்கப் பாக்கியம் பெற்றவர்கள்.

जारात्मना न परमात्मतया स्मरन्त्यो
 नार्यो गताः परमहंसगतिं क्षणेन ।
 तत्त्वां प्रकाशपरमात्मतनुं कथञ्चि-
 चित्ते वहन्नमृतमश्रममश्नुवीय ॥ २९३ ॥

(ப-ரை) **परमात्मतया**=பரமாத்மரூபத்தினால் **न=**ஸ்மரிக்காமல்
जारात्मना=சோரபுருஷ ரூபத்தாலேயே **स्मरन्त्यः**=வினைக்கின்றவர்க
 னும், **नार्यः**=ஸ்திரிகளுமான இவர்கள் **क्षणेन**=சுடினத்துக்குள் **परम-
 हंसगतिम्**=பரமஹம்ஸர்களான ஸன்னியாலிகளினால் **अद्वैत**யத்
 தகுந்த கதியை (**मुक्ति**யை) **गताः**=அடைந்துவிட்டனர். **तत्**=
 ஆனதுபற்றி **प्रकाशपरमात्मतनुम्**=பரகடனஞ்செய்யப்பட்ட பரம்ஹ
 ஸ்வரூபத்தையுடையவரான **त्वाम्**=உம்மை **चित्ते**=மனத்தில் **कथञ्चित्**=
 வெகு ஸ்ரமத்துடன் **वहन्**=தியானிக்கின்றவனாய் **अश्रमम्**=கஷ்ட
 மின்றி **अमृतम्**=மோக்ஷத்தை **अश्नुवीय**=அடைவேனாக. (293)

अभ्यागताभिरभितो ब्रजसुन्दरीभि
 मुग्धस्मितार्द्रवदनः करुणावलोकी ।
 निस्सीमकान्तिजलधिस्त्वमवेक्ष्यमाणो
 विश्वैकहृद्य हर मे परमेश रोगान् ॥ २९४ ॥

(ப-ரை) **विश्वैकहृद्य**!=உலகில் மிக்க அழகுவாய்ந்தவரான
परमेश!=ஹே பரமேசு! **मुग्धस्मितार्द्रवदनः**=அழகிய புன்சிரிப்பினால்
 பிரகாசிக்கின்ற முகத்தையுடையவரும், **करुणावलोकी**=கருணையுடன்
 பார்க்கின்றவரும், **निस्सीमकान्तिजलधिः**=எல்லையற்ற கார்திக்குச்
 சமுத்திரமானவரும், **अभितः**=சுற்றிலும் **अभ्यागताभिः**=வந்து கூடி
 வவர்களான **ब्रजसुन्दरीभिः**=கோபஸ்திரீகளினால் **अवेक्ष्यमाणः**=பார்க்
 கப்படுகின்றவருமான **त्वम्**=நீர் **मे**=என்னுடைய **रोगान्**=ரோகங்களை
हर=போக்குவீராக. (294) (எ-று)

இவ்விதம் ராஸகீர்டையில் கோபிகைகளின் பகவத்ஸமீபகமன
 வர்ணனமென்ற அறுபத்தைந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

उपयातानां सुदृशां कुसुमायुधवाणपातविवशानाम् ।
 अभिवाञ्छितं विधातुं कृतमतिरपि ता जगाथ वाममिव ॥ २९५ ॥

(ப-ரை) उपयातानाम्=அருகில் வந்தவர்களும், कुसुमायुधवाण-
पातविवशानाम्=மன்மதனுடைய பாணபாதத்தினால் தன்னிலையற்ற
வர்களுமான सुदृशाम्=கோபஸ்திரீகளுடைய अभिवाञ्छितम्=விரும்பப்
பட்ட மாறோத்ஸவத்தை विधातुम्=செய்வதற்கு कृतमतिरपि=
செய்யப்பட்ட புத்தியையுடையவராயினுங்கூட वाममिव=ப்ரதிகூ
லம்போல जगाथ=சொன்னீர். (295) (எ-று)

गगनगतं मुनिनिवहं धावयितुं जगिथ कुलवधूधर्मम् ।

धस्यं किल ते वचनं कर्म तु नो निर्मलस्य विश्वास्यम् ॥ २९६ ॥

(ப-ரை) गगनगतम्=ஆகாசத்திலிருக்கின்ற मुनिनिवहम्=முனித்
கூட்டத்தை धावयितुम्=கேட்கச்செய்யவேண்டி कुलवधूधर्मम्=குல
ஸ்திரீகளின் தர்மத்தை जगिथ=சொன்னீர். ते=உம்முடைய वचनं
खलु=வார்த்தையோ धस्यम्=தர்மத்தைவிட்டு விலகாததேயாகும்.
किन्तु=ஆனால் निर्मलस्य=எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்ற உம்முடைய
कर्म=காரியமானது नो विश्वास्यम्=நம்பக்கூடியதன்று. (296)

குறிப்பு—கோபிகைகளுக்குச் செய்த குலஸ்திரீ தர்மோபதே
சத்தை நாங்கள் ஏற்கிறோம். நீ அஸங்கனும், ஆனதுபற்றியே நிர்
மலனுமாகையால் இவர்களுடன் செய்யும் மார லீலோத்ஸவத்தால்
உனக்கு எவ்வித தோஷமும் வந்துவிடாது என்பது நிர்ஸயமாக
விருக்க இவர்களை உபேக்ஷித்தல் என்ற உனது காரியத்தைமட்டும்
பக்தர்களான நாங்கள் நம்பமாட்டோம். கூண்காலமேனும் பக்தர்
களை யுபேக்ஷித்ததிவிருந்து பக்தபரிபாலனத்துக்குவேண்டி நீ செய்
யும் காரியத்தில் நாங்கள் ஸந்தேஹங்கொள்ளும்படியாகவே தானி
ருக்கிறது என்பது கவியின் கருத்து.

आकर्ण्य ते प्रतीपां वाणीमेणीदृशः परं दीनाः ।

मा मा करुणासिन्धो परित्यजेत्यतिचिरं विलेपुस्ताः ॥ २९७ ॥

(ப-ரை) ताः=அந்த एणीदृशः=கோபஸ்திரீகள் प्रतीपाम्=ப்ரதி
கூலமான वाणीम्=வார்த்தையை आकर्ण्य=கேட்டு परम्=மிகவும்
दीनाः=கலங்கினமனதுடையவர்களாய் हे करुणासिन्धो!=ஹே கரு
ணைக்கடலே! मा मा परित्यज=எங்களை விட்டுவிடாதீர் விட்டுவிடாதீர்
इति=என अतिचिरम्=வெகுகாலம் विलेपुः=அழுதுகொண்டு புலம்பி
னார். (297) (எ-று)

तासां रुदितैर्लपितैः करुणाकुलमानसो मुरारे त्वम् ।

ताभिः समं प्रवृत्तो यमुनापुलिनेषु काममभिरन्तुम् ॥ २९८ ॥

(ப-ரை) மூராரே=முரணைக்கொன்ற ஹே கிருஷ்ண! த்வம்=நீர், தாசாம் = அந்தக் கோபிகைகளுடைய ருதितை:= அழுகைகளினாலும், லபितை:=வார்த்தைகளினாலும், करुणाकुलमानसः=ஏற்பட்ட கருணையினால் கலங்கின மனதுள்ளவராய் தாभिस्समम्=அவர்களுடன் கூட யமுनापुलिनेषु = யமுனையின் மணல்களில் कामम्=வேண்டியவளவு अभिरन्तुम्=மீப்பதற்குநேண்டி. प्रवृत्तः=பரவிருத்தத்தீர். (298)

चन्द्रकरस्यन्दलसत्सुन्दरयमुनातटान्तवीथीषु ।

गोपीजनोत्तरीयैरापादितसंस्तरां न्यपीदस्त्वम् ॥ २९९ ॥

(ப-ரை) த்வம்=நீர், चन्द्रकरस्यन्दलसत्सुन्दरयमुनातटान्तवीथीषु=சந்திரகிரணத்தின் த்ரவத்தினால் விளங்குகின்றவைகளும், सुन्दरமுமான யமுனையின் கரையோரங்களிலுள்ளவீடங்களில் गोपीजनोत्तरीयैः=கோபிஜனங்களின் ஸ்தனோத்தரீயங்களினால் आपादितसंस्तराः=அமைக்கப்பட்ட மேல் விரிப்பையுடையவராய்க்கொண்டு न्यपीदः=உட்கார்ந்தீர். (299) (எ-று)

सुमधुरनमालापैः करसंग्रहणैश्च चुंवनोल्लासैः ।

गाढालिङ्गनसङ्गैस्त्वमङ्गनालोकमाकुलीचकूपे ॥ ३०० ॥

(ப-ரை) த்வம்=நீர், सुमधुरनमालापैः=மிக்க இனிமையான விளையாட்டு வார்த்தைகளினாலும், करसंग्रहणैश्च=கைகளைப்பிடித்தல்களினாலும், चुंवनोल्लासैः=உல்லாஸங்களான முத்தமிடுதல்களினாலும், गाढालिङ्गनसङ्गैः=கெட்டியாகத் தழுவிக்கொள்ளல், பாலும் ஜலமும் போல அங்கங்களுடன் அங்கங்களைச் சேர்த்தல் இவைகளினாலும், अङ्गनालोकम्=ஸ்திரீ ஸமுஹத்தை அகுலிச்சகூபை=கலக்கவிட்டீர் (உம் மயமாக்கவிட்டீர்.) (300) (எ-று)

वासोहरणदिने यद्वासोहरणं प्रतिश्रुतं तासाम् ।

तदपि विभो रसविवशस्वान्तानां कान्तसुभ्रुवामदधाः ॥ ३०१ ॥

(ப-ரை) விமோ!=ஹே கிருஷ்ண! वासोहरणदिने=வஸ்திராபஹாரதினத்தில் यत्=எந்த वासोहरणम्=நிதம்பப்போதேசத்தினின்றும் வஸ்திரத்தைப்போக்குதல் प्रतिश्रुतम्=பரதிகாணசெய்யப்பட்டதோ तदपि=அதையும் रसविवशस्वान्तानाम् = ஸம்போகரஸத்திலீடுபட்ட

மனதுடையவர்களுக்கும், கान्तसुध्वाम्=அழகிய புருவமுள்ளவர்களு
மான தாசாம்=அவர்களுக்கு அடதா: =செய்து முடித்தீர். (301)

कन्दलितघर्मलेशं कुन्दमृदुस्मेरवक्त्रपाथोजम् ।

नन्दसुत त्वां त्रिजगत्सुन्दरमुपगूह्य नन्दिता बालाः ॥ ३०२ ॥

(ப-ரை) கन्दலிததர்மலேசம் = உண்டான அற்பவியர்வையை
யுடையவரும், குந்தமூதுஸ்மேரவக்ரபாதுஜம் = குந்த = முல்லைப்புஷ்பம்
போன்ற மூதுஸ்மேர=மந்தஹாஸத்தையுடைய வக்ரபாதுஜம்=முகா
வந்தத்தையுடையவரும், த்ரிபுவனசுந்தரம்=பு வ்வுலகுக்குள்ளும் மிக்க
அழகுள்ளவருமான த்வாம்=உம்மை உபகூஹ்ய=தழுவிக்கொண்டு வாலா:=
கோபிகைகள் நந்திதா:=பரமானந்தத்தையடைந்தனர். (302)

विरहेष्वङ्गारमयः शृङ्गारमयश्च सङ्गमेपि त्वम् ।

नितरामङ्गारमयस्तत्र पुनस्सङ्गमेऽपि चित्रमिदम् ॥ ३०३ ॥

(ப-ரை) த்வம்=நீர் விரஹேபு=விரஹகாலங்களில்=விட்டுப்பிரிந்த
காலங்களில் அங்காரமய: = நெருப்புக்கொப்பானவராகவும் சங்கமே =
சேர்ந்தகாலத்தில் ஶங்காரமய: =சிருங்காரமயமாகவும் அபி=இருந்த
போதிலுங்கூட தத்ரு புன: =அவர்கள் விஷயத்திலோ சங்கமே:அபி=சேர்ந்த
காலத்திலுங்கூட நிராம்=மிகவும் அங்காரமய: =நெருப்புக்கொப்பான
வராக ஆனீர். இதம்=இது சித்ரும்=ஆர்ச்சரியமாகவே இருந்தது. (303)

குறிப்பு—ஸங்கமத்தில் சிருங்காரமயனாகவுள்ள நீ இவர்கள்
விஷயத்தில் மட்டும் ஸங்கமத்தில் அங்காரமயனாக=நெருப்புக்கொப்
பானவனாக ஆனாய் என்பது ஆர்ச்சரியமன்றோ என்பது கருத்து.
ஆனால் நிராம்அங்காரமய: என்றவிடத்தில் நிராம் அங்காரமய: என
முன்று பதங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு தத்ரு சங்கமே=அச்சமயமேற்
பட்ட சேர்க்கைகாலத்தில் ஹே அங்காரமே கருஷ்ண! அவர்களை நிர-
ராம்=மிகவும் அங்காரமய: =மிக்கச்செய்தீர் எனப்பொருள் கொள்ள
வேண்டும். (எ-று)

राधातुङ्गपयोधरसाधुपरीरंभलोलुपात्मानम् ।

आराधये भवन्तं पवनपुराधीश शमय सकलगदान् ॥ ३०४ ॥

(ப-ரை) பவனபுராதிஷ! =ஹே குருவாயூரில்வலிக்குமீச! ரா
தாதுங்கபயோதரஸாதுபரீரம்பலுலுபாதுமானம்=புரீராதையின் பெருத்தஸ்தனங்
களை நன்கு ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளுவதில் ஆவல்கொண்ட

अथ त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अन्तर्हिते भगवति सहस्रैव व्रजाङ्गनाः। अतप्यंस्त-
मचक्षाणाः करिष्य इव यूथपम् ॥ १ ॥ गत्यानुरागस्मितविभ्रमेक्षितैर्मनो-
रमालापविहारविभ्रमैः। आक्षिप्तचित्ताः प्रमदा रमापतेस्तास्ता विचेष्टा

மன்னுள்ளவரான **भवन्तम्** = உம்மை **आराधये** = தியானிக்கிறேன்.
सकलगदान् = எல்லா ரோகங்களையும் **शमय** = போக்கி அருள்புரிவீராக.

இவ்விதம் ராஸ்கீர்டையில் கோபிகைகளுக்கு பகவானால்
செய்யப்பட்ட தர்மோபதேசவர்ணனமும், யமுனாத்தீரத்தில்
பகவானுடன் கூட விஹாரவர்ணனமுமென்ற
அறுபத்தாறுவது தசகம் முற்றிற்று.

मुपपत्तावतु अत्तिर्यायम्.

(अ-क) त्रिंशे विरहसन्तप्तगोपीभिः कृष्णमार्गणम् ।
उन्मत्तचन्ननियतं भ्रमन्तीभिर्वने वने ॥ १ ॥

(க-ரை) ஒவ்வொரு காடுகோரும் பித்துப்பிடித்தவர்கள்போல
நிலையற்றுச் சுற்றுகின்றவர்களும், விரஹதாபத்தையடைத்தவர்களு
மான கோபஸ்திரீகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தேடும் முறை இந்த முப்ப
தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—பகவான் உடனேயே அந்தர்த்தா
னத்தையடைந்தனும் கோபஸ்திரீகள் தங்கள் கூட்டத்தலைவனான
ஆண் யானையைக்காணாத பெண் யானைகள்போல அவரைக்காணாத
வர்களாய் தாபத்தை அடைந்தனர். (1) லக்ஷ்மீகாந்தனான ஸ்ரீகிருஷ்
ணனுடைய நடைபிணமும், ப்ரேமை, மந்தஹாஸம் இவைமூலமேற்
பட்ட வீனாயாட்டான வீக்ஷணங்களினாலும், மனத்தைக் கவரு
கின்ற வார்த்தைகள், கீர்டைகள், மற்றும்முள்ள லீலைகள் இவற்றின
லும் இழுக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களான கோபஸ்திரீகள்
அவரிடத்திலேயே *ஆத்மபாவத்தையடைந்தவர்களாய் (அவரது)

* பொதுவாய் எவன் எந்தத் தேவதையைபுராவிக்கின்றானோ
அவன் “அந்தத் தேவதையேதான் நான். நானேதான் அந்தத் தேவதை”

जगृहस्तदात्मिकाः ॥ २ ॥ गतिस्मितप्रेक्षणभाषणादिषु प्रियाः प्रियस्य
प्रतिरूढमूर्त्यः। असावहं वित्यबलास्तदात्मिका न्यवेदिषुः कृष्णविहार
विभ्रमाः॥ ३ ॥ गायन्त्य उच्चैरमुमेव संहता विचिक्क्युरुन्मत्तकवद्वनाद्वनम्।
पप्रच्छुराकाशवदन्तरं बहिर्भूतेषु सन्तं पुरुषं वनस्पतीन् ॥ ४ ॥ दृष्टो वः
कश्चिदश्वत्थं प्लक्षं न्यग्रोधं नो मनः। नन्दसूनुर्गतो हृत्वा प्रेमहासावलोकनैः
॥ ५ ॥ कश्चित्कुरवकाशो कनागपुन्नागचम्पकाः। रामानुजो मानिनीनामितो

அந்தந்த லீலைகளோத் தாங்களும் நடத்திக்காட்டினர். (2) மேலும் பகவத்ப்ரியர்களான கோபிகைகள் ப்ரியனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய நடை, சிரிப்பு, பார்வை, வார்த்தை முதலியவற்றில் தன்மயப்பட்ட மூர்த்தியையுடையவர்களாக வானதுபற்றி கிருஷ்ணனுடையது போன்ற கரீடாவிலாஸத்தையுடையவர்களாகவும், கிருஷ்ணதாதாத் மியத்தையடைந்தவர்களாகவுமாகி “ஹே அபலைகளே! இந்த நானே இந்தக் கிருஷ்ணனாகவிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். (3) மேலும் அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு இந்தக் கிருஷ்ணனையே உறத்துப்பாடுகின்றவர்களாய் *பித்துக்கொண்டவர்கள் போல ஒரு காட்டினின்றும் மற்றொருகாட்டில் தேடினர். ஆகாசம் போல ப்ராணிகளிடத்தில் உள்ளில் புருஷரூபமாகவும், வெளியில் காலரூபமாகவும் நிறைந்து நிற்கும் ஸ்ரீகோபாலனை அருகிலுள்ள மரங்களைப் பார்த்துக் கேட்கத்தொடங்கினர். (4) ஹே (1)அய்ய வத்த!, ஹே (2)ப்லக்ஷமாமே!, ஹே ஆலமாமே! ப்ரேமையுடன் கூடின மந்தஹாஸங்களினால் விளங்குகின்ற பார்வைகளினால் எங்களுடைய மனதைக்கொள்ளுகொண்டுபோன கிருஷ்ணன் உங்களால்

என அந்தத் தேவதாத்மபாவத்தையடைந்தால் அல்லாது உபாஸ்ய தேவ தா ஸாக்ஷாத்காரரூபமான பலனையடையமாட்டான் என உபாஸனா சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஆகவே இந்தக்கோபிகைகளும் அம்மாதிரியாகவே பகவத்தாதாத்மபாவத்தையடைந்து அவரிடம்சுடுபட்டனர். அதனற்றான் இவர்களுக்குப் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமேற்பட்டது என்று கருத்து.

* वृहन्निष्ठैरेति यं बालोन्मत्तपिशाचवत्=ப்ரம்ஹநிஷ்டன் பாலன் போலும், பித்தன் போலும், பிசாசம் போலும் திரிவான் என்ற ப்ரம்ஹநிஷ்டரின் நிலை இதனாலுபதேசிக்கப்பட்டது.

(1) அராமரம். (2) இரளி என்ற மரம்.

वर्षहरस्मितः॥ ६ ॥ कश्चित्तुलसि कल्याणि गोविन्दचरणप्रिये । सह त्वा-
ऽलिकुलैर्विभ्रद्दृष्टेऽतिप्रियाऽच्युतः॥ ७ ॥ मालव्यदर्शि वः कश्चिन्मल्लिके
जाति यूथिके । प्रीतिं वो जनयन्यातः करस्पशेन माधवः॥ ८ ॥ चूतप्रिया-
लपनसासनकोविदारजस्वकविल्वकुलाम्रकदम्बनीपाः । येऽन्ये परार्थ-
भवका यमुनोपकुलाः शंसन्तु कृष्णपदवीं रहितात्मनां नः॥ ९ ॥ किं ते

பார்க்கப்பட்டதுண்டா? (5) ஹே மருதாணி மாமே! அசோக
மாமே!, புன்னாசை மாமே!, சம்பக மாமே! அஹங்காரமுள்ள
ஸ்திரீகளின் கொழுப்பைப் போக்குகின்ற புன்சிரிப்பையுடைய பல
ராமன் தம்பி இங்கு வந்ததண்டா? (6) கோவிந்தனுடைய சர
ணத்தில் ப்ரியமுள்ளவனும், கல்யாணியுமான ஹேதுளலி! உனக்கு
அதிகம் ப்ரியமானவனும், ஜனதுபற்றியே (உன்னிடமுள்ள) வண்
டுக்கட்டங்களுடன் கூட உன்னைத் தரிக்கின்றவனுமான அச்யுதன்
பார்க்கப்பட்டானா? (7) ஹே மாலதி!, ஹே மல்லிகே!, ஹே
ஜாதி!, ஹே யூதிகே! தனது கரஸ்பர்சத்தினால் உங்களுக்கு ப்ரீதி
யை உண்டுபண்ணவேண்டி வந்த மாதவன் உங்களால் பார்க்கப்பட்
டானா? (8) (*)ஹே சூத!, ஹே ப்ரியால!, ஹே பனஸி! (பலா
மரம்), ஹே அஸன!, ஹே கோவிதார!, ஹே ஜம்பு! (நாகமரம்),
ஹே அர்க்க!, ஹே பில்வ!, ஹே வகுள!, ஹே ஆம்ர!, ஹே
கதம்ப!, ஹே நீப! பிறர்க்குவேண்டிப் பிறனியையடைந்தனவும்,
(1)யமுனையின் கரையிலுள்ளவருமான மற்றுமுள்ள எந்த மரங்க
ளுண்டோ ஹே அந்த மரங்களே! மனஸ்ஸை இழந்தவர்களான
எங்களுக்குக் கிருஷ்ணன் போனவழியைச்சொல்லுங்கள்.(9) *ஹே
பூமி! உன்னால் செய்யப்பட்ட தவம் என்னை? நீ கேசவனுடைய

(*) 5-வது சுலோகத்தொடங்கி 9-வது சுலோகம் முடியவுள்ள 5
சுலோகங்களில் கோபிகைகளால் அழைத்துக் கேட்கப்படும் மரங்களுள்
பிரவித்தமான சில மரங்களின் பெயரைமட்டுமே எழுதியிருக்கிறோம்.
(1)இதனால் நீங்கள் தீர்த்தவாஸஞ் செய்பவர்களானதுபற்றி உண்மையை
மறைக்கமாட்டார்கள் எனக் கோபிகைகள் எண்ணினர் என்பது கருத்து.
*பூமியில் ஆங்காங்கு புற்கள் முளைத்திருப்பதைக்கண்டு கோபாலனுடைய
சரண ஸம்பந்தத்தாலுண்டான மயிர்க்கூச்சலென வெண்ணிக்கொண்டு
அந்த மயிர்க்கூச்சலுக்குக் காரணத்தைப் பலவாறு ஊஹிக்கின்றனர்.

कृतं क्षिति तपो वत केशवाह्निस्पर्शोत्सवोत्पुलकिताङ्गहैर्विभासि । अप्य-
ह्निसंभव उरुक्रमविक्रमाद्वा आहो वराहवपुः परिरम्भणेन ॥ १० ॥

अप्येणपन्त्युपगतः प्रिययेह गात्रैस्तवन्दशां सखि सुनिर्वृतिमच्युतो
वः। कान्ताङ्गसङ्गकुचकुङ्कुमरञ्जितायाः कुन्दस्रजः कुलपतेरिह वासि गन्धः
॥ ११ ॥ बाहुं प्रियांस उपधाय गृहीतपद्मो रामानुजस्तुलसिकालिकुलैर्मदा-
न्धैः। अन्वीयमान इह वस्तरवः प्रणामं किं वाभिनन्दति चरन्प्रणयाव-

சரண ஸம்பந்தத்தாலுண்டான ஸந்தோஷத்தையுடையவளாய் அங்
கத்தில் பூனாத்தவற்றினால் ரோமாஞ்சத்தை(மயிர்க்குச்சலை)அடைந்
தவளாகக் காணப்படுகின்றனையே? இந்த ஸந்தோஷமானது இப்
பொழுதேற்பட்ட ஸ்ரீகேசவனுடைய சரணஸம்பந்தத்தாலேற்பட்ட
தா? அல்லது த்ரிவிக்கமனுடைய அடிவைப்பாலுண்டானதா? அல்
லது வராஹ சரித்தினுடைய ஆலிங்கனத்தினாலுண்டானதா? (10)
ஹே மானின் பதந்யே! ஹே ஸகி! (அழகிய) முகம், கை இவற்றி
னால் உங்களுடைய கண்களுக்கு நல்ல திருப்தியைக் கொடுத்துக்
கொண்டு அச்யுதன் தனக்குப்பிடித்த நாயகியுடன் கூட உங்கள்
ஸம்பம் வந்ததுண்டா? கார்தை (பிடித்த நாயகி) யினுடைய அங்க
ஸங்கத்தினாலும், அவளுடைய குசகுங்குமங்களினாலும் சிவப்பாகச்
செய்யப்பட்ட குலபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய குந்தப்பூமாலை
யின் மணமானது இங்கு வீசுகின்றதே? (11) *ஹே (*)தருக்க
களே! ஒருகையில் தாமரஸபுஷ்பத்தைக் கிரஹித்துக்கொண்டும்,
மற்றொரு கையை ப்ரியையான நாயகியினுடைய தோளில் போட்
டுக்கொண்டும், துளவிகளிலிருக்கின்ற மதாந்தங்களான வண்டுக்
கூட்டங்களினால் பிந்தொடரப்பட்டவராய்க்கொண்டும், இங்கு ஸஞ்
சரித்த ராமாநுஜனான கிருஷ்ணன் உங்களுடைய நமஸ்காரங்களோ
ப்ரணயாவலோகங்களினால் ஸந்தோஷித்ததுண்டா? (12) வனஸ்

* பழங்களின் சுமையினால் தலைவணங்கின மரங்களோக்கண்டு அவை
கிருஷ்ணனைக்கண்டு வணங்கி இருக்கவேண்டுமென எண்ணிக்கொண்டு
ப்ரியையான நாயகியுடன் அவருடைய நடையை ஊழிக்கின்றவர்களாய்
அம்மரங்களைப்பார்த்துக் கேட்கத்தொடங்குகின்றனர். (*) அசுவத்தம்
முதலிய மரங்கள் ப்ரணம ப்ரதக்ஷிணைகளினால் ஜீவர்களை ஸம்ஸாரத்தி
னின்றும் தாண்டிப்படி செய்வனபற்றி அவை தாவ: எனப்படும்,

லோகैः॥ १२ ॥ पृच्छतेमा लता बाहूनप्याश्रिष्टा वनस्पतेः। नूनं तत्करज-
स्पृष्टा विभ्रयुत्पुलकान्यहो ॥ १३ ॥ इत्युन्मत्तवचो गोप्यः कृष्णान्वेषणका-
तराः। लीला भगवतस्तास्ता ह्यनुचक्रुस्तदात्मिकाः॥ १४ ॥ कस्याश्रित्पूता
नायन्त्याः कृष्णायन्यपिवत्स्तनम्। तोकायित्वा रुदत्यन्या पदाहन् शकटा-
यतीम् ॥ १५ ॥ देत्यायित्वा जहारान्यामेका कृष्णार्भभावनाम्। रिङ्गयामास
काप्यङ्गी कर्पन्ती घोषनिःस्वनैः॥ १६ ॥ कृष्णरामायिते हेतु गोपायन्त्यश्च
काश्चन। वरसायतीं घृती चान्या तत्रैका तु वकायतीम् ॥ १७ ॥ आहूय
दूरगा यद्वत्कृष्णस्तमनुवर्ततीम्। वेणुं कणन्तीं क्रीडन्तीमन्याः शंसन्ति

பதியினுடைய (மரத்தினுடைய) கீளைகளாகிற (கைகளை) ஆலிங்க
னஞ்சொய்து (சுத்திக்) கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் கொடிகளையும்
கேளுங்கள். இவை மயிர்க்குச் சலித் தரிக்கின்றன. ஆனதுபற்றி
அவருடைய நகங்களினால் தொடப்பட்டவைகளேயாகும் என்பது
நிர்ஸயம். இதுவெகு ஆர்ச்சரியமாகும். (13)

இவ்விதம் பித்துப்பிடித்தவனுடைய வார்த்தையையுடையவர்க
ளான கோபிகைகள் கிருஷ்ணனைத்தேடுவதனால் மிக்கக் கலங்கின
வர்களாய்க்கொண்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ண தாதாத்மியத்தையடைந்தவர்க
ளாய்க்கொண்டும், பகவானுடைய அந்தந்த லீலைகளை அனுகரணஞ்
செய்தனர். (அவ்விதமே தாங்களும் செய்து காட்டினர்.) (14) பூத
னைமைப் போலவானவளான ஒரு கோபிகையினுடைய ஸ்தனத்தை
கிருஷ்ணனைப் போலவானவளான மற்றொருத்தி குடித்தாள். மற்
றொருவர் குழந்தையைப் போலவானவளாய் கத்திக்கொண்டு சக
டம் போலவான ஒருத்தியைக் காலாலுதைத்தாள். (15) ஒருத்தி
அஸ்வனைப்போலவாகி குழந்தையான கிருஷ்ணபாவனையுள்ள மற்
றொருத்தியை உயரத்தூக்கினாள். ஒருத்தி கால்களை இழுத்துக்
கொண்டு சலங்கைகளின் சப்தங்களுடன் தவிழ்ந்து சென்றாள். (16)
இரண்டு ஸ்திரிகள் கிருஷ்ணனாகவும், ராமனாகவும் ஆயினர். சிலர்
கோபாலர்களாகவாயினர். அவர்களுள் மற்றொருத்தி வத்ஸன்போல
வானவளை அடித்தாள். ஒருத்தி பகன் போலவானவளை அடித்தாள்.
(17) கிருஷ்ணன் எப்படி வெகுதூஞ்சென்ற பசுக்களைக் கூப்பிடு
வானோ அப்படி அவனைப்போல அனுகரிப்பவளும், வேணுவை

साध्विति ॥१८॥ कस्याश्चित्स्वभुजं न्यस्य चलन्त्याहापरा ननु । कृणोऽहं पश्यत गतिं ललितामिति तन्मनाः ॥ १९ ॥ माभैष्ट वातवर्षाभ्यां तत्प्राणं विहितं मया । इत्युत्तवैकेन हस्तेन यतन्त्युन्निदधेऽम्बरम् ॥ २० ॥ आरुहौक-
पदाक्रम्य शिरस्याहापरां नृप । दुष्टाहे गच्छ जातोऽहं खलानां ननु दण्ड-
धृक् ॥ २१ ॥

तत्रैकोवाच हे गोपा दावाग्निं पश्यतोऽह्वणम् । चक्षूंष्याश्वपिदध्वं वो
विधास्ये क्षेममञ्जसा ॥ २२ ॥ वद्वान्यया स्रजा काचित्तन्वी तत्र उलूखले ।
भीता सुहृक् पिधायास्यं भेजे भीतिविडम्बनम् ॥ २३ ॥ एवं कृष्णं पृच्छ-
माना वृन्दावनलतास्तरून् । व्यचक्षत वनोद्देशे पदानि परमात्मनः ॥ २४ ॥

வாசிப்பவனும், விளையாடுபவனுமான ஒருத்தியை மற்ற ஸ்திரீகள்
நல்லது நல்லது எனப்புகழ்ந்தனர். (18) மற்றொருத்தி ஒரு ஸ்திரீ
யினிடத்தில் தனது புஜத்தை வைத்து நடந்துகொண்டு கிருஷ்ண
னிடஞ்சென்ற மனமுள்ளவளாய் ஹே கோபிகே! நான் கிருஷ்
ணன் எனது அழகிய நடையைப்பாருங்கள் என்றாள். (19) காற்று
மழை இவைகளினால் பயத்தையடையாதீர். அவற்றினின்றும் ரக்ஷ
ணமானது என்னால் செய்யப்பட்டுவிட்டது என்று சொல்லி முயற்சி
செய்கின்றவளாய் ஒரு கையினால் உத்தரீய வஸ்திரத்தை உயரத்
துாக்கினாள். (20) ஹேந்ருப! ஒருத்தி காலினால் மிதித்துக்கொண்டு
தலையிலேறி மற்றொருத்தியைப்பார்த்து ஹே துஷ்டனா பாம்பே!
ஓடிப்போய்விடு. துஷ்டர்களைச் சிசுவிக்க நான் அவதரித்து விட்டே
னன்றோ? என்றாள். (21) அப்பொழுது ஒருத்தி ஹே கோபாலர்
களே! பயங்கரமான காட்டுத்தியைப்பாருங்கள். கண்களை சீக்கிரம்
மூடிக்கொள்ளுங்கள். விரைவில் உங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்
யப்போகின்றேன் என்று சொன்னாள். (22) அப்பொழுது ஒருத்தி
வேறொருத்தியினால் உரலில் மாலையினால் கட்டப்பட்டவளாய் அழ
கிய கண்களையுடைய முகத்தை மூடிக்கொண்டு பயந்தவள்போல
நடித்தாள். (23)

இவ்விதம் பிருந்தாவனத்திலுள்ள கொடிகளிடத்திலும் மரங்க
ளிடத்திலும், கிருஷ்ணனைக்கேட்டுக்கொண்டு வனப்பிரதேசத்தில்
பரமாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அடிவைப்புக்களைக் கண்ட

पदानि व्यक्तमेतानि नन्दसूनुर्महात्मनः। लक्ष्यन्ते हि ध्वजाम्भोजवज्राङ्गश-
यवादिभिः॥ २५ ॥ तैस्तैः पदैस्तत्पदवीमन्विच्छन्त्योऽग्रतोऽवलाः। वध्वाः
पदैः सुपृक्तानि विलोषयार्ताः समब्रुवन् ॥ २६ ॥ कस्याः पदानि चैतानि
याताया नन्दसूनुना। असंयस्तप्रकोष्ठायाः करेणोः करिणा यथा ॥ २७ ॥
अनयाराधितो नूनं भगवान्हरिरीश्वरः। यन्नो विहाय गोविन्दः प्रीतो याम-
नयद्रहः॥ २८ ॥ धन्या अहो अमी आत्यो गोविन्दाङ्गुजरेणवः। यान्त्रहेशो
रमा देवी दधुर्मूर्ध्यघनुत्तये ॥ २९ ॥ तस्या अमूनि नः क्षोभं कुर्वन्त्युच्चैः
पदानि यत्। यैकापहृत्य गोपीनां रहो भुङ्क्तेऽच्युताधरम् ॥ ३० ॥ न
लक्ष्यन्ते पदान्यत्र तस्या नूनं तृणाङ्कुरैः। खिद्यत्सुजाताङ्गितलामुन्नित्ये

னர்.(24) இந்த அடிகள் த்வஜரேகை, அம்போஜரேகை, வஜ்மரேகை, அங்குசரேகை, யவரேகை முதலியவற்றுடன் அன்றோ காணப்படுகின்
றன. ஆனதுபற்றி (இவை) மஹாத்மாவான நந்தபுத்திரனுடையன
வேயாகும். (25) அந்தந்த அடிகளினால் அவருடைய வழியைத்தேடு
கின்றவர்களான ஸ்திரீகள் எதிரில் மிக்கத்தெளிவான ஸ்திரீயினு
டைய பதங்கடோக்கண்டு கஷ்டத்தையடைந்தவர்களாய்ச் சொல்லத்
தொடங்கினர். (26) ஆண் யானையுடன் செல்லும் பெண் யானை
போலத் தோளில் வைக்கப்பட்ட கை நுனியையுடையவளும், நந்த
குமாரனுடன் சென்றவளுமான எவளுடைய அடிகள் இவைகள்.
(27) யாதுகாரணத்தினால் கோவிந்தன் நம்மைவிடுத்துப் பிரிதியுள்ள
வனாய் எவனோ ரஹஸ்யத்தில் அழைத்துச்சென்றானோ (அதனால்) இவ
ளால் பகவானும் ஈஸ்வரனுமானஹரியானவர் ஆரதிக்கப்பட்டிருக்க
வேண்டுமென்பது நிர்ஸயம். (28) ஹே தோழிகளே! எவற்றை
ப்ரம்ஹதேவனும், பரமசிவனும், ரமாதேவியும் பாபத்தைப்போக்க
வேண்டி தலையில் தரிக்கின்றனரோ இந்த கோவிந்தசரணாவிரந்த
தூளிகள் மிக்கப் பரிசுத்தங்களன்றோ? என்னவாப்ஸரியம் பாருங்
கள். (29) எக்காரணத்தினால் எந்த ஒருத்திமட்டும் கோபிகைக
ளுக்குச் சொந்தமான அச்யுதனுடைய அதரத்தை ஏகாந்தமாக
அனுபவிக்கின்றாளோ அக்காரணத்தினால் அவளுடைய இந்த அடி
கள் நமக்கு அதிகமான கலக்கத்தைத் தருகின்றன. (30) இங்கு
அவளுடைய பதங்கள் காணப்படவில்லை. புற்களின் முனையினால்

ப்ரேயஸீ ப்ரியஃ॥ ௩௧ ॥ (ஐமான்யதிகமந்நானி பதானி வஹதோ வஹுமீ । கோப்யஃ பஷ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய ஞாராக்ரான்தானி காமினஃ॥ ௧ ॥) அந்ராவரோபிதா கான்தா புஷ்பஹேதோர்மஹாத்மனா । அந்ர ப்ரஸூனாவத்யஃ ப்ரியார்தே ப்ரேயஸா க்ருதஃ । ப்ரபதாக்ரமணே பதே பஷ்யதாஸ்சகலே பதே ॥ ௩௨ ॥ கేశப்ரஸாத்யநம் த்வந்ர காமின்யாஃ காமினா க்ருதம் । தானி சூட்யதா கான்தாமுபவிஷ்மிஹ ஧்ருவம் ॥ ௩௩ ॥ ரேமே தயா சாத்மரத அத்மாராமோ஽ப்யக்ஷணிடதஃ । காமினாம் தர்ஷயந்தேய்யம் ஸ்ரீணாம் சைவ துராத்மதாம ॥

இத்யேவ் தர்ஷயந்த்யஸ்தாஸ்த்ரேஸ்தோப்யோ விசேதஸஃ । யாம் கோபீமநயத்க்ருணோ விஹாயான்யாஃ ஸ்ரீயோ வநே ॥ ௩௪ ॥ சா ச மேனே ததாத்மானம் வரிபுஷ்ம் சர்வயோஷி-

கஷ்டப்படுகின்ற அழகிய பாததலத்தையுடைய நாயகியை ப்ரியானுன கிருஷ்ணன் தூக்கியிருக்கிறான் நிர்ஸயமிது. (31) (ஹே கோபிகைகளே ! காமியும் ஸ்திரீயைச்சுமக்கின்றவனுமான கிருஷ்ணனுடைய இந்த அடிகள் சுமையினால் அழுத்தப்பட்டனவாகவும், அதிகம் ஆழத்திலுள்ளனவாகவுமிருக்கின்றன பாருங்கள். மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனால் கார்த்தையானவள் புஷ்பத்துக்குவேண்டி இங்கு இரக்கப்பட்டிருக்கிறாள்) இவ்விடத்தில் ப்ரியானுன கிருஷ்ணனால் ப்ரியானுக்குவேண்டி புஷ்பம் பரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துனிக்கால்களினால் ஊன்றப்பட்டனவும், முழுப்பாதமும் படாதனவுமான இந்த அடிகளைப்பாருங்கள். (32) இவ்விடத்தில் காமியான கிருஷ்ணனால் காமினியான ஸ்திரீயுக்குத் தலையில் பின்னல் போடப்பட்டிருக்கிறது. கார்த்தைக்குத் தலைப்பின்னல் போடும் கிருஷ்ணன் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கவேண்டுவது நிர்ஸயம். (33) தன்னிடத்திலேயே ரமிப்பவனும், ஆத்மாராமனும், ஸ்திரீகளின் விஹையாட்டுக்கு வசப்படாதவனுமாயினுங்கூட காமனையுள்ள புருஷர்களின் தைன்யத்தை (தாழ்மையை) யும், ஸ்திரீகளுடைய கெட்ட ஸ்வபாவத்தையும் காண்பிக்கவேண்டி அவளுடன் கூட இங்கு ரமித்திருக்கிறான். (34)

என இவ்விதம் காண்பித்துக்கொண்டு அந்தக் கோபிகைகள் அறிவிழந்தவர்களாய் ஸஞ்சரித்தனர். கிருஷ்ணன் மற்ற ஸ்திரீகளை விட்டுவிட்டு எந்தக் கோபிகையைக் காட்டில் அழைத்துச் சென்றாரோ, அந்த ஸ்திரீயானவள் “ஆசைப்படுகின்ற கோபிகைகளைவிடுத்து என்னையே ப்ரியானு இவர் யாதுகாரணத்தால் ஸேவிக்கிறாரோ அக்

ताम् । हित्वा गोपीः कामयाना मामसौ भजते प्रियः ॥ ३६ ॥ ततो गत्वा
वनोद्देशं दृष्ट्वा केशवमब्रवीत् । न पारयेऽहं चलितुं नय मां यत्र ते मनः
॥ ३७ ॥ एवमुक्तः प्रियामाह स्कन्ध आरुह्यतामिति । ततश्चान्तर्दधे कृष्णः
सा बभूवन्वतप्यत ॥ ३८ ॥ हा नाथ रमणप्रेष्ठ कासि कासि महाभुज । दास्या
स्ते कृपणाया मे सखे दर्शय सन्निधिम् ॥ ३९ ॥ श्रीशुक उवाच—अन्विच्छ
न्त्यो भगवतो मार्गं गोप्यो विदूरतः । ददृशुः प्रियविश्लेषमोहितां दुःखितां
सखीम् ॥ ४० ॥ तथा कथितमाकर्ण्य मानप्राप्तिं च माधवात् । अवमानं
च दौरात्माद्विस्मयं परमं ययुः ॥ ४१ ॥ ततोऽविशन्वनं चन्द्रयोक्त्वा याव-
द्विभाष्यते । तमः प्रविष्टमालङ्घ्य ततो निववृतुः हरेः ॥ ४२ ॥ तन्मनस्का

காரணத்தினால் தனது சரீரத்தை எல்லா ஸ்திரீகளுக்குள்ளும் சிறந்த
தாகவெண்ணினான். (35-36) பிறகு வனப்பிரதேசத்தையடைந்து
கொழுப்புக்கொண்டவளான ஸ்திரீயானவள் ஸ்ரீகேசவனைப்பார்த்து
“நடக்கச்சக்தியற்றவளாக இருக்கிறேன், எவ்விடத்தில் உன்மனது
செல்லுகிறதோ அவ்விடத்துக்கு என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போ”
என்றாள். (37) இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவராய் தோளில் ஏறிக்
கொள் என ப்ரியையைச் சொன்னார். அவள் தோளிலேறத்தொடங்
குங்கால் கிருஷ்ணன் மறைந்தார். அந்த ஸ்திரீ தாபத்தையடைந்
தாள். (38) ஹே நாத! ஹே ரமண! எங்கிருக்கின்றனை? ஹே
மஹாபுரு! ஹே ப்ரேஷ்ட்ட! எங்கிருக்கின்றனை?. ஒன்றுமறியாத
வளும், உனது தாலியுமான எனக்கு ஹே ஸகே! ஸன்னிதியைக்
காட்டு என்றாள். (39) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—பகவானுடைய
வழியைத்தேடிச் செல்லுகின்ற கோபிகைகள் ப்ரியான பகவானு
டைய பிறதலால் மோஹத்தையடைந்தவளும், துக்கத்தையடைந்த
வளுமான தோழியை அருகில் கண்டனர். (40) மாதவனிடமிருந்து
மரியாதை கிடைத்ததையும், தனது கெட்டஸ்வபாவத்தினால் அவ
மானம் கிடைத்ததையும் அவள் சொல்லக்கேட்டு மேலான ஆய்சரி
யத்தையடைந்தனர். (41) பிறகு அவளுடன் கூடவே சந்திரனு
டைய சந்திரிகையானது எதுவரைத்தெளிவாய் அறியப்படுகிறதோ
அதுவரை காட்டில் பிரவேசித்தனர். இருள் சூழ்ந்ததைக் கண்
னுற்று பகவானைத் தேடுவதைவிட்டுத் திரும்பினர். (42) அவரி

स्तदालापास्तद्विषेष्टस्तदात्मिकाः। तद्गुणानेव गायन्त्यो नात्मागाराणि
सस्मरुः॥ ४३ ॥ पुनः पुलिनमागत्य कालिन्ध्याः कृष्णभावनाः। समवेता
जगुः कृष्णं तदागमनकाङ्क्षिताः॥ ४४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाह्णे रासक्रीडायां
कृष्णान्वेषणं नाम त्रिंशोऽध्यायः॥ ३० ॥

अथ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

गोप्य ऊचुः—जयति तेऽधिकं जन्मना व्रजः श्रयत इन्दिरा शश्व-
द्वन्न हि । दयित दृश्यतां दिक्षु तावकास्त्वयि धृतासवस्त्वां विचिन्वते ॥१॥

டம் சென்ற மனமுள்ளவர்களாகவும், அவர் விஷயமான வார்த்தை
யையே பேசுகின்றவர்களாகவும், அவர் போலவேசேஷ்டிக்கின்றவர்
களாகவும், அவருடன் தாதாத்தியத்தை யடைந்தவர்களாகவுமாகி
அவருடைய குணங்களையே கானஞ்செய்கின்றவர்களாய்த் தமது
சரீரங்களையோ வீடுகளையோ நினைத்தார்களில்லை. (43) திரும்பவும்
யமுனையின் மணல்திட்டையடைந்து அவருடைய ஆகமனத்தில்
கிருப்பங்கொண்டவர்களாகவும் கிருஷ்ணபாவனையுள்ளவர்களாகவு
மாகி ஒரே கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் குறித்துக்
கானஞ்செய்யத் தொடங்கினர். (44) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் ராஸகரீடையில் கிருஷ்ணன்வேஷணமென்ற
முப்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) एकत्रिंशे निराशास्ताः पुनःपुलिनमागताः ।

कृष्णमेवानुगायन्त्यः प्रार्थयन्ते तदागमम् ॥ १ ॥

(க-ரை) அந்தக் கோபஸ்திரீகள் ஆசையொழிந்தவர்களாய்த்
திரும்பவும் யமுனையின் மணல்திட்டையடைந்து கிருஷ்ணனையே

शरदुवाशये साधुजातसत्सरसिजोदरश्रीमुषा दृशा । सुरतनाथ तेऽशुक्-
दासिका वरद निम्नतो नेह किं वधः॥ २ ॥ विपजलाप्ययाद्व्यालराक्षसा-

பாடிக்கொண்டு அவரதவரவை வேண்டுகின்றனர் என இந்த முப்
பத்தொன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீகோபிகைகள் சொல்லுற்றனர். — இயற்கையிலமைந்த
தையுள்ள ஹே கிருஷ்ண! உமது அவதாரத்தினால் கோகுலமா
னது அதிகமாக (வைகுண்டத்தைக் காட்டிலுங்கூட மேன்மையுடையதாக) விளங்குகிறது. (உமது பத்நியாரான) லக்ஷ்மீயானவள்
*இங்கன்றோ வந்து ஆஸ்ரயிக்கிறாள். (கோகுலம் முழுதும் லக்ஷ்மீ
கடாக்ஷம் பெற்று ஸந்தோஷத்தையடையும்பொழுது) உம்மைச்
சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் உம்மிடத்தில் வைக்கப்பட்ட உயிர்களை யுடையவர்களாய்க்கொண்டு திக்குகளில் உம்மைத் தேடுகின்றனர். ஆகவே இது பொருந்தியா என உம்மால் யோசித்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும். அல்லது தாங்கள் எங்களால் (*)காணப்படவேண்டும். அல்லது எங்களுக்கெதிரிலோடிவந்துவிடவேண்டும். அல்லது நாங்கள் தேடுவதும், தேடுவதாகச்சொல்லுவதும், லக்ஷ்மீ இங்குவந்து ஆஸ்ரயிக்கிறாள் என்பதும் உண்மைதானா? என்பதை நேரில் வந்து பார்க்கவேண்டும். (1) (தேட்டும் எனக்கென்னையென்பிரேல்?) ஹே சுரதநாத! ஹே வரத! நீர் சரக்காலத்திலுள்ள ஸாஸ்னவில் நன்குண்டான நல்ல தாமரஸு புஷ்பத்தினுடைய நடுவிலிருக்கின்ற சோபனையத்திருடுகின்ற கண்ணினால் இயற்கையிலடிமைப்பட்டவர்களான எங்களை அடிக்கின்றீரா? இதுவதமன்றோ? (2) மேலும்,

* வைகுண்டத்திலோ ஸ்ரீதேவியார் யாவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள். இங்கு அவளேவந்து கோகுலத்தை ஆஸ்ரயிப்பதுபற்றி வைகுண்டத்தைக்காட்டிலும் கோகுலம் மேம்பாடுடையது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டிமோ? (*) இந்த ஸமயத்தில் ஸ்வதந்திரைகளானப் பலர் பேசுவதால் இனிவரும் ஒவ்வொரு சுலோகங்களிலும் வேறு சிலர் சொல்லுகின்றனர் எனச்சேர்த்துப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். †ஆயுதத்தினுலடித்தால் தானு வதம். உமது கண்கள் எங்களது ப்ராணைகளைப் போக்குவதால் இதுவும் வதமாகத்தானாகும். ஆகவே உயிரையிழக்குந்தருணத்திலுள்ள எங்களை நேரில்வந்து பார்த்தால் போதுமானது என்பது கருத்து.

ஹ்யமாருதாஹ்யுதானலாந் । வृஷ்மயாந்மஜாஹிஷ்வதோபயாஹ்யம் தே வயம் ரக்ஷிதா
 முஹு: ॥ ३ ॥ ந ஸ்ரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் । விஸ-
 நஸாஸிதா விஷ்வஸுமயே ஸ்ரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 வுஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ ५ ॥ வ்ருஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ ६ ॥
 ப்ருஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ ७ ॥
 ப்ருஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ ८ ॥
 ப்ருஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ ९ ॥
 ப்ருஷ்ணபுரீஸுபிகாந்மநோ பவாநஸிலதேஹிநாமந்ராஹ்மக் ।
 நஸிதா ॥ १० ॥

ஹேரிகே! விஷ்வமயமான ஜலத்தினின்றுண்டான நாசத்தினின்
 றும், அகாசரஸிடமிருந்தும், பழையினின்றும், காற்றினின்றும்,
 இடியினின்றும், அரிஷ்டாசுரரஸிடமிருந்தும், வ்யோமன் என்ற
 ஆஸ்ரணிடமிருந்தும் மற்றுமுள்ள எல்லாப் பயத்தினின்றும் உம்
 பால் நாங்கள் அடிக்கடி ரக்ஷிக்கப்பட வில்லையோ? (3) * ஹே
 ஸகே! நீர்தோபிசையின் (யசோதையின்) புத்திரனன்று. ஸகல
 ஜீவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியே ஆவீர். ப்ரப்ருசத்தை வலால் ப்ரார்த
 திக்கப்பட்டவராய் ப்ரப்ருசத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி யாதவர்களின்
 குலத்தில் அவதரித்திருக்கின்றீர் என்பது நிஸ்சயம். (4) † ஹே
 யாதவஸ்ரேஷ்ட! ஹே காந்த! ஸம்ஸாரத்தினின்றுமுண்டான
 பயத்தினால் உமது சரணத்தை யடைந்தவர்களுக்கு அபயத்தைக்
 கொடுத்ததும், வேண்டுவனவற்றைத் தருகின்றதும், லக்ஷ்மீதேவி
 யின் கையைப் பிடித்ததுபான உமதுகராவிர்த்தத்தை எங்களு
 டைய தலையில் வைப்பீராக. (5) வ்ருஷ்ண ஜனங்களுக்கேற்படும்
 கஷ்டங்களைப் போக்குகின்றவரே! ஹேவீர்!, ஹேஸகே! சொந்த
 ஜனங்களின் கர்வத்தைப் போக்குகின்ற புன்சிரிப்பையுடையவரே!
 உமதுவேலைக்காரிகளான எங்களிடம் வாரும். அழகியதாமரஸ் புஷ்
 பம்போன்ற முகத்தை முதலில் ஸ்திரீகளான எங்களுக்குக் காட்
 டும். (6) வணங்கின ஜீவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்குவதும்,
 பசுங்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுவதும், லக்ஷ்மீதேவிக்கு இருப்

* ப்ரப்ருசத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி அவதரித்த நாங்கள் பக்தர்களான
 எங்களை உபேக்ஷிப்பது பொருந்தாது என இதனால் தெரிவிக்கின்றனர்.
 † ஆகவே உமது பக்தர்களான எங்களுடைய பின்வரும் நான்கு ப்ரார்த
 தனைகளையும் பூர்த்திசெய்துதரவேண்டுமென இதனால்வேண்டுகின்றனர்.

मृजं कृणु कुचेपु नः कृन्धि हृच्छयम् ॥ ७ ॥ मधुरया गिरा वल्गुवाक्यया
 बुधमनोदया पुष्करेक्षणा । विधिकरीरिमा वीर मुह्यतीरधरसीधुनाप्याय-
 स्व नः ॥ ८ ॥ तव कथामृतं तप्तजीवनं कविभिरीडितं कल्मषापहम् । श्रवण
 मङ्गलं श्रामदाततं भुवि गृणन्ति ते भूरिदा जनाः ॥ ९ ॥ प्रहसितं प्रिय
 प्रेमवीक्षणं विहरणं च ते ध्यानमङ्गलम् । रहसि संविदो या हृदिस्पृशः

பிடமானதும், காளியனுடைய படத்தில் வைக்கப்பட்டதுமான உன் முடைய சரணரவீரத்ததை எங்களுடைய ஸ்தனங்களில் வைப்பீராக மனத்தில் படுத்திருக்கும் மன்மதனை நாசஞ்செய்வீராக. (7) ஹேபுண்டரீகாசு! ஹேவீர! அழகியவாக்கியங்கடையுடையதும், வித்வான்களின் மனத்தையும் கவருகின்றதும், மிக்க இனிமையுள்ளதுமான உமதுவார்த்தையினால் மோஹத்தையடைகின்றவர்களும்கூட வேலைக்காரிகளுமான இந்த எங்களை அதராமுதத்தினால் பிழைப்பு மூட்டுவீராக. (8) * தாபத்தை யடைந்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்வதும், கனிகளினால் கொண்டாடப்பட்டதும், பாபத்தைப் போக்குவதும், கேட்டலால் மட்டும் மங்களத்தைத் தருகின்றதும் சாந்திரஸம் பொருந்தினதுமான உன்முடைய கதாமுதத்தை விரிவாக இருக்கும்படி பூமியிலுள்ள எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ அந்த ஜனங்கள் வேறுபிறவிகளில் வெகுதானஞ்செய்தவர்களாவர். அல்லது ஜீவிதத்தைக் கொடுத்தவர்களாவர். (*) (9)

ஹேப்ரிய! ஹேகுஹக! (எமாற்றக்காரனே!) உன்னுடைய மந்தஹாஸமும், ப்ரேமைநிறப்பின பார்வையும், தியானத்தினால் மங்களத்தைத்தரும் உன்னுடைய வினாயாட்டும் மனத்தில் பதியக்கூடியதும் ரஹஸ்யத்திலுள்ளதுமான ஸங்கேதலீலைகள் எவைகளுண்

* மேலும் உம்மை விட்டுப்பிரிந்ததும் எங்களுக்குமானம் ப்ராப்தமானது தான். ஆயினும் உமதுகதாமுதத்தைப் பானம்பண்ணிவைத்த புண்ணியவான்களினால் எமாற்றப்பட்டோம் என இந்தச்சுலோகத்தினால் சொல்லுகின்றனர்.

(*) எவர்கள் உமது கதையைச் சொல்லுகின்றனரோ அவர்களே அதிகம் புண்ணியவான்களாக இருக்கும்பொழுது உம்மை நேரில்பார்ப்பவரல்லாததில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே நாங்கள் பார்க்கும்படி நேரில்வரவேண்டும் என்பதுகருத்து.

कुहक नो मनः क्षोभयन्ति हि ॥ १० ॥ चलसि यद्वजाचारयन्पशुभलिन-
सुन्दरं नाथ ते पदम् । शिलतृणाङ्कुरैः सीदतीति नः कलिलतां मनः
कान्त गच्छति ॥ ११ ॥

दिनपरिक्षये नीलकुन्तलैर्वनरुहाननं विभ्रदावृतम् । घनरजस्वलं
दर्शयन्मुहुर्मनसि नः स्मरं वीर यच्छसि ॥ १२ ॥ प्रणतकामदं पद्मजार्चितं
धरणिमण्डनं ध्येयमापदि । चरणपङ्कजं शन्तमंच ते रमण नः स्तनेध्वर्षया
धिहन् ॥ १३ ॥ सुरतवर्धनं शोकनाशनं स्वरितवेणुना सुष्ठु चुम्बितम् ।
इतररागविस्मरणं नृणां वितर वीर नस्तेध्वरासृतम् ॥ १४ ॥ अदति

டோ அவைகளும் எங்களுடைய மனஸ்ஸைக் கலக்குகின்றனவே.
(10) ஹேநாத! காந்த! பசுக்களை மேய்க்கவேண்டி எப்பொழுதுகோ
குலத்தினின்றும் சலிக்கின்றனையோ அப்பொழுது தாமாஸ் புஷ்பத்
தைக் காட்டிலும் மெதுவான உன்னுடைய திருவடியானது நெல்
கதிற்களினாலும், புற்களினாலும், முளைகளினாலும் கஷ்டப்படுகின்
றதே எனவெண்ணி எங்கள் மனஸ் கலக்கத்தை யடைந்தது. (11)
ஹேவீர! நீயோ ஸாயங்காலத்தில் கறுத்தசுருட்டை மயிர்களாற்
சூழப்பட்டதும், அதிகமான புழுதிகளடர்ந்ததுமான முகாரவிர்த்தத்
தையுடையவனாய்க்கொண்டும் அதை அடிக்கடி காண்பித்துக்கொண்
டும் எங்களுடைய மனஸ்ஸில் காமத்தைக் கொடுத்தனை? (12)
ஹேரமண! ஆதிஹன்! வணங்கினவர்களுக்கு இஷ்டத்தைத் தரு
கின்றதும், ஸ்ரீதேவியாரால் பூஜிக்கப்பட்டதும், பூமிக்கு அலங்கார
மாகவானதும், ஆபத்தகாலத்தில் தியானிக்கத்தக்கதும் மிக்கச்சுகத்
தைத் தரத்தக்கதுமான உன்னுடைய சரணாவிர்த்தத்தை எங்களு
டைய ஸ்தனங்களில் வைப்பாயாக. (13) ஹேவீர! ஸுரதத்தை
விருத்தி செய்வதும், சோகத்தை நாசமாக்குவதும், சப்திக்கின்ற
வேணுவினால் நன்கு குடிக்கப்பட்டதும், மனிதர்களுக்கு வேறு
ஆசைகளை மறக்கச்செய்வதுமான உன்னுடைய அதராமுதத்தை
எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக. (14) * நீ எப்பொழுது பகலில்

* சுண்ணப்பொழுது கூட உண்ணப் பார்க்காவிடில் துக்கத்தையும்,
கண்டால் சுகத்தையும் அனுபவிக்கின்ற நாங்கள் ஸன்யாஸிகள்போல
ஸர்வஸங்கபரித்யாகஞ்செய்து உண்ணவந்தடைந்தோம். நீயோ எங்களை

यद्भवानहि काननं वृष्टिर्युगायते त्वामपश्यताम् । कुटिलकुन्तलं श्रीमुखं च ते
जड उदीक्षतां पद्मकृदृशाम् ॥ १५ ॥ पतिसुतान्वयभ्रातृवान्धवानति
विलङ्घ्य तेऽन्यच्युतागताः । गतिविदस्तवोद्गीतमोहिताः कितव योषितः
कस्यजेन्निशि ॥ १६ ॥ रहसि संविदं हृच्छयोदयं प्रहसिताननं प्रेमवीक्षणम् ।
बृहदुरः श्रियो धाम वीक्ष्य ते मुहुरतिस्पृहा मुह्यते मनः ॥ १७ ॥ ब्रजवनौ-
कसां व्यक्तिरङ्ग ते वृजिनहन्त्यलं विश्वमङ्गलम् । त्यज मनाक् नस्त्वत्स्पृ-
हात्मनां स्वजनहृद्भजां यन्निपूदनम् ॥ १८ ॥ यत्ते सुजात चरणाम्बुहं स्तनेषु

காட்டில் ஸஞ்சரித்தாயோ அப்பொழுது உன்னைப் பார்க்காத ப்ரா
ணிகளுக்கு அரைக்ஷணங்கூட ஒருயுககாலத்துக் கொப்பாகவாயிற்று.
(திரும்பவும் மாலையில் 6 விடுவருங்காலத்தில்) சுருட்டைபயிர்களை
புனைய உனது ஸ்ரீமுகத்தைத் தரிசிப்பவர்களின் கண்களுக்கு
ஹைமக்கொட்டையமைத்த ப்ரம்ஹதேவன் முட்டான் என்றே எண்
ணப்பட்டான். (15) ஹே ஏமாத்தக்காரனே! ஹே அர்யுத! பதி,
புத்திரன், அவர்களைச் சேர்ந்தவர், ஸ்ஹோதரன், பந்துக்கள் ஆகிய
யாவரையும் விட்டு உன்னுடைய பாட்டின் வழியை (அல்லது நீ
சென்றவழியை) அறிந்தகொண்டும், உனது உறத்தகானத்தினால்
மோஹத்தை யடைந்தவர்களாய்க் கொண்டும் உனது அருகில்வந்த
ஸ்திரிகளை இரவில் உன்னைத்தவிரவேறு எவன்தான் விட்டுவிடுவான்.
(16) மன்மதனையுண்டாக்குகின்ற ஏகாந்தத்திற்கெய்த ப்ரியவார்த்
தைகளையும், புன்சிரிப்புள்ள முகத்தையும், ப்ரேமைநிறைந்த பார்
வையையும், கெட்டித்தேவியாருக்கிருப்பிடமான அசண்ட உனதுமார்
பையும் கண்ணுற்று எங்கள் மனஸ்ஸானது அதிகம் ஆசையினால்
அடிக்கடி மோஹத்தை யடைகிறது. (17) ஹே அங்க! ஹேஸ்வ
ஜன்! உன்னுடைய தோற்றமானது கோகுலத்திலுள்ள ப்ராணி
களுக்குப் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும் விஸ்வத்துக்கு மிக்கமங்
களகரமானதுமாகும். ஆனதுபற்றி உம்மிடமாசைகொண்ட மனஸ்
ஸ்ஸள்ளவர்களான எங்களுடைய ஹிருதயரோகங்களுக்கு நிரிருத்
தியைத்தருகின்றமருந்து எதுவோ அதைக்கொஞ்சம் தருவீராக. (18)

விட்டுவிடத்துணிந்தாயே, இது பொருந்தமா? எனக்கருணையுடன் 15,
16-வது சுலோகங்களினால் தெரிவிக்கின்றனர்.

भीताः शनैः प्रिय दधीमहि कर्कशेषु । तेनाटवीमटसि तद्वचयते न किं
स्वित्कूर्पादिभिर्भ्रमति धीर्भवदायुषां नः॥ १९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पृவार्द्धे रासक्रीडायां
गोपिकागीतं नाम एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

ஹேஸுஜாத! ஹேப்ரிய! எந்த உன்னுடைய சரணாவிர்த்தத்தைக்
கடினங்களான எங்களுடைய ஸ்தனங்களில் வைத்தால் நோருமோ
வெனப்பயந்து மெதுவாகத் தரிப்போமோ, அந்தச் சரணாவிர்த்தத்
தினால் காட்டில் சுத்துகின்றாயே? குக்தமமான சுற்கள் முதலியவற்
றினால் அச்சரணாவிர்த்தம் நோகாதோ? என உன்னையே வயிராக
வுடைய எங்களுடைய புத்தியானது கலங்குகிறது. (19) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் ராஸகீர்டையில்கோபிகாசீதம் என்ற
முப்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

स्फुरत्परानन्दरसात्मकेन त्वया समासादितभोगलीलाः ।

असीममानन्दभरं प्रपन्ना महान्तमापुर्मदमंजुजाक्ष्यः ॥ ३०५ ॥

(ப-ரை) स्फुरत्परानन्दरसात्मकेन = பிரகாசிக்கின்ற பரமானந்த
ரூபமான சரீரத்தையுடையவரான त्वया=உம்மால் समासादितभोग-
लीलाः=நன்கு ஆடையப்பட்ட ஸம்போகலீலையையுடையவர்களும்
असीमम्=எல்லையற்ற आनन्दभरम्=ஆனந்தாதிக்கியத்தை प्रपन्नाः=
யடைந்தவர்களுமான अमंजुजाक्ष्यः=கோபஸ்திரிகள் महान्तम्=அதிக
மான मदम्=மதத்தை आपुः=ஆடைந்தனர். (305) (எ-று)

निर्लीयतेऽसौ मयि मय्यमायं रमापतिर्विश्वमनोभिरामः ।

इति स्म सर्वाः कलिताभिमाना निरीक्ष्य गोविन्द तिरोहितोऽभूः॥

(ப-ரை) विश्वमनोभिरामः=எல்லாஜீவர்களுடையவும் மனதைக்
கவருகின்ற असौ=இந்த रमापतिः=லக்ஷ்மீபதியானவர் मयि=என்னி

டத்திற்றான் அமாயம்=கபடமின்றி நிலியதே=பற்றுதலை யடைகிறார்.
 மயி=என்னிடத்திற்றான் அமாயம்=கபடமின்றி நிலியதே=பற்றுதலை
 யடைகிறார் इति=என सर्वा:=எல்லாக்கோபஸ்தீரிகளும் கலிதாமிமா-
 நா:=அடையப்பட்ட அபிமானமுள்ளவர்களாக இருப்பதை निरी-
 क्ष्य=சண்டு गोविन्द!=ஹேகிருஷ்ண! तिराहित:=மறைந்தவராக
 अभू:=ஆனார். (306) (எ-று)

राधाभिधां तावदजातगर्वामतिप्रियां गोपवधूं मुरारि ।

भवानुपादाय गतो विदूरं तथा सह स्वैरविहारकारी ॥ ३०७ ॥

(ப-ரை) हेमुरारि!=ஹேகிருஷ்ண! तावत्=அப்பொழுது अजा-
 तगर्वाम्=கர்வத்தையடையாதவனும், ஆனதபற்றி अतिप्रियाम्=அதி
 கம் ப்ரியமானவளுமான राधाभिधाम्=ராதையெனப்பெயரையுடைய
 गोपवधूं=கோபஸ்தீரியை उपादाय=இட்டுக்கொண்டு भवान्=நீர் विदू-
 रम्=வெகுதூரம் गतः=சென்று तथा सह=அவளுடன்கூட स्वैरविहार
 कारी=ஸ்வச்சந்தமான விளையாட்டைச் செய்துவந்தீர். (307)

तिराहितेऽथ त्वयि जाततापाः समं समेताः कमलायताक्ष्यः ।

वने वने त्वां परिमार्गयन्त्यां विहारमापुर्भगवन्नपारम् ॥ ३०८ ॥

(ப-ரை) हे भगवन्!=ஹே கிருஷ்ண! त्वयि=நீர் तिराहिते=
 மறைந்ததும் अथ=பிறகு समं जाततापाः = துல்யமான தாபத்தை
 யடைந்தவர்களான कमलायताक्ष्यः=கமலத்தின் இதழ்போல நீண்ட
 கண்ணுள்ள கோபஸ்தீரிகள் समेताः=ஒன்றுகூடினவர்களாய்க் கொ
 ண்டு वने वने=ஒவ்வொரு காடுதோறும் त्वाम्=உம்மை परिमार्गय-
 न्त्याः=தேடுகின்றவர்களாய் अपारम्=எல்லையற்ற विपादम्=துக்கத்தை
 अवापुः=அடைந்தனர். (308) (எ-று)

हा चूत हा चंपक कर्णिकार हा मल्लिके मालति वालवल्लयः ।

किं वीक्षितो नो हृदयैकचोर इत्यादि तास्वत्प्रवणा विलेपुः ॥३०९॥

(ப-ரை) हा चूत!=ஹேமாமாமே! हा चंपक!=ஹேசம்பகமே!
 हा कर्णिकार!=ஹே காணிகாரமாமே! हा मल्लिके!=ஹே மல்லிகை
 ये!, हा मालति!=ஹே மாலகியே! हा वालवल्लयः!=ஹே இளம்
 கொடிகளே! नः=எங்களுடைய हृदयैकचोरः=மனத்தைத் திருடின
 கிருஷ்ணன் वीक्षितः किम्=உங்களால் பார்க்கப்பட்டானா? इत्या-

दि=என்றதாதியைச் சொல்லிக்கொண்டு ताः=அவர்கள் त्वप्रवणाः=உம்மிடத்திலீடுபட்டவர்களாய் विलेपुः=அழுதனர். (309) (எ-று)

निरीक्षितोऽयं सखि पङ्कजाक्षः पुरो ममेत्याकुलमालपन्ती ।
त्वां भावनाचक्षुषि वीक्ष्य काचित् तापं सखीनां द्विगुणीचकार ॥

(ப-ரை) हे सखि!=ஹே தோழியே! अयम्=இந்த पङ्कजाक्षः=புண்டரிகாச்சன் मम पुरः=எனக்கெதிரில் निरीक्षितः=பார்க்கப்பட்டான். इति=என त्वाम्=உன்னை भावनाचक्षुषि=எங்கல்பாத்தமகமான சண்ணில் वीक्ष्य=சண்டு आकुलम्=தலக்கத்துடன் आलपन्ती=சொல்லுகின்ற काचित्=ஒரு கோபஸ்திரீயானவள் सखीनाम्=தோழிகளின் तापम्=துக்கத்தை द्विगुणीचकार=இரண்டுமடங்குள்ளதாகச் செய்து விட்டான். (310) (எ-று)

त्वदात्मिकास्ता यमुनातटान्ते तवानुचक्रुः किल चेष्टितानि ।

विचित्र्य भूयोऽपि तथैव मानात् त्वया वियुक्तां ददृशुश्च राधाम् ॥

(ப-ரை) त्वदात्मिकाः=தீயாணபலத்தினால் உமதுஸ்வரூபமாக விருத்தலை யடைந்தவர்களான ताः=அந்த கோபஸ்திரீகள் यमुनातटान्ते=யமுனைக்கரையிலோரத்தில் तव=உம்முடைய चेष्टितानि =லீலைகளை अनुचक्रुः किल=அனுசரணம் செய்தனரன்றோ? (தாங்களும் அவ் விதமே செய்துகாட்டினரன்றோ) भूयोऽपि=மறுபடியும் तथैव=அப்படியே विचित्र्य=தேடி मानात्=அஹங்காரத்தினால் त्वया=உம்மால் वियुक्ताम्=விட்டுப்பிரிந்தவளான राधां च=ராதையையும் ददृशुः=கண்டனர். (311) (எ-று)

ततः समं ता विपिने समन्तात्तमोवतारावधि मार्गयन्त्यः ।

पुनर्विमिश्रा यमुनातटान्ते भृशं विलेपुश्च जगुर्गुणांस्ते ॥ ३१२ ॥

(ப-ரை) ततः=பிறகு समम्=அந்தராதையுடன்கூட ताः=அவர்கள் समन्तात्=சுற்றிலும் तमोवतारावधि=இருள்வரும்வரை मार्गयन्त्यः=தேடுகின்றவர்களாய் पुनः=மறுபடியும் यमुनातटान्ते=யமுனையின் சரையோரத்தில் विमिश्राः=வந்து கூடினவர்களாய்க்கொண்டு भृशम्=மிகவும் विलेपुः=அழுதனர். ते=உம்முடைய गुणान्=குணங்களை जगुश्च=கானமுஞ்செய்தனர். (312) (எ-று)

तथाव्यथासंकुलमानसानां व्रजाङ्गनानां करुणैकसिन्धो ।

जगत्त्रयीमोहनमोहनात्मा वं प्रादुरासीरयि मन्दहासी ॥ ३१३ ॥

(11-ரை) अयि ! कणिकसिन्धो ! = ஹே கருணைக்கடலே ! तथा-
 वथासंकुलमानसानाम् = அத்தகையதுக்கத்தினால் கலங்கின மனத்தை
 யுடையவர்களான वजाङ्गनानाम् = கோபஸ்திரீகளுக்கு முன்னிலையில்
 जगत्प्रयीमोहनमोहनाम् = மூவுலகங்களுையும் மயக்குகின்ற மன்ம
 தனுக்கும் மயக்கத்தைத்தரும் ஸ்ரீமூர்த்தியையுடைய त्वम् = நீர் मन्द-
 हासी = மந்தஹாஸமுள்ளவராக प्रादुरासीः = தோன்றலீர். (313)

सन्दिग्धसन्दर्शननामकान्तं त्वां वीक्ष्य तन्व्यः सहसा तदानीम् ।

किं किं न चक्रः प्रमदातिभारात् स त्वं गदात् पालय मारुतेश ॥

(11-ரை) सन्दिग्धसन्दर्शनम् = இதற்குப்பிறகு இவரைநாம்பார்ப்
 போமோ பார்க்கமாட்டோமோ என ஸந்தேஹிக்கப்பட்டதரிசனத்
 தையுடையவரும், आत्मकान्तम् = தங்களது நாயகனுமான त्वम् = உம்
 மை वीक्ष्य = கண்ணுற்று तन्व्यः = கோபஸ்திரீகள் सहसा = சிக்கிரமாக
 तदानीम् = அப்பொழுது प्रमदातिभारात् = ஸந்தோஷத்தின் வேகத்தினால்
 किं किम् = எதை எதைத்தான் न चक्रुः = செய்யவில்லை. मारुतेश ! = குரு
 வாயுரிச் வலிக்குமீச ! स त्वम् = அந்த நீர் गदात् = வாதுகோகத்தினிள்
 றும் पालय = காப்பீராக. (314) (11-று)

இவ்விதம் ராஸகரீடையில் கோபிகைகளுடைய மதத்தைப்போக்க
 வேண்டி பகவானுடைய திரோதானவர்ணனமும், பகவதன்
 வேஷண வர்ணனமும், பகவதாவிர்ப்பாவ வர்ணனமும்
 என்ற அறுபத்தேழாவது தசகம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(11-ரை) द्वात्रिंशो विरहालापविक्षिप्तहृदयो हरिः ।

तत्राविर्भूय गोपीस्ताः सान्त्वयामास मानयन् ॥ १ ॥

स्वप्नेमामृतकलोलविह्वलिकुनचेनसः ।

सद्यं नन्दयन् गोपीरूढतां नन्दनन्दनः ॥ २ ॥

(11-ரை) கோபிகைகளின் வீரஹாலாபத்தினால் இளகின சித்த
 முள்ளவரும் தன்னிடமுள்ள ப்ரேமையாகிற அமுதத்தின் அலைகளி
 னால் சூழப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையவர்களான கோபிகைகளைத்
 தையுடன் ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டி வெளிவந்தவரும், நந்தநந்த

अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इति गोप्यः प्रगायत्यः प्रलपत्यश्च चित्रधा ।
 रुदुः सुस्वरं राजःकृष्णदर्शनलालसाः ॥ १ ॥ तासामाचिरभूच्छौरिः
 स्मयमानमुखाम्बुजः । पीताम्बरधरः स्रग्वी साक्षान्मन्मथमन्मथः ॥ २ ॥ तं
 विलोकयागतं प्रेष्टं प्रीत्युत्फुल्लहशोऽवलाः । उत्तस्थुर्युगपत्सर्वास्तन्वः प्रा-
 णमिवागतम् ॥ ३ ॥ काचित्कराम्बुजं शौरेर्जगृहेऽञ्जलिना मुदा । काचिह-
 धार तद्बाहुमंसे चन्दनरूपितम् ॥ ४ ॥ काचिदञ्जलिनाऽगृह्णात्तन्वी ताम्बूलच-
 र्वितम् । एका तदङ्गिकमलं सन्तप्ता स्तनयोरधात् ॥ ५ ॥ एका भुक्कुटिमा-

னனுமான ஹரியானவர் அந்த மணல் திட்டில் தோன்றி அந்தக் கோபிகைகளைப் புகழ்கின்றவராய் ஸமாதானப்படுத்தினார். (1-2)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹே ராஜன் ! இவ்விதம் நல்ல குர லுடன் பலவிசித்திரமாக நன்கு காணஞ்செய்கின்றவர்களும், புலம்பு கின்றவர்களுமான கோபிகைகள் கிருஷ்ண தர்சனத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களாய் அழுதனர். (1) சிரிக்கின்ற முகாமிந்தத்தை யுடையவரும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும், மாலையையணிந்தவ ரும், ஸாக்ஷாத்மன்மதனுடைய மனத்தையும் மயக்குகின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக் கோபஸ்திரீகளுக்கெதிரில் ஆவிரப்பாவத்தை யடைந்தார். (2) ப்ரியதமனும் வந்தவனுமான அந்தக் கிருஷ்ண னைக் கண்டு அந்தக் கோபஸ்திரீகள் யாவரும் ப்ரீதியினால் மலர்ந்த கண்களையுடையவர்களாய் போய்த்திரும்பின ப்ராணனைக்கண்டதும் சரீரங்கள் போல ஒரே ஸமயத்திலெழுந்தனர். (3) ஒருத்தி கிருஷ் ணனுடைய கரம்புஜத்தைத் தனது இருகைகளினாலும் ஸந்தோஷத் துடன் பிடித்தாள். ஒருத்தி சந்தனத்தினால் பூசப்பட்ட அவரது கையைத் தனது தோளில் தாங்கினாள். (4) ஒரு ஸ்திரீயானவள் அவருடைய தாம்பூல சர்விதத்தை (எச்சிலை) த் தனது இருகைகளி னாலும் ஏந்தினாள். மிக்கத் தாபத்தையடைந்தவளான ஒருத்தி அவருடைய சரணாமிந்தத்தைத் தனது ஸ்தனங்களில் வைத்துக் கொண்டாள். (5) ஒருத்தி ப்ரணய கோபாவேசத்தினால் பரவசப் பட்டவளாய்க் கொண்டும், உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும், புரு

வயதம் ப்ரேமசர்மபிஹலா । ப்ரந்திவீக்ஷகடாக்ஷேபை: சந்த்ரபத்சனஞ்ஞதா ॥ ௬ ॥
 அபரா஽நிமிபஹ்மயா ழுபாணா த்முக்ஷாபுஜம் । அபிதமபி நாத்யுத்சந்த்ர-
 வரணம் யதா ॥ ௭ ॥ த் காசிந்ரேந்ரேண ஹ்ரிகூத்ய நிமித்ய ச । புலகா஽ந்யு-
 பஹ்மாஸ்தே யோகிவானந்தஸ்ப்லுதா ॥ ௮ ॥ சர்வாஸ்தா: கெசவாலொகபரமோத்சவநி-
 வ்ர்தா: । ழஹ்விரஹஜ் தாபம் ப்ராஜ் ப்ராப்ய யதா ஜநா: ॥ ௯ ॥ தாபிர்விதூத-
 காபிர்மகவானஞ்ஞதோ வ்ரத: । வ்யரொசதாஹிகம் தாத புருஷ: ஶக்திர்மியதா ॥
 ௧௦ ॥ தா: சமாதாய காலிந்யா நிர்விஷ்ய புலிந் விபு: । விகசத்कुन्दमन्दा-
 रसुरभ्यनिलपद्पदम् ॥ ௧௧ ॥ ஶரஶ்வ்ராஸுசந்தோஹ்வஸ்ததொபாதம: ஶிவம் ।

வத்தை நெறித்துக்கொண்டு கடாக்ஷங்களினால் செய்யப்படும் பரி-
 பவங்களினால் அடிப்பவன் போன்று அவரைப்பார்த்தான். (6) மற்-
 றொருத்தி நன்கு ஆதரவுடன் அடிக்கடி பார்க்கப்பட்டிருப்பினும்
 கூட இமைக்காத கண்களினால் அவருடைய முகாம்புஜத்தைப் பார்க்-
 கின்றவளாய் அவருடைய சரணத்தை ஸேவிக்கும் ஸாதுக்கள்
 போலத் திருப்தியையடையாதிருந்தான். (7) ஒருத்தி கண்ணின்
 ஓட்டையினால் அவள் மனத்தில் வாங்கி ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு
 கண்டனம் நன்கு மூடிக்கொண்டும் உடம்பில் ரோமாஞ்சத்தை யுடைய
 வளாகவும், யோகியானவன்போல ஆனந்தத்தில் மூழ்கினவளாகவு-
 மாகி அசைவற்று நின்றாள். (8) அந்தக் கோபிகைகள் யாவரும்
 கெசவனைப் பார்த்ததாலுண்டான மேலான ஸந்தோஷத்தினால் சுக்-
 தர்களாகவாகி ஈஸ்வரணையடைந்த முமுகூஷ ஜனங்கள் போல அல்-
 லது ப்ரம்ஹஞ்ஞனை அடைந்த ஸம்ஸாரிகள் போல, அல்லது ஸௌ-
 வ்ஸ்ப்த ஜீவணையடைந்த விஸ்வன் தைஜஸன் இவர்கள் போல விர-
 ஹத்தாலுண்டான தாபத்தை விட்டனர். (9) ஹே தாத! மலர்ந்த
 குந்தம் மந்தாரம் இவற்றால் வாஸனையுள்ள காற்றினால் வந்துகூடின
 வண்டுகளையுடையதும், சரக்காலத்திய சந்திர கிரணங்களின் கூட்-
 டத்தினால் போக்கப்பட்ட ராத்திரிகாலத்திய இருளையுடையதும்,
 சுகத்தைத் தருகின்றதும், யமுனையின் கைகளுக்கொப்பான அலை-
 களினால் மேல் பரப்பப்பட்ட மெதுவான மணல்களையுடையதுமான
 யமுனையின் மணல் திட்டில் அவர்களையிட்டுக்கொண்டு ப்ரவேசித்தா-
 சோகமற்றவர்களான அந்தக் கோபிகைகளினால் சூழப்பட்டவரும்,

कृष्णाया हस्ततरलाऽऽचितकोमलवालुकम्॥१२॥ तदर्शनाद्वाविधूतहृद्गुणो
मनोरथान्तं श्रुतयो यथा ययुः । स्वैरुत्तरीयैः कुचकुङ्कुमाङ्गितैरचीकल्पचा-
सनमात्मबन्धवे ॥ १३ ॥ तत्रोपविष्टो भगवान्स ईश्वरो योगेश्वरान्तर्हृदि
कल्पितासनः । चक्ष्मास गोपीपरिषद्गतोऽर्चितलैलांक्यलक्ष्म्येकपदं वपुर्द-
धत् ॥ १४ ॥ सभाजयित्वा तमनङ्गदीपनं सहासलिलेक्षणविभ्रमभ्रवा ।

அச்சுதனும் விபுலமான பகவான் ஸத்வம் முதலிய சக்திகளினால்
குழப்பப்பட்ட பரமாத்மாபோல அதிகமாக விளங்கினார். (10-12)

கோபிகைகள் அவருடைய தரிசனத்தினாலேற்பட்ட ஸந்தோ
ஷத்தினால் போக்கப்பட்ட மனோரோகத்தை யுடையவர்களாய்
(1)வேதங்கள் போல் மனோரதங்களின் முடிவையடைந்து ஸ்தனங்
களிலுள்ள குங்குமங்களினால் அடையாளஞ்செய்யப்பட்ட செர்ந்த
உத்தரீயங்களினால் தமது பந்துவான கிருஷ்ணனுக்கு (2)ஆஸனத்
தையமைத்தனர். (13) யோகேஸ்வரர்களின் ஹிருதயத்தினுள்ளில்
அமைக்கப்பட்ட ஆஸனத்தையுடையவரும், ஆயினும் கோபிகைக
ளின் கூட்டத்தையடைந்து அங்கு உட்கார்ந்தவரும், அவர்களால்
பூஜிக்கப்பட்டவரும், ஈஸ்வரனும் பகவானுமான அந்தக்கிருஷ்ணன்
முவ்வுலகங்களிலுமுள்ள அழகுக்கு முக்கிய இருப்பிடமான தனது
சரீரத்தை யாவரும் காணும்படியாகச் செய்துகொண்டு விளங்கி
னார். (14) காமனைவிருத்திசெய்கின்ற அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு
மரியாதைசெய்து பரிஹாஸ லீலைபுடன் கூடின பார்வையின் வினோ
தத்தையுடைய புருவங்களுடன் கூடினவர்களாகவாகித் தமதுமடியில்

(1) கர்மகாண்டசுருதிகள் பரமேசுவரனைக் காணாதனவாய் அந்தந்
தக் காமானுபந்தங்களினால் அபூர்ணங்கள் போலவாகின்றன. க்ருான
காண்ட சுருதிகளோ பரமேசுவரனைக்கண்டு அதனுண்டான ஸந்தோ
ஷம் நிறைந்தனவாய் காமானுபந்தத்தை விடுகின்றன என்பது எவ்வித
மோ அவ்விதமிருந்தது என்பதுகருத்து.

(2) கோபிகைகள் யமுனையிலுள்ள மணல்களைக் குவித்து அக்குவி
யலின்மேல் தமதுஸ்தனோத்தரீயங்களை ஒவ்வொருவரும் போட்டு அதன்
மேல் ஸ்ரீகோபாலனைத் தமதுகைகளினால் பிடித்து உட்காரவைத்தனர்
என்பதுகருத்து.

संस्पर्शनेनाद्भुताद्बिहस्तयोः संस्तुत्य ईषत्कुपिता वभाषिरे ॥ १५ ॥ गोप्य
उचुः—भजतोऽनुभजन्त्येक एक एतद्विपर्ययम् । नोभयांश्च भजन्त्येक
एतन्नो ब्रूहि साधु भोः ॥ १६ ॥

श्रीभगवानुवाच—मिथो भजन्ति ये सख्यः स्वार्थैकान्तोद्यमा हि
ते । न तत्र सौहृदं धर्मः स्वार्थार्थं तद्धि नान्यथा ॥ १७ ॥ भजन्त्यभजतो ये

கிருஷ்ணனால் போட்டுக்கொள்ளப்பட்ட அவரது (1)கால்களையும், கைகளையும் மெள்ளமெள்ளப் பிடித்துக்கொண்டு அற்பங்கோபத்தை யடைந்தவர்களாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர். (15)

கோபிகைகள் சொல்லுற்றனர்.—*ஹே கிருஷ்ண! உலகில் சிலர் தம்மிடம் ப்ரேமை காட்டுவதற்கேற்பத்தாமும் ப்ரேமை காட்டுகின்றனர். வேறு சிலர் அதற்குமாறாகவிருக்கின்றனர். (அதாவது:—பிறரது ப்ரேமையை எதிர்பாராமலே தம்மிடம் ப்ரேமை காட்டாதவரிடத்துக்கூடத் தாம் ப்ரேமை காட்டுகின்றனர் என்றும்.) மற்றும் சிலரோ ப்ரேமை காட்டுபவரோ ப்ரேமை காட்டாதவரோ இருவரிடத்திலும் தாம் ப்ரேமை காட்டாதிருக்கின்றனர். இதில் எது நல்லது என்பதை எங்களுக்கு நீ சொல்லவேண்டும் என்றனர். (16) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார்.—ஹே ஸகிகளான கோபிகைகளே! எவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ப்ரேமைகாட்டுகின்றனரோ அவர்கள் தமது சொந்த ப்ரயோஜனத்தில் முக்கியமான நோக்குடையவர்களேயாவர். ஆனதுபற்றி அவ்விருவரிடத்திலும் சினேஹ முமில்ல. சுகமுமில்ல. ஆனதுபற்றித் தர்மமுமில்ல. பின்னை யோவெனில் அது சொந்த ப்ரயோஜனத்துக்குவேண்டி ஏற்பட்ட

(1) वनिताशतयूथः என்றவிடத்தில் நூறுகோடிகோபிகைகள் அங்கிருந்தனர் என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் மடியில் போடப்பட்ட பகவானுடைய கால்களையும் பிடித்தனர் என்ற இதற்கு ஸ்ரீகோபாலன் அச்சமயம் தனது யோகமாயாவைபவத்தால் அத்துணை கிருஷ்ணனாக ரூபமெடுத்து அவரவர் மடியில் காலை வைத்திருப்பதான தோற்றத்தைத்தந்தார் என்பது கருத்து. *பகவானிடத்தில் செய்நன்றிமறவாமை என்பது அணுவாயில்லை என்பதை அவர்வாயினாலேயே வரும்படிசெய்யவேண்டுமென்ற ஆழ்ந்த கருத்துன்னவர்களாய் அவரைப்பார்த்து பின்வருமாறு கேட்கத்தொடங்குகின்றனர்.

वै करुणाः पितरो यथा । धर्मो निरपवादोऽत्र सौहृदं च सुमध्यमाः ॥ १८ ॥
 भजतोऽपि न वै केचिद्भजन्त्यभजतः कुतः । आत्मारामा ह्याप्तकामा अकृ-
 तशा गुरुद्रुहः ॥ १९ ॥ नाहं तु सख्यो भजतोऽपि जन्तूभजास्यमीषामनु-

தாகவாகுமேயொழிய வேறு விதமாகவாகமாட்டாது. (17) எவர்கள் தம்மிடம் ப்ரேமை காட்டாதவர்களிடத்திற் கூடத் தாம் ப்ரேமை காட்டுகின்றனரோ அவர் தாய்தந்தையாபோல கருணை நிறைந்தவர்களேயாவர். அழகிய இடையையுடைய ஹே கோபிகைகளே! இவ்விடத்தில் சினேஹமும் அதன் மூலம் சுகமும் மறுக்கப்படாத தர்மமும் ஏற்படுவதில் தடையில்லை.* (18) சிலர் ப்ரேமையைக் காட்டுபவரிடத்திலேயே தாங்கள் ப்ரேமையைக் காட்டாதிருக்கின்றனர். இவ்விதமிருக்க ப்ரேமை காட்டாதவர்களிடத்தில் எங்கு ப்ரேமை காட்டப்போகின்றனர். ஆகவே இந்நிலை! உள்ளவர்கள் ஆத்மாராமர் (வெளிநோக்கற்றவர்) களென்றும், ஆப்தகாமர் (விஷயதர்சனமுள்ளவர்களாயினும் கூட பூர்ணகாமர்களாக இருப்பதுபற்றி போகேச்சையற்றவர்) களென்றும், அகிருதக்ஞர் (நல்ல மூடர்) களென்றும், (1) குருத்ரோஹிகள் (அதிகம்கடின சித்தமுள்ளவர்கள்) என்றும் நான்குவிதமாகச் சொல்லப்படுவர். (19) (2) ஹேஸகிகளே! நாளை ப்ரேமையைக் காட்டுகின்றவர்களான ஜந்துக்களிடத்திலுங்கூட (உடனேயே) ப்ரேமையைக் காட்டுவதில்

* ப்ரேமை காட்டாதவர்களிடத்திலுங்கூட எவர்கள் ப்ரேமையைக் காட்டுகின்றனரோ அவர்கள் இரண்டுவிதமாவர் அவர்களுள் ஒருவர் கருணையுள்ளவரும், மற்றவர் சினேஹிதருமாவர் என்பது கருத்து.

(1) “स पिता यस्तु पोषकः (எவன் போஷிப்பவனோ அவன் பிதாவாகிருன்) என்றபடி உபகாரஞ்செய்பவன் பிதிருதல்லியலாக வாவதால் அவ்வுபகாரஞ்செய்வனுக்கு த்ரோஹஞ்செய்வதுபற்றி இவர் குருத்ரோஹிகளாகின்றனர் என்பது கருத்து.

(2) இவர்களுள் நான்காவதாகச் சொல்லப்பட்டவகுப்பில் சேர்ந்திருப்பதாகத்தன்னை எண்ணிக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் கண் ஜாடைகளினால் ஆழ்ந்த சிரிப்புடன் கூடினமுகமுள்ளவர்களான கோபிகைகளைப் பார்த்துதான் அவ்வகுப்பில் சேர்ந்தவனல்லன் என்பதைப் பகவான் சொல்லுகிறார்.

वृत्तिवृत्तये। यथाऽधनो लब्धधने विनष्टे तच्चिन्तयाऽन्यन्नभृतो न वेद ॥
 २० ॥ एवं मदर्थोज्झितलोकवेदस्वानां हि वो मय्यनुवृत्तयेऽवलाः। मया
 परोक्षं भजता तिरोहितं मासूयितुं मार्हथ तत्प्रियं प्रियाः ॥ २१ ॥ न पार-
 येऽहं निरवयसंयुजां स्वसाधुकृत्यं विबुधायुपापि वः। या माऽभजन्दुर्ज-
 र्गोहश्चक्षुः संवृक्ष्य तद्वः प्रतियातु साधुना ॥ २२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे रासकीडायां
 गोपीसान्त्वनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

ஹ. என்? இவர்களுக்கு என்னிடத்தில் இடையறுது தியானமேற்
 படுவதற்குவேண்டியேயாம். உலகில் மிக்க ஏழையான மனிதன்
 தனக்குத் தையாநீனமாய்க்கிடைத்த தனம் நஷ்டமானபொழுது
 பிறவொன்றையுமறியாது அப்பணக்கவலை நிரம்பினவனாகவே இருப்
 பான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. (20)

ஹே அபலைகளே! ஹே ப்ரியைகளே! இவ்விதம் எனக்கு
 வேண்டி. (தக்கது தகாதது இவற்றைக் கவனியாததுபற்றி) லோகத்
 தையும், (தர்மாதர்மங்களைக் கவனியாததுபற்றி) வேதத்தையும்,
 (ஸ்நேஹத்தையிழந்ததுபற்றி) பந்துக்களையும், பரித்யாகஞ்செய்த
 உங்களுக்கு என்னிடத்தில் தொடர்ந்த ப்ரேமையேற்படவேண்டி.
 உங்கள் கண்களுக்குப் புலப்படாதபடி மறைந்திருந்து உங்களது
 ப்ரேமை நிறைந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே நான் மறைந்
 திருந்தேன். ஆகவே ப்ரியனான என்னிடத்தில் ப்ரியைகளான நீங்
 கள் குற்றங்கடந்த தகுதியுடையவரல்லீர். (21) (இஃதிருக்கட்டும்
 உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்) எந்த நீங்கள் நீக்கவிய
 லாத கிருஹமாகிற சங்கிலிகளை நன்கு அறுத்துத்தள்ளி என்னைப்
 பஜித்தீர்களோ, அந்தக் கபடமற்ற ஸங்கமத்தை யுடையவர்களான
 உங்களுக்கு வெகு காலத்தினாலுங்கூடப் பதில் செய்வதற்கு நான்
 முடியாதவனாக இருக்கிறேன். ஆனதுபற்றி உங்களுடைய ஸாது
 கிருத்யத்தினாலேயே உங்களுடைய ஸாதுகிருத்யத்துக்குப் பதில்
 செய்யப்பட்டதாகவாகட்டும். (22) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
 பூர்வார்த்தத்தில் ராஸகரீடையில் கோபிகைகளைத்தேற்றுவதல் என்ற
 மூப்பற்றிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

तव विलोकनाद्गोपिकाजनाः प्रमदसङ्कुलाः पङ्कजेक्षण ।

अमृतधारया संलुता इव स्तिमिततां दधुस्वपुरोगताः ॥ ३१५ ॥

(ப-ரை) பங்கஜேஷண!=ஹே புண்டரீகாக்ஷ! த்வத்புரோகதா:=உமது எதிரிலிருக்கின்றவர்களான கோபிகாஜனா:=கோபிகாஜனங்கள் தவ=உம் முடைய விலோகநாத்=பார்வையினால் ப்ரமதசங்குலா:=அதிக ஸந்தோஷ முள்ளவர்களாகவும் அமृतதாரயா=அமுதாம்பெருக்கினால் ச்ளலுதா இவ=நனைக்கப்பட்டவர்கள் போலும் ஸ்திமிததாம்=அசைவற்றிருத்தலை தது:=அடைந்தனர். (315) (எ-று)

तदनु काचन त्वत्कराम्बुजं सपदि गृह्णती निर्विशङ्कितम् ।

घनपयोधरे सन्निधाय सा पुलकसंवृता तस्थुषी चिरम् ॥ ३१६ ॥

(ப-ரை) ததநு=பிறகு காசன=ஒரு சா=அந்த கோபிகை சபதி=உம்மைப் பார்த்தவுடனேயே த்வத்கராம்புஜம்=உமது கராம் புஜத்தை நிர்விசங்கிதம்=எவ்வித சங்கையுமின்றி ஸ்ரஹ்ணதீ=பிடித்து ஘ந-பயோதரே=கெட்டியானஸ்தனத்தில் சந்நிதாய=வைத்துக்கொண்டு புலக சவ்ருதா=மயிர்க்குச்சலினால் சூழப்பட்டவளாய்க் கொண்டு சிரம்=வெகுநேரம், தஸ்துஷி=இருந்தாள். (316) (எ-று)

तव विभो परा कोमलं भुजं निजगलान्तरे पर्यवेष्टयत् ।

गलसमुद्रतं प्राणमारुतं प्रतिनिरुधतीवातिहर्षुला ॥ ३१७ ॥

(ப-ரை) விபோ!=ஹே விபோ! பரா=மற்றொருத்தி அதிஹ்ருஸ்தா= மிக்கச் சந்தோஷமுள்ளவளாய் ஸலசமுத்ரதம்=சமுத்திரினின்றும் வெ ளிக்கின்றம்பின் ப்ராணமாருதம்=பிராண வாயுவை நிரஹ்திவ=தடுப்பவள் போல கோமலம்=மெதுவான தவ=உம்முடைய ப்ருஜம்=கையை நிஜ-ஸலாந்தரே=தனது கழுத்தினுள்ளில் பர்யவேஸ்தயத்=சுத்திக்கொண்டாள்.

अपगतव्रपा कापि कामिनी तव मुखाम्बुजात्पृगचर्वितम् ।

प्रतिगृह्य तद्वक्रपङ्कजे निदधती गता पूर्णकामताम् ॥ ३१८ ॥

(ப-ரை) காபி=ஒரு காமினி=ஸ்திரீயானவள் அபகதவ்ரபா=வஜ் ஐயற்றவளாய் தவ=உம்முடைய முகாம்புஜாத்=முக கமலத்தினின் றும் ப்ரூகர்விதம்=எச்சில் தாம்பூலத்தை ப்ரதிஸ்ரஹ்ய=பெற்றுக்கொண்டு தத்=அதை வக்ரபங்கஜே=தனது முகாஸநித்தத்தில் நிதததி=வைத்துக்

கொண்டவளாய் பூன்காமதாம்நிரம்பின காமமுள்ளவளாக இருத்தலை
 மதா=அடைந்தாள். (318) (எ-று)

विकरुणो वने संविहाय मामपगतोऽसि का त्वामिह स्पृशेत् ।

इति सरोपया तावदेकया सजललोचनं वीक्षितो भवान् ॥ ३१९ ॥

(ப-ரை) விகரணு=தையயற்றவனாய் வன=காட்டில் மாம=என்னை
 சிவிஹாய=விட்டுவிட்டு அபகத=மறைந்தவனாக அசி=இருக்கின்றாய்.
 இஃஇப்பொழுது த்வாம்=உன்னை கா=எவள் தான் ஸ்ப்ரீஸ்து=தொடுவாள்
 இதி=என சரோபயா=கோபமுள்ளவளான ஈகயா=ஒருத்தியினால் தாவத்=
 அப்பொழுது சஜலலோசனம்=ஐலத்துடன் கூடின நேத்திரமுள்ளவ
 ளாக இருக்கும்படி. மவான்=நீர் வீசித=பார்க்கப்பட்டார். (319)

इति मुदाकुलैर्बल्वीजनैः सममुपागतो यामुने तटे ।

मृदुकुचाम्बरैः कलितासने घुसृणभासुरे पर्यशोभथाः ॥ ३२० ॥

(ப-ரை) இதி=இவ்விதம் முடாகுலை=ஸந்தோஷம் நிறைந்தவர்க
 ளான வலுவிஜனै=கோபஸ்திரீ ஜனங்களுடன் சமம்=கூட யாமுனே=
 யமுனையிலுடையதான தட்டை=சரையில் ஸுஸ்ரணாசுரே=அவர்களின் குச
 குங்குமங்களினால் பரகாசிக்கின்ற ம்ரதுகுவாம்பரே=ஸ்தனங்களிலுள்ள
 மெதுவான வஸ்திரங்களினால் கலிதாசனே=அமைக்கப்பட்ட ஆஸ
 னத்தில் பர்யஸோமதா=நன்கு விளங்கினீர். (320) (எ-று)

कतिविधा कृपा केऽपि सर्वतो धृतदयोदयाः केचिदाधिते ।

कतिचिदीदृशा मादशेष्वपीत्यभिहितो भवान् बल्वीजनैः ॥ ३२१ ॥

(ப-ரை) கேஃபி=சிலர் சர்வத=எல்லா ஜனங்களிடத்திலும் தனக்
 ஸோதயா=அதிகமான தையயினுத்பத்தியுள்ளவர்களாக இருக்கின்ற
 னர். கேசித்=சிலர் ஆஹிதே=தன்னையண்டினவர்களிடத்தில் மட்டும்
 தையயுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். கேசித்=சிலர் மாஹேஷ்வபி=
 எங்கள் போன்றவர்களிடத்தில் கூட இஃதா=சற்றும் தையயற்றவர்
 களாய் அதாவது: கொடுமையான சித்தமுள்ளவளாய் இருக்கின்ற
 னர். ஆகவே ஹே கிருஷ்ண! க்ரபா=தையயானது கதிவிதா=எத்
 துணைவகைப்பட்டது சொல்லும் இதி=என மவான்=நீர் வலுவிஜனै=
 கோபஸ்திரீகளினால் அபிஹித=கேழ்க்கப்பட்டார். (321) (எ-று)

अयि कुमारिका नैव शङ्क्यतां कठिनता मयि प्रेमकातरे ।

मयि तु चेतसो वोऽनुवृत्तये कृतमिदं मयेत्युचिवान् भवान् ॥ ३२२ ॥

(ப-ரை) அயி कुमारிகா: = ஹே கோபகுமாரிகைகளே ! ப்ரெ-
காதரே = ப்ரீதி குறைந்துவிடுமோவெனப் பயந்த மயி = என்னிடத்தில்
கठिन्ता = கொடூரத் தன்மையானது நैவ शङ्क्यताम् = சங்கிக்கப்பட
வேண்டாம். किन्तु = ஆனால் மயி = என்னிடத்தில் वः = உங்களுடைய
चेतसः = மனத்தினுடைய अनुवृत्तये = தொடர்பு ஏற்படவேண்டி.
मया = என்னால் इदम् = இது (மறைதலானது) कृतम् = செய்யப்பட்டது.
इति = என भवान् = நீர் ऊचिवान् = பதில் சொன்னீர். (322) (எ-று)

अयि निशम्यतां जीववल्गुभाः प्रियतमो जनो नेदृशो मम ।
तदिह रम्यतां रम्ययामिनीष्वनुपरोधमित्यालपो विभो ॥ ३२३ ॥

(ப-ரை) அயி जीववल्गुभाः ! = ப்ராண நாதைகளான ஹே கோ
பிகைகளே ! निशम्यताम् = நான் சொல்லுவது உங்களால் கேட்கப்
பட்டும். मम = எனக்கு ईदृशः = இம்மாதிரியான प्रियतमः = மிக்க
ப்ரேமை பாத்திரமான जनः = ஜனமானது न = வேறு கிடையாது.
तत् = ஆகவே रम्ययामिनीषु = அழகிய இரவுகளில் अनुपरोधम् = எவ்விதத்
தடையுமின்றி रम्यताम् = உங்களால் ரமிக்கப்பட்டதும் इति = என
विभो ! = ஹே கிருஷ்ண ! आलपः = சொன்னீர். (323) (எ-று)

इति गिराधिकं मोदमेदुरैर्ब्रजवधूजनैस्साकमारमन् ।
कलितकौतुको रासखेलने गुरुपुरीपते पाहि मां गदात् ॥ ३२४ ॥

(ப-ரை) इति = என்ற गिरा = வார்த்தையினால் अधिकम् = அதிக
மாக இருக்கும்படி मोदमेदुरैः = ஸந்தோஷம் நிறைந்தவர்களான ब्रज-
वधूजनैः = கோகுல ஸ்திரீ ஜனங்களுடன் साकम् = கூட रासखेलने =
ராஸகீடையில் कलितकौतुकः = அடைந்த ஆவலுள்ளவராய் आरमन् =
ரமித்தவரான நீர் हे गुरुपुरीपते ! = குருவாழ்ருக்கீசர ! माम् = என்னை
गदात् = வாதரோகத்தினின்றும் पाहि = காப்பீராக. (324)

இவ்விதம் ராஸகீடையில் கோபிகைகளுக்கு பகவத்ஸமாகத்துக்
குப் பிறகுண்டான பாரவஸ்யவர்ணனமும், ப்ரணயகோப
வர்ணனமும், பகவத்கிருத ஸாந்த்வ வர்ணனமுமென்ற
அறுபத்தேட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्थं भगवतो गोप्यः श्रुत्वा वाचः सुपेशलाः ।
जहुर्विरहजं तापं तदङ्गोपचिताशिषः ॥ १ ॥ तत्रारभत गोविन्दो रासक्री-
डामनुमतेः । स्त्रीरत्नैरन्वितः प्रीतेरन्योन्यावद्बबाहुभिः ॥ २ ॥ रासोत्सवः
संप्रवृत्तो गोपीमण्डलमण्डितः । योगेश्वरेण कृष्णेन तासां मध्ये द्वयोर्द्वयोः ।

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) त्रयस्त्रिंशे ततो गोपीमण्डलीमध्यगो हरिः ।

प्रियास्ता रमयामास हृदिनीवनकेलिभिः ॥ १ ॥

(க-ரை) பிறகு கோபஸ்திரீக்கூட்டத்தின் நடுவை அடைந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் யமுனையின் கரையிலிருக்கின்ற அந்தக் கோபிகைகளை ஜலக்ரீடை, வனக்ரீடை, ஸ்தலக்ரீடை இவற்றால் மயிக்கச்செய்தார் என இந்த முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹே அங்க! கோபிகைகள் இவ்விதம் பகவானுடைய அழகிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அப்பொழுது நிறைந்த காமனையை யுடையவர்களாய் விரஹத்தாலேற்பட்ட தாபத்தைவிட்டனர். (1) அந்த யமுனைக்கரையில் ஸ்ரீகோவிர்தன் தன்னை யனுஸரித்தவர்களும், ப்ரீதியுள்ளவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் கோக்கப்பட்ட கையையுடையவர்களுமான ஸ்திரீரத்தினங்களுடன் கூடினவராய் ராஸக்ரீடையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். (2) மண்டலரூபமாக இருக்கின்றவர்களும், கழுத்தில் கிரஹிக்கப்பட்டவர்களும் (இருபக்கங்களிலும் ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டவர்களுமான) கோபிகைகளுக்குள் * இரண்டிரண்டு ஸ்திரீகளின் நடுவில்

* द्वयोर्द्वयोः प्रविष्टेन என்பது மூலம். இதற்கு இரண்டிரண்டு ஸ்திரீகளின் நடுவில் ப்ரவேசித்தவரும் எனவுரை எழுதப்பட்டது. அதன் முறையாவது—ஒருகோபிகை, அவளுக்கடுத்தபடி ஸ்ரீகிருஷ்ணன், கிருஷ்ணனுக்கடுத்தபடி கோபிகை, என இவ்விதமாக இருந்துவந்தார் என்றும். இவ்விதம் இரண்டு ஸ்திரீகளின் நடுவிலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இடதுகையை ஒருஸ்திரீயின் தோளிலும் வலதுகையை மற்றொருஸ்திரீ

प्रविष्टेन गृहीतानां कण्ठे स्वनिकटं स्त्रियः॥ ३ ॥ यं मन्येरन्नभस्तावद्धिमान
 शतसंकुलम्। दिवौकसां सदाराणामौत्सुक्यापहृतात्मनाम्॥ ४ ॥ ततो
 दुन्दुभयो नेदुनिपेतुः पुष्पवृष्टयः। जगुर्गन्धर्वपतयः सखीकास्तद्यशोऽम-
 लम्॥ ५ ॥ वलयानां नूपुराणां किङ्किणीनां च योषिताम्। स प्रियाणाम-
 भूच्छब्दस्तुमुलो रासमण्डले॥ ६ ॥ तत्रातिशुशुभे ताभिर्भगवान्देवकीसुतः।
 मध्ये मणीनां हैमानां महामरकतो यथा॥ ७ ॥ पादन्यासैर्भुजविधुतिभिः
 सस्मितभ्रुविलासैर्भज्यन्मध्येश्चलकुचपटैः कुण्डलैर्गण्डलोलेः। स्वघन्मु-

ப்ரவேசித்தவரும், எவரை எல்லாஸ்தீரீகளும் தனது அருகில் மட்
 டிமே இருப்பவராக எண்ணினரோ அப்பேர்ப்பட்டவரும், யோகேஸ்
 வரர்களுக்கு மீள்வரருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் கோபஸ்தீரீமண்டலத்
 தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராஸகீரீடாமஹோத்ஸவமானது ஆரம்
 பிக்கப்பட்டது. (3) அதே கூணத்தில் ஆகாசமானது ஆவல்
 நிறைந்த மனதுள்ளவர்களும், பத்தினிகளுடன் கூடினவர்களுமான
 தேவர்களுடைய நூற்றுக்கணக்கான விமானங்களால் சூழப்பட்ட
 தாக வாயிற்று. (4) பிறகு தேவதுந்துபிவாதீயங்கள் ஒலித்தன.
 புஷ்பமழைகள் பொழிந்தன. கந்தர்வபதிகள் ஸ்தீரீகளுடன் கூடி
 னவர்களாய் பரிசுத்தமான அவருடைய யசஸ்ஸைக் காணஞ்செய்
 தனர். (5) ராஸமண்டலத்தில் ப்ரியானு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன்
 கூடினவர்களான கோபஸ்தீரீகளின் வளையல்களுடையவும், பாத
 ஸரங்களுடையவும், சலங்கைகளுடையவும் சப்தமானது பரவ ஆரம்
 பித்தது. (6) பொன்மயமான மணிகளின் நடுவிலுள்ள பெரிய
 நீலமணியானதுபோல அவ்விடத்தில் கோபஸ்தீரீகளினுல் தேவகீ
 சுதனு பகவான் மிக்கவிளங்கினார். (7) அந்தக் கிருஷ்ணனைக்
 குறித்துப் பாடுகின்றவர்களான அந்த கிருஷ்ணஸ்தீரீகள் பாதந்யா
 ஸங்களுடனும், கைகளின் அசைத்தல்களுடனும், புன்சிரிப்புடன்

யின் தோளிலும் போட்டுக் கொண்டும் இருந்தாரென்று பெறப்பட்டது.
 இதனின்றும் ஒருஸ்தீரீயுக்குப்பகவானுடைய வலதுகை இடதுதோளி
 லும் இடதுகை வலதுதோளிலும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்ததாகவேற்படும்.
 அவ்விதமாயினும் பகவன்மாயையினுல் அதை அவர்களறியாதிருந்தனர்
 என்றும் ஏற்பட்டது.

ख्यः कवररशनाग्रन्थयः कृष्णवधो गायन्त्यस्तं तडित इव ता मेघचक्रे
 विरेजुः॥८॥ उच्चैर्जुगुन्त्यमाना रक्तकण्ठो रतिप्रियाः। कृष्णाभिर्मर्शमुदि-
 ता यद्गीतेनेवमावृतम् ॥ ९ ॥ काचित्समं मुकुन्देन स्वरजातीरमिश्रिताः।
 उभिन्ये प्रजिता तेन प्रीयता साधुसाध्विति । तदेव ध्रुवमुभिन्ये तस्मै मानं
 च ब्रह्मात् ॥ १० ॥

கூடின புருவநெரிச்சல்களுடனும், கோணலாகவான இடுப்புக்களுட
 னும், அசைகின்ற ஸ்தனங்களுடனும், வஸ்திரங்களுடனும், கன்னங்
 களிலசைகின்ற குண்டலங்களுடனும் கூடினவர்களாகவும் வியர்த்த
 முகத்தை யுடையவர்களாகவும், தலைப்பின்னலையும், இடையிலுள்ள
 ஒட்டியாணத்தையும் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டவர்களாகவும்
 ஆகி * மேகக்கூட்டத்திலுள்ள மின்னல்கள்போல விளங்கினர். (8)
 நர்த்தனம் செய்கின்ற கோபஸ்திகள் பற்பல ராகவிசேஷங்களினால்
 அழகுவாய்ந்த குரலையுடையவர்களாகவும், ரமிப்பதில் பற்றுள்ள
 வர்களாகவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸம்ஸ்பரிசத்தினால் சந்தோஷத்
 தை யடைந்தவளாகவுமாகி உறத்துப்பாடினர். (9) எவர்களின்
 பாட்டினால் இந்த பரபஞ்சமானது சூழப்பட்டதாகவாயிற்றோ?
 ஒருத்தி முகுந்தனுடன்கூட ஸ்வரஜாதிகளை (ஷட்ஜாத் ஸ்வரா
 லாபகதிரளை) கிருஷ்ணனுடைய ஸ்வராலாபங்களுடன் கலக்காதன
 வாய் ஆலாபஞ்செய்தாள். அதைக்கேட்டு ப்ரீதியையடைந்த அந்த
 ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் நல்லது நல்லது என ஸம்மானிக்கப்பட்டவளாய்க்
 கொண்டு முன்னர் செய்த ஸ்வராலாபத்தையே த்ருவம் என்றதாள
 விசேஷத்தை யமைத்துப் பாடிக்காட்டினாள். அவ்விதம் பாடும்
 அவளுக்கு ஸ்ரீகோபாலன் ஆதிதமான ஸம்மானத்தைச் செய்தார்.

* அச்சமயம் பலசீரமெடுத்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மேகக்கூட்டம் போ
 லும், அங்குள்ள கோபிகைகள் கொடியின்னல்கள்போலும், அவர்கள்
 முகத்திலுண்டான வியர்வைத்துளிகள் மழைத்துளிகள்போலும், அவர்கள்
 செய்தகானம் மேககர்ஜிதம் போலுமிருந்தது. மேலும், கவர்ரஸாந்ரந்ய:
 என்பதுமூலம் இதற்கு கவர்ரஸாந்ர அந்யய: எனப் பிரித்துக்கொண்டு
 நர்த்தனவசத்தால் அவிழ்த்தபோன தலைப்பின்னலையும் இடையிலுள்ள
 ஒட்டியாணத்தையுமுடையவர்களாகவாயினர் என்றும் பொருள்கொள்ள
 லாமென ஸ்ரீதரீயவியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

காசித்ராசுபரிதாந்தா பார்வஸ்யஸ்ய மதாபூத:। ஜபராஹ வாஹுநா ஸ்கந்த்
 ஶ்ருதஹ்லயமஹிகா ॥ ११ ॥ தந்நைகாஸ்சுமத் வாஹு க்ருணஸ்யோத்யஸூரபம்।
 சந்த்நாலிபமாபாய ஹரோமா சூசுவ ஹ ॥ १२ ॥ கஸ்யாதிநாட்யவிஷித-
 குண்டலத்யிவமண்டிதம்। மண்டம் மண்டே சந்த்யத்யா அதாந்நாபூலசர்வீதம் ॥ १३ ॥
 நயந்தீ நாயதீ காபி க்ருஜந்நூபுரமேவலா। பார்வஸ்யாஸ்யுதஹஸ்தாஜ் தா-
 ந்தாஹஸ்தநயோ: ஶிவம் ॥ १४ ॥ கோப்யோ லக்ஷ்வாஸ்யுதம் கான்த் த்ரிய ஶகான்த-
 வஹம்। மூரீதகண்டஸ்தஹோம்யா நாயந்த்யஸ்த் விஜஹீ ॥ १५ ॥ கரோத்யலா-
 லகவிடக்ஷுபாலதர்மவக்ஷத்ரஸ்திரியோ வலயநூபுரஹோவாஹீ:। கோப்ய: சமம் மகவதா

ஒருத்தி ராஸகரீடையினால் மிக்கக்களைத்தவளாயும், நழுவின
 கையிலுள்ள வளையல், தலையிலுள்ள மல்லிகை இவற்றையுடையவ
 ளாயுமாகி பக்கத்திலிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தோளைத்தனது
 கையினால் பிடித்துக்கொண்டாள். (11) அச்சமயத்தில் ஒருத்தி
 உத்பலத்தினுடையதுபோன்ற வாஸனையுள்ளதும், சந்தனத்தினால்
 பூசப்பட்டதும், தனது தோளிலிருக்கின்றதுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனு
 டைய கையை முகர்ந்து மயிர்க்குச்சலையடைந்தவளாய் முத்தமிட்
 டாள். (12) நாட்டியத்தினால் அசைகின்ற குண்டலங்களின் சோ
 பையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னத்தைத் தனது கன்னத்தில்
 சேர்த்தவளான ஒருத்திக்குத் தாம்பூலசர்வணத்தை ஸ்ரீகோபாலன்
 கொடுத்தார். (13) நர்த்தனஞ்செய்கின்றவளும், சப்திக்கின்ற பாத
 ஸரம், ஒட்டியாணம் இவற்றையுடையவளும், பாடுகின்றவளுமான
 ஒருத்தி களைத்தவளாய் மங்களகரமான அச்யுதனுடைய ஹஸ்தாப்
 ஜத்தை ஸ்தனங்களில் வைத்துக்கொண்டாள். (14) இவ்விதமே
 மற்றுமுள்ள கோபிகைகளும் லக்ஷ்மியினுடைய முக்கிய நாயகனான
 அச்யுதனைக் கணவனாக அடைந்து அவருடைய கைகளினால் தழு
 வப்பட்ட கழுத்தையுடையவர்களாய்க் கொண்டும் அவரைக் குறித்
 துப் பாடுகின்றவர்களாய்க்கொண்டும் விளையாடினர். (15) கோபி
 கைகள் கர்ணோத்தபலங்களினாலும், சுருட்டை மயிர்களினாலலங்கரிக்க
 ப்பட்ட கன்னங்களினாலும், வியர்வைகளினாலும் ஏற்பட்ட முக
 சோபையையுடையவர்களாகவும், வளையல்கள், பாதஸரங்கள் இவற்
 றின் சப்தங்கள், வாதித்ரமென்ற வாத்தியங்கள் இவற்றுடன் கூடின

ननुतुः स्वकेशस्तस्मिन् भ्रमरगायकरासगोष्ठ्याम् ॥१६॥ एवं परिवृक्ष-
कराभिमर्शस्तिग्धेषुणोद्दामविलासहासैः। रमे रमेशो व्रजसुन्दरीभिर्यथा-
ऽर्भकः स्वप्रतिविम्बविभ्रमः॥ १७ ॥ तद्वृक्षसङ्गप्रमुदाकुलेन्द्रियाः केशान्दु-
कुलं कुचपट्टिकां वा। नाञ्जः प्रतिव्योदुमलं व्रजस्त्रियो-विस्मस्तमालाभर-
णाः कुरुग्रह ॥ १८ ॥ कृष्णविक्रीडितं वीक्ष्य मुमुहुः खेचरस्त्रियः। कामा-

வர்களாகவும், தமது பின்னலிலிருந்து *நழுவின புஷ்பமாலை யை யுடையவர்களாகவும் ஆகி வண்டுகளாகிற காயகர்களை யுடைய ராஸ னைப்பயில் பகவானுடன் கூட நர்த்தனஞ்செய்தனர். (16) இவ்வி தமே லக்ஷ்மீகார்த்தனா பகவானும் (*)தனது ப்ரதீபிம்பங்களுடன் விளையாடுகின்ற குழந்தைபோல கோபஸ்திரீகளுடன் கூட ஆலிங் கனத்தினாலும், கைபைப் பிடித்தவினாலும், அழகிய பார்வையின லும், அதிகமான விலாஸங்களினாலும், சிரிப்புகளினாலும் விளையாடி னார். (17) ஹே குருத்தவனா! இவ்விதம் கோபஸ்திரீகள் அவரு டைய அங்கஸங்கத்தினாலேற்பட்ட அதிக ஸந்தோஷத்திலீடுபட்ட இந்நிரியங்களை யுடையவர்களாகவும், நழுவினமாலை ஆபரணம் இவற் றையுடையவர்களாகவுமாகி கேசங்களையோ, இடையிலுள்ள வெண் பட்டையோ, ஸ்தனோத்தரியத்தையோ முன்போல அமைத்துக் கொள்ளச் சந்தியற்றவர்களாகவாயினர். (18) கிருஷ்ணானுடைய லீலையைக் கண்டு தேவஸ்திரீகள் காமத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்க ளாய் மோஹத்தையடைந்தனர். சந்திரனும் தனது பரிவாரங் களான சந்திர நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடினவனாய் (1)ஆச்சரியத்தை

* இதனால் தாளகதியினால் ஸந்தோஷத்தையடைந்த கேசங்கள் தலையையசைத்துப் பாதங்களில் பூமாரிபொழிந்தன போலிருந்தது என் பது கருத்தி. (*) தனது சரீரத்திலுள்ள அங்கைத் தனது ப்ரதீபிம்பத் தில் கண்டு ஸந்தோஷிக்கும் குழந்தைபோல ஸ்ரீகோபாலன் தனது கலா கேசஸந்தையும், ஸாவண்யம் முதலியவற்றையும் கோபிகைகளிடம் கொடுத்து அவற்றினால் தான் ஸந்தோஷித்தார் என்பது கருத்து.

(1) சந்திரன் ஆச்சரியத்தையடைந்து தனது கதியை மறந்ததும், அவனது பரிவாரங்களான சிவஹக்ஷத்திரங்கள்யாவும் அசைவற்று நின்ற விட்டன. ஆகவே வெகுண்டராத்திரிகளில் பகவான் அவர்களுடன் ரயித்தார் என்றேற்பட்டது.

दिताः शशाङ्कश्च सगणो विस्मितोऽभवत् ॥ १९ ॥ कृत्वा तावन्तमात्मानं
यावतीर्गोपयोपितः। रेमे स भगवांस्ताभिरात्मारामोऽपि लीलया ॥ २० ॥
तासां रतिविहारेण श्रान्तानां वदनानि सः। प्रामृजत्करुणः प्रेम्णा शंतमेनाङ्ग
पाणिना ॥ २१ ॥

गोप्यः स्फुरत्पुरटकुण्डलकुन्तलत्विङ्गण्डश्रिया सुधितहासनिरीक्ष-
णेन। मानं दधत्य ऋपभस्य जगुः कृतानि पुण्यानि तत्कररुहस्पश्रमोदाः
॥ २२ ॥ तामिर्युतः श्रममपोहितुमङ्गसङ्गघृष्टजः सकुचकुङ्कुमरञ्जितायाः।
गन्धर्वपालिभिरनुद्रुत आविशद्वाः श्रान्तो गजीभिरिभराडिवभिन्नसेतुः॥२३॥

யடைந்தவனாகவானான். (19) அந்தப் பகவான் ஆத்மாராமனயி
னும் (பிறவற்றினால் ஸந்தோஷத்தையடையவேண்டியவனாக இல்லா
விடினும்) எவ்வளவு கோபஸ்திரீகளுண்டு அவ்வளவு ஸ்வரூபத்
தைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுடன் கூட லீலையினால் ஸந்
தோஷித்தார். (20) ஹே அங்க! கருணைநிறைந்த அந்தக்கிருஷ்ணன்
ரதி விஹாரத்தினால் களைத்த அந்தக் கோபஸ்திரீகளுடைய முகங்
களை ப்ரேமையுடன் மிக்கச் சுகமயமான கையினால் துடைத்தார்.

கோபிகைகள் அவருடையகைவிரல்களின் ஸ்பர்சத்தாலேற்பட்ட
ஸந்தோஷத்தையுடையவர்களாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கின்ற பொன்
மயமான குண்டலங்களுடையவும், குந்தளங்களுடையவும், காந்தியி
னாலேற்பட்ட உன்னத்தின் சோபையினாலும், அமுதம் போன்றதும்
மந்தஹாஸத்துடன் கூடினதுமான பார்வையினாலும் ப்ரேஷ்டனான
ஸ்ரீகோபாலனுக்கு மரியாதையைச் செய்கின்றவர்களாய்க்கொண்டு
புண்ணியங்களான அவரது கர்மாக்களை (லீலைகளை) க் கானஞ்செய்
தனர். (22) அந்தக் கிருஷ்ணன் பிளக்கப்பட்ட கரையையுடைய
தும், களைத்ததுமான கஜராஜன் பெண் யானைகளுடன் போல அந்
தக் கோபஸ்திரீகளுடன் கூடினவராயும், ஸ்தனத்திலுள்ள குங்குமத்
தினால் சிவப்பாகச் செய்யப்பட்டதும், அங்கஸங்கத்தினால் கசக்கப்
பட்டதுமான மாலையில் ஸம்பந்திக்க வண்டுகளாகிற கந்தர்வபதி
களினால் பின்தொடரப்பட்டவராயும், உலகமரியாதை, வேதமரியா
தை இவற்றைக் கடந்தவராய்க்கொண்டும், ப்ரமத்தைப் போக்க
வேண்டியமுனையின் ஜலத்தில் பிரவேசித்தார். (23) ஹே அங்க!

सोऽम्भस्यलं युवतिभिः परिपिच्यमानः प्रेम्णक्षितः प्रहसतीभिरितस्ततो
 ५३ । वैमानिकैः कुसुमवर्षिभिरीड्यमानो रेमे स्वयं स्वरतिरत्र गजेन्द्र-
 लीलः ॥ २४ ॥ ततश्च कृष्णोपवने जलस्थलप्रसूनगन्धानिलजुष्टदिक्ते ।
 चचार भृङ्गप्रमदागणावृतो यथा मदच्युद्भिद्वरदः करेणुभिः ॥ २५ ॥ एवं
 शशाङ्कांशुविराजिता निशाः स सत्यकामोऽनुरतावलागणः । सिपेव आ-
 तन्यवद्वसौरतः सर्वाः शरत्काव्यकथा रसाश्रयाः ॥ २६ ॥ राजोवाच—

அந்தக் கிருஷ்ணன் பரிஹரிக்கின்றவர்களான கோபயுவதிகளினால்
 நாலாபக்கத்திலும் நனைக்கப்பட்டவராயும், ப்ரேமையுடன் பார்க்
 கப்பட்டவராயும், புஷ்பங்களை வர்ஷிக்கின்ற விமானஸஞ்சாரிகளான
 தேவர்களினால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவராயும், சிறந்த யானையினுடை
 யதபோன்ற லீலையையுடையவராயும் கொண்டு தான் ஆத்மராம
 னாக இருந்தபோதிலுங்கூட இந்த யமுனையின் ஜலத்தில் (அவர்களு
 டன்) விளையாடினார். (24) பிறகு ஜலத்திலும் கரையிலுமுள்ள
 புஷ்பங்களின் நறுமணம் நிறைந்த காற்றினால் விசப்பட்ட திக்கு
 களையும், கரையையுமுடையதான யமுனையினருகிலுள்ள பூந்தோட்
 டத்தில் பெண் யானைகளுடன் கூடினதும் மதப்பெருக்கையுடைய
 துமான ஆண்யானையானதுபோல வண்டுகள், ஸ்திரீகள் இவர்களின்
 கூட்டத்தினால் குழப்பட்டவராய்க் கொண்டு ஸஞ்சரித்து வந்தார்.
 (25) ஸத்யகாமனும், தன்னிடத்தில் ஆசையுள்ள கோபஸ்திரீகளின்
 கூட்டத்தை யுடையவருமான அந்தக் கிருஷ்ணன் தனது ஸ்ரீமூர்த்
 திலேயே தடுக்கப்பட்ட வீர்யத்தையுடையவராய்க் கொண்டு சந்திர
 னுடைய கிரணங்களினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டனவும், *சரத்கா
 லத்திலுள்ளனவும் காவ்யங்களில் சொல்லப்படுகின்றனவுமான ரஸங்
 களுக்கு ஆஸ்ரயபூதங்களான இரவுகளை இவ்விதம் ஸேவித்து வந்
 தார். (26) பர்ஷித் ராஜன் சொல்லுகிறார் — ஐகதீஸ்வரனான

* शरत्काव्यकथा रसाश्रयाः என்பது மூலம். இதை शरत्काव्यकथा; रसा-
 श्रयाः என இரண்டுபதங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு रसाश्रयाः=சிருங்
 काश्रयஸங்களுக்கு ஆஸ்ரயங்களான शरत्काव्यकथाः=சரத்காலத்தில் பிர
 வித்தங்களும், कாவ्यங்களில் சொல்லப்படுகின்றனவுமான கதைகளை
 (லீலைகளை) இரவுகன்முழுதும் செய்து வந்தார் என வேறுபொருளும்
 ஸ்ரீதீர்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

संस्थापनाय धर्मस्य प्रशमायेतरस्य च । अवतीर्णो हि भगवानंशेन जग-
दोश्वरः ॥ २७ ॥ स कथं धर्मसेतूनां वक्ता कर्ताऽभिरक्षिता । प्रतीपमाचर-
द्ब्रह्मन्वरद्वाराभिर्मर्शनम् ॥ २८ ॥ आसकामो यदुपतिः कृतवान्वै जुगुप्सि-
तम् । किमभिप्राय एतं नः संशयं छिन्धि सुव्रत ॥ २९ ॥

श्रीशुक उवाच—धर्मव्यतिक्रमो दृष्ट ईश्वराणां च साहसम् । तेजी-
यसां न दोषाय बह्वैः सर्वभुजो यथा ॥ ३० ॥ नैतत्समाचरेज्ज्ञातु मनसापि

பகவான் தர்மஸம்ஸ்தாபனத்துக்குவேண்டியும், அதர்மத்தைச்சார்ந்த
மாக்க (அழிக்க) வேண்டியும், அம்சத்துடன் (பலராமனுடன்) அவ
தரித்தவராகவன்றோ இருக்கின்றார். (27) ஹே ப்ரம்ஹன்! தர்ம
ஸேதுக்களை ஏற்படுத்திவைரும், உபதேசித்தவரும், ரக்ஷித்தவருமான
அவர் பரதாராபிமர்சனமென்ற தவறான காரியத்தை ஏன் செய்
தார். (28) ஹே ஸுவ்ரத! யதுபதியான கிருஷ்ணன் ஆப்த
காமனாக (பிறவற்றினுடையவேண்டிய திருப்தியற்றவராக) இருப்
பதுபற்றி அவர் விஷயத்தில் இது அதர்மமாகாது என்பீரேல்?
என்ன எண்ணங்கொண்டு *வெறுக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்தார்
என்ற இந்த எங்கள் ஸந்தேஹத்தைப் போக்கவேண்டும். (29)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லஹற்றார்—(*) ஈஸ்வரர்களான பெரியாரிடத்
தில் தர்மத்தின் மாறுபாடும், ஸாஹஸமும் (சாஸ்திர விருத்தாசார
மும்) காணப்பட்டிருக்கிறது. எதையும் பொசுக்குகின்ற நெருப்
புக்குப்போல தேஜஸ்விகளுக்கு அது தோஷத்தைத் தருவதாகவாக
மாட்டாது. (1) (30) தபஸ் முதலிய சக்திவாய்ந்தவர்களால் செய்யப்

*ஆப்தகாமனாக விருப்பதுபற்றி அவருக்குத் தோஷமில்லாவிடினும்
அவனால் செய்யப்பட்ட இக்காரியம் தோஷமுள்ளதேயாகையால் இதைச்
செய்த அவரின் கருத்துத்தான் என்ன? என்பது கருத்து. (*) பரமேச்
வரனிடத்தில் தோஷம் ஸம்பவிக்க இடமேது? என்பதைக்காட்டிப்
பொதுவாக மஹான்களான ஜீவர்களின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகி
றார். (1) அதாவது:—ப்ரம்ஹதேவனுக்குத் தனதுபுத்திரியான ஸரஸ்வதியி
னிடம் பற்றும், இந்திரனுக்கு அஹல்யாகமனமும், சந்திரனுக்கு ருருபார்
யையான தாரையினிடம் பற்றும், விச்வாமித்திரருக்கு சாப்பிடத்தகாத
மாம்ஸபக்ஷணப்ரவிருத்தியும் காணப்படுகிறது. ஆயினும் தவம்முதலிய
ப்ரபாவத்தினாலுண்டான தேஜஸ்வினில் சாஸ்திரவிருத்தாசார ஜன்ய

ஹரிஸ்யர:। विनश्यत्पाचरन्मौढ्याद्यथाऽऽद्रोऽधिजं विषम् ॥ ३१ ॥ ईश्वरा-
णां घचः सयं तथैवाचरितं क्वचित्। तेषां यत्स्ववचो युक्तं बुद्धिमांस्त-
स्माचरेत् ॥ ३२ ॥ कुशलाचरितेनैवामिह स्वार्थो न विद्यते। विपर्ययेण
घाऽनर्थो निरहङ्कारिणां प्रभो ॥ ३३ ॥ किमुताखिलसत्त्वानां तिर्यङ्मर्त्यदि-

படுகின்ற இந்தக் காரியத்தை அவ்வித சக்தியற்றவன் மனத்தாலும்
செய்தல் தகாது. மௌட்யத்தினால் செய்யத்தொடங்குகின்றவன்
ஸமுத்திரத்தின் மூழுண்டான காளகட விஷத்தைக்குடிக்கும்
ஸ்ரீமஹாதேவன் ஸ்லாதவொருவன் போல நாசத்தையடைந்துவிடு
வான். (31) ஆகவே ஈஸ்வரர்களின் உபதேசமே ஸக்தியமாகும்.
(பின்பற்றக்கூடியதாகும்.) அதனால் அவர்களின் அனுஷ்டான
மானது ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்திரமில்லாதவிடத்தில் நாம் பின்பற்றக்கூடிய
தாகவாகும். அவர்களின் சொந்தவுபதேசத்துக்கொத்த அனுஷ்டா
னம் அதனோ அதையே புத்திமானாகவுள்ளவன் பின்பற்றவேண்டும்.
(32) ஹே ப்ரபோ! தேஹாதிகளில் அஹம்புத்தியற்றவர்களான
அவர்களுக்குப் புண்ணிய கர்ம அனுஷ்டானத்தினாலேற்படவேண்டிய
சொந்தப்பிரயோஜனமோ பாபகர்ம அனுஷ்டானத்தினால் அனர்த்த
மோ கிடையாதன்றோ. (33) இவ்விதமிருக்க நியமங்களான பசு
மலிதர் தேவர் ஆகிய எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் நியந்தாவான ஈஸ்வர

தோஷமானது பொசுக்கப் பட்டுவிட்டபடியால் அது அவர்க்கு தோ
ஷத்தைத் தருவதில்லை. ஆகவே உண்மையில் அதர்மமான காரியமானது
முற்கூறியவர்களிடத்தில் தனது பலனான துக்கத்தைத் தரக்கூடிய நிலையி
ல் ஸ்லாதுபொழுது ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீகோபாலன் விஷயத்தில் சொல்ல
வேண்டுகிறது என்ன இருக்கிறது என்பது கருத்து. ஆகவே உலகிலுள்ள
சேதனர்களை, மனுஷ்யர், தேவர், தேவதாலார்வபெளமனான ஸ்ரீமன்
காராயணன் என மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துகொண்டால் தேவர்களுக்குள்
இத்திரன் முதலியோராலும், மனிதர்களுக்குள் விச்வாமித்திரன் முதலி
யோராலும் செய்யப்படும் அதர்மம் அவர்களுக்குத் தோஷத்தைத் தராத
பொழுது தேவதாலார்வபெளமன் விஷயத்தில் சொல்ல இடமேது
என்பது கருத்து. * எந்த ஈச்வரப்ரஸாதத்தினால் தேஹாத்யபிமானமற்ற
வர்க்குப் புண்ணியபாப கர்மஸம்பந்தமேற்படுவதில்லையோ அந்த ஈச்வர
னுக்கு அவற்றின் ஸம்பந்தமேற்பட இடமேது? என்பது கருத்து.

वौकसाम् । ईशितुश्चेशितव्यानां कुशलाकुशलान्वयः ॥ ३४ ॥ यत्पादपङ्कज-
परागनिपेवतृप्ता योगप्रभावविधुताखिलकर्मबन्धाः । स्वैरं चरन्ति मुनयोऽपि
न नष्टमानास्तस्येच्छयात्तवपुषः कुत एव बन्धः ॥ ३५ ॥ गोपीनां तत्प-
त्तीनां च सर्वेषामेव देहिनाम् । योऽन्तश्चरति सोऽध्यक्षः क्रीडनेनेह देह-
भाक् ॥ ३६ ॥ अनुप्रहाय भूतानां मानुषं देहमास्थितः । भजते तादृशीः
श्रीडा याः स्मृत्वा तत्परो भवेत् ॥ ३७ ॥ नासूयन्खलु कृष्णाय मोहितास्त-

வரனுக்கு நன்மை தீமைகளின் ஸம்பந்தமேற்பட இடமேது? (34)
எவருடைய சரணுரவிந்ததூளியை ஸேவித்தவர்களும், ஆனதுபற்றி
யே திருப்தியையடைந்தவர்களும், யோகப்பரபாவத்தினால் போக்கப்
பட்ட எல்லாக் கரம்பந்தங்களையுமுடையவர்களுமான முனிகள் பந்
தத்தையடையாதவர்களாய்க்கொண்டு தமதிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்
றனரோ, தனது இச்சையையொட்டித் தானே எடுத்துக்கொண்ட
சரித்தையுடையவரான அந்தக்கிருஷ்ணனுக்கு கர்மமூலம் பந்தமா
னது ஏற்பட இடமேது? (35) (1) மேலும் கோபிகைகளுக்கும்
அவர்களின் பதிகளுக்கும், மற்றுமுள்ள எல்லாஜீவர்களுக்கும் எவர்
அந்தராத்மாயோ அவரே கரீடைக்கு வேண்டி இங்கு தேஹத்தை
யடைந்தவராகவன்றோ இருக்கிறார். (36) (2) எவருடைய எந்த
லீலைகளை மனத்தாலெண்ணி அவரிடத்திலீடுபட்டவனாகவாவானோ
அதற்குவேண்டி ப்ராணிகளை அனுக்கிரஹிக்கவெண்ணங்கொண்டு
மானுஷமான தேஹத்தையாஸ்ரயித்த ஸ்ரீகோபாலன் அத்தகைய
லீலைகளைச் செய்கிறார். (37) கோகுலத்தில் வசிக்கின்ற கோபா

(1) இதுவரை கோபிகைகளைப் பரதாரமாகவைத்துப் பதில் சொல்
லப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தினால் ஸ்ரீகோபாலன் கோபிகைகளுக்
கோ, அவர்களின் பதிகளுக்கோ அந்தர்யாமியாகவாவதால் ஸர்வாந்தர்
யாமி ஸம்பந்தம் எவ்விதம் தோஷாவஹமன்றோ அவ்விதமே அவரே
வெளிவந்தபொழுது நேர்ந்த தேஹஸம்பந்தமும் தோஷத்தைத் தருவ
தாகவாகாது என உபதேசிக்கப்படுகிறது. (2) பகவான் இம்மாதிரியான
லீலைகளைச் செய்ததின் கருத்து இன்னதென்பதை இதனாலுபதேசிக்கிறார்.
(3) சிறுக்கார ஈஸத்திலீடுபட்ட சித்தமுள்ளவர்களும் ஆனதுபற்றியே
பஹிர்முகமான ப்ரவிரூத்தியுள்ளவர்களுமானவர்களையும் கூட தன்னிட
மிடபடச்செய்யவேண்டியே இதைச் செய்தார் என்று கருத்து.

स्य मायया । मन्यमानाः स्वपार्श्वस्थाः स्वान्स्वान्द्वारान्ब्रजौकसः ॥ ३८ ॥
 ब्रह्मरात्र उपानृत्तं वासुदेवानुमोदिताः । अनिच्छन्त्यो ययुर्गोप्यः स्वगृहा-
 न्भगवत्प्रियाः ॥ ३९ ॥ विक्रीडितं ब्रजवधूभिरिदं च विष्णोः श्रद्धावितोऽ-
 नुशृणुयादथ वर्णयेद्यः । भक्तिं परां भगवति प्रतिलभ्य कामं हृद्रोगमाश्वप-
 हिनोऽप्यचिरेण धीरः ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे रासक्रीडावर्णनं नाम
 त्रयविंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

ஸர்கள் அவருடைய மாயையினால் மோஹத்தையடைந்தவர்களாய்க்
 கொண்டு தத்தமது பத்னிகளைத் தத்தமது பக்கத்திலிருப்பவர்களா
 கவே எண்ணிக்கொண்டனரே அன்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் தோஷங்
 கூறினரில்லை. (38) ப்ரம்ஹ ராத்திரமானது (ப்ரம்ஹ முஹூர்த்
 தமானது) வந்ததும் பகவத்ப்ரியர்களான கோபிகைகள் வாஸுதேவ
 னால் அனுப்பப்பட்டவர்களாய் செல்லமனமில்லாது தமது வீட்டை
 யடைந்தனர். (39) கோபஸ்திரீகளுடன் செய்த ஸ்ரீகோபாலனு
 டைய இந்தளிலையை எவன் ப்ரத்தையுடன் கூடினவனுப்க் கேட்பா
 னே, எவன் அஃவிதம் உபதேசிப்பானே அவன் பகவானிடத்தில்
 மேலான பக்தியையடைந்து தீரனாகி மனோரோகமான காமத்தை
 வெகு சீக்கிரத்தில் போக்கினவனாகவாங்கிவிடுகிறான். (40) (எ-று)

இவ்விரும் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
 பூர்வார்த்தத்தில் ராஸகீர்டா வர்ணனமேன்ற முப்பத்துமூன்றாவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—❦—

நாராயணியம்.

केशपाशधृतपिञ्चिकावितति सञ्चलन्मकरकुण्डलं

हारजालवनमालिकाललितमङ्गरागघनसौरभम् ।

पीतचेलधृतकाञ्चिकाञ्चितमुदञ्चदंशुमणिनूपुरं

रासकेलिपरिभूषितं तव हि रूपमीश कलयामहे ॥ ३२५ ॥

(ப-ரை) இஃ ! =ஹே கிருஷ்ண ! கేశபாஸதூதபிஞ்சிகாவிததி =
 மயிர்க்கந்தனில் தரிக்கப்பட்ட மயில்தோகை ரூபமான அலங்காரத்

தையுடையதும், சञ்ஜலந்மகரகுण्डலம்=(கன்னப்பிரதேசத்தில்) அனா
கின்ற மகரகுண்டலத்தையுடையதும், ஹரஜாலவனமாலிகாலலிதம்=
முத்துமாலையின் கூட்டத்தினாலும், வனமாலையினாலும் அழகு
பொருந்தியதும், அக்ஷரா஘னசௌரம்=மேல் பூச்சுகளினாலேற்பட்ட
அதிகமான நறுமணமுள்ளதும், பீதவேலமூலகாங்குலிதம்=பீதாம்
பாத்தில் தரிக்கப்பட்ட மணிமயமான மேகலையினால்(பெல்ட்டினால்)
அழகுபடுத்தப்பட்டதும், உத்சவ்ஸுமணிநுபுரம்=உயரக்கிளம்புகின்ற
கார்திகையுடைய மணிமயமான கால் சலங்கைகளையுடையதும்,
ராசகேலிபரிபூபிதம்=ராஸகீரிடைக்குவேண்டி செய்யப்பட்ட அலங்
காரத்தையுடையதுமான தவ=உம்முடைய ரூபம்=ஸ்வரூபத்தை கல
யாமஹே=இடைவிடாது உபாலிக்கும்போது. (325) (எ-று)

குறிப்பு—ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீகோபாலன் செய்த லீலைகளுக் குள் சிரோமணியாய் விளங்கும் இந்த ராஸலீலையில் ஸௌஸ்ப்யம் என்ற தனது உத்தமகுணத்தை வெளிக்காட்டியிருப்பதால் ஸர்வ சுலபனான ஸ்ரீகோபாலனை இந்த லீலா விசிஷ்டனாகத் தியானிப்ப வர்க்குப் பரிபூர்ண பகவத்ப்ரஸாதமுண்டாவது நிர்ஸ்சயமென்பதைக் கவி இதனால் விளக்கினார். (எ-று)

ताचदेव कृतमण्डने कलितकञ्चुलीककुचमण्डले

गण्डलोलमणिकुण्डले युवतिमण्डलेऽथ परिमण्डले ।

अन्तरा सकलसुन्दरीयुगळमिन्दिरारमण सञ्चरन्

मञ्जुलां तदनु रासकेलिमयि कक्षनाभ समुपादधाः ॥३२६॥

(ப-ரை) கஜநாம ! = தாமரஸ் புஷ்பத்தை உந்தியிலுடையவ
ரான அயி இन्दிராமணி ! = ஹே லக்ஷ்மீகாந்த ! அய = பிறகு தாவதேவ =
நீர் ராஸகீடைக்குவேண்டிய வேஷத்தை எவ்வளவுக்குள் தரித்தீ
ரோ அவ்வளவுக்குள்ளேயே குதமण्डने = செய்துகொள்ளப்பட்ட
அலங்காரத்தையுடையதும், கலितकञ्जुलीककुचमण्डले = போட்டுக்
கொள்ளப்பட்ட ரவிக்கையையுடைய ஸ்தனமண்டலத்தையுடைய
தும், गण्डलोलमणिकुण्डले = கன்னத்தில் அசைகின்ற மணிமயமான
குண்டலத்தையுடையதும், परिमण्डले = ஸமமான தரையில் சுற்றி
லும் வட்டமாக இருக்கின்றதுமான யுவதிமण्डலே = கோபிகைகளின்
கூட்டத்தில் சகலசுन्दரியுங் அந்தரா = இரட்டை இரட்டையான
எல்லா ஸ்திரீகளுடையவும் நடுவில் सञ्चरन् = ஸஞ்சரிக்கின்றவராய்க்

நொண்டிதநு=பிறகு மஞ்ஜுலாமு=அழகிய ராசகேலிமு=ராணகரிடையை
 சமுபாஷா:=தொடங்கினர். (326) (௭-று)

வாசுதேவ தவ ஹாசமானமிஹ ராசகேலிரசசௌரம்
 தூர்தாஸ்பி ஸ்ரது நாரதாஸதமாஸகலய்ய குதுகாகுலா ।
 வேபூஷணவிலாஸபேஸலவிலாஸினிஸதஸமாஸுதா
 நாகதா யுஸபதாஸதா வியதி வேஸதாஸு ஸுரமஸ்டலி ॥ 327 ॥

(௮-ஊ) வாசுதேவ!=தேஹ வாகதேவ! இஹ=இந்தக் கோகுலத்தில்
 ஹாசமானமு=பிராகாசிப்பின்ற தவ=எம்முடைய ராசகேலிரசசௌரம்=
 ராணகரிடையாகிற ரஸத்தின் மணத்தை தூர்தாஸ்பிஸுலு=வெகு தூரந்
 திரிநுந்தபோதிலுங்கூட நாரதாஸதமாஸகலய்ய=நாரதரால் சொல்லப்பட்ட
 லைத ஆகலய்ய=கேட்டு குதுகாகுலா=பார்ப்பதிலாவல் நிறைந்ததும்,
 வேபூஷணவிலாஸபேஸலவிலாஸினிஸதஸமாஸுதா=வேஷம், அலங்காரம்,
 விளையாட்டு இவற்றினால் அழகுவாய்ந்த நூற்றுக்கணக்கான ஸ்திரி
 களினால் சூழப்பட்டதுமான ஸுரமஸ்டலி=தேவக்கட்டமானது அய=
 பிறகு நாகதா:=ஸ்வர்க்கத்தினின் றும் வியதி=அகாசத்தில் யுஸபத்=
 ஓசை ஸமயத்தில் ஈஸதா=வந்து கூடிற்று. (327) (௭-று)

வேனுதகூததானதானகலகானராஸதயோஜனா-
 லாஸினியஸூதுபாஸதகூததாலமேலநமனாஹரம் ।
 பாஸிஸ்கஸிதகக்ஷண வ ஸூதுஸலஸிதகராஸுஜ்
 ஷாஸிவிஸ்வலதஸ்வரம் ஸஸத ராஸகேலிரசஸடஸ்வரம் ॥ 328 ॥

(௮-ஊ) வேனுதகூததானதானகலகானராஸதயோஜனாலாஸினியஸூது-
 பாஸதகூததாலமேலநமனாஹரம்-வேனுதா=வேணுநாதத்தினால் கூத=செய்
 யப்பட்ட தானதான=கானத்துக்கு மூலகாரணமான ஸ்வரத்தைக் காட்
 டுதலால், கல=கண்டத்தினின்று முண்டானதுபற்றி மிக்க மதூர
 மான கான=ராக கதையின் யோஜனா=யோஜனையினாலும், ராக விசேஷத்
 தின் வழியின் சேர்க்கையினாலும் லாஸினிய=ஆசைப்படத்தருந்த
 ஸூதுபாஸதா=மெதுவான அடிவைப்பினால் கூத=செய்யப்பட்ட தால-
 மேலந=தாளத்தின் சேர்க்கையினால் மனாஹரம்=மனத்தைக் கவருகின்ற
 தும், பாஸிஸ்கஸிதகக்ஷணம்=கைகளில் நன்கு ஒலிக்கின்ற வளையல்
 கலையுடையதும், ஸூது=அடிக்கடி, ஸ்லஸிதகராஸுஜம்=தோளில்
 தொங்கவிடப்பட்ட கராம்புஜத்தைபுடையதும், ஷாஸிவிஸ்வலதஸ-

ரம்=இடைப்பிரதேசத்தினின்றும் நழுவின வஸ்திரத்தையுடையது
மான ராசகேலிரசஃஸ்வரம்=ராஸ்கிரீடா ரஸத்தின் பெருக்கை மனத=
பண்புகள். (328) (எ-று)

அத்யா விரचितானுபுத்தாரதாரமபுரஸ்வரே

நர்தனேய லலிதாங்கஹரலுலிதாங்கஹரமணிபூஷணே ।

சம்மதேன கதபுஷ்பவர்பமலமுநிபதிபிபதா குலம்

விந்மயே த்வயி நிலியமானமிவ சம்முமோஹ சவபூகலம் ॥ 329 ॥

(ப-ரை) அத்யா=பிறகு அத்யா=மூலத்தையுடன் கூட விரचितானு-
புத்தாரதாரமபுரஸ்வரே = செய்யப்பட்ட பின்பாட்டினுலேற்பட்ட
மிக்கமிக்க உறத்ததும் இனிதுமான குரலையுடையதும், லலிதாங்கஹர
லுலிதாங்கஹரமணிபூஷணே=அழகிய அங்க விகேசபங்களினால் தனது
ஸ்தானத்தினின்றும் நழுவின அங்கங்களிலுள்ள முக்தாஹாரம்
மணிமயமான பூஷணம் இவற்றையுடையதுமான நர்தனே=ராஸ நர்த்
தன காலத்தில் சம்மதேன=அதிகம் சந்தோஷத்தினால் கதபுஷ்பவர்பம்=
செய்யப்பட்ட பூமாரியையுடையதும், அலம்=மிகவும், உநிபத்=
பார்க்கவாவல்கொண்டதும், சவபூகலம்=ஸ்திரீ ஸமுஹத்தாடன் கூடி
னதுமான திபிபதாம்=தேவர்களின் குலம்=கூட்டமானது, விந்மயே=
சித்ருபியான த்வயி=உம்மிடத்தில் நிலியமானமிவ=லயத்தையடைந்
ததுபோல சம்முமோஹ=மோஹத்தை யடைந்தது. (32) (எ-று)

ஸ்வநசநநநுபுலரி தநு காபி நாம பசுபாங்கா

காந்தம்சமவலஸ்வதே ஸ்ம தவ தாந்திபாரமுகுலேக்ஷணா ।

காசிதாசலிதகூந்தலா நவபரிசாரநவசௌரம்

வஜ்ஜனேன தவ சஞ்ஞசுஸ்வ பூஜமஸ்திரோபுலகாங்குரம் ॥ 330 ॥

(ப-ரை) தநு=பிறகு காபி=ஒரு பசுபாங்கானாம=கோபஸ்திரீ
யோவெனில் ஸ்வநசநநநுபுலரி=விபர்த்தம் களைத்துமிருக்கின்ற
கொடிபோன்ற தேஹத்தையுடையவளாய்க் கொண்டும், தாந்திபார-
முகுலேக்ஷணா=அதிகம் களைப்பினால் மூடின கண்களையுடையவளாய்க்
கொண்டும் காந்தம்=அழகிய தவ=உம்முடைய அம்சம்=தோளை அவ-
லஸ்வதே ஸ்ம=பிடித்துக் கொண்டாள். காசித்=ஒருத்தியோ அசலித
கூந்தலா=அவிழ்ந்த கூந்தலையுடையவளாய்க் கொண்டு நவபரிசார-
நவசௌரம்=புதிதான சந்தனக்குழம்பினதுபோன்ற புதுமாதிரியான

மணத்தையுடையதும் அத்திரபுலகாஹம் = காணப்பட்ட அதிகமான மயிர்க்குச்சையுடையதுமான தவ=உம்முடைய புகழ்=தோனோ வஜ்ஜனேன=வியாஜத்தினால் சஞ்சுசுவ=நன்கு முத்தமிட்டுக்கொண்டான்.

காபி கண்டபுவி சநிதாய நிஜகண்டமாகுலிதகுண்டல்
புறபுரநிதிரன்வாப தவ புகழ்விரசாயனம் ।
இந்திராவிஹிதமிந்திரம் புவனசுந்தரம் ஹி நதனாந்தரே
தவமவாப்ய வபுரஜ்ஜனா: கிமு ந சம்மதோம்வதசாந்தரம் ॥331॥

(1-ரை) புறபுரநிதி:=புண்ணியக் கூட்டத்துக்கிருப்பிடமான காபி=ஒரு கோபஸ்திரி¹ஆகுலிதகுண்டலம்=அசைவின்ற குண்டலத்தை யுடையதான நிஜகண்டம்=தன்னுடைய கன்னத்தை தவ=உம்முடைய கண்டபுவி=கன்னப்ரதோத்தில் சநிதாய=நன்குசேர்த்துவைத்து புக-
ழ்விரசாயனம்=அமிருதமயமான தாம்பூலரஸத்தை அன்வாப=பெற்றுக்கொண்டான். இந்திராவிஹிதமிந்திரம்=லக்ஷ்மியின் விளையாட்டுக் குரிய விடானவரும், புவனசுந்தரம்=உலகுக்குள் மிக்க அழகுவாய்ந்த வருமான தவம்=உம்மை, நதனாந்தரே=நர்த்தனத்தினிடையில் அவாப்ய=அடைந்து அஜ்ஜனா:=கோபஸ்திரிகள் கிமு=எந்த சம்மதோம்வதசாந்தரம்=ஒன்றும், கர்வம் இவற்றின் ரஸாந்தரத்தைத்தான் ந ஹி வபு:=அடைந்தனரில்லை. (பலவித ரஸ விசேஷத்தையடைந்தனர் என்பது கருத்து.) (331) (௭-று)

கானமீச விரதம் க்ரமேண கில வாஹமேலநமுபாரதம்
வ்ரஹசம்மதரசாகுலா: சதசி கெவல் நநுரஜ்ஜனா: ।
நாவிதநபிவ நிவிகா கிமபி குந்தலிமபி வ கஞ்சுலி
ஜ்யோதிபாமபி கதவகம் திவி விலகிவதம் கிமபரம் வுவே ॥332॥

(௮-ரை) அஜ்ஜனா:=கோபஸ்திரிகள் வ்ரஹசம்மதரசாகுலா:கெவலம்=பாம்ஸாநந்த ரஸத்திலேபட்டவர்களாய்க்கொண்டும்படும் சதசி=ஸபையில் நநு:=கர்த்தனஞ்செய்தனர். இசா!=ஹேகிருஷ்ண ! கானம்=பாட்டு விரதம் = ஓயவாம்பித்தது. வாஹமேலநகில=வாத்தியங்களை வாசித்தலோ க்ரமேண=முறையே உபாரதம்=ஓய்வையடைந்தது. அபிவ=மேலும் நிவிகாம்=செக்குமுடிச்சையோ, குந்தலிமபி=அவிழ்ந்த மயிர்முடிச்சையோ, கஞ்சுலிம்=சுவிக்கையையோ கிமபி=ஒன்றையுமோ நாவிதந்=கவனித்தனரில்லை. ஜ்யோதிபாம்=கிரஹ நகரத்திராதி

எனாடைய கவஃவகமபி=கூட்டமுங்கூட விவி=ஆகாசத்தில் விலகி-
தம்=அசைவற்றதென்றது. ஆகவே கிமபரம்=வேறு எதை எவை=நான்
சொல்லுவேன். (332) (எ-று)

மோட்சிமின ஸுபந் விலாப்ய விஹிதி சமாப்ய ச ததோ விமோ
கேலிசம்ஸூதிரநிம்லாங்நவஹ்லேசஸுபகாஃமநாமு ।

மம்மபாசஹ்நேதசா பஸுபயோபிதா சுகுததோதிர-

ஸ்தாவதா கலிதமூர்திராதித மரவீரபரமோஃசவம் ॥ 333 ॥

(ப-ரை) விமோ!=ஹே விமோ! ஸுபநம்=உலகை மோட்சிமின=
மம்மஹானந்தத்தில் விலாப்ய=முழுக்கியும், தந்=பிறகு விஹிதம்=
வினாயாட்டை சமாப்ய ச=முடித்துக்கொண்டும், கேலிசம்ஸூதிரநிம்-
லாங்நவஹ்லேசஸுபகாஃமநாமு=வினாயாட்டினால் நன்கு களைக்கும்படி-
செய்யப்பட்டதும் நீர்மலமுமான அங்கத்தினுண்டான புதிய வியர்
வைத்துவினால் அழகுவாய்ந்த சரீரத்தையுடையவர்களும் மம்மபா-
சஹ்நேதசாமு=காபவேகத்தினால் காலதாமதத்தைப்பொருக்காத சித்த
முள்ளவர்களுமான பஸுபயோபிதாமு=கோபஸ்திரீகளுடைய சுகுததோ-
திர:=புண்ணிய பரிபாகத்தாலேவப்பட்டவரான நீர் தாவதா கலித-
மூர்தி:=எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட அத்துனை ஸ்ரீமூர்த்தியையுடைய
வராய் மரவீரபரமோஃசவம்=விரனான பன்மநனுடைய உதன்னத்தை
ஆதித்ய=செய்தீர். (333) (எ-று)

கேலிமேதபரிலாலிதாமிரதிலாலிதாமிரவலாலிமி:

ஸ்வீரமீஷ நநு சூரஜாபயசி சார நாம விஹிதி வ்யதா: ।

கானநே஽பி ச விசாரிசீதலகிசோரமாருதமனோஹே

சூநசூரமமயே விலேசித விலாசிநிசதமனோஹர்ம் ॥ 334 ॥

(ப-ரை) இஷ!=ஹே ஈஸ! கேலிமேதபரிலாலிதாமி:=கேளி பே
தத்தினால் (ஆலிங்கனம், சுப்பனம், ப்ரஹ்மணம், நகக்ஷதம், தந்த
க்ஷதம், முதலியவற்றினால்) சலங்கினவர்களாகச் செய்யப்பட்ட
வர்களும், அதிலாலிதாமி:=அதிகம் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவர்
களுமான அவலாலிமி:=ஸ்திரீக் கூட்டங்களுடன்கூட சுவீரம்=மனம்
போனபடிக்கெல்லாம் சூரஜாபயசி=யமுனையின் ஜலத்தில் சார=அழ
காக இருக்கும்படி விஹிதம்=வினாயாட்டை வ்யதா: நாம=செய்தீரன்
ரே. விசாரிசீதலகிசோரமாருதமனோஹே=வீசுகின்றதும், குளிரந்தது

மான இளங்காற்றினால் மனத்தைத் தவருகின்றதும், சூனசৌரமயை=
புஷ்பங்களின் மணங்கள் கிறைந்ததுமான கானே஽பி ச=காட்டி லங்
கூட விலாசினிசதமனோதரம்=நாற்றுங்கணக்கான ஸ்திரீகளின் மனத்
தைத் தவிர்த்துப் படி விலேசிய=விளங்கினார். (334) (௪-று)

காமிநிரிதிஹி யாமினிபு ஸ்லு காமநியகநிதே भवान्

पूर्णसम्मदरसार्णवं कमपि योगिगम्यमनुभावयन् ।

ब्रह्मशङ्करमुखानपीह पशुपाङ्गनासु बहुमानयन्

भक्तलोकगमनीयरूप कमनीय कृष्ण परिपाहि माम् ॥ ३३५ ॥

(௪-ஊ) காமிநியகநிதே!=அழகுக்குரியிடமானவரே! भक्त-
லோகமநியரூப!=மகத்தனானவரால் அடையத்தகுந்த ரூபமுள்ளவ
ரே! कमनीय!=இயற்கையிலழுவுவாய்ந்தவரே! कृष्ण!=நேருகிருஷ்ண!
காமினி:=கோபஸ்திரீகளே इति=இவ்விதம் யாமினிபு=இரவுகளில் யோகி
गम्यम् = யோகிகளால் அடையத்தகுந்ததும் कमपि=தொல்லவியலாதது
மான पूर्णसम्मदरसार्णवम्=பரிபூர்ணவந்த ரஸாரணவந்தை अनुभाव-
यन्=அனுபவிக்கச் செய்துகொண்டும் ब्रह्मशङ्करमुखानपि=பரமஹதே
வன், மஹாதேவன் முதலியோரைப் புகூட इह=இங்குள்ள पशुपाङ्ग-
नासु=கோபஸ்திரீகள் விஷயத்தில் बहुमानयन्=வெகுமானமுள்ளவர்க
ளாகச் செய்து கொண்டும் இருக்கும் भवान्=நீர் माम्=என்னை परि-
पाहि=காப்பீராக. (335) (௪-று)

இவ்விதம் ராஸகரீடையில் அழகிய ரூபத்தைத் தரித்தவரான
கோபாலனுடன்கூட கோபிகைகளின் நர்த்தனம் கீதம் முதலிய

விலாஸ வர்ணனம் என்ற அறுபத்தொன்பதாவது

தசகம் முற்றிற்று.

—

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(௮-கை) चतुर्विंशोऽहिनाग्रस्तं नदं हरिरमूमुचत् ।

विद्याधञ्चाङ्गिरश्शापाच्छङ्खचूडं तथावधीत् ॥ १ ॥

रासापदेशतः कामं किङ्करीकृत्य कामतः ।

अनुगृह्यन् वशं निन्ये तथाविद्याधराधिपम् ॥ २ ॥

(௮-கை) ஹரியானவர் மலைப்பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட நந்த
கோபரை கிடுகித்தார் என்றும், அவ்விதமே சித்யாதானை அங்கிரஸ்

अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एकदा देवयात्रायां गोपाला जातकौतुकाः । अनो-
भिरनदुशुक्तेः प्रययुस्तेऽभिकावनम् ॥ १ ॥ तत्र स्नात्वा सरस्वत्यां देवं
पशुपतिं विभुम् । आनर्च्युर्हणैर्भक्त्या देवीं च नृपतेऽभिकाम् ॥ २ ॥ गावो
हिरण्यं वासांसि मधु मध्वन्नमाहताः । ब्राह्मणेभ्यो ददुः सर्वे देवो नः
प्रीयतामिति ॥ ३ ॥ उपुः सरस्वतीतीरे जलं प्राप्य धृतव्रताः । रजनीं तां
महाभागा नन्दसनन्दकादयः ॥ ४ ॥ कश्चिन्महानहिस्तस्मिन्विपिनेऽतिबु-
भुक्षितः । यदृच्छयागतो नन्दं शयानमुरगोऽग्रसीत् ॥ ५ ॥ स चुक्रोशाहिना

என்ற மஹருஷியின் சாபத்தினின்றும் விடுவித்தாரென்றும், அவ்
விதமே சங்குகுடன் என்ற வித்யாதரனைக் கொன்றாரென்றும், ராஸ
லிலை என்ற வியாஜமாக காமனை அடிமையாக்கி தனதிஷ்டப்படி
வித்யாதராநிபனை அனுக்கி ஹித்துத் தன் வசப்படுத்தினார் என்
றும் இந்த முப்பத்துநான்காவது அக்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படு
கிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுமாற்றார்—ஒரு ஸமயம் மஹாதேவனுடைய
உதஸ்வத்தில் அசைகொண்ட அந்த கோபாலர்கள் காளைபூட்டின
வண்டி கரிலேறிக்கொண்டு அம்பிகாவனத்தை அடைந்தனர். (1)
ஹே ராஜன்! அங்கு ஸாஸ்வதிரத்யில் ஸனானஞ்செய்து விபுவும்
பசுபதியுமான மஹாதேவனையும், அம்பிகையான தேவியையும்
பூதாத்திரவியங்களினால் பக்தியுடன் பூஜித்தனர். (2) யாவரும் ஆதர
வுள்ளவர்களாய் பசுக்களையும், ஸுவர்ணத்தையும், வஸ்திரங்களையும்,
மதுரமான தேன்கலந்த அன்னத்தையும் மஹாதேவன் எங்கள்
விஷயத்தில் பரிதியை அடையட்டும் எனச்சொல்லிக்கொண்டு ப்ராம்
ஹணர்சனருக்குக் கொடுத்தனர். (3) நியமத்தைப் பின்பற்றினவர்களும்
மஹாபாக்யசாலிகளுமான நந்தர் ஸனந்தர் முதலியோர் ஜலத்
தைக்குடித்து ஸாஸ்வதிரதிக்கரையில் அவ்விரவு முழுவதும் வாஸஞ்
செய்தனர். (4) மிக்கப்பசியுள்ளதும் பெரிதுமான அந்தக்காட்டி
லுள்ள ஒரு மலைப்பாம்பானது எதிருச்சையாக மாரினால் ஊர்ந்து
வந்து படுத்திருக்கும் நந்தகோபரை விழுங்கவாரம்பித்தது. (5) பாம்பு
யினால் விழுங்கப்பட்ட அந்த நந்தகோபர் ஹேகிருஷ்ண! கிருஷ்ண!

ग्रस्तः कृष्ण कृष्ण महानयम् । सर्पो मां ग्रसते तात प्रपन्नं परिमोचय ॥६॥
 तस्य चाक्रन्दितं श्रुत्वा गोपालाः सहस्रोत्थिताः । ग्रस्तं च दृष्ट्वा
 विभ्रान्ताः सर्पं विव्यधुस्तुर्कैः ॥ ७ ॥ अलातिर्दह्यमानोऽपि नामुञ्चत्तमुर-
 ङ्गमः । तमस्पृशत्पदाऽभ्येत्य भगवान्सात्वतां पतिः ॥ ८ ॥ स वै भगवतः
 श्रीमत्पादस्पर्शहताशुभः । भेजे सर्पवपुर्हित्वा रूपं विद्याधराचितम् ॥ ९ ॥
 तमपृच्छत्सर्पिकेशः प्रणतं समुपस्थितम् । दीप्यमानेन वपुषा पुरुषं हेममा-
 लिनम् ॥ १० ॥ कां भवान्परया लक्ष्म्या रोचतेऽद्भुतदर्शनः । कथं जुगुप्सि-
 तामेतां गतिं वा प्रापितोऽवशः ॥ ११ ॥

சர்ப் உவாச—அஃ விद्याதர: கश्चित्सुदर्शन इति श्रुतः । श्रिया
 स्वरूपसंपत्त्या धिमानेनाचरं दिशः ॥ १२ ॥ ऋषीन्विरूपानङ्गिरसः प्राहसं

தேவதாத! இந்தப் பெரிய பாம்பு என்னை விழுங்குகிறது. பரபன்ன
 னான என்னை விடுகிறபாம்பாக எவனக்கதறினார். (6) அவரது அழகுர
 லைக்கேட்டுக் கோபாலன் என்னைவாக எழுந்து நந்தகோபர் பாம்பி
 னால் விழுங்கப்பட்டதைக் கண்டு பரபரத்தவர்களாய் கொள்ளிக்கட்
 டைகளினால் பாம்பைக்கட்டனர். (7) பாம்பானது கொள்ளிக்கட்
 டைகளினால் சுடப்படினுங்கூட அவரைவிடாதிருந்தது. ஸாத்வ
 தாம்பதியான பகவான் அருகில் வந்து காலினால் அந்தப் பாம்பைத்
 தொட்டார். (8) அந்தப் பாம்பானது பகவானுடைய ரோபை
 லீறைந்தபாதத்தின் வப்பரத்தினால்போக்கப்பட்ட பாதத்தையுடைய
 தாய்க்கொண்டுமலைப்பாப்பின் சரிந்ததைவிடுத்து வித்யாதரர்களினால்
 பூலிக்கப்பட்ட ரூபத்தை அடைந்தது. (9) ப்ரகாசிக்கின்ற சரிந்த
 துடன் ஸம்பத்தில் உந்தவனும், வணங்கினவனும், ஸ்வர்ணமாலை
 யணிந்தவனுமான அந்தப் புருஷனை ஹிருஷிகேசனான பகவான்
 கேட்கத்தொடங்கினார். (10) ஆஸ்சரியமான பார்வையையுடைய
 நீ யார்? பேலான கார்தியுடன் விளங்குகின்றனை. வெறுக்கத்தக்க
 இந்தக்கதியை அவசனாக எவ்விதமடைந்தனை? என்றார். (11)

பாம்பு சொல்லுகிறது—நான் ஸுதர்சனன் என ப்ரவரித்தி
 பெற்ற ஒரு வித்தியாதரன். ஸிஸ்வரியத்தடனும் அழகிய ரூபத்துட
 னும் கூடினவனும் கிரானத்தடன் திக்குகளில் எஞ்சரித்து வந்
 தேன். (12) ரூபத்தால் கர்வத்தையடைந்தவனும் ரூபமற்றவர்க

ரूपदर्पितः । तैरिमां प्रापितो योनिं प्रलब्धः स्वेन पाप्मना ॥ १३ ॥ शापो
 मेऽनुग्रहयैव कृतस्तैः करुणात्मभिः । यदहं लोकगुरुणा पदा स्पृष्टो हता-
 शुभः ॥ १४ ॥ तं त्वाऽहं भवभीतानां प्रपन्नानां भयापहम् । आपृच्छे शा-
 पान्मुक्तः पादस्पृशं दमीव हन् ॥ १५ ॥ प्रपन्नोऽस्मि महायोगिन्महापुरुष
 सत्पते । अनुजानीहि :। देव सर्वलोकेश्वरेश्वर ॥ १६ ॥ ब्रह्मदण्डादिमुक्तोऽहं
 सद्यस्तेऽच्युत दर्शनात् । यन्नाम गृहक्षयिलान् श्रोतृनात्मानमेव च । सद्यः
 पुनाति किं भूयस्तस्य स्पृष्टः पदा हि ते ॥ १७ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्यनुज्ञाप्य
 दाशार्हं परिक्रम्याभिवन्द्य च । सुदर्शनां दिवं यातः कृच्छ्राक्षन्दध्य मोचितः ॥ १८

ளான அங்கிரஸ்ஸுடன் என்ற மஹருஷிகளோப் பழித்தேன். சொந்
 தப் பாபத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நான் அந்த மஹருஷிகளால்
 இப்பிறவியை யடைவிக்கப்பட்டேன். (13) யாது காரணத்தால்
 லோக குருவான தந்தாளால் பாதத்தால் தொடப்பட்டுப் பாபமற்றவ
 னாகவானேனோ அக்காரணத்தினால் கருணமூர்த்திகளான அவர்க
 ளால் என்னையனுக்கிறவறிக்கவேண்டியே சாபங்கொடுக்கப்பட்டதாக
 வாயிற்று. (14) பாபத்தைப் போக்கும ஹே கிருஷ்ண! உமது
 பாதஸம்பந்தத்தினால் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனான நான் பிற
 வியினின்றும் பயந்தவர்களான ப்ரபன்னர் (பக்தர்) களுக்கு அந்தப்
 பயத்தைப் போக்குகின்ற அந்த உம்மை சொந்தலோகஞ்செல்ல
 விடைதரும்படி வேண்டுகிறேன். (15) ஹே மஹாயோகின்! ஹே
 மஹாபுருஷ! ஹே ஸத்பதே! ஹே ஸர்வலோகேஸ்வரர்களுக்கும்
 ஈஸ்வர! ஹேகேவ! ப்ரபன்னனாக=சரண்புகுந்தவனாக இருக்கிறேன்.
 எனக்கு விடையளிப்பீராக. (16) ஹே அச்யுத! உமது தர்சனத்
 தினால் நான் ப்ராபஹண சாபத்தினின்றும் உடனேயே விடுவிக்கப்
 பட்டேன். அந்த உமது திருநாமத்தை ஜபிப்பவன் அதைக் கேட்கும்
 யாவரையும், தன்னையுமே உடனேயே பரிசுத்தனாக்குவானோ அந்த
 உமது பாதத்தினால் தொடப்பட்டவன் விஷயத்தில் திரும்பவும்
 சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது. (17)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—சுதர்சனை இவ்விதம் தாசார்ஹ
 னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டும், வலம் வந்து வணங்கியும் ஸ்வர்க்
 கத்தையடைந்தான். நந்தகோபரும் கஷ்டத்தினின்றும் விடுவிக்கப்

निशाम्य कृष्णस्य तदात्मवैभवं व्रजौकसो विस्मितचेतसस्ततः । समाप्य तस्मिन्निभं पुनर्व्रजं नृपाऽऽयुस्तत्कथयन्त आहताः ॥ १९ ॥ कदाचिदथ गोविन्दो रामश्चाद्भुतविक्रमः । विजहदुर्वने रात्र्यां मध्यगौ व्रजयोपिताम् ॥ २० ॥ उपगीयमानो ललितं खीजनैर्वहसौहृदैः । स्थलकृतानुलिप्ताङ्गौ स्रग्विणौ विरजोऽम्बरौ ॥ २१ ॥ निशामुखं मानयन्ताबुधितोऽपतारकम् । मल्लिकागन्धमत्तालिजुप्तं वृमुदवायुना ॥ २२ ॥ जगत्तुः सर्वभूतानां मनः ध्वणमद्गलम् । तौ कल्पयन्तौ युगपत्स्वरमण्डलमूर्च्छितम् ॥ २३ ॥ गोप्यस्तद्वीतमाकर्ण्य मूर्च्छिता नाविदन्नुप । श्वथदुकूलमात्मानं स्रस्तकेशस्रजं ततः ॥ २४ ॥

பட்டார். (18) ஷேந்ந்ருப! கோகுலவாலிகள் கிருஷ்ணனுடைய அந்த அற்பவாவாஸத்தைக் கண்ணுற்று ஆய்வு செய்ததையடைந்த புத்தியையுடையவர்களாய் அவ்விடத்திலுள்ள நியமத்தை முடித்துக் கொண்டு அந்தமடிவன் அதைத் தொல்லிக்கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பவும் கோகுலத்தையடைந்தனர். (19) பிறகு ஒருநாள் கோளந்தனும், ஆய்ந்தபொழுது பரக்கிரமமுள்ள பலராமனும் கோபஸ்திரீகளுடைய நடுவையடைந்தவர்களாய்க் காட்டில் மாத்நிரியில் விளையடினர். (20) அதிகம் ஸ்னேஹமுள்ளவர்களான கோபஸ்திரீ ஜனங்ளினால் அருகிலிருந்து அபகரிக் கொண்டாடப்படுகின்றவர்களும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், சந்தனத்தினால் பூசப்பட்ட சரீரத்தையுடையவர்களும், மாலையையணிந்தவர்களும், அழுக்கற்ற வஸ்திரங்களை யணிந்தவர்களான அவர்கள் உதயமடைந்த சந்திரன் நகந்திரங்கள் இவற்றையுடையதும், ஆம்பல் பூவில் ஸம்பந்தித்த வாயுவினாலும், மல்லிகையின் நறுமணத்தினாலும் மதங்கொண்டவண்டுளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதுமான இரவின் தொடக்கத்தைக் கொண்டாடுகின்றவர்களாய் ஒரே ஸமயத்தில் ஸ்வரமண்டலத்தின் கானத்தைக் சலிபித்துக்கொண்டு எல்லா பிராணிகளுடையவும் மனது காது இவற்றுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரும்படி கானஞ்செய்தனர். (21-23) ஷேந்ந்ருப! பிறகு அந்தக் கானத்தைக் கேட்டு மோஹத்தையடைந்த கோபிகைகள் நழுவின வெண்பட்டையுடைய சரீரத்தையோ, தலையின் நழுவின புஷ்பமாலையையோ அறிந்

एवं विक्रीडतोः स्वेरं गायतोः संप्रमत्तवत् । शङ्खचूड इति ख्यातो
 धनदानुचरोऽभ्यगात् ॥ २५ ॥ तयोर्निरीक्षतो राजंस्तन्नाथं प्रमदाजनम् ।
 क्रोशन्तं कालयामास दिश्युदीच्यामशङ्कितः ॥ २६ ॥ क्रोशन्तं कृष्ण रामेति
 विलोक्य स्वपरिग्रहम् । यथा गा दस्युना प्रस्ता भ्रातरावन्वधावताम् ॥
 २७ ॥ मा भैष्ट्यभयारावौ सालहस्तौ तरस्विनौ । आसेदतुस्तं तरसा
 त्वरितं गुहाकाधमम् ॥ २८ ॥ स वीक्ष्य तावनुप्राप्तौ कालमृत्यू इवोद्विजन् ।
 विसृज्य स्त्रीजनं मूढः प्राद्रवज्जीवितेच्छया ॥ २९ ॥ तमन्वधावद्गोविन्दो
 यत्र यत्र स धावति । जिहीर्षुस्तच्छिरोरत्नं तस्थौ रक्षन्स्त्रियो बलः ॥ ३० ॥
 अविदूर इवाभ्येत्य शिरस्तस्य दुरात्मनः । जहार मुष्टिर्नैवाङ्ग सहचूडामणिं

தனரிட்டை. (24) இவ்விதம் அவர்கள் ஸ்வச்சந்தமாக விளையாடும் பொழுதும் மதங்கொண்டவர் போலக் காணஞ்செய்யும்பொழுதும் சங்குடன் எனப் பிரஸித்திபெற்ற குபேரனுடைய வேலைக்காரன் அங்குவந்து சேர்ந்தான். (25) ஹேராஜன்! அவ்விருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே கொஞ்சமும் சங்கையற்றவனாய் அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்படுவதும் சத்துகின்றதுமான ஸ்திரீஜனத்தை வடக்கு திக்கைநோக்கி விரட்டிக்கொண்டு சென்றான். (26) தனது ஸ்திரீஜனமானது புலியினால் விழுங்கப்படும் பசுக்கள்போல ஹேரகிருஷ்ண! ஹேராம! எனக் கத்துவதைக் கண்ணுற்று ராம கிருஷ்ணர்சுனிருவரும் “பயப்படாதீர்” என அபயதானஞ் செய்து கொண்டும், தேக்குமரத்தைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டும் அதிகம் வேகமுள்ளவர்களாகக் கொண்டும் வேகமாகச்செல்லும் அந்தக் குஹ்யகாதமனைப் பின்சென்று அடைந்தனர். (27-28) அந்த மூடன் காலமிருத்யுக்கள் போலப் பின்தொடர்ந்துவந்த அவர்களைப் பார்த்துப் பயந்தவனாய் ஸ்திரீஜனங்களை விட்டுவிட்டு உயிரிலாசைகொண்டு ஓட்டம்பிடித்தான். (29) ஸ்ரீகோவிந்தன் அவனுடைய தலையிலுள்ள மத்தினத்தைக் கிரஹிக்க வெண்ணங்கொண்டவராய் எங்கெங்கு அவன் ஓடினானோ அங்கங்கு அவனைப் பின்தொடர்ந்தார். பலராமன் ஸ்திரீகளை ரக்ஷித்துக் கொண்டு நின்றவிட்டார். (30) ஹே அங்க! விபுவான கிருஷ்ணன் அருகிலேயே அவனை மடைந்து சூடாமணிபுடன் கூடினதுராத்மாவான அவனதுதலையை

विभुः ॥ ३१ ॥ शङ्खचूडं निहत्यैवं मणिमादाय भास्वरम् । अग्रजायाद्द-
श्रीत्या पश्यन्तीनां च योषिताम् ॥ ३२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे शङ्खचूडवधो
नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

—३४—

முற்றியிருக்கையே அபஹரித்தார். (31) இவ்விதம் சங்குடலாகக் கொண்டு பாகவதிக்கின்ற மணியைத் தலையிலின்றுங் காடுத்து ஸ்திரீகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே பந்தியுடன் தமையனான பலாமனுக்குக் கொடுத்தார். (32) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்தபூர்வார்த்தத்தில் சங்குடலவதம் என்ற முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—३५—

நாராயணீயம்.

इति त्वयि रसाकुलं रमितवह्लभे वह्लवाः

कदापि पुनरभिकाकमितुरभिकाकानने ।

समस्य भवता समं निशि निषेव्य दिव्यात्सवं

सुखं सुपुपुग्रसीद्व्रजपमुग्रनागस्तदा ॥ ३३६ ॥

(1-ரை) इति=இவ்விதம் त्वयि=நீர் रसाकुलम्=சுந்தோஷமானம் நிறைந்திருக்கும்படி रमितवह्लभे=சுந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட ஸ்திரீ ஜனங்களைப்படியவராக இருக்கும்பொழுது वह्लवाः पुनः=கோபாலர் களோலெனில் कदापि=ஒருநாள் अभिकाकानने=ஆம்பிகாவனமென்ற சேஷத்திரத்தில் भवता समं=உம்முடன்கூட समस्य=சேர்ந்து अभिकाकमितुः=பரமேஸ்வரனுடைய दिव्यात्सवम्=அழகிய திருவிழாவை निषेव्य=வேசித்துவிட்டு निशि=இரவில் सुखम्=சுகமாக सुपुपुः=துங் கினார். तदा=அப்பொழுது उग्रनागः=பெரிய மலைப்பாம்பானது व्रजपम्=சந்தோபரை अग्रसीत्=விழுங்கிற்று. (336) (எ-று)

समुमुखमथोत्मुखैरभिहतेऽपि तस्मिन्बला-

दमुञ्चति भवत्वदे न्यपति पाहि पाहीति तैः ।

तदा खलु पदा भवान् समुपगम्य पस्पर्श तं

वभौ स च निजां तनुं समुपसाद्य वैद्याधरीम् ॥ ३३७ ॥

(ப-ரை) குறு=பிறகு தரிமன=அந்த மலைப்பாம்பானது சமுமு-
ஹம்=நேரிலேயே உதடுகை:=கொள்ளிக்கட்டைகளினால் வலாது=வலு
வாக அபிஹதே஽பி=அடிக்கப்பட்ட இனங்கட அமுஅதி சதி=நந்தகோபரை
விடாதபொழுது தை:=அவர்களால் பாஹி பாஹிதி=காரும் காருமென
भवपदे=உமது சரணத்தில் न्यपति=விழப்பட்டது. அதாவது:—
ஆவர்கள் உமது சரணத்தில் விழுந்து வேண்டினர் என்றும். भवान्
खलु=நீரோ சமுபகமய=ஸம்பத்தில் வந்து तदा=அப்பொழுது तम=
அந்தப் பாம்பை पदा=காலினால் पस्पर्श=தொட்டார். सच=அந்தப்
பாம்பும் निजामு=சொந்தமான वैद्याधरीम्=வித்யாதாஸம்பந்தியான
तनुम्=சரீரத்தை समुपसाद्य=அடைந்து वभौ=விளங்கிற்று. (337)

सुदर्शनधर प्रभो ननु सुदर्शनाख्योऽस्म्यहं

मुनीन् कचिदपाहसं त इह मां व्यधुर्वाहसम् ।

भवत्पदसमर्पणादमलतां गतोऽस्मीयसौ

स्तुवन्निजपदं ययौ व्रजपदञ्च गोपा मुदा ॥ ३३८ ॥

(ப-ரை) सुदर्शनधर!=சுதர்சனமென்ற சக்கிராயுதத்தைத் தரிக்
கின்ற प्रभो!=ஓ பரபுவே! अहम्=நான் सुदर्शनाख्य:=சுதர்சனன்
என்ற பெயருள்ளவனாக अस्मि ननु=இருக்கின்றேனென்றோ. कचित्=
ஒருஸமயம் मुनीन्=மஹருஷிகளை उपाहसम्=பரிஹஸித்தேன். ते=
ஆவர்கள் मामु=என்னை इह=இங்கு वाहसम्=மலைப்பாம்பாக व्यधुः=
செய்தனர். भवत्पदसमर्पणात्=உமது சரணாவந்த ஸம்பந்தத்தால்
अमलताम=தோஷபற்றவனாக இருத்தலை गतः=அடைந்தவனாக अस्मि=
இருக்கிறேன் इति=என்று असौ=இவன் स्तुवन्=ஸ்துதித்துக்கொண்டு
निजपदम्=தனது ஸ்தானத்தை ययौ=அடைந்தான். गोपाञ्च=கோபா
லர்களும் व्रजपदम्=கோகுலத்தை मुदा=ஸந்தோஷத்துடன் (ययुः=
அடைந்தனர்.) (338) (எ-று)

कदापि खलु सीरिणा विहरति त्वयि स्त्रीजनै

जंहार घनदानुगः स किं शहचूडोऽवलाः ।

अतिद्रुतमनुद्रुतस्त्वमथ मुक्तनारीजनं

रुोजिथ शिरोमणिं हलभृते च तस्याददाः ॥ ३३९ ॥

(11-ரை) कदापि=ஒருநாள் त्वयि=நீ சீரிணா=பலராமனுடனும், स्वीजनैः=கோபஸ்திரீகளுடனும் विहरति=விளையாடுங்கால் धनवानुमः=குபேரனுடைய வேலைக்காரனான सः=அந்த शङ्खचूडः किल=சங்கமுடிகூடு अवतलः=ஸ்திரீகளை जहार खलु=எடுத்துச் சென்றான் நே. अथ=பிறகு मुक्तनारीजनम्=விடப்பட்ட ஸ்திரீ ஜனங்களை யுடைய तम्=அந்த சங்கமுடிகளை अतिद्रुतम्=அதிசகோதயமாக अनुद्रुतः=பின் தொடர்ந்தவராய் तस्य=அவனுடைய शिरोमणिम्=கிரோரத்தினத்தை मराजिय=பிடுங்கிக்கொண்டார். हलभूते=பலராமனையும் பொருட்டு अयदाद्य=கொடுத்தவும் கொடுத்திர். (339) (எ-று)

दिनेषु च सुहृज्जनैः सह वनेषु लीलापरं

मनोभगमनोहरं रसितवेषुनादामृतम् ।

भवन्तममरीचशाममृतपारणादायिनं

विचिन्त्य किमु नालपन् विरहतापिता गोपिकाः ॥ ३४० ॥

(11-ரை) दिनेषु च=பகற்காலங்களில் सुहृज्जनैः सह = கோபக் குழந்தைகளுடன் கூட वनेषु=சாடுகளில் लीलापरम्=விளையாட்டி விடப்பட்டவரும் मनोभगमनोहरम् = மனமதனைக்காட்டிலும் அழகு வாய்ந்தவரும், அல்லது மனமதனுடைய மனதையும் கவருகின்றவரும் रसितवेषुनादामृतम्=நுவிமர்க்கப்பட்ட வேணுநாதமாகிற அமு தத்தையுடையவரும். अमरीचशामम्=நேவஸ்திரீகளின் கண்களுக்கு अमृतपारणादायिनम्=சாறு ஸ்ஞபாமுதத்தைப் பானம் செய்து வைப்பவருமான भवन्तम्=உம்மை विचिन्त्य=பனதாலெண்ணி विरह तापिताः=விரஹத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட गोपिकाः=கோபஸ்திரீகள் किमुनालपन्=எதைத்தான் புலம்பாதிருந்தனர். உமது அந்தந்த நிலை யை மனத்தாலெண்ணிக்கொண்டு வாய்கிட்டுப்புலம்பினர் என்பது கருத்து. (340) (எ-று)

भोजराजभृतकस्त्वथ कश्चित्कष्टदुःखदृष्टिरिरिष्टः ।

निष्ठुराकृतिरपद्मुनिनादस्तिष्ठते स्म भवते वृषरूपी ॥ ३४१ ॥

(11-ரை) अथ=பிறகு भोजराजभृतकः=சம்ஸனுடைய வேலைக் காரனும் कष्टदुःखदृष्टिः=கஷ்டத்தைத்தருகின்ற (அதாவது: பிற ருக்கு ஹிம்ஸையைத் தருகின்ற) தஷ்டமான வழியில் புத்தியைச் செலுத்தினவனுமான अरिष्टः=அரிஷ்டன் என்ற कश्चित्=ஒருவனோ

நிஃபுராஃ=கொடுமான வடிவத்தையுடையவனாகவும், அபஃநுநி-
நாத்=கொடுமான சப்தத்தையுடையவனாகவும் வுபரூபி=காவியின்
ரூபமுள்ளவனாகவும் கொண்டு பவதே=உம்மையும் பொருட்டு திபுதே
ஃம=தன்னைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டான். (341) (எ-று)

ஷாகரோத்ய ஜகதீபுதிஹாரி மூர்திமேப வஹதீ ப்ரத்யானஃ।

படிஃகமாஸு பரிஃபூர்ய பஸுநா ஃந்நசா நிஃபிமவாப பவந்தம் ॥ 342 ॥

(ப-ரை) அய்=பிறகு ஷாகர்=காவியை உருவமெடுத்தவனும் ஜக-
தீபுதிஹாரி=பூமியினுடைய ஸ்தைர்யத்தை போக்கும் சீலமுள்ள
வனுமான பபு=இவன் வஹதீம்=பெரிய மூர்திம்=சரீரத்தை ப்ரத்யானஃ=
தரித்துக்கொண்டு பஸுநாம்=மக்களின் படிஃகம்=கூட்டத்தை அஸு=
சிக்கிரமாக பரிஃபூர்ய=விரட்டி. ஃந்நசாம்=வேதங்களுக்கு நிஃபிம்=
இருப்பிடமான பவந்தம்=உம்மை அவாப=அடைந்தான். (342)

துஃஸுஃஸுமுகமாஸ்வபியந்த் சங்ஃஹ்ய ரபசாதபியந்தம் ।

பஃரூபமபி தேயமபஃ மர்யநமதயஃ சுரலோகம் ॥ 343 ॥

(ப-ரை) துஃஸுஃஸுமுகம்=உன்னதமான கொம்புகளோ முகத்திலு
டையவனும், அஸு=வேகமாக அபியந்தம்=எதிர்த்து ஒடிவருகின்றவ
னும், அபியம்=பயமற்றவனும், பஃரூபமபி=மங்களகரமான விருஷ
பத்தின் உருவமுள்ளவனுயினுங்கூட அபஃரூபம்=துஷ்டனுமான தம்=
அந்த தீயம்=அஸுமனை ரபசாத்=வேகமாக சங்ஃஹ்ய=பிடித்துக்
கொண்டு மர்யந்=நுகைக்கின்றவராய் சுரலோகம் = தேவலோகத்தை
அமதயஃ=ஸந்தோஷிக்கச்செய்தீர். (343) (எ-று)

சிவமத்ய பகவந் வுபஸ்தாநஸுஸ்திராஜநி வுபஸ்திரஃயாம் ।

வர்ததே ச வுபசேதசி பூயான்மோத இயபினுதாஸி சுரேஸ்த்வம் ॥ 344 ॥

(ப-ரை) பகவந்!=ஹே பகவன்! அய்=இப்பொழுது வுபஸ்தா-
நாத்=தர்மத்தினுடைய (விருஷபருபியான அரிஷ்டாஸுமனுடைய)
வதத்தினால் உர்யாம்=பூமியில் வுபஸ்திதிஃ=தர்மத்தின் நிலையானது
சுஸ்திரா=நன்கு நிலைத்ததாக அஜனி=ஆயிற்று என்பதும் வுபசேதசி=
இந்திரனுடைய புத்தியில் அல்லது தர்மபுத்தியுள்ள ஸஜ்ஜனங்களிடத்
தில் பூயான்=அதிகமான மோத்=சந்தோஷமானது வர்ததே ச=விருத்தி
யையும் அடைகிறது என்பதும் சிவம்=ஆச்சரியம் இதி=என த்வம்=

अथ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—गोप्यः कृष्णे वनं याते तमनुद्रुतचेतसः । कृष्ण-
लीलाः प्रगायन्त्यो निन्युर्दुःखेन वासरान् ॥ १ ॥ गोप्य ऊचुः—वामबाहु-

நிர் சூரே: =தேவர்களால் அமினுத: =ஸ்தத்திக்கப்பட்டவராக அசி =
ஆசிரி. (344) (எ-று)

औक्षकाणि परिधावत दूरं वीक्ष्यतामर्यामहोक्षविभेदी ।

इत्थमात्तहसितैस्सह गोपैर्गोहगरत्नमय घातपुंशे ॥ ३४५ ॥

(ப-ரை) घातपुंशे! = வருவாயிருந்து ஈசனான ஹே கிருஷ்ணா!
औक्षकाणि = ஹே விருஷபக்கூட்டங்களே! दूरं परिधावत = நீங்கள்
வெகுதூரம் ஒடிவிடுங்கள். इह = இங்கு अयम् = இந்த उक्षविभेदी = தானை
யைக் கொல்லுபவனிருக்கிறான் वीक्ष्यताम् = பார்க்கப்பட்டும் इत्थम् =
என आत्तहसितैः = சொல்லப்பட்ட பரிஹாஸ வார்த்தையையுடைய
வர்களான गोपैस्सह = கோபாலர்சகூடன்கூட गोहगः = விட்டையடைந்த
त्वम् = நீர் अव = என்னைக்காரும். (345) (எ-று)

இவ்விதம் ஸுதர்சனன் என்ற வித்யாதரனுடைய சாபமோகித
வாணனையும், சங்கூடவத வாணனையும், வீருஷபாஸுரவத
வாணனையும் என்ற எழுபதாவது தசகம் முற்றிற்று.

मुपपत्तैतन्तावतु अत्थित्यायम्.

(अ-ரை) पञ्चत्रिंशो वनं याते कृष्णे गोबुलयोपितः ।

युग्मशोकानुगीतेन निन्युर्दुःखेन वासरान् ॥ १ ॥

(க-ரை) கிருஷ்ணன் காட்டை யடைந்ததும் கோருலத்தி
லுள்ள ஸ்திரீகள் இரண்டுமில்லோகமமைந்த கீதத்தினால் பகற்காலங்
களைக் கஷ்டத்தடன் கழித்தனர் என இந்த முப்பத்தைந்தாவது
அத்தியாயத்தி லுபசேசிக்கப்படுகிறது. (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—கிருஷ்ணன் காட்டிற்குச் சென்ற
தும் கோபிகைகள் அவரைப் பன்னொடர்ந்தோடின கித்தமுள்ளவர்
களாகவும் கிருஷ்ணன் கைகளைக் காணஞ்செய்கின்றவர்களாகவும் கொ

कृतवामकपोलो वलितभ्रुरधरापितवेणुम् । कोमलाङ्गुलिभिराशितमाङ्गो
गोप्य ईरयति यत्र मुकुन्दः ॥ २ ॥ व्योमयानवनिताः सह सिद्धैर्विस्मिता-
स्तदुपधार्य सलज्जाः । काममार्गणसमर्पितचित्ताः कश्मलं ययुरपस्मृत-
नीव्यः ॥ ३ ॥ हन्त चित्रमवलाः शृणुतेदं हारहास उरसि स्थिरविद्युत् ।

ண்டு தக்கத்துடன் பகற்காலங்களைக் கழித்தனர். (1) கோபிகைகள் சொல்லுற்றனர்—*ஹே கோபிகைகளே! ஸ்ரீமுகுந்தன் எப்பொழுது இடததோளில் வைக்கப்பட்ட இடதுகன்னத்தையுடைய வராகவும் நர்த்தனஞ்செய்கின்ற புருவங்கையுடையவராகவும்கோமளங்களான கீரல்களினால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட ஏழுள்வர ஒட்டைகையுடையதும் சீழுதட்டில் வைக்கப்பட்டதுமான வேணுவைவாசிக்கின்றாரோ அப்பொழுது ஆகாசயானத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற லித்தர்களின் ஸ்திரீகள் லித்தர்களான தமது பர்த்தாக்களுடன் கூடினவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட அந்த வேணுகைத்தைக்கேட்டு முதலில் ஆஸ்ரயியத்தையடைந்து பிறகு மன்மத பாணங்களுக்கு அற்பணஞ்செய்யப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், ஸ்ஷையுடன் கூடினவர்களாய்க்கொண்டும், அவிழ்ந்த நீலியை (எக்குமுடிச்சை) மறந்தவர்களாய்க்கொண்டும் மோஹத்தையடைந்தனர். (*) (2-3) ஹே அபலைகள்! இப்பொழுதுள்ள இந்த ஆஸ்ரயியத்தைக் கேளுங்கள். தெளிவான மந்தஹாஸத்தையுடையவனும், அல்லது முக்தாஹாரம்போலமாரில் பிரகாசிக்கின்ற சிரிப்பையுடையவனும், மாரில் நீலத்தமின்னல்போன்ற லக்ஷ்மியையுடையவனும், துக்கிதர்களான ஜனங்களுக்குச் சுகத்தைத்தருகின்றவனுமான இந்த கந்தகோபர்புத்திரன் எப்பொழுது வேணுவைச் சப்

* वामबाहुकृत என்றுதொடங்கி இரண்டாண்டு ஸ்லோகங்களால் கோபாலன் செய்யும் வேணுகானத்தைக் கோபிகைகள் வர்ணிக்கும் முறையுபதேசிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பன்னிரண்டு இரட்டை ஸ்லோகங்களால் அம்முறை சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இவற்றுக்குக் கோபிகாபுகனகேதமெனப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

(*) ஆகவே இவ்விதமிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய விரஹத்தை நாம் எவ்விதம் பொறுப்போம் என எல்லாவிடங்களிலும் சேர்த்துப் பொருள் காணவேண்டும்.

नन्दसुनुरयमार्तजनानां नर्मदो यर्हि कूजितवेणुः ॥ ४ ॥ वृन्दशो वज्रवृषा
मृगमायो वेणुवायहतचेनस आरात् । दन्तदृष्टवला धृतकर्णा निद्रिता
लिखितचिप्रमिवासन् ॥ ५ ॥ वर्हिणस्तवकधानुपलाशैर्वक्षमल्लपरिवर्धविड-
म्बः । कर्हिचित्सवल आलि स गोपैर्गाः समाह्वयति यत्र मुकुन्दः ॥ ६ ॥ तर्हि
भग्नगतयः सरितो ये तत्पदास्त्रुजग्जाऽनिलनीतम् । स्पृहयतीर्व्यमिवावहु-
पुण्याः प्रेमवेपितभुजाः स्तिमिताः ॥ ७ ॥ अनुचरैः समनुवर्णितवीर्य आदि-
पूरणद्वाचलभूतिः । वनवरो गिरितटेषु चरन्तीर्वेणुगाहयति गाः स यदा

திக்கப் கொங்கென்றோ அப்பொழுது கோகுலத்திலுள்ள விரஷ-
பங்களுள், மான்சுரனுள், பசுக்களும் கூட்டங்கூட்டமாக வேணுவாத்
தியத்தினால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையனவாயும், வெகு
தூரத்திலேயே பறாந்னால் அடிக்கப்பட்ட அஹாரத்தையுடையன
வாயும், உயரத்துக்கப்பட்ட காதுகளையுடையனவாயும் ஆகி நித்
ரைமாயடைந்தனபொழுது, கையினுலெழுதப்பட்ட சித்திரம்போ
லும் இருந்தன * (4-5) ஹேஸகி! ஒருநமயம் மயில் தோகையி
னாலும், நற்சங்குப் பொடியினாலும், தளிர்க்கரினாலும் செய்துகொள்
ளப்பட்ட மல்லுடைய வேஷத்தை அனுசரிக்கின்றவனான அந்த
முடிந்தன் பலமாலுடன் கூடவும், கோபாலர்களுடன் கூடவும்
(வேணுகினால்) அப்பொழுது பசுக்களைக் கூப்பிடுகின்றோ, அப்
பொழுது கூற்றினால் கொண்வெரப்பட்ட அவரது பாதாமிந்த
தானியை விரும்புகின்றவைபோல இழந்த கதியையுடையவைக
ளான மதிகள் நாய்போன்று அதிகம் புண்ணியஞ் செய்யாதனவாகி
சேவலம் ப்ரேமையினால் அசைகின்ற அலைகளையுடையனவாகவும்,
அசைவற்ற தலத்தையுடையனவாகவும் இருக்கின்றன. (*) (6-7)
பின்தொடர்ந்து வருகின்ற கோபாலர்களாலும் அல்லது தேவர்
களாலும், நன்கு வர்ணிக்கப்பட்ட வீர்யத்தையுடையவனும், ஆதி
புருஷன் (நாமாயணன்) போல அசைவற்ற கத்தியையுடையவ

* அப்ப அறிவுள்ள பசு முதலியவற்றக்குள்ள இது வெகு சூச்சரிய
மன்றோ என்பது பொருள்.

(*) கோபாலர்களும் கண்ணில் தேக்கின ஜலமுள்ளவர்களாகவா
கின்றனர். இதனால் அசைவறக்கொண்ட மதிகளிடம் காணப்படும் இது
வெகு சூச்சரியமென்பது உபதேசிக்கப்பட்டது.

हि ॥ ८ ॥ वनलतास्तरव आत्मनि विष्णुं व्यञ्जयन्त्य इव पुष्पफलाढ्याः ।
प्रणतभारविट्पा मधुधाराः प्रेमहृष्टतनवः सस्रजुः स्म ॥ ९ ॥ दर्शनीयति-
लको वनमालादिव्यगन्धतुलसीमधुमत्तैः । अलिङ्गुलैरलघुगीतमभीष्टमा-
द्रियन्यर्हि सन्धितवेणुः ॥ १० ॥ सरसि सारसहंसविहङ्गाश्चारुगीतहृ-

னார், காட்டில் எஞ்சரிக்கின்றவனுமான அந்தக் கோபாலன் மலைச் சாரல்களில் எஞ்சரிக்கின்ற பசுக்களை வேணுவினால் எப்பொழுது கூப்பிடுகின்றனோ, அப்பொழுது வனத்திலுள்ள *கொடிகளும் மாங்கனும் தாமிடம் பிரகாசிக்கின்ற விஷ்ணுவை ருசிப்பிக்கின்றவை போலப் புஷ்பம் பழம் இவை நிறைந்தனவாகவும் சுமையினால் வணங்கின கிளையுடையனவாகவும், ப்ரேமையினால் தளிர்ந்த சிரங்கையுடையனவாகவுமாகி மதுதாரைகளைப் பெருகவிட்டன.

பார்க்கத்தகுந்த திலகத்தை (நெற்றியிலுள்ள ஊர்த்துவபுண்டரத்தை) யுடைய, அல்லது கண்கொண்டு பார்க்கத்தக்கனவற்றுள் சிறந்த வரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வனமாலையிலுள்ளதும், திவ்விய கந்தமமைந்ததுமான துளவியின் தேனினால் மதங்கொண்ட வண்டு களினால் உறத்துப்பாடப்பட்ட அனுகூலமான சித்தத்தை ஆதரவுடன் கிரஹித்துக்கொண்டு எப்பொழுது (உதட்டில்) வேணுவை வைத்துப் பாடுகின்றனோ அப்பொழுது ஸாரஸம், ஹம்ஸம், மற்று முள்ள பசுக்கள் யாவும் அழகிய கானத்தினால் இழுக்கப்பட்டசித்த முள்ளனவாய் அருகில் வந்து அவைகள் அடக்கப்பட்ட சித்த முள்ளனவாகவும் சப்தஞ்செய்யாதனவாகவும் மூடப்பட்ட கண்களை யுடையனவாகவும் ஆகி கிருஷ்ணனை உபாஸித்தன. (*)இது வெகு

* இந்த சுலோகத்தில் வனலதைகள் மரங்கள் என்றதால் லதைகளை ஸ்திரீகளாகவும், மரங்களை அவற்றின் பதிகளாகவும் வைத்துக்கொண்டு அவற்றின் நிலையுதேசிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே तव्य तथा = तत्पतीनामपि तथैवानुदः என ஸ்ரீதரீயவியாக்கியானத்தில் तत्पतीनाम्=கொடிகளின் பர்த்தாக்களான மரங்களுக்கும் கூட அவ்வித மே ஆனந்தமுண்டாயிற்று என்று சொல்லப்பட்டது.

(*) பசுபிகள்கூடத் தமது வ்பாவத்தைவிடுத்து அவரதருகில் வீற்றிருக்க தமக்கு அவ்விதபாக்கியம் கிடைக்கவில்லையே எனவெண்ணிக் கஷ்டத்தையடைந்தனர் என்று கருத்து.

चेतस एव । हरिमुपासत ते यतचित्ता हन्त मीलितदृशो धृतमौनः॥११॥
 सहस्रः स्रग्वत्सविलासः सानुषु क्षितिभृतां व्रजदेव्यः । हर्षयन्महि
 वेणुग्वेण जातहर्ष उपरम्भाति विश्वम् ॥१२॥ महदतिक्रमणशक्तिचेता
 मन्दमन्दमनुगजति मेघः । सुहृदमभ्यवर्षत्सुमनोभिद्वयाया च विदधत्य-
 तपत्रम् ॥१३॥ विविधगोपचरणेषु विदग्धां वेणुवाद्य उरुधा निजशि-
 क्षः । तव सुतः सति यदाऽधरविभवे दत्तवेणुरनयस्त्वरजातीः ॥१४॥
 सयनशस्तनुपधाय सुरेशाः शक्रशर्वपरमेष्ठिपुरोगाः । कवय आन-

கஷ்டமானது. (10-11) ஹே கோபிகைகளே! கிருஷ்ணன் பல
 பாம்பனுடன் கூட மலைகளினால் செய்யப்பட்ட காண்பாணங்களின்
 சொப்பையையுடையவராய்க்கொண்டும் மலையின் தாழ்வனாகளிலி
 ருந்து கொண்டும் எந்தோஷத்தையடைந்தவராய் வேணுவின் சப்
 தத்தினால் உலகைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டி எப்பொழுது கானஞ்
 செய்கின்றாரோ, அப்பொழுது மேகமானது மஹானான ஸ்ரீகிருஷ்
 ணனுடைய (*) ஆதிக்கமணத்தில் சங்கையையடைந்த சித்தமுள்ள
 தாய் மெள்ள மெள்ள வேணுவின் சப்தத்தையொத்துத் தானும்
 கர்ஜிக்கிறது. மேலும் தனது கீழினால் குடைபிடித்துக்கொண்டு
 புஷ்பங்களினால் (ஊத்துகளினால்) தனது தோழனான கிருஷ்ண
 னைச் சுற்றிலும் வர்ஷிக்கிறது பாருங்கள். (12-13) ஹே யகோ
 தே! உனது புத்திரன் கோபாலர்களுக்குரிய பற்பல மலைகளில்
 ஸமீபத்தாலும், வேணுவாதன விஷயத்தில் சொந்தமாகவே ஏற்
 பட்ட பலவித சிதைக்கையுடையவனாகவும், கோவைப்பழம்போன்ற
 உதட்டில் வைக்கப்பட்ட வேணுவையுடையவனாகவும், (ரிஷபம்,
 கார்தாரம் முதலிய) ஸ்வரஜாதிகளை எப்பொழுது கானஞ்செய்கிற
 னோ, அப்பொழுது அந்த ஸ்வரஜாதிகளை மந்தரம், மத்யமம், தாரம்
 என்ற காலபேதத்துடன் மனத்தில் வாங்கி இந்திரன், மஹாதே
 வன், பரமஹா முதலிய அறிஞர்களான தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் பாட்டு
 வரும் வழியை நோக்கி வணங்கின கழுத்து மனஸ் இவற்றையுடைய

(*) மேகமானது கிருஷ்ணனுக்கு முந்திப்போகாமலும், ஆகாசத்
 திலகையாமலும், உதட்ட கர்ஜிக்காமலும் இருத்தகொண்டு வேணுவின்
 காதத்தையொத்தே சப்தித்தது என்று கருத்து.

தகந்நரசித்தா: கர்மலம் யயுநிஷ்விததத்வா: || 14 || நிஜபவாஜதலேஹ்-
 ஜவநீரஜாஹிவிந்நிலமீ: | ஋ஜயுவ: ஶமய:சுரதோவ் வர்மபுய்ரீயதி
 ரீஹிதவேனு: || 15 || ஋ஜதி தீன வய் சவிலாசவீக்ஷணாபிதமனோபவவேனா: |
 குஜகதி மமிதா ந விதாம: கர்மலேன கவர் வசனம் வா || 16 || மணிதர:
 கசிதாபணயங்மா மாலயா தயிதகந்நுலஸ்யா: | ப்ரணயினோஸுநவரஸ்ய கவா
 ஸே ப்ரக்ஷிபந்நுஜமகாயத யத்ர || 17 || கணிதவேனுரவவஸ்திதசித்தா: க்ருண்-
 மவஸத க்ருணமூஹிபய: | குணகாணம்மனுமய ஹரிணயோ கோபிகா ஐவ விமுக-
 மூஹாஸா: || 18 || க்ருந்தாமகூதகௌதுகவேபோ கோபகோபனவூதோ யமுநாயாம் |

வாஸஸாய்க்கொண்டு அதன் தத்துவத்தை நிர்வசயிக்கமுடியாதவர்க
 ளாய் பயச்சத்தையடைந்தனர். (14-15) த்வஜமேகை, வஜ்ர
 மேகை, ஆம்புஷ்டமேகை ஆந்ருச மேகை, இவைகளாகிற் விசித்திரங்
 களான ஆஸ்சாரம்மீயுடையவைகளான சொந்தப்பாதங்களாகிற்
 ஆப்ஜதளம்மீயினால் சோமலத்திலுள்ள பூமிக்கு பாட்டுக்குளம்புகளி
 னாலேற்பட்ட வலியைப் போக்குகின்றவரும், யானையினதுபோன்ற
 நடையையுடையவருமான கிருஷ்ணன் சப்திச்சுரம்படி செய்யப்
 பட்ட வேணுவையுடையவராய் நடக்கிறார் என்பது யாதூண்டோ,
 அதநீமித்தபாக விலாஸத்தடன்கூடின வீக்ஷணத்தினால் உண்டுபண்
 னப்பட்ட காமவேகத்தையுடையவர்களான நாம் மரங்களுக்கும்ற்
 கதியை யடைவிச்சப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு மயக்கத்தினால் தலை
 முடிச்சையோ இடையிலுள்ள வஸ்திரத்தையோ அறிந்திலோம்.

கிருஷ்ணன் பசுக்களை எண்ணுவதற்குவேண்டி. கோக்கப்பட்ட
 மணிகளைத் தரித்துக்கொண்டும், ஒருதேசத்தில் பசுக்களை எண்ணிக்
 கணக்கிட்டுக் கொண்டும், பிடித்தபணமுள்ள துளவியின் மாலை
 யுடன்கூடினவராய்க் கொண்டும், ஒருஸமயம் ப்ரியனை தோழனு
 டைய தோளில் கையைப்போட்டுக்கொண்டும் எப்பொழுது கானஞ்
 செய்கின்றாரோ, அப்பொழுது சப்திக்கப்பட்ட வேணுவின் நரதத்
 தினால் அபஹரிக்கப்பட்ட சித்தருடையவைகளும் மானின் பத்தி
 சளுமான பென்மான்கள் கிருஹப்பற்றை யொழித்தவர்களான
 கோபிகைகள்போல குணக்கூட்டங்களுக்கு ஸமுத்திரமான கிருஷ்
 ணனையடைந்து அவமையே சூழ்ந்துகொண்டன. (18-19) குற்ற

मन्त्रसुनुरनघे तव वत्सो नमदः प्रणयिनां विजहार ॥ २० ॥ मन्त्रवायुरुप-
वात्यनुकूलं मानयन्मलयजस्पर्शेन । वन्दिनस्तमुपदेवगणा ये वाद्यगीतबलि-
भिः परिचमः ॥ २१ ॥ वत्सलो ब्रजगवां यदगधो वन्द्यमानचरणः पथि
वृद्धैः । कृत्स्नगोधनमुपोहा दिनान्ते गीतवेणुरनुगेदितकीर्तिः ॥ २२ ॥ उत्सवं
धमरुचापि एहीनामुद्ययन्सुनुररजश्नुगितस्रक् । वित्सयेति सुहृदाशिष एष

மற்ற ஹே மரோதே ! குந்தப்பூமாவியினால் செய்யப்பட்ட வேடிக்கையான வேஷத்தையுடையவரும், கோபாலர் பக இவற்றுடன் கூடினவரும் *நந்தகோபரின் புத்திரருமான உனதுகுழந்தைகினை ஹிதர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை தருகின்றவராய் அப்பொழுது யமுனையில் விளையாடினாரோ, அப்பொழுது சுந்தனத்தினுடையது போன்று மனமுள்ளதும் குளுந்தமான ஸ்பர்சத்தினால் இளங்காற்றானது அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பூரித்துக்கொண்டு அனுகூலமாக விருக்கும்படி. அருகில் விசுசிறது. சுந்தர்வாதியரின் கூட்டங்கள் எவருண்டோ அவர்கள் ஸ்துதிபாடகர்கள்போல வாத்தியம், நிதம், பூமாரி இவற்றுடன் அவரைச்சுற்றிலும் குழந்து கொண்டனர். (20-21) (*)கோகுலத்தினுள்ள பகத்தளான நம்மிடத்து வாத்ஸல்யமுள்ளவனும், முன்னர் மலையத்தாங்கி நம்மைக்காற்றவனும், வரும்வழியில் பாம்ஹரேயன் முதலியபெரியோர்களால் (1)வனங்கப்படுகின்ற சரணத்தையுடையவனும், எல்லாப்பசுக்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டிக்கொண்டு மாலையில் வாசிக்கப்பட்ட வேனுவையுடையவனும், பின்வருவோமால் கொண்டாடப்பட்ட நிர்த்தியையுடையவனும், கலைப்பாலுண்டான கார்த்தியினுலங்கூடக் கண்களுக்குச் சந்தோஷத்தைத்தருகின்றவனும், குளப்படிக்கரிளின்னுமுண்டான புழுதிகள்படிந்த மாலையையுடையவனும், தேவகியின் வயிற்றினின்

* இச்சமயம் பலர் ஒன்றுகூடிப்பேசுதலால் சிலர் நந்தகோபரின் புத்திரன் என்றும், சிலர் உனது குழந்தை என்றும் கிருஷ்ணனைச் சொல்லினர் என்ற வேறு பொருளும் கொள்ளலாம். (*) வீட்டை நோக்கிவரும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு சந்தோஷித்தவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர். (1) லேகமாக மாலையில் கூட வீடுவரவீடாமல் இவர்கள் என் தக்கின்றனர் என அவர்களிடம் பொருமை கொண்டனர் என்பது கருத்து.

देवकीजठरभूरदुराजः ॥ २३ ॥ मद्विघूर्णितलोचन ईपन्मानदः स्वसुहृदां
चनमाली । वदरपाण्डुवदनो मृदुगण्डं मण्डयन्कनककुण्डललक्ष्म्या ॥ २४ ॥
यदुपतिर्द्विरदराजचिह्नारो यामिनीपतिरिवैष दिनान्ते । मुदितवक्त्र उपयाति
दुरन्तं मोचयन्मज्जगवां दिनतापम् ॥ २५ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं मज्जिखियां
राजन्कृष्णलीलानुगायतीः । रेमिरेऽहःसु तच्चित्तास्तन्मनस्का महोदयाः ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे वृन्दावनक्रीडायां
गोपिकायुगलगीतं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

றுமுண்டானவனுமான இந்தச்சந்திரன் ஸுஹிருத்தக்களான நம்
முடைய மனோரகத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டி இதோவருகிறான்.
(22-23) ஸ்வல்ப மதத்தினால் கலங்கின நேத்திரங்களை யுடைய
வனும், தனது ஸுஹிருத்துக்களான நமக்குச் சந்தோஷத்தை தரு
பவனும், வனமாலை யணிந்தவனும், ஸ்வல்பம் பழுத்த இலந்
தைப் பழம்போன்று வெளுத்த முகமுள்ளவனும், பொன்மயமான
குண்டலத்தின் காந்தியினால் மெதுவான கன்னங்களைப் பிரகாசப்
படுத்திக்கொண்டிருப்பவனும், சிறந்த யானையினுடையதபோன்ற
நடையையுடையவனும், தெளிந்த முகமுள்ளவனும் யாதவர்களின்
பதியுமான இந்தக் கிருஷ்ணன் இரவுக்குப் பதியான சந்திரன்
போல கோகுலத்திலுள்ள பசுக்களான நம்முடைய கடக்கவியலாத
பகற்காலத்திய தாபத்தைப் போக்கவேண்டி மாலையில் நமதருகில்
வருகிறான். (24-25) ஸ்ரீசுகர் சொல்லவற்றார்—ஹே ராஜன்!
இவ்விதம் கோபஸ்திரிகள் கிருஷ்ணனுடையலீலைகளைக் காணஞ்செய்
கின்றவர்களாகவும், அவரிடம் சென்ற ஜீவிதத்தை யுடையவர்களாக
வும், அவரையே மனத்தால் ஸங்கற்பிக்கின்றவர்களாகவும், அதன்
மூலமேற்பட்ட சந்தோஷத்தை யுடையவர்களாகவும் கொண்டு
பகற்காலங்களில் சந்தோஷித்து வந்தனர். (26) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
பிருந்தாவனகர்ட்டையில் கோபிகாயுகளகீதம் என்ற
முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ पद्त्रिंशोऽध्यायः ॥

धीशुक उवाच—अथ तर्ह्यगतो गोष्ठमरिष्ठो वृषभासुरः । महौ
महाकपुत्कायः कम्पयन्सुरविक्षताम् ॥ १ ॥ रश्ममाणः खरतरं पदा च
धिलिखन्महीम् । उग्रम्य पुच्छं घघ्राणि विपाणाघ्रेण चोद्धरन् ॥ २ ॥ किञ्चि-
त्किञ्चिच्छकुन्मुञ्चन्मूत्रयन्स्तब्धलोचनः । यस्य निर्हादिनेनाङ्ग निष्ठुरेण गवां
नृणाम् ॥ ३ ॥ पतन्यकालतो गर्भाः स्रवन्ति स्म भयेन वै । निर्विशन्ति

முப்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

(அ-வை) பத்ரிஸு து ஹதேஃரிஸு நாரதோக்யா வலாசுயுதௌ ।
ஃசுதேவசுதௌ ஸாவா கஸோஃகரம் சமாதிஸு ॥ १ ॥
கோபிராஸாந்தராயாத் ஸஹசூதம் நிஹஸு ஸ: ।
அஹந் கோபிராஸாந்தாஸதம் ஃஸுமரிஸுதம் ॥ २ ॥

(ச-ரை) அரிஷ்டன் கொல்லப்பட்டதும், காஸன் நாரதரு
டைய வார்த்தையினால் ராமகிருஷ்ணர்களை வாதேவருடைய புத்தி
மர்களாக வறிந்தகொண்டு அஞ்ஞான உலாம்பினான். அந்தக்
கிருஷ்ணன் கோபிகைகளின் ராஸக்ரிடையின் நடுவில்வந்தவனான
சங்கருடனைக் கொன்றுவிட்டுக் கோபிகைகளுக்கேற்பட்ட அதிக
ஆனந்தத்தைப் பொறுக்காதவனான துஷ்ட அரிஷ்டாசுரனையும்
கொன்றான் என இந்த முப்பத்தாருவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்
கப்படுகிறது. (1-2)

ஸ்ரீசுகர் கொல்லுவற்றார்—பிறகு அப்பொழுது கிருஷ்ணபத்தி
னுடைய ஸ்வரூபமுள்ள அரிஷ்டன் என்ற ஆசுரன் பெரியகொண்
டையையும் சரித்ததையு முடையவனாயும், கொளம்பினால் பிளக்கப்
பட்ட பூமியை அசையச் செய்கின்றவனாயும், பயங்கரமாக இருக்
கும்படி கர்ஜிக்கின்றவனாயும், காலினால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டும்,
வாலை உயரதூக்கிக்கொண்டும் கரைசலாக் கொம்பின் நுனியினால்
பெயர்த்துக் கொண்டும், கொஞ்சம் கொஞ்சம் சானம் போட்டுக்
கொண்டும், மூத்திரம் விட்டுக்கொண்டும் கோருவத்தை வந்தடைந்
தான். ஹே அங்க! கொடியமான எவனுடைய கர்ஜனத்தினாலுண்
டான பயத்தினால் பசுக்களுடையவும், ஸ்திரீகளுடையவும் ஐந்

घना यस्य ककुब्जचलशङ्कया ॥ ४ ॥ तं तीक्ष्णशृङ्गमुद्धीक्ष्य गोप्यां गोपाञ्च
 तपसुः । पशवो दुद्रुवुर्भीता राजन्सन्त्यज्य गोकुलम् ॥ ५ ॥ कृष्ण कृष्णेति
 ते सर्वे गोविन्दं शरणं ययुः । भगवानपि तद्धीक्ष्य गोकुलं भयविद्रुतम् ॥
 ६ ॥ मा भैष्टेति गिराश्वस्य वृषासुरमुपाह्वयत् । गोपालैः पशुभिर्मन्द प्रा-
 सितैः किमसत्तम ॥ ७ ॥ वलदपह्लाऽहं दुष्टानां त्वद्विधानां दुरात्मनाम् ।
 इत्यास्फोट्याच्युतोऽरिष्टं तलशब्देन कोपयन् ॥ ८ ॥ सख्युरंसे भुजाभोगं
 प्रसार्यावस्थितो हरिः । सांऽप्येवं कोपितोऽरिष्टः खुरेणावनिमुह्लिखन् ।
 उद्यत्युच्छभ्रमन्मेघः कुब्जः कृष्णमुपाद्रवत् ॥ ९ ॥ अग्रन्यस्तविपाणाग्रः
 स्तब्धासृग्लोचनोऽच्युतम् । कटाक्षिष्याद्रवत्तूर्णमिन्द्रमुक्तोऽशनिर्यथा ॥ १० ॥

தாறுமாதத்திய கர்ப்பங்கள் உடனே வெளியில் கிழுந்தும், நான்கு
 மாதங்களுக்குட்பட்ட கர்ப்பங்கள் ஸ்ரவித்தும் (கலைந்தும்) போயின
 வோ, எவனது கொண்டையில் மேகங்கள் பலையென்ற சங்கை
 யுடன் ப்ரவேசித்தனவோ கூர்மையான கொம்புள்ள அவனைக்
 கண்டு ஹே ராஜன்! கோபாலராரும் கோபிகைகளும் நடுங்கினர்.
 பசுக்கள் பயந்தனவாய்க் கோகுலத்தைவிட்டு ஒட்டம் பிடித்தன.
 (1-5) அவர்கள் யாவரும் ஹே கிருஷ்ண! ஹே கிருஷ்ண! எனக்
 கதறிக்கொண்டு கோவிந்தனைச் சரண்புகுந்தனர். பசுவானும் பயத்
 தாலோடும் அந்தக் கோகுலத்தைக் கண்ணுற்று பயப்படாதீர் என
 வார்த்தையினால் தேற்றி 'ஹே அஸத்தம்! ஹே மந்த! பயந்த கோ
 பாலர்களாலும் பசுக்களாலும் யாதுபயன்' என விருஷபாஸூரனை
 யழைத்தார். (6-7) 'நான் அன்றோ உன்போன்றவர்களும் கெட்ட
 எண்ணமுள்ளவர்களுமான துஷ்டர்களின் பலம் கொழுப்பு இவற்
 றை யழிப்பவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டும் கையினால் தோளைத்
 தட்டிக்கொண்டும், அரிஷ்டனைக் கோபிக்கச் செய்துகொண்டும் அச்
 யுதனான ஹரியானவர் தோழனுடைய தோளில் கையைத் தொங்க
 விட்டுக்கொண்டும் நின்றார். இவ்விதம் கோபமூட்டப்பட்ட அந்த
 அஸூரனும் கோபங்கொண்டு, குளம்பின் நுனியினால் பூமியைக்
 கீறிக்கொண்டும், உயரத்தூக்கப்பட்ட வாலினால் சுத்தம்படி செய்
 யப்பட்ட மேகங்களை யுடையவனாய்க் கொண்டும் கிருஷ்ணனைக்
 குறித்து ஓடிவந்தான். (8-9)

शुशीत्या शृङ्गयोस्तं वा अथायश पदानि सः । प्रत्यपोवाह भगवान्गजः
प्रतिगजं यथा ॥ ११ ॥ सोऽपविद्धो भगवता पुनरुत्थाय सत्वरः । आपत-
त्स्विघ्नसर्वाङ्गो निःश्वसन्कोधमूर्छितः ॥ १२ ॥ तमापतन्तं स निगृह्य
शृङ्गयोः पदा समाक्रम्य निपात्य भूतले । निष्पीडयामास यथार्द्रमग्नवं
कृत्वा विषाणेन जघान सोऽपतत् ॥ १३ ॥ असुखमन्मूत्रशकृतसमुत्सृज-
न्क्षिपंश्च पादाननवस्थितेक्षणः । जगाम कुच्छं निक्रकतेरथ क्षयं पुष्पैः
किरन्तो हरिमीडिरे सुराः ॥ १४ ॥

एवं ककुभिर्न हत्वा स्तूयमानः स्वजातिभिः । विवेकं गोष्ठं सखलो
गोपीनां नयनोत्सवः ॥ १५ ॥ अरिष्टे निहते दैत्ये कृष्णेनाद्भुतकर्मणा । कंसा-

எதிலில் நீட்டப்பட்ட கொம்பின் நுனியையுடையவனாய்க்
கொண்டும், அசைவற்றதும் மந்தத்துக்கொப்பானதுமான கண்களை
புடையவனாய்க் கொண்டும், இத்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதம்
போல கடைக்கண்ணினால் முறுக்காகப்பார்த்துக்கொண்டும் அச்யுத
னைக்குறித்து ஓடிவந்தான். (10) பகவானான அந்தக் கிருஷ்ணன்
அவனை இருகொம்புகளிலும் பிடித்துக்கொண்டு யானையானது சத்
துரு யானையைப்போல பதினெட்டடி தூரம் பின்னால் தள்ளினார்.
(11) பகவானால் தள்ளப்பட்ட அவன் திரும்பவும் எழுந்து வியர்
த்த எல்லா அங்கங்களை யு முடையவனாகவும், பெருமூச்சு விடுகின்ற
வனாகவும் கோபத்தினால் கலங்கினவனாகவுமாகி வேகமாக ஓடிவந்
தான். (12) ஓடிவருகின்ற அவனைக் கிருஷ்ணன் இருகொம்பு
களிலும் பிடித்து பூமியில் தள்ளிக் காலினால் துடைத்து
நனைந்ததுனியைப் போலக்கசக்கி அவனது கொம்பைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு அக்கொம்பினால் அடித்தார். அவனும் விழுந்தான். (13)
மந்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டும், மூத்திரம் சாணம் இவற்றை வெளிப்
படுத்திக் கொண்டும், சாஸ்களை உதறிக்கொண்டும், அசைக்கின்ற கண்
றுள்ளவனாய்க் கொண்டும் கஷ்டத்தை யடைந்து யமனுடைய
விட்டையடைந்தான். பிறகு தேவர்கள் புஷ்பங்களை வாரி இறைக்
கின்றவர்களாய் கிருஷ்ணனை ஸ்துதித்தனர். (14)

இவ்விதம் கிருஷ்ணபாகவதைக் கொன்று தனது ஜாதி ஜனங்
களால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவராய் பலராமனுடன் கூட கோபிகை

याथाह भगवानारदो देवदर्शनः॥ १६ ॥ यशोदायाः सुतां कन्यां देवण्याः
कृष्णमेव च । रामं च रोहिणीपुत्रं वसुदेवेन विभ्यता ॥ १७ ॥ न्यस्तौ स्व-
मित्रं नन्दे वै याभ्यां ते पुरुषा हताः । निशम्य तश्शोजपतिः कोपात्प्रचलि-
तेन्द्रियः॥ १८ ॥ निशातमसिमादत्त वसुदेवजिघांसया । निवारितो नारदेन
तत्सुतौ मृत्युमात्मनः ॥ १९ ॥ ज्ञात्वा लोहमयैः पाशैर्वन्ध सह भार्यया ।
प्रतियाते तु देवर्षीं कंस आभाष्य केशिनम् ॥ २० ॥ प्रेषयामास हन्येतां

களில் கண்களுக்கு உருவமெடுத்த உத்ஸவரூபமான கிருஷ்ணன்
கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார். (15) அப்புத்தமான கர்மாவையுடை
யவரான கிருஷ்ணனால் அரிஷ்டன் என்ற அஸுரன் கொல்லப்பட்
டதும், பிறகு ஈஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பமறிந்தவரும் பகவானுமான
நாரதர் கம்ஸனிடம் வந்து தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பமாகப்
பிரசித்தியை யடைந்த கன்னிகை யசோதையின் பெண் என்பதையு
ம், யசோதையின் புத்திரனாகப் பிரவித்திபெற்ற கிருஷ்ணன் தே
வகியின் புத்திரன் என்பதையும், * ரோஹிணியின் புத்திரனாகச்
சொல்லப்படும் பலராமன் தேவகியின் ஏழாவது கர்ப்ப மென்பதையு
ம், எந்த இருவர்களால் உனது ஹேலக்காரர்கள் கொல்லப்பட்ட
னரோ அவ்விருவரும் உன்னிடமிருந்து பயந்தவரான வசுதேவ
ரால் தனதுமித்திரனை நந்தகோபரிடத்தில் அடைக்கலமாக வைந்
தப்பட்டனர் என்பதையும் சொன்னார். கம்ஸன் அதைக்கேட்டுக்
கோபத்தினால் கலங்கின இந்திரியங்ஙளை யுடையவனாய் வசுதேவ
ரைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கூர்மையான கத்தி
யைக் மையிலெடுத்தான். நாரதரால் தடுக்கப்பட்டவனாய் அவரது
புத்திரர்ஈளைத் தனக்கு மிருத்புக்களாக அறிந்துகொண்டு இரும்பு
மயங்களான சங்கிலிகளினால் பாரியையுடன்கூட வசுதேவரைக் கட்
டினான். (16-19) நாரதர் திரும்பிப்போனதும் கம்ஸன் கேசி என்ற
அஸுரனை அழைத்து உன்னால் ராமகிருஷ்ணர்கள் கொல்லப்பட
வேண்டும் என்று சொல்லியனுப்பினான். (20) பிறகு போஜராஜ

* நந்தகோபரின் புத்திரனாக எண்ணப்படும் பலராமன் வசுதேவரின்
பாரியையான ரோஹிணியின் புத்திரன் என்பதையும் என வேறுபொரு
ளும் ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

भवता रामकेशवी । ततो मुष्टिकचाणूरशलतोशलकादिकान् ॥२१॥ अमा-
त्यान्हस्तिपांश्चैव समाह्वयाऽह भोजराट् । भो भो निशम्यतामेतद्वीरचाणूर-
मुष्टिकौ ॥२२॥ नन्दप्रजे किलासाते सुतावानकदुन्दुभेः । रामकृष्णौ ततो मह्यं
सृग्युः किल निदर्शितः ॥२३॥ भयङ्गयामिह संप्राप्तौ हन्येतां महलीलया ।
मञ्चाः क्रियन्तां विविधा महारङ्गपरिभिताः । पौरा जानपदाः सर्वे पश्य-
न्तु स्वैरसंयुगम् ॥ २४ ॥ महामात्र त्वया भद्र रङ्गद्वार्युपनीयताम् । द्विपः
कुवलयपीठं जहि तेन ममाहितौ ॥ २५ ॥ आरभ्यतां धनुर्यागधनुर्द्वयं
यथाविधि । विशसन्तु पशून्मध्यान्भूतराजाय मीदुपे ॥ २६ ॥

इत्याद्याप्यार्थतन्त्रश आह्वय यदुपुङ्गवम् । गृहीत्वा पाणिना पाणिं
ततोऽक्रूमुवाच ह ॥ २७ ॥ भो भो दानपते मह्यं क्रियतां मैत्रमादृतः ।

இன்ன கர்ணன் முஷ்டிகன், சாணூரன், சலன், தோசலகன் முதலிய
மக்திகளையும், யாணைப்பாருப்பனையும் அழைத்து ஹே வீரர்களான
சாணூர முஷ்டிகர்களே ! கேளுங்கள். வணுகேவருடைய புத்தி
மர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் மகற்கோகுலத்திலிருக்கின்றவார்களே.
அவர்களான்கேர வனக்கு மாண்பானது முன்னர் குறிப்பிடப்பட்
டிருக்கிறது. இவ்விடம் வந்த அவர்கள் மல்ல லீலையினால் உங்க
ளால் கொல்லப்பட்டேண்டும். (21-23) மல்லர்கள் விளையாடுவ
தற்குப் பொருத்தங்களான பற்பல மஞ்சங்கள் (காலிகள்) செய்யப்
பட்டேண்டும். பட்டிலத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்கள் யாவ
ரும் வளர்ந்தமான சண்டையைப் பார்க்கட்டும். (24) ஹேமஹா
மாட்ர ! ஹே பத்ர ! உன்னால் குவலயாபிடமென்ற யானையானது
தந்தவசாலையின் வாயிற்படியில் கொண்டுவந்து கீழ்த்தப்பட்டும்,
அந்த யானையினால் எனது சக்துருக்களைக்கொல்லுவாயாக. (25)
சதுர்த்தசியன்று தனுவாகமானது முறைப்படி ஆரம்பிக்கப்படட்
டும். வேண்டியவர்களைத் தருகின்ற பூதராஜனையும் பொருட்டு
பரிசுத்தங்களான பசுக்களைக்கொல்லுங்கள். (26) என அர்த்த
தந்திரமறித்தவனான கர்ணன் ஆக்கனாமிட்டுப் பிறகு யாதவஸ்ரேஷ்
டான அஞ்ஞரை அழைத்துத் தனது கையினால் அவரது கையைப்
பிடித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். (27)

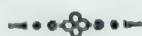
नान्यस्त्वतो हिततमो विद्यते भोजवृण्णिषु ॥ २८ ॥ अतस्त्वामाशितः सौ-
म्य कार्यगौरवसाधनम् । यथेन्द्रो विष्णुमाशित्य स्वार्थमध्यगमद्विभुः ॥ २९ ॥
गच्छ नन्दव्रजं तत्र सुताधानकदुन्दुभेः । आसाते ताविहानेन रथेनानय
मा चिरम् ॥ ३० ॥ निस्पृष्टः किल मे मृत्युर्देवर्षिकुण्टसंश्रयैः । तावानय
समं गोपेर्नन्दाद्यैः साभ्युपायनेः ॥ ३१ ॥ घातयिष्य इहानीतौ कालकल्पेन
हस्तिना । यदि मुक्तौ ततो मल्लैर्घातये वैद्युतोपमैः ॥ ३२ ॥ तयोर्निहतयो-
स्तप्तान्वसुदेवपुरोगमान् । तद्वन्धूनिहनिष्यामि वृण्णिभोजदशार्हकान् ॥ ३३ ॥
उग्रसेनं च पितरं स्थविरं राज्यकामुकम् । तद्भ्रातरं देवकं च ये चान्ये
विद्विषो मम ॥ ३४ ॥ ततश्चैवा मही मित्र भवित्री नष्टकण्टका । जरासन्धो

ஐ அச்சுரமரே! என் விஷயத்தில் ஆதரவுடன் மித்திரனுக்குரிய காரியம் செய்யப்படவேண்டும். போஜர்களுக்குள்ளோ, யாதவர்களுக்குள்ளோ உம்மைக்காட்டிலும் மிக்க ஹிதத்தைச்செய்பவன் ஒருவனுமில்லையன்றோ. (28) ஆகவே ஹே ஸௌம்ய! விபுவான இந்திரன் விஷ்ணுவை யாஸ்ரயித்துத் தனது ப்ரயோஜனத்தை என் விதமடைந்தானோ அவ்விதம் பெரியகாரியத்தை முடித்தலானது உம் மையாஸ்ரயித்திருக்கிறது. ஆகவே நந்தகோசுலம் செல்லும். அங்கு வஸுதேவரின் புத்திரர்களிருக்கின்றனர். அவர்களை இந்தத் தேரினால் இங்கு அழைத்துவாரும். தாமதிக்காதீர். விஷ்ணுவையாஸ்ரயித்தவர்களான தேவர்களினால் அவர்கள் எனக்கு மிருத்யுக்களாக லிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆகவே உபாயனங்களுடன் கூடினவர்களான நந்தகோபர் முதலிய கோபாலர்களுடன் கூட அவர்களை அழைத்துவாரும். (29-31) இங்கு அழைத்துவரப்பட்ட அவர்களை யமனுக்கொப்பான யானையினால் கொல்ல ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதனின்றும் தப்புவார்களாயின் இடிக்கொப்பானவர்களான மல்லர்களினால் கொல்லமுயர்ச்சிக்கிறேன். (32) அவ்விருவரும் கொல்லப்பட்டதும் தாபத்தையடைந்தவர்களான வஸுதேவர் முதலியோர்களையும், யாதவர், போஜர், தசார்ஹகர் ஆகிய அவர்களின் பந்துக்களையும், ராஜ்யத்திலாசைகொண்டவனும் கீழவனுமான பிதாவான உக்ரசேனனையும், அவனது ப்ராதாவான தேவகனையும், பின்னும் எனது சத்துருக்கள் எவர்களோ அவர்களையும்

मम गुर्गिर्विदो दयितः सखा ॥ ३५ ॥ शम्बरो नरको बाणो मय्येव कृत-
सौहृदाः । तैरहं सुरपक्षीयान्हत्वा भोक्ष्ये महीं नृपान् ॥ ३६ ॥ एतज्ज्ञात्वा-
ऽऽनय क्षिप्रं रामकृष्णविहारभक्तौ । धनुर्मखनिरीक्षार्थं द्रष्टुं यदुपुरश्रियम्
॥ ३७ ॥ अकूर उवाच—राजन्मनीयितं सधन्वक् तव स्वावयमार्जनम् । सि-
द्धयसिद्धयोः समं कुर्याद्वयं हि कलसाधनम् ॥ ३८ ॥ मनोरथान्करोत्युच्चै-
र्जनो देवहतानपि । युज्यते हर्षशोकाभ्यां तथाप्याज्ञां करोमि ते ॥ ३९ ॥
धीशुक उवाच—एवमादिश्य चाकूरं मन्त्रिणश्च विसृज्य सः । प्रविवेश
गृहं कंसस्तथाकूरः स्वमालयम् ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पृथार्थेऽकूरसंप्रपणं

नाम पट्विंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

நாகஞ்செய்துகிடுகிறேன். (33-34) ஹே மித்ரா! பிறகு இந்தப்
பூமியானது சத்துருவற்றதாகவாகிவிடும். ஜகானந்தனோ எனது மாம
னார். தீயிதனோ எனக்குவேண்டியதோமான். சம்பரன், நாகன்,
பாணன், ஆயிவயர்கள் என்னிடமே அதிகம் சினேஹமுடையவர்கள்.
நான் அவர்களைக்கொண்டு தேவவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களைக்கொண்டு
பூமியையும் அரக்கர்களையும் ஆளப்போகின்றேன். (35-36) இதை
மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு குழந்தைகளான ராமகிருஷ்ணர்களை
தனார்யாகத்தைப் பார்க்கவேண்டியும், யதபுரத்தின் அழகைப்
பார்க்கவேண்டியுமாக இங்கு சீக்கிரமழைத்து வருவீராக. (37)
அக்ரூரர் சொல்லுற்றார்—ஹே ராஜன்! உன்னுடைய எண்ண
மும், தனக்குவரும் மாணத்தைத் தடுப்பதும் போற்றற்குரியதே.
ஆனால் காரியத்தின் சித்தி அகித்தி இவ்விரண்டிலும் புத்திமான்
ஸாயத்தைச் செய்யவேண்டும். தைவமன்றோ பலன் தாக்கடிய
தாகவிருக்கிறது. (38) ஜனமானது தைவத்தினால் கெடுக்கப்படி
னுங்குட மேலான மனோரதங்களைச் செய்கிறது. அதனால் சந்தோ
ஷம் துக்கம் இவற்றுடனும் கூடுகிறது. ஆயினும் உமது ஆக்கை
யை நான் செய்கிறேன் என்றார். (39) அந்தக் கம்ஸன் அக்ரூரரை
யும், மந்திரிகளையும் இவ்விதமாக்ஞாபித்தனாப்பிவிட்டுத் தனது வீட்

अथ सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—केशी तु कंसप्रहितः खुरैर्महीं महाहयो निर्जरय-
न्मनोजवः। सदावधूताभविमानसदुलं कुर्वन्नभो हेपितभीषिताखिलः॥१॥

இல் ப்ரவேசித்தான். ஆவ்விதமே அக்ருரரும் தனதிருப்பிடத்தை யடைந்தார். (40) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில் அக்ருர ஸம்ப்ரேஷணம் என்ற முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) सप्तत्रिंशे हते केशिन्यच्युतो भाविकर्मभिः।
नारदेन स्तुतः क्रीडन् व्योमासुरमथावधीत्॥ १ ॥
वृषवेषासुरं यद्वत्केशिनं हयवेपिणम्।
कंसप्राणसखं हत्वा कंसं व्यसुमिवाकरोत् ॥ २ ॥

(க-ரை) கேசி என்ற அஸுரன் கொல்லப்பட்டதும் எதிர்கா லத்திய கர்மங்களைக்காட்டி ஸ்ரீநாரதரால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவரும் விடையாடிக்கொண்டிருப்பவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறகு வ்யோ மன் என்ற அஸுரனைக் கொன்றார். விருஷபவேஷங்கொண்ட அஸுரனை எவ்விதம் கொன்றாரோ அவ்விதமே குதிரைவேஷங் கொண்டவனும், கம்ஸனுடைய உயிர்த்தோழனுமான அஸுரனைக் கொன்று கம்ஸனை உயிரற்றவன் போலச் செய்துவிட்டார் என இந்த முப்பத்தேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவனும், பெரிய குதிரையின் ஆபமுள்ளவனும், மனோவேகமுள்ளவனும், ஆகாசத்தைப் பிடரிமயினால் அசைக்கப்பட்ட மேகங்கள் விமா னங்கள் இவை நிறைந்ததாகச் செய்கின்றவனும், விசாலமான நேத் திரங்களுள்ளவனும், பயங்கரமான வாயினோட்டையை யுடையவ னும், பெரிய கழுத்தையுடையவனும், கருத்த பெரியமேகத்துக்

(विशालनेत्रो विकटास्यकोटरो बृहद्बलो नीलमहाम्बुदोपमः। दुराशयः कंसहितं चिकीर्षुर्ध्वजं स नन्दस्य जगाम कम्पयन् ॥) तं त्रासयन्तं भगवान्स्वगोकुलं तद्धेपितैर्वालविघूर्णिताग्बुदम्। आत्मानमाजौ मृगयन्त-
मप्रणीरुपाह्वयत्स व्यनदन्मृगेन्द्रवत् ॥ २ ॥ स तं निशाम्याभिमुखो मुखेन
खं पिवन्निवाभ्यद्रवदत्यमर्षणः। जघान पद्भ्यामरविन्दलोचनं दुरासदश्च-
ण्डजवो दुरत्ययः ॥ ३ ॥ तद्वञ्चयित्वा तमधोक्षजो रुपा प्रगृह्य दोर्भ्यां परि-
विध्य पादयोः। सावण्मुःसृज्य धनुःशतान्तरे यथोरगं ताक्ष्यसुतो व्यव-
स्थितः ॥ ४ ॥ स लब्धसंज्ञः पुनरुत्थितो रुपा व्यादाय केशी तरसापतद्-

கொப்பானவனும், கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும், கம்ஸனுக்கு நன்
மையைச் செய்யவிரும்பமுள்ளவனுமான கேசியென்ற அந்த ஆஸு-
ரனோடுவெளில் களைப்பினால் உலகம் யாவையும் பயமுறுத்திக்கொண்-
டும், குளம்புகளினால் பூமியைப் பிளந்துகொண்டும், யாவையும்
நடுங்கும்படி செய்துகொண்டும் நந்தகோபருடைய வ்ரஜத்தைக்
குறித்துவந்தான். (1) அத்தகைய களைப்புகளினால் தனது கோரு-
லத்தை நடுங்கும்படி செய்கின்றவனும், வாலினால் அசைக்கப்பட்ட
மேகங்களைபுடையவனும், தன்னைப் போர்செய்வதற்காகத் தேடுகின்-
றவனுமான அந்தக் கேசியை பகவானான அந்தக்கோபாலன் எதிர்த்-
துச்சென்று தனது ஸம்பம்வரும்படி அழைத்தார். அவன் லிம்
ஹம்போலக் கர்ஜித்தான். (2) பிறகு மிக்கக் கோபங்கொண்டவ-
னும், பிறரால் அவமதிக்கமுடியாதவனும், உக்கிரமான வேகமுள்ள
வனும், அதிக்கிரமிக்கமுடியாதவனுமான (அவன் கிருஷ்ணனைக்
கண்டு) முகத்தால் ஆகாசத்தைக்குடிப்பவன்போல வாயைத்திறந்து
கொண்டு எதிர்த்து ஓடிவந்து புண்டரீகாக்ஷனை பின்கால்களினாலு-
தைத்தான். (3) அதோக்ஷஜனான கிருஷ்ணன் அந்தஉதைபடாது
விலகி கொண்டு அவனைக்கொல்லவேண்டி கைகளினால் அவனது
பின்புறத்திலுள்ள கால்களில் பிடித்துக்கொண்டு சுழற்றி பாம்பைக்
க்ருடன்போல ஆலக்ஷ்யமாக நூறுவிற்கடைதூரம் வீசியெறிந்து
விட்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றார். (4) அந்தக் கேசியானவன்
ப்ரக்ஷையையடைந்து எழுந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு திரும்ப
வும் ஹரியைக்குறித்து வேகமாகவோடிவந்தான். அவரும் சிரித்துக்

ரிम् । सोऽप्यस्य वक्त्रे भुजमुत्तरं समयन्प्रवेशयामास यथोरगं विले ॥ ५ ॥
 दन्ता निपेतुर्भगवद्भुजस्पृशस्ते केशिनस्तप्तमयस्पृशो यथा । बाहुश्च तद्देह-
 गतो महात्मनो यथाऽऽमयः संववृधे उपेक्षितः॥६॥ समेध्रमानेन स कृष्ण-
 बाहुना निरुद्धवायुश्चरणांश्च विक्षिपन् । प्रस्विन्नगात्रः परिवृत्तलोचनः
 पपात लेण्डं विस्त्रजन्क्षितौ व्यसुः॥ ७ ॥ तद्देहतः कर्कटिकाफलोपमाद्व्य-
 सोरपाकृष्य भुजं महाभुजः । अविस्मितोऽयत्नहतारिरुत्समयैः प्रसूनवर्षै-
 र्दिविषद्भिरीडितः॥ ८ ॥

देवर्षिरुபசङ्गமய் भागवतप्रवरो नृप । कृष्णमक्षिपृकर्माणं रहस्येतद-
 भापत ॥९॥ कृष्ण कृष्णाप्रमेयात्मन्योगेश जगदीश्वर । वासुदेवाखिलावास

கொண்டு புற்றில் பாம்பைப்போல இவனுடைய வாயில் இடது கையை நுழைத்தார். (5) பகவானுடைய புஜஸம்பந்தம்பெற்ற கேசியினுடைய அந்தப்பற்கள் பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பினால் தொடப்பட்டவைபோல உதிர்ந்துவிட்டன. அவனது வாயில் நுழைந்த மஹாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கையும் அலக்ஷி யஞ்செய்யப்பட்ட ஜலோதரரோகம்போல வளரவாரம்பித்தது. (6) அவன் நன்கு வளர்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கையினால் தடுக்கப் பட்ட மூச்சுக்காற்றையுடையவனாய்க்கொண்டும், கால்களை உதறிக் கொண்டும், வியர்த்த சரீரமுள்ளவனாய்க்கொண்டும், சுழலுகின்ற கண்களையுடையவனாய்க்கொண்டும், சாணத்தைப் போட்டுக்கொண் டும் உயிரையிழந்து பூமியில் விழுந்தான். (7) கர்காரிப்பழத்துக் கொட்டானதும், உயிரற்றதுமான அவனது தேஹத்திலிருந்து கை யை இழுத்துக்கொண்டு அனாயாஸமாகச் சத்துருவைக் கொன்றவ ரும் மஹாபுஜருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆய்சரியத்தையடைந்தவர்க ளும், பூமாரி பொழிகின்றவர்களுமான தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்படு கின்றவராய் அவ்விடத்திலிருந்தார். (8)

ஹே ந்ருப! பகவத்பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவரான நாரதர் கலேசமின்றி சத்துருநாசனரூபமான காரியத்தைச்செய்த ஸ்ரீகிருஷ் ணனிடம் வந்து ரஹஸ்யத்தில் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கி னார். (9) ஹே கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! அளக்கவியலாத ஸ்வரூப முடையவரே! ஹே யோகேஸ! ஹே ஜகதீஸ்வர! ஹே வாஸு-

சாத்வதா பிரவர ப்ரஹ்ம || 10 || த்வமாதுமா சர்வபூதானாமேகோ ஜ்யோதிரிவீதஸாம் ।
 மூடோ குஹாஸய: சாஸ்திரி மஹாபுருஷ ஸ்வர: || 11 || ஆத்மநாதுமாஸய: பூர்வ
 மாயயா சச்சுஜே குணாந் । தைரிதம் சத்யசகூலப: சூஜஸ்யத்யயசீஸ்வர: || 12 || ச
 த்வம் பூதபூதானாம் தீத்யப்ரமதரக்ஷஸாம் । அவதீரணோ விநாஸாய சேதூநாம் ரக்ஷணாய
 ச || 13 || தித்யா தை நிஹதோ தீத்யோ லீலயாய ஹ்யாகுதி: । யஸ்ய தித்யிதஸங்க
 ஸ்தாஸ்யஜந்யநிமித்யா தித்யம் || 14 || சாநூரம் மூரிகம் சைவ மஹானந்யாஸ்த
 ஹஸ்தினம் । கஸம் ச நிஹதம் த்ரக்ஷயே பரஸ்வாஸஹி தை விஹ்ம || 15 || தஸ்யானு
 ஷஹ்யவநமூரணாம் நரகஸ்ய ச । பாரிஜாதாபஹரணமிந்ருஸ்ய ச பராஜயம்
 || 16 || உதாஹம் வீர கந்யானாம் வீரயஸூகாவிதக்ஷணம் । நுதஸ்ய மோக்ஷணம் பாபா
 த்ராகாயாம் ஜமத்யதே || 17 || ஸ்யமந்தகஸ்ய ச மணோதானம் சஹ பார்யயா ।

தேவ! ஸாதவத்தக்கும் இருப்பிடமானவரே! யாதவர்களுக்குள்
 நிறத்தவரே! ஹே ப்ரஹ்ம! நீர் ஒருவரே எல்லா ப்ரமணிகளுக்குள்
 ஆத்மாவும், விபுரணுக்குள் நெருப்புப்போல மறைந்து திருதய
 குறைதரில் வலிப்பவரும், ஸர்வஸாக்ஷியும், மஹாபுருஷனுமான
 ஸர்வபுருஷர். பிறவற்றினுதவிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாகவே முன்னர்
 மாயையினால் குணங்களை லீருஷ்டிக்கின்றீர். ஸத்யஸங்கல்பரும்
 ஸர்வமாயுமான நீர் அந்தக் குணங்களைக்கொண்டு இந்த ப்ரபஞ்சத்
 தை லீருஷ்டிக்கின்றீர், காக்கின்றீர், அழிக்கின்றீர். அந்த நீர்
 ஷாஸ்திரமான தித்யத் தைத்தியர், ப்ரமதர், ராக்ஷஸர் இவர்களை
 நாயாக்கலேண்டியும், தம்மாய்க்கங்கலின் ரக்ஷணத்துக்குவேண்டி
 யும் அவதரித்திருக்கின்றீர். (10-13) எவனது கலைப்பினால் பயந்த
 தேவரின் தேவலோகத்தை விட்டோடுகின்றவரோ குதிரைவடிவ
 முள்ள இந்த தைத்தியன் அதிருஷ்ட வசத்தால் உம்மால் விளையாட்
 டாகவே கொல்லப்பட்டான். (14) ஹே விஹ்ம! நானே நீக்கி மரு
 தினத்தில் உம்மால் கொல்லப்பட்ட சாநூரனையும், முஷ்டிகனையும்
 நான் பார்க்கப்போகின்றேன். (15) அவனுக்குப் பிறகு சங்கன்,
 காலயவன், முரன், நகாஸுரன் இவர்களின் வதத்தையும், பாரி
 ஜாதபஹரணத்தையும், இந்திரனுடைய பராஜயத்தையும், ஹே
 வம்! விபுரணு கல்கத்தையும் கன்னிகைகளின் பத்திமுதலிய
 வற்றையும் கிமித்தமாகக்கொண்ட கன்னிகைகளின் விவாஹத்தை

மृतபுत्रप्रदानं च घ्राहणस्य स्वधामतः॥ १८ ॥ पौण्ड्रकस्य वधं पञ्चा-
त्काशिपुर्याश्च दीपनम् । दन्तवपुत्रस्य निधनं चेयस्य च महाकृतौ ॥ १९ ॥
यानि चान्यानि वीर्याणि द्वारकामावसम्भवान् । कर्ता द्रक्ष्याम्यहं तानि
गेयानि कविभिर्भुवि ॥ २० ॥ अथ ते कालरूपस्य क्षपयिणोऽमुष्य वै ।
अक्षौहिणीनां निधनं द्रक्ष्याम्यर्जुनसारथेः॥ २१ ॥ विशुद्धविज्ञानघनं स्व-
संस्थया समाप्तसर्वार्थममोघवाञ्छितम् । स्वतेजसा नित्यनिवृत्तमायागुण-
प्रवाहं भगवन्तमीमहि ॥ २२ ॥ त्वामीश्वरं स्वाध्यमात्ममायया विनिर्मिता-

யும், ஹே ஐகத்பதே! துவாரகையில் பாபத்தினின்றும் நிருகன்
என்ற அரசனுடைய மோக்ஷணத்தையும், பாரியையுடன் கூட ஸ்ய
மந்தகம் என்ற பணியைப் பெறவதையும், இறந்த ப்ராம்ஹண புத்
திரர்களை மஹாகாலபுரத்தினின்றும் திருப்பிக்கொண்டுவந்து கொ
டுத்தலையும், பிறகு பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனுடைய வதத்தையும்,
காசிபட்டினத்தை எரித்தலையும், பெரிய ராஜகூய யாகத்தில் சிசுபா
லன், தந்தவக்தரன் இவர்களின் வதத்தையும், துவாரகையில் வலிக்
கும் நீர் பூமியில் சவிகளினால் கானம்பண்ணத்தகுந்த மற்றும் எந்த
லீலைகளைச் செய்யப்போகின்றீரோ அவற்றையும் நான் காணப்போ
கின்றேன். (16-20)

பிறகு காலொபியும், இந்தப் பூபாரத்தைக் குறைக்கவெண்ணங்
கொண்டவரும் அர்ஜுன ஸாரதியுபான நீர் அக்ஷௌஹிரிகளைக்
கொல்லுவதையும் நான் பார்க்கப்போகின்றேன். (21) விசுத்தவிக்
ஞானகனரும் (க்ஞானைக மூர்த்தியும்) பரமானந்தரூபமான ஸ்வ
ரூபஸ்திதியினால் எல்லாப்பொருளையுமடைந்தவரும், ஸத்யஸங்கல்ப
ரும், சொந்தமான சித்தசக்தியினால் நித்யநிவிருத்தமான மாயாகார்ய
ரூப குணப்ரவாஹத்தையுடையவரும் பகவானுமான உம்பைச்
சரணமடைகின்றோம். (22) ஈஸ்வரனும், (யாவையும் தன்வசமாக்கு
கின்றவரும்) தன்னையே ஆஸ்ரயமாகவுடையவரும் (பிறவற்றை
யாஸ்ரயிக்காதவரும்) தனக்கு வசப்பட்ட மாயையினால் நிர்மாணஞ்
செய்யப்பட்ட மஹத்தத்துவம் முதலியவற்றையுடையவரும், க்ரீ
டைக்குவேண்டி இப்பொழுது ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட மனுஷ்ய சரீரத்தை
யுடையவரும், யாதவர் விருஷண்கள் ஆகிற பக்தர்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்

शेषविशेषकल्पनम् । श्रीहार्थमशान्तमनुष्यविग्रहं नतोऽस्मि धुर्यं यदुवृष्णि-
सात्वताम् ॥ २३ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं यदुपतिं कृष्णं भागवतप्रवरो मुनिः । प्रणिपत्या-
भ्यनुज्ञातो ययौ तद्दर्शनोत्सवः ॥ २४ ॥ भगवानपि गोविन्दो हत्वा केशिन-
माह्वे । पशूनपालयत्पालैः प्रीतिर्ब्रजसुखावहः ॥ २५ ॥ एकदा ते पशून्पा-
लाध्वारयन्तोऽद्विमानुषु । चक्रन्नीलायनक्रीडाध्वोरपालापदेशतः ॥ २६ ॥
तत्रासन्नक्तिचिञ्चोराः पालाश्च कतिचिन्नुष । मेपायिताश्च तत्रैके विजहुर-
कुतोभयाः ॥ २७ ॥ मयपुत्रो महामायो व्योमो गोपालवेषधृक् । मेपायितान-
पोवाह प्रायध्वोरयितो हृन् ॥ २८ ॥ गिरिद्वयीं विनिक्षिप्य नीतं नीतं
महासुरः । शिलया पिदधे द्वारं चतुःपञ्चावशेषिताः ॥ २९ ॥ तस्य तत्कर्म

பருபலாபம் என வணங்கினவனாவிராசுருக்கின்றேன். (23) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—பாவரர்களாக் குன் திறந்தவரும் ஆவாது தரிசனத் தினால் எந்தேனாஷத்தையடைந்தவருபலாபநாதர் இவ்விதம் சொல்லி யதபுதியால் திறந்துகொண்ட வணக்க விடைபெற்றாற் கொண்டு தன திருப்பிடத்தையடைந்தார். (24) பரவானுன ஸ்ரீகோவிந்தனும் புத்தத்தில் கேசி என்ற அஸுரனைக்கொண்டு கோகுலத்துக்குச் சுருத்தையுண்டுபெண் குறையில்வராய்க் கொண்டு ப்ரீதியையடைந்த கோபாலர்களுடன் கூடப் பசுக்களைக் காப்பாற்றிவந்தார். (25)

ஒரு ஸபயம் கோபாலர்வன் மலைச்சாரல்களில் பசுக்களை மேயத் துக்கொண்டு திருடன் என்றும், காப்பாவன் என்றமான வியாஜ மாக ஒளிக்குகிடிக்கும் விளையாட்டுகளைச் செய்துவந்தனர். (26) ஸோகருப! அவர்களின் சிலர் திருடர்களாகவும், சிலர் காப்பவர்க ளாவடியினர். அச்சமயம் சிலர் ஆட்டைப்போல வேஷம்போட் டிக்கொண்டு எங்கிருந்தும் பயமற்றவர்களாய் விளையாடினர். (27) மயனுடைய புத்திரனும், பஹாமாயாவிடிமான வ்யோமன் என்ற பெரிய அஸுரன் கோபாலர்களின் வேஷத்தைத் தரிக்கின்றவனும் திருடர் வகுப்பில் சேர்ந்து ஆட்டைப்போல வேஷம்போட்டுக் கொண்ட பலரைப் பெரும்பாலும் திருடினான். ஒவ்வொருவராகக் கொண்டுவந்து மலையில் குளையில் வைத்து குஹாத்வாரத்தை பெரிய பாறையினால் மூடித்தான். நாலைந்து பெயர்களே வெளியில்

(ப-ரை) சய்ஃ=எல்லாவிதமான யதேவபி=முயர்ச்சிக்களிலும்
 நாவகேசி=விஷ்ணோபாதவதனும் ஹிஜிஸ்து=கம்ஸனுக்கு இவ்ஹு=இஷ்ட
 டனானபந்தவுமான சஃ=அந்தகேசி=கேசி என்ற அஸ்ஸுமன் தவம்=நீர்
 சிந்துஜாவாய்=வலிந்துவிடவில்லை முண்டானவனால் (முழுத்திரத்தி
 லின்றுமுண்டான வந்திரியினால்) அடையத்தகுந்தவர் இதி=என
 மத்வெவ=எண்ணக்கொண்டவன் போல சிந்துஜாவிருஃ=வலிந்து
 தோத்திலுண்டான குதிரையின் ரூபமுள்ளவனாய் சம்பாஸவான்=
 வந்து சேர்ந்தான். (346) (எ-று)

गन्धर्वतामेव गतोऽपि रुक्षेनादैः समुद्देजितसर्वलोकः ।

भवद्विलोकावधि गोपवाटीं प्रमथ्य पापः पुनरापतत्वाम् ॥ ३४७ ॥

(ப-ரை) பாபஃ=பாபியான பபஃ=இவன் गन्धर्वताम्=கந்தர்வத்
 தன்மையை (குதிரையாகவிருத்தலை) गतोऽपि=அடைந்திருந்தபோதி
 லுங்கூட रुक्षे=கொடுங்குளான (சாதாதந்தனைக்கின்ற) नादैः=சப்
 தந்தலினால் समुद्देजितसर्वलोकः=நன்கு நடுக்குர்ப்படிசெய்யப்பட்ட
 எல்லாவுலகங்களையு முடையவனாய் भवद्विलोकावधि=உம்மைப்பார்க்
 கும்வரை गोपवाटीम्=கோபுவாதை प्रमथ्य=கலக்கி पुनः=மறுபடியும்
 त्वाम्=உம்மைக் குறித்து आपतत्=ஓடிவந்தான். (347) (எ-று)

ताड्यापितास्तु तव तार्क्ष्य एषश्चिक्षेप वक्षोभुवि नाम पादम् ।

भृगोः पदाघातकथां निशम्य स्वेनापि शक्यं तदतिव मोहात् ॥

(ப-ரை) த ட்யாபிதாஸ்து=செருடவிடத்தில் வைக்கப்பட்ட சா
 னாதவையுடையவரான தவ=உமமுடைய வக்ஷோபுவி=மார்ப்பாதேசத்
 தில் भृगोः=மிகு கு என்ற பஹுவிநிடைய பதாঘাतकथामு=காலா
 லுதைத்த கதையை निशम्य=சேட்டு ஸ்வேனாபி=தன்னாலும் தத்=காலா
 லுதைத்தல் शक्यम्=செய்யக்கூடியதே इति=என मोहात्=மயக்கத்தி
 னால் मत्वेव=எண்ணினவன்போல் एषः=இந்த तार्क्ष्यः=அஸ்ஸுமன் पा
 दम्=கால் विक्षेप नाम=வைத்தான் போலும் அதாவது: உதைத்தான்.

प्रवञ्चयन्नस्य खुराञ्चलद्रागमुञ्च विक्षेपिथ दूरदूरम् ।

संमूर्छितोऽपि हातिमूर्छितेन क्रोधोष्मणा खादितुमाद्रुतस्त्वाम् ॥

(ப-ரை) அஸ்ய=இவனுடைய खुराञ्चलम्=குளம்பின் னுனியை
 प्रवञ्चयन्=படாதபடி மொற்றி द्राक्=சீக்கிரமாக अमुञ्च=இவனையும்

दूरदूरम्=வெகுதொலைவில் चिक्षेपिथ=வீசி எரிந்தீர். संमूर्छितोऽपि=நன்குமோலாததை மடைந்தபோதிலுங்கூட अतिमूर्छितेन=அதிகம் விருத்தியையடைந்த क्रोधोष्मणा=கோபத்தின் வேகத்துடன் त्वाम्=உம்மை खादितुम्=சடிப்பதற்கு வேண்டி आद्नुतो हि=ஓடிவந்தான்னே. (349) (எ-று)

त्वं वाहदण्डे कृतधीश्च वाहादण्डं न्यधास्तस्य मुखे तदानीम् ।

तद्बद्धिरुद्धश्चसनो गतासुः सप्तीभवन्नप्ययमैक्यमागात् ॥ ३५० ॥

(ப-ரை) वाहदण्डे=குதிரையைச் சிகழிப்பதில் कृतधीः=செய்யப்பட்ட புத்தியையுடையவரான त्वञ्च=நீரும் तदानीम्=அப்பொழுது तस्य=அவனுடைய मुखे=வாயில் वाहादण्डम्=பாகுதண்டத்தை न्यधाः=நுழைத்தீர். तद्बद्धिरुद्धश्चसनः=அந்தப் பாகுதண்டத்தின் வளர்ச்சியினால் வெளிவரமுடியாதபடி தடுக்கப்பட்ட மூச்சையுண்டவனாகி गतासुः=உயிரையிழந்தவனான अयम्=இவன் सप्तीभवन्नपि=ஏழாகவானபோதிலுங்கூட (குதிரையுருவ மெடுத்திருப்பினுங்கூட) ऐक्यम्=ஒன்றாக இருத்தலை (பகவானுடன் ஐக்கியத்தை) आगात्=அடைந்தான். (350) (எ-று)

आलम्भमात्रेण पशोः सुगणां प्रसादके नूत इवाश्वमेधे ।

कृते त्वया हर्षवशात्सुरेन्द्रास्त्वां तुष्टुवुः केशवनामधेयम् ॥ ३५१ ॥

(ப-ரை) पशोः=அஸ்வமாகிற பசுவனுடைய आलम्भमात्रेण=ஹிம்னையினால் மட்டும் सुराणाम्=தேவர்களுக்கு प्रसादके=திருப்பதியையுண்டுபண்ணுகின்றதும், नूत इव=புதுமா திரியாகவுள்ள துபோன்றதமான अश्वमेधे=அஸ்வமேதமென்ற யாகமானது त्वया=உம்மால் कृते सति=செய்யப்பட்டதும் सुरेन्द्राः=தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் केशवनामधेयम्=கேசவன் என்ற பெயருள்ள त्वाम्=உம்மை हर्षवशात्=ஸந்தோஷத்தை முன்னிட்டு तुष्टुवुः=ஸ்தோத்திரஞ் செய்தனர். (351)

குறிப்பு—பொதுவாய் உலகில் அஸ்வமாகிற பசுவை ஹிம் லித்து அதன் வபையைக் கொண்டு ஹோமஞ்செய்வதாலேயே அஸ்வமேதமென்ற யாகஞ்செய்யப்பட்டதாகவாகிறது என்பதும், அவ்விதயாகத்தினாலேயே தேவர்கள் ப்ரிதியடைகின்றனர் என்பதும் பழையமையான வழக்கமாக விருக்கிறது. இவ்விதமிருக்க இப்பொழுது நீர் அஸ்வத்தின் ஹிம்னையைமட்டும் செய்தீரே அன்றி

அதைக்கொண்டு யாரும் ஒன்றையும் செய்யவில்லை. அன்னிதமிருந்தும் இந்தப் புதுமையான அய்லமேதத்தால் தேவர்கள் திருப்தியை யடைந்து உம்மைத்தேற்றனர். என்? நீர் கோவனாக கூட்டம்ஹதேவன், நீசு=பஹாநேவன் இவர்களுக்கும் சுவரீயந்தாவாக விருப்பமுபற்றி ஸ்வதேவதாஸார்வபொனனாகையால் புதுமாதிரியான இந்த மமது அய்லமேதத்தினால் தேவர்கள் பீதியடைந்தனர் போலும் என்பது கருத்து. (௮-௮)

कंसाय ते शौरिसुतत्वमुक्त्वा तं तद्वधोक्तं प्रतिरुध्य वाचा ।

प्राप्तेन कैशिक्षणावसाने धीनारदेन त्वमभिष्टुतोऽभूः ॥ ३५२ ॥

(௮-௮) தெ=நீர், சौरिसुतत्वम्=வளம்மேதவரின் புத்திரன் என்பதை கம்சாய=கம்சனுக்கு உதவா=கொல்லவும், தद्वधोक्तम्=அந்தவகதேவரைக் கொல்லமுயன்ற தம்=அந்தக்கம்சனை வாचा=வாக்கினால் பிரதருத=தடுத்தப் கைசிக்ஷணாவசானே=சேகிசென்ற அஸுமனை அழித்தமுடிவில் ப்ராப்தேன=வந்தவரான தீனாரதேன=ஸ்ரீநாதரால் த்வம்=நீர் அபிஷ்டுத:=ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவராக அபூ:=ஆவீர்.

कदापि गोपैस्सह काननान्ते निलायनक्रीडनलोलुपं त्वाम् ।

मयात्मजः प्राप दुरन्तमायो व्योमाभिधो व्योमचरोपरोधी ॥ ३५३ ॥

(௮-௮) கதாபி=ஒருநாள், கானனான்தே=காட்டின்ருகியில், கோபைஸ்ஸஹ=கோபாலர்களுடன், கனிலாயனகரீடனலுலுபம்=ஒளிந்தவனையாவேதி ஸ்ரீபேட்டிருந்த த்வம்=உம்மை, துரந்தமாய: =முடிவற்ற மாயையையுடையவனும், வ்யோமச்சரோபரோதீ=தேவதைகளுக்குச் சத்தருவும், மயாத்மஜ: =மயன் என்ற அஸுமனின் புத்திரனுமான வ்யோமபித: =வ்யோமன் எனப்பெயருள்ள அஸுமன், ப்ராப=அடைந்தான்.

स चोरपालायितवह्ल्वेषु चोरायितो गोपशिशून्पशंश्च ।

गुहासु कृत्वा पिदधे शिलाभिस्त्वया च बुध्या परिमर्दितोऽभूत् ॥

(௮-௮) சோரபாலாயிதவஹ்லுவேசு=திருடர்களாசவும், காப்பவர்களாகவுமான கோபாலர்களுள் சோராயித:=திருடனாகவான ச:=அவன், கோபசிசுந்=கோபச்சூழ்ந்தவர்களையும், பசுங்க்ளையும், குஹாசு=குஹங்களில், க்ருதவா=வைத்து, சிலாபி:=சுதப்பாறைகளினால், பிடதே=மறைத்தான். த்வா=உம்மால், புதவா=அறிந்தகொண்டு, பரிமர்தித:=நாசமாக்கப்பட்டவனாக அபூத=ஆனான். (354) (௮-௮)

अथ अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अक्रूरोऽपि च तां रात्रिं मधुपुयीं महामतिः । उपि-
त्वा रथमारथाय प्रययौ नन्दगोबुलम् ॥ १ ॥ गच्छन्पथि महाभागो भगव-

एवं विधेयान्नूतकेलिभेदेरानन्दमूर्छामतुलं व्रजस्य ।

पदेपदे नूतनयन्सीमं परात्मरूपिन् पवनेश पायाः ॥ २५५ ॥

(ப-ரை) பராत्मரூபிन्! = பரமாத்மரூபியான ! பவனே! = குருவா
பூழில் வலிக்குய்சனே ! एवंविधैः = இம்மாதிரிகளான அநூதகேலி-
பேஷ = ஆஸ்ஸரிக்களான லீலாபேதங்களினால் வ்ரஜச்ய = கோகுலத்துக்
குண்டான அநுலம் = ஒப்பற்ற ஆனந்தமூர்ச்சம் = ஆனந்தத்தின் நிறை
வை அசிமம் = எல்லை யற்றதாய் பதே பதே = ஆடிக்கடி நூதனயன் = புதிப்பிப்
பவராக இருக்கின்ற நீர் பாयाः = ரோகத்தினின்றும் காப்பிராக.

இவ்விதம்கேசிவதர்ணனமும் வ்யோமாசுரவதவர்ணனமும் என்ற
எழுபத்தொன்றுவது தசகம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टत्रिंशे यथा ध्यायन्नक्रूरो गोकुलं गतः ।

तथैव रामकृष्णभ्यां गृहं नीत्वा सुसहृतः ॥ १ ॥

प्रातः केशिवधे वृत्ते द्वादश्यां निर्गते मुनौ ।

ततो व्योमे हतेऽक्रूरः सायं गोकुलमागमत् ॥ २ ॥

(க-ரை) அக்ரூர் வழியில் எவ்விதம் தியானித்துக் கொண்டு
கோகுலத்தை யடைந்தாரோ அவ்விதமே வீட்டுக்கட்டுச் சென்று
ராமகிருஷ்ணர்களால் நன்குமரியாதை செய்யப்பட்டார். காலை
கேசியின்வதமானது முடிந்து நாரதர் தனது இருப்பிடஞ்சென்ற
தும், பிறகு வ்யோமாஸூரன் கொல்லப்பட்டதும் அக்ரூர் துவா
தசியில் கிளம்பி மாலையில் கோகுலத்தை யடைந்தார் என இந்த
முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது—

புரீசுகர் சொல்லுற்றார்—(இவ்விதம் நாரதரால் கம்ஸவதம்
முதலிய காரியமானது அறிவுருத்தப்பட்டதும் புரீசுருஷணன் மது
ரைக்குச் செல்லமுயற்சி யுடையவரானார்) மஹாமதியான அக்ரூர

त्यमुजेषणे । भक्तिं परामुपगत एवमेतद्विचिन्तयत् ॥ २ ॥ किं मयाचरितं
भद्रं किं तप्तं परमं तपः । किं वाचाप्यहंते दत्तं यदृक्ष्याम्यद्य केशवम् ॥ ३ ॥
ममैतद्दुर्लभं मन्य उत्तमश्लोकदर्शनम् । विषयात्मनो यथा ब्रह्मकीर्तनं शुद्ध-
जन्मनः ॥ ४ ॥ भयं ममाधमस्यापि स्यादेवाच्युतदर्शनम् । हियमाणः काल-
नया कवित्तरति कथन ॥ ५ ॥ ममाशामद्गलं नष्टं फलवाञ्छिव मे भवः ।
यत्नमस्ये भगवतो योगिष्येयाङ्गिपङ्कजम् ॥ ६ ॥ कंसो वताऽद्याऽऽकृत मेऽत्यनुग्रहं

நும் அந்தராத்திரிபுருவதம் மதராபட்டினத்தில் வசித்து(காலையில்)
தேரிலேறிக்கொண்டு நந்தகோகுலத்தைக் குறித்துக் கிளப்பினார்.
(1) வழியிற் செல்லுகின்ற மஹாபாக்ஷியசாலியான அஞ்ஞார் புண்
டரீகாபடினாபாவானிடத்தில் மேலான பக்தியை யடைந்தவராய்
இதைப் பின்வருமாறு சிந்திக்குந் தொடங்கினார். (2) நான் யாது
காரணத்தினால் கேசவனை நேரில் காணப்போகின்றேனோ அக்கார
ணத்தினால் என்னுள் செய்யப்பட்ட புண்ணியந்தான் என்னையோ?
என்னுள் செய்யப்பட்ட மேலான தவந்தான் என்னையோ? அல்லது
மஹான்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானந்தான் என்னையோ? (3)
விஷயத்தில் புத்தியைச் செலுத்தின எனக்கு உத்தமஸ்ரீலோகனை
ஸ்ரீநகுஷ்ணனுடைய இத்தத்தரிசனமானது குத்திரப்பிறவியை
யடைந்தவனுக்கு வேதோச்சாரணமானது போல கிடைத்தற்கறி
தானது என்றே எண்ணுகிறேன். (4) இவ்விதமெண்ணுவது
பொருத்தது. நாமுத்தவனானும் எனக்கு அச்யுதனுடையதரிசனம்
சிர்ஸ்யமாகக் கிடைக்கும். என்? *காலமாகிற நதியினால் அடித்
துக்கொண்டு போகப்படும் ஒருவன் ஒருஸம்யம் கரையேறக் கூடு
மன்றோ. (5) இப்பொழுது எனது அமங்களம் நஷ்டமாகிவிட்
டது. எனதுபிறகிழும் பயனுள்ளதாக வாகிவிட்டது. என்? பக
வானுடைய யோக்த்யேமமான சாரணாவந்தத்தை நமஸ்கரிக்கப்
போகின்றேனன்றோ? (6) கர்ஸன் இப்பொழுது எனக்கு அதிக

* நதியினால் அடித்துக்கொண்டு போகப்படுகின்ற தரும்புகளுள்
யாடெழுமொன்று நதியின் கரையில் ஒதுக்கக்கூடுமன்றோ? அதுபோல
கர்மவசத்தால் காலத்தினால் கொண்டிபோகப்படுகின்ற ஜீவர்களின் நடு
வில் ஒருவன் அனைத்தெக்கடிக்கடும். ஆனதபற்றி என்னக்கும் ஸ்ரீகோபா
லனுடைய தரிசனம்கிடைத்தவீடலாமென எண்ணினார் என்றுகருத்து.

द्रक्ष्येऽक्षिपणं ग्रहितोऽमुना हरेः । कृतावतारस्य दुरत्ययं तमः पूर्वोऽतर-
न्यक्षखमण्डलविषा ॥ ७ ॥ यदचितं ब्रह्मभवादिभिः सुरैः श्रिया च देव्या
मुनिभिः ससात्वतैः । गोचारणायानुचरैश्चरद्वने यद्गोपिकानां कुचकु-
माक्षितम् ॥ ८ ॥ द्रक्ष्यामि नूनं सुकपोलनासिकं स्मितावलोकामणकञ्जलो-
चनम् । मुखं मुकुन्दस्य गुडालकावृतं प्रदक्षिणं मे प्रचरन्ति वै मृगाः ॥ ९ ॥
अप्यथ विष्णोर्मनुजत्वमीयुषां भारवताराय भुवो निजेच्छया । लावण्य-

மான அனுக்கிரஹத்தைச் செய்திருக்கிறான். இது வெகு ஆய்ச்சரி
யமானது. நான் இவனால் அனுப்பப்பட்டவனாய் எந்தத்திருவடியி
லுள்ள நகமண்டலத்தின் கார்தியினால் முன்னுள்ளோர் தாண்ட
வியலாத தமஸ்ஸை (ஸம்ஸாரத்தைத்) தாண்டினரோ எந்தச்சரண
மானது ப்ரம்ஹதேவன், (1)மஹாதேவன் முதலிய தேவர்களாலும்,
(2) ஸ்ரீதேவியினாலும், பக்தர்களுடன் கூடின ( ) முனிகளாலும்
பூஜிக்கப்பட்டதோ, எந்தச்சரணமானது பசுக்களைமேய்க்கவேண்டிக்
(4) கோபாலர்களுடன் கூட காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்றதோ, எது
(5) கோபிகைகளின் குசகுங்குமங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதோ.
அவதரித்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அந்தச் சரணாவிர்த்தத்தையன்றோ
பார்க்கப்போகின்றேன். (7-8) (எ-று)

அழகிய கன்னம் மூக்கு இவற்றையுடையதும், புன்கிரிப்பு
டன் கூடின பார்வையுள்ளதும், செந்தாமரை போன்ற நேத்திரங்
களுள்ளதும், சுருட்டை மயிர்களால் மறைக்கப்பட்டதுமான முகுந்
தனுடைய முகத்தைப் பார்க்கப்போகின்றேன் என்பது நிர்ஸயம்.
மிருகங்கள் எனக்கு வலதுபக்கமாகவன்றோ ஸஞ்சரிக்கின்றன. (5)
பூமியின் பாரத்தை இரக்கவேண்டித் தனது இச்சையை யொட்டி
மனுஷ்யத்தன்மையை யடைந்தவரும், அழகுக்கு இருப்பிடமான
வருமான விஷ்ணுவினுடைய தரிசனமானது இப்பொழுது எனக்கு
ஏற்படப்போகிறது. அப்படியானால் எனதநேத்திரத்துக்கு அடியா

(1) இதனால் பாரமேச்வரியமும், (2) இதனால் ஸௌபாக்கியாதி
சயமும், (3) இதனால் பரமபுருஷார்த்தத்தன்மையும், (4) இதனால் கிரு
பாளுத்தமும், (5) இதனால் ப்ரேமைக்குமட்டும் சலபமாக வசப்படக்கூடி
யது என்பதும் உபதேசிக்கப்பட்டது.

ध्यान्ता भवितोपलम्भनं महां न न स्यात्फलमक्षसा दशः॥ १० ॥ य ईक्षि-
ताऽहंरहितोऽप्यसत्सतोः स्वतेजसाऽपास्ततमोभिदाश्रमः । स्वमायया-
त्मप्रचित्तैस्त्वदीक्षया प्राणाक्षभीभिः सद्येष्वभीयते ॥ ११ ॥ यस्याखिला-
मीवर्हभिः सुमङ्गलैर्वाचा विमिथा गुणकर्मजन्मभिः । प्राणन्ति शुभन्ति
पुनन्ति वै जगथास्तद्विरक्ताः शवदोभना मताः ॥ १२ ॥ स चावतीर्णः

ஸமாதப் பலன்கிடைக்காமல் போகமாட்டாததன்றோ. (10) *எவர்
காரியகாரணங்கள் சகலமானத்திரத்தினால் விரும்பத்தகுந்தபோதிலும்
அஹங்காரமற்றவரோ, அவ்விதமே நித்யமான ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்கா
ரத்தினால் போக்கப்பட்ட அஞ்ஞானம் அதன்மூலமேற்படும் பேதம்
அதனாலேற்படும் அபிவிருத்தி முறையிற் பரமம் இவற்றையுடைய
வரோ, தனக்கு வரப்பட்ட மாயையினாலும் அந்தப் பகவானுடைய
சகலவித்தினாலும் பரமான் இந்திரியம் புத்தி இவற்றுடன் கூடின
வர்களுக்கும் பொந்த ஸ்வரூபத்திலேயே (பழையதில் பாம்புபோல)
பிரகாசப்படுத்தப்பட்டவர்களுமான ஜீவர்களுடன் கூட இருந்தா
வனத்தினுள்ள மாம்பலினும் சோபனைகளின் வீடுகளிலும் வீடு
யுடன் கம்மங்களைச் செய்துகொண்டு பற்றுள்ளவர்போலத் தோற்
றத்தை யடைகின்றவரோ, (11) எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கு
கின்றவரும் போகவைக்கவான பங்களங்களைத் தருகின்றனவுமான
எவருடைய குணங்களுடனும், கர்மாக்களுடனும் அவகாரங்களுட
னும் சலந்த வார்த்தைகள் ஐந்தைப் பிழைப்பிக்கின்றனவோ, சோ
பையுள்ளதாகக்குகின்றனவோ, பரிசுத்தமாக்குகின்றனவோ, பகவத்
குணசர்வாவதாரஸம்பந்தம் பெறுத வந்தவர்க்குள் (நல்ல அலங்க
காரமுள்ளவாயினுங்கூட) அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவர்போல் சொ
பிப்பவனாக எண்ணப்படுகின்றனவோ. (12) அந்த ஈஸ்வரன்
தன்னாற் செய்யப்பட்ட வேதுக்களை (வாஸ்ருஸ்ரமதர்மங்களைப்)

* शोक एव, युष्मि हि द्वाभ्यां वैदेषिकं त्रिभिः । कालात्कं चतुर्भिः स्यात्,
कुलसन्तु ततः परैः ॥ ஒன்றினால் கலோகமென்றும், இரண்டினால் யுக்மம்
என்றும், மூன்றினால் வைபீகரி என்றும், நான்கினால் காலாபகம்
என்றும், அதற்கு மேலுள்ளவற்றால் துளகம் என்றும் சொல்லப்படும்
என்றபடி 11-12-13-14 ஆகியகாண்டசுலோகங்கள் கொண்டகாலாபகம்
என்றமுதையினால் பகைக்கெடுப முபதேசிக்கப்படுகிறது.

கில சாத்வதாந்வயே ஸ்வசெதுபாலாமரவ்யர்சம்குத் । யசோ விறந்வந்நஜ ஆஸ்த
இஷ்வரோ ஸாயந்தி தேவா யதஸோபமஜ்ஜலம் ॥ 13 ॥ த் த்வத நூன் மஹதா் ஸதி
ஸுந் நேலோப்யகாந்த் டிஷிமந்மஹோத்சவம் । ருபம் ததாந் த்நிய இஷிதாஸ்பத்
த்நியே மமாஸந்நுபச: ஸுதர்ஸநா: ॥ 14 ॥

அதாவரூஃ சபதீசயோ ரதாந்நாநபுஸோஷரணம் ஸ்வலப்யே । த்நியா
த்யுத் யோநிமிரப்யஹ் த்யுத் நமஸ்ய ஆஸ்யா் ச சகீந்வநோகச: ॥ 15 ॥ அப்ய-
ந்நிமூலே பதிறஸவ மெ விபு: ஸிர்ஸ்யதாஸ்யவிஜஹஸ்தபஜ்ஜம । ததாந்நயம் கா-

பாலனஞ்செய்கின்ற தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்குச் சுகத்தைச் செய்
கின்றவராய்க் கொண்டும், ஸ்ரேஷ்டா, வந்தா இருவர்க்கும் மங்களத்
தைத் தருகின்ற எந்த யசஸ்ஸைத் தேவர்கள் கானஞ்செய்கின்றன
ரோ அந்தயசஸ்ஸை விஸ்தாரப்படுத்திக்கொண்டும் யாதவகுலத்தில்
அவதரித்தவராய் இப்பொழுது கோகுலத்தில் வஸித்துவருகிறார்
அன்றோ. (13)

பஹ்லான்களுக்கு அடைவிடமானவரும், குருவும், முவ்வுல
குக்குள்ளும் ஒரோ அழகுவாய்ந்தவரும், கண்ணுள்ளவர்களுக்கு
அதிரைந்தோஷத்தைத் தரக்கூடியவரும், லக்ஷ்மீதேவிக்குப் பிடித்த
ஆஸ்பதமான (தங்குமிடமான) ரூபத்தைத் தரித்தவருமான அவரை
இப்பொழுது கண்ணாற் பார்க்கப்போகின்றேன். எனக்கு பொழுது
விடியும் ஸமயங்கள் மிக்கத்தெளிந்த தர்சனமுள்ளனவாக இருந்தன
வன்றோ? (14) பிறகு தேரின்னிறும் இறங்கி உடனே யோகி
ளால் கூட புத்தியினால் மட்டும் தியானிக்கப்பட்டதான ப்ரதானர்
களும் (முக்கியமானவர்களும்) புருஷர்களுமான ஸஸ்வரர் (ராமகிருஷ்
ணர்) களுடைய சரணத்தையும், இவர்களுடன் கூடவிறுக்கின்ற தோ
ழர்களான கோபாலர்களையும் ஆத்மலாபத்துக்குவேண்டி நான் நமஸ்
கரிக்கப்போகின்றேன். இதுரிஸ்சயம். (15) விபுவான கிருஷ்ண
னும் காலடியில் விழுந்தவனான என்னுடைய தலையில் காலனாகிற
பாம்பின் வேகத்தினால் மிக்கப்பயத்தை யடைந்தவர்களும் சரணத்
தை (ரக்ஷணத்தை) விரும்புகின்றவர்களுமான மனிதர்களுக்கு
அபயப்ரதானஞ்செய்கின்றதும், இந்திரனும், அதிபோல பரிசுக்கிர
வர்த்தியும் எந்தஹஸ்தாஸவந்தத்தில் பூஜையெச்செய்து முவ்வுலகுக்

लभुजङ्गहमा मोक्षजितानां शरणेयिणां नृणाम् ॥१६॥ समर्हणं यत्र निधाय
 कौशिकस्तथा बलिधाय जगत्तुयेन्द्रताम् । यद्वा विहारे व्रजयोपितां श्रमं
 स्पर्शेन सौमन्धिकमन्यपानुदत्त ॥ १७ ॥ न मय्युपैष्यत्यखिबुद्धिमच्युतः
 कंसस्य दूतः प्रहिताऽपि विश्वदृक् । योऽन्तर्बहिधेतस एतदीहितं क्षेत्रज्ञ
 ईश्वरमलेन चक्षुषा ॥ १८ ॥ अप्यङ्गिमूलेऽवहितं कृताञ्जलिं मामीक्षिता
 सस्मितमाद्र्या दृशा । सपथपध्वस्तसमस्तकिल्बिषो घोडा मुदं वीतवि-
 शङ्क ऊर्जिताम् ॥ १९ ॥ सुहृत्तमं ज्ञातिमनन्यदैवतं दोर्भ्यां बृहद्भ्यां परिर-
 प्यतेऽथ माम् । आत्मा हि तीर्थीक्रियते तदैव मे वन्धश्च कर्मात्मक उच्छु-

கும் இத்திரிணாபிதத்தலையடைந்தனாரோ, னொளசத்திபுஷ்பத்தின்
 மணமுள்ள எந்த ஹஸ்தபங்கஜமானது பாஸந்திரா காலத்தில்
 கோபந்திரிபலையாய் பரபத்தை ஸ்பந்தத்தினால் போகின்றோ அந்
 தகையதமான தனதுஹஸ்தபங்கஜத்தை வைக்கப்போகிறார். (16-
 17) கேட்கக்கூடான எந்தச் சிறுஷ்ணான் சுபனதுக்கு உன்னிலும்
 வெளியிலுமுள்ள இந்த ஸேஷிதத்தை குற்றபற்ற க்ஞானத்தால்
 ஏறிவாரோ, பரபுரப்பற்றியாமியான அத்தக்கிருஷ்ணான் நான் கம்
 னனால் அனுப்பட்டவனும் அனுனாடைய தூதனுமாக இருந்தபோதி
 னுங்கட என்விடத்தில் எந்தரு என்ற எண்ணத்தை யடையப்
 போவதில்லை. (18)

மண்ணுலத்தில் இருக்கையையும் கூப்பிக்கொண்டு அடங்கிற்
 கும் என்னை புன்சிரிப்புடன் கூடியிருக்கும்படி குளிரந்தபார்வை
 யினால் பரப்பாரானால் அப்பொழுதே போக்கப்பாப்பட்ட எல்லாப்
 பரப்பாரையு முடையவனாகவும் சங்கையை இழந்தவனாகவுமாகி
 நிலைத்த ஸந்தோஷத்தையடையப் போகின்றேன். (19) பின்னர்
 மிக்க சுறுகுத்தும், க்ஞானியும் வேறுதேவதையை மனத்தாலெண்
 னையனுமான என்னைப் பெரியதோள்களினால் தழுவிக்கொள்ளப்
 போகிறார். அப்பொழுதே எனது தேஹமானது மிக்கப்பரிசுத்த
 மாகச் செய்யப்படப் போகிறது. கர்மரூபமான பந்தமும் இந்தத்

* இந்த அக்குடன் மனத்துக்கு வெளியில் எம்மனை யனுவர்த்திக்
 கிருணையொழிய உன்னில் கம்மமே தியானிக்கிறேன் என்பது அவருக்
 குத்தெரியும் என்பது குருத்த.

सिष्यतः ॥ २० ॥ लब्धाङ्गसङ्गं प्रणतं कृताञ्जलिं मां वक्ष्यतेऽङ्कर ततैत्युरु-
 थवाः । तदा वयं जन्मभृतो महीयसा नैवाद्यतो यो धिगमुष्य जन्म तत् ॥
 २१ ॥ न तस्य कश्चिद्व्यथितः सुहृत्तमो न चाग्रियो ह्येष्य उपेक्ष्य एव वा ।
 तथापि भक्तान्भजते यथा तथा सुरद्रुमां यद्वदुपाश्रितोऽर्थदः ॥ २२ ॥
 किञ्चाग्रजो माऽवनतं यदुत्तमः समयन्परिष्वज्य गृहीतमञ्जलौ । गृहं प्रवेश्या-
 ससमस्तसत्कृतं संप्रक्ष्यते कंसकृतं स्ववन्धुषु ॥ २३ ॥ श्रीशुक उवाच—
 इतिसञ्चिन्तयन्कृष्णं श्वफल्कतनयोऽध्वनि । रथेन गोकुलं प्राप्तः सूर्यश्चा-
 स्तगिरिं नृप ॥ २४ ॥ पदानि तस्याखिललोकपालकिरीटजुषामलपादरेणोः ।

தேஹத்திலிருந்து நழுவிவிடப்போகிறது. (20) அங்களங்கத்தைய
 யடைந்தவனும், வணங்கினவனும், இருகைகளையும் கூப்பினவனு
 மான என்னை அதிகம் கிர்த்திவாய்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஹே அக்ரூர!
 அப்போனே! எனச் சொல்லப்போகிறார். அப்பொழுதுதான் நாம்
 பிறவியை யடைந்தவர்களாவோம். பஹானான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால்
 எவன் ஆதரிக்கப்பட்டவனல்லையோ இவனது பிறவியைச் சுடவேண்
 டும். (21) அவருக்கு ப்ரியனொருவனுமில்லை. மிக்கவேண்டிய
 வனுமில்லை. அப்ரியனோ, த்வேஷிக்கத்தக்கவனோ, உபேக்ஷிக்க
 (விலக்கத்) தக்கவனோ கிடையாது. அவ்விதமிருந்தபோதிலும் கல்
 பகவீருக்கடிமானது அருகில்வந்து ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு
 வேண்டுமெனவற்றை எவ்விதம் கொடுக்கின்றதோ அவ்விதமே எந்தப்
 பக்தர்கள் எவ்விதம் பஜிக்கின்றனரோ அவ்விதமே அந்தப்பக்தர்
 களைப் பஜிக்கின்றார். (22) மேலும், யதூத்தமனான பலராமன்
 சிரித்துக்கொண்டு வணங்கினவனும், அஞ்ஜலியில் பிடிக்கப்பட்ட
 வனுமான என்னை ஆவிங்கனஞ்செய்துகொண்டு வீட்டில்பிரவேசிக்
 கச்செய்து எல்லாவிதமான மரியாதையையுஞ்செய்து தனது பந்
 துக்களிடத்தில் கம்ஸனாற் செய்யப்பட்டதைக் கேட்கப்போகிறார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்.—ஹே ந்ருப! ஸ்வபல்கரின் புத்திர
 ரான அக்ரூரர் வழியில் இவ்விதம் கிருஷ்ணனைச் சிந்தித்துக்கொ
 ண்டு தேருடன்கோகுலத்தை யடைந்தார். சூரியனும் அஸ்தமய
 பர்வதத்தையடைந்தார். (24) எல்லாலோகபாலர்களினாலும் கிரீடங்
 களில் தரித்துக்கொள்ளப்பட்டதும் பரிசுத்தமுமான பாததாளியை

ददश गोष्ठे क्षितिकौतुकानि विलक्षितान्यञ्जयवाकुशायैः ॥ २५ ॥ तद्दर्शना-
ह्लादविवृणसंभ्रमः प्रमोखाध्वरामाऽशुकलाकुलक्षणेः । रथादवस्कन्ध स
तेष्वेवेष्ट प्रभोरमून्यङ्गिरजांस्यहो इति ॥ २६ ॥

தேஹ்தாமியானதோ ஹிதவா டம்ம மியம் ஞுநம் । சந்நேசாஸோ ஹேலிங்-
தர்சனதவணாதிமி: ॥ २५ ॥ ததர்ச குபுண் ராமம் ச வஜை கோதாஹன் கதோ ।
பீதநீலாஹரதரோ ஶரதம்வருகேஷனோ ॥ २६ ॥ கிஷாரோ ஶ்யாமலத்வை த்ரீநி-
கைதோ வூஹுஜோ । சமுதவோ சூந்நரவரோ வாலஹிரதவிக்ரமோ ॥ २७ ॥ த்வஜவஜ்ஜா-
கூஷாமோஜேதிரிஹிதேரஹிமிர்ஜம் । சாஹயந்தோ மஹாத்மனோ சானுகோஷஸ்திநேஷ-
னோ ॥ २८ ॥ உதாரகவிரகீடோ ஶ்ரீவினோ வனமாலினோ । பூந்யமந்நானுலிதாஹோ

புடையவரான அந்தக் கிருஷ்ணனுடையதும் பூரிக்கு அவ்வந்தாரங்க-
ளாகவானதும், அங்குரேகையவரேகை அங்குரேகை முதலியவற்றி-
னால் தனித்துவிளக்கப்பட்டனவுமான அடிவையுமுடிக் கோகுலத்-
தில் கண்டார். (25) அந்த அங்குரர் அவ்வடிவோக் கண்ணுற்றதா-
றுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் நன்கு விருத்தியடைந்த பரபரப்பை
புடையவராயும், ப்ரேமையினாலேற்பட்ட மயிர்க்குச்சகையுடையவரா-
யும், கண்ணினால் கண்ணின் கண்மனையுடையவராயும் கொண்டு தேரி-
லின் ஹம் தாமிர்க்கித்து அந்தோ? இவை எனது ப்ரபுலின் பாத-
தாளிகளன்றோ எனச் சொல்லிக்கொண்டு அவற்றில் புரண்டார்.
(26) கண்ணுடைய உத்தரவு ஏற்பட்டது முதல் ஹரியினது
விங்கதர்சனம் ப்ரமனம் முதலியவற்றால் தம்பம், பயம், சோகம்
இவற்றைவிடுத்து யாதொரு இந்த அங்குரருடைய நடத்தைவாஸிக்
கப்பட்டதோ இதவே சேற்றெடுத்தவர்க்குற்ற பயனாகும். (27)
ஹே ராஜன்! அங்குரர் மாகுதரக்குமிடத்திலிருப்பவர்களுர், பிதாம்
பரத்தையும் நீலம்பரத்தையும் தரித்தவர்களும், சரத்தாலத்திலுள்ள
தாமரையுப்பம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவர்களும், மௌவ-
னதையையாதவர்களும், கருப்புப் வெளுப்புமான கிறமுள்ளவர்க-
ளும், லக்ஷ்மிக்கு ஆஸ்ரயமானவர்களும், பெரிமதோளுள்ளவர்க-
ளும், அழகியமுகமுள்ளவர்களும், மிக்கவழுவாய்த்தவர்களும், இளம்
யானைக்குட்டிகளுடையது போன்ற நடையை யுடையவர்களும்,

ஶ்னாதௌ விர்ஜவாஸஸௌ || 31 || ப்ரதானபுரூபாபாஸௌ ஜகஜ்ஜீதூ ஜகத்யதீ | அவதீர்ணீ
 ஜகத்யதீ ஸ்வாஸேன வலகேஸவௌ || 32 || திஸா விதிமிரா ராஜந்ஶ்வாஸௌ ப்ரபயா
 ஸ்வயா | யதா மாரகத: சௌ ரௌப்யஸ்ய கனகாவிதௌ || 33 || ரதாந்ரூபமவ-
 ஶ்ரூப்ய ஸாஸ்கர: ஸ்னேஹவிஹல: | பபாத வரணாபாஸ்தே த்ஷட்வத்ராமகூஸ்யா: ||
 34 || ப்ரகவத்ஸநாஹாட்வாஸ்பரயாகுலேஸ்ய: | புலகாவிதாஸ்ய ஔக்ஸ்யா-
 த்ஸவாக்யானே நாஸகந்ரூப || 35 || ப்ரகவாஸ்தமபிஸ்ய ரதாந்ரூபாஸ்தபாஸினா |
 பரிஸேஸ்யுபாகூப்ய ப்ரீத: ப்ரணதவதஸல: || 36 || ஸக்ஷ்யஸ்ய ப்ரணதமபுமுஸ்ய

த்வாத்ரேஸக வத்ரேஸக அந்ருசரேஸக அந்ரோகத்ரேஸக இவை
 களால் ஆலங்கரிக்கப்பட்ட பாதங்களினால் கோகுலத்தைச் சேர்ப்பை
 புள்ள தாக்குறின்னவர்களும், மஹாத்மாக்களும், தையபுடன் கூடின
 புகிளிப்பு நிறைந்தபார்வை புள்ளவர்களும், காமப்பிரயமும் அழ-
 கும் வாய்ந்த கரிடையையுடையவர்களும், மத்தினமலை யணிந்தவர்
 களும், வனமாலையைத் தரித்தவர்களும், புண்ணியமான மணமுள்ள
 சந்தனத்தினால் பூசப்பட்ட அங்கத்தை யுடையவர்களும், ஸ்னானஞ்
 செய்தவர்களும், அழுக்குற்ற வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்களும், முக்கி-
 யமான புருஷர்களும், எதற்கும் ஆதியிலுள்ளவர்களும், ஜகத்துக்
 குக் காரணமானவர்களும், ஜகத்துக்குப் பதியானவர்களும், பூமி-
 யின் சுமையைப் போக்கவேண்டி மூர்த்திபேதத்துடன் ராமகிருஷ்-
 ணர்களாக அவதரித்தவர்களும், சொந்தமான கார்தியினால் திக்கு
 களை இருளற்றதாகச் செய்கின்றவர்களும், பொன்னால் ஆலங்கரிக்கப்-
 பட்ட மரகதமலைபோலும் வெள்ளிமலை போலுமிருப்பவர்களு-
 மான ராமகிருஷ்ணர்களைக் கோகுலத்தில் கண்டார். (28-33)

அந்த அக்ருரர் ஸ்னேஹத்தினால் கலங்கினவராய் தேரிவிருந்து
 சீக்கிரமாக குதித்து ராமகிருஷ்ணர்களுடைய சரணஸம்பத்தில்
 தண்டம்போல விழுந்தார். (34) ஹேந்ருப! பகவானுடைய தரி-
 சனத்தினுண்டான ஸந்தோஷத்தினுலேற்பட்ட கண்ணீரின்
 கலங்கின கண்களையுடையவராகவும், மயிர்க்குச்சல் நிறைந்த அங்க-
 முள்ளவராகவுமாகி ப்ரேமாத்சயத்தினால் தனதுபெயரைச் சொல்-
 லச் சக்தியற்றவரானார். (35) வணங்கினவர்களிடத்து வாத்ஸல்ய
 முள்ளவரான பகவான் அதையறிந்து சக்கிரம்தாங்கிவழும்பேறின

மஹாமனா : । गृहीत्वा पाणिना पाणी अनयत्सानुजो गृहम् ॥ ३७ ॥ पृष्ट्वाथ
स्वागतं तस्मै निवेश च वरासनम् । प्रक्षाल्य विधिवत्पादौ मधुपर्काह्णमा-
हरत् ॥ ३८ ॥ निवेश गां चातिथये संवाद्य श्रान्तमावृतः । अक्षं बहुगुणं
मेभ्यं धनयोपाहरद्भिः ॥ ३९ ॥ तस्मै भुक्तवते प्रीत्या रामः परमधर्म-
यित् । मुखवासैर्गन्धमात्यैः परां प्रीतिं व्यधात्पुनः ॥ ४० ॥ पप्रच्छ सत्कृतं
नन्दः कथं स्थ निरनुग्रहे । कंसं जीवति दाशाहं सौनपात्वा इवावयः ॥ ४१ ॥
योऽवधीत्यस्वसुस्ताकान्कोशन्त्या असुतृष्वलः । किं नु सिवत्तत्प्रजानां

மைமயினால் இருத்த பந்தியுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். (36) பெரியமனதள்ள பலராமனும் வணங்கின அக்ஞாநை ஆலிங்
கனஞ்செய்துகொண்டு தனதுமையினால் அவை துணைகளைப் பிடித்துக்
கொண்டு தந்தியுடன் கூட விட்டுக்கிட்டுச் சென்றார். (37) பிறகு
நல்வரவைக்கேட்டு சிறந்த ஆனந்தநாயகர் கொடுத்து முறைப்படித்
தாஸனை அலம்பி * மதுபந்தியுணவையர் செய்தார். (38) விபு
வான பலராமன் ஆதரவுடன் அத்தியான அக்ஞாநத்துப் பசுவை
ஸமர்ப்பித்து களித்த அலையப் பிடித்துவிட்டு வெகு குணங்கள்
மைந்ததும் பரிசுத்தமுமான அன்னத்தைச் சிறத்தையுடன் கொடுத்
தார். (39) சாம்பிட்டு முடித்த அவருக்கு மேலான தர்மத்தையறிந்
தவரான பலராமன் திருப்பவும் பச்சைக் கர்ப்பூரங்கலந்த தாம்பூ
லங்கலினாலும், சந்தனம் மால் இவற்றினாலும் மேலான ஸந்தோ
ஷத்தை அளிப்பண்ணினார். (40) இவ்விதம் பூஜிக்கப்பட்ட அக்
ஞாநைப் பார்த்து கந்தகோபர் ஹேதாசார்ஹ! நயவற்றவனான கம்
ஸன் உயிருடனிருக்கும்பொழுது பசுவைக் கொல்லுபவனால் காப்
பாற்றப்படுகின்ற ஆடுகள்போல அவனிடம் எவ்விதமிருக்கின்றீர்கள்!
(41) தனது உயிரையே திருப்திசெய்துவைப்பவனும் துஷ்டனு
மான எவன் தனதுதன்னை அழுவதையும் பொருட்படுத்தாது அவ
னது குழந்தைகளைக் கொன்றானே அவனது ப்ரணைகளான உங்களு
டைய கேஷமத்தை எவ்விதம் விசாரிப்போம். (42) இவ்விதம் மிக்க

* मधुपर्कसौदरभिः संवसुने (செய்தேன் தமிழர் இவற்றைக்
கலந்தமந்திரபூர்வமராய் அபிதிக்குச் சொசுப்பற மதுபர்ச்சமெனப்பறம்
என வேதபுராண வசனம்குக்கிறது.

वः कुशलं विमृशामहे ॥ ४२ ॥ इत्थं सृजतया वाचा नन्देन सुसभाजितः।
अक्रूरः परिपृष्टेन जहावध्वपरिधमम् ॥ ४३ ॥

॥ इति धीमन्नागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्वेऽक्रूरागमनं
नामाऽष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

— ❦ —

ப்ரியமான வார்த்தையினால் நந்தகோபரால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவ
ரான அக்ரூரர் குடும்பஸமாசாரங்களைப் பற்றின கேழ்வைகளால்
(ஸம்ஸார) மார்த்து ஸர்பந்தமான கஷ்டத்தையிட்டார். (43)

இவ்விதம் பூமிதீபாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் அக்ரூரர் கோகுலம் செல்லுதல் என்ற
முப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

— ❦ —

நாராயணீயம்.

कंसोऽथ नारदगिरा व्रजवासिनं त्वा-
माकर्ण्य दीर्णहृदयः स हि गान्दिनेयम् ।
आहूय कर्मुकमखच्छलतो भवन्त-
मानेतुमेनमहिनोदहिनाथशायिन् ॥ ३५६ ॥

(ப-ரை) அஹிநாथஸாயிந்! =சேஷசாயியான ஹேபகவன்! அய =
பிறகு ச: =அந்த கंसோ ஹி =கம்ஸனோ த்வாம் =உம்மை வ்ரஜவாஸினம் =
கோகுலத்தில் வலிப்பவராக நாரதகிரி =நாரதருடைய வார்த்தையி
னால் ஆகர்ண்ய =கேட்டு டீர்ணஹ்ரதய: =பயந்தபுத்தியுள்ளவனாய்க் கொண்டு
காந்நிநேயம் =அக்ரூரரை ஆஹூய =அழைத்து கர்முக்மக்ஷக்ஷலத: =தனார்
யாகமென்ற வியாஜமாக பவந்தம் =உம்மை ஆனேதும் =வரவழைப்ப
தற்குவேண்டி னம் =இவரை அஹிநாத் =அனுப்பினான் (356) (எ-று)

अक्रूर एष भवदङ्घ्रिपरशिराय त्वद्दर्शनाक्षममनाः क्षितिपालभीत्या ।
तस्याशयं पुनरीक्षितुमुद्यतस्त्वामानन्दभारमतिभूरितरं वभार ॥

(ப-ரை) சிராய =வெகுதூலமாக பவதங்கிர: =உமது சரணப்
பற்றுள்ளவரான எ: =இந்த அக்ரூ: =அக்ரூரர் க்ஷிதிபாலமீதியா =கம்ஸ

விடமிருந்து பயத்தினால் தவதர்ஸாஹமமனா=உம்மைப் பார்த்துமுடி யாதவன் என்ற மனத்தையுடையவராயும் தஸ்ய=அந்தக் கம்ஸனுடைய அபயீவ=கட்டியாயினாலேயே த்யாமி=உம்மை இक्षிதும்=பார்ப்பதற்கு புன:மாறுபடியும் உபந:முயன்றவராயும் கொண்டு அதிபூ-ரிரதம்=நிகவும் அதிகமான அநந்நாஹம்=சந்தோஷமாகிற கமையையே வஹா=வழித்தார். (357) (௭-௮)

சோऽयं ரथேன சுகுதீ பவதோ நிவாசம்

மதந்மனோரஹமணாஸ்வயி ஧ார்யமாணாந் ।

அஸ்வாதயந் முஹுரபாயமயேன ஧ேவம்

சம்ப்ரார்த்தயந் பதயி ந கிஷிதபி வ்யஜானாந் ॥ 358 ॥

(௮-௭) சுகுதீ=புன்மயசாலியரான சோऽயம்=அந்த இந்த அந்தரூப பவத:உம்முடைய நிவாசம்=வாஸஸ்தானமான கைகுதைத் தைக் குறித்து மதந்=பெயர் கொண்டு த்வயி=உமதுகிஷ்யத்தில் ஧ார்யமாணாந்=பனத்தால் தரிக்கப்பட்ட மனோரஹமணாந்=உம்மைப் பார்த்தல், உம்மை ஸ்பந்தித்தல் முதலியவருடைய விருப்பங்களை அஸ்வாத-யந்=அனுபவித்துக்கொண்டு, அபாயமயேன=கம்ஸனுடைய பிருத்தயன் என்ற காரணத்தால் பாவனாவின் தர்ஸனம் கிடைக்காதோ என்ற பொத்தால் முஹு:அடிக்கடி ஧ேவம்=கைவத்தை சம்ப்ரார்த்தயந்=பிரார்த்திக் கொண்டு இருந்ததால் பதயி=செல்லும் பாதையில் கிஷிதபி=வெறு வதையும் ந வ்யஜானாந்=அறிந்தாரில்லை. (358) (௭-௮)

ஐஹ்யமி வேதஸதகீதகதி புமாஸம்

ஸ்ப்ரஹ்யமி கிஷிதபிநாம பரிபவஜேய ।

கி வஹ்யதே ச ஸது மா க்ரு வீஷிதஸ்யா

தித்ய் நிநாய ச மஹ்மயமேவ மாரீம ॥ 359 ॥

(௮-௭) வேதஸதகீதகதிம்=அற்றுத்தணக்கான உபநிடதங்க ளால் கிருபிக்கப்பட்ட ஸ்வுருபத்தை யுடையவரான புமாஸம்=ஆதி புருஷனான கிருஷ்ணனை கிஷிதஹ்யமி=பார்ப்பேனா? கிஷிதஸ்ப்-ரஹ்யமி=தொடுவேனா? அபிநாமபரிபவஜேய=ஆவிங்கனம் செய்து கொள்வேனா? சஸது=அந்தக் கிருஷ்ணன் மாம்=என்னைப்பார்த்து கிஷிதயதே=பேசுவாரா? (ச:அந்தக்கிருஷ்ணன்) க்ரு=எந்தவிடத்தில் வீஷித:பார்க்கப்பட்டவராக ஸ்யாத்=ஆவார். இதம்=இவ்விதம் ச:=

அவர் மாரீசு=வழியை பவமயமேவ=உமது ஸ்வரூபமாகவே பாரித்
துக்கொண்டு நினாய=கழித்தார். (359) (எ-று)

भूयः क्रमादभिவிशन्भवदक्षिणं वृन्दावनं हरविरिञ्चसुराभिवन्द्यम् ।
आनन्दमग्न इव लग्न इव प्रमोहि किं किं दशान्तरमवाप न पञ्जाक्षः॥

(ப-ரை) பஞ்சாक्ष!=ஐ தாமரைக்கண்ணான கிருஷ்ண ! (ச:=
அந்த அக்ரூர்) பவதக்ஷிணம்=உமது சரணத்தினால் பரிசுத்தமாக்கப்
பட்டதும் ஹரவிரிஞ்சுராபிவந்தம்=மஹாதேவன், ப்ரம்ஹதேவன்
முதலிய தேவர்களால் நமஸ்கரிக்கத்தகுந்ததுமான வுந்நாபனம்=பிரந்தா
வனத்தில் கமாது=முறையே அபிவிஷன்=பிரவேசித்தவராய்க்கொண்டு
भूयः=மறுபடியும், ஆனந்தமக்ஷ இவ=ஆனந்தத்தில் முழுகினவர் போ
லும் ப்ரமோஹி=மிருந்த மோஹத்தில் லக்ஷ இவ=சிக்கிக்கொண்டவர்போ
லும் கிம் கிம்=எந்தெந்தவிதமான த்ஷாந்தர்ம=நிலையைத்தான் நாடின
அடைந்தாரில்லை. (360) (எ-று)

पश्यन्नवन्दत भवविहृतिस्थलानि पांसुष्ववेष्टत भवधरणाकितेषु ।
किं ब्रमहे बहुजना हि तदापि जाता एवं तु भक्तितरला विरलाः परात्मन् ॥

(ப-ரை) பராத்தமன்=ஹே பரமாத்மாவான கிருஷ்ண ! (ச:=
அந்த அக்ரூர்) பவவிஹிதிஸ்தலானி=உமது விளையாட்டுப் பிரதேசங்
களை பச்யன்=பார்த்துக்கொண்டு அவந்த=நமஸ்கரித்தார். பவதர-
ணாகிதேசு=உமது பாதத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட பாंसு=
தூளிகளில் அவேஷ=விழுந்து புரண்டார். கிம் ப்ரமஹே=அக்ரூரின் பக்
தியின் பெருமையைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்லுவோம். ஹி=
ஏனென்றால் ததா=உமது அவதாரகாலத்தில் வஹ்ஜனா:=அநேகம்
ஜனங்கள் ஜாதா அபி=பிறந்திருந்தபோதிலும் எவம்=இவ்விதம் பக்தி-
தரலா:=பக்திக்குப் பரவசப்பட்டவர்கள் விரலா:=குறைவாகவே
இருந்தனர். (361) (எ-று)

सायं स गोपभवनानि भवधरित्र-
गीतामृतप्रसृतकर्णरसायनानि ।

पश्यन् प्रमोदसरितेव किलोद्यमानो गच्छन्
भवद्भवनसन्निधिमन्वयासीत् ॥ ३६२ ॥

(ப-ரை) சா:=அந்த அக்ரூர் சாயம்=ஸாயங்காலத்தில் பவ-
தரிபரிதாமுதப்ரஸுதகர்ணரசாயனானி=உமது சரித்திரங்களைப் பற்றிய

தேங்களாகிற அமிருத ப்ரவாஹத்தின் பெருங்காசிற காதுகளுக்கு
 ஆனந்தத்தைத்தரும் மலையனத்தையுடையவானான **गोपभवनानि=**
 கோபாலர்களின் விடுகளை **पश्यन्=**பார்த்துக்கொண்டு **प्रमोदसरिता-**
किल=ஆனந்தமாகிற நதியினால் **उत्थमान इव=**சுமந்து செல்லப்படுபவர்
 போல **गच्छन्=**சென்றுகொண்டு **भवतमन्निधिम्=**உமது என்னிடியை
 அந்நியாசித்=அடைந்தார். (362) (௭-௮)

तावद्वदशं पशुदोहविलोकलालं

भक्तोत्तमागतिमिव प्रतिपालयन्तम् ।

भूमन् भवन्तमयमग्रजवन्तमन्त

ब्रह्मानुभूतिरससिन्धुमिवोद्धमन्तम् ॥ ३६३ ॥

(௭-௯) **भूमन्=**ஹே பரமாத்மாவே! **तावत् =** அப்பொழுது
पशुदोहविलोकलालम्=பால்கூர்ப்பதைப் பார்ப்பதில் ஆவல் கொண்ட
 வரும் **भक्तोत्तमागतिम्=**கிரந்த பக்தமான அக்ஞரின் வரவை **प्रति-**
पालयन्तमिव=எதிர் பார்த்திருப்பவர்போலும் **उद्धमन्तम्=**அக்ஞரின்
 ஹிருதயத்தினின்றும் வெளிவந்த **ब्रह्मानुभूतिरससिन्धुमिव=**பரமஹா
 ஹுவைத்தாலுண்டான ஆனந்தமாகிற எழுத்திரம் போலும் (**सि-**
न्धु-तम्=இருக்கின்றவரும்) **अग्रजवन्तम्=**அண்ணாவான பலராமனுடன்
 கூடியிருப்பவருமான **भवन्तम्=**உம்மை **अयम्=**இந்த அக்ஞர் **ददशं=**
 பார்த்தார். (363) (௭-௮)

सायन्तनागुवविशेषविविक्तगात्रौ

द्वौ पीतनीलरुचिराम्बरलोभनीयौ ।

नातिप्रपञ्चधृतभूषणचारुवैपौ

मन्दस्मिताद्रवदनौ स युवां ददशं ॥ ३६४ ॥

(௭-௯) **सः=**அந்த அக்ஞர் **सायन्तनागुवविशेषविविक्तगात्रौ=**
 ஸந்தியாகாலத்திய ஸ்னானத்தினால் மிகவும் சுத்தமான சரீரத்தை
 யுடையவர்களும், **पीतनीलरुचिराम्बरलोभनीयौ=**பொன்னிறமாயும், நீல
 நிறமாயுமிருக்கின்ற அழகிய வஸ்திரத்தினால் மனத்தைக்கவருகின்ற
 வர்களும் **नातिप्रपञ्चधृतभूषणचारुवैपौ=**அதிகமாக இல்லாமலிருக்கும்
 படி தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களால் செய்யப்பட்ட அழகான வே
 ஷத்தையுடையவர்களும் **मन्दस्मिताद्रवदनौ=**புன்கிரிப்பினால் குளுமை
 பொருந்திய முகத்தையுடையவர்களுமான **युवाम् द्वौ=**உங்களிருவ
 ராயும் **ददशं=**பார்த்தார். (364) (௭-௮)

தூராத்நாசமவரஹ நமந்தமேன-

முத்யாய மகத்குலமோலிமயோபகூந் ।

ஹோமிதாசுரகிர குசலானுயோகி

பாணி ப்ரகூஹ சவலோ஽த்ய கூஹ் நிநேத ॥ 365 ॥

(ப-ரை) தூராத்=தூரத்திலேயே ரதாத்=தேரிலிருந்து சமவரஹ=இரங்கி நமந்தம்=நமஸ்கரிக்கின்ற மகத்குலமோலிம்=பக்தஸமுஹத்துக்கு சிகரமாயிருக்கின்ற ப்ரநம்=இந்த அக்ஞரரை உத்யாய=தூக்கி அத்=பிறகு ஹோத்=ஸந்தோஷத்தினால் உபகூந்=ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டவராயும், மிதாசுரகிரா=ஸ்வல்பமான எழுத்துக்களையுடைய வார்த்தையினால் குசலானுயோகி=கேசமத்தை கேட்கின்றவராயும் கொண்டு அத்=பிறகு சவல:=பலராமனுடன் கூடின நீர் பாணிம்=அக்ஞரரின் கையை ப்ரகூஹ=பிடித்து கூஹ்=விட்டிற் குநிநேத=அழைத்துச்சென்றீர்,

நந்தேன சாகமமிதாடரமர்வயித்வா

தம் யாதவம் ததுதிதாமி நிசமரய வாத்மா ।

கோபேபு பூபதிநிதேசகதாமி நிவேத

நானாகதாமிரிஹ் தேன நிசாமநேயி: ॥ 366 ॥

(ப-ரை) தம் யாதவம்=அந்த அக்ஞரரை நந்தேன சாகம்=சந்தகோபருடன் கூட அமிதாடரம்=மிசுந்த ப்ரேமையுடன் கூடியிருக்கும்படி அர்வயித்வா=சூழித்து ததுதிதாம்=அந்த அக்ஞரரால் சொல்லப்பட்ட வாத்மா=ஸமாசாரத்தை நிசமரய=கேட்டு கோபேபு=கோபாலர்களிடம் பூபதி நிதேசகதாம்=ராஜனுடன் கம்ஸனின் உத்தரவாகி ஸமாசாரத்தை நிவேத=தேரியித்து இஹ்=இந்த ஸமயத்தில் தேன=அந்த அக்ஞரருடன் நானாகதாமி:=பலவிதமான வார்த்தைகளினால் நிசாம்=இவை அநேயி:=கழித்தீர். (366) (எ-று)

வந்தாஹே கிமுத சந்த்ரமகாஹே நு

ராஹாஹே நு பவநே கிமு மீத்ரவிந்நே ।

பூதோ விலம்பத இதி ப்ரமதாமிருதே-

ராசகிதோ நிசி மஹபுரநாத பாபா: ॥ 367 ॥

(ப-ரை) மஹபுரநாத=குரு வாயுரில் வலிக்கும் ஹே கிருஷ்ண! வந்தாஹே கிமுத=சந்திரை என்ற கோடிகையின் கிருஹத்திலோ, வந்த்ரமகாஹே நு=சந்திரபகை என்ற கோடிகையின் விட்டிலோ ராபா-

अथ एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—सुखोपविष्टः पर्यङ्गे रामकृष्णोरुमानितः। लेभे मा-
नोरथान्सर्वांन्पथि यान्स चकार ह ॥ १ ॥ किमलभ्यं भगवति प्रसन्ने श्री-
निकेतने। तथापि तत्परा राज्ञाहि याच्छन्ति किञ्चन ॥ २ ॥ सायन्तनाशनं

முன் சுவாஸ்தியின் விட்டிலே, மௌவின்தே பவனே=மித்திர விர்தையின்
விட்டிலே பூர்த்=பாபாற்றத்தாரான கிருஷ்ணன் விலங்குதே=தாமஸிக
கிருஷ்ணன் இதி=என்று நிசி=இரவில் ப்ரமதாபி=ஸ்திரிகளால் உதே=
அதிகமாய் அாதித: =ஸந்தேஹிக்குப்பட்ட நீர் பாபா: =ரோகத்தி
ளின் னும் காப்பாற்றுகிராக. (367)

இவ்விதம் அக்ருரரின் கோகுல யாத்திரா வர்ணனம், ப்ருந்தாவன
ப்ராப்தி வர்ணனம், பகவத்ஸமாகம் ப்ராப்தி வர்ணனம்,
பகவானால் செய்யப்பட்ட பூஜாதி வர்ணனம் என்ற
எழுபத்திரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-க) नवविंशे पुरीक्षच्छस्ययुते गोपिकोक्तयः।

आक्षरेणाय कालिन्ध्यां विष्णुलोकस्य दर्शनम् ॥ १ ॥

(க-க) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மதுராபுரிக்குச் செல்லுங்கால் கோபி
கைகள் சொல்லும் வார்த்தைகளும், பின்னர் அக்ருரரால் யமுனீ
யில் விஷ்ணுலோகத்தின் தர்சனமும் இந்த முப்பத்தொன்பதாவது
அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—அந்த அக்ருரர் வழியிற் செல்லுங்
கால் எந்த மனோரதங்களைச் செய்தாரோ அவையாவையும் கட்டிலில்
கைமாக உட்கார்த்துகொண்டு ராமகிருஷ்ணர்களால் அதிகம் ஸன்
மானிக்கப்பட்டவராய் அடைந்தார். (1) ஹே ராஜன்! ஸ்ரீதேவி
யாருக்கிருப்பிடமான பகவான் ப்ரஸன்னராகவிருக்கும்பொழுது
கிடைக்கக்கூடாதது என்னவிருக்கிறது. ஆயினும் பகவத்பக்தர்
கள் ஒன்றையும் விரும்பார். (2) தேவகி புத்திரான பகவான்
ஸ்ரீஸிப்போஜனத்தையுடத்துக்கொண்டு ஸுஹிருத்துக்களிடத்திற்

கृत्वा भगवान्देवकीसुतः। सुहृत्सु वृत्तं कंसस्य पप्रच्छान्यधिकीरितम् ॥
 ३ ॥ श्रीभगवानुवाच—तात सौम्यागतः कश्चित्स्वागतं भद्रमस्तु वः।
 अपि स्वदातिवन्धूनामनमीवमनामयम् ॥ ४ ॥ किं नु नः कुशलं पृच्छे
 एधमाने कुलामये। कंसे मानुलनामन्यङ्ग स्थानां नस्तत्प्रजासु च ॥ ५ ॥
 अहो अस्मदभूद्भूरि पित्रोर्वृजिनमार्ययोः। यद्धेतोः पुत्रमरणं यद्धेतोर्वन्धनं
 तयोः ॥ ६ ॥ दिष्ट्याद्य दर्शनं स्वानां मह्यं वः सौम्य काङ्क्षितम्। सञ्जा
 तं वर्ण्यतां तात तवागमनकारणम् ॥ ७ ॥ श्रीशुक उवाच—पृष्टो भगवता
 सर्वं वर्णयामास माधवः। वैरानुबन्धं यदुपु वसुदेवबधोद्यमम् ॥ ८ ॥
 यत्संदेशो यद्दं वा दूतः संप्रेषितः स्वयम्। यदुक्तं नारदेनास्य स्वजन्मान

கம்ஸனுடைய நடத்தையையும் அவனால் செய்யவிரும்பப்பட்ட பிற
 வற்றையும் கேட்கத்தொடங்கினார். (3) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகி
 றார்—ஹே தாத! ஹே ஸௌம்ய! நல்வரவாக வந்தீரா? உங்க
 ளுக்கு கேட்கமுண்டாகட்டும். ஸுஹிருத்துக்கள், ச்ஞாதிகள்,
 பந்துக்கள் இவர்களுக்கு சுகமும், ஆரோக்யமும் உண்டா? (4)
 ஹே அங்க! அம்மான் எனப்பெயரிய நமது குலவியாதியான கம்
 ஸன் விருத்தியடைந்து வருங்கால் நமது ச்ஞாதிகளுக்கும் அவனது
 ப்ராஜைகளிடத்திலும் என்ன கேட்கத்தை நான் கேட்பேன். (5)
 என்னிமித்தமாக பூஜ்யர்களான தாய் தந்தையர்க்கு வெகு கஷ்டம்
 நேர்த்திருக்கிறது. என்னிமித்தமாகவே புத்திரர்களின் மரணமும்
 என்னிமித்தமாகவே அவர்களுக்குப் பந்தனமும் (சிறைவாஸமும்)
 நேர்த்திருக்கிறது. (6) ஹே ஸௌம்ய! பந்துக்களான உங்களு
 டைய விரும்பப்பட்ட தரிசனமானது தைவாதீனமாக இப்பொழுது
 எனக்கு உண்டாகி இருக்கிறது. ஹே தாத! இங்குவந்த காரணம்
 சொல்லப்பட்டும். (7) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார் — பகவானால்
 கேட்கப்பட்டவரும் மதுவம்சத்திற் பிறந்தவருமான அக்ருரர் யாத
 வர்களிடத்தில் வைரத்தின் தொடர்பையும், வஸுதேவரைக் கொல்
 லுவதற்குச் செய்த முயற்சியையும், எந்த தணர் பாகத்தை வியாஜ
 மாகக்கொண்டு சாணூராதிகளைக்கொண்டு கொல்லவேண்டி தான்
 தூதரை அனுப்பப்பட்டாரோ அதையும், இந்தக் கிருஷ்ணன் வஸு
 தேவரிடத்துப்பிறந்தவர் என நாதரால் எது சொல்லப்பட்டதே

சிம் லோகமாत्मலோகं गता इव ॥ १५ ॥ स्मरन्त्यश्वापराः शौर्यनुरागस्मिने-
रिताः। हृदिस्पृशश्चित्रपदा गिरः समुमुहुः स्त्रियः ॥ १६ ॥ गतिं सुललितां चेष्टां
स्निग्धहासावलोकनम्। शोकापहानि नर्माणि प्रोहामचरितानि च ॥ १७ ॥
चिन्तयन्त्यो मुकुन्दस्य भीता विरहकातराः। समेताः संघशः प्रोचुरधु-
मुख्योऽच्युताशयाः ॥ १८ ॥

गोप्य ऊचुः—अहो विधातस्तव न कचिद्दया संयोज्य मैत्र्या प्रणयेन
देहिनः। तांश्चाकृतार्थाव्ययुनङ्क्ष्यपार्थकं विक्रीडितं तेऽर्भकचेष्टितं यथा
॥ १९ ॥ यस्त्वं प्रदर्श्यासितकुन्तलावृतं मुकुन्दवक्त्रं सुकपोलमुन्नसम्।

தியானத்தினால் விலகின கண் முதலியவற்றின் விருத்திகளையுடைய
வர்களாய்க் கொண்டு ஆதம்பலோகத்தை (ஜீவன் முக்தியை) அடைந்
தவர்கள் பேரல் இந்தச் சரீரத்தையறிந்தனரில்லை. (15) வேறு
கோபஸ்திரீகள் ப்ரோவையினாலேற்பட்ட புன்மிரிப்புடன் சொல்லப்
பட்டனவும், மனதுக்குப் பிடித்தனவும், விகித்திரங்களுடைய பதங்
களையுடையவையுமான முகுந்தனுடைய வார்த்தைகளை நினைத்துக்
கொண்டு நன்கு மேலுறந்தையடைந்தனர் (16) விட்டுப் பிரிதலி
னால் கலங்கினவர்களும், அப்படிவிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தின
வர்களுமான ஸ்திரீகள் முகுந்தனுடைய அழகிய நடையையும்,
அழகிய சேஷ்டையையும், அழகிய மந்தஹாஸத்துடன் கூடின பார்
வையையும், சோகத்தைப் போக்குகின்ற ப்ரியமான வார்த்தைகளையு
ம், கம்பிரமான (பல கருத்தமைந்த) சரித்திரங்களையும், மற்று
முள்ள லீலைகளையும் தியானித்துக் கொண்டும், கண்ணீர் வடிவிக்
ன்ற முகத்தையுடையவர்களாய்க்கொண்டும் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு
சொல்லத்தொடங்கினர். (17)

கோபிகைகள் சொல்லுற்றனர்—அடே ப்ரம்ஹ தேவனே!
உனக்கு ஒருவிடத்திலும் தயைகிடையாது. ஜீவர்களை ஹிதா
சரணத்துடனும், ஸ்நேஹத்துடன் சேர்த்துவைத்துப் பின்னர்
அவர்களை போகத்தையடையாதவர்களாகவே பிரித்துவிடுகின்றனை,
ஆகவே உன்னுடைய வினையாட்டானது குழந்தைகளின் சேஷ்டையும்
போலப் பயனற்றதேயாகும். (19) யாதொரு நீ கருத்த சுருட்டை
முடிர்களால் மறைக்கப்பட்டதும், அழகிய கன்னங்களையுடையதும்,

ஸோகாபநோதஸ்மிதலேசஸுந்நரம் கரோபி பாரோ஽ஃயமஸாபு தை க்ருதம் ॥ 20 ॥
 க்ரஸ்வமகரஸமாஃயயா ஸ்ம நவபுஹி டத்ச் ஹரஸே யதாஹவத் । யேநைகேஷோ-
 ஽ஹிலஸர்வஸৌஹ்யம் த்வயீயமப்ராஹ்ம வயம் மபுஹிப: ॥ 21 ॥ ந நந்நஸூ-
 ஷணமஹஸூஹ்ம: சமீக்ஷதே ந: ஸ்வகூதாதுரா யத । விஹாய ரோஹஸ்வஜநா-
 ம்ருதாந்யர்த்திஸ்திஹாஸ்யமஹோபகதா நவபிரிய: ॥ 22 ॥ சுபம் ப்ரபாதா ரஜனீயமா-
 ஷிப: சத்யா வபுபு: பூரயோபிதா ப்ரவம் । யா: சம்பிரிப்யஸ்ய முபம் மஜஸ்பதே:
 பாஹ்யந்யபாஹ்ஸ்கலிதஸ்மிதாஸபம் ॥ 23 ॥ தாஸாம் முகூந்நோ மபுமஃசுபாபி-

எடுப்பான மூர்க்கையுடையதும், சோகத்தைப்போக்கும் இனம் மந்த
 றாஸத்தினால் அபகுவாய்ந்ததுமான முகூந்தனுடைய முகத்தைக்
 காட்டிப் பிறகு அதை பறைக்கின்றனையோ அனதுபற்றி உனது
 செய்கையானது நீர்க்கைத்தக்கதேயாகும். (20) நாம்கள் உனது
 பூர்ணமான படைப்புத்திறமையை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முகம்
 கண் முதலிய சிலவற்றில் எந்தக்கண்ணால் கண்டோமோ முன்னர்
 கொடுக்கப்பட்ட எங்களுடைய அந்தக்கண்ணைச் சூழ்நான ஸ்ரீ அக்ரு-
 மன் என்ற பெயருடன் கூடினவனாய் அநியாதவன்போலப் படுங்கு-
 மின்றனையோ? இது வெகு கஷ்டமன்றோ. (21) புதிதா புதிதானவற்-
 றில் ப்ரீதியையுடையவனும், கஷணத்தில் அழியும் ஸ்னேஹமுள்ள
 வனுமான கந்தகோபபுத்திரன் அவனது செய்கையினாலேயே தாபத்-
 தையடைந்தவர்களுந், வீடுகளையும், சொந்த ஐனங்களையும், புத்திரர்-
 களையும், பதிகளையும் விட்டுவிட்டு நேரில் அவரது அடிமைத் தன்-
 மையையடைந்தவர்களுமான நம் யாவரையும் திரும்பிப்பார்க்கின்ற
 வில்லை. (22) எவர்கள் (நகரத்தில்) நன்கு ப்ரவேசித்த ஸ்ரீ கிருஷ்-
 ணனுடைய கடைக்கண்ணினால் விருத்தியையடைந்த புன்சிரிப்பா-
 திற மஸ்த்தையுடையதான முகத்தைப் பாணஞ்செய்யப்போன்றன-
 ரோ அந்தப் பட்டினத்து ஸ்திரீகளுடைய “இந்த இரவு சுகமாய்
 விடிந்தது” என்று ப்ரார்த்தனைகள் உண்மைகளாகவே ஆயின. இது
 நிர்ஸகம். (23) ஹே அபகைனே ! முகூந்தன் கல்ல மனஸ்ஸுள்ள
 வனாயினுக்கூட தேன் போல இனிமைவாய்ந்த அந்த நகர ஸ்திரீ-
 களின் வார்த்தைகளினால் இழுக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவனாகவும்
 அவர்களின் லஜ்ஜையுடன் கூடின வீடுகளினால் மயங்கினவனாகவும்

தேர்ஹீதவித்: பரவாஹ்நஸ்யபி । கய் புநர்: ப்ரத்யாஸ்யதேஸ்வலா ப்ராம்யா:
 சலஜ்ஜஸ்மிநவித்ஸம்ஸம்ந் ॥ 24 ॥ அஃ ப்ருத் தப ஸுஹி ப்ரவியதே டாஸாஹ்-
 ப்ரோஜாந்நகநுஸிஸாஸ்வதாம் । மஹோஸவ: ஶ்ரீரமணம் குணாஸ்பத் த்ருஷ்யந்தி யே
 நாஸ்வநி தேவகீஸுநம் ॥ 25 ॥ மீதத்ரித்யஸ்யாகருணஸ்ய நாம ப்ருக்ர ஸ்யேதத்-
 தீவ டாஸந: । யோஸாஸ்வநாஸ்வஸ்ய சூது: சித் த ஜநம் ப்ரியாஸ்யித் நேஸ்யதி பார-
 மஸ்வந: ॥ 26 ॥ அநாஹ்நிபி சமாஸித் தி ரத் த மஸ்வமீ ச ச்வரயந்தி

மாம் பிதா முதலியோருக்கு ஆடங்கினவனாக இருந்தபோதிலுங்கூட
 திருப்பவும் பட்டினத்துப் பழக்கந்தெரியாத நம்மை எவ்விதம் வந்
 தடையப் போகிருன். (24) மேலும் அந்தப்பட்டினத்தில் வலிக்
 கும் தாசாஹ்நர், போஜர், அந்தகர், கிருஷ்ணிகள், ஸாத்வதர் இவர்
 களுடைய திருஷ்டிக்கும், எவர்கள் வழியில் ஸ்ரீரமணனும், எல்லா
 நற்குணங்களுக்குமிருப்பிடமானவனுமான தேவகேதனைப் பார்க்கப்
 போகின்றனரோ அவர்களுடைய திருஷ்டிக்கும் பெரிய ஸந்தோஷ
 மானது ஏற்படப்போகிறது. (25) இம்மாதிரியான செய்கையை
 யுடையவனும் தயையற்றவனுமான இவனுக்கு அக்ரூரன் என்ற
 இந்தப்பெயரானது ஏற்படவேண்டுமெதில்லை. யாதொரு இவன்
 (எக்காமனம்பற்றி) மிக்க துக்கத்தையடைந்த ஜனத்தைச் சமாதா
 னப்படுத்தாமல் ப்ராமணனைக் காட்டிலுங்கூட ப்ரியதரணன ஸ்ரீகிருஷ்
 ணனை நமது கண்ணுக்கெட்டாதவெருதூர தேசத்துக்குக் கொண்டு
 போகின்றானோ அதனால் இவன் மிக்கக் கொடூரம் வாய்ந்தவனேயா
 வான். (26)

சடினபுத்தியுள்ளவனான இந்தக் கிருஷ்ணன் தேரிலேறிவிட்
 டான். கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான இந்தக் கோபாலர்கள்
 வண்டிகளுடன் கூட அவனையனுஸரித்துத் துரைப்படுத்துகின்றனர்.
 (இவனது வணங்காத்தன்மையைக் கண்டு) கீழவர்கள் விலகி நிற்
 கின்றனர். இப்பொழுது தைவமுங்கூட நம் விஷயத்தில் ப்ரதிகுல

* கைவாஹுகல்யமிருக்குமாயின் இவர்களுக்குள் யாதாவதொரு
 வன் இடையறுகமாந்தடுக்கப்படலாம். அல்லது இடியாவது கோபா
 லர்கள் தலையில் விழலாம். யாதேனும் வேறு அபிஷ்டமாவது உண்டா
 கலாம். ஒன்றும் கீழவிலிய்யே எனவெண்ணினர்.

சுமந்தா:। गोपा अनोभिः स्थाविरैरुपेक्षितं देवं च नोऽद्य प्रतिकूलमीहते
॥ २७ ॥ निवारणामः समुपेत्य माधवं किं नोऽकरिष्यन्कुलवृद्धवान्धवाः।
मुकुन्दसङ्गाभिनिपाधंदुस् यज्ञाह्वेन विध्वंसितदीनचेतसाम् ॥ २८ ॥ यस्यानु-
रागललितस्मितयत्नमुमन्त्रलीलाचलोकपरिरम्भणरासगोष्ठ्याम् । नीताः
स्म नः क्षणमिव क्षणदा विना तं गोप्यः कथं न्वतितरेम तमो दुरन्तम्
॥ २९ ॥ योऽहःक्षये प्रजमनन्तसखः परीतो गोपेर्विशन्वुररजद्भुरितालक
झक् । चेष्टुं कणन्स्मितकटाक्षनिरीक्षणेन चित्तं क्षिणोत्यमुमृते नु कथं
भवेम ॥ ३० ॥

ஸிஸுக் உவாச—एवं प्रवाणा विरहातुरा भृशं प्रजखियः कृष्णविषक
मानसाः। विस्मय लजां रुदुः स्म सुस्वरं गोविन्द दामोदर माधवेति॥३१॥

மாகவே சேஷ்டிக்கிறது. (27) மாதவனை யணுகிப் போகவிடாமல்
தடுத்துவிடுவோம். ஆரை நிமிஷங்கூட விடமுடியாததான முருந்த
னுடைய ஸங்கத்தினின்றும் தைவவசமாகப் பிரிச்சப்பட்டனவும்,
ஆனதுபற்றியே நினைங்களுமான சித்தங்களை யுடையவர்களான நம்
விஷயத்தில் வம்சவிருத்தர்களும், பந்துக்களும் யாது செய்யக்கூடும்.
(28) ஹே கோபிகைகளே! எவருடைய ப்ரேமையினாலேயே ஏற்
பட்ட அழகிய புன்கிரிப்பும், இனிமையான ஸங்கேத வார்த்தையும்,
லீலைபுடன் கூடின பார்வையும், ஆலிங்கனமும் வாய்ந்த எந்த
ரான கோஷ்டியில் நம்மால் அனேகம் இரவுகள் ஒரு க்ஷணம் போ
ஸப் போக்கப்பட்டனவோ அந்தக் கிருஷ்ணனில்லாமல் தாண்டுதற்
கறிய கிரஹிதக்கத்தை எவ்விதம் கடக்கப்போகின்றோம். (29)
மேலும் எந்தக் கிருஷ்ணன் மாவேனையில் பலராமனை ஸகாவாகக்
கொண்டும், கோபர்களால் சூழப்பட்டுக்கொண்டும், குளம்பினாலுண்
டான புழுதிகள் படர்ந்த கருட்டை யயிர், மாவே இவற்றையுடைய
வனாய்க் கொண்டும், வேணுவை வாசித்துக்கொண்டும், கோகுலத்
தில் துழைந்தவனாய் புன்கிரிப்புடன் கூடின கடாஷ்ரீக்ஷணத்தி
னால் நம்முடைய சித்தத்தைக் சுவர்த்தானே இவனில்லாமல் நாம்
எவ்விதம் ஜீவித்திருப்போம். (30) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுமாற்றா—
கிருஷ்ணனிடத்தில் மிக்கப்பற்றுதலையடைந்த மனஸ்சையுடையவர்
களாய் இவ்விதம் பேசுகின்றவர்களும், கிரஹித்தினின்றும் மிக்குப்

க்ஷிணமேவ ஸ்வந்தினாமுதितே சவிரயத | அகரஸ்யோதயாமாச க்ரு-
மேவாதிகோ ரயம் || 32 || கோபாஸ்தமந்வசஜ்ஜந்த நந்நாடா: சாகதேஸ்தத: |
ஆதயாபாயந் ஸூரி குஹ்மானோரசசம்புதாந் || 33 || கோப்யஸ்ய வயிதே க்ருஷ்ண-
மநுவஜ்யானுரஜிதா: | ப்ரத்யாदेश் ஸ்வகவத: காஷ்டஸ்யஸ்யாவதஸ்திதே || 34 ||
தாஸ்ததா தப்யதீர்வீஸ்ய ஸ்வப்ரஸ்தானே யதூத்ம: | சாந்வயாமாச சப்ரமேராயாஸ்ய
ஐதி தீர்த்யகை: || 35 || யாவதாலஸ்யதே கெதுர்யாவத்ரேந ரயஸ்ய ச | அநுப்ரஸ்தா-
பிதாஹ்மனோ லேக்யானிவாபலக்ஷிதா: || 36 || தா நிராஸா நிவவ்ருதூர்ஸிவ்-
சிவிவர்தனே | விஸோகா அஹ்நி நிந்யுர்யான்ய: ப்ரியசேஷிதம் || 37 || ஸ்வகா-

பிடைபையடைந்தவர்களுமான கோபஸ்தீரிகள் லஜ்ஜையையிட்டு
ஹே கோவிந்த! ஹே தாமோதர! ஹே மாதவ! எனச் சொல்லிக்
கொண்டு நல்ல குரலுடன் வாய்விட்டுக்கதறினர். (31) இவ்விதம்
ஸ்தீரிகள் அழுவதைப் பொருட்படுத்தாது ஸூரியனுதயமான பின்-
னர் செய்யப்பட்ட ஸந்தியோபாஸனம் முதலிய கர்மங்களை யுடைய
அக்ரூரர் தேரை ஓட்டவாரம்பித்தார். (32) பிறகு நந்தகோபர்
முதலிய கோபாலர்கள் அதிகமான காணிக்கைப்பொருளையும், பால்
தயிர் நெய் நிறைந்த குடங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வண்டிகளு-
டன் கூட அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். (33) கோபிகைகளும்
தயிதனான கிருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்து திரும்பிப்பார்த்தல் முத-
லியவற்றால் அற்பம் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு
பகவானிடமிருந்து வரவேண்டாமென்ற மறுப்பை எதிர்பார்த்து
நின்றனர். (34) தான் கிளம்பினபொழுது அவ்விதம் தாபத்தை
யடைகின்ற அவர்களைக்கண்டு யனுத்தமனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் 'சிக்கி-
ரம் வரப்போகிறேன்' என ப்ரேமை நிரம்பின தூத வாக்கியங்களி-
னால் தேற்றினார். (35) எதுவரை கொடிமரம் காணப்படுகின்ற
தோ, எதுவரை தேரின் புழுதி காணப்படுகின்றதோ அதுவரை
தொடர்ந்து அனுப்பப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையவர்களாய் சித்திரத்தி-
லெழுதின பொம்மைகள் போல அசைவற்று நின்றனர். (36) அவர்-
கள் கோவிந்தனைத் திருப்புவதில் ஆசையொழிந்தவர்களாய் வீட்-
டை நோக்கித் திரும்பினர். ப்ரியனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய லீலை-
யைக் காணுஞ்செய்துகொண்டு சோகமற்றவர்களாய் இரவு பகல்
களைப் போக்கினர். (37)

नपि संप्राप्तो रामाकरयुतो नृप । रथेन वायुवेगेन कालिन्दीमग्ननाशिनीम्
॥ ३८ ॥ तथोपस्पृश्य पानीयं पीत्वा मृष्टं मणिप्रभम् । वृक्षपण्डमुपव्रज्य
सरामो रथमाविशत् ॥ ३९ ॥ अक्रूरस्तावुषामन्य निवेद्य च रथोपरि ।
कालिन्द्या हृदमागत्य क्षानं विधिवदाचरत् ॥ ४० ॥ निमज्य तस्मिन्सलिले
जपन्महा सनातनम् । तावेव दृष्टोऽकरो रामकृष्णौ समन्वितौ ॥ ४१ ॥
तौ रथस्थौ कथमिह सुतावानकदुन्दुभैः । तर्हि स्वित्स्यन्दने न स्त इत्यु-
न्मज्ज्य व्यचष्ट सः ॥ ४२ ॥ तत्रापि च यथापूर्वमासीनौ पुनरेव सः ।
न्यमजाद्दर्शनं यन्मे मृषा किं सलिले तयोः ॥ ४३ ॥

भूयस्तत्रापि सोऽद्राक्षीस्तूयमानमहीश्वरम् । सिद्धचारणगन्धर्व-
सुरैर्नतकधरैः ॥ ४४ ॥ सहस्रशिरसं देवं सहस्रकणमौलिनम् । नीलाश्वरं

ஹே ந்ருப! பகவானும், பலராமன் அக்ருரர் இவர்களுடன்
கூட வாயுவேசமுள்ள தேரிலைப் பாயத்தைப் போக்குகின்ற யமுனையைய
அடைந்தார். (38) அந்த யமுனையில் நிலைவிக்கொண்டான
கார்த்தியையுடையதும், சுத்தமுமான ஜலத்தை ஆசனஞ்செய்து
முடித்துவிட்டு மரக்கட்டத்தினருகையடைந்து பலராமனுடன்
கூடத் தேரிலைறிக்கொண்டார். (39) அக்ருரர் அவர்களைத் தேரின்
மேல் வைத்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு யமுனையின்
மயிலிறங்கி முறைப்படி ஸ்னானஞ்செய்யத் தொடங்கினார். (40)
பழையையான ஜலத்தை (ஸாயித்ரீ மந்திரத்தை) ஜபித்துக்கொண்டு
முழுவின அக்ருரர் அந்த ஜலத்தில் சேர்ந்திருக்கின்ற அதே ராம
கிருஷ்ணர்களைக் கண்டார். (41) தேரிலிருக்கின்ற வஸுதேவரின்
புத்திரர்கள் இங்கு எவ்விதம் வந்தனர், அம்மனமாயின் தேரில்
தானிலேயோ எனவெண்ணிக்கொண்டு அவர் ஜலத்தினின்றும்
வெளியில் தலையைத் தூக்கிப்பார்த்தார். (42) அத்தேரில் முன்
போலவே அவர்களிருப்பதைக்கண்ட அவர் ஜலத்தில் எனக்கேற்
பட்ட அவர்களின் தரிசனம் பொய்யோ எனவெண்ணித் திரும்பவும்
ஜலத்தில் முழுகினார். (43) அந்த அக்ருரர் திரும்பவும் அந்த ஜலத்
தில் வணங்கின கழுத்துள்ள சித்தர், சாரணர், கந்தர்வர் இவர்களா
லும், அனூரர்களாலும் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவரும், ஆயிரம் தலை
களையுடையவரும், ஆயிரம் படங்களில் கிரிடங்கையுடையவரும்,

விசத்வேதம் ஸ்ருக்ஷீ: ஸ்வேதமிவ ஸ்விதம் ॥ 85 ॥ தஸ்யோதஸங்க்ஷம் பித-
 கௌஸ்யவாஸம | புஷ்யம் சதுஸுஜம் ஷாந்தம் பஸ்யபாஸுஷ்ணம் ॥ 86 ॥ சாரு-
 ப்ரஸன்னவதன் சாருஹாஸனிரிஷ்ணம் | சுபூஷஸ்ச சாருகர்ணம் சுகபோலாஸுணாபரம்
 ॥ 87 ॥ ப்ரலக்ஷயிவரஸுஜம் துக்ஷாஸோரஸ்யலக்ஷியம் | கஸ்யுகண்டம் நிஸநாபி-
 வலிமத்யஸ்தவோதம் ॥ 88 ॥ வுஹ்ருகிநித்யாஸிநிபாஸுணாபரம் | சாரு-
 ஜானுயுஜம் சாரு ஜக்யாஸுஜஸ்யுதம் ॥ 89 ॥ துக்ஷஸுஹ்ருகிநிபாஸுணாபரம்
 நிபிவ்ருதம் | நவாஸுஜஸ்யுதஸ்யுதஸ்யுதஸ்யுதம் ॥ 90 ॥ சுமஹாஸுணாபரம்

கறுத்த வஸ்திரத்தை யணிந்தவரும், தாமரைத்தண்டுபோல வெளுத்த
 தேவந்தையையுடையவரும், கொடி முடிக்குருடன் கூடின கைலாஸ
 பர்வதம்போலிருப்பவரும் தேவனுமான ஆதிசேஷனைக் கண்டார்.

அந்த ஆதிசேஷனுடைய சுருட்டிக்கொண்ட தேவந்தின் நடு
 வில் நிருண்ட மேகம்போலக் கறுத்த நிறமுள்ளவரும், பொன்னிற
 மான பட்டை வஸ்திரமாக அணிந்தவரும், நான்கு கைகளுள்ளவ
 ரும், சாந்தரும், தாமரை இதழ் போன்று சிவந்த கண்ணுள்ளவ
 ரும், தெளிந்தும் அழகுள்ளதுமான முகத்தையுடையவரும், அழ
 கிய மந்தஸூனத்தூடன் கூடின பார்வையையுடையவரும், அழகிய
 புருஷங்களை யுடையவரும், உயர்ந்த மூக்குகளை யுடையவரும், அழ
 கிய காதுகளை யுடையவரும், அழகிய கன்னங்களை யும் சிவந்த உதட்
 டையுடையவரும், மிக்கத் தொங்குகின்றனவும் பெருத்தனவு
 மான கைகளை யுடையவரும், உயர்ந்த தோள் மார்ப்ரதேசம் இவற்
 றின் சோபையையுடையவரும், சங்குபோன்ற கழுத்தையுடையவ
 ரும், வயிற்றுடன் ஒட்டின உந்தியையுடையவரும், மடிப்புள்ளதும்
 தளிர் போன்றதான வயிற்றையுடையவரும், பெரிதான இடுப்பு
 ப்ரதேசம் பின்தட்டு, கைநுனிபோன்றுகரைவான இருதொடை
 இவற்றையுடையவரும், அழகிய இரு முழங்கால்களையுடையவரும்,
 அழகிய இரு கணுக்கால்களையுடையவரும், ஸ்வல்பம உயர்ந்த குதி
 கால்களுடையவும் சிவந்த நகங்களின் கூட்டங்களுடையவும் காந்தி
 களுடன் கூடினவரும், அழகிய விரல்களும் கூட்டவிரல்களுமாகிற
 இதழ்களினால் விளங்குகின்ற திருவடித்தாமரையை யுடையவரும்,
 மிக்க விலையுயர்ந்த ரத்தினக்கூட்டங்களை யுடைய கிரீடம், கைவளை,

கிரீடகடகாஜீ:। கடிமூபவ்ரஸூபஹர்நூபுரகுண்டலீ:॥ 41 ॥ ஞாஜமான
 பனகரம் ஶதவககதாபரம்। தீவத்சவக்ஷஸம் ஞாஜகௌஸ்துமம் வனமாலினம்
 ॥ 42 ॥ சுநந்நந்நமுசு: பார்பதீ: சனகாதிபி:। சூரேசர்ஶஹக்ஷாசீர்வ-
 பிஷ்விஜாத்தமீ:॥ 43 ॥ ப்ராடநாரதவசுபமுசீர்மாநவதாத்தமீ:। சூயமானம்
 பூயபாவீர்யஞ்ஞாமிரமலாத்மபி:॥ 44 ॥ ஶ்ரியா பூத்யா கிரா கான்யா கீர்த்யா
 துஷ்டேலயோர்ஜயா। வித்யா஽வித்யா ஶத்யா மாயயா ச நிபேத்யம் ॥ 45 ॥

தோள்வீண இவைகளினாலும், அறைவான், பூவான், முத்தாஹா
 மம், பாதலாம், குண்டலம் இவைகளினாலும் பாகாசிக்கின்றவரும்,
 கையில் தாமரைப்பூவைபுடையவரும், சங்கம் சக்கிரம் கதை இவற்
 றைத் தரிப்பவரும், மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவைபுடையவரும்,
 விளங்கும் செளந்த்யபாஸியைபுடையவரும், வனமாலையையணிந்
 தவரும், ஸ்ரீபகத் தீர்த்த முதலிப பார்ஷதர்களாலும், ஸனகாதி
 களினாலும், ப்ராஹ்மதேவன் ப்ராஹ்மதேவன் முதலிப தேவஸ்ரேஷ்டர்
 களாலும், மரீசி, அத்தி, அக்ஷரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ராதா,
 ப்ருகு, வலிஷ்டர், தக்ஷர் ஆகிய ஒன்பது ப்ராஹ்மனோத்தமர்க
 ளாலும், ப்ராஹ்மாதர், காமதர், உபரிசாரர் என்ற வசு இவர்களை
 முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும், சத்தமான மனஸ்ஸையுடைய
 வர்களான பாகவதோத்தமர்களினாலும், வேறு வேறு கருத்த
 மைந்த வார்த்தைகளினால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவரும்,*ஸ்ரீயினாலும்=
 ஸ்ரீஸ்வயத்தினாலும், புஷ்டியினாலும்=பலத்தினாலும், கிரீனாலும்=
 க்ரீடாநாத்தினாலும், கிரீத்தியினாலும்=பஸஸ்ஸினாலும், சோபயினா
 லும், துஷ்டியினாலும்=வைராக்யத்தினாலும், இளையினாலும்=பூசக்தி
 யினாலும், விர்ஷையினாலும்=துளவீக்கு முதற்காரணமான சக்தியி
 னாலும், (*)வித்யா சக்தியினாலும், அவித்யா சக்தியினாலும், அவற்
 றுக்கு மூலகாரணமான மாயாசக்தியினாலும் ஸேகிக்கப்பட்டவ

* பகவான் என்றவிடத்திலுள்ள பக என்ற பதத்தாற் சொல்லப்
 படும் ஆறு சக்திகளே மூலத்திலுள்ள ஶ்ரியா பூத்யா கிரா கான்யா கீர்த்யா
 என்ற பதங்களாற் சொல்லப்பட்டன.

(*) ஜீவனத முத்திக்குக் காரணமான சக்தி வித்யா சக்தியென்
 றும், பத்தத்துக்குக் காரணமான சக்தி அவித்யா சக்தியென்றும் சொல்
 லப்படும்.

விலங்க்ய சூயஸி பிரிதோ மக்யா பரமயா யுந:। ஹ்யதநூஹ்மோ மாவபரிஹி-
 ஜாத்மலோன:॥ ௪௬॥ மிரா மஹதயாஸ்தோபீத்ச்வமாலங்க்ய சாத்வத:। ப்ரணம்ய
 மூர்ஜாவஹித: கதாஜலிபுட: சநி:॥ ௪௭॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाध्यायः
 भगवत्प्रयाणनिरूपणं नाम एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

—१०८८—

ரும், புருஷசப்த வாய்நுமான பகவானைக்கண்டு மிக்க ப்ரீதியை
 யடைந்தவராயும், மேலான பக்தியுடன் கூடினவராயும், சிலிர்த்த
 உரோமங்கடையுடையவராயும், பரம ப்ரேமை காரணமாயுண்டான
 ஆனந்தாஸ்ருதினால் நனைந்த தனது நேத்திரங்கடையுடையவராயும்
 செய்யப்பட்ட அஞ்ஞலி பந்தத்தையுடையவராயும், ஸாவதான சித்த
 ராயும், ஸாத்வதராயுமிருக்கிற அக்ரூரர் தலையினால் வணங்கி தைரி
 யத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் மெதுவாக
 ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தார். (46-57) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
 பூர்வார்த்தத்தில் அக்ரூரர் திரும்புங்கால் பகவத்ப்ரயாண நிருபணம்
 என்ற மும்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

निशमय्य तवाथ यानवार्तां भृशमार्ताः पशुपालवालिकास्ताः ।

किमिदं किमिदं कथंन्वितीमाः समवेताः परिदेविताःकुर्वन्॥३६८॥

(11-88) अथ=பிறகு தா: =அந்த பசுபாலவாலிகா: =கோபஸ்திரீ
 கள் தய=உம்முடைய யானவார்தா: =மதுராபுரி செல்லும் ஸமாசாரத்
 தை நிசமய்ய=கேட்டு டுமா: =இவர்கள் ப்ரூசம்=மிகவும் ஆர்தா: =பீடிக்
 கப்பட்டவர்களாயும், சமவேதா: =ஒன்று கூடினவர்களாயும் கொண்டு
 கிமிதம், கிமிதம்=அமிருதத்தை ருசி பார்க்கும்கால் விஷபானம்
 போல இஃதென்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது இஃதென்ன கஷ்டம் நேர்ந்
 தது கதம் நு=எதனால் நேர்ந்தது இதி=என்று பரிதேவிதானி=அழகை
 களை அகுவன்=செய்தார்கள். (368) (எ-று)

கருணாநிதிரேவ நन्दமுநு: கथमस्मान्विसृजेदनन्यनाथा: ।

वन नः किमु देवमेवमासीदितिनास्त्वद्गतमानसा विलेपु: ॥ ३६९ ॥

(1-108) கருணாநிதி: = நமஸ்கரித்து இரங்கிடுமான பர: = இந்த நन्दமுநு: = கந்தரின் புதல்வனான கிருஷ்ணன் அநன்யநாथा: = வேறு நாத்திகவற்ற அஸ்மானு: = எம்மான் கथम् = எவ்விதம் विसृजेत् = விட்டுவிடுவார். नः = நம்முடைய देवम् = பாக்கியமானது एवम् = இவ்விதம் மேலான ஸ்ரீமத்கதைத் தருவதாகவுமீ, 108-வீன நாத்திகவாடைந்ததாகவும் आसीत्, किमु = ஆகிற்றோ, ஏன்? वन = மரமும் சந்தடம் इति = என்று ता: = அந்த கோயிலைகள் त्वद्गतमानसा: = உயர்மிகும் பற்றின மனத்தைப்புடைபாவர்கள் பங்கு கொண்டு विलेपु: = கதறினர். (369)

चरमप्रहरे प्रतिप्रमानः मह पित्रा निजमित्रमण्डलेश्व ।

परितापभरं नितंबिनीनां शमयिष्यन् व्यमुचः सखायमेकम् ॥ ३७० ॥

(1-109) चरमप्रहरे = இரவின் நான்காவது யாமத்தில் पित्रा = தம்பையனருடனும் निजमित्रमण्डलेश्व = தனது ஸ்ரீனெருந்தர்க்கின் கூட்டங்களருடனும் सह = கூட. प्रतिप्रमानः = புறப்படுகின்ற கிரீ நितंबिनीनाम् = கோயில்களையுடைய परितापभरम् = அங்கப்புகிற பளுவான शमयिष्यन् = குறைபாட்டினைப் போக்கிவரப் பண்ணி एकम् = ஒரு सखायम् = தோழனை व्यमुचः = விரைப்பினி. (370) (1-10)

अचिरादुपयामि सन्निधिं वा भविता साधु मयैव सङ्गमशी: ।

अमृतांबुनिधौ निमज्जयिष्ये द्रुतमित्याश्वसिता बभूवकर्षी: ॥ ३७१ ॥

(1-110) व: = உயர்ந்தருடைய सन्निधिम् = ஸ்ரீபந்துக்கு अचिरात् = சீக்கிரத்தில் उपयामि = அருகேறேன் मयैव = என்னுடன் கூடவே सङ्गमशी: = ஸ்ரீபோக ஜெனங்கமானது भविता = கோர்ப்போகிறது. अमृतांबुनिधौ = போகத் தகுமான அமுத்தாத்தில் द्रुतम् = சீக்கிரமாகவே निमज्जयिष्यே = முழுகுருகேன் इति = என்ற வார்த்தையினால் वधु: = பாவனைகா. आश्वसिता: = ஸ்ரீபாதானமடைந்தவர்களுடைய अकर्षी: = செய்கிற. (371) (1-11)

सविपादभरं सयाज्जमुच्चैरतिदूरं वनिताभिरीक्ष्यमाणः ।

मृदु तद्विशि पातयन्नपङ्कान् सवल्लोऽकूरभेन निर्गतोऽभू: ॥ ३७२ ॥

(1-111) वनिताभि: = கோயிலைகளால் उच्चै: = உகவும் सविपादभरम् = அங்கத்தின் பளுவுடன் கூடியிருக்கும்படியும், सयाज्जम् = கிரீ

வரத்தாமதித்தால் எங்கள் பிராணங்கள் சென்றுவிடும். ஆதலால் சிங்கிரயாகவே திரும்பிவந்தவிடவேண்டும் என்ற யாசனோபுடன் கூடியிருக்கும்படியான இஷ்யமாண: = பார்க்கப்படுகின்ற நீர் தஹிசி = அந்தக் கோபிஸாதவிருக்கும் திசையில் அபாஹ்ந: = கடைக்கரண் பார்வைகளைச் சூது = மெதுவாய் பாதயந் = வீழ்த்திக்கொண்டும் சவல: = பலராமனுடன் கூட அக்ரரதேந = அக்ரூரர் கொண்டு வந்த தேரினால் நிர்மத: = கோகுலத்திலின்றும் வெளிக்கொம்பிவரவராக அபூ: = ஆனீர். (372)

அனசா வஹுலேன வஹ்வானா் மனசாச்சாநுதாஸ்ய வஹ்வானாம் ।

வனமாத்மயம் விபணவூஷம் சமதிதா யமுநாதமயாசி: ॥ 373 ॥

(ப-ரை) அய = பிறகு வஹ்வானாம் = கோபாலர்சளுடைய வஹுலேன = அநேகம் அனசா = வண்டியினாலும், வஹ்வானாம் = கோபிகைகளுடைய மனசா ச = மனத்தினாலும் அநுத: = பின்ப்தொடரப்பட்ட நீர் அர்த-மூரம் = துக்கமடைந்த மிருகங்கனோபுடையதும், விபணவூஷம் = துக்கமடைந்த (வாடின) மரங்கனோபுடையதுமான வனம் = காட்டை சம-தித: = சடந்தவராய்க்கொண்டு யமுநாதமீம் = யமுனா நதிக்குரையை அயாசி: = அடைந்தீர். (373) (எ-று)

நியமாய நிமஜ்ய வாரிணி த்வாமிவிஷயாத ரதேஸிபி காந்நிநேய: ।

விவசாஸஜனி கிந்நிவதம் விமோஸ்தே நநு சித்ரம் த்வலோகநம் சமந்தாந் ॥

(ப-ரை) காந்நிநேய: = அக்ரூரர் நியமாய = ஸந்தியாவந்தனாதிகளைச் செய்வதற்காக வாரிணி = ஜலத்தில் நிமஜ்ய = மூழ்கி (தந் = அங்கு) த்வம் = உம்மை அமிவிஷய = சண்டு அய = மூழ்கி எழுந்தபிறகு ரதேஸி = தேரிலும் (அமிவிஷய = ரண்டு) விவசா: = ஸ்வாதினமற்றவராக அஜனி = ஆனார். நநு = ஹே கிருஷ்ண விமோ: = எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற தே = உம் விஷயத்தில் சமந்தாந் = நான்கு பக்கங்களிலும் இடமவலோகநம் = அக்ரூரர் கண்ட இந்தக் காக்கையானது கிந்நு சித்ரம் = என்ன ஆஸ்சரியம்? ஆஸ்சரியப்பட இடமில்லை என்று கருத்து. (374)

புநரேய நிமஜ்ய புஷ்யசாலி புஷ்யம் த்வா் பரம் பூஜந்நமோநே ।

அரிக்ஷுமதாபுஜை: ஸ்ஹுர்தம் ஸுரஸிஹ்வையரிதமாலுலோகே ॥ 375 ॥

(ப-ரை) புஷ்யசாலி = புண்யஞ்செய்தவரான எய் = இந்த அக்ரூரர் புந: = மறுமையுள் நிமஜ்ய = ஜலத்தில் மூழ்கி (தந் = அங்கு) த்வம் =

உம்மை அரிக்யுதாபுஜை=சக்சம், சக்சம், கதை, தாமரைப்புஷ்பம் இவைகளால் சூரஸ்தம்=சீரகாசிப்பவரும், சூரஸித்தௌபரிதம்=தேவர் கள், ஸித்தர்கள் இவர்களின் கூட்டத்தினால் சூழப்பட்டவருமான பரம் புரயம்=பரம்புருஷனாக, புரீகாமயனாக ஸுஜ்ஞாநம்=ஆதிசேஷ னின் உடலில் (ஆதிசேஷ சயனத்தில்) அதுலோகை=கண்டார். (375)

स तदा परमात्मसौख्यसिद्धौ विनिमयः प्रणुवन् प्रकारभेदैः।

अविलोक्य पुनश्च हर्षसिंधोरनुवृत्त्या पुलकावृता ययौ त्वाम् ॥

(1-ரை) ச:=அந்த அந்நரர் ததா=அப்பொழுது பரமாत्मसौ-
ख्यसिद्धौ=பரம்புருஷனானதயாகிற ஸமுத்திரத்தில் விनिमयः=மூழ்கின
வரையும், प्रकारभेदैः=அருணம், கீர்க்குணம் என்ற பேதங்களால்
प्रणुवन्=எழுதிக்கின்றவரையும் अविलोक्य=அந்தப் பரமாத்ம சூபத்
தைக்காணாமல் पुनश्च=திரும்பவும் हर्षसिंधोः=ஆனந்த ஸமுத்திரத்
தின் अनुवृत्त्या=தொடர்ச்சினால் पुलकावृता=மயிர்க்குத்தலால் சூழப்
பட்டவரையும் கொண்டு त्वाम्=உம்மை ययौ=அடைந்தார். (376)

किमु शीतलिमा महान् जले यःपुलकाऽसाविति चोदिनेन तेन ।

अतिहर्षनिहस्रं रण सार्धं रथवासी पवनेश पाहि मां त्वम् ॥ ३७७ ॥

(1-ரை) पवनेश=சீரகாசிப்பவரும் சூரஸ்தம் கிருஷ்ண! यत्=
சக்சம் உமது சீரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ (तत्=அக்காரணத்
தினால்) जले=ஜலத்தில் महान्=அதிகமான किमुशीतलिमा=குளுமை
இருக்கின்றதா என்று? इति=என்று चोदिनेन=உம்மால் கேட்கப்பட்ட
உவரும், अतिहर्षनिहस्रं=மிகுந்த ஸந்தோஷத்தினால் பதில் சொல்
லாமெருப்பவருமான तेन=அந்த அந்நரருடன் सार्धम्=கூட रथ-
वासी=ரதத்தில் வலித்தவரான त्वम्=நீர் माम्=என்னை पाहि=மோ
கத்தினின்றும் காப்பாற்றுவீராக. (377) (எ-று)

இவ்விதம் பகவான் மதுரைக்குப் புறப்படுவதை வர்ணித்தல்

யமுனையின் ஜலத்தில் அக்தரருக்கு பகவதஸ்வரூப

ஸாக்ஷாத்காராதீகளை வர்ணித்தல் என்ற

எழுபத்துமூன்றாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अकर उवाच—नतोऽस्म्यहं त्वाऽखिलहेतुहेतुं नारायणं पुरुषमाद्य-
मव्ययम् । यत्ताभिजातादरविन्दकोशाद्ब्रह्माचिरासीद्यत एव लोकः ॥ १ ॥
भूस्तोयमग्निः पवनः खमादिर्महानजादिर्मन इन्द्रियाणि । सर्वेन्द्रियार्था
विबुधाश्च सर्वे ये हेतवस्ते जगतोऽङ्गभूताः ॥ २ ॥ नैते स्वरूपं विदुरात्मन-
स्ते ह्यजादयोऽनात्मतया गृहीताः । अजोऽनुबद्धः स गुणैरजाया गुणाः परं
वेद न ते स्वरूपम् ॥ ३ ॥ त्वां योगिनां यजन्त्यद्वा महापुरुषमीश्वरम् ।

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चत्वारिंशे ततोऽकरः कृष्णं मवेश्वरेश्वरम् ।

प्रणस्य भक्त्या तुष्टाव सगुणागुणभेदतः ॥ १ ॥

(க-ரை) பிறகு அக்ஞரார் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஈஸ்வரர்களுக்கும்பீப்
வரனாகவெண்ணிக்கொண்டு வணங்கி பக்தியுடன் கூட ஸ்குணா நிற்க்
குண பேதத்தினால் ஸ்துதித்தார் என இந்த நாற்பதாவது அத்தியா
யத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

அக்ஞரார் சொல்லவற்றார்—ஹே கிருஷ்ண! காரணப்பொருள்
யாவற்றிக்கும் காரணமானவரும், புருஷசப்தவாச்யரும், ஆக்யரும்,
அழிவற்றவரும், எவரது உந்தியினின்றிண்டான தாமரை மொக்கி
லிருந்து ப்ரம்ஹ தேவனுண்டானாரோ, எந்த ப்ரம்ஹ தேவனிட
மிருந்து இந்த லோகமுண்டாயிற்றோ அத்தகைய நாராயணனுமான
உம்மை நான் வணங்கினவனாக இருக்கின்றேன். (1) பூமி, ஜலம்,
நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், அஹந்தத்த்வம், மஹத்தத்த்வம், ப்ரகி
ருதி, புருஷன், ஸமஷ்டி மனஸ், இந்திரியங்கள், அவற்றின் எல்லா
விஷயங்கள், அவற்றின் அபிமானி தேவதைகள் ஆகிய ஜகத்துக்குக்
காரணங்களான பொருள் எவையுண்டோ அவையாவும் உமது
ஸ்ரீ மூர்த்தியினின்று முண்டானவைகளேயாகும். (2) ஜடமாக
இருப்பதபற்றி ப்ரத்யக்ஷம்முதலிய ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்ட
இந்த ப்ரகிருதி முதலிய பொருள்கள் ப்ரத்யகாத்மாவான உம்மு
டைய ஸ்வரூபத்தையறியமாட்டா. ப்ரகிருதியின் குணங்களுடன்
ஸம்பந்தத்தையடைந்த (ஸர்வஜீவ ஸமஷ்டியான) ப்ரம்ஹதேவனும்

साध्यात्मं साधिभूतं च साधिद्वैतं च साधवः॥ ४ ॥ अथ्या च विद्यया
केचित्त्वां वै चेतानिका द्विजाः। यजन्ते विततैर्यज्ञैर्नानारूपामराख्यया ॥५॥
एके त्वाखिलकर्माणि संन्यस्योपशमं गताः। ज्ञानिनो ज्ञानयज्ञेन यजन्ति
ज्ञानविग्रहम् ॥६॥ अन्ये च संस्कृतात्मनो विधिनाऽभिहितेन ते। यजन्ति
त्वन्मयास्त्वां वै बहुमुख्यैकमूर्तिकम् ॥ ७ ॥ त्वामेवान्ये शिषोक्तेन मार्गेण
शिवरूपिणम्। ब्रह्माचार्यविभेदेन भगवःसमुपासते ॥ ८ ॥ सर्व एव यजन्ति

முனாதிதமான உயது ஸ்வரூபந்தையநிலதில்லை. (3) உபொருத்த
மான அனுஷ்டானத்திலிருபட்ட ஓதிரண்யகர்ப்போபானகாதிகனான
யோகிகள் அத்த்யாந்மம், அதிபூதம், அதிததவம் இவற்றக்கு ஸாக்ஷி
மும், அவற்றக்கு அத்தந்த்யாந்மம் கியந்தாஸ்யான உம்மைப் பூஜித்
கின்றனர். (4) கர்மயோகானுஷ்டானஞ் செய்கின்ற சில ப்ராமஹ்ண
ணர்கள் நுக் யஜ்ஞன் ஸாய வன்ற மூன்று வேதந்மயோ ப்ராமணாந்
ஸாக்ஷிகொண்டு பற்றல ஸுப்தன் ஸாயந்த தேவர்களின் பெயருடன்
விரியான யாக்ஷிலுல் உம்மையே பூஜிக்கின்றனர். (5) க்ஞான
மர்க்கத்திலிருபட்ட சிலர் வன்னைக் கர்மயோகையும் விடுத்து ஸன்
யஸந்தையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு க்ஞான யக்ஞத்தினுல்
(ஸமாதியிலுல்) சைவன்ய சர்வியான உம்மைத் தியாவிர்கின்றனர்.
(6) மற்றம் சிலர் சைவ வைஷ்ணவ திசைஷ்பெற்றவர்களாய்க்
கொண்டும், உம்மாலுபதேகிக்கப்பட்ட பாஞ்சராத்தம் பாகவதம் முத
லிய விநியிலுல் உம்மயமாகத் தங்னைச் சித்திக்கின்றவர்களாய்க்
கொண்டும் வாலுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யுமன், அநீருத்
தன் வன்ற பேதத்தால் வெகு மூர்த்தியுள்ளவரும், நாராயண ரூபத்
தால் ஒரே மூர்த்தியுள்ளவருமாக உம்மையே பூஜிக்கின்றனர். (7)
சேன பகவன்! மற்றம் சிலர் சிவஞாலுபதேகிக்கப்பட்ட வழியைப்
பின்பற்றி பற்றல பேதமடைந்த சைவபாகவதாதி மர்க்கத்தினுல்
சிவஸ்வரூபியான உம்மையே உபாலிக்கின்றனர். (8) ஸர்வதேவ
தாஸ்வரூபியான சேன கிரஷ்ண! சேன ப்ரபோ! அவர்கள் அன்னிய

* உருமந்யாவிகல் ஸ்வர்களுக்கு ஸம்ஸாரவீருத்தி உருவதெப்
படி எனின்? கேசில் துதியமுடியாவிகளும் யாதேனும் ஒருவழியைப்
பின்பற்றி பத்திசெய்கின்றவர்க்கு நீர் அநியக்கடியவராதிநீர் என ஸாந்
கிய யோகக்கனா ஒன்றுபடுத்தி தித்த சுலோகத்தாலுபதேகிக்கப்படுகிறது.

त्वां सर्वदेवमयेश्वरम् । येऽप्यन्यदेवताभक्ता यद्यप्यन्यधियः प्रभो ॥ ९ ॥
 यथाऽद्विप्रभवा नयः पर्जन्यापूरिताः प्रभो । विशन्ति सर्वतः सिन्धुं तद्व-
 त्त्वां गतयोऽन्ततः ॥ १० ॥ सत्त्वं रजस्तम इति भवतः प्रकृतेर्गुणाः । तेषु
 हि प्राकृताः प्रोक्ता आब्रह्मस्थावरादयः ॥ ११ ॥ तुभ्यं नमस्तेऽस्त्वधिपक्त-
 दृष्टये सर्वात्मने सर्वधियां च साक्षिणे । गुणप्रवाहोऽयमधिपयया कृतः
 प्रवर्तने देववृत्तिर्यमात्मसु ॥ १२ ॥ अग्निमुखं तेऽवनिरडिध्वरीक्षणं सूर्यो नभो

தேவதா பக்தர்களோ அவர்கள் யாவருமே வேறிடத்திற்சென்ற புத்
 தியுள்ளவர்களாக இருப்பினுங்கூட ஸ்வேஸ்வரான உம்மையே
 பூஜிக்கின்றவர்களாகவாகின்றனர்.* (9) ஹே ப்ரபோ! மலையினருகி
 னின்றும் நாலா பக்கங்களிலும் பெருகி ஒடுகின்ற நதிகள் மேகத்தி
 னால் நிரப்பப்பட்டனவாய்க்கொண்டு பற்பல வழிகளினால் முடிவில்
 ஸமுத்திரத்தையே அடைகின்றன என்பதுபோல (ஒழுங்காயும்
 கோலாலாயுமிருக்கின்ற) பஜன மார்க்கங்கள் யாவும் முடிவில் உம்
 மையே அடைகின்றன. (10) ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற இம்
 மூன்றும் உமது சக்தியான ப்ரகிருதியின் குணங்களாகும். ஆகவே
 ப்ரகிருதியின் காரியத்தை உபாதியாவுடையவர்களான ஸ்தாவரந்
 தொடங்கி ப்ரம்ஹதேவனிருவதுள்ள ஜீவர்கள் யாவரும் அந்தக்
 குணங்களின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களேயாவர்.* (11) அழியாத
 க்ஞானத்தையுடையவரும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவானவ
 ரும், ஸகல புத்தி விருத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷியுமான அந்த உமக்கு
 நமஸ்காரமிருக்கட்டும். உமது அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட இந்
 தக்குண ப்ரவாஹ (ஸம்ஸார) மானது தேவர் மனிதர் பசுவாதிய
 சரீரங்களில் ஆத்மாபிமானமுள்ளவர்களிடத்திற்றுனேற்படுகிறது.

அக்னியானது உமது முகமாகவாகிறது. பூமியானது பாத
 மாகவும், ஸூரியன் கண்ணாகவும், ஆகாசம் உந்தியாகவும், திக்கு

* அவர்களுடைய புத்தியில் மட்டும் பேதமேயொழிய அவர்களால்
 சித்திக்கப்படும் பொருளில் யாதும் பேதமில்லை என்பது பெறப்பட்டது.

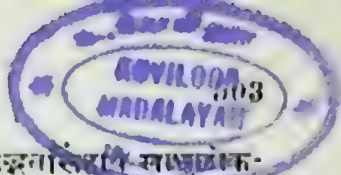
(*) அந்த ஸத்வாதி குணங்கள் ப்ரகிருதியிலும் அந்த ப்ரகிருதி
 உமது ஸ்வரூபத்திலும் ஒடுங்குகின்றது. ஆகவே முறையே உபாதி லயத்
 தினால் யாவரும் உம்மையே ப்ரவேசிக்கின்றனர் என்று கருத்து.

நாபிர்யோ விசா-தி: | து: கம் சூரேந்தாஸ்தவ வாஹயோ: ஸ்ணவா: குக்ஷிர்மஸ்து ண
 வல் ப்ரகலிபதம் || 13 || ரோமாணி வுக்ஷோபதய: சிரோஹா மெதா: பரஸ்யா-
 ஸ்திநவானி நே: ஸ்ரய: | நிமேஷம் ராஜ்யஹ்நி ப்ராபதிமே: ஸ்து வுபிஸ்தவ விரி-
 மிப்யதே || 14 || த்வய்வயயா: மந்புரபே ப்ரகலிபதா லோகா: சபாலா வஹுசிவ
 மங்குலா: | யதா ஜலே சஜ்ஜிஹே ஜலோகஸா: ஸ்யுதுமவரே வா மஸகா மனோமயே
 || 15 || யானி யானிஹ ரூபாணி க்ரிடநாத் விபிர்பி ஹி | திரைமூபுஷு: லோகா
 மூதா ராயந்தி தே யச: || 16 ||

நம: காரணமத்யாய ப்ரதயாபிநராய ச | ஹயசிண் நமஸ்துப்ய்
 மபுர்க்டமஸ்யவே || 17 || அகூபாராய வுஹே நமோ மந்ரபாரிணே | திஸ்யு-

கன் கரோந்தாமாதவும், த்யுலோகமானது தலையாகவும், தேவம்மேஷ்ட
 டர்கள் மமது மைகனாதவும், அமுத்திரங்கள் வயிருகவும், வாயு
 ப்ரணாணாவும் பலயாகவும் சந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. (13) மரம்
 அலும் கொடிதலும் உரோமந்தாமாதவும், மேகங்கள் தலை மயிர்களாக
 வும், மலையின் பரணை மரமுடைய அலும்புகளாகவும் நகர்வளாக
 வும், ராத்திரம் பகலும் இமைக்கொட்டலாகவும், ப்ரம்ஸாதேவன்
 ஆன் குதிரயாகவும், மனோ மமது வீர்யமாகவும் கிருமர்ப்படுகிறது.
 (14) ஆதிவற்ற ஸ்குபந்தரபுடைய தோ கிருஷ்ண! மனோ
 கிருத்தியினால் ப்ரதார்ப்படுத்தப்படுகின்றவரும் புருஷதப்த வாச்மரு
 மான மர்பிடத்தில் வெகு தீவர்களை ித்தனவும், பாலகர்களுடன்
 கடினவுபாஸ லோகங்கள் சந்திக்கப்பட்டனவாய் ஜலத்தில் ஸ்குக்ஷ
 மமான புழுங்கள் போலும், ஆந்திக்காயில் வெகு துட்பங்களான
 புழுங்கள் போலும் ஸஞ்சரிக்கின்றன. (15) ஆகவே கிளையாட்
 டிக்குலேவன்டி அந்த அந்த உபபந்தை தரிக்கின்றீரோ அந்த ரூபங்
 களால் உலகங்கள் போகப்பட்ட கோதங்கையுடையனவாய்க்
 கொண்டு ஸந்தோஷித்துடன் மமது பசர்வைப்பாடுகின்றன. (16)
 ப்ரதய ஸமுகதிதத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற காமாஸஞ்சம்மான மமக்கு
 நமஸ்காரம். மது மைதபன் இருவருக்கும் மிருத்புவும், ஹயகீர்வ
 குபிடிமான உமக்கு நமஸ்காரம். (17) மந்தரமலையைத் தாங்கின
 பெரிய கூம் (ஆமை) குபிதான உமக்கு நமஸ்காரம். பூமியைத்
 ஆக்குவதை கிளையாட்டாகக்கொண்ட வராலுமீர்த்தியான உமக்கு

ஶாரவிஹாராய நம: சூகரமூர்தயே ॥ ௧௮ ॥ நமஸ்தே ஸ்ரீநாதாய நம: ॥
 மயாபஹ । வாமநாய நமஸ்துப்யம் க்ரான்த்ரிபுலநாய ச ॥ ௧௯ ॥ நமோ ஶ்ருஞ்ஞா
 பதயே ஹ்ருஷ்ணவநச்சிதே । நமஸ்தே ர஘ுவர்யாய ராவணான்தகராய ச ॥ ௨௦ ॥
 நமஸ்தே வாஸுதேவாய நம: சக்ரபாணாய ச । ப்ரஹ்மஸாமிக்ஷாய சாத்வதாய நம: ॥ ௨௧ ॥
 நமோ வுக்ஷாய ஶுக்ஷாய தேவ்யதானவமோஹிநே । ஸ்லேக்ஷ்மாஸ்க்ஷஹ்ஸே
 நமஸ்தே கக்ஷிக்ஷாபிணே ॥ ௨௨ ॥ மஹவஞ்ஜிவலோகாஸ்யம் மோஹிதஸ்தத மாயயா ।
 அஹம் மமேத்யஸஹ்ராஹம் ஶ்ராமயந்தே கர்மவர்தமஸு ॥ ௨௩ ॥ அஹம் சாத்மாந்மஜாநாரதா-
 ராஹ்ஸ்வஜநாநிபு । ஶ்ரமாமி ஶ்வபக்ஷ்யேபு மூட: சத்யதிரியா விஶ்மோ ॥ ௨௪ ॥
 அநித்யானாத்மது:க்ஷேபு விபர்யயமதிஹ்ஹம் । ஶ்ருவாராமஸ்தமோவிஷ்ணோ ந ஜானே

நமஸ்காரம். (18) ஸாதா லோகங்களுக்குப் பயத்தைப் போக்கு
 கின்றவரே! ஆஸ்சரியம் வாய்ந்த லீம்ஹருபியான உமக்கு நமஸ்
 காரம். முஸ்வுலகம்மையும் காலிலுலளந்த வாமனருபியான உமக்கு
 நமஸ்காரம். (19) கொழுத்த கூத்திரிய வனத்தைவெட்டின ப்ரு
 குக்களின் பதி (பரசுராம) யான உமக்கு நமஸ்காரம். ராவண
 னுக்கு நாசத்தைச்செய்த ரகு ஸ்ரேஷ்டனான உமக்கு நமஸ்காரம்.
 (20) வாஸுதேவனான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸங்கர்ஷணரான
 உமக்கு நமஸ்காரம். ப்ரத்யும்னரும், அநிருத்தரும், ஸாதாக்களுக்கு
 குப்பதியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (21) தைத்யர், தானவர் இவர்
 களை மயங்கச்செய்யவேண்டி சுத்தரான புத்தராக அவதரித்த உமக்கு
 நமஸ்காரம். ம்லேச்ச (துருஷ்க) ப்ராயர்களான கூத்திரியர்களைக்
 கொல்லுகின்ற கற்கிருபியான உமக்கு நமஸ்காரம். (22) ஹே பக
 வன்! இந்த ஜீவ ஸமுஹமானது உமது மாயையினால் மோஹத்தை
 யடைந்ததாய்க்கொண்டு நான் என்றும் என்னுடையது என்றுமா
 கப் பொய்யானவெண்ணைக்கொண்டதாய் கர்மவழிகளில் சுழண்டு
 கொண்டிருக்கிறது. (23) ஹே விபோ! மூடனான நானும் ஸ்வப்
 பினத்துக்கொப்பான தேஹம், புத்திரன், வீடு, மனோயாள், பணம்,
 சொந்த ஜனம் இவற்றில் ஸத்ய புத்தியுடன் கூட மயங்கிக்கிடக்கின்
 றேன். (24) நானே அநித்யத்தில் நித்யபுத்தியுள்ளவனாயும், அநாத்ம
 பதார்த்தத்தில் ஆத்மபுத்தியுள்ளவனாயும், துக்கத்தில் சுகபுத்தியுள்
 ளவனாயும் கொண்டு இரட்டையான சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம்,

अथ एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

धीशुक उवाच—स्तुवतस्तस्य भगवान्दर्शयित्वा जले वपुः। भूयः
समाहरत्कुणो नटो नाट्यमिवात्मनः॥ १ ॥ सोऽपि चान्तर्हितं वीक्ष्य

உமக்கு நமஸ்காரம், (29) (1) எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆஸ்ரய
பூதமும், (2) வாஸுதேவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (3) ஷே
ஹிருஷிகேச ! உமக்கு நமஸ்காரம். ஷேற ப்ராபோ ! சாணுகதனை
என்னைக் காப்பிராக. (30) (எ-று)

இவ்வீதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் அக்ரூரஸ்துதி என்ற நாற்பதாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••X••—

நாற்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-ஹ) एकचत्वारिंशोऽध्यायः प्रविशन्पुरीम् ।

ततो वरानदात्तुष्टः सुदाम्नो वायकस्य च ॥ १ ॥

सशङ्कमक्रूरमनः प्रमोद्य स्वधामसन्दर्शनसत्कृपातः ।

स्वराजधानीं मथुरामपश्यदत्कृतानन्तमहोत्सवाख्याम् ॥

(க-ரை) பட்டினத்தில் பிரவேசித்தவராய் வண்ணனைக்கொன்
றூரென்றும், பிறகு ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராய் ஸுதாமன் என்ற
துணி நெய்பவனுக்கு வேண்டிய வரன்களைக்கொடுத்தார் என்றும்,
தனது லோகத்தைக்காண்பித்துக் கருணைபுரிகல் மூலம் சங்கை
கொண்ட அக்ரூரது மனத்தைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அலங்கரிக்கப்
பட்டதும், அனேகம் மஹோத்ஸவம் நிறைந்ததும், தனது ராஜதானி
யுமான மதுரா பட்டினத்தைக் கண்ணுற்றார் என்றும் இந்த நாற்பத்
தொன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது (எ-று)

(1) இதனால் அஹங்காராதிஷ்டாதாவான ஸங்கர்ஷண ஸ்வரூப
மும், (2) இதனால் சித்தாதிஷ்டாதாவான வாஸுதேவ ஸ்வரூபமும்,
(3) இதனால் புத்தி, மனது இவற்றிக்கு அதிஷ்டாதாக்களான ப்ரத்யும்
னன், அனிருத்தன் இவர்களின் ஸ்வரூபமும் குறிக்கப்படுவதாய் ஸ்ரீதீ
யத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

जलादुन्मथ्य सन्धुः। कृत्वा चावश्यकं सर्वं विस्मितो रथमागमत् ॥ २ ॥
 तमपृच्छदध्वरीकेशः किं ते दृष्टमिवाद्भुतम् । भूमौ वियति वा तोये तथा
 त्वां तद्व्यासमे ॥ ३ ॥ अकर उवाच—अद्भुतानीह यावन्ति भूमौ वियति
 वा जले । त्वयि विश्वात्मके तानि किं मेऽदृष्टं विपश्यतः ॥ ४ ॥ यत्राद्भु-
 तानि सर्वाणि भूमौ वियति वा जले । तं त्वानुपश्यतां ब्रह्म किं मे दृष्ट-
 मिहाद्भुतम् ॥ ५ ॥ इत्युक्त्वा चादयामास स्यन्दनं गान्दिनीसुतः । मधुरा-
 मनयद्रामं कृष्णं चैव विनात्यये ॥ ६ ॥ मार्गं ग्रामजना राजस्तत्रतत्रोपसं-
 गताः । वसन्तसुतो वीक्ष्य प्रीता दृष्टिं न चाऽऽदृष्टुः ॥ ७ ॥ तावद्भुजौकसस्तत्र

ஸ்ரீமதப் பாகவதம்—அந்த அக்ஞாநர் ஸ்துதித்துக்கொண்
 டிருக்கிறபொழுது பாகவான ஸ்ரீமருஷனான் நடன் தனது காட்
 டியபந்தத்தினால் தலத்தில் சரிந்தவரை காண்டித்துத் திருப்பவும்
 பறைத்தடுத்தபொழுது (1) அந்த அக்ஞாநரும் சரிந்த பறைத்ததைக்
 காண வேண்டி ஐந்ததிலின்று வெளியேறி அவஸ்யம் செய்ய
 வேண்டியவை யாவையுஞ்செய்தவிட்டு ஆஸ்ரயித்தவரைடைந்தவ
 ராம் தேரில் ஏறிப்போனார். (2) 'பூமியிலோ ஆகாசத்திலோ
 ஐந்திலோ உம்மை பார்த்தப்பட்ட ஆஸ்ரயமென்னை? அவ்வித
 மே உம்மை பார்த்துக் கொள்ளே' என அந்த அக்ஞாநரை ஹிருஷீ
 கோஷன பாகவான் கேட்டார். (3) அக்ஞாநர் சொல்லுவற்றார்—
 இப்பூமியிலோ ஆகாசத்திலோ ஐந்திலோ அப்புதங்கள் எவ்வள
 வுண்டோ அவையாவும் விஸ்வரூபமான உம்மிடத்திலேயே இருக்
 கின்றன. அந்த உம்மைப்பார்க்கின்ற என்னால் என்ன அப்புதந்
 தான் பார்த்தப்பட்டதாகவாகமட்டாது. (4) தேற பரம்ஹன் !
 அந்த உம்மிடத்தில் என்ன அப்புதவானுமிருக்கின்றனவோ அந்த
 உம்மைப்பார்க்கின்ற எனக்கு பூமியிலோ ஆகாசத்திலோ ஐந்திலோ
 என்ன எந்த ஆஸ்ரயித்தான் பார்க்கப்படவில்லை. (5) என்று
 சொல்லிவிட்டு காந்தியில் புத்திரமான அக்ஞாநர் தேரையோட்டத்
 தொடங்கி மாயப்பொழுதில் பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் மது
 ரையில் கொண்டுவந்த சேர்த்தார். (6) தேற ராஜன் ! வழியிலாங்
 காக்ஷ வந்த கடின க்ராம ஜனங்கள் வஸுதேவரின் புத்திராக்
 கைக் கண்டிப்பிதியையடைந்தவர்களாய் அவர்களிடமிருந்து கண்ணை

மந்நீமோபாயோ஽யத: | புரோபவநமாஸாஸ்ய ப்ரதீக்ஷந்தோ஽வதஸ்திரே || ௮ || தாம்ஸ-
மேத்யாஹ் பமவானகர் ஜகதீश्वர: | மூஹீத்வா பாणिநா பாணி ப்ரக்ஷித் ப்ரஸ்யஸிவ
|| ௯ || பவாந் ப்ரபிஷதாமத்ர சஹயான: புரீ மூஹம் | வயம் விஹாவமுத்யாஸ்ய ததோ
த்ரக்ஷயாமஹி புரிம் || ௧௦ || அக்ர உவாச - நாஹ் பவந்நவா ரதின: ப்ரவேக்ஷ்யம்புரா
ப்ரபோ | த்யக்துந் நாஹ்ஸி மாநாஸ்ய பக்தத் பக்தவஸ்சல || ௧௧ || அமகச்ச யாம
மேஹாந: சநாத்யாந் குப்தோக்ஷஜ | சஹயஜ: சமோபாலே: சுஹ்ரிஷ்ய சுஹ்ரதம் || ௧௨ ||
புனீஹி பாடரஜஸா மூஹாஸோ மூஹமேஷினாம் | யக்ஷோசிநாநுத்யந்தி பிதர:
சாஸ்ய: சூரா: || ௧௩ || அவநிஜயாஹ்நியுக்லமாஸோச்சலாக்யோ வலிமஹாந | மேஷய-
மநுல் லேபே மதி சீகாந்நிநாந் து யா || ௧௪ || அபஸ்தே஽஽ஹ்நவநேஜந்யக்ஷாஸ்திகாந்

யெடுத்தனரில்லை. (7) அவ்வளவுக்குள் கோகுலவாசிகளான நந்த
கோபர் முதலியோர் அப்பொழுது முன்னரே பட்டினத்துப் பூந்
தோட்டத்தையடைந்து அவர்களை எதிர்பார்த்து நின்றனர். (8)
ஐந்திஸ்வரனுை பகவான் அவர்மனையடைந்து வணங்கின அக்ரூர
ரைத் தனதுகையினால் கையில் சிடித்துக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டு
நீர் தேருடன்கூட முதலில் பட்டினத்திலுள்ள வீட்டையடைவீராக.
நாமோ இங்கு தங்கியிட்டுப் பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பிப் பட்டினத்
தைப் பார்க்கப்போகின்றோம் என்றார். (9-10)

அக்ரூரர் சொல்லுற்றார்—ஹே ப்ரபோ! நாத! ஹே பக்த
வத்ஸல! நான் தாங்களில்லாமல் மதுரையில் பிரவேசித்தமாட்டேன்.
உமது பக்தனான என்னைத் தள்ளிவிடத் தகுதியுடையவல்லீர். (11)
ஹே அதோகூக்ஷ! ஹே ஸஹிருத்தம! தமையனுடன் கூடவும்,
மிக்க ஸ்னேஹிதர்களான கோபாலர்களுடன் கூடவும் எங்கள் வீட்
டையடைந்து எங்களை நாதனுள்ளவர்களாகச் செம்வீராக. (12)
எந்தப் பாததூளியை அலப்பின தீர்த்தத்தினால் கிருஹஸ்தாஸ்ரம
களின் பிதிருக்களுள், அக்னிகளுடன் கூடின தேவர்களும் திருப்தி
யையடைகின்றனரோ அந்தப் பாததூளியினால் எங்களுடைய வீட்
டைப் பரிசுத்தமாக்குவீராக. (13) மஹானுஸ பஸிபானவர் இரு
சரணங்களையும் அலப்பிப் புண்யமான கீர்த்திக்கு அர்ஹனாகவான
துடன் ஒப்பற்ற கீர்வாரியத்தையும், ஏகாந்த பக்தர்களுக்குரிய கதி
யையும் அடைந்தார். (14) எந்தத் தீர்த்தங்களை ஸ்ரீமஹாதேவன்

शुचयोऽपुनः । शिखाधत्त याः शर्घः स्वयांताः सगरात्मजाः ॥ १५ ॥
देवदेव जगन्नाथ पुण्यश्रवणकीर्तन । यदुत्तमोत्तमश्लोक नारायणनमोऽस्तुते ॥

श्रीभगवानुवाच आपास्ये भवतां गेहमहमायंसमन्वितः । यदुचक-
ब्रुहं हत्वा विनरिष्ये सुहृत्त्रियम् ॥ १७ ॥ श्रीशुक उवाच—एवमुक्तां भग-
वता सोऽकरो विमना हव । पुरीं प्रविष्टः कंसाय कर्मोऽऽवेष्ट गृहं ययौ ॥ १८ ॥
अथापराहणे भगवान्कृष्णः सङ्कषणान्वितः । मथुरां प्राविशद्गोपैर्दिष्टभुः
परिवारितः ॥ १९ ॥ ददशं तां स्फाटिकतुङ्गगोपुरद्वारां बृहद्धमकपाटतोर-
णाम् । ताद्वारकांष्टां परिखादुरासदामुद्यानरम्योपवनोपशोभिताम् ॥ २० ॥

தன்மீனில் தரித்தாரோ, ஸபாபுத்திரர்களும் வயற்றால் ஸ்வர்க்கத்தை
யடைந்தனரோ மிக்கக் கத்தங்களான உமது சரணங்கடையலம்பின
அத்திர்த்தர்கள் முன்வுலகங்களையும் பரிசுத்தங்களாக்கின. (15)
ஹே தேவதேவ! ஹே ஜகன்னாத! ஹே புண்யஸ்ரவணகீர்த்தன!
ஹே யதுத்தம! ஹே உத்தமஸ்ஸோக! ஹே நாராயண! உமக்கு
கம்மகாரமிகுப்பட்டு. (16) ஸ்ரீபாகவான் சொல்லுற்றார்—மாதவ
னமுற்றத்துக்கு தீரோற்றமுடையெய்கின்ற கம்ஸனைக் கொன்றுவிட்டு
அண்ணலுடன் மதுரையனும் உம்முடைய விட்டுக்கு வருகிறேன்
என்றுநினைக்கலாம் உம் பரிசுத்தையும் தாம்போகிறேன். (17)
ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—இங்கிலும் பகவானுற்சொல்லப்பட்ட அக்
கூடா மனமொத்தவர்போலவாசி பட்டினத்தில் துழைந்து கம்ஸனி
டம் கட்டப்பெயற்றைத் தெரிவித்துவிட்டுத் தனது வீட்டையடைந்
தார். (18) சிறகு பாலானது கிருஷ்ணன் பலராமனுடன்கூட கோ
பால்களால் குழப்பப்பட்டவாய்க்கொண்டு பார்க்கவெண்ணங்கொண்
டவராய் மதுரையில் பிடிவேசேத்தார். (19) ஸ்பதிகத்தாலானவும்
உன்னதங்களுமான சோபுரங்களையும், வீட்டின் வாயிற்படிசனையு
முடையதும், பெரிதும் தங்கத்தால் கட்டப்பட்டனவுமான கதவு
தோரணம் இவற்றையுடையதும், தாம்பிரத்தினனும் பித்தனாயினு
ளும் கட்டப்பட்ட நெர்சளஞ்செய் குதிரைக்கொட்டகை முதலிய
வற்றையுடையதும், சுற்றிலுமுள்ள அகழ்களால் சுருவில் அடைய
முடியாததும், வெகுதூரத்திலுள்ள உத்யானங்களினாலும், அருகி
லுள்ள அழகிய பூத்தோட்டங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்,

சौवर्णशृङ्गाटकहस्यनिष्कुटः शंणीसभाभिर्भவैरुपस्कृताम् । चैदूर्यवज्राम
 लनीलविद्रुमैमुक्ताहरिश्चिबलभीषु वेदिषु ॥ २१ ॥ जुष्टु जालामुखरम्भ-
 कुट्टिमेष्वாधिष्पारावதவर्हिநாदिताम् । संसिकरध्यापणमार्गचत्वरं प्रकीण-
 माल्याङ्गुरलाजतण्डुलाम् ॥ २२ ॥ आपुण்குரமேர்வ்விவந்நனோசித்: ப்ரஸூனவீபா-
 வலிभि: சபலூவ: । சவூந்தரஸாகமுக்: சகேதுभि: சவல்குதஹாரஸூஹ்
 சபாஹிக்: ॥ २३ ॥ தாं சப்விஸு வஸுதேவந்நநௌ வுதௌ வயஸ்யேந்ரதேவவர್ಮநா ।

பொன்னிழைந்த நாச்சந்தாளினாலும், மாடி வீடுகளினாலும், வீட்
 டைச் சுற்றிலுமுள்ள தோட்டங்களினாலும், ஓரேமாதிரியான
 தெழில்களினால் ஐயிப்பவர்களின் ஸ்பைகளினாலும், மற்றுமுள்ள
 வீடுகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், வைடூர்யம், வஜ்ரசம், ஸ்படி-
 கம், நீலசத்தினம், பவழம் இவைகளினாலும், முத்து, மரகதப்பச்சை
 இவைகளினாலும் இழைக்கப்பட்ட வலிகளிலும், அந்த வலி
 களுக்குக் கீழிலுள்ள வேலைப்பாடான மரத்தூண்களிலும், ஜன்னல்
 களிலுள்ள ஓட்டைகளிலும், அங்கு அழகாக அமைக்கப்பட்ட
 இடங்களிலும் உள்ள மாடப்புற, பயில் இவற்றால் சந்திக்கப்பட்ட
 தும், ஜலந்தெனிக்கப்பட்ட ராஜவீதிகள், சடைத்தெருவுகள், மற்று
 முள்ள வழிகள், நாற்சந்துகள் இவற்றையுடையதும், இறைக்
 கப்பட்ட பூபாலை, முளை, பொறி, சோபனாகுடிதங்கள் இவற்றையுடைய
 தும், வாயிற்படியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள திண்ணைகளில் ஆரிசி
 களைப்போட்டு அதன்மேல் ஜலம் நிறைந்த குப்பங்களை வைத்து அக்
 குப்பங்களைச் சுற்றிலும் புஷ்பங்களினால் அலங்கரித்து குப்பங்க
 ளின் சுழுத்தில் பட்டுகளைக்கட்டி அவற்றின் வாயில் மாந்தளிர் முத
 லியவற்றை வைத்து அதையொட்டித் திபங்களை ஏற்றிவைத்து
 அவற்றினருகில் வாழைக்கொலைகளைக் கட்டிப் பாக்குக் கொலைகளை
 புழம் தொங்கவிட்டு கொடிமரங்கள் அமைத்து அவைகளில் தோர
 ணங்களும் அமைத்து அலங்கரிக்கப்பட்ட வாயிற்படியையுடைய
 வீடுகள் நிறைந்ததுமான மதுராபட்டினத்தைக் கண்டார். (20-23)

ஹே ந்ருப! ராஜவீதியினால் அப்படினத்தில் பிரவேசித்தவர்
 களும், தோழர்களால் சூழப்பட்டவர்களுமான வஸுதேவ புத்தி

* விட்டுக்கு முன் பக்கங்களில் வேலைப்பாடேன மரங்கள் கொண்டு
 கட்டப்பட்ட இடம் வலிகள் எனப்படும். இதைக் கொடுக்கை என்பர்.

ட்ரபுங் சமீயுஸ்வரிநா: பரிவியா ஹர்யாணி சைவாக்ஷுந்ஸுசுகா: || 23 ||
 காதிஹிப்யம்புநவந்மபுபா விஸ்மத்ய சீகம் யுமலேவதாபரா:। குதேகபந்-
 ஶ்ரவணகநூபா நாஹுத்யா திநியம் த்வராஶ் லோசனம் || 24 || அந்நத்ய
 பகாஸ்தத்பாஸ்ய ஸோஸிவா அப்யஜ்யமானா அகதாபமஜனா:। ஸ்வபத்ய உத்யாய
 நிதாய நி:ஸ்வந் ப்ரபாயயந்யோ:ஸம்மபாஹ மாतर: || 25 || மனாசி தாஸா-
 மரவிந்லோசன: ப்ரமல்தலீலாஹஸிதாஸலோகை:। அஹர மதஹிதேந்ருவிகமோ
 உதா ட்ரபுங் மூபு: யுதமநுருத்சேதஸஸ்த்

பங்காஸான பாய கிருஷ்ணாஸ்க்ஷம் பார்ப்பதற்குவேண்டி. ஆவல்
 கொண்ட பட்டிவத்து ஸ்திரீகள் வேகமாக ஓடிவந்தனர். சிலர்
 மாடியிலேமேறித் கொண்டனர். (24) சிலர் வஸ்திரம், ஆபரணம்
 இவற்றை மாற்றித் தரித்துக்கொண்டும், பற்றும் சிலர் இரண்டிடம்
 களில் தரித்தவேண்டிய கை, காதோல் முதலியவற்றை ஒன்றை
 மாற்றி ஒன்றைபட்டும் தரிக்கின்றவர்களாகவும், ஒரே ஓட்டையைத்
 காதிலணிந்துகொண்டும், ஒரே பாதஸாத்தை காலில் போட்டுத்
 கொண்டும், இரண்டாவது சன்னிில் மை திட்டாயல் ஒரே சண்
 னிில் பட்டும் மை திட்டிக் கொண்டும், சாப்பிடுகின்ற சிலர் அதை
 எரித்துவிட்டும், தோழியினால் எண்ணை தேய்த்துவிடப்படுகின்ற
 சிலர் அப்பத்தேய்த்து ஸ்னானஞ்செய்யாதவர்களாகவும், தூங்கும்
 சிலர் சத்தத்தைக்கேட்டு எழுந்தும், பால் கொடுக்கும் நாய்மார்கள்
 குழந்தையை விட்டுவிட்டும் ஸந்தோஷத்துடன் கூடிவந்தனாய்
 ஓடிவந்தனர். (25-26) மதங்கொண்ட சிறந்த யானைபோல நடப்
 பவரும் புண்டரீகாஷ்டநாமான பகவான் அழகிய லீலைகளினாலும்,
 மந்தஹாஸங்களினாலும், பார்வைகளினாலும், கக்ஷமீதேவியாஸை
 மயிக்கச்செய்கின்ற தனது புருமுத்தியினால் அவர்களின் கண்க
 ளுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தார்களென்று அவர்களின் மனஸ்
 ஸ்பாயகாக் சுவர்த்தார். (27) *ஹே அரிந்தம! அடிக்கடி கேள்விப்
 பட்டிருப்பதிலிருந்து அவரிடஞ்சென்ற மனத்தையுடையவர்களும்,
 தற்சபயம் அவரை நேரில் சண்டு அவரது பார்வை புன்கிரிப்பு

* அரிந்தம - காமத்தை ஐயித்தவனே! என்று அடைத்தத்தலிருந்து
 செஞ்சார மனத்தில் மூழ்கிவிட்டதே என்பது பெறப்பட்டது.....

தக்ஷணோத்ஸிமதஸுபோக்ஷணலக்ஷ்மானா:। ஆனந்தமூர்திமுபகுலா ட்ஷாந்மலக்ஷ்
 ட்யஸ்வக்ஷோ ஜஹுரந்நதமர்விதமாபிம ॥2௮॥ ப்ராஸாதிஷக்ஷாரூடா: ப்ரீத்யுக்ஷு
 முகாஸ்துஜா:। அப்யவப்ந்ஸௌமநஸ்யை: ப்ரமதா வலக்ஷைவௌ ॥ ௨9 ॥ வ்யக்ஷதௌ:
 சோதபாபௌ: க்ஷமந்நேரப்யுபாயநௌ:। தாவானஸ்து: ப்ரமுதிதாஸ்தந் தந் த்விஜாதய:
 ॥30॥ ஓசு: பௌரா அஹோ கோப்யஸ்தப: கிமந்நரமஹத்। யா சிதாவநுபத்யந்தி
 நரலோகமஹாஸ்வௌ ॥ 31 ॥

ரஜகம் கஷ்டிதாயான்த் ரஜ்காரம் மதாப்ரஜ:। ட்ஷ்டாயாஸ்த வாஸாஸி
 ப்ரோதாந்யத்யுதமானி ச ॥32॥ டேவாஸ்யோ: சமுநிதாந்யஜ்ஜ வாஸாஸி சாஹ்தோ:।

இவையாகிற அமுதத்தினாலேற்பட்ட நனைவினால் அடையப்பட்ட
 மரியாதையையுடையவர்களுமான அந்த ஸ்திரிகள் திறக்கப்பட்ட
 கண் வாயிலாக மனத்தில் ப்ராப்தமான ஆனந்த மூர்த்தியான ப்ரீ
 தியுஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்டு ரோமாஞ்சத்தையடைந்தவர்களாய்
 அவரையடையாததாலேற்பட்ட அதிகமான மனோ துக்கத்தைப்
 போர்க்கொண்டனர் (28) அந்த ஸ்திரிகள் மாத்யின் நுனியி
 லேறிக்கொண்டும், ப்ரீதியினால் மலர்ந்த முகாஸித்தத்தையுடைய
 வர்களாய்க் கொண்டு, பலராமனையும், கிருஷ்ணனையும் புஷ்ப
 ஸபூஹந்தனினால் மூடினர். (29) ஆங்காங்கு ஸந்தோஷத்தை
 யடைந்தவர்களான ப்ராப்தஹனார்தன் தயிரினாலும், அக்ஷதங்கலினு
 லும், ஜல பாத்திரங்களுடன் கூடின பூமாலையினாலும், சந்தனங்
 கலினாலும், உபவீதம் (பூஞ்சல்) பூமும் இவற்றினாலும், அந்த ராம
 கிருஷ்ணர்களைப் பூஜித்தனர். (30) மனிதவுலகுக்கு அதிகம் ஸந்
 தோஷத்தைத் தருகின்ற இவர்களை எவர்கள் அடிக்கடி பார்க்கின்ற
 நமோ அந்தக் கோபிகைகள் அதிகமாக என்ன தவஞ்செய்தனரோ
 ஆப்சரியமிது எனப்பட்டினத்து ஜனங்கள் சொல்லினர். (31)

வஸ்திரங்களுக்குச் சாயந்தோய்க்கின்றவனும், எதிரில் வரு
 கின்றவனுமான வண்ணனொருவனைக்கண்டு ப்ரீகிருஷ்ணன் வெருத்
 தவைகளும், மிக்க உத்தமங்களுமான வஸ்திரங்களை யாசித்தார் (32)
 ஹே அங்க! தரிக்கத் தகுதியுடையவர்களான எங்களுக்கு மிக்கப்
 பொருத்தமான வஸ்திரங்களைக்கொடுப்பாயாக. கொடுக்கும் உனக்கு
 மேலான ப்ரமேயஸ்ஸானது உண்டாகப்போகிறது. இதில் ஸந்

भविष्यति परं धियो दानुस्ते नात्र संशयः॥ ३३ ॥ स याचितो भगवता
परिपूर्णं सवतः। साक्षेपं क्वपितः प्राह भृत्यो राज्ञः सुदुर्मदः॥ ३४ ॥
इदृशायेव वासांसि नित्यं गिरिवनेचराः। परिधत्त किमुदृत्ता राजद्रव्या-
ण्यभीप्सथ ॥३५॥ याताशु बालिशा मैवं प्राथ्यं यदि जिजीविषा। वध्नन्ति
प्रन्ति लुम्पन्ति दमं राजकुलानि वै ॥ ३६ ॥ एवं विकृत्यमानस्य कुपितो
देवकीसुतः। रजकस्य कराग्रं शिरः काथादपातयत् ॥ ३७ ॥ तस्यानु-
जीविनः सर्वं वासःकांशाविसृज्य वै। दुद्रुवुः सर्वतो मार्गं वासांसि

தேவகியில்லை. (33) எல்லாவற்றிலும் சிறைவுபெற்றவரான பகவா
னும் பாசிக்கப்பட்டவனும், மிக்கக்கெட்ட மதங்கொண்டவனும்,
எல்லாண்டைய வேலைக்காரனுமான அந்த வன்னனான் கோபத்தை
யடைந்தவனாய் மறுத்தற்குறத் தொடங்கினான். (34) ஹே கொ
ழுப்பேயிலவர்களே! எப்பொழுதும் மலையிலும், காட்டிலும் ஸத்
சரிக்கின்றவர்களான நீங்கள் இதே பாதிரியான வஸ்திராம்பலையே
தான் கட்டுகின்றீர்கள் போலும். பறனுக்குரிய பொருள்களை
பாசிக்கின்றீர்களான்றோ. (35) ஹே மூட்களே! சிவ்விதம் ஒடி-
விடுங்கள். உயிருடனிருக்க கிருப்பாயாயின் இவ்விதம் தேட்காதிர்.
ராஜனைச் சேர்ந்தவர்கள் கொழுப்புள்ள மனிதனைக் கட்டுவர். அல்
லது அடிப்பர். அல்லது அவனது பொருள்களைப் பிடுக்கிக்கொண்டு
விடுவர். (36) வன்னான் இவ்விதம் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்
ளுங்கால் தேவகி புத்திரனான கிருஷ்ணன் கோபத்தையடைந்தவ
ராய் வாயின் அவிமிகுல் அவனது தலையை உடலினின்றும் கீழில்
தள்ளிவிட்டார். (37) அவனையண்டிப் பிழைக்கும் மற்றவர் யாவ
ரும் துணி மூட்டைகளைப் போட்டுவிட்டு நாலாவழியிலும் ஒட்டம்
பிடித்தனர். அசுபுதனான கிருஷ்ணன் (வேண்டிய) வஸ்திரங்களை

* ஒருவன் கட்டளை வஸ்திரத்தை மற்றவன் கட்டலாகாது என்ற
காந்திரமிருந்தபோதிலும் ஸ்ரீகோபாலன் கம்மனது வஸ்திரங்களை எடுத்துக்
கொண்டதின் கருத்து பின்வருமாறு—தனக்கென வஸ்திரமில்லாத
வன் வேறு வழியில்லாமல் எமயம் வரும்பொழுது பிறர் வஸ்திரத்தை
பெறுமணித்தொண்டி பாடுபடுவதை உலகில் காண்கிறோம். வேதாந்
தங்கள் பொதுவாய் சிறக்களை வஸ்திரங்களாகச் சொல்லுவது வழக்கம்.

जगृहेऽन्युतः॥ ३८ ॥ वसित्वात्मप्रिये वखे कृष्णः संकर्षणस्तथा । शेषा-
 ण्यादत्त गोपेभ्यो विसृज्य भुवि कानिचित् ॥ ३९ ॥ ततस्तु वायवः
 प्रीतभनयं विपमकल्पयत् । विनिवर्णं शैलेयैराकर्ष्यैरनुरूपतः॥ ४० ॥ नाना
 लक्षणवेगाभ्यां कृष्णरामौ विरेजतुः । स्वलंकृतौ बालगजौ पर्वणीय सिते-
 तरौ ॥ ४१ ॥ तस्य प्रसन्नो भगवान्नादात्सारूप्यमात्मनः । धियं च परमां
 लोके दलेश्वर्यं स्मृतीन्द्रियम् ॥ ४२ ॥ ततः सुदाम्नो भवनं मालाकारस्य
 जग्मतुः । तौ हृष्टा स समुत्थाय ननाम शिरसा भुवि ॥ ४३ ॥ तयोरासन
 मानीय पायं चाथार्हणादिभिः । पूजां सानुगयांश्चके स्रक्ताम्बूलानुलेपनैः
 ॥ ४४ ॥ प्राह नः सार्थकं जन्म पावितं च कुलं प्रभो । पितृदेवर्षयो मह्यं

எடுத்தக்கொண்டார். (38) கிருஷ்ணனும், அவ்விதமே பலராம
 னும் தமக்கு ட்ரியங்களான வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டும்,
 சிலவற்றைப் பூமியிலெறிந்தும், மீதமுள்ளவற்றைக் கோபாலர்களுக்
 கும கொடுத்தனர். (39) பிறகு நூல் நெய்யும் சேணியனொருவன்
 பரிதியுள்ளவனும் பலநிறமமைந்தனவும், வஸ்திர மயங்களுமான
 பூஷணங்களினால் அவ்விருவருக்கும் பொருத்தமானபடி அலங்காரத்
 தைச் செய்தான். (40) பல லக்ஷணமுள்ள வேஷங்களினால் அலங்
 கரிக்கப்பட்ட கிருஷ்ண ராமர்கள் திருவிழாக்காலத்தில் நன்கு
 அலங்கரிக்கப்பட்ட சரூப்பும் நொருப்புமான யானைகள் போல
 விளங்கினர். (41) பரஸன்னான பகவான் அந்தச் சேணியனுக்கு
 தனது ஸாரூப்யத்தையும், உலகில் மேலான ஸம்பத்தையும்,
 பலம், ஸிம்வரியம், ஸ்மிருதி, இந்திரியங்களின் ஸாமர்த்யம் இவற்றை
 யும் கொடுத்தார். (42) அங்கிருந்து மாலை கட்டுகின்றவனான ஸு
 தாமா என்பவனுடைய வீட்டையடைந்தனர். அவன் அவர்களைக்
 கண்டு வேகமாக எழுந்து பூமியில் விழுந்து தலையால் வணங்கினான்.
 (43) தோழர்சளுடன் கூடிய அவிருவருக்கும் ஆஸைத்தையும்,
 பாத்யத்தையும் கொடுத்தப்பிறகு பூஜாத்திரவ்யங்களினாலும், மாலை,
 தாம்பூலம், சந்தனம் இவற்றாலும் பூஜையைச்செய்தான். (44)

பகவான் தனக்கென வஸ்திரமாகிற சரீரமுண்மையில்லாவிட்டாலும்
 ஜீவனுக்குரிய வஸ்திரமாகிற சரீரத்தை எடுத்துப் பாடுபடுகிறார் என்பதை
 வினக்கவேண்டியே பகவான் இவ்விதம் செய்தாரென ஸம்பந்தாயமறிந்த
 பெரியார் கூறுகின்றனர்.

तुषा णागमनेन वाम ॥ ४५ ॥ भवन्तौ किल विश्वस्य जगतः कारणं
 परम् । अवतीर्णाविहाशेन क्षेमाय च भवाय च ॥ ४६ ॥ नहि वां विपमा
 हृदिः सुहृदोर्जगदात्मनोः । समयोः सर्वभूतेषु भजन्तं भजतोरपि ॥ ४७ ॥
 तावाहापयतं भृत्यं किमहं करवाणि वाम् । पुंसोऽत्यनुग्रहो होष भवद्भिर्य-
 पियुज्यते ॥ ४८ ॥ इत्यभिप्रैत्य राजेन्द्र सुदामा प्रीतमानसः । शस्तीः
 सुगन्धैः कुसुममाला विरचिता द्यौ ॥ ४९ ॥ ताभिः स्वलंकृतौ प्रीतौ
 कृष्णरामौ सहानुगौ । प्रणताय प्रणाय ददतुर्वरदौ वरान् ॥ ५० ॥ सांऽपि
 वयेऽवलां भक्तिं तस्मिन्नेवाखितात्मनि । तद्भक्तेषु च सौहार्दं भूतेषु च

ஹே ப்ரபோ! தங்களுடையவாஸினால் உங்களுடைய ஜன்மம்
 ஸபலமாயிற்று. குலமும் பரிசுத்தமாயிற்று. பிதிருக்கள், தேவர்
 கள், மஹருஷிகள் இவர்கள் என் விஷயத்தில் ஸந்தோஷத்தை
 யடைந்தவர்களாகவே ஆயினர் (45) எல்லா ஜகத்துக்கும் மேலான
 காரணமான நீங்கலோவெனில் இப்புவியில் அபயமளிக்கவேண்டி-
 யும், க்ஷேமத்தைத் தரவேண்டியும் அம்சத்துடன் அவதரித்தீர்
 கள். (46) ஜகத்துக்கு அந்தர்யாமியானவர்களும், ஸஹிருத்துக்
 களும், ஸர்வப்ராணிகளிடத்தும் ஸம்பாஸனவர்களும், பஜிப்பவனைப்
 பஜிப்பவர்களுமான உங்களுக்கு விஷமமான (வேண்டியவன் என்
 றும், வேண்டாதவன் என்றான) எண்ணமானது கிடையாது. (47)
 அந்த நீங்கள் வேலைக்காரனான என்னைக் கட்டினாயிடுவீர்களாக.
 உங்களுக்கு நான் எதைச் செய்யப்போகிறேன். உங்களால் ஏவப்
 படுவதென்பது யாதண்டோ இது புருஷனுக்கு மேலான அனுக
 ிரஹமாகவன்றோ ஆகின்றது. (48) ஹே ராஜேந்திர! ஸுதாமா
 வானவன் ப்ரீதமான மனஸ்ஸுள்ளவனாய் இவ்விதம் தெரிவித்து பக
 வன் மதத்தைத் தெரிந்தகொண்டு சிறந்தனவும், நறுமணமுள்ளனவு
 மான புஷ்பம்சுளினால் கட்டப்பட்ட மாலைகளைக்கொடுத்தான். (49)
 அந்த மாலைகளினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், தோழர்களு
 டன் கூடினவர்களும், வேண்டினவாளைத் தருகின்றவர்களுமான
 ராம கிருஷ்ணர்கள் வணங்கினவனும் ப்ரபன்னனுமான ஸுதாமா
 வுக்கு வேண்டிய வர்களைக்கொடுத்தனர். (50) அவனும் அகிலத்
 துக்கும் ஆத்மாவான அவரிடத்திலேயே அசையாத பத்தியையும்,

दयां पराम् ॥ ५१ ॥ इति तस्मै वरं दत्त्वा श्रियं चान्वययधिनीम् । वलमायु
यशः कान्तिं निर्जगाम सहायजः ॥ ५२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वाधे पुरप्रवेशो नाम
एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥

அவருடைய பத்தாரசனிடத்தில் ஸ்னேஹத்தையும் பிராணிகளிடத்
தில் மேலான தையையையும் வானாகக் கேட்டுக்கொண்டான். (51)
இவ்விதம் அவனுக்கு வரனையும், அவனது வம்சத்தில் விருத்தி
யடைந்துவருகின்ற ஐஸ்வரியத்தையும், சரீரபலம், ஆயுள், யசஸ்,
சீர்த்தி, காந்தி இவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு தமையனுன பலராம
னுடன் கூட வெளிக்கிளப்பினார். (52) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் பட்டினப்பிரவேசம் என்ற நாற்பத்தொன்றுவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) स्वैरं वरमधुपुरं रजकं निकृष्य

कृष्णः प्रदाय च वरानथ वायकाय ।

मालाकृतं समनुकंय चकार कुञ्जा-

मृज्वां धनुश्च सहस्रोन्नयन्य वभूव ॥ १ ॥

द्विचत्वारिंशके कुञ्जोन्नयनं धनुषां भिदा ।

वधस्तद्रक्षिणां कंसारिणं रङ्गोत्सवादि च ॥ २ ॥

(க-ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மதுராபட்டினத்தில் தனதிஷ்டப்படி
ஸஞ்சரிக்கின்றவராய் வண்ணனைக்கொண்டு நூல் நெய்பவனுக்கும்
வரன்களைக்கொடுத்து, மாலை கட்டுபவனையும் நன்கு அணுக்கிரஹித்
தார் எனவுபதேசித்து பிறகு கூனியை ஒழுங்காக்கி விரைவாக வில்
லையும் வளைத்தார் என்றும், கூனியை நியிர்த்த பின்னர் வில்லை
முறித்தாரென்றும், வில்லைக் காப்பவர்களைக் கொன்றாரென்றும், கம்
ஸனுக்கு அரிஷ்டம் (அசுரக்குறிகள்) தோன்றிற்றென்றும், ரத்தன

अथ द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथ वज्रप्राज्ञपद्मेन माधवः खियं गृहीताङ्गविलेप-
भाजनाम् । विलोप्य कुब्जां युवतीं घनानां परच्छ यान्तीं प्रहसन्नसप्रदः
॥ १ ॥ का त्वं वरोधंतुहानुलेपनं कस्याङ्गनं वा कथयस्व साधु नः ।
देहावयोरङ्गविलेपमुत्तमं श्रयस्ततस्ते न चिराद्भविष्यति ॥ २ ॥ सैरन्ध्रगु-
वाच—दास्यस्यहं सुन्दर कंससंमता निवक्रनामा हानुलेपकर्मणि । मङ्गा-
यितं भोजपतेरतिप्रियं विना युवां कोऽन्यतमस्तदहंति । ३ ॥ रूपपेशल-
माधुर्यहसितालापवीक्षितः । धर्षितामा ददौ सान्द्रमुभयोरनुलेपनम् ॥ ४ ॥

சாலையில் செய்த சந்தோஷமுமாயின காரியங்களும் இந்த நாய்பந்தி
ரண்டாவது அத்தியாயத்திலுமுதிருக்கப்படுகின்றன. (1-2)(௭-௮)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதற்கு—பிறகு ஸந்தந்தைத் தருவாரான
மாதவன் சாத விதிகிலுள் செல்லுகின்றவாய் கையிலெடுத்தப்பட்ட
சந்தனபந்திராத்தையுடையவளும், கனிவும் அழிவும் யுவதியும்,
அழகிய முகுளன்னவளும், நடந்து செல்லுகின்றவளுமாய் ஸ்திரீ
யைப் பார்த்துத் திரித்துக்கொண்டு போய்தொடங்கினாள். (1)
நேம அழகிய துடையுள்ளவனே ! நேம அப்பனே ! நீ யார்? இந்
தன் சந்தனம் பாருக்கு? எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லுவா
யாக. சிறந்த இத்தன் சந்தனத்தை எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக.
அதலின்றும் சனக்கு கன்மை வெகு பிரசித்திலுண்டாய்போ
கின்றது. (2) ஸைவந்திரி சொல்லுவதற்கு—நேம ஸந்தந்தா ! நான்
சந்தனம் சேர்க்கும் விஷயத்தன் கன்மைக்குப் பிறந்தவளாய் சுந்தரி
வர்க்கா என்ற பெயரையுடையவளுமாய் தாலியாயினேன். பேரஜாஜ
னான கன்ஸனுக்கு மிக்கப்பிரியமான என்னுள் கட்டப்பட்ட அந்தன்
சந்தனத்தை உயர்விலுவரையும் தவிர்த்து வேறு எவன் அடையத்
தகுந்தவனாவான். (3) 31:1 அழகினாலும், சுருமரத்தன்மையினாலும்,
மலிகத்தன்மையினாலும், சிரிப்பினாலும், வாய்த்தையினாலும், பார்
வையினாலும் மயக்கப்பட்ட சித்தமுடையவளான அவள் குழம்பான
சந்தனத்தை உய்விருவருக்கும் கொடுத்தாள். (4) பிறகு அவ்விரு

+ எழுத்து, மாஃபு. இஃபு இம்மூன்றிடங்களிலும் கொணல் வாய்ந்
திருப்பதபத்தி இவற்றுக்கு நிவர்த்தா எனக் காணப்பெயர்ப்பட்டது.

ततस्तावङ्गरागेण स्वघणंतरशोभिना । संप्राप्तपरभागेन शशुभातेऽनुरा-
 तौ ॥ ५ ॥ प्रसन्नो भगवान्कुब्जां विवक्षां रुचिराननाम् । कर्त्वा कर्तुं
 मनश्चक्रं दर्शयन्दर्शने फलम् ॥ ६ ॥ पञ्चवामाक्रम्य प्रपदे ह्यङ्गुल्युत्तान-
 पाणिना । प्रगृह्य चुबुकेऽध्यात्ममुदनीनमदच्युतः ॥ ७ ॥ सा तदञ्जुसमा-
 नाङ्गी बृहच्छृणिपयोधरा । मुकुन्दस्पर्शनात्सद्यो बभूव प्रमदोत्तमा ॥ ८ ॥
 ततो रूपगुणौदार्यसंपन्ना प्राह वेशवम् । उत्तरीयान्तमाकृष्य स्मयन्ती
 जातहृच्छया । ९ ॥ णहि वीर गृहं यामो न त्वां त्यक्तुमिहांत्सहे । त्वयो-
 न्मथितचित्तायाः प्रसादं पुरुषर्षभ ॥ १० ॥ एवं स्त्रिया याच्यमानः कृष्णो
 रामस्य पश्यतः । मुखं वीक्ष्यानुमानांच प्रहसंस्तामुवाच ह ॥ ११ ॥

வரும் தமது நிறத்துக்கு மாறான நிறத்தினால் விளங்குகின்றதாம்,
 உந்திச்சுரு மேலுள்ளவிடத்தையடைந்ததுமான சந்தனத்தினால் பூசப்
 பட்டவர்களாய் மிக்க விளங்கினர். (5) தனது தரிசனத்திலுள்ள
 பலனைக் காண்பிக்கவேண்ணங்கொண்டவரும், ப்ரஸன்னருமான
 பசுவான் அழகிய முகமுள்ளவனும், மூன்றிடங்களில் வகையையுமான
 கூனியை ஏழுங்காவனவளாகச் செய்யவேண்டி மனங்கொண்டார். (6)
 ஆய்முதுன பசுவான் தனது கால்களினால் அவளுடைய கால் நுனி
 களை மீதித் தூங்கொண்டு பேல் தூக்கப்பட்ட இரண்டு விரல்களா
 யுடைய சையினால் மேலாய்க்கட்டையில் பிடித்தாங்கொண்டு தே
 றுக்கை ஒழுங்காகத் தூக்கினார். (7) அவள் அப்பொழுதே கோண
 லற்றதும், வரானபாவானதுமான ஆங்கத்தையுடையவளாதவும்,
 பெரிய பிந்தட்டு ஸ்தனம் இவற்றையுடையவளாதவுமாக உடனேயே
 சிறந்த ஸ்திரியாக ஆகவிட்டாள். (8) பிறகு மூபம், குணம், ஓள
 தாய்ப் இவற்றுடன் கூடினவளாயும், மனத்தில் காமனையையுடை
 யவளையுமாகச் சிரித்துச்சொண்டு பேல் வந்திரத்தின் நுனியைக்
 கையாலிழுத்துக் கொண்டு கிருஷ்ணனைச் சொல்லத்தொடங்கி
 னாள். (9) ஹே வீர! ஹே புருஷர்ஷப! இங்கு வர, விட்டையடை
 வோம். இங்கு உன்னை விட்டுவிட மனமில்லாதவளாக இருக்கின்
 றேன். உன்னால் கலக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளான என் விஷயத்
 தில் சயை செய்வாயாக. (10) பலராமன பார்த்துக்கொண்டிருக்
 கும்பொழுதே இவ்விதம் ஸ்திரீயினால் யாசிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்

एष्यामि ते गृहं सुभ्रुः पुंसामाधिविकर्शनम्। साधिताथोऽगृहाणां नः
पान्थानां त्वं परायणम् ॥ १२ ॥ विस्तृत्य माध्या वाण्या तां वज्रमार्गे
वणिष्यथः। नानापायनताम्वृत्स्नग्मन्थैः साग्रजोऽर्चितः ॥ १३ ॥ तद्दर्शन-
स्मरक्षोभादात्मानं नाविद्विष्यथः। विस्वस्तवासः कवरवलयालेख्यमूर्तयः ॥

ततः पौरान्पृच्छमानो धनुषः स्थानमच्युतः। तस्मिन्प्रविष्टो दृश्ये
धनुरेन्द्रमवाहृतम् ॥ १५ ॥ पुनर्विन्दुमिगुप्तमर्चितं परमर्द्धिमतम्। वार्यमाणो
नृभिः कृष्णः प्रसह्य धनुराददे ॥ १६ ॥ करेण वामेन सलीलमुद्धृतं सज्यं
च कृत्वा निमिरेण पश्यताम्। नृणां विहृष्य प्रवभञ्ज मध्यतो यथेश्वरदण्डं

ணைத் தோழர்களின் முகத்தையும். பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு அவ-
ளைச் சொல்லாததொடக்கிலார். (11) ஹே அழகிய புருவமுள்ள
வனே! செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டு புரு-
ஷர்களின் மனப்பிடைக்குச் சாந்தியைத்தருகின்ற உனது விட்டைப்
பின்னர் அடையப்போகின்றேன். பற்றியற்றி எப்பொழுதும் வழி-
படந்து செல்லுவவர்க்கு நீ பேலான ஆஸ்ரயமன்றோ? (12) (இவ்-
விதம்) இனிமையான வார்த்தையினால், அவளை விட்டுவிட்டு வழியில்
தமையனுடன் செல்லுகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலவித காணிக்கைகள்,
தம்பூலங்கள், பூமலைகள், சந்தனங்கள் இவற்றையுடையவர்களான
வியாபாரிகளினால் பூஜிக்கப்பட்டார். (13)

மதுரையிலுள்ள ஸ்திரீகள் அவரது தரிசனத்தினாலுண்டான
மன்மதனது பாசையால் நழுவின வஸ்திரம் கூந்தல் வீளையல் இவற்-
றையுடையவர்களையும், எழுதப்பட்ட பொம்மைகளையுமாகி தங்-
களது தேஹத்தை வியாபரித்தாரில்லை. (14) பிறகு அச்சுதன் பட்-
டினந்து ஐனம்சரிடம் வில்லிருக்குமிடத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு
அங்கு பரவெகித்தவராய் இந்திரனுடையதுபோல மிக்கவாஸ்சரிய
கரமான வில்லைக்கண்னுற்றார். (15) வெகுபுருஷர்களால் ரக்ஷிக்
கப்பட்டதும், வில்லுபுரந்த பூஷணம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்
பட்டதும், பூஜிக்கப்பட்டதமான வில்லை ரக்ஷிக மனிதர்களால்
தடுக்கப்படினவகூட அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
சையிலெடுத்துக்கொண்டார். (16) உருக்ரமனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
இடதுசையினால் வில்லையாட்டாக எடுக்கப்பட்ட வில்லை காணுடன்

மடகயூருக்ம:॥ १७ ॥ धनुषो भज्यमानस्य शब्दः खं रोदसी विशः।
 पूरयामास यं धृत्वा कंसखासमुपागमत् ॥ १८ ॥ तद्रक्षिणः सानुचराः
 कुपिता आततायिनः। ग्रहीतुकामा आचघ्नुर्गुणातां वध्यतामिति ॥ १९ ॥
 अथ तान्दुरभिप्रायान्विलोप्य वलकेशवौ। क्रुद्धौ धन्वन आदाय शकले
 तांश्च जघ्नतुः ॥ २० ॥ वलं च कंसप्रहितं हत्वा शालामुखात्ततः। निष्क्रम्य
 चेरतुर्ह्रौ निरीक्ष्य पुरसंपदः ॥ २१ ॥ तयोस्तदद्भुतं वीर्यं निशाभ्य पुरवा-
 सिनः। तेजःप्रागल्भ्यं रूपं च मेनिरे विबुधोत्तमौ। २२ ॥ तयोर्विचरतोः
 स्वैरमादित्योऽस्तमुपेयिवान्। कृष्णगामौ वृत्तौ गोपैः पुराच्छकटमी-

கூடினதாகச் செய்து ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே
 வெகு விரைவாக இழுத்து மதங்கொண்ட யானையானது கருப்பங்
 கழியைப்போல நடுவில் முறித்துவிட்டார் (17) முறிக்கப்படுகின்ற
 வில்லின் சப்தமானது ஆகாசத்தையும், பூலோக அந்தரிக்கூட லோகங்
 களையும், திக்குகளையும், பூர்ணமாகப் பரவி நின்றது. இந்த சப்
 தத்தைக் கேட்டுக் கம்ஸன் பயத்தையடைந்தான். (18) அந்தவில்லை
 ரக்ஷிப்பவர்கள் கோபங்கொண்டவர்களாகவும், வேலைக்காரர்களு
 டன் கூடினவர்களாகவும் வதஞ்செய்யவிரும்பாங் கொண்டவர்களாக
 வுமாகி “பிடியுங்கள் கொல்லுங்கள்” எனச் சொல்லிக்கொண்டு
 கிருஷ்ணனைப் பிடிக்கவெண்ணாங்கொண்டவர்களாய் நாலாபக்கத்தி
 லும் சூழ்ந்து கொண்டனர். (19) பிறகு பலராமனும் கிருஷ்ண
 னும் கோபத்தையடைந்தவர்களாய் அவர்கள் கெட்ட எண்ணங்
 கொண்டவர்களாக இருப்பதை யறிந்து ஒடிந்தவில்லின் துணுக்கு
 களினால் அவர்களை அடித்தனர். (20) பிறகு கம்ஸனால் அனுப்பப்
 பட்ட ஸைன்னியத்தையும் கொன்றுவிட்டு பிறகு அந்த வில்லறையி
 லிருந்து வெளிக்கிளம்பி பட்டினத்தின் அழகுக்களைப் பார்த்துக்
 கொண்டு ஸந்தோஷிதவர்களாய் ஸஞ்சரித்தனர். (21) அவர்
 களின் அந்த அதிபுதமான வீரயத்தையும் ப்ரபாவத்தையும், தைரி
 யத்தையும், ரூபத்தையும் கண்ணூற்று பட்டினத்திலவலிக்கும்
 ஜனங்கள் அவர்களைத் தேவஸ்ரீஷ்டர்களாக எண்ணினர். (22)
 அவ்விருவரும் தபதிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்குங்கால் சூரியன் அந்த
 மனத்தை யடைந்தான். கிருஷ்ணனும் பலராமனும் கோபாலர்

யது: || 23 || गोप्यो मुकुन्दविगमे विरहातुरा या आशामताऽशिव कृता
मधुपुत्रभूवन् । संपश्यतां पुरुषभूषणमात्रदृष्टीं हित्वेतरान् भजतश्चकमे-
ऽयनं धीः || 24 || अवनिकाङ्क्षियुगलौ भुक्त्वा क्षीरोपमेननम् । उपतुस्तां
मुखं राधिं प्राप्या कंगविकीर्णिवम् || 25 ||

கம்ஸஸ்து ஧நுயோ மகர் ரக்ஷணா சுவலக்ய ந | தயே நிஷம்ய கோவிந்-
ராமவிகிரிதத் பரம் || 23 || வீர்ப்ரஜாமரோ மிதா டுர்நிமித்தாநி டுர்மதி : |
வஹ்யவத்ரோமயதா மந்யாஹ்வகராநி ந || 24 || அவ்ஸந் சுவதிரஸ : ப்ரதி-
ஸுபே ச சமயபி | அமரயபி ஹிதீயே ச ஹ்ரேஹ்யம் ஆயோதியா நயா || 25 ||

கனாத் குழப்பம் டவர்க்காய்த் கொண்டு பட்டினத்திலிருந்து தாம்
ரன் தங்கை இடத்துக்கு வந்துகொந்தனர். (2) முகுந்தனை விட்
கிப் பிரியுங்கால் விரைந்தால் பீடிப்பட்டபட்ட கோபினைகள் வந்த
பார்த்தனைமீதம் செய்வனபோ தன்னைய் பற்றிவின்ற பரம்பரைதி
தேவர்க்குத்தங்கடப் பொறுப்பிருந்தது ஸ்ரீதேவியானைக் கவசமு
ஆய்ப்பயத்தைப்போ ஆவசப்பட்டபோ அதற் புறவு பூஷணனு
டைய சரீரேபலையையுப்பற்றித் துணர்வனின் விஷயத்தில் அந்த
பார்த்தனைன் பதாபுரியில் வந்தியாந்நயாபோ ஆயின. (21)
அன்பப்பட்ட இராமர்க்குமமுன் மனர்ப்பாய் பாண்டன்ரன்க
அன்வத்தைப் பார்ப்பிட்டுவிட்டு சங்கனான் செய்வகிருப்பப்பட்டதை
யறிந்துவிடவாங்கி அந்த இராமமுமுதம் சுபராக வசித்துவந்தனர்.

பெட்ட புத்திரன் எனவனோலெனில் கோவிர்த்தன் பலராமன்
இவர்ப்பின் பிள்ளைம் விளையாட்டான தனர்ப்பங்கத்தையும், ரக்தகங்க
லகையாவாய், பொந்தனைன்யத்தினுடையவுய், வதத்தையுய் கேட்டு
கிண்டலாய் தூக்கம் வராதனாய் ஐயபிரததினாய், விவர்ப்பினத்தினு
யாக இன்னடித்தினாய் யமனாத்தத் தூதனாயித்ததைச் செய்கின்ற
வெகு அகபத்திரியைக்கண்டான். (27) அனையாவன—ஐயம் முத
லியவற்றின் தனது பிரதீபிப்பாய் காண்ப்படினாங்கடத துதலைய
பட்டு அங்கு காணுமையும், அதபோல இன்னடையது இல்லாவிடி
னாங்கட தன்னை வகனின்னான் மறைக்கும்பொழுது சந்திரன்
முதலியவற்றின் இட்டடையக்கானுதலும், தனதுபிரதீபிப்பத்தில்
இட்டடையிருப்பதாகச் காணுதலும், இருகாதகனையும் வகனினால்

வித்ரபுரீதிநிஷ்டாயாயா¹ பிராணாஸாநுபந்நி²: | சுவர்ணபுரீதிநிஷ்டே³பு⁴ சுவரவானாம-
 தர்சனம் || 29 || சுவர⁵ ப்ரணபரிபு⁶க்ஷ: சுவரயான⁷ விபா⁸தனம் | யாயா⁹ஜல¹⁰தமா-
 ல்யேகஸ்தே¹¹லா¹²ப்யக்தோ¹³ டி¹⁴க¹⁵ஸ்வர: || 30 || அ¹⁶ந்யா¹⁷நி¹⁸ சே¹⁹த்ய²⁰மூ²¹தா²²நி²³ சுவர²⁴ஜா²⁵கரி-
 தா²⁶நி²⁷ ச | ப²⁸த்ய²⁹ம³⁰ர³¹ண³²ச³³ந்ர³⁴ஸ்தோ³⁵ நி³⁶த்ரா³⁷ லே³⁸பே³⁹ ந⁴⁰ சி⁴¹ந்த⁴²யா || 31 || வ்யு⁴³பா⁴⁴யா⁴⁵
 நி⁴⁶சி⁴⁷ கார்⁴⁸வ்ய⁴⁹ சூ⁵⁰ர்ய⁵¹ சா⁵²ந்ர⁵³: ச⁵⁴ம⁵⁵ு⁵⁶தி⁵⁷தே | கார⁵⁸யா⁵⁹மா⁶⁰ச⁶¹ வ⁶²ை⁶³ க⁶⁴ஸ்தோ⁶⁵ ம⁶⁶ல⁶⁷க⁶⁸ரீ⁶⁹டா-
 ம⁷⁰ஹோ⁷¹ஸ்வ⁷²ம் || 32 || அ⁷³ந⁷⁴சூ⁷⁵: ப⁷⁶ு⁷⁷ர⁷⁸யா⁷⁹ ர⁸⁰க்ஷ⁸¹ தூ⁸²ர்ய⁸³பே⁸⁴ர்ய⁸⁵த⁸⁶ ஜ⁸⁷ந்ரி⁸⁸ரே | ம⁸⁹ஜ⁹⁰வா⁹¹ல⁹²கூ⁹³தா:
 க⁹⁴ரி⁹⁵பி⁹⁶: ப⁹⁷தா⁹⁸கா⁹⁹சே¹⁰⁰ல¹⁰¹தார்¹⁰²ணீ:¹⁰³ || 33 || தை¹⁰⁴பு¹⁰⁵ பௌ¹⁰⁶ரா¹⁰⁷ ஜா¹⁰⁸ந¹⁰⁹ப¹¹⁰தா¹¹¹ வ¹¹²ர¹¹³க்ஷ¹¹⁴ப¹¹⁵பு¹¹⁶ரோ¹¹⁷ம¹¹⁸மா:¹¹⁹
 ய¹²⁰தோ¹²¹ப¹²²ஜோ¹²³ப¹²⁴ வி¹²⁵வி¹²⁶சூ¹²⁷ ரா¹²⁸ஜா¹²⁹ந¹³⁰த¹³¹ க¹³²தா¹³³ஸ¹³⁴நா:¹³⁵ || 34 || க¹³⁶ஸ்த¹³⁷: ப¹³⁸ரி¹³⁹வ¹⁴⁰தோ¹⁴¹ஸ்தோ¹⁴²ம¹⁴³த்யே

பொத்துங்கால் உள்ளில்கேட் கப்படும் ப்ராணகோஷரூபமான சப்தத்
 தைக் கேளாமையும், மரங்களில் தங்கிறத்தின் தோற்றமும், பொடி-
 களிலோ,சேறுகளிலோ தனது அடியைக்காணுமையும், ஸ்வப்பினத்
 தில் பிணத்தைத்தழுவுதலும், சமூகைத்தேறிச்செல்லுதலும், விஷத்
 தைச் சாப்பிடுதலும், செம்பரத்தைப் பூமாலையையணிந்துகொண்
 டும் எண்ணை தேய்த்துக்கொண்டும் இடையில் வஸ்திரமில்லாமலும்
 தனித்தும் செல்லுதல் என்பது யாதுண்டோ இதுவும் மற்றும்
 இவைபோன்று ஸ்வப்பின ஜாகிரிதங்களிலுண்டானவைகளுமான
 துர்நிமித்தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மரணத்தினின்றும் பயத்தை
 யடைந்தவனாய் கவலையினால் தூக்கத்தையடைந்தானில்லை. (28-31)
 ஹே கௌரவ்ய! பொழுதுவிடிந்து ஸூரியனும் ஜலத்தினின்றும்
 வெளிவந்ததும் கம்ஸன் மல்லர்கள் வீளைபாடுதல் என்ற மஹோத்தஸ
 வத்தை நடத்த ஏற்பாடுசெய்தான். (32) வேடிக்காரர்கள் நர்த
 தனகாலையை அலங்கரித்தனர். தூர்யம் என்றும், பேரி என்றுமான
 வாத்யங்கள் வாசிக்கப்பட்டன. மஞ்சங்களும், பூமாலையினாலும்,
 கொடிமரங்களினாலும், வஸ்திரங்களினாலும், தோரணங்களினாலும்
 அலங்கரிக்கப்பட்டன. (33) அந்த மஞ்சங்களில் ப்ராமஹணர்
 க்ஷத்திரியர் இவர்களை முன்னிட்டவர்களான பட்டினத்து ஜனங்
 களும், தேசத்திய ஜனங்களும், மற்றமுள்ள அரசர்களும் செய்து
 கொள்ளப்பட்ட ஆஸனத்தையுடையவர்களாய் உட்கார்ந்தனர். (34)

* வேடிக்கை பார்க்கும் ஜனங்கள் உட்காரும் காலரிகள் மஞ்சங்க
 கொண்டபடும்.

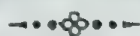
ராக்மஜ்ஜ உபாவிசந் । மஹேஸ்வரமத்யஸ்யோ ஹுத்யேன வித்யயதா ॥ 35 ॥
 வாஹமானேபு ந்யேபு மஹதாலோச்சநேபு ச । மஹா: ச்வலேகதா டதா: சோபா-
 யா: சமாஸத ॥ 36 ॥ சாணூரோ முஷிக: கூட: சலஸ்தோசல எவ ச । த
 அஸேதுரூபஸ்தானம் வஸ்துவாஸப்ரஹ்மிதா: ॥ 37 ॥ நந்நுமோபாத்யோ கோபா மோஜராஜ
 சமாஸுதா: । நிவேதிதோபாயநாஸ்தே ஈகஸ்மிந்மஜ்ஜ அவிசந் ॥ 38 ॥

இதி ஸ்ரீமத்ராமயதே மஹாபுராணே டசமஸ்கந்நே பூர்வாதி குஜ்ஜாஸ்வரூபதானம்
 மஹரூபவரணம் நாம டிவ்வத்வாரிசோ:55: ॥ 42 ॥

திற்றாசாஸிஸின் நலிவிசெருப்பவனும், மந்திரிபனாஸ் குழப்பமட்டவனும்
 மான வர்ஸன் கலேசையாஸை நின்ற மலன்ஸ டன் கூட ராஜாஸ்
 சத்தினுட் தாந்தான். (35) மல்லர்களின் தாவத்வானிவாத் தாமக்கு
 கோபாவனைய தூர்வமென்ற வாத்தான் வாகித் தம்படுங்கால் நன்கு
 அலம்பிக்கப்பட்டவர்களும்கொழுங்குபுறினவர்களுமான மல்லர்கள்
 தமது மல்லாகிரிபங்களுடன் கூட அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். (36)
 ராஜாசன், முஷ்டிதன், கூடன், சலன், கோபலன் ஆகிய அவர்க
 ளும், அபாசா வாத் தியம்பவிலுல் எங்கேதவாங்கித்தரப்பட்டவர்க
 ளாகிக்கொண்டு மல்லங்கத்தை வந்தடைந்தனர். (37) கோஜராஜ
 ளுல் அழைக்கப்பட்ட அத்தகோபர் முஷ்டிய அத்தக் கோபாலர்கள்
 தாம் கொண்டு வந்த அணிக்கைகளைத் தெரிவித்தவர்களாய் ஒரே
 மல்கத்தினுட் வார்த்தனர். (38) (௪-௫)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
 பூர்வார்த்தத்தில் கூனிக்கு நல்லருபம் கொடுத்தல், மல்லர்களின்
 ரங்கத்தை வர்ணித்தல் என்ற நூற்பத்திரண்டாவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணியம்.

செபாஸோ மபுரா டினாதிவிகமே தந்நாந்தரஹிவ்யம-

நாராமே விஹிதாஸந: சலிஜந்ந்யாத: புரிமீஸிதும்து ।

பாபோ ராஜபத்யம் சிரஹுதிதூதவ்யாலோககோதூல-

லிபுஸோததரணயபுணியிளலேராகுப்யமாஸோ நு கிம்து ॥ 39 ॥

(ப-ரை) மதுராமு=மதுரா பட்டினத்தை சंप्राप्त: =அடைந்தவரும, தந்=அந்த மதுரையில் அந்ரஸிம்நு=பட்டினத்துக்கு வெளியிலுள்ள அராமு=தெய்வத்தில் வசநு=வாஸித்தவரும், விஹிதாஸன: =செய்யப்பட்ட போதுனத்தையுடையவரும், திநாஸிவிமே=பகலின் பாதி பகல் சென்றபிறகு புரிமு=பட்டினத்தை இஸ்திமு=பார்ப்பதற்காக சஸிஜநை: =தேயு கனங்களுடன் யாத: =சென்றவருமான தர் சிரத்யுதிபுதஸ்யாலங்கௌதூலாபுஸாஸதகஸ்யபுஸ்யநிஸி: -- சிரத்யுதி = வெகுதாவமாய் கேட்டதால் புத=வஹிக்கப்பட்ட ஸ்யாலங்கௌதூல = பார்ப்பதில் ஆவியையுடைய ஸிபுஸ=ஸ்திரீ புருஷர்களிடமிருந்து உதகஸ்யபுஸ்ய = லேன்முகமாயான எண்ணமுடியாத புன்யமாகிற நிஸி: =சங்கிலிகளால் அகஸ்யமாண: =இழுக்கப்படுகின்றவராய் ராஜபதம் =ராஜவீதியை ப்ராப: கிஸு =அடைந்தீர் போலும். (378) (எ-று)

त्वत्पादयुतिवसरगसुभगास्वन्मूर्तिवयोपितः

संप्राप्ता विलसत्पयोधररुचो लाला भवद्दृष्टिवत् ।

हारिण्यस्त्वदुरस्थलीवदयि ते मन्दस्मितप्रौढिव-

नैर्मल्योल्लसिताः कचौघरुचिवद्राजकलापाश्रिताः ॥ ३७९ ॥

(ப-ரை) அயி! =ஹே கிருஷ்ண! த்வத்பாதயுதிவத் =உமது சரணாகாந்திபோல சரகஸுமகா: =ராகத்துடனும், (சிவப்புடனும், காமத்துடனும்) அமுகுடனும் கூடினவர்களுந், த்வம்மூர்திவத் =உமது சரீரம் போல விலஸத்பயோதரருச: =விலஸத் =விளங்குகின்ற பயோதர =நீருண்ட மேகத்தினுடைய, ஸ்தனங்களுடைய ரூக் =காந்தியையுடையவர்களுந், ஸ்வத் =உமது நேத்திரங்கள் போல லாலா: =இங்குமங்கு மோடுகின்றவர்களும், த்வதூரஸ்தலீவத் =உமது மார்புப்ரதேசம்போல ஹரிணய: =ஹாரமுள்ளவர்களும், மனதைக்கவருகின்றவர்களும், தை =உமது மந்ஸிமத்புரீடீவத் =மந்தஹாஸத்தின் பெருமைபோல நைம்லயோலுஸிதா: =நைம்லய =தெளிவினான், அழுக்கற்ற சரீரத்தினான், சுத்த மனத்தினான் உலுஸிதா: =விளங்குகின்றவர்களும், கசௌருசுவத் =தலை முடிச்சின் காந்திபோல ராஜகலாபாஸிதா: =ராஜத் =விளங்குகின்ற கலாப =மயில் தோவையை, ஆபரணத்தை அஸிதா: =அடைந்தவர்களுமான யோபித: =ஸ்திரீகள் சம்ப்ராப்தா: =வந்து கூடினர். (379)

तासामाकलयन्नपाङ्गवलनैर्मादिं प्रहर्षाद्भूत-

व्यालालेषु जनेषु तत्र रजकं कञ्चित्पटीं प्रार्थयन् ।

कस्ते दास्यति राजकीयवसनं याहीति तेनादितः

सद्यस्तस्य करेण शीर्षमहृथाः सोऽपि पुण्यां गतिम् ॥३८०॥

(11-108) तासाम्=அந்த நகரத்திலுள்ள வஸ்திசூருக்கு அபாஹ-
யஸி=கடைக்கண் பார்வைகளால் மோதம்=ஸந்தோஷத்தை, அகல-
யம்=செய்தவரும், ஜனே=ஜனங்கள், ப்ரஹ்மஹுத்யாலோபே=மிகுந்த ஸந்-
தோஷம், ஆபாசியம் இவற்றால் சலங்கினவர்களாகவிருக்கும்பொழுது
தப=அந்த மாதவிதியில் கஜித்ரஜகம்=ஒரு வண்ணானை பரீம்=வஸ்தி-
சூருத ப்ரார்த்தனம்=பாசிக்கவரும், “ராக்ரீயவசனம்=பாஜாவின் வஸ்தி-
சூருத க:யார் தே=தன்னைக்கு டாஸ்யதி=கொடுப்பான்” இதி=என்று
தென்=அந்த வண்ணானால் உதித:கொல்லப்பட்டவருமான நீர் சத:ச-
டடன் கரேண=சகலினால் தச்ய=அந்த வண்ணானுடைய ஷீர்ஷம்=தலைய
அஹுத:அயத்திர். சோ:பி=அந்த வண்ணானும் புण्याஹிம்=மோ-
கத்திதை அப=அடைத்தான். (380) (11-108)

भूयो वायकमेकमायतममिति तापेण वेपाचितं

दाभांसं स्वपदं निनेथ सुरुतं को वेद जीवात्मनाम् ।

मालाभिः स्तवकैस्तवैरपि पुनर्मालाकृता मानितां

भक्तिं तेन वृतां दिदेशिथ परां लक्ष्मीञ्च लक्ष्मीपते ॥ ३८१ ॥

(11-108) लक्ष्मीपते=ஹே வஸ்திசூருவா! கிருஷ்ண! ஸூய:ச-
மதுபய்யம், அயதமதிம்=சிலாலயான சித்தமுள்ளவனும், வேபாசி-
தம்=அல்லப்பாத்தக்குப் பொருத்தமானவற்றை அதாவது: பலநீற
முள்ள வெண்பட்டு முதலியவற்றை தாபேண = ஸந்தோஷத்தாடன்
தாபாஸம்=கொடுத்தவனுமான பகம்=ஒரு வாயகம்=துணி நெய்ப்பவனை
சுபபதம்=வையுண்டத்தை நிநேய=அடைவித்திர். ஜிவாத்தமாம்=ஜீவாத்
மாச்சூருடைய சூருதம்=புணியத்தை க:எவன்: வே=அறிவான். புந:ச-
மதுபய்யம் மாலாகுதா=மாலிகட்டுபவனால் மாலாபி:பூமாலிகளாலும்,
ஸ்தவக:பூக்கொத்துகளாலும், ஸ்தவ:ஸந்தோத்திரங்களாலும், மானி-
த:பூஜிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு தென்=அந்தமாலிக்காரனால் வுதாம்=
வேண்டப்பட்ட பராம்=மேலான பக்திம்=மேலான ரூபமான பக்தி-
யையும், லக்ஷ்மிஞ்=ஹர்வாய்த்தையும் விதேசித:கொடுத்திர். (381)

कुञ्जामःजविलोचनां पथि पुनर्दृष्ट्वाऽङ्गरागे तथा

दत्ते साधु किलाङ्गरागमददास्तस्या महान्तं हृदि ।

चित्तस्थामनुतामथ प्रथयितुं गात्रेऽपि तस्याः स्फुटं

गृह्णन्मञ्जु करेण तामुदनयस्तावज्जागत्सुन्दरीम् ॥ ३८२ ॥

(ப-ரை) புன: = பிறகு அஜ்விலாச்சனாம் = தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற மண்ணையுடையவளான குஜாம் = கனியை படி = வழியில் உஷா = பார்த்து தயா = அவளால் அக்ஷரமே = எந்தமானது வத் = கொடுக்கப்பட்டதும் தस्या: = அவளுடைய ஹ்ரி = பனத்தில் மஹாந்தம் = அதிகமான அக்ஷரமம் = உமது ப்ரமோத்ததியில் ஆசையை சாபு = நன்றாய் அட: = கில = கொடுத்திப்போனும்? அய = பிறகு தस्या: = அவளுடைய சித்த: = பனத்தில் பனந்திருக்கின்ற க்ருதாம் = ஒழுங்கான தன்மையை கா: = பி = சரித்திலும், ப்ரதயிதும் = வெளிப்படுத்துவதற்குவேண்டி. ஜக்துந்நரிம் = கசுத்துக்குள் அழகு பொருந்திய தாம் = அவளை கரண = கையினால் மஞ் = மெதுவாக ஸ்ஹ் = பிடித்துக்கொண்டு தாவத் = அப்பொழுது உதனய: = ஒழுங்காக்கினீர். அதாவது: — தேவந்திலுள்ள கோணலைட்டும் போக்கினீர் என்பது கருத்து. ஸ்ஹ் = சிஸ்கிதம்.

तावन्निश्चितवैभवास्तव विभो ! नात्यन्तपापा जना

यत्किञ्चिद् ददते स्म शस्यनुगुणं ताम्बूलमाल्यादिकम् ।

गृह्णानः कुसुमादि किञ्चन तदा मार्गे निवद्धाञ्जलि-

नातिष्ठं वत हा यतोऽय विपुलामर्तिं व्रजामि प्रभो ॥ ३८३ ॥

(ப-ரை) விமோ! = ஸர்வசக்தனுன ஹேமகிருஷ்ண! தாவத் = அந்த ஸபயத்தில் தவ = உப்புடைய நிஷிதவேம்பா: = தீர்மானிக்கப்பட்ட வரதான சக்தியையுடைய நாத்யந்தபாபா: = மிகுந்த பாபமில்லாத ஜனா: = ஜனங்கள் சச்யநுகுணம் = அவரவர்களின் சக்திக்குத் தகுந்தபடி தா: = பூலமாலா: = வெற்றிலை, பூமலை முதலியதான யத்கிஞ்சித் = ஏதாவது ஒருபொருளை ததநே = கொடுத்தனர். குசுமாதி = புஷ்பம் முதலான கிஞ்சன = ஏதாவதொரு பொருளை ஸ்ஹ் = கையில் தரித்துக் கொண்டும் நிவத்தா: = அஞ்ஜலி பந்தம் செய்துகொண்டும் ததா = நீர் மதுராபுரி வீதியில் செல்லும்பொழுது மாரீ = வழியில் நாதிஸ்தம் = இருந்தேனில்லை. ஹ வத் = மிகுந்த கஷ்டம். யத: = அவ்விதமில்லாமலிருந்ததால் ப்ரமோ! = ஹே கிருஷ்ண! விபுலாம் = அதிகமான ஆதிம் = வியாதியினால் பிதையை அய = இப்பொழுது வ்ரஜாமி = அடைக்கிறேன். (383)

एष्यामीति विमुक्तयापि भगवन्नालेपदाया तथा

दूरात् कातरया निरीक्षितगतिस्त्वं प्राविशो गोपुरम् ।

ஆத்யானுமீதவதாமமஹாஹ்யோஹ்லஹ்வகீ-

வத்யோஜமலத்யயோர்சமிபாசுவகீர்திரந்தமதா ॥ 328 ॥

(11-108) **மகவந்**=தேவகிநுத்தன் ! **ப்யமி**=பின்னம் உவது கிருஷ்ணம் வாய்க்கி. **மதேன்** **இதி**=என்று சொல்லி **விமுக்யாபி**=அனுப்பப் பட்டிருந்தபொதிறாய்க்கு. **காதரயா**=மமது விமுக்யத்தினிற் றும் மமத் தவையான **அலேபத்யா**=மமதம் கொடுத்த **தயா**=அந்த த்ரி மந்தவாசியை **தூரத்**=வெகுதூரம் வரையில் **நிரிசிதமதி**=மாய்க்கப்பட்ட கண அபாயுடை மாவான **தவம்**=நீர் **மோபுரம்**=மட்டினத்தின் வாயிற்றடியில் **பாபிச**=தவமுத்தி. **ஆத்யானுமீதவதாமமஹாஹ்யோஹ்லஹ்வகீவத்யோஜமலத்யயோர்சமிபாசு** — **ஆத்யா**=மமயப்பார்ப்பதில் பிரவீர்த்தித்த மட்டினத்து ஐனங்கனின் காலபந்தத்தினு முண்டான இவ்வாசியால் **அனுமீத**=மமது க்கப்பட்ட **வதாம**=மமது வரவினாவுண்டான **மஹாஹ்ய**=மிருத்த வந்தோஷத்தினால் **ஹ்லஹ்வ**=கணங்களை **தேவகீவத்யோ**=தேவகியின் ஸ்தனங்கனினிற் றும், **மலத்ய**=வெகுதூரம் **யோர்சமிபாசு**=மால் என்ற பியாசுவாய் **தவகீர்தி**=மமது கீர்த்தியானது **அந்தமதா**=மட்டினத்துக்குள் சென்றது. **நீர்** மதுமட்டும் வந்திருப்பதைத் தேவகி கொட்டு மிகவும் வந்தோஷமடைந்தான் என்பது கருத்து.

அவிஷா நகரீ மஹாசவவரீ காண்டஸாலா வஜந்

மாபுயேண நு தைசா நு புஷ்வீரேண ததான்தர : ।

சுமிமூபிதமபிதம் வரதனுமாமதி வாடாபுர :

பாசுதா : சமரோபய : கில சமாசாசீர்மாசீர்பி ॥ 329 ॥

(11-109) **மஹாசவவரீ** = மிருத்த உதனவத்துடன் கூடிய **நகரீ**=மட்டினத்தின் **அவிஷ**=பிரவேசித்தவரும், (பிறகு) **காண்ட ஷாலா**=தறுவண்டுகள் வைத்திருக்குமிடத்துக்கு **வஜந்**=சென்றவருமான **நீர்** **மாபுயேண நு**=மமது ப்ரிமூர்த்தியின் அழகினாலோ **தைசா நு**=காந்தியினாலோ ஆவது பிறரால் தடுக்கமுடியாத தன்மையினாலோ **புஷ்வீ**=காலங்காமர்சனால் **தூரேண**=வெகுதூரத்திலேயே **ததான்தர**=கொடுத்தப்பட்ட **மாய்க்கத்தை** உபயோகம் கொண்டு **மாமா**=வில் லுத்தொடாதே வில்லுத்தொடாதே **இதி**=என்று **வாடா**=வேவகர்சனின் வாய்க்கத்தைக்கு **புர**=முன்னே **சுமி**=காலகாலம் **பூபிதம்**=அவந் திக்கப்பட்டதும், **அவிதம்**=பூவை செய்யப்பட்டதுமான **வரதனு**=சிறுத்தவின் **பாசுதா**=செத்தி **சமரோபய**=தூண் வறநீர் **சமா**

काशी. = ஞானசுயிற்றை இழுத்தீர் அமாஷி: अपि किल = முறிக்கவும் செய்திரண்டு. (385) (எ-று)

१४: कंसक्षपणोत्सवस्य पुरतः प्रारम्भतूर्योप-

क्षापध्वंसमहाध्वनिस्तव विभो देवानरोमाञ्जयत् ।

कंसस्यापि च वेपथुस्तदुदितः कादण्डखण्डद्वयी-

चण्डाभ्याहतरक्षिपुरुषपरैककूलितोऽभूत्त्वया ॥ ३८६ ॥

(ப-ரை) १४: =நானே தினம் நடக்கப்போகின்ற கंसक्षपणोत्सवस्य = கம்ஸவதாமகிற் உற்ஸவத்துக்கு பुरतः = முன்னால் பாரम्भतूर्योप-
पमः = துவக்கத்தில் வரசிக்கப்படுகின்ற தூர்யம் என்ற வாத்யத்தின் சப்தத்துக்கொப்பான तव = உம்முடைய चापध्वंसमहाध्वनिः = வில் முறித்தலாலுண்டான பெரிய சப்தமானது विभो! = ஸர்வசக்தனான ஹே கிருஷ்ண! देवान् = தேவர்களை अरोमाञ्जयत् = மயிர்க்கச்சலடையும் படி. செய்தது. तदुदितः = முறிந்த வில்லின் சப்தத்தைக் கேட்பதா லுண்டான कंसस्य = கம்ஸனுடைய वेपथुरपि = நடுக்கமும், कादण्ड-
खण्डद्वयीचण्डाभ्याहतरक्षिपुरुषपरैः = முறிந்த வில்லின் இரண்டு துண்டு களால் நன்றி அடிக்கப்பட்ட ஸேவகர்களின் அருகை சப்தங்களால் त्वया = உம்மால் उत्कीलितः = விருத்திசெய்யப்பட்டதாக अभूत् = ஆயிற்று. (386) (எ-று)

शिष्टदुर्जनश्च दृष्टमहिमा प्रीत्या च भीत्या ततः

संपद्यन् पुरसंपदं प्रविचरन् सायं गतो वाटिकाम् ।

श्रीदाज्ञा सह राधिकाविरहजं खेदं वदन् प्रस्वप-

ज्ञानन्दज्ञवतारकार्यघटनाद्वातेश संरक्ष माम् ॥ ३८७ ॥

(ப-ரை) वातेश = குருவாயுக்கு ஈசனான ஹே கிருஷ்ண! ततः = பிறகு शिष्टैः = நல்லோர்களால் प्रीत्या = பிரியுடனும், दुष्टजनैश्च = தஷ்ட ஜனங்களால் भीत्या = பயத்துடனும் दृष्टमहिमा = காணப்பட்ட மஹி மையையுடையவராயும், पुरसंपदम् = பட்டினத்தின் சோபனைய சப்-
द्यन् = பார்த்துக்கொண்டு प्रविचरन् = ளஞ்சரித்தவராய்க்கொண்டு सा-
यम् = ஸாயங்காலத்தில் वाटिकाम् = தங்குமிடத்தை गतः = அடைந்தவ ரும் श्रीदाज्ञा सह = ஸ்ரீதாமா என்ற தனது ஸ்னேஹிதனுடன் राधि-

१. प्रशब्दोऽयं निषेधार्थकः । “नायमर्थः प्रस्मर्तव्यः” इत्यादिभाष्यप्रयोगेषु तथा दर्शनात् ॥

अथ त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथ कृष्णश्च रामश्च कृतशौचौ परंतप । मल्लदुःख-
मिनिर्धाय श्रुत्वा द्रष्टुमुपेयतुः॥१॥ रङ्गद्वारं समासाद्य तस्मिन्नागमवस्थि-

कायिरहजम्=மாதாரின் பிரிவினாலுண்டான வெடம்=துக்கத்தை வதந்=
கொல்லிக்கொண்டு *प्रस्थपन्=மன்கு தூம்பாதவரும், अवतारकार्यघट-
नान्=தான் ஆவழித்தது அங்கார்பத்துக்காவே அக்காரியம் கை
கடினதால் आनन्दन्=ஸந்தோஷித்தவருமான நீர் माम् = என்னை
संरक्ष=காப்பாற்றும். (387) (௭-௮)

இவ்விதம்பகலான் மதுராபட்டினத்தில் பிரவேசித்தல், வண்ணனை
நிக்ரஹித்தல், சேணியன், மாலேக்காரன், கூனி இவர்களை
அணுகிரஹித்தல், வில் முறித்தல் முதலியவற்றை
வாணித்தலென்ற எழுபத்துநான்காவது
தசகம் முற்றிற்று.

—•••••—

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(௮-௯) त्रिचत्वारिंशके हत्वा गजेन्द्रं रामकृष्णयोः ।

रङ्गवैशसौभाग्यं चाणुरेण च भाषणम् ॥ १ ॥

(௮-௯) கஜேந்திரனைக் கொன்றுவிட்டு ராம கிருஷ்ணர்கள்
மங்கத்தில் பிரவேசித்ததின் ஆகுதும், ராஜ்யாநுடன் வார்த்தையாடு
தலும், இந்த நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படு
கிறது. (1) (௭-௮)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—ஹே பரந்தப! நிறகு கிருஷ்ண
னும், பலமாமனும் செய்யப்பட்ட *சுத்தியையுடையவர்களாய்க்
கொண்டு மல்லவாநுடையவும், துத்துபி வாத்தியத்தினுடையவும்

* இதாவது: வில்லை முறித்தல் முதலியவற்றால் நாம் நமது ஐசுவரி
யத்தைக் காட்டின பிறகுக்கூட எமது மாதா பிதாக்களைக் கட்டினின்றும்
விடாததடன் சம்மைபுகே கொல்லவிரும்புகிறான். ஆகவே அம்மானுயி
லுக்கூட இவ்வைக் கொல்லுவதில் நமக்குத் தோஷம் அனுவசவும் வர
மாட்டாத எனத் தமது அபராதத்துக்குப்பரிஹாரம் தேடிக்கொண்டனர்
என்பது கருத்து.

தம் । अपश्यकुवलयपीडं कृष्णोऽम्बप्रचोदितम् ॥ २ ॥ वज्रा परिकरं
शौरिः समुद्रा कुटिलालकान् । उवाच हस्तिपं वाचा मेघनादगभीरया ॥ ३ ॥
अम्बप्राप्स्य प्र मार्गं नो देहपक्वम मा चिरम् । नोचेत्सकुञ्जरं त्वाद्य नयामि
यमसादनम् ॥ ४ ॥ एवं निर्भस्सितोऽम्बप्रः कुपितः कोपितं गजम् ।
चोदयामास कृष्णाय कालान्तकयमोपमम् ॥ ५ ॥ करीन्द्रस्तमभिद्रुत्य करेण
तरसाऽग्रहीत् । कराद्विगलितः सोऽमुं निहत्याक्षिष्वलीयत ॥ ६ ॥ सङ्कुञ्ज-
स्तमचक्ष्णो घ्राणदृष्टिः स केशवम् । परामृशत्पुष्करेण स प्रसह्य विनि-
र्गतः ॥ ७ ॥ पुच्छे प्रगृह्णातिवलं धनुषः पञ्चविंशतिम् । विचकर्ष यथा नागं

சப்தத்தைக் கேட்டு அவ்விடத்தைப் பார்க்கவேண்டிச் சென்றனர். (1) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நார்த்தனசாலையின் வாயிலையடைந்து அவ் விடத்திலிருக்கின்றதும், யானைப்பாகனாலோட்டப்பட்டதும், குவல யாபிடமெனப் பெயருள்ளதுமான யானையைக்கண்டார். (2) செள ரியானவர் போருக்குத் தக்கதான கட்டைக்கட்டிக்கொண்டு சுருட் டை மயிர்களைக் கையினாலொதுக்கிக்கொண்டு மேகநாதம்போலக் கம்பிரமான வார்த்தையினால் யானைப்பாகனைச் சொல்லுற்றார். (3) அடே! யானைப்பாகனே! விலகு. எங்களுக்கு வழியைவிடு. தாம திக்காதே. இல்லாவிடில் யானையுடன்கூட இப்பொழுது உன்னை யமன் வீட்டுக்கு அனுப்புவேன். (4) இவ்விதம் அதட்டப்பட்ட யானைப் பாகன் கோபத்தையடைந்தவனாய் கோபமூட்டப்பட்டதும், மிருத்யு வுக்கும் அதற்குக் காரணமான யமனுக்கும் ஒப்பானதுமான யானையைக் கிருஷ்ணனையும் பொருட்டுத் தூண்டினான். (5) சிறந்த யானையானது ஓடிவந்து துதிக்கையினால் வேகமாக அவரைப்பிடித் தது. அவர் துதிக்கையினின்று விடுபட்டு முஷ்டியினால் இந்த யானையைக் குத்திவிட்டு அதன் நான்கு கால்களுக்குள் மறைந்துகொண்டார். (6) முகர்தலினால் விஷயங்களை யறிந்துகொள்ளுமியல்பையுடைய அந்த யானையானது அவரைக்காணாது நன்கு கோபங்கொண்டு துதிக்கையினால் கேசவனைப்பிடித்துக்கொண்டது. சுருடன்போன்ற அவர் அகப்படாது ஏமாற்றிவிட்டு வெளிவந்தவராய் பாம்பைப் போன்று அதிகம் பலமுள்ள யானையை வாலில் பிடித்து இருபத் தைந்து விற்கடை தூரம் (அதாவது: நூறு முழம்) விளையாட்டாகப்

சுபுர்ப் ஐவ லீலயா ॥௮॥ ச பரீவர்தமானேன சவ்யதக்ஷிணதோ஽ந்யுத:। வந்நா
 ம்நாச்யமாணேன கோவத்ஸேனேவ பாலக:॥ ௯ ॥ ததோ஽஽ஹிமுத்ஸம்நேத்ய பாணிநாஹத்ய
 வாரணம்। ப்ராஹ்மந்யாதயாமாச ஸ்பृஹ்யமான: பதே பதே ॥௧௦॥ ச தாவந்கிரீடயா
 பூமோ பநித்யா மஹஸாஸ்தித:। ந மத்யா பநிதே க்ஷுரோ டந்தாப்யா சா஽ஹந்வி-
 திம ॥௧௧॥ சுவிக்ரமே ப்ரநிஹநே குஜேந்ரோ஽த்யமர்பித:। சோஹமானோ மஹமரீ:
 க்ருஷ்ணமப்யத்வத்யா ॥ ௧௨ ॥ தமாபநந்நமாமாஸ ப்ரமதாந்மபுஸூதந:। நித்யா
 பாணிநா ஹஸ்தே பாலயாமாச பூதலே ॥ ௧௩ ॥ பநிதஸ்ய பதாக்ரம்ய சூதேந் ஐவ
 லீலயா। டந்தமுத்பாட்ய தேனேன ஹஸ்திபாந்ஹாஹநஹரி:॥ ௧௪ ॥ மூதகம் த்விப-
 முத்சூத்ய டந்தபாணி: சமாவிதாந்। அம்ந்யஸ்தவிபாநோ஽ஸூதம்தவிந்யுமிர-

பின்னுக்கிழுந்தாம். (7-8) அந்த அர்த்துதன் டிடாபரி வஸாரியாதன்
 அந்நாஸித்ற அந்த யானையுடன் அந்நாஸித்ற பகவதான்முடன் திது
 குழக்கதபோலச் சுற்றிவந்தாம். (9) பிறகு அதிலில் வந்து கையி
 னால் யானையை அடித்துவிட்டு ஓடுகின்றவராயும், அடிக்கடி பிடிபடு
 கின்றவராயும்கொண்டு யானையைக்கீழில் விழுப்பாடி செய்தாம். (10)
 ஓடுகின்ற அந்தக் கிருஷ்ணன் விளையாட்டாகப் பூமியில் விழுந்து
 விரைவாக எழுந்தாம். கோபங்கொண்ட அந்த யானையானது அவ
 னைப் பூமியில் விழுந்தவராக எண்ணிக்கொண்டு தந்தங்கலினால்
 பூமியைக் குத்திற்றது. (11) தனது பாக்கிரமமானது பயன்படாது
 போனதும், சேஷத்தொடரானது மிகச்சு கோபத்தையடைந்ததாயும்,
 யானைப்பாதர்களால் துண்டப்பட்டதாயும் கொண்டு கோபத்துடன்
 கிருஷ்ணனை விரட்டவாய்பித்தது. (12) மதுள-மதனனான பக
 வான் ஓடிவருகின்ற அதையடைந்து சையினால் துதிக்கையைப்
 பிடித்து பூசலத்தில் கீழ்த்தினார். (13) விழுந்த யானையினுடைய
 காலினால் சிவ்ஹம்போலத்தலையிலேறிக்கொண்டு விளையாட்டாக அதன்
 தந்தத்தைப் பிடிக்கிக்கொண்டு வந்தத் தந்தத்தினால் யானையையும்,
 யானைப்பாதர்களையும் அடித்துக்கொண்டார். (14) (௭-று)

உயிரிழுந்த யானையை விட்டுவிட்டுத் தந்தத்தைக் கையில் எடுத்
 துக்கொண்டும்கொம்பின் துளி தோளில்படும்படி வைத்துக்கொண்
 டிர், சத்தம், மதம் இவற்றின் பித்துக்கலினால் அடைபாளஞ்செய்யப்
 பட்டவராய்க்கொண்டும், உண்டான வியர்வைத் துளிகளுடன்

கித: । विरूढस्वेदकणिकायदनाम्बुसहो वभौ ॥ १५ ॥ वृत्तौ गोपैः कति-
पयैर्वलदेवजनादनौ । रङ्गं विविशत् राजन्गजदन्तधरायुधौ ॥ १६ ॥

மஹானாமசனிநுணா நரவர்: ச்விணா ஸ்மரோ மூர்திமாந்ஸோபானா ஸ்வஜனோ-
ஸதா ஸிநிபுஜா ஶாஸ்தா ஸ்வபிந்நோ: ஶிஸு: । மூயுமோஜபதேவிராடவிபுயா
தஸ்வம் பரம் யோகிநா வுணிநா பரதேவநேதி விதிதோ ரங்ஸு: கத: ஶாமரஜ: ॥ १७ ॥
ஹத் குவலயாபிஓ ட்ஷ்டா தாவபி துஜயௌ । கஸோ மனஸ்யபி ததா பூஸமுத்ரி-

கூடின முகாரசிந்தத்தைதடிடையவராய்க் கொண்டும், ரங்கத்தில் பிர
வேசித்து வீரலக்ஷ்மியுடன் விளங்கினார். (15) ஹே ராஜன்! சில
கோபாலர்களால் குழப்பப்பட்டவர்களும், யானையின் தந்தத்தைத்
சிறந்த ஆபுதமாகக்கொண்டவர்களுமான ராமகிருஷ்ணர்கள் ரங்கத்
தில் (மல்ல யுத்தம் நடங்குமிடத்தில்) பிரவேசித்தனர். (16) ஶாமர
ஜன் முதலிய மல்லர்களுக்கு இடியாகவும், மனிதர்களுக்குப் புருஷ
ப்ரேஷ்டனாகவும், ஸ்திரீகளுக்குச் சரீரமெடுத்த மன்மதனாகவும்,
கோபாலர்களுக்குச் சொந்த ஜனமாகவும், அசாதுக்களான அரசு
களுக்குச் சிஷ்டனாகவும், தனது மாதா பிதாக்களுக்குக் குழந்தை
யாகவும், கர்ஸனுக்கு மிருத்யுனாகவும், அநியாதவர்களுக்கு அவர
வர்க்குத்தக்கபடி பலவாறு தோன் மகின்றுவராமவும், யோகிகளுக்குப்
பரதத்துவமாகவும், விருஷ்ணிகளுக்கு பரதேவதையாகவும், தோற்
றப்படுகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலராமனுடன் கூட இவ்விதம் (முற்
கூறியபடி) ரங்கத்தையடைந்தார். (17) ஹே ந்ருப! கம்ஸன்

* இந்த சுலோகத்தில் முறையே ரௌத்ரம், அத்தபுதம், சிருங்காரம்,
ஹாஸ்யம், வீரம், தயை, பயானகம், பீபத்ஸம், சாந்தம், ப்ரேமபக்தி
எனப் பத்துவிதங்களான ரஸங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவையாவன—
மஹானாமசனி: என்றதால் ரௌத்ர ரஸமும், நுணா நரவர்: என்றதால் அத்
புத ரஸமும், ச்விணா ஸ்மரோ மூர்திமாந் என்றதால் ச்ருங்கார ரஸமும், ஶோபானா
ஸ்வஜன: என்றதால் ஹாஸ்ய ரஸமும், ஶஸதா ஶிநிபுஜா ஶாஸ்தா என்றதால்
வீர ரஸமும், ஶ்வபிந்நோ: ஶிஸு: என்றதால் தயா ரஸமும், மூயுமோஜபதே: என்ற
தால் பயானக ரஸமும், விராடவிபுயா என்றதால் பீபத்ஸ ரஸமும், தஸ்வம்
பரம் யோகிநா என்றதால் சாந்த ரஸமும், வுணிநா பரதேவதா என்றதால் ப்ரே
மைபுடன் கூடின பக்தி ரஸமும் சொல்லப்பட்டன என்றும்.

காலமேதம் வசந்நுடோ வபுஷே நந்வேஷ்மநி ॥ ௨௪ ॥ பூதநானேன நீதான்த் சக்ரவா-
 தஸ்ய வானவ:। அஜுனௌ குஹாக: கேசீ ப்னெகோ஽ந்யே ச தக்ஷிணா: ॥ ௨௫ ॥ ராவ:
 சபாலா எதேன டாவாஸ: பரிமொசிதா: । காலியோ ட்மித: சர்ப் ட்ந்ரஸ்ய
 விமட: ஃருத: ॥ ௨௬ ॥ சஸாஹமேகஹஸ்தேன பூதோ஽த்ரிப்ரவரோ஽முநா । வர்யவாநா-
 ட்நிப்யஸ்ய பரிநாந் ச ராகுலம் ॥ ௨௭ ॥ ராப்யோ஽ஸ்ய நியமுநிதஹஸித-
 ரேஷ்ணம் முகம் । பஷ்யந்தோ விவிதாஸ்தாபாஸ்தரந்தி ஸ்மாத்ரமம் முவா ॥ ௨௮ ॥
 வடந்யநேன வ்ஸோ஽யம் யதோ: சுவஹுவித்ருத: । த்ரியம் யஸோ மஹஸ்வம் ச லப்யதே
 பரிர்ஷித: ॥ ௨௯ ॥ அயம் வாஸ்யாந்ரஜ: த்ரிமாத்ராம: கமலலோசந: । ப்ரஹ்ஸோ
 நிஹதோ யேந வத்ஸகோ யே வகாடய: ॥ ௩௦ ॥

தேவருடைய வீட்டில் அவதாரித்தவர்களன்றோ? (23) இந்தக் கிருஷ்ணனானோ தேவகியினிடம் பிறந்து கோகுலத்துக்குக் கொண்டிப்போகப் பட்டவனாய் இவ்வளவுகாலம் மறைந்து வலித்து நந்தகோபருடைய வீட்டில் வளர்ந்து வந்தான். (24) இந்தக் கிருஷ்ணனால் பூதனை நாசஞ்செய்யப்பட்டான். சுழற்காற்றுரூபமான ஆஸூரன் கொல்லப்பட்டான். மருதை மரங்களும், சங்குடனும், கேசி என்ற ஆஸூரனும், அவன்போன்ற அகாஸூரன் முதலியோரும் கொல்லப்பட்டனர். (25) இந்தக் கிருஷ்ணனால் கோபாலர்களுடன் கூடின பசுக்கள் தாட்டுத்தீயினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டன. காளியன் என்ற பாம்பும் அடக்கப்பட்டது. இந்திரனும் கொழுப்பற்றவனாகச் செய்யப்பட்டான். (26) இந்தக் கிருஷ்ணனால் எழு நாள் முழுதும் ஒரே கையினால் சிறந்த கோவர்த்தன மலையானது தூக்கப்பட்டது. மழை, காற்று, இடி இவற்றினின்றும் கோகுலமானது காப்பாற்றப்பட்டது. (27) கோபிகைகள் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தையடைந்ததும், புன்சிரிப்புள்ள பார்வையையுடையதுமான இவருடைய முகத்தைப் பார்க்கின்றவர்களாய் ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்ராம மின்றிப் பற்பல சஷ்டங்ஷையும்கடந்தனர். (28) இவரால் பல வழியிலும் சஷ்டிக்கப்பட்டயதுவின் வம்சமானது நன்குப் பரவித்தி பெற்றதாய்க்கொண்டு ஐஸ்வரியத்தையும், யசஸ்ஸையும், மஹத்வத்தையும் அடையப்போகின்றது என்றும் சொல்லுகின்றனர். (29) ஸ்ரீமான்மும், கமலக்கண்ணனுமான இந்தப் பலராமன் இந்தக் கிருஷ்

जनेष्वेवं ब्रवाणेषु त्र्येषु निनदत्सु च । कृष्णरामौ समाभाष्य चाणूरो
वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ हे नन्दसूनो हे राम भवन्तौ वीरसंमतौ । नियुद्ध-
कुशलौ भूत्वा राजाहृतौ दिदृधुणा ॥ ३२ ॥ ग्रियं राक्षः प्रकुर्वन्त्यः श्रेयो
विन्दन्ति वै प्रजाः । मनसा कर्मणा चाना विपरीतमतोऽन्यथा ॥ ३३ ॥
नित्यं प्रमुदिता गोपा वन्मपाला यथा स्फुटम् । वनेषु मह्ययुद्धेन प्रीङ्गन्त-
भारयन्ति गाः ॥ ३४ ॥ तस्माद्वाक्षः ग्रियं यूयं वयं च करवामहे । भूतानि
नः प्रसीदन्ति सर्वभूतमयो नृपः ॥ ३५ ॥ तन्निशम्याब्रवीत्कृष्णो देशका-
लंचितं वचः । नियुद्धमात्मनोऽभीष्टं मन्यमानोऽभिनन्द्य च ॥ ३६ ॥ प्रजा

னனுடைய தமையனாவான். இந்தப் பலராமனும் ப்ரஸம்பன் கொல்
லப்பட்டான். வத்ஸவ ரன் கொல்லப்பட்டான். பசுன் முதலிய
ஆஸ்ஸார்களும் கொல்லப்பட்டனர். (30) ஜனங்கள் இன்னிதம்
சொல்லுபெழுந்தும், தூய்யர் என்ற வாத்யங்கள் எங்கிற்கும்பொ
முதும், சானுரன் ராம கிருஷ்ணர்களையழைத்து வார்த்தையைச்
சொல்லவாம்பித்தான். (31)

ஹே நந்தசூனிகே! ஹே பலராம! நீங்களிருவரும் வீரர்களா
லொப்பப்பட்ட வர்களென்றும், கைச்சண்டையில் தேர்ந்தவர்க
ளென்றும் கேட்டு அதை நேரில் பார்க்கவெண்ணக்கொண்ட போஜ
ராஜனும் அழைக்கப்பட்டார்கள். (32) மனத்தினாலும், கர்மத்தின
ாலும், வாக்கினாலும் அரசனுக்குப்ரியத்தைச்செய்கின்ற ப்ரஜைகளே
கேழமத்தையடைகின்றனர். மாஞ்ளவர்கள் நாசத்தையடைகின்ற
னர். (33) இடையர்களும், கன்மமேய்ப்பவர்களும், எப்பொழு
தும் மிக்கச் சந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய்க் காடுகளில் மல்ல
யுத்தத்துடன் உள்ளபடி விளையாடிக்கொண்டு பசுக்களை மேய்க்கின்
றனர் என்பது வெளிப்படை. (34) ஆனதுபற்றி நீங்களும், நாரும்
அரசனுக்குப்ரியத்தைச் செய்வோமாக. அரசன் ஸர்வபூதமயனாக
விருப்பதால் பூதங்கள் யாவும் நம்மிஷயத்தில் ப்ரீதியுள்ளனவாகவு
மாகும். (35) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதைக்கேட்டு கைச்சண்டையைத்
தனக்கு இஷ்டமானதாக எண்ணுகின்றவராய் ஸந்தோஷித்துக்

* பசுக்கொண்டது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலும் உண்மையறியாது
ஜனங்கள் மாற்றிக்கொண்டனர் என்று கொள்கவும்.

भोजपतेरस्य वयं चापि वनेचराः । करवाम प्रियं नित्यं तथा; परमनुग्रहः ॥
 ३७ ॥ वाला वयं तुल्यबलैः क्रीडिष्यामो यथाचितम् । भवेन्नियुजं माऽधर्मः
 २पृशेन्महसभासदः ॥ ३८ ॥ चाणूर उवाच—न वालो न किशोरस्त्वं
 बलश्च यत्किनां वरः । लीलयेभो हतो येन सहस्रद्विपसम्बभूत् ॥ ३९ ॥
 तस्माद्भवद्वां बलिभिर्योद्ध्व्यं नाऽनयाऽत्र वै । मयि विक्रम वाष्ण्य बलेन
 सह मुष्टिकः ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कुवलयापीडवधो
 रङ्गभूमिप्रवेश निरूपणं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥

—•••❁••—

கொண்டு தேரம், காலம் இவற்றுக்குப் பொருத்தமான வார்த்தை
 யைச் சொல்லத்தொடங்கினார். (36) இந்த ப்ரஜைகளும், காட்டில்
 ஸ்ஞ்சரிக்கின்றவர்களான நாமும் இந்தப் போஜராஜனுக்கு எப்பொ
 முதும் ப்ரியத்தைச் செய்வோமாக. அது நமக்கு மேலான அனுக்
 கிஷ்ணபன்றோ. (37) இளம் வயதுள்ளவர்களான நாங்கள் எங்க
 ளுக்கொத்த பலமுள்ளவர்களுடன் விளையாடப்போகின்றோம். அப்
 பொழுதுதான் பொருத்தத்துக்கொத்ததான கைச்சண்டை ஏற்பட்ட
 தாகவாகும் மல்லாசனின் சபையிலுள்ளவர்களை அதர்பம் ஸம்பந்
 திக்காமலுமிருக்கும். (38) சாணூரன் சொல்லுவற்றான்—ஆயிரம்
 யானையின் வலுவுள்ளதான குவலயாபீடமென்றயானையானது எந்த
 உன்னால் விளையாட்டாகக் கொல்லப்பட்டதோ அந்த நீபாலனன்று.
 பலசாலிகளுள் சிறந்தபலராமன் இளம்வயதுள்ளவனுமன்று. (39)
 ஆகவே பலமுள்ளவர்களுடன் நீங்களிருவரும் கைச்சண்டையிட
 லாம். இவ்விஷயத்தில் அன்னியாயமேற்படவே மாட்டாது. ஹே
 கிருஷ்ண! நீ என்னிடத்தில் சண்டைக்குவா. முஷ்டிகன் பல
 ராமனுடன் சண்டையிட்டும் என்றான். (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
 குவலாபீடவதம், ரங்கபூமிப்ரவேசநிருபணம் என்ற
 நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—❁—

अथ चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं चर्चितमकृत्यो भगवान्मधुसूदनः । आससा-
दाथ चाणूरं मुष्टिकं रंक्षिणीसुतः ॥ १ ॥ हस्ताभ्यां हस्तयोर्वद्धा पद्मशोभे
च पादयोः । विनकर्षतुर्गन्धान्यं प्रमत्ता विजिगीषया ॥ २ ॥ अग्नीं ह
अग्निभ्यां जानुभ्यां चैव जानुनी । शिरः शीष्णांसोऽस्नाचन्योन्यम-
भिजघ्नतुः ॥ ३ ॥ परिभ्रमणविशेषपरिरम्भावपातनैः । उत्सर्पणापसर्पणै-
श्चान्यान्यं प्रत्यगन्धताम् ॥ ४ ॥ उत्थापनैरुत्थापनैश्चाकनैः स्थापनैरपि ।

நாற்படுத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-க) चतुश्चत्वारिंशके तु मल्लकंसादिमर्दनम् ।

कंसयोपिस्नमाभ्यासस्ताभ्यां पित्रोश्च दर्शनम् ॥ १ ॥

(க-க) சாதுவாரதிகளான மல்லகன், கம்ஸன் முதலியோர் இவர்களைக் கொல்லல், கம்ஸனின் சந்திரனைத் தேற்றல், ராம கிருஷ்ணர்களால் தேவனை வானத்தேவர்களின் தாசனம் ஆகிய இவை இந்த நாற்படுத்துவான்காவது அத்தியாயத்திலும்தேசிக்கப்படுகின்றன.

ஸ்ரீசுகர் உவாசு—இவ்விதம் பீர்ப்பிதமான வங்கல்பத் தையுடையவரும் மதுரை முதலான பகவான் பிறகு சாதுவாரனையும், கோஷனின் புத்திரான பலராமன் முஷ்டிகளையும் எதிர்த்தனர். (1) கைகளினால் கைகளிலும், கால்களினால் கால்களிலுமே சுட்டி வலிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் வலுவாக இழுத்திக்கொண்டனர். (2) அரத்தினிகளால் இரண்டு *அரத்தினிகளையும், முழங்கால்களினால் முழங்கால்களையும், தலையினால் தலையையும், மார்பினால் மார்பையும் ஒருவருக்கொருவர் முட்டிக்கொண்டனர். (3) கைகளில் பிடித்துச் சுற்றுவதல், பின்னுக்குத் தள்ளுதல், தோள்களினால் தோள்களை மோதல், கீழில் தள்ளுதல், விட்டு விட்டு முன்னாலோடல், பின்பாகத்திலோடல் இவற்றால் ஒருவரையொருவர் தாக்கினர். (4) முழங்கால்களையும் பாதங்களையும் மடக்கிக்கொண்டு கீழ்க்கீழ்த்தவனைப் பெயர்த்துத்தள்ளல், கீழுட்

* கைகளில்களை பிடிக்கொண்ட ஒருவர் கையை மற்றவர் பிடித்தனர் என்று கருத்து.

परस्परं जिगीषतावपचक्रुरात्मनः ॥ ५ ॥ तद्वलावलवशुं समेताः
 सर्वयोषितः। उन्नुः परस्परं राजसानुकम्पा चरुधशः॥६॥ महानयं वताभमं
 पापां राजसभासदाम्। ये वलावलवशुं राज्ञोऽपिचक्रन्ति पश्यतः ॥ ७ ॥
 क वज्रसारसर्वाङ्गौ मही शैलेन्द्रसन्निभौ। क चातिसुकुमारङ्गौ किशोरौ
 नाभयोवनौ ॥ ८ ॥ धर्मव्यतिक्रमो ह्यस्य समाजस्य ध्रुवं भवेत्। यत्राधर्मः
 समुत्तिष्ठेन्न स्थेयं तत्र कर्हिचित् ॥९॥ न सभां प्रविशेत्प्राज्ञः सभ्यदोषान-
 नुस्मरन्। अव्रवन्विघ्नवघ्नज्ञो नरः किलिपमश्नुते ॥ १० ॥ चलातः शत्रु-

நார்த்தவனை கைகளினால் உயரக்கிளப்புதல், கழுத்தில் கட்டிக்
 கொண்டவனை உதறுதல், கைகால்களைப் பிண்டமாக்குதல், இவற்
 றாலும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவெண்ணாங்கொண்டவர்களாய்
 தேவதைப்பிடித்தனர். (5) ஹேராஜன்! பலமுள்ளவனுக்கும்
 பலமற்றவனுக்கும் நடக்கும் அந்தச் சண்டையைக் கண்டு கூடி-
 யிருந்த எல்லாஸ்தீர்களும் தையையுடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு
 “பலமுள்ளவனுக்கும் பலமற்றவனுக்கும் நிகழ்ந்த யுத்தத்தை அரசன்
 பார்ப்பானாயின் ஸபையிலுள்ளோர்களால் அரசன் தடுக்கப்பட
 வேண்டுவது அவர்யமானது. இவ்விதமிருக்க அரசன் பார்க்குந்
 தால் ஸபையிலுள்ளோர்கள் இதை ஸம்மதிக்கின்றனர் என்பது
 யாதுண்டோ இது இந்த ராஜஸபையிலிருக்கின்றவர்களுக்குப்பெரிய
 அதர்மமாகும். இது வெகுஷ்டம்”. என ஒருவருக்கொருவர் கட்ட
 மாகச் சொல்லத் தலைப்பட்டனர். (6-7) வஜ்ரம்போலக் கடின
 மான ஸர்வாங்கங்களையுமுடையவர்களும், பெரியபலைக் கொப்பான
 வர்களுமான மல்லர்கள் எங்கே? மிக்கச்சுருமாரமான அங்கங்களை
 யுடையவர்களும் யௌவனத்தையடையாதவர்களுமான குழந்தை
 கள் எங்கே? (8) இக்கூட்டத்துக்குத் தர்மநாசம் வருவதுநிர்மயம்.
 எங்கு அதர்மம் ஏற்படுமோ அங்கு ஒருபொழுது மிருக்கலாகாது.
 (9) ஸபையிலுள்ளவர்களுவரும் தோஷங்களை மனத்தால் எண்
 னும் புத்திமான் ஸபையில் பிரவேசிக்கமாட்டான். தோஷமென்ற
 நிற்கும் அதைச்சொல்லாதவனும், தோஷத்தைக்குணமாகச் சொல்
 லுகின்றவனும், எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்கின்றவனு
 மான மனிதன் பாபத்தையடைவான். (அதலாற்றான் புத்திமான்
 அங்குப் பிரவேசிப்பதில்லை.) (10)

மஹித: க்ருணஸ்ய வதநாமுஜம் । வீடியதாं த்ரமவாயுமீ பஜகாஸிமிவாங்குமி:
 ||11|| கி் ந படியத ராமஸ்ய முகமானாஸ்தலோதநம் । முஷிக் ப்ரதி சாமபீ
 ஹம்சம்ஸாஸிமதம் || 12 || புण्या வந மஜ்ஜுமஹி யதம் நுலிஹ்மஹ: புரா-
 ணபுருஸா வநநிபமாஸ்ய: । கா: பாலயஸ்ஸஹவ: க்ருணய்ஷ வ்ஸு விவீரய்யா-
 ஶ்ரதி மிரிவரமார்சிதாஹி: || 13 || காஸ்யஸ்தப: கிமந்ரஸ்யதமுஸ்ய ருப் லாஷ்ய-
 சாரமஸமோத்யமந்யஸிஹம் । ரஸி: பிவஸ்யஸுவாமினவ் துரபம்காஸ்த-
 ஹாம் யஸம்: த்ரிய பௌரஸ்ய || 14 || யா தோஹேஸ்வஹநே மதநோபலேபமஹ்-

அத்துருஷுக்கு காஸபக்சத்தியம் தன்னிக்குதிக்கின்ற கிருஷ்ணனுடைம முகாய்ப்புதுபாவது தனக்களிஞல் தாமாஸபுஷ்பமாஸ்துபேஸ விவர்கையினுல் தலைத்திருக்கிறது பாருங்கள். (11) ஸ்வஸ்பம் கிவந்த பண்ணையுடைமதம் முஷ்டு தலைக்குறித்துக் கொய்க்கொண்டதம் சிரிப்பினுண்டான ஆலேசத்தினுல் விளங்குகின்றதமான பஸபனுடைம முரத்தை தங்கள் பாய்க்கலில்லையா? (12) அத்தம் பூம்பிரதேசங்களில் மதுஷ்ய தேவாத்தினுல் மறைப்பப்பட்ட ஹம், புரண புரஷுதமான இந்தக் கிருஷ்ணன் காட்டிலுள்ள விசித்திரமான பாபேஸை மலரிந்தவராய்க்கொண்டும், பஸபனுடன் கூட பகர்ச்சு பேய்த்துக்கொண்டும், வேறுவைவாசித்துக்கொண்டும், மஹாதேவன் மஹாஸக்தி இவர்தான் பூஜிப்பப்பட்ட பாணத்தையுடைமவராய்க்கொண்டும், லிலையுடன் ஸ்ரீபீத்தாபே அத்தம் பேருலத்தையொட்டியுள்ள பூம்பிரதேசங்கள் வெகு புண்ணியமுள்ளவையாம்.* (13) அத்தக் கோபிகைகள் ஸாஸனயத்தினுல் கிழத்ததம், ஓம்பியவற்றதம், இயற்கையிலமைத்ததம், ஒவ்வொரு கீழிஷத்திரும் புதிது புதிதாகத் தோன்றுகின்றதம், அடைதற்கரிதாததம், யசன்னுக்கும், காத்திக்கும், ஸ்ரீஸ்வரியத்துக்கும் முக்கியமான உறைவிடபாவதமான இந்தக் கிருஷ்ணனுடைம ஸ்ரீஸூர்த்தியை தேத்திரங்கலினுல் பாஸஞ்செய்த

* இந்த பஸபனப் பதிக்கவேண்டும். இக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரிபலத்தையன்றோ தடைகேடு. கோகுலத்தைக் சுற்றிபுள்ளிடம் உலகா பற்பல கிவியாட்டின் ஆணத்தமாக ஸஞ்சகத்தார். ஆனது பற்றி அவைகளை பண்ணியஞ்செய்தனவாகும் எனக் கேள் எண்ணினர்.

நாம்பசுதிதாஷணமாஜ்நாடौ। गायन्ति चैनमनुरक्तधियोऽथुकृष्टयो धन्या
 ब्रजस्त्रिय उरुक्रमचित्तयानाः॥ १५॥ प्रातर्ब्रजाहूजत आशिशतश्च सायं
 गोभिः समं कणयतोऽस्य निशम्य वेणुम्। निर्गम्य तूर्णमवलाः पथि भूरि-
 पुण्याः पश्यन्ति सस्मितमुखं सद्यாவलांकम्॥ १६॥

एवं प्रभापमानासु स्त्रीषु योगेश्वरो हरिः। शत्रुं हन्तुं मनश्चक्रे भग-
 वान्भारतर्षभ॥ १७॥ सभायाः स्त्रीगिरः श्रुत्वा पुत्रस्तेहश्चातुरौ। पित-
 राद्यन्वतप्येतां पुत्रयोर्वुधौ बलम्॥ १८॥ तैस्तैर्नियुद्धविधिभिर्विविधै

னமோ, மேலும் பாக்கியசாலிகளான அந்தக் கோபிகைகள் மாடு
 கறக்குப்பொழுதும், நெல் குத்தும்பொழுதும், தயிர் கடையும்
 பொழுதும், வீட்டை மொழுகும்பொழுதும், தொட்டிலையாட்டும்
 பொழுதும், குழந்தைகள் அரும்பொழுதும், சாணர் தெளிக்கும்
 பொழுதும், வீட்டைப் பெருக்கும்பொழுதும், மற்றுமிதுபோன்ற
 மையத்திலும், ப்ரேமை நிறைந்த கித்தமுள்ளவர்களாகவும், தழ
 தழத்த குரலுள்ளவர்களாகவும், உருக்கிரமனான பகவானிடத்தில்
 சென்ற கித்தத்தினால் எல்லா விஷயங்களையுமடைந்தவர்களாகவும்
 ஆகி இந்தக் கிருஷ்ணனையே பாடினரோ, அதிகம் புண்ணியஞ்செய்த
 அந்தக்கோபிகைகள் காலையில் பசுக்களுடன் கோகுலத்தைவிட்டு
 வெளியேறுகின்றவரும், மாலைப் பசுக்களுடன் கூட கோகுலத்தில்
 பிரவேசிக்கின்றவரும், வேணுவைக் காணஞ்செய்கின்றவருமான
 இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தைக்கேட்டுவீட்டைவிட்டு
 வேகமாக வெளிவந்து வழியில் தையபுடன் கூடின பார்வையை
 யுடைய புன்சிரிப்புள்ள முகத்தைப்பார்த்தனரோ அந்தக் கோபிகை
 கள் செய்த தவந்தான் என்னையோ? (11-16)

ஹே பரதர்ஷப! ஸ்திரீகள் இவ்விதம் பேசுங்கால் யோகேஸ்
 வரனும், ஹரியுமான பகவான் சத்துருவைக் கொல்லவேண்ணங்
 கொண்டார். (17) பயத்துடன் கூடின ஸ்திரீகளின் வார்த்தையைக்
 கேட்டு புத்திரர்களிடமுள்ள ஸ்னேஹத்தினுலேற்பட்ட சோகத்தி
 னால் கலங்கினவர்களும், புத்திரர்களின் பலத்தையறியாதவர்களு
 மான தாய் தந்தையர்கள் வருத்தமுற்றனர். (18) அச்சுதனும், சானூ
 டனும் பலதறப்பட்ட அந்தந்த மல்லபுத்த பூ.ஹசனினால் எவ்விதம்

ரயுதேதரீ । யுயுधाते यथान्यान्यं तथैव वलमुष्टिकौ ॥ १९ ॥ भगवद्भ्रा-
 तृणातैर्वज्रनिष्पेयनिष्ठुरैः । चाणूरो भव्यमानाङ्गो मुहुर्ग्लानिमवाप ह
 ॥ २० ॥ स श्येनवेग उत्पत्य मुष्टीकृत्य करानुभौ । भगवन्तं वासुदेवं क्रुद्धो
 वक्षस्यवाधत ॥ २१ ॥ नाचलस्तप्रहारेण मालाहत इव छिपः । वाहोनिर्गुहा
 चाणूरं बहुशो ध्रामयन्हरिः ॥ २२ ॥ भूपृष्ठं पोथयामास तरसा क्षीणजीवि-
 तम् । विस्मस्ताकल्पकेदस्यग्निद्रध्वज इवापतत् ॥ २३ ॥ तथैव मुष्टिकः पूर्वं
 स्वमुष्ट्याभिहतो न वै । वलभट्टेण वलिना तलेनाभिहतो भृशम् ॥ २४ ॥
 प्रवेपितः स रुधिरमुद्ववन्मुखतांऽर्दितः । व्यसुः पपातोव्युपस्थे वाताहत
 इवाङ्घ्रिपः ॥ २५ ॥ ततः कुटमनुग्राप्तं रामः प्रहरतां वरः । अवधीहीलिया

பேரர் புரிந்தனமே அவ்விதமே பண்பானும், முஷ்டிகனும் பேரர்
 புரிந்தனர். (19) இது விழுங்குபேரலக் கொடுக்காளான பகவானு
 டைய கைத்திரங்கலின் தாக்குதல்களினால் முறிக்கப்படுகின்ற அந்
 கங்கையுடையவனான சாணூரன் அடிக்கடி வாட்டத்தைடைத்
 தான். (20) பருத்துக்கொப்பான வேதமுள்ள அந்தச் சாணூரன்
 கோய்க்கொண்டவனும் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து மடக்கிக்
 கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாய் பாய்த்து பகவானுள் வாஸுதேவனை
 மார்பில் அடித்தான். (21) மார்யினுடிக் கப்பட்ட யானைபோல
 அந்த அடியினால் ஓர் பாலவர் அழைந்தாநிலை. சாணூரனை இரு
 கைகளிலும், கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு வெகுவாகச் சுழற்றி
 கின்றவராய் உயிரையிழந்த அவனை வலுவாகத் தலையில் அறைத்
 தார். கடுயின் ஆபரணம், தலையிலுள்ள மலை இவற்றையுடையவ
 னாய் கஇத்திரத்வஜம்போல பூமியில் விழுந்தான். (22-23) அவ்வித
 மே அந்த முஷ்டிகனும் முன்னர் தனது முஷ்டியினுடிக் கப்பட்ட
 வரும், பஸகாலிபுமான பஸகாமனல் கையினுடிக் கப்பட்டவனாயும்,
 மிகவும் ஆட்டமெடுத்தவனாயும், பிடிக்கப்பட்டவனாயும், வாயினின்
 டும் மத்தத்தைக் கக்குகின்றவனாயும் கொண்டு உயிரையிழந்தவனாயும்

* இத்திரத்தஜம்-உதிரம். அல்லது கௌடர்கன் ஏதோ ஒரு உதீஸ
 வத்தில் பருவகாலைய உருவ முண்டாயும், கொடியினால் அலங்கரிக்கப்
 பட்டதாயிருக்க போய் கத்தம்பம் ஒன்றை காட்டுகின்றனர். அது இந்
 திரத்தஜம் எனப்படும்.

राजन्सावशं वाममुष्टिना ॥ २६ ॥ ततोव हि शलः कृष्णपदापहतशीर्षकः ।
 द्विधाविदीर्णस्तोशलक उभावपि निषेततुः ॥ २७ ॥ चाणूरे मुष्टिके कुण्डे
 शले तोशलके हते । शेपाः प्रदुद्रवुर्मल्लाः सर्वे प्राणपरीक्षवः ॥ २८ ॥
 गोपान्वयस्यानाकृष्य तैः संसृज्य विजहतुः । वाद्यमानेषु तृयेषु वल्गन्तौ
 रुतनूपुरौ ॥ २९ ॥ जनाः प्रजहृषुः सर्वे कर्मणा रामकृष्णयोः । क्रते कंसं
 विप्रमुख्याः साधवः साधुसाधिविति ॥ ३० ॥ हतेषु मल्लवयेषु विद्रुतेषु च
 भोजराट् । न्यवाग्यत्स्वतूर्याणि वाक्यं चेदमुवाच ह ॥ ३१ ॥ निःसारयत
 दुर्वृत्तौ वसुदेवात्मजौ पुरात् । धनं हरत गोपानां नन्दं वध्नीत दुर्मतिम् ॥ ३२ ॥

காற்றினுஷிக்கப்பட்ட மரம்போல பூமியின்பீந்து விழுந்தான். (24-25) ஹே காணுன் ! பிறகு போர்ப்புரிவானுள் சிறந்தவரான பலராமன் கூடன் என்பவனை அடைந்து இடதுகைக்குத்தி னால் அலக்கியமாக விடையாட்டுடன் கொன்றார். (26) அப்பொழுதே கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தினால் போக்கப்பட்ட தலையையுடைய சலன் என்பவனும், இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்ட தோசலகன் என்பவனும் ஆகிய இருவரும் பூமியில் விழுந்தனர். (27) சாணூரனும், முஷ்டிகனும், கூடனும், சலனும், தோசலகனும் கொல்லப்பட்டதும் எஞ்சியமல்லயாவரும் ப்ரானைக்காப்பாற்ற வெண்ணங் கொண்டவர்களாய் ஓட்டம் பிடித்தனர். (28)

அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் வாத்யங்கள் வாசிக்கப்படுங்கால் அதற்கேற்ப நரத்தனஞ்செய்கின்றவர்களாகவும், சர்த்திக்கின்ற பாத சலங்கைகளை யுடையவர்களாகவும் கொண்டு தோழர்களான கோபாலர்களை இழுத்து அவர்களோடே சேர்ந்துகொண்டு விடையாடினர். (29) ராமகிருஷ்ணர்களுடைய அந்தக்காரிபத்தினால் கம்ஸனைத் தவிர்த்து எல்லாஜனங்களும் ஸந்தோஷித்தனர். ப்ராம்ஹணர்களை முக்கியமாகக்கொண்ட ஸாதுக்கள் நல்லது நல்லது எனக் கொண்டாடினர். (30) சிறந்த மல்லர்கள் கொல்லப்பட்டும், ஓடியும் போனதும் போஜராஜனுை கம்ஸன் தனது தூர்யவாதத்தியங்கரோ நெறுத்திப் பின்வரும் வார்த்தையையும் சொல்லத்தொடங்கினான். (31) கெட்ட நடத்தைபுள்ளவர்களான வஸுதேவனின் புத்திரர்களை பட்டினத்தினின்றும் விரட்டுங்கள். கோபாலர்களின் பணத்தைக்

धनुर्वेदस्तु दुर्मन्धा हव्यतामाश्वसत्तमः । उग्रसेनः पिता चापि सानुगः
परपक्षगः ॥ ३३ ॥

एवं विकृत्यमाने वै कंसे प्रकुपितोऽव्ययः । लघिम्नोत्पत्य तरसा मञ्ज-
मुक्षुमाकृष्ट ॥ ३४ ॥ तमाविशन्तमालोक्य मृत्युमात्मन आसनात् ।
मनस्वी सहस्रोत्थाय जगृहे सोऽसिचमणी ॥ ३५ ॥ तं खड्गपाणिं विचर-
न्नामाशु श्येनं यथा दक्षिणसव्यमम्बरं । समग्रहीदुर्विपहोऽश्वमेजा यथोरगं
ताडयन्तः प्रसता ॥ ३६ ॥ प्रगृह्य केनोपु चल्त्किरीटं निपात्य
खड्गोपरि मुक्षुमाकृष्ट ॥ तस्योपरिष्ठात्स्वयमञ्जनाभः पपात विश्वाश्रय
आत्मतन्त्रः ॥ ३७ ॥ (कंसोऽपि कृष्णन जगामयैकनिवासभूतेन निपात्य
सोऽधः । तेनात्मतन्त्रेण च पीडितोऽसंस्तत्याज राजशिमिपान्तरं ॥)

கொள்ளையாடியுள்ளான். கொட்டபுத்தியுள்ள கந்தகேசரனைக் கட்டுங்
கான். (32) கொட்டபுத்தியுள்ளவனையும் மிக்க அனாதையுமான வசு
தேவனையும், சத்தருபவர்த்தைக் சேர்த்தவனையும் எனதுபிதாவுமான
உக்கிரசேனனையும் அவனைச் சேர்த்தவர்களுடன் கூடக் கொல்லப்
பட்டோம். (33) என இவ்விதம் கம்ஸன் பிதற்றும்பதால் ப்ரம
மற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோபத்தை மடைத்தவராய் லாகவமாக உன்
தையான மன்சரத்தில் வலுவாய்த் தாவி எறிக்கொண்டார். (34)
தானியோடிவருகின்ற தனது மிருதுவான அந்தக் கிருஷ்ணனைக்
கண்ணி மிதரப் பார்த்தவனான அந்தக் கம்ஸன் ஆஸனத்திலின்றும்
விழுவதாக எழுந்து சத்தியையும் தோலையும் கையிலெடுத்தான்.
(35) சத்தியைப் பையிற்றுகி ஓசரத்தில் பருந்துபோல வலசாரி
ஓடசாரியாக வேர்பாரச் சுற்றுகின்ற அந்தக் கம்ஸனைக் கருடன்
பாய்பைப்போல பொறுக்க வியலாததும் உக்கிரமுமான சக்தியுள்
ளவான கிருஷ்ணன் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்கொண்டார். (36)
கிரீடம் கழுவுப்படி தலையிரீசனில் பிடித்துக்கொண்டு உயர்ந்த பரு
சத்திலிருந்து கத்தவழியின்மேல் தள்ளி அப்பகாபனும் ப்ரபஞ்
சத்துக்கு ஒப்பாயனும் ஸ்வதந்திரனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவன்
மேல் விழுந்தான். (37) (தேற மாஜன்! அந்தக் கம்ஸனும். மூன்று
அளக்களுக்கும் முக்கிய இருப்பிடமானவரும் ஸ்வதந்திரனுமான
அந்தக் ஸ்ரீகிருஷ்ணனான் சிற்ப்பள்ளி பிடிக்கப்பட்டவனாய் நிமிஷ

तं संपरंतं विचकर्ष भूमौ हरियंथेभं जगतो विपश्यतः । हाहेति शब्दः
 सुमहांस्तदाभून्नुदीरितः सर्वज्वर्नरेन्द्र ॥ ३८ ॥ स नित्यशोद्धिशधिया तमी-
 श्वरं पिवन्वदन्वा विचरन्स्वपञ्चसन् । ददर्श चक्रायुधमग्रतो यतस्तदेव
 रूपं हुं चापमाप ॥ ३९ ॥ तस्यानुजा आतरोऽष्टौ कङ्कन्यग्रोधकादयः । अभ्य-
 भावजभिकृद्धा आतुनिर्वंशकारिणः ॥ ४० ॥ तथातिरभसांस्तांस्तु संय-
 त्ताग्रोहिणीसुतः । अहन्परिघमुद्यस्य पशूनिव सृगाधिपः ॥ ४१ ॥ नेदुर्दुन्दु-
 भयो व्योमिन् ब्रह्मशाया विभूतयः । पुष्पैः किरन्तस्तं प्रीताः शशसुर्गन्तुः
 खियः ॥ ४२ ॥ तेषां खियों महाराज सुहृन्मरणदुःखिताः । तत्राभीयुर्वि-

காலத்துக்குள் உயிரைவிட்டான்) ஹே நமேந்திர! ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உயிரையிழந்த அவனை சிங்கமானது யானையைப்போல ஜகத்தானது பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே பூமியிலேழுத்தார். அப்பொழுது எல்லாஜனங்களாலுஞ் சொல்லப்பட்டதும் பெரிதமான ஹா! ஹா! என்ற அந்தச் சப்தமானது உன்டாயிற்று. (38) அந்தக் கம்ஸன் அப்பொழுதும் பயந்தபுத்தியுடன் குடிக்குப்பொழுதும், பேசும்பொழுதும், ஸஞ்சரிக்கும்பொழுதும், தூங்கும்பொழுதும், மூச்சுவிடும் பொழுதும் எக்கிரமபுகளும் எப்பவாறுமான அவரை யாதுகாணாதால் நேரில் பார்த்தானே அதேகாணாததால் அடைதற்கரிதான அதே ரூபத்தையடைந்தான். (39)

அவனுடைய பிராதாக்களான கங்கன் நயக்ரோதன் முதலிய எட்டுப்பேர்களும் மிக்கக்கோபத்தை யடைந்தவர்களாகவும், பிராதாவின் கடலோத்திர்க்க லெண்ணங்கொண்டவர்களாகவும் கொண்டு எதிர்த்து ஒடிவந்தனர். (40) அவ்விதம் அதிகம் வேகமுள்ளவர்களும் சண்டைக்கு முயர்ச்சித்தவர்களுமான அவர்களைப் பலராமன் இருப்புலக்கையைக் சையில் தூக்கிக்கொண்டு சிங்கமானது பசுக்களைப் போலக் கொன்றார். (41) ஆகாசத்தில் துந்துபிவாத்தியங்கள் முழங்கின. பாம்ஹதேவன் மஹாதேவன் முதலியவிபூதிகள் (தேவதைகள்), புஷ்பங்களினுலிரைக்கின்றவர்களாய் பரீதியுடன் அவரைப் புசுத்தனர். ஸ்திரீகள் கூத்தாடினர். (42) ஹேமஹாராஜ! அவர்களின் ஸ்திரீகள் பார்த்துமணத்தினால் துக்கத்தை யடைந்தவர்களாகவும், கண்ணில் ஜலத்தைவடியவிட்டுக்கொண்டும்

நிபுண்ய: தீர்ஷ்யத்யவிலாஸநா: || 43 || ஶயானாந்விரததயாயா பவீநாலி-
 த்ய ஶோனவீ: | பிலேபு: சுவ்ஸரம் நாயா விசுஜதயோ மூலு: ஶுந: || 44 || ஶ
 வாஸ மிய பமேத கமணாநாத வதமல | த்வயா ஶுநேந நி:தா வய் நே சமூஹ-
 ப்ரஜா: || 45 || த்வயா விரஹிதா பத்யா புரீயம் புகர்யம | ந ஶாமதே வயமिव
 நிபுநாஸமமூலா || 46 || அநாமஸா த்வம் ஶூதானா க்ருதவாந்ராஹமு-
 த்யநா | தீநேமா மோ தஸா மீவா ஶூதபூதா க்ருதேத ஶம் || 47 || சர்வவாமிஹ
 ஶூதானாமிவ ஹி ப்ரநவாப்யய: | மோஸா ச ததவத்யாயி ந க்ருதீசுசுவமேதே ||
 48 || ஶீஸுக் தநாம—ராத்ரயாபித ஆஸ்வாஸ்ய ப்ரவாஹ்லோகநாவந: | யா-
 மாஹுரீகிரீவா சஸ்யா ஶூதானா சமகாரயத் || 49 || மாதரம் பிதரம் சைவ மோவ-

தலைமல் அடித்தாடொன்றும் அங்கு துவத்தான். (43) அந்த
 ஸ்திரீயன் விளங்குநீய பிலேகையில் பித்திருக்கின்றவர்களான பதி
 லாகக் கட்டி கொண்டும், கண் பிளா அடித்தடி பெறுகிவிட்டுப் பெ
 ண்டும் துள்ளிக்கொண்டவாய் கல்லுதொடல் அடித்தொடங்கினான்.
 (44) ஹே காத! ஹே பீய! ஹே தம்பி! ஹே கருண! ஹே
 அபாதுத்தல! கொல்லப்பட்டவளுள் மல்லுன் மனது பட்டி
 லுறம்பி மனதுமாயை காங்க கொல்லப்பட்டவர்களோரும் (45)
 ஹே புகழ்ந்தாய! இத்தப்பட்டவனானது பத்தாவான் நீ தில்லா
 மல் காங்கபோலவே ஸந்தோஷம் மங்கனம் இவையற்றநாய்க்
 கொண்டு கோபையையான் பவில்கே. (46) ஹே காத! நீ குற்ற
 மற்றபிராணி ஒன்று அடியான நுமோஷத்தைச் செய்வான். அத
 லுற்றான் இந்த நிலையமடைந்தாய். ப்ரானிமருக்குத் துமோஷஞ்
 செய்பார் எவன் தான் கோஷத்தை மடையான். (47) இந்தக்
 கிருஷ்ணனே இங்குள்ள எல்லா ப்ரானியினையும் உத்பத்திசெய்வ
 னாய் அடிப்பவனும் கஷிப்பவனுமாவான். அந்தக்கிருஷ்ணனை
 அவாதிக்கும் அவயாவமுடையான் ஓநபொழுதும் ககத்தை
 மடையாட்டான். (48) ஸ்ரீகமர் சொல்லுற்றார்—லோககர்த்தா
 வான பகவான் பாஸுந்தீயகேத் தேற்றி கொல்லப்பட்டவர்களுக்கு
 லோபம்மாப்திஹேதவாக அந்த ஸம்ஸாரத்துகள் பெரியார் சொல்
 லுகின்றவனே அதை கக்குசெய்யும்படி செய்தார். (49) பிறகு
 பாசிருஷ்ணரன் மாதாவான தேவகையையும் பிதாவான வஸுதே

யித்வாஸ வஸ்தநாந் । குணமாமௌ வஸ்தநி கிரஸாஸஸ்புஷ்ய பாக்யோ: ॥ ௪௦ ॥
 தேவகி வஸுதேவஸ விஸாய ஜகதீஸ்வரௌ । கதஸ்வஸ்தநௌ புத்ரௌ சஸ்யஜாதே ந
 ஶக்திௌ ॥ ௪௧ ॥

ஐதி श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कंसादिवधनिरूपणं
 नाम चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४४ ॥

—•••—

வரையுந் காராகிருஷ்ணத்தினின்றும் விரிவித்து கால்களில் தலையினால்
 ஸ்வஸ்பம் தொட்டு வணங்கினர். (50) தேவகியும் வஸுதேவரும்
 நாமஸ்கந்தத்தைச் செய்தவர்களான புத்திரர்களை ஜகதீஸ்வரர்களாக
 ஆற்றித் தோண்டு சம்மைகொண்டவர்களாய் ஆலிங்கனஞ்செய்து
 கொள்ளாதிருந்தனர். (51) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
 கம்ஸாதிவதகிருபணம் என்ற நூற்பத்துநான்காவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••—

நாராயணீயம்.

प्रातस्सन्त्रस्तभोजक्षितिपतिवचसा प्रस्तुते मल्लृत्यं

सङ्घे राज्ञां च मञ्चानभिययुपि गते नन्दगोपेऽपि हर्म्यम् ।

कंसे सौधाधिरूढे त्वमपि सहवलः सानुगश्चाख्येयो

रङ्गद्वारं गतोऽभूः कुपितकुवलयपीडनागावलीढम् ॥ ३८८ ॥

(ப-ரை) प्रातः=மறுதினம் காலைில் सन्त्रस्तभोजक्षितिपतिवच-

सा=நன்கு பயந்த கம்ஸனுடைய வார்த்தையினால் मल्लृत्यं=மல்லர்
 ளின் க்ரீடைக்கு ஒத்த தூர்யம் என்ற வாத்யமானது प्रस्तुते=வாசிக்க
 ஆரம்பிக்கப்பட்டதும், राज्ञाम्=ராஜாக்களுடைய सङ्घे=கூட்டமும்,
 मञ्चान्=ஊஞ்சல்களை (காலரிகளை) अभिययुपि=ஏறினதும் नन्दगोपेऽपि=
 நந்தகோபரும், हर्म्यम्=மாடியை (காலரியை எனலாம்.) गते=அடைந்
 ததும், कंसे=கம்ஸன் सौधाधिरूढे=மாடிபோல் உயரமான ஆஸனத்
 தில் ஏறினதும், त्वमपि=நீரும், सहवलः=பலராமனுடன் கூடினவ
 ராயும், सानुगः=பின்தொடர்ந்துவரும் கோபாலர்களுடன் கூடினவ

ஸாயி, சாரவஃ=அழகிய வெண்பூச் சவரமாயிடுவதனால் குபிதகுவ-
 லயாபீடுநாமாவலீஹம்=கோபம் கொண்டு குலவாயிடம் அன்ற யாவை
 விடும் தன்னைச் சம்பந்தம். இவ்வெந்தையுடன் அழகிய ரஹ்நாரம்-
 மல்ல அழகிய தன்னைச் சேர்த்துப் பட்டத்தில் வாயிடுவதனால் மதஃ=தன்னைக்
 தவறாக அமூ=அழகி. (388) (௪-௩)

பாபிஸ்ட்ஹி மார்ட்ருதமிநி வவசா நிபுருகுவுக்-

ரமயஸ்ய ப்ரணோதாதிகஜவஜுபா ஸ்ஸிதநா மூலமாண: ।

கேலீமுந் 159 கோபிகுவகலசுநிர்ஸ்பதிந் குமபமஸ்ய

வ்யாஹ்யாலீயதாரவ் வரணபுவி புநர்நிமதா வ்ரஹாஸீ ॥3௮9॥

(௪-௪௪) பாபிஸ்ட்=மிருத்த துண்டலே; ட்ருதம்=கோபமாய் மார்ட்ருத=
 வாயிடுவதின் மூலம் அபேஹி=கோப ஐதி=அன்ற வவசா=மனது வாய்த்து
 யினால் நிபுருகுவுக்=பொருக்கையினாலே கொடுமத் தன்மைபுள்ளவராய்,
 தந்தமாய் கோபமடைந்தவாழிடுக்கின்ற புத்திவாயுடையவ
 னான அமயஸ்ய=மனம் மனமடைந்த ப்ரணோதாது=தூண்டுதலால் அபி-
 கஜவஜுபா=மிருத்த கோபத்தைமடைந்த ஸ்ஸிதநா=யானையினால் மூல-
 மாணஃ=பிடிக்கப்பட்டிருந்தவாயிடுவதாய், அய்=பிறகு கேலீமுந்=கிளையாட்
 டலாலே யாவையின் துதிக்கையினின் மூலம் அபுவினவாழிடுக்கின்ற
 தவ்=நீர் அஸ்ய=புத்தி யானையிடைய கோபிகுவகலசுநிர்ஸ்பதிநம்=
 கோபியையின் கந்தலும்புத்தோடு வெகுதலமாய் பொருமை
 கொண்ட குமபம்=மனத்தினை வ்யாஹ்ய=வையினால் குத்தி வரணபுவி=
 அழகிய யானையின் தாண்டி தாண்டுகருக்குமிடையில் அலீயதாஃ=புதுக்கி
 லீர். புநர்=மனமாயும் வ்ரஹாஸீ=அழகிய கிழிந்துகொண்டு
 நிமதஃ=வெளிவந்தி. (389) (௪-௪)

ஹஸ்தபாப்யோ஽ப்யமயோ ஐதிரி முநிஜநஸ்யேவ தாவந் ஜஜெந்

கீடீஜாபத்ய பூமௌ புநரபிபததஸ்தஸ்ய ட்நத் சஜிவம் ।

மூலாதுமூல்ய தந்மூலமஹிதமஹமௌகிகாம்யாட்மமிவ

பாடாஸ்வ் ஹரமேபி: ல்லிதவிரசித் ராபிகரீய் திசேதி ॥

(௪-௪௫) ஹஸ்தபாப்யோ஽பி=ததிக்கையினால் தொடக்கடியவராயி
 னும் கூட முநிஜநஸ்யேவ=ருக் கணத்துக்குப்போல அமயஃ=பிடிக்க
 முடியாதவாய் ஐதிரி=கோபமாய் ஜஜெந்ம்=யானைக்கு நான்கு பக்கங்
 களிலும் தாவந்=ஒடிக்கொண்டு கீடீந்=கிளையாடுகின்ற தவ்=நீர்

भूमौ=மூர்ட்டில் आपत्य=விழுந்து पुनः=மீறல் अभिपततः=தந்தங்களால்
 मूर्ध्नि=மூர்ட்டில் தந்துகின்ற तस्य=அந்த யாவையே. इन्द्रादेय दन्तम्=தந்தத்
 तैः=மூலம்=மேலா ன் सजीवम्=உயிருடன் கூட उन्मूल्य=இடுங்கி
 तन्मूलगभितमरामौक्तिकानि=அந்த தந்தத்தின் அடிபாகத்திலிருந்து
 திறந்த பெரிய முத்துகள் एभिः=இந்த முத்துக்களால் ललितविर-
 चितम्=அழகுபடுத்தியாடிகப்பட்ட हारम्=மாலையை राधिकायै=ரா
 லைக்கு दिश=சொடு इति=என்று (उत्था=சொல்லி) आत्ममित्रे=தனது
 ஸ்னேஹிதஞ்ஞா ஸ்ரீதாமாவினிடம் प्रादाः=கொடுத்தார். (390)

गृहानन्दन्तमंसे युतमथ हलिना रङ्गमङ्गाऽऽविशन्तं

त्वां मङ्गलयाङ्गभङ्गीरभसहृतमनोलोचना वीक्ष्य लोकाः

हं ह्येन्यो नु नन्दो नहि नहि पशुपालाङ्गना नो यशोदा

नो नो धन्येक्षणाः स्मस्त्रिजगति वयमंवेति सर्वं शशंसुः ॥

(ப-வா) அங்=ஹே கிருஷ்ணா! अथ=மீறகு दन्तम्=தந்தத்தை
 अंभे=கோளில் गृहानम्=தரிப்பாவரும் हलिना=பலராமனுடன் युतम्=
 கூடினவரும், रङ्गम्=மல்லபுத்தம் நடைபெறுமிடத்தை आविशन्तम्=
 பிரவேசிப்பவருமாவ த्वாம்=உம்மை मङ्गलयाङ्गभङ्गीरभसहृतमनोलोच-
 नाः=சோபனமான சரீரத்தின் அமைப்பினால் வேகமாய் இழுக்கப்
 பட்ட மனது, कल इवन्றைபுடையவர்களான लोकाः=ஜனங்கள்
 वीक्ष्य=பார்த்து हं=ஹே ஜனங்களே नन्दः=நந்தகோபர் धन्यः=பாக்
 கியம் செய்தவர். नु=சீஸ்சயம். नहि नहि=இல்லை, இல்லை. पशु-
 पालाङ्गनाः=கோபிகைகள் (धन्याः=பாக்கியசாலிகள்) नो=அவர்களும்
 பாக்கியசாலிகளில்லை. यशोदा=யசோதை धन्या=பாக்கியம் செய்த
 வன். नो नो=அவளும் பாக்கியசாலியில்லை. அவளும் பாக்கியசா
 லியில்லை. त्रिजगति=மூன்று லோகத்திலும் वयमं=நாம்தான் धन्येक्षणाः,
 स्मः=பாக்கியம் செய்த கண்ணுள்ளவர்களாகவிருக்கிறோம். इति=
 என்று सर्वं=யாவரும் शशंसुः=ஸ்துதித்தனர். (391) (எ-று)

पूर्ण ब्रह्मैव साक्षान्निरवधिपरमानन्दसान्द्रप्रकाशं

गोपेपु त्वं व्यलासीर्न खलु बहुजंनस्तावदवेदितोऽभूः।

दृष्ट्वाथ त्वां तदेदं प्रथममुपगते पुण्यकाले जनौवाः

पूर्वानन्दा विपापाः सरसमभिजगुस्वत्कृतानि स्मृतानि ॥

(ப-வா) पूर्णम्=எங்கும் நீக்கமற நிலைந்திருக்கின்றதும் निर-
 वधिपरमानन्दसान्द्रप्रकाशम्=சீத்யமாயும், பரமானந்த ரூபமாயும்,

விக்கிரகானாமாயம், சாஷாது=சீருமநிபயமயமிருக்கின்ற வஸ்துவம்=பம்பு
 ஓராமரத்தின் துவம்=சுர் கோழிபு=கொம்பலிப்பித்தின் வ்யதாஸி:=விளங்கி
 விளர். (அதாபி=ஆயி, ஓயி) யஜனै:=ஆசனம் தனங்கொல் தாவது=
 ஆய்வளவாக ஆதாவது: சீருமநிபயம்ஓராமர அவேதित:=ஆய்வள
 மட்டவாக நாமு:=ஆயின்கீழ். சவது=இது கீழ்ச்சாயம். அய=பிறகு
 புण्यகாலே=புண்ய பரிபாசகாலமானது உபகரணை=வந்தபொழுது ஜனோ-
 பா:=மந்த ஜன வாயுநகரம் சாமு=மரணம் இத் த்ரதமம்=இதே முத
 லாக உபா=பாதித்து ததா=பாதிப்பொழுது விபாபா:=பாபமற்றவர்களு
 யும், பூணினா:=கீழங்கு ஆவந்தத்தையுடையவர்களாயும் கொண்டு
 ரமூதானி=கீழ்க்கொண்ட தவகூதானி=மரணம் செய்யப்பட்ட விளை
 வின் சரசம்=ஆவந்தத்துடன் அபிஜகு:=கொண்டுவந்தனர். (392)

चाणूरौ मलुवीरस्तदनु नृपगिरा मुष्टिको मुष्टिशाली

त्वां रामं चाभिपेदे दृढदृष्टि मिथो मुष्टिपातातिरुक्षम् ।

उत्पातापतनाकर्षणविविधरणान्यासतां तत्र चित्रं

मृत्योः प्रागेव मलुप्रभुरगमदयं भूरिशो वन्धमोक्षान् ॥ ३९३ ॥

(1-393) ததனு=பிறகு நுபகிரா=பாநிலுன் கம்மனாடைப வார்த
 வதயிலுன் மலுவீர:=பாநிலுன் வீரனான காணூர:=சாணூரன்,
 த்வாம்=மரணமாயும், முஷ்டிசாலி=புஷ்டியிலுன் விளங்குகிற முஷ்டிக:=
 புஷ்டிகன் ராமது=லாபமாயும் அபிபேதே=குறித்திற் கொண்ட பொதி
 வதற்காக வந்தடைந்தான். ட்ரூததிரிதி=சடசட என்று முஷ்டிபாதி-
 ருஷம்=வந்து விழுந்தால் மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கும்படி மித:=
 கருவகருவொருவர் செய்த உத்பாநாபாநாகர்ஷண விவிதரணானி=பேசை
 களைப்பதன், பூதிகின் விபுதன், திபுத்தன் குபாநா பாலிதமனா கண்
 டைகள் ஆசதாம்=இருத்தகீழ். மலுபு: =மல்லுத்தத்தில் வளர்த
 தனான அயம்=இதற்கு சாணூரன் தவ=அந்த யுத்தத்தில் மூத்யோ:=மர
 ணத்துக்கு ப்ராகேவ=முன்னாலேயே பூரிசா:=பலதடவை வந்மமோக்ஷான்=
 பாந்தபொருள்களை (வை கால்களால் காட்டுதல், விதிதல் இவற்றை)
 அமத=ஆடைந்தான். (393) (1-393)

ஸ்ரீமபு=பாந்தமோக்ஷ என்ற வார்த்தைக்கு “எம்மொத்தி
 லின்மம் கீழிருதி கசாவது: பொருள்” என்றும், “கட்டுதல்
 விதிதல்” என்றும் இரண்டு பொருளுண்டாகையால் இரண்டு பொ

ருமையுள் மிலைவெறுவினான் ஒன்றாகக்கருதி மயனாத்தாழ்வுப் பிறகு
ஏற்பட்டபேயகின்ற பந்த நீவிருத்தியை மாணாத்துக்கு முன்னமே
அடைந்ததாய் வர்ணிப்பாங்கினதிலிருந்து மயனாத்துக்குப் பிறகு
மேயகத்தையடைந்தான் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ
என்ற கருத்து ஏற்படுகிறது.

ஹாதிஶ்ருமாரீ சுலலிதவபுரீ மஹவிரீ கதாரீ

ந ட்ஷ்யாமோ வ்ரஜாமஸ்த்விதமிதி ஜநே ஹபமாணே ததானிம் ।

வாணூர் த் கரோஹாமணவிமலதஸு பௌயாமாசித்யா

பிஷ்டஹ்முஷிகோஶி ட்ருதமத ஹலிநா நஷிஷ்ட்ந்தாவே ॥ 393 ॥

(ப-ண) ஹாதிஶ்ரும=ஹியோ! இது மிகுந்தகஷ்டம் குமாரீ=புழக்
வைகள் சுலலிதவபுரீ=மிகவும் ஸௌபாசமமான சரீரத்தைபுடையவா
கள். மஹவிரீ=மல்ல வீரர்களான சாணூர முஷ்டிகள் கதாரீ=மிக
வும் கடின சரீரத்தைபுடையவர்கள். ந ட்ஷ்யாம=காப (பேயைமா)
பார்க்கமாட்டோம். த்விதம்=வேகமாய் வ்ரஜாம=ஒடி விடுவோம். இதி=
என்று ஜநே=தனமானது ததானிம்=ஆப்பொழுது ஹபமாணே=பேசுந்
தால் கரோஹாமணவிமலதஸு = கையினால் சுற்றுவதால் வெளியே
நீன ப்ரானாயாமுடையவனான தம்=அந்த வாணூர்=சாணூரனை
உவ்யம்=பூமியில் பௌயாமாசித்ய=அறைந்தீர். அத=பிறகு ஹலிநா=மல
மாமனால் முஷிகோஶி=முஷ்டிகளும், ட்ருதம்=அக்கிரமாய் பிஷ்ட=பொடி
யாக்கப்பட்டவனாக அஹ்=ஆனான். நஷிஷ்ட்=காசமடைந்தவார்களைக்
காட்டிலும் மீதமானவர்களால் தாவி=ஓடப்பட்டது. (393)(ப-ண)

கம்: சவாரீ த்ய ஸலமதிர்விதந் கார்யமாரீந் பிதூம்-

நாஹ்நு வ்யாஸமூதீஸ்தத ச சமாசிபஹ்முஸாரணய ।

ஶுஷ்டு டுஷாந்திமிஸ்த்வ் கருட ஶ்வி ரிர் மஶ்மஶ்நுதஶ்-

தஶ்ஶ்வயாவலாது:சஶ்ஶமபி ச ஶ்ஷாஸாஶ்ஶீரீஸ்சேனிம் ॥ 394 ॥

(ப-ண) ஸலமதி=துஷ்டமான புத்தியையுடைய கம்: =கம்
ஸன் த்யம்=தூர்யம் என்ற வாதத்தியத்தை சவாரீ=தடுத்து கார்யம்=
உமது காலில் விழுதல் ரூபமான கார்யத்தை அவிதந்=அநியாதவ
னாய்க் கொண்டு ஆரீந்=பூஜிக்கத்தகுந்த தான்=அந்த பிதூன்=வஸு
தேவர், நந்தகோபர், உக்கிரவேனன் முதலியவர்களை நாஹ்நும்=
கொல்லுவதற்காகவும், வ்யாஸமூதீ=எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற சரீரத்

॥ अथ पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—पितरावुपलब्धार्थो विदित्वा पुरुषोत्तमः । मा
भूदिति निजां मायां ततान जनमोहिनीम् ॥ १ ॥ उवाच पितरावेव सा-

भक्तानामुत्तमं चोद्धवममरगुरोराप्तनीतिं सखायं

लब्ध्वा तुष्टां नगर्यां पवनपुरपते रुन्धि मे सर्वरोगान् ॥ ३९९ ॥

(1-ஹ) பவனபுரபதே=குருவாய்ப்புருங்கு நாதனுன ஹே கிருஷ்ணா! தனூதந்=அந்தக் கம்ஸனின் எஹோதாரர்களான அபு=எட்டுபேர் களையும் துதம்=சிக்கிரமாய் பிஷ்டா=பொடி செய்து அபு=பிறகு பிதரௌ=தாய் தகப்பனாளுக்கான தேவகி வஸுதேவர்களே சகாமந்=நடவஸரித்தவரையும் உபசேனம்=உக்கிரவேனனை ராஜானம்=ராஜாவாக க்ருவா=செய்து அகிலம்=எல்லா யதுதுலம்=யது வம்சத்தையும் காம-தானை:=விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுப்பதால் உஜ்ஜை=அதிகமாய் மோதயந்=வந்தோஷப்படுத்தினவரையும் பக்தானாம்=பக்தர்களுள் உத்தமம்=சிறந்தவரும் அமரகுரௌ=பிறுவான்பதியினிடமிருந்து அபநி-திம்=அடையாப்பட்ட (கற்பப்பட்ட) நீதிசாஸ்திரத்தையுடையவருமான உருவஸு=உத்தவரையும் சகாயம்=தோழனாக லக்ஷ்மா=அடைந்து துபு=வந்தோஷமடைந்தவரும் நகரியம்=மதுராபட்டினத்தில் (வசந்=வலித்தவருமான நீர்) மே=என்னுடைய சர்வரோகந்=எல்லா ரோகங்களையும் ருந்=தடைசெய்வீதாக. (397) (எ-று)

இவ்விதம் குவலயாபீடவதம், மல்லரங்கப்ரவேசம், மல்லயுத்தம், மல்லவதம், கம்ஸவதம் இவற்றை வர்ணித்தலென்ற எழுபத்தைந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-ஹ) पञ्चचत्वारिंशेऽथ पितृन्दादिसान्वनम् ।

उग्रसेनाभिपेक्ष्य गुरो वासात्पुगामः ॥ १ ॥

(க-ஹ) பிறகு பிதாவான வஸுதேவர், நந்தகோபர் முதலி யோரைத்தேற்றுவதும், உக்கிரவேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகமும், குருவான ஸாந்திபினியினிடம் வாஸஞ்செய்தபின்னர் பட்டினத்துக்

வ்ரு: மாத்வயம்: | ப்ருவாயன: ப்ரிணவ்ய தானேதி மாத்ரம் || 2 || நாம்தொ
யுவயோஸ்தான நியோக்ஷிதயோராய | வாலயபௌமண்குசோரா: புவலயாமாவ-
கவியு || 3 || ந லக்ஷா ன்வகநயோராயோ நௌ பவதநிகே | யா வாலா:

ஆத் திகுப்புகளும் தந்த வற்புத்ததத்தானது ஆத்தியாயத்திலுமிதே
நிகழ்ப்படுகிறது. (1) (எ-று)

புரிகைப் பொல்லுற்று—தாய்தந்தையர் தானே தேவனே என
தேவர்கள் தன்னையுற்றிய உண்மையான கருவியத்தை அனுபந்த
வாய்ப்புநிலைபுற்றாலுள்ள சிறுத்தனன் தெரிந்துகொண்டு அன்னையி
யுள்ள நலன்களும் உடையவன் உடையவன் எனப் பன்னையம் குறிந்
ததாய், தனக்கு வாய்ப்பட்டதான மாயையை விஸ்தாரப்படுத்தி
ஒன்றி (1) மாத்வயம் என்கின்றது சிறுத்தனன் தனையனுடன்கூட
தாய்தந்தையரை மானந்தம் விவந்துடன் வணங்கியவாய் தென்
அன்பு! தென் தாய் என அன்புடன் அன்புடன் சந்தையுப்படுத்
திக்கொண்டு கொள்ளத்தொடங்கினார். (2) தென்தாய்! எங்கள் சிறித்
தாய் தந்தையர் வாய்ப்புகளும் மிக அனல்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கறிந்
படுதற்கூட புத்திச்சக்தி எங்கள் குலம் மாயவான்கை, பொ
லண்டவான்கை, அனல்வான்கை ஒன்றில் அனுபந்ததலேற்பட
பெண்மய உதவிகள் உடைய குறியுடையது போலின. (3) தைவத்
தாய் தெரிவித்த எங்களுக்கு உதவியருளில் வாயமும் ஏற்பட
வில்க. தாய் தந்தையரின் விட்புகளும் மான்கள் ஆயர்களால்
தனக்குப் பெய்யப்பட்டவர்களைப் எத்தனத்தேவந்தைவனடவரோ

* தென் தென் தென்களுக்குப் புத்திர புத்திரியுள்ளதென்பதும் நாம்
நாசிக பரம ப்ருவாயனக்கு முன்னகோ மாமிகுஷ்டன்கள் சகவார்
கன் என தென்குஷ்டன்கள் பெட்டதைச் சண்டித்த நான் ப்ருவன்களுக
விருத்தம்போலது தென்குஷ்ட உதவியை குஷ்டமொருபொழுதும்
தென்பவாகது. தென்குஷ்டமெனில் என்னிடத்தில் புத்திரன் என்ற
பெயரையான் தென்பவானது. புத்திரன்குஷ்டமென்குஷ்டதால் என்னு
ப் ப்ருவன்குஷ்டமென தென்குஷ்ட ப்ருவன்குஷ்டமென்குஷ்டவதாலேற்
படமாட்டது. ஆகவே தென்குஷ்டமென தென்குஷ்ட ப்ருவன்குஷ்டமென்குஷ்ட
குஷ்டமென்குஷ்டமென்குஷ்ட ப்ருவோபாலன் அன்குஷ்டம் தனது
மாயையை விடுந் என்பது கருத்து.

பித்ருஹஸ்யா விந்நதே லாலிதா முஷ்ம் ॥ 4 ॥ சர்வார்த்தம்யோ நேஹ ஜனিত:
 பாவிதோ யத: | ந தயாரியாதி நிவேச ஷ்ஞாமர்ய: | ஷதாயுபா ॥ 5 ॥ யஸ்தயோ
 ராத்மஜ: கல்ய ஆத்மனா ச ஧னேன ச | வுஸ்தி ந ஷ்யாசுத் ப்ரஸ்ய ஸ்வமாஸ் ஷாஷ்-
 யந்தி ஹி ॥ 6 ॥ மாதரம் பிதரம் வுஜ்ஜ் மாரியா சாஷ்வா சூதம் ஷிஷும | குகம் விப்ர
 ப்ரபஷ் ச கல்யா: | விப்ரவக்ஷஸம்ஸூத: ॥ 7 ॥ தஸ்யாவகல்யயோ: கஸாஸிஸ்யமுகிஷ-
 சேதஸா: | மோஷமேதே வ்யதிக்ரான்தா திவஸா வாமனர்வதோ: ॥ 8 ॥ தஸ்யஸ்துமஹ்ய-
 ஸ்தாத மாதரீ பரதஸ்யோ: | அகுவந்தோவா ஷுஷுபா க்ஷிணயோர்ஹ்வா பூஷம் ॥ 9 ॥

ஆதலும் எந்தாளுக்கும் ஏற்படாபல்போயிற்று. (4) *அறம்முதலிய எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் தருகின்ற தேஹமானது எவர்களா லுண் டெண்ணப்பட்டுப் போஷிக்கவுட்பட்டதோ அந்தத் தாய்தன் தையரின் கடனை ஆழியுமயல்லையுடைய மனிதன் நூறுண்டுமட்டு மிருக்கின்ற ஆயுளினாலும் தீர்க்கமுடியாதவனாகிருன். (5) எந்தப் புத்திரன் பிதாவைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தனாகிருப்பினுங்கூட தே ஹத்தினாலும் தனத்தினாலும் தாய் தந்தையர்க்குப் பிழைத்தற்றரிய வற்றைத் தேடித்தரவில்லையோ அவனை வேறு லோகத்தில் யமதூதர் கள் தனது மாய்ஸத்தையே தின்னுப்படியன்றோ செய்கின்றனர். (6) மேலும் ஸமர்த்தனாகவுள்ள எவன் தாயையும், வயது முதிர்ந்த தன் தையையும், பதிவ்ரதையான பார்யையையும், சுகவான புத்திரனை யும், குருவான ப்ராப்ஹணையையும், ஆபத்தையடைந்தவனையும் மகூர்க்கவில்லையோ அவன் மூச்சுள்ளவனுயினுங்கூட பிணமேயா வான். (7) ஆனதுபற்றிக் கம்ஸனிடமிருந்து எப்பொழுதும் பயந்த சித்தமுள்ளவர்களும், ஆனதுபற்றியே அஸமர்த்தர்களும் உங்களைப் பூஜிக்காதவர்களுமான எங்களுக்கு இந்நாட்கள் வீணே கழிந்தன. (8) ஆகவே ஹே தந்தையே! ஹே தாயே! பிறர்க்கடங்கியிருந்த வர்களும், உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யாதவர்களும், கெட்ட சித்தமுள்ள கம்ஸனால் எப்பொழுதமேகிலேசத்தையடைந்தவர்களு மான எங்கள் விஷயத்தில் பொறுத்துக்கொள்ளுவிர்களாக. (9)

* தாய் தந்தையர்களான உங்களுக்கும், புத்திரர்களான எங்களிரு வருக்கும், அவசயம் கிடைக்கவேண்டிய இஷ்டம் பூர்த்தியாகாமற்போ யிற்று என இரண்டு சுலோகங்களினாலுபதேசித்து உங்களுக்குப் பணி விடை செய்யாமை மூலம் எங்கட்கு தர்மநாசமுண்டாகி இருக்கிறது என இந்த ஐந்தாவது சுலோகத்தாற் தெரிவிக்கிறார்.

धीशुक उवाच—इति मायामनुष्यस्य हरेर्विश्वत्मनो गिरा । मोहितावृ-
 मारोऽय परिष्वज्यापनुमुदम् ॥ १० ॥ सिञ्चन्तावशुभाराभिः स्नोपाशेन
 वायुतौ । न किञ्चिद्वृत्तं राजन्वाप्यकण्ठौ विमोहितौ ॥ ११ ॥ पञ्चमा-
 भ्यास्य पितरौ भगवान्देवकीसुतः । मातामहं तृप्रसेनं यदुनामवरोऽनु-
 पम ॥ १२ ॥ आह चास्मान्महाराज प्रजाश्चाक्षनुमहंसि । यथातिशयाप-
 दुभिर्नामितव्यं नृपासने ॥ १३ ॥ मयि भूय उपासीने भवतां विबुधादयः ।
 बलिं हरन्त्यवनताः किमुताऽग्रे नराधिपाः ॥ १४ ॥ सर्वान्स्वधातिसंव-
 धान्दिग्यः कंसमयाकुलान् । यदुवृण्यन्धकमधुदाशाहंकुगुगदिका-
 न् ॥ १५ ॥ सभाजितान्समावास्य विदेशावासकश्चितान् । न्यवासयस्व-

ஸ்ரீகவர் சொல்லவற்றார்—மாயாமனுஷ்யஸ்யம், (மன்னையன்) விஸ்வாதீபாவ்யமான ஸ்ரீமநுஷ்யனுடை ய இரம்பாதிரியான வார்த்தை விரிஞல் மோஹத்தையடைத்தவர்களான தாய் தந்தையர்கள் ஆவார் களை படியிலேற்றி வைத்துக்கொண்டும், தழுவிக்கொண்டும் என் றோஹத்தையடைத்தார்கள். (10) ஹே ராஜன்! என்னைத் தானை களினால் களைக்கத் தவிர வறும் வ்னோஷமாய் படியின்றினால் குழப்பம் பட்டவர்களும், மிர்ப் மோஹத்தையடைத்தவர்களான ஆன்விரி வறும் தாய்ப்பந்த தந்தையவர்களையாவகி ஒன்றாகுகொல்லா நுந் தனர். (11) ஹே பூத்திரனான பசுவான் இங்கீதம் தாய் தந்தையரைத் தேற்றி மாயாமனுஷன் உக்கலேனனையாதவர்களுக்கு அரச னாகச் செய்த ஹே மஹாராஜ! மாயாதியின் சம்பத்தினால் யாதவர் கள் ராஜாஸனத்திலிருத்தலாகாத. ஆமலே மரணானான எங்க னைக் கட்டடையிலெதற்குத் தகுதியுடையவராகிறீர் என்றும் சொன் னார். (12-13) நான் உமது வேலைக்கமான அருகில் வீற்றிருக் குங்கால் தேவர் முகலீயேயே வணக்கினவர்களாய்க் கப்பத்தைச் செலுத்துவர் என்றால் மற்ற அரசர்கள் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ. (14) கம்ளனிடமிருந்துண்டான பபத்தினால் களங் கினவர்களும், தனக்கு க்ஞாதிகளும், எம்பந்திகளுமான யாதவர், விரஷ்ணிகள், அந்தகன், மதுக்கன், தாகாரன், குகுந் முதவியோர் களைத் திக்குகளினின்றும் தருகித்து வேறு தேசவாஸத்தினால் களைத்த ஆவர்களை விஸ்வகர்த்தாவான பசுவான் பூஜித்துத்தேந்

गोष्ठेषु वित्तैः सन्तर्प्य विश्वकृत् ॥ १६ ॥ कृष्णसङ्कर्षणभुजैर्गुप्ता लब्धमनो-
रथाः। गृष्ठेषु रेभिरे सिद्धाः कृष्णगमगतज्वराः॥ १७ ॥ वीक्षन्तोऽहरहः
प्रीता मुकुन्दवदनाम्बुजम्। नित्यं प्रमुदितं श्रीमत्सदयस्मितवीक्षणम् ॥ १८ ॥
तत्र प्रथयसांऽप्यासन्मुवावांऽतिवलौजसः। पिवन्तोऽक्षैर्मुकुन्दस्य मुखाम्बु-
जसुधां मुहुः॥ १९ ॥

अथ नन्दं समासाद्य भगधान्देवकीसुतः। सङ्कर्षणश्च राजेन्द्र परि-
ष्वज्येदम्बुजम् ॥ २० ॥ पितर्युवाभ्यां सिग्धाभ्यां पोषितौ लालितौ भृशम्।
पित्रोरभ्यधिका प्रीतिरात्मजेष्वात्मनोऽपि हि ॥ २१ ॥ स पिता सा च जननी

றியும், பணாளினால் திருப்தி செய்வித்தும் சொந்த வீடுகளில்
வலிக்கச் செய்தார். (15-16) கிருஷ்ணன் பலராமன் இவர்களின்
புஜங்களினால் சந்திக்கப்பட்டவர்களுந், மனோரத்தையடைந்த
வாரளுமான அவர்கள் கிருஷ்ணன் ராமன் இவர்களால் விலகின
தாயத்தையுடையவர்களாய்க்கொண்டு ஜீவன் முத்தர்கள் போல
வீடுகளில் மயித்தனர். (17) அந்த மதுரையிலுள்ளவர்கள் நித்யமாகச்
சந்தோஷத்தையடைந்ததும், சோனையுள்ளதும் தையபுடன் கூடின
புன்சிரிப்பு, விசுஷணம் இவற்றையுடையதுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனு
டைய முகராவிர்த்தத்தை ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணாற்கண்டு ப்ரீதி
யையடைந்தனர். மிக்க வயது முதிர்ந்தவர்களுங்கூட முகுந்தனு
டைய முகராவிர்த்தத்திலுள்ள தேனை அடிக்கடி கண்களினால் குடித்து
யுவர்களாவும், அதிகமான சரிரபலம் சக்தி இவையுள்ளவர்களாக
வும் ஆயினர். (18-19) ஹே ராஜேந்திர! பிறகு தேவகீஸுபதனான
பகவானும், பலராமனும் நந்தகோரையடைந்து ஆலிங்கனஞ்செய்து
கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். (20)

ஹே பிதாவே! தாய் தந்தையர்களான உங்களால் நாங்கள்
மிகவும் போஷிக்கவும் கொண்டாடவும்பட்டோம். மாதா பிதாக்க
ளுக்குத் தமது குழந்தைகளிடத்தில் தமது தேஹத்தைக் காட்டி-
லுங்கூட அதிகமான ப்ரீதியுண்டாவது இயல்பன்றோ. (21)

* சித்ரா: என்பது மூலம். பூர்ணர்களாய் என ஸ்ரீதரர் பொருள்
கூறியிருக்கிறார். ஜீவன் முத்தர்கள் போல என வந்தேரீய வியாக்கியா
னத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யौ पुष्पीतां स्वपुत्रवत् । शिश्वन्धुभिरुत्सृष्टान्कलैः पोषरक्षणे ॥ २२ ॥
 यात यूयं व्रजं तात वयं च सहदुःखितान् । शतीन्वा द्रष्टुमेष्यामो विधाय
 सुहृदां सुखम् ॥ २३ ॥ एवं सान्त्वय भगवाच्चन्दं सव्रजमच्युतः । वासो-
 लङ्कारकुल्याद्यैरह्यामास सादरम् ॥ २४ ॥ इत्युक्तस्तौ परिध्वज्य नन्दः
 प्रणयविह्वलः । पुरयद्यथुभिर्नभं सहगोपैर्व्रजं ययौ ॥ २५ ॥ अथ शूरसुतो
 राजन्पुत्रयोः समकारयत् । पुरोधसा ब्राह्मणैश्च यथावद्भिजसंस्कृतिम् ॥ २६ ॥
 तेभ्योऽवाद्दक्षिणा गावां एकममालास्स्वल्लभ्युताः । स्वल्लभ्युतेभ्यः संपूज्य रुच-
 त्साः क्षौममालिनीः ॥ २७ ॥ या कृष्णरामजन्मक्षं मनोदत्ता महामतिः ।

வனப்பதிலும், காப்பதிலும் திறவற்றவர்களுடைய பந்துக்களினால் விடப்பட்டவர்களுடைய முய்க்கைகளால் அவர்கள் தமது புத்திரர்களைப் போலப் போஷிக்கின்றனவோ அவ்வோ பிதாவும் அவனோ பெற்றதா யும் ஆவர். (22) ஹே நாத! நீங்கள் கோகுலத்தையடையுங்கள் ஸ்ரீஹிருத்தங்களுக்கு வந்ததை உண்டாக்கிவிட்டு என்னைஹத்தி னால் துக்கத்தையடைந்தவர்களும், ச்ரீஹிருதமான உங்களைப்பார்ப் பதற்குவேண்டி வரப்போகிறோம். (23) அந்தபுதுன பதவான் கோகுல வாலிசுளுடன் கூடின கந்தகோபரை இவ்விதம் தேற்றி வஸ்திரம், ஆபரணம், பித்திரப்பாத்திரம் முதலியவற்றால் ஆதரவு டன் புலித்தார். (24) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட கந்தகோபர் அவர் களைத் தழுவிக்கொண்டு ப்ரதிரினால் கலங்கினவராய் கண்ணீர்களி னால் கண்களை மூடிக்கொண்டு கோபாலர்களுடன் கூட கோகு லத்தையடைந்தார். (25) ஹே ராஜன்! பிறகு குமருடைய புத் திரமான வஸுதேவர், புரோஹிதமான கிக்கரைக்கொண்டும், ப்ராம் ஹணர்களைக்கொண்டும் புத்திரர்களுக்கு ப்விஜர் (சுத்தத்திரியர்) க ளுக்குரிய ஸம்ஸ்காரத்தை உன்னபடி நன்கு செய்வித்தார். (26) பொன்மாலையணிந்தனவும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டனவும், கன்று களுடன் கூடினவும், வெண்பட்டு மாலையையணிந்தனவுமான பசுக் களை அந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் தகஷணையாகக் கொடுத்தார் (27) பெரிய புத்தியையுடைய வஸுதேவர் கிருஷ்ணன் பலராமன் இவர் கள் பிறந்தகாலத்தில் எந்தப்பசுக்கள் மனத்தினால் தானஞ்செய்யப் பட்டனவோ அவற்றை களைத்துக்கொண்டு கம்ஸனால் அதர்மத்தி

தாஷாந்நாநுஸூத்ய க்ஸேநாபர்மதோ ஹதா: || 28 || ததஷா லக்ஷஸ்காரோ
 ஹிஜத்வம் ப்ராப்ய சூயதௌ । ர்மாயிதுகூலாசார்யாஹ்யத்ரத்ரதமாஸிததௌ || 29 ||
 ப்ரபதௌ சர்வவித்யானாம் சர்வதௌ ஜகதீஸ்வரௌ । நான்யஸிஷ்டாமலஜ்ஞானம் ரூஹமானௌ
 நரேஹிதௌ: || 30 || அதோ ரூபகூலே வாஸமிச்சிந்தாவூபஜம்மது: । காத்யம் சா-
 ந்யாபநி நாம ஹவந்திபுரவாஸினம் || 31 || யதோபசாஹ தௌ தான்தௌ ரூரௌ
 வுத்திமநிநிததாம் । ப்ராஹ்மதாவூபேதௌ சம் பக்த்யா தேவமிவாஹதௌ || 32 ||
 தயோஹிஜ்வரஸ்துப: சூத்யமாபாநுவுத்திபி: । ப்ரோவாச வேதானஸிலாந்ஸாஹ்யாபநி-
 பதௌ ரூர: || 33 || சரஹஸ்யம் தநுவேதம் த்மான்யாயபதாஸ்ததா । ததா சான்யி-

னால் அபஹ்ரிக்கப்பட்ட பசுக்களை (இப்பொழுது) தானஞ்செய்தார். (28) அதன் பிறகு அடையப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தையுடையவர்க ளான அவ்விருவரும் எல்லா விதப்பாசங்களையும் உண்டுபண்ணுகின்ற வர்களும், ஸர்வதேவர்களும், ஜகத்துக்கு ஸம்ஸ்காரருமாக இருந்த போதிலும் கூட பிறராலேற்படாததும், நிர்நுஷ்டமுமான கஞ்ஞானத் தை நமஸேஷ்டைகளினால் மறைக்கின்றவர்களாய்க்கொண்டு த்விஜத் வத்தையடைந்து நல்ல விரதானுஷ்டானமுள்ளவர்களாய் யதுகுலத் துக்காகிரியமான கர்ச்சரிடமிருந்து காயத்ர விரதத்தை (ப்ரம்ஹசர் யத்தை) அடைந்தனர். (29-30)

பிறகு குருகுலவாஸத்தில் விருப்பங்கொண்டவர்களாய் காசியில் பிறந்தவரும், அவந்திபுரத்தில் வலிப்பவருமான ஸாந்திபனி என்ற வரையடைந்தனர். (31) அவ்விருவரும் முறைப்படி அடைந்து புறக் கரணங்களையடக்கினவர்களாயும், குற்றமில்லாத குருவிஸிடத்தில் நடக்கவேண்டிய முறையை (தமது அனுஷ்டான மூலம்) பிறரைக் கிரஹிக்கச் செய்கின்றவர்களாயும் ஆதரவுடன் கூடினவர்களாயும் கொண்டு ஸம்ஸ்காரணீப்போலக்குருவைப்பக்தியுடன் சேவித்தனர். (32) ப்ரம்ஹண ஸ்ரேஷ்டமான குருவானவர் குற்றமற்ற பக்திரிதைந்த கைக்கரியங்களினால் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராய்க்கொண்டு *அங் கங்கள் உபநிடதங்கள் இவற்றை உடன் கூடின எல்லா வேதங்களையும் அவ்விருவர்க்குமுபதேசித்தார். (33) மந்திரம் அவற்றின் தேவதை

* சிதை, வியாசரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என வேதங்கங்கள் ஆறு.

सिर्का विद्यां राजनीतिं च पद्धिधाम् ॥ ३४ ॥ सर्वं नस्वरन्ध्रौ सर्वविद्या-
प्रवक्तौ । मरुत्तमदमाधेन तौ मञ्जुवतुन्प ॥ ३५ ॥ अहोरात्रिश्चतुःपञ्चा

இவற்றையெல்லாம் இவ்வந்தரன் கடிய நவாந்தேசத்தையும், மன
ஸ்திரிமுதி முடிவிட சம்பாஸ்திரம்மையும், அதுபொலியம்மை முத
லையவற்றையும், அதுபொல தர்வாவிப்பையையும், ஸந்தி, விக்ரஹம்,
மயமய, அலகம், தலகம், அஸ்யம் என அறுவிதத்தானை மாண
நீதிமையும், (உபதேசித்தார்.) (34) ஹே ந்ருப! ஸ்வவித்தையகோ
யம் உன்முகம் ஸுநிதநவாந்ரும் சிறத்தயனிதர்வாந்ருன் ஸ்வேஷ்
உந்ருப! அஸ்யத்தகான்ரு தினம்மனிதன் (35) ஹே
ந்ருப! அஸ்யத்தகான்ரு தினம்மனிதன் (36) அஸ்யத்தகான்ரு தினம்

அறுபத்துமூன்று கலகளின் பெயர்களும், அவற்றின் ஸ்வரூப
மும்.—(1) சிர்கா=சாஸ்திரத்தெய்தல் (1) சிர்கா=இது ததம் என்றும்,
அனத்தம் என்றும், ஸ்வாஸ்திரம் என்றும், கனம் என்றும் நான்கு
வாய்ப்புகள். அவற்றுள் விசேஷமுதலையாய்த் ததமென்றும், முர
ஹம் முதலிய வாய்ப்பும் அனத்தமென்றும், பில்லாபந்தரம் முதலியன
ஸந்தி மென்றும், வெண்பாஸ்தானம் முதலியன கனமென்றும் சொல்
லப்புகள். (2) சிர்கா=அப்பாக்கோ தானாதிசனோ யோட்டி. அசக்கு
தல். இது தாண்டவமென்றும், ஸ்தாலிவாக்யமென்றும் இருவகைப்
புகள் (3) சிர்கா=வாய்ப்பாக்கின் பொருளை அநிகழமுதல் வெளிப்ப
டுத்தல் (4) சிர்கா=புல்தாம் அழுததல், சித்திரம் முதலியனவேமு
ததல். (5) சிர்கா=சொல்லி சந்திர முதலியவற்றின் எண்களாக்
கொண்டு ஸ்திதிகளின் ஸ்தனங்களில் பலதரப்பட்ட வுருவமையத்தெ
முததல். (6) சிர்கா=சுமுகவரிவிவரம்=அரிசுவரினாலும், புஷ்பங்களினாலும்
பூஜைக்குவேண்டியபடி பொருளையமைத்தல். (7) சிர்கா=புஷ்பங்
களினால் படுக்கைதயாரித்தல் (8) சிர்கா=பந்தருக்கும், துணி
சுருங்கும் உடம்புக்கும் கல்விறமேற்றும் முறை. (9) சிர்கா=சுமுகவரி
பாண்டவர்களின் ஸபையில் போல மனிதனாகக்கொண்டு பூமியில்
விசித்திரமான வேலைசெய்தல். (10) சிர்கா=மெத்தை தலையினை
இவற்றை அவ்வவர்க்குத்தக்கபடி தயாரித்தல். (11) சிர்கா=,
சுமுகவரி=ஜலதாமகம் என்றவாத்யம் வாகித்தல், ஜலஸ்தம்பம் செய்

தல் அதாவது: படுவையரீன்போல ஐயத்தில் மீது படுத்திருத்தல் முதலியன. ஐயத்தில் நடத்தல். (12) சிவயோగా: = ஆனேக அற்புதங்களைக் காட்டுவதற்குரிய வபாயம். (13) மாலயமனவிலயா: = புஷ்பங்களைக் கொண்டு பலவிதமான மாலையாரித்தல், புஷ்பச்சட்டை தயாரித்தல் முதலியன. (14) சிவராயிஜயோஜனம் = புஷ்பங்களைக் கொண்டு காதுக்கும் தலைக்கும் பலவிதமான ஆபாங்களைத் தயாரித்தல். (15) நெய்யுயோ: = புஷ்பங்களைக் கொண்டே பலவிதமான அலங்காரங்களை யமைத்தல். (16) வர்ணயோ: = பர்ணபத்திரங்களில் பலவிதவண்ணையமைத்தல். (17) சூரியயோ: = சூரியம் வரலையின்போடி முதலியன தயாரித்தல். (18) மூலயோஜனம் = தட்டாமலே செய்தல். (19) சந்திரயோ: = மண்ணைப் பொன்னாகக் காட்டுதல் முதலியன. (20)

கீசமாரோ: = இதை விலைநீன்னலென்றும், குசமாரர் என்ற மஹருஷியாலு தேசிக்கப்பட்ட என்னவடி குருபனையும் நல்லுபயுள்ளவனாகும் முறையென்றும், ஸ்திரீகளுடைய ஸ்தனங்கள் தொங்கிப் போனால் அதைத்தொங்காமல் முன் போல் கெட்டியாக்கும் முறையென்றும் சொல்லுகின்றனர். (21) ஸ்ரீராம: = கிராமின்றி சஸ்திராஸ்திரங்களை விடுபுமுறை. (22) சிவசாகாபுமஹிவிகாவிநியா: = பலவித விசித்திரமான அரிகாய அபாயம், பகஷணம் முதலியவற்றைச்சமையத்தல். (23) வானகமராகாசனயோஜனம் = வானகங்களில் (திரவமாயும், கடினமாயுமிருக்கின்ற பொருள்களில்) வேறுபாதிரியான ருசியையும் நிறத்தையும், மதசக்தியையுமுண்டாக்குதல். (24) சூசிவாயகம் = ஊசியைக் கொண்டு புஷ்பத்தாற் செய்தமூர்த்தியாதிரி தயாரித்தல். (25) சூகிரா = நூலைக் கட்டி அதில் பொம்பையைத்தானாக ஏறுப்படி செய்தல், அல்லது சிறுகயிற்றின்மேல் பிடிப்பின்றி நடத்தல். (26) சிவாமஹிவாயா: = விணை டமருகம் முதலியவாத்யங்களைக்கற்றல். (27) சந்திரா = இதைப் புதிர் போடுதல் என்பார். அதாவது: முகம் சுருப்பு பூனையுமன்று. நாக்கு இரண்டு பாப்புமன்று. பார்த்தாக்கள் யிந்து ஆனால் திரௌபதியுமன்று. இதை எவ்வறிவானோ அவன் பண்டிதன் என்பதே புதிர் போடுதல் எனப்படும். இங்கு எழுதுகோல் = பேனா என்பது பதில். (28) சந்திரா = அந்தாதிகூறல். (29) சூகிரயோ: = படிக்கவோ பொருள்கொள்ளவோ முடியாதபடி கலோகம் கூறல். (30) ஸ்ரீராம: = புத்தகத்திலுள்ளவற்றை எந்தர்ப்பத்துக்கேற்றபடி. மாகமமத்து

வாசித்தல்.(31) நாடாமாயித்யதிஷ்டம்=பொதுவாய்நூடகத்தைப்பற்றிய
வர், அதன் விசேஷத்தைப்பற்றியவுபயான அறிவு (32) வாயமர-
புரணம்=பால் பம்பைலாத்தின் வாடுதாம் கொடுக்கப்படும் மீதுமுள்ள
வற்றையுடுத்தி லாய்தல்.(33) பிரபுவாயித்யதிஷ்டம்=பலவிதமான பட்டி
வைக்கையும், சிறப்புமிக்கவும், பாண்டங்களையும் தயாரிக்கும் முறையறி-
தல். (34) ரீதியினை=லென்கிக்காவும், காந்திரி பங்களுமான பலவித
மலையாபொருள் தயாரிப்பதைப்பற்றித் தல். (35) உபாஸம்=தற்காலிகசெய்
தல். (36) வாசியினை=விளம்பும் முறைமைப்பற்றிய க்ஞானம். (37)
உபாஸமாபித்யதிஷ்டம்=பொன், வெள்ளி, எத்தினம் முதலியவற்றின் குண
தோஷபற்றித் தல்.(38) பாஸாதி=இரும்புமுதலியவற்றைப் பொன்னுக்கு
தல்.(39) மரிமயானம்=எத்தினங்கலின் கிறத்தையறிதல்.(40) ஆசாநம்=
தங்கம் விஹரியுக் காவணம். (41) உபாஸுதிஷ்டம்=மங்களுக்கு வைத்தி
யுத்தொத்தல்.(42) மயுகத்யதிஷ்டம்=அதி, கோழி, லாவண் என்ற
பகுதியிலுள்ள செவ்வை முறையறிதல். (43) உபாஸித்யதிஷ்டம்=கலி,
நாணத்தான், நயி இவற்றையளித்துப் போல் போம்படி செய்தல் (44)
உபாஸம்=பால் பிடித்துவிடல், உடம்பில் மற்றவிடங்களில் பிடித்தல்,
தலைக்கு அண்ணை தேய்த்துவிடல் இவற்றையறிதல் (45) கௌர்ஜ-
திஷ்டம்=தலைவாரிப் பிச்சிவிடும் முறையறிதல். (46) அபாஸித்யதிஷ்டம்=
முதலியுள்ள எழுத்துக்களைக்கொண்டு அவ்வெழுத்துகள் வாய்க்
கித்த பதங்களைக்காணல். அதாவது:—ஒரு திருடன் ஒரு பண்டி
தின் பெயர் முயன்றான். அதுபோலது அப்பண்டிதன் அத்திருட்
னிடம் ஏ, ஏ, சி, ஏ என்ற எழுத்துக்களை எழுதிக்கொடுத்து இதை
மட்டும் எண்ணிக்கொன்ற பிறகு என் பிதாவினிடம் கொடுத்துவிடு
வன்று வேண்டினான். திருடனும் அப்படியே செய்தான். அவன்
பிதா அவ்வகளுங்கள் மூலம் திருடனைப் பிடித்துக்கொண்டான்.
அ=அனன்=இவனான் ஏ=ஏவோ=எத்தினம் சி=சிரி=தலை எ=எரிதம்=வெட்
டப்பட்டது என்பது அதன் பொருள் என்றும். (47) மல்கிதகதர்க்-
திஷ்டம்=தெளிவாகவில்லாத சப்தங்களைக்கொண்டு பொருளை விளக்கு
தல். (48) உபாஸித்யதிஷ்டம்=அத்தத்த தேசத்துக்குரிய பாஷைகளையறி
தல். (49) உபாஸித்யதிஷ்டம்=புஷ்பங்களைக்கொண்டும், அவற்றின்
கிறங்களைக்கொண்டும், அவ்வப்பொழுது நீசமும் நிமித்தங்களைக்
கொண்டும், இனிவரும் சபாசபங்களைக்கூறல். (50) உபாஸித்யதிஷ்டம்

संयत्तौ तावतीः कलाः। गुरुदक्षिण्याऽऽचार्यं छन्द्यामासतुर्नृप ॥ ३६ ॥
 द्विजरतयोस्तं महिमानमद्भुतं संलक्ष्य राजघतिमानुर्षी मतिम्। संमन्य
 पत्न्या स महान्वे मृतं बालं प्रभासे वरयांघ्रभूष ह ॥ ३७ ॥ तथेत्यथारुण

னையும் கிரஹித்துக்கொண்டவார்களாய் குரு தகஷிணையையப்பெறும்
 படி ஆசிரியனைக் சட்டாயப்படுத்தினர். (36) ஹே ராஜன்! அந்த
 குருவான ப்ரமாய்ஸனை அவர்சளுடைய அப்புதமான மஹிமையை
 யும், மனிதர்சனிடம் கானமுடியாத புத்தியையும் நன்கு கவனித்துக்
 கொண்டும், மனையாளுடன் கலந்தாலோசித்துக்கொண்டும், பெரிய
 ஸமுத்திரத்தில் ப்ரபாஸம் என்றவிடத்தில் இறந்துபோன குழந்தை
 யை (உயிர்ப்பித்துத் தருதலை) வரனாகக்கேட்டார். (37) அப்படியே
 அகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு முடிவற்ற பராக்கிரமமுள்ள

யுத்த சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய முறைப் படி ஜீவனுள்ளதும் ஜீவனற்
 ததமான யந்திரங்களைத்தரிக்கும் முறையறிதல். (51) मातृकासंवाच्यम्=
 பலர் சேர்ந்தவிடத்தில் படித்ததையோ, காதால் கேட்டதையோ
 ஒருவன் சொல்லும்பொழுது கேட்கவோ, படிக்கவோ, இல்லாத
 விஷயங்களையும் மற்றவன் சொல்லல். (52) मानसीकाव्यक्रिया=மனத்தி
 னுள்ள சிந்தையையறிதல், சாவ்யத்தைச் செய்தல். (53) अमिथान-
 कोशः=அமரம் முதலிய நிசண்டுக்களையறிதல். (54) छन्दोज्ञानम्=வருத்த
 சாஸ்திரமறிதல். (55) क्रियाविकल्पाः=ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மபேதங்
 களைச் சொல்லும் ப்ரயோகக்கிரந்தங்களையறிதல். (56) छलितकयोगाः=
 மாறுவேஷம் போடும் முறையறிதல் (57) वसुगोपनानि=பெரிய வஸ்
 திரத்தைச் சின்னதாகக் காட்டல், நூலாலானதைப் பட்டு வஸ்திரம்
 போல் காட்டுதல் முதலியவற்றையறிதல். (58) द्यूतविशेषाः=சூதாடும்
 முறையறிதல் (59) आकर्षकक्रिया=பட்டம் பரக்கவிடுதல். (60) वालकीर-
 नकानि=குழந்தைகள் விளையாடுவதற்குரிய ஸாமான்களைத் தயாரித்
 தல். (61) वैनायिकीनाम्=யானை முதலியவற்றைப் பழக்குதல். (62)
 वैजयिकीनाम्=அஸ்ர ஜயம் முதலியவற்றையறிதல். (63) वैतालिकीनाञ्च-
 विद्यानां ज्ञानम्=வேதாளத்தையடங்கும் முறையறிதல் அல்லது வ்யாயாமகி-
 நாம்=என வேறுபாடங்கொண்டு தேஹத்துக்குப் பலந்தரும் பயிற்சி
 செய்யும் முறையறிதல். (64) अक्रिय इवैव அறுபத்துநான்கு வித்
 யைகளாகும்.

महारथौ रथं प्रभासमासाद्य दुरन्तविक्रमौ । वेलासुपमस्य निपीदतुः क्षणं
सिन्धुर्विदित्वाऽङ्गणमाहरत्तयोः॥३८॥ तमाह भगवानाशु गुरुपुत्रः प्रदीय-
ताम् । योऽसापिह त्वया प्रस्तो बालको महतोर्मिणा ॥ ३९ ॥

சமூத்ர உவாசு—நீவாஹர்யமஹ் தேவ தீவ்ய: பஜ்ஜனோ மஹாந் । அந்நர்ஜலசுர:
கூடா ஶக்ஷரூபதரோ:ஸுர:॥ ४० ॥ ஆஸ்தே தீனாஹதோ நூந் தச்சூத்வா சத்வரம்
ப்ரபு: । ஜலமாபிஷ்ய தம் ஹ்வா நாபஸ்யயுதரே:ஸங்கம ॥ ४१ ॥ ததஜ்ஜபமவம்
ஶக்ஷமாடாய ரதமாଗமத் । தத: சம்யமநீ நாம யமஸ்ய தயிதா புரிம ॥४२॥
மத்யா ஜநாந: ஶக்ஷம் ப்ரதமோ சஹலாயுத: । ஶக்ஷநிர்ஹதமாகரந்ய ப்ராஜாஸம்-
யமோ யம:॥ ४३ ॥ தயா: சபரயோ மஹதீ சக்ரே பக்தயுபவ்ஹிதாம் । உவாசா-

வர்களுந், பஹாரதர்ஜனமான அன்விருவரும் தேரிலேறிக்கொண்டு
பிரபாஸத்தைடைந்து கழனாகாலம் அங்கு உட்கார்ந்தனர். ஸமுத்திர
மாதன் அதை அறிந்து கையிலேயடிவந்து அவர்சொற்குப் பூனை
யைச் செய்தான். (38) இங்கு என்னால் பெரிய ஆவியினால் எந்தப்
பாலகனான குருத்திரன் கொண்டுபோய்ப்பட்டானோ அவன் எத்
திரம் கொடுக்கப்பட்டிரு் என அந்த ஸமுத்திர மாதனைப்பார்த்தவர்
பதவான் சொன்னார். (39)

ஸமுத்திர மாதன் சொல்லுமாறு—ஹே தேவ! கிருஷ்ண!
நான் அபஹரிக்காவினில். ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிப்பவனும், சங்கின்
உருவத்தைத் தரிப்பவனும், பஞ்சஜனன் என்ற பெயருள்ளவனு
மான பெரிய அஸுரன் இங்கு வலிச்சிக்குன். அவனாலேயே
அஹரிக்கப்பட்டான் என்பது கீர்ஸகயம் என்றான். அதைச் கேட்
டதம் ப்ரபுவான கிருஷ்ணன் வேரமாக ஜலத்தில் பிரவேசித்து
அவ்வஸுரனைக்கொன்று அவனது வயிற்றில் குழந்தையைக் கண்
டாமினில். (40-41) அவ்வஸுரனது அங்கத்தினின்றமுண்டான
சங்கைகம் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தேரிலேறினார். அக்கருந்து யம
னுக்குப் பிடித்தமான ஸம்யமனி என்ற பட்டினத்தையடைந்து
ஐனர்த்தனான கிருஷ்ணன் பலமாமனுடன்கூடச் சங்கை ஊதினார்.
பிராஜகனையழிப்பவனான யமன் சங்கின் ஒலியைச்சேட்டு அவ்விரு
வர்க்கும் பத்தியுடன் கூடின பெரிய பூனையைச்செய்தான். எல்லாப்
பிராணிகளுடையவும் ஹ்ருதயத்தை வீடாகக்கொண்டவரான

பனத: கृष्णं सर्वभूताशयालयम् । लीलामनुष्य हे विष्णो गुह्ययो: करवाम
 किम् ॥ ४४ ॥ धीमगवानुवाच—गुरुपुत्रमिहानीतं निजकर्मनिबन्धनम् ।
 आनयस्य महाराज मच्छासनपुरस्कृत: ॥ ४५ ॥ तथेति तेनोपानीतं गुरुपुत्रं
 यदुत्तमौ । दत्त्वा स्वगुरवे भूयो वृणीष्येति तमूचतु: ॥ ४६ ॥ गुरुवाच—
 सम्पत्संपादितो वत्स भवद्भवां गुरुनिष्कय: । को नु गुष्मद्विधगुरो:
 कामानामवशिष्यते ॥ ४७ ॥ गच्छतं स्वगृहं वीरौ कीर्तिर्वामस्तु पावनी ।
 छन्दांस्ययातयामानि भवन्त्विह परत्र च ॥ ४८ ॥ गुरौवमनुज्ञातौ रथेना-
 निलरंहमा । आयातौ स्वपुरं तात पजन्यनिनदेन वै ॥ ४९ ॥ समनन्दप्रजा:
 सर्वा दृष्ट्वा रामजनादनौ । अपश्यन्त्यो बह्वहानि नष्टलब्धयना इव ॥ ५० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पार्थिवं गुरुपुत्रानयनं नाम
 पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४५ ॥

சூரியருஷ்ணனை வணங்கி ஹேலீலாமஹேஷ்ப! ஹேவிஷ்ணோ! உங்க
 ளுக்கு நாம் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது என்றான். (42-44)
 சூரிபதவான் சொல்லுவற்றார்—ஹே பஹாராஜ! சொந்த கர்மங்கார
 ணமாய் இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட எமது குரு புத்திரனை என்னது
 ஆணையை முன்னிட்டுக்கொண்டு இங்கு தருயிப்பிராக என்றார்.(45)
 அன்கிதமேயாகுகவென்று அவனால் கொண்டுவரப்பட்ட குரு புத்தி
 ரனை யதூந்தமர்களான மாமகிருஷ்ணர்கள் தமது குருவையும்
 பொருட்டுக் கொடுத்தித் திரும்பவும் வேண்டினவற்றைக் கேளுங்
 கள் என அவரைச் சொல்லினார். (46) குரு சொல்லுவற்றார்—
 ஹே குமந்தாய்! உங்கலிருவராலும் குரு தக்ஷிணையானது நன்கு
 கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது உங்கள் போன்ற சிஷ்யர்கள் வாய்ந்த
 குருவுக்கு காமங்களுக்குள் எந்தக்காமந்தான் எஞ்ஜியிருக்கப் போகி
 றது. (47) ஹே வீரர்கள்! சொந்தவீடு போய்ச்சேருங்கள். உங்
 களுக்குப் பரிசுத்தமான கிர்த்தியானது உண்டாகட்டும். வேதங்கள்
 இங்கும் பரலோகத்திலும் மறவாதனவாக இருக்கட்டும் என்றார் (48)
 ஹே தாத! குருவினால் இவ்விதம் விடையளிக்கப்பட்டவர்களாய்
 மேகம்போலொலிக்கின்றதும், காத்துக்கொப்பான வேகமுள்ளது
 மான தேருடன் சொந்தப்பட்டினத்தை வந்தடைந்தனர். (49)

॥ अथ पट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच- वृष्णीनां प्रवरो मन्त्री कृष्णस्य दयितः सखा ।
शिष्यो गृहस्पतेः साक्षादुद्धवो वुडिगन्तमः ॥ १ ॥ तमाह भगवान्मृष्टं

வெகு தினங்கள் பார்த்தாதிருந்தவர்களான அல்லா பிள்ளைகளும்
மாம கிருஷ்ணர்களைக் கண்டு முதலில் கஷ்டமாகப் பின்னர் ஆடை
ய்ப்பட்ட தனமுள்ளவர்கள் போல மிக்க ஸந்தோஷித்தவர். (50)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
பூர்வார்த்தத்தில் குருபுத்திராப்யனம் என்ற காற்பத்தைந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

(4-50) पट्चत्वारिंशके गोपमुद्धवं प्रप्य तद्दिग्रा ।
यशोदानन्दयोश्चक्रं कृष्णः शोकापनोदनम् ॥ १ ॥
कामचारं विजातिस्सन् परित्यज्यातिसंयतः ।
गुरोर्दानमनुप्राप्य सख्या गोपीरुपादिशत् ॥ २ ॥

(4-50) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உத்தமவைக் கோமுலத்துக்களுப்பி
அவரது வார்த்தையினால் யசோதை நந்தகோபர் இவர்களுக்குச்
ஸோகந்விருத்தியைச் செய்தாரென்றும், சங்காதியாக இருந்து
கொண்டு அதாவது: உபயனஞ்செய்துகொண்டு, காமசாரத்தை
(யதேஷ்டாசமணத்தை) விலக்கிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியனாகி குருவி
விடமிருந்து க்ருணாந்நைபடைந்து தோழனான உத்தவர் மூலம்
கோபிகைகளுக்கு உபதேசம் செய்தார் என்றும் இந்த நாற்பத்தாரு
வது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1-2) (4-50)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவாற்பார்—யாதவர்களுக்குச் சிறந்த மந்திரி
யும், நேரில் ப்ருஹஸ்பதிக்குச்சிஷ்யரும், புத்தியில் சிறந்தவருமான
உத்தவர் கிருஷ்ணனுக்குப் பிடித்த ஸகாவாக இருந்தார். (1)

கோபாலனிடத்தின்போன்பு கொண்டவர்களான கோபிகைகளைத்
தேற்றுவது சிறந்த மந்திரியொருவன் செய்தல் கடமென்பதைக் காட்ட
வேண்டி உத்தவரின் பெருமையை இதனால் விளக்குகிறார்.

भक्तमैकान्तिनं कचिह् । गृहीत्वा पाणिना पाणिं प्रपद्यातिहरो हरिः॥ २ ॥
 गच्छोद्धव व्रजं सौम्य पित्रोर्नौ प्रीतिमाचह । गोपीनां मध्विगोमाधि मत्सन्देशिर्माचय ॥ ३ ॥ ता मन्मनस्का मत्प्राणा मदर्थं त्यक्तदेहिकाः । ये त्यक्तलोकधर्माश्च मदर्थं तान्विभर्ष्यहम् ॥ ४ ॥ गयि ताः प्रयसां प्रष्टुं दूरस्थे गोकुलस्थितः । स्मरन्त्योऽङ्ग विमुलान्ति विरहौत्कण्ठविविहताः॥ ५ ॥ धारयत्यतिगुच्छूण प्रायः प्राणान्कथञ्चन । प्रत्यागमनसन्देशैर्वह्व्यो मे मदात्मिकाः॥ ६ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्युक्त उद्धवो राजन्सन्देशं भर्तुरादृतः ।

பகவானும், பரமன்னர்களின் கஷ்டத்தைப்போக்குகின்றவருமான ஹரியானவர் மிக்க ப்ரேமைவாய்ந்தவரும் குழந்தைப்பருகம் முதற் கொண்டே பசுவத்பத்தி செய்துவருவவரும், கிருஷ்ணனையே எவ் வழியிலும் நம்பிபிரும்பவருமான அந்த உத்தவரைக்கையினால் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒருஸமயம் சொல்லத்தொடங்கினார். (2) ஹே ஸௌம்ய! உத்தவ! கோகுலத்துக்குச்சென்று எங்கள் தாய் தந்தையர்க்கு பரிதியைச் செய்துவைப்பாயாக. கோபிகைகளுக்கு என்று பிரிவாலேற்பட்ட மனோவேதனையை என்று வாய்மொழிகளினால் போக்குவாயாக. (3) அவர்களோ என்னிடம் பதிந்த மனதுள்ளவர்களாகவும், என்னையே உயிராகக்கொண்டவர்களாகவும், எனக்காகவேண்டி பதிபுத்திராதிகளை யிழந்தவர்களாகவுமிருக்கின்றனர். நானோ அவர்கள் எனக்காகவேண்டி இம்மைமருமைச் சுகங்களையும் அதன் ஸாதனங்களையுமிழக்கின்றனரோ அவர்களைக் காப்பவனாக இருக்கின்றேன். (4) ஹே அங்க! ப்ரேமைக்குப் பாத்திரமானவற்றைக் காட்டிலும் மிக்க ப்ரேமைபாத்திரமான நான் வெகு தொலையிருக்குங்கால் கிரஹத்தினாலேற்பட்ட ஆசையினால் பரவசப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டும், என்னையே நீனைத்துக்கொண்டும், அந்தக் கோபிகைகளோ, மிக்க மோஹத்தையடைகின்றனர். (5) என்னிடம் * அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட ஆத்மாவையுடையவர்களான என்று கோபிகைகள் 'திருப்பி வருகிறேன்' என்ற வாய்மொழிகள்

* அவர்களுடைய ஆத்மா அவர்களுடைய தேஹத்தில் மட்டுமிருக்குமாயின் என்னைப் பிரிந்தவுடனேயே விரஹதாபத்தினால் உயிரையே இழத்திருப்பார். அந்த ஆத்மா என்னிடமிருப்பதால்தான் அவர்கள் ஒருவாறு சிரமத்தினால் ஜீவிக்கின்றனர் என்பது கருத்து.

पद्मपण्डित मण्डितम् ॥ १३ ॥ तमागतं समागम्य कृष्णस्थानुचरं प्रियम् ।
नन्दः प्रीतः परिष्वज्य वासुदेवधियाचंयत् ॥ १४ ॥ भोजितं परमाण्वं
संविष्टं कशिपौ सुखम् । गतधर्मं पर्यपृच्छत्पादसंवाहनादिभिः ॥ १५ ॥

கவிபுஜ்ஜ மஹாபாக சகா ந: ஶூரநந்ந:। ஶாஸ்தே குஷ்யபத்யாஜேயுக்தோ
முக்த: சுஹ்ருத:॥१६॥ டிஷ்யா க்ஸோ ஹ: பாப: சானும: ஸ்வெந பாப்மநா । சா-
பூநாं ஧்மஸீலானாं யதூநாं ஹ்ரி ய: சதா ॥ १७ ॥ அபி ஸ்மரதி ந: க்ருஷ்ணோ
மாதரம் சுஹ்ருத: சகிந் । காபாந்வஜம் சாத்மநாஸ்த் காஸோ வுந்நாஸ்தம் மிரிம் ॥१८॥
அப்யாஸ்யதி காஸிந்: ச்வஜநாந்ஸகூடீஸிதும் । தர்ஹி ட்ருஷ்யாம தக்ஷந்

ஆலிங்கரிக்கப்பட்டதுமான நந்தகோருலத்தை ஸ்ரீராமன் மறையும்
ஸமயத்தில் அடைந்தார். (8-13)

கிருஷ்ணனுடைய பிரிய பக்தனான அவர் வந்ததை நந்தகோபர்
அறிந்து பிரதியுள்ளவராய் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு வாஸு-
தேவன் என்ற எண்ணத்துடன் அவரைப் பூஜைசெய்தார். (14)
பரமான்னத்தினால் போஜனஞ் செய்கின்றபட்டவரும் மெத்தையில்
கருமமாக உட்கார்ந்தவரும் கால் பிடித்தல் முதலியவற்றால் சகோ நீங்கி
னவருமான உத்தவமைக் சேட்கத்தொடங்கினார். (15) ஹே அங்க!
ஹே மஹாபாக! எங்கள் தோழமான வஸுதேவர் கட்டினின்றும்
விடுபட்டவராயும், முழுந்தை முதலியோருடன் கூடினவராயும், கிளே
ஹிதர்களால் குழப்பட்டவராயும் சொண்டு கேசுமமாக இருக்கின்
ருமா என்னை? (16) சாதுக்களும் தர்மசிலர்களுமான யாதவர்களை
எவன் எப்பொழுதும் துவேஷித்தானே அந்தப் பாபியான கம்ஸன்
சொந்தமான பாபத்தினால் பரிவாறங்களுடன் கூட கொல்லப்பட்
டான் என்பது தைவாதிமேயாரும். (17) கிருஷ்ணன் எங்களை
யும், தாயையும், மித்திரர்களையும், தோழர்களான கோபாலர்களே
யும், தன்னையே நாதனாகவுடைய கோருலத்தையும், பசுக்களையும்,
பிருந்தாவனத்தையும், கோவர்த்தனமலையையும் நினைப்பதுண்டா?
(18) கோவிந்தன் சொந்த ஜனங்களை (எங்களை) ப் பார்ப்பதற்கு
வேண்டி ஒருதடவையாவது வருவானேயானால் அப்பொழுது அழ
கிய முக்குள்ளதும், அழகிய சிறிப்பு, கண் இவற்றையுடையதுமான
அவரதுமுகத்தை நாய்பார்ப்போம். (19) மஹாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்

संस्मृत्य नन्दः कृष्णानुरक्तधीः। अयुत्कण्ठोऽभावक्षणीं प्रमप्रसरवि-
हृतः॥ २७ ॥ यशोदा वर्ण्यमानानि पुत्रस्य चरितानि च। शृण्वन्त्यधूष्य-
वाग्नाक्षीत्स्नास्त्रतपयोधरा॥ २८॥ तयोर्विद्यं भगवति कृष्णे नन्दयशोदयोः।
वीक्ष्याऽनुरागं परमं नन्दमाहोक्षवा मुदा ॥ २९ ॥

उक्तं उवाच—युवां श्लाघ्यतमौ नूनं देहिनामिह मानद्। नारायणे-
ऽखिलगुरौ यत्कृता मतिरीदृशी ॥ ३० ॥ एतौ हि विश्वस्य च वीजयोनी
रामो मुकुन्दः पुत्रपः प्रधानम्। अन्वीय भूतेषु विलक्षणस्य ज्ञानस्य
चेसात् इमौ पुराणौ ॥ ३१ ॥ यस्मिन्ननः प्राणवियोगकाले क्षणं समावेक्ष्य

களும், ஸுமார் அஸுமார் இவர்களை ஜயித்த பகாஸுமன் முதலிய
அஸுமார்சனரும் விளையாட்டாகவே கொல்லப்பட்டனரோ. (26)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—இவ்விதம். நந்தகோபர் நினைத்து
நினைத்து கிருஷ்ணனிடத்தில் பற்றின சித்தமுள்ளவராயும், ப்ரே
மையின் பெருக்கினால் கலங்கிவைவராயும், அதிகம் உத்கண்டையை
(பேராவில்) ஆடைந்தவராயுமாகி மௌனமாக இருந்துவிட்டார்.
(27) வர்ணிக்கப்படுகின்ற புத்திரனுடைய சரிதங்களைக்கேட்ட
யசோதையுள் ஸ்னேஹத்தினால்பெறுகின்ற ஸ்தனங்கராயுடையவளாய்
கண்ணில் நீரைவடியவிட்டாள். (28) அந்தநந்தகோப யசோதை
களுக்குப் பகவானான கிருஷ்ணனிடமுள்ள இத்தகைய மேலான
ஆனுராதத்தைக்கண்டு உத்தவர் ஸந்தோஷத்துடன் நந்தகோபரைச்
சொல்லத்தொடங்கினார். (29) உத்தவர் சொல்லுற்றார்—ஹே
மானத! அகிலத்துக்கும் குருவான ஸ்ரீமன் நாராயணனிடத்தில்
யாது காரணத்தினால் இத்தகைய புத்தியானது செய்யப்பட்டதோ
அக்காரணத்தினால் தேஹபெடுத்தவர்களுக்குள் நீங்களே புகழத்தக்க
வர்களாவீர். இது நிபந்தயம். (30) பலராமனென்றும் கிருஷ்ண
னென்றமான இவ்விருவரும் உலகுக்கு நிமித்தகாரணமும், உபா
தான காரணமும் ஆவர். அம்சபூதனை புருஷனும், சக்திபூதமான
ப்ரதானமும் இவர்களேயாவர். புராண புருஷர்களான இவர்களே
ப்ராணிகளிடத்தில் ப்ரவேசித்துப்பூதங்களுக்கும் அவற்றுடன்கூடின
பற்பல பேதங்களுக்கும், ச்ஞான ரூபியான ஜீவனுக்கும் நியந்தாக்க
ளாகவாகின்றனர். (31) ஜனமானது ப்ராணனை விடும் ஸமயத்தில்

மனோ விசுத்தம் । நிஹ்ய கர்மாசயமாஸு யாநி பரம் கதிம் ப்ரஹ்மயோ஽ர்க்வணஃ
 ॥ ௩௨ ॥ தஸ்மிந்நவந்தாவிஸ்தாந்மஹேதௌ நாராயணே காரணமந்யமூர்தீ । भावं
 விபதயா நிதரம் மஹாத்மநிக்ஷாநிஷிஷ்ட்ருவயாஃ சுகுத்யம் ॥ ௩௩ ॥ ஆகமிஷ்ய-
 த்யர்ஷிண காலேந ப்ரஜமக்யுதஃ । ப்ரியம் விபாஸ்யதே பித்ரோ஽ஹ்வான்ஸாத்வதா பதிஃ
 ॥ ௩௪ ॥ ஹ்யா கம்சம் ரங்மயே ப்ரதீபம் சர்வஸாத்வதாம் । யதாஹ வஃ சமாமத்ய
 குணஃ சத்யம் கராநி தந் ॥ ௩௫ ॥ மா சிஷ்யதம் மஹாபாஸௌ ட்ருத்யதஃ குண-
 மநிதகே । அந்நஹி ச பூதாநாமாஸ்தே ஓயாநிதிரிஷ்யஸி ॥ ௩௬ ॥ ந ஹஸ்யா-
 சித ப்ரியஃ பகிஷாப்ரியோ வாஸ்த்வமானிநஃ । நோத்தமோ நாபமோ வாபி சமான்ஸ்யா
 சமோ஽பி யா ॥ ௩௭ ॥ ந மாதா ந பிதா தஸ்ய ந ஹ்யா ந சூதாந்யஃ ।

மிக்கக் கத்தமான மனத்தை எவ்விடத்தில் சுத்தமானதாய் செய்துத்திக்
 கர்மவாஸ்தவமாய் போக்கலெனண்டு இவ்வுருப்பொருளமுள்ளதாக
 வும், கத்த லாந்த ஸூத்தியுள்ளதாகவுமாகி போலான கதியை (அவ
 ரது பதத்தை) அடைவற்றேனோ, எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவும், சா
 ஸ்முமானவரும், காரணத்துக்கு வேண்டி மனித சரீரபெடுத்தவ
 ரும், தாமசனாயும், மஹாநம்பாவுமான அத்தக் கிருஷ்ணாவிடத்தில்
 நீங்கல் மிகவும் பதிகையைப் பெற்றென்றிருக்கான். ஆனதுபற்றி உங்க
 ளுக்குத் தெரியவேண்டியது வேறு நல்ல காரியம் யாதிருக்கின்றது.
 (32-33) யாதவர்களுக்கும் பதிகையும் பகவானுமான அச்சுபதன்
 எவ்வாறானதென்றான் வேகுலம் வரப்போகிறார். தாய்தந்தையர்க
 ளான உங்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவும்போகிறார். (34) ஸ்ரீகிருஷ்
 ணன் என்ன யாதவர்களுக்கும் நீக்கிழைத்துவந்த கர்மனை மக்கத்
 தில் நடுவியில் போன்ற உங்களைதருநில் வந்து அதைச் சொன்னாரோ
 அதைச் சத்தியமாகவே செய்வார். (35) ஹே மஹாபாக்யசாலிக
 ளான மசோதாநந்தகோபர்வனே! துக்கத்தைதயடையாதீர். கிருஷ்
 ணனை எவ்வாறானதில் பார்க்கப்போகின்றீர். *மரத்தில் நெருப்பா
 வதுபோல அவர் ஸ்ரீராமனின் உள்ளில் மனத்தில் இருந்துகொண்டே
 இருக்கிறார். (36)

உன்னிடம் முடிந்த அரசமரத்திலிருக்கும் நெருப்பைக்கடைந்
 தாலல்லவா காணாதுயாதிருப்பதுபோல பத்திசெய்தால் அல்லது உன்
 னில் மனத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்காணவியலாது என்பதுகருத்து.

नास्मिंशो न परश्चापि न देहो जन्म एव च ॥ ३८ ॥ न चास्य कर्म वा लोके
सदस्मिन्निशानिषु । क्रीडाथै सांऽपि साधूनां परित्राणाय कल्पते ॥ ३९ ॥
सत्त्वं रजस्तम इति भजते किमुणो गुणान् । ग्रीडगतीतांऽन गुणैः सृजत्य
वति हन्त्यजः ॥ ४० ॥ यथा भ्रमरिकादृष्ट्या भ्राम्यतीव महीयते । चित्ते
कर्तरि तत्रात्मा कर्तृवाहंभिया रमुतः ॥ ४१ ॥

யுவயோர்வ நெய்யமாத்மஜா மகவாஹரி:। சவ்வாமாத்மஜா ஹாட்மா பிதா
மாता ச ஈஸ்வர்:॥ ४२ ॥ டுப் துத பூத பவஜ்ஜவிய்யத்ஸாஸ்ஸுஹ்ரிணுமஹ்ஹபக்

(*) ராகாதிகளற்றவரும், எதிலும் அபிரமானமற்றவருமான அவ
ருக்கு மிக்க ப்ரியமானவனே, மிக்க ப்ரியமில்லாதவனே கிடையாது.
மேலானவனுமில்லை. தாழ்ந்தவனும் கிடையாது. ஒப்பில்லாதவ
னும் கிடையாது. (37) அவனுக்குத் தாய் இல்லை. தந்தையிலலை.
மனையாளிலலை புத்திராதிகளிலலை. வேண்டியவளிலலை. சத்ருளிலலை.
தேஹமில்லை. ஆனதுபற்றிப்பிறையுமே இல்லை. (38) இவருக்கு உல
கில் (தனக்கெனச்) செய்யவேண்டிய காரியமெதுவுமில்லை. ஸாதுக்
களை மகிழ்ப்பதற்குவேண்டி. ஸாத்மிக ராஜஸ தாமஸ யோனிகளில்
அவர் அவதாரத்தையடைகிறார். (39) ஆறனும், கீர்க்குணானுமான
அவர் ஸத்தம், ரஜஸ், தாமஸ் என்ற குணங்களை அடைகிறார். கிரீடை
யைச் சடந்தவராயினுங்கூட கிரீடக்கின்றவராய் குணங்களைக்கொண்டு
இவ்விஷயத்தில் லிருஷ்டியஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவற்றைச் செய்து
வருகிறார். (40) சித்தத்தினுலகைமந்தசுற்றதலுடன் கூடின திருஷ்டி
யினால் பூமியும் கூடச்சுத்துவதுபோல எவ்விதம் காணப்படுகிற
தோ இவ்விதமே சித்தமானது கர்த்தாவாக இருக்கும்பொழுது அந்
தச் சித்தத்தில் அஹம் புத்தி (நான் என்ற புத்தி) ஏற்பட்டமையின்
ஆத்மாவும் கர்த்தா போல எண்ணப்படுகிறான். (41) †பகவானும்
ஹரியுமான இந்தக்கருஷ்ணன் உங்களுக்குமட்டுமே ஆத்மஜனன்று.
பின்னையோவெனில் அவர் எல்லாருக்குமே ஆத்மஜனாகவும், ஆத்மா

(*) மதுரையிலுள்ள தேவகி உஸுதேவர்களை விட்டு இங்கு வருவ
தற்கு இடமேது? என்பீரேல் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் எனச் சொல்
லுகிறார். †உண்மையில் பார்க்குங்கால் ஜீவனுக்கே கர்த்திருத்தவம் கிடையா
திருக்க ஸர்வேசுவரனுக்கு எங்கிருந்து அது ஏற்படும் என்பது கருத்து.

न । विनाच्युताहस्तु तरां न वाच्यं स एव सर्वं परमार्थभूतः॥४३॥ एवं
निशा सा भवतोर्व्यतीता नन्दस्य कृष्णानुचरस्य राजन् । गोप्यः समुद्राय
निरूप्य दीपांश्चास्तृन्समभ्यर्च्य दधीन्यमन्थन् ॥ ४४ ॥ ता दीपदीप्तैर्मणि-
भिर्धिरज् रज्ज्विकपङ्कजकङ्कणश्रृङ्गः । चलन्निभस्तनहारकुण्डलविपक्व-
पोलारुणकुमाननाः ॥ ४५ ॥ उदायतीनागरविन्दलोचनं वज्राङ्गनानां दिव-
मस्पृशदध्वनिः । दध्ना निर्मन्थनशब्दमिश्रितो निरस्यते येन दिशाममङ्ग-
लम् ॥ ४६ ॥ भगवद्युदिते सूर्ये नन्दद्वारि वज्रौकसः । दृष्ट्वा रथं शात-

வாகவும், மீதாவாகவும், மாதாவாகவும், சுய்வாகவாகவும் என்றே இருக்
கிறார். (42) வேலில் காணப்பட்டது, மாதால் போடப்பட்டது,
சென்ற காலத்திலுள்ளது, சிவம் காலத்திலுள்ளது, இனி வரப்போ
கின்றது, வந்தாவையாயுள்ளது, வந்தவையாயுள்ளது, பெரிதாயுள்ளது,
அற்பவையாயுள்ளது ஆகிய எல்லாப்பொருளும் அந்தமுதலான ஸ்ரீகிருஷ்
ணனைவிட வேறுபட்டதென சுவர்வயாபர் பொன்மழையாக. அந்
தக் கிருஷ்ணனே வன்மையாகியிருக்கும் பொருளாக ஆகியார். (43)
நேற மான! கந்தபோயரும், கந்தாபைந்தான வந்தவரும் இவ்
விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்த இரவு(மட்டும்)சென்று
விட்டது. கோபிகைகள் எழுந்த நிபந்தனைப்பற்றவைத்தத்கொண்டும்
வாஸ்து பூவாகியே சென்றதொண்டும் தயிர்னைத்தடைந்தனர்.(44)
சுயிர்வாக இழுக்கின்ற வாகனின் கந்தனாந்தரின் மாதவாகவாகைய
வாகவாகவும், அதைவிடப் பிந்தட்டினர், வந்தனவான், முந்தவா
மங்கள் இவற்றையுடையவர்களாகவும், குண்டலங்கனினால் விளங்கு
கின்ற வன்னங்கையுடையவர்களாகவும், சிவந்த குங்குமங்கையு
டைய முரங்கையுடையவர்களாகவுமிருக்கின்ற அந்தக் கோபிகை
கள் நிபந்தனாசகனினால் பிரகாசிக்கின்ற மானிகனினால் மிக்க விளங்
கினர். (45) புண்டரிகாகண்ணைக் குறித்து உறத்துப்பாடுகின்ற கோப
ஸ்திரிகளுடைய தவனிமானது சயிர் கடைவதாலுண்டான சப்தத்து
டன் சலந்ததாய்க்கொண்டு ஆகாசத்தையளவிற்று. இந்தச்சப்தத்
தினால் திருகுளின் அம்மங்களும் தீக்கப்பட்டது. (46) ஸௌரிய
பகவான் உதயமானதும் கோளுவாகிகளான கோபிகைகள் கந்த
கோபருடைய வாயில் பொன்மயமான தேரைக்கண்டு இது யாரு
டையது எனச்சொல்லிக்கொண்டனர். (47) எவன் கம்ஸனுடைய

கौभं कस्यायमिति चाब्रुवन् ॥ ४७ ॥ अक्र आगतः किं वा यः कंस-
स्यार्थसाधकः। येन नातो मुधुपुरी कृष्णः कमललोचनः ॥ ४८ ॥ किं
साधयिष्यत्यस्माभिर्भर्तुः प्रीतस्य निष्कृतिम्। इति स्त्रीणां वदन्तीनामुद्ग-
वोऽगात्कृतान्निकः ॥ ४९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे नन्दशोकापनयनं
नाम पञ्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥

॥ अथ सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तं वीक्ष्य कृष्णानुचरं व्रजस्त्रियः प्रलम्बबाहुं नयक-
ञ्जलोचनम्। पीताम्बरं पुष्करमालिनं लसन्मुखारविन्दं परिमृष्टकुण्ड

காயந்தைச் சாதிப்பவனோ, கமல்லோசனனான கிருஷ்ணன் எவனால்
மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டானோ அந்த அச்சுரன் வந்து
கிட்டானோ என்னை? (48) நம்மைக்கொண்டு இறந்துபோன கம்ஸ
னுக்கு என்னதைச் சாதிக்கப்போகின்றனோ? என ஸ்திரீகள் சொல்
லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது உத்தவர் காலேக்கடனை முடித்துக்
கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். (49) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
நந்தகோபரின் சோகாபநயனம் என்ற நாற்பத்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) सप्तचत्वारिंशकेऽथ कृष्णादेशेन गोपिकाः ।

वोधयित्वोद्धवस्तत्त्वमनुज्ञाप्यागमपुरीम् ॥ १ ॥

(க-ரை) பிறகு உத்தவர் கிருஷ்ணனுடைய உத்திரவுப்படி
கோபிகைகளுக்குத் தத்துவத்தையுபதேசித்து அவர்களிடம் விடை
பெற்றுக்கொண்டு மதுரையைடைந்தார் என இந்த நாற்பத்தேழா
வது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

நம் ॥ १ ॥ शुचिस्मिताः कांऽयमपीच्यदर्शनः कुतश्च कस्याच्युतवेपभूष-
णः। इति स्य सर्वाः परिव्रजस्तमुकास्तमुत्तमश्लोकपदाम्बुजाश्रयम् ॥ २ ॥
तं प्रथगेणाचनताः सुमन्वृतं सवीडहास्येक्षणसन्नुतादिभिः। रहस्यपृच्छ-
न्नुपविष्मामने विनाय सन्देशहरं रमापतेः॥ ३ ॥ जानीमस्वां यदुपतेः
पापंद्ं समुपागतम्। भंडहं प्रपितः पित्रांभवान्प्रियचिकीर्षया ॥४॥ अन्यथा

ஸ்ரீகணபதி சொல்லுகிறார் — எல்லா கோபஸ்திரீகளும் முழங்
கால்வரை தெய்வமுடைய கைகளையுடையவரும், அன்றுமலர்ந்த
தாமரையுடையம் போன்ற சண்டிரையுடையவரும், பொன்விறமான
வஸ்திராத்தையணிந்தவரும் * துளவிமாலையையணிந்தவரும், ப்ரா
காசிகிலுடைய முகாமிக்கத்தையுடையவரும், சுத்தமான குண்ட
லத்தையணிந்தவருமான அந்த உத்தவரைக்கண்டு சுத்தமான புன்
திரிப்புடன் கூடினவர்களாயும் 'அழகிய பார்வையையுடையவனும்,
அந்தகுண்டையதுபோன்ற வேஷம் பூஷணம் விவற்றையுடையவனு
மான இந்தப் புருஷன்யார்? எங்கிருந்து வந்தான்? யாரைச்சார்ந்
தவன்' எனச் சொல்லுகின்றவர்களாயும் ஆவன்கொண்டவர்களாயும்
கொண்டு உத்தமரீதியான பூகிருஷ்ணனுடைய பாதாரகீர்த்தத்
தை யாபித்தவரான உத்தவரைக் குழங்குகொண்டனர். (1-2)
பிறகு அந்த உத்தவரை மாயபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வாய்
மொழியைக் கொண்டுவந்தவராக அறிந்துகொண்டு (பூனைக்கு
வேஷம் தந்தவராகக் கொரிக்கப்பட்ட) ஆனைத்திலுட்கார்த்தவரும்,
வெந்தத்தடனும் சிறிப்புடனும் கூடின பார்வை, ப்ரியமான வார்த்
தை முதலியவற்றால் நன்கு மரியாதை செய்யப்பட்டவருமான
அவரை கினயத்தடன் வணங்கினவர்களான கோபிகைகள் தனித்த
இடத்திலிருந்து கேட்கத் தொடங்கினர். (3) இங்குவந்த உம்மை
யதுபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பார்ஷத (வேஷ) என நான்கு
ளறிக்கிறோம். இஃ அவரது தாய்ச்சுந்தைகளுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்
யும் கிருப்பத்தடன் உதான் மஹமானால் இங்கு அனுப்பப்பட்ட

* पुष्पमालिनीयु-என்பதுமூலம் இதற்குத் துளவிமாலையென்
றும், தாமரையணி மாலையென்றும், கலாத்த மாலையென்றும் பலவாறு
பொருள் கூறிகின்றனர்.

गोव्रजे तस्य स्मरणीयं न चक्ष्महे । स्नानुवन्धो यन्भूनां मुनेरपि सुद-
स्यजः॥ ५ ॥ अन्येष्वर्थकृता मैत्री यावदर्थविद्वस्वनम् । पुग्भिः स्त्रीषु
कृता यद्वत्सुमनःस्विच परूपदैः॥ ६ ॥ निःस्वं त्यजन्ति गणिका अकल्पं
नृपतिं प्रजाः । अधीतविद्या आचार्यमृत्विजो दत्तदक्षिणम् ॥ ७ ॥ खगा
वीतफलं वृक्षं भुक्त्वा चातिथयो गृहम् । दग्धं मृगास्तथारण्यं जारो
भुक्त्वा रतां स्त्रियम् ॥ ८ ॥ इति गान्ध्या द्वि गोविन्दे गतवाक्यायमानसाः ।
कृष्णदूते व्रजं याते उद्भवे त्यक्तलौकिकाः॥ ९ ॥ गायन्त्यः प्रियकर्माणि

டிருப்பிர். (4) இல்லையேல் அந்தக் கிருஷ்ணனுக்குக் கோகுலத்தில்
நினைக்கவேண்டிய பொருளொன்றிருப்பதாக நாங்கள் காணவில்லை.
பந்தக்களுடைய ஸ்னேஹப்பற்றினது முனிக்கும் விடவியலாத
தன்றோ? (5) தாய்தந்தையர்களைத் தவிர்த்து மற்றவிடத்தில் செய்
யப்படும் க்னேஹமானது புருஷர்களால் ஸ்திரீகளிடத்தில் செய்
யப்பட்ட க்னேஹம்போலும், வண்டுகளால் புஷ்பங்களிடத்தில்
செய்யப்பட்டஸ்னேஹம்போலும் கார்யத்துக்குவேண்டியே ஏற்படு
வதால் ப்றயோஜனம் கிடைக்கும்வரையில்தான் நடிக்கப்படுகின்றது.
(6) வேசையர் பணயற்றவனையும், ப்றணைகள் அசக்தனான ஆரணை
யும், வித்தைகற்றுமுடிந்தவர் ஆகிரியனையும், ருத்விக்குகள் தக்ஷிணை
கொடுத்த யஜமானனையும், பறவைகள் பழங்களற்ற மரத்தையும்,
அதிதிகள் போஜனஞ் செய்தபின்னர் அவ்விட்டையும், மான்கள்
காட்டுதலினால் வரிக்கப்பட்ட ஆரண்யத்தையும், அதபோலவே
சோரபுருஷன் அனுபவித்தபின்னர் தன்னிடம் பற்றுள்ள ஸ்திரீ
யையும் தள்ளிவிடுகின்றனர். (7-8) எனக் கோபிகைகள் கோவிந்
தனிடம் ப்றபட்ட வாக்குசரீரம் பனது இவற்றையுடையவர்களாய்க்
கொண்டும் கிருஷ்ணதூதரான உத்தவர் கோகுலம்வந்ததும் லோக
வியவஹாரத்தை இழந்தவர்களாய்க் கொண்டும்,ப்ரியனான ஸ்ரீகிருஷ்
ணனுடைய லீலைகளைக் கானஞ்செய்து கொண்டும், அழுதுகொண்
டும், * கைசோராவஸ்தையிலும் பால்யாவஸ்தையிலுமுள்ள அந்தக்

* 1முதல் 5வயதுவரை பால்யமென்றும், 5முதல் 10 வயதுவரை
பெளகண்டமென்றும், 10முதல் 15வயதுவரை கைசோராவஸ்தை என்
றும் சொல்லப்படும்.

மத்யக் கதஹி:। तस्य संस्मृत्य संस्मृत्य यानि केशोर्वाख्ययो:॥१०॥
 காவியபுகர் ட்டா ஹ்யந்தி க்ஷணசங்கமம் । ப்ரியபஸ்தாபித் துத் கல்ப-
 பிஷேதமவயிந் ॥ ११ ॥

மாணவா—மபுப கிதவவந்தா மா ஸுஷாஹி சபஸ்யா: குகவிலு
 கிதமாலாபுமஷமபிநி:। வஹு மபுபதிஸ்தமநிநிநாப் பஸாத் யதுஸதசி
 பிஷமய் யஸ்ய துதஸ்தமீடக ॥ १२ ॥ சகதவரஸுபா் ஸ்வா் மோஹிநி் பாய-
 யிதவா சுமனச ட்ய சஸஸ்தயஜேஸ்தமந்வாடக । பரிவரதி கத்ய தபாட-

கிருஷ்ணனுடைய விஷேசம் எவையுண்டோ அநாதை அருங்குடி
 சீனேத்தக் கொள்கும். இதை யற்றவர்களுக்கமாம் அவரைக்
 கோத்தத் தொடங்கினர். (9-10) ஒரு கோபிதை வண்டைக்கண்டு
 கிருஷ்ணனுடைய கோலத்தையத் தியானித்தவளாய் (அந்த வண்-
 டை) பிரியமான கிருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகச் சம்பந்தித்
 துக் கொண்டு இதைச் சொல்லத்தொடங்கினாள். (11)

கோபிதை சொல்லத்தொடங்கினாள். (*) கோபதப! ஹே
 கிதவனுடைய (தூர்த்தனான கிருஷ்ணனுடைய) பந்துவே! சக்க
 ளத்தியில் இதைக்கொண்டு கங்கு காக்கப்பட்ட கிருஷ்ணனுடைய
 வளபாடிலில் பந்தினை அந்தந்தியிலுடைய குழம்புங்களுடன்கூடின
 பவாபினை அடையத் தைது படித்தொடங்கி. எவருடைய தூதனான
 நீ இவ்வளவு அறிவிப்பாக இருக்கின்றாயோ அந்த யதாபதியான
 வர் யதந்தலில் வளபடில் பரிஹரிக்கத்தகுந்த அந்த ஸ்திரிகளின்
 ப்ரஸாதத்தையே வறுக்கட்டும். (எங்களுடைய ப்ரஸாதத்தினால் அவ
 ருக்கு ஆபவென்றுவது என்னை.) (12) *உடன்போன்ற அதாவது: கரு
 திறமுள்ளவனும் செட்டமானதுள்ளவனுமான கிருஷ்ணன் நீ புஷ்பங்
 களை விட்டுவிடுவது உபாஸ மோஹத்தைத் தருகின்றதும், சொந்தமு
 மான அதாமுதத்தை ஒரேதடவைப் பாண்டுசெய்துவைத்து உட

(*) गोप्य वृत्त्यः=கோபிதைகள் சொல்லத்தொடங்கினர் என்று
 வேற பட்டமும் காணப்படுகிறது. 12-வது சுலோகம் முதல் 21-வது
 சுலோகம் முடியுள்ள 10 சுலோகங்கள் பாமாசுதம் எனப்படும். இந்த
 10 சுலோகங்களிலும் சிந்தியுட்பம் என்ற முறையினால் சொல்லுகி
 றது. அதன் தலைநிலைவிதமெதிக்கின்றன. அவர் செய்த குற்றம்
 யாதெனின்? அதை இந்த 13-வது சுலோகத்தினால் சொல்லுகின்றனர்.

पुनं तु पश्चात्तपि वत हतचेता उत्तमश्लोकजल्पैः ॥ १३ ॥ किमिह बहु
पठेत् गायसि त्वं यद्वनामधिपतिमृगाणामग्रतो नः पुराणम् । विजयसग
सखीनां गीयतां तपसङ्गक्षपितकुचकजस्ते कल्पयन्तीष्टमिष्टाः ॥ १४ ॥
द्विवि भुवि च रसायां काः स्त्रियस्तद्वरापाः कपटकचिरहासभूविजृम्भस्य

னேயோ என்றனை விலக்கிவிட்டான். செய்நன்றி மறந்தவனான
அனுனுடைய அனனாபலித்ததை லக்ஷியானவன் ஏன் லேஷிக்கின்று
னோ தெரியவில்லையே? உத்தம ஸ்லோகன் என்ற பொய்க்கதைகளி
னால் இழுக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவனாக அவன் ஆகியிருக்கவேண்
டும். அந்தோ! இது வெகு கஷ்டம். (*) (13) † ஆறுகாலுள்ள
ஹே வண்டே! வெகுதடவை என்மனால் அனுபலிக்கப்பட்டவ
னாம், யாதவர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்குறித்து
இங்கு விடற்றவர்களான எங்கள் முன்னிலையில் வெகுவாக ஏன் நீ
பாடுகின்றனை? ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இதுபோழுதுள்ள தோழிகளின்
முன்னிலையில் உனதுபாட்டைப் பாடு. (அதாவது: நீ சொல்லவேண்
டிய வார்த்தையைச் சொல்லு.) கிருஷ்ணனுக்கு நிரம்பவும் பரியர்
களான அவர்கள் அவரது ஆலிங்கனத்தினால் போக்கப்பட்ட ஸ்தனங்
களிலுள்ள காமவிகாரத்தையுடையவர்களாயிருப்பதுபற்றி உனக்கு
வேண்டிவனவற்றைக் கொடுப்பார். போகலாம். (14) ‡ ஹே கபடி
யே! தேவலோகத்திலும், பூமியிலும், பாதாளத்திலும் எந்த ஸ்திரி
களிருக்கின்றனரோ அவர்களுள் எவர்கள் தான் அழகிய சிரிப்புடன்
புருஷத்தை நெரிக்கும் அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு அடைதற்கரிதான
வர்கள். எவனது சரணாதானியை லக்ஷ்மீதேவிகுட உபாலிக்கின்றா
னோ அவனுக்கு நாங்கள் எம்மாத்திரம். இவ்விதமிருந்தபோதி

(*) நாங்கள் லக்ஷ்மீபோலப் பொய்க்கதைகளினால் மோசம் போகக்
கூடியவர்களன்று என இதனால் தெரிவித்தான் என்பது கருத்து.

† வண்டு வெகுவீதமாக றீங்காரஞ்செய்வதைக்கண்டு நமது ப்ரஸா
தத்தையடையவேண்டிக் கிருஷ்ணனைக்குறித்து நம்மிடம் பாடுகிறது என
வெண்ணிக்கொண்டு சொல்லுகிறான்.

‡ ஓ தாயே! இவ்விதம் சொல்லாதீர். உம்மை ரீனைத்துக்கொண்டு
மன்மதனால் தைரியம் குன்றினவராய் உம்மைச்சமாதானப்படுத்தவேண்டி.
என்னையனுப்பியிருக்கிறார் என்பாயேல் சொல்லுகிறேன் தேவ.

யா: स्युः। चरणरज उपास्ते यस्य भूतिव्यं का अपि न कृपणपक्षे ह्युत्त-
मशोकशब्दः ॥ १५ ॥ विशुज शिरसि पादं वेवाचहं चाटुकारैरनुनयविदु-
षस्तंभ्येय शौच्यंमुकुन्दात्। स्वकृत इह विशृष्टापत्यपत्यन्धलोका व्यसृजद-
कृतचेता किं नु सन्ध्येमस्मिन् ॥ १६ ॥ मृगयुरिव कपीन्द्रं विव्यधे लुब्ध-
धर्मा त्रियमकृत विरूपां स्त्रीजितः कामयानाम्। वलिमपि वलिमस्वाडेष्ट-
यश्राद्धपयस्तद्वलमसितसमयंदुस्त्यजस्तकथाः ॥ १७ ॥ यदनुचरित-

துங்கட எழுந்தவிடத்தில் அருளைபுள்ள புருஷனிடத்திற்குள் உத்-
தம் மீளோகன் என்ற மந்தம் பெருந்தும் என நீ போய்ச் சொல்ல
வேண்டும். (15) 30 என்னுடைய தலையில் வைப்பதித்த எங்கனது
காலை விட்டுவிடு. முகுந்தவிடமிருந்து சுற்றுக்கொண்டு செய்மாப்
பட்ட தூதனுடைய காரியங்களான மரியவாழ்த்தைகளின் மரீகை
கள் மூலம் பரமத்திப்பதில் வைத்தனான உன்னுடைய செய்கை
யாவையும் நானறிவேன். தனக்கு (ஸ்ரீசிருஷ்ணனுக்கு) வேண்டிய
இங்கு விடப்பட்ட புத்திரன் பதி (தம்பனாத்தியயான) எவ்வாறாகதி
லோகம் இவற்றையுடைய மவர்களான எங்கலைச் சுற்றல்கித்தனான
எவன் பரிதமபாதி செய்நாடுன இவன் விஷயத்தில் ஆலோசிக்க
வேண்டுமது என்ன இருக்கின்றது. (16) (*)தம்பலோபத்தை
யான த்த (தொலோபாயந்த) எவன் வேடன் போல வானமய்சேஷ்
டனான வாலியைக் கொன்றனே, அவ்விடமே வீதைக்கு வசப்பட்ட
வனாய்ச்சொண்டு மன்பாதினியே பரமத்தி னாதனமாகக்கொண்ட
ஸ்திரியான தூப்பனாசையைக் காது மூக்கு இவற்றையறுத்து
புருஷமாய்க்கொனே, அவன் கொடுத்த மலையை (பூஷணைய) ப்
பெற்றுக்கொண்டு காந்தகபோல மலிகக்காவர்த்தியைக் கட்டினு
னே அந்தச் சுருப்பனுடைய (சிருஷ்ணனுடைய) கிளைஹங்கள்
போதும்.(1) ஆயினும், அவனது சதாநுபமான பேருளானது

* காலையில் பீரவேசிக்கும் உண்டை மன்னிப்பு கேட்கவேண்டி
காலில் விழுததாக எண்ணிக்கொண்டு சொல்லுகிறான்.

(*) இத்தக் கிருஷ்ணன் முத்தின பீரவிகளிற்செய்த காரியங்களை
கொண்டு கான் கீழ்ப்படும் பயப்படுகிறேன் என இதனால் சொல்லுகிறான்.

(1) இக்கனடியின் நிதம் அவனை சன்பாக்கின்றனை என்பாயேல்
சொல்லுகிறேன் கேள்.

लीलाकण्ठीयूषविप्रदूषकद्वन्द्वविभूतछन्दर्मा विनष्टाः। सपदि गृहकुटुम्बं
दीनमुत्सृज्य दीना बहव इह विहङ्गा मिश्रचर्यां चरन्ति ॥ १८ ॥

वयमृतमिव जिह्वयाहृतं श्रद्धाणाः कुलिकस्तमिवाशाः कृणवन्वा
हरिण्यः। ददशुरसकुदेतच्चखस्पर्शतीव्रस्मरज्ज उपमन्त्रिभण्यतामन्य-

விட்டுவிட முடியாததாகவிருக்கிறது.† (17) †இந்தக் கிருஷ்ணனு
டைய அவதாரசரித்திர லீலாருபமான கர்ணமுதத்தின் துளி
யை ஒருநடவையப் பானஞ்செய்வதன்மூலம் போக்கப்பட்ட ராகத்
வேஷாதிகளான தாம்பங்கோபுடையவர்களாகவும், விரஷ்டர்களாக
வும் (அஸத்துல்யர்களாகவும்) ஆகி துக்கிதமான வீடு குடும்பம் இவற்
ரை உடனேயே விடுத்து தினர்களாகவும் (எவ்வித போகமுமற்ற
வர்களாகவும்) பரமஹம்ஸர்களாகவும் (ஸன்யாலிகளாகவும்) ஆகி
வெகுநாளங்கள் இப்புவியில் பிணைக்கவாங்கும் நடத்தையைக் கைக்
கொண்டுதிரிகின்றனரே? (ஆயினும் நாங்கள் அவரை விடமுடியாத
வர்களாக விருக்கின்றோம்.) (18) ஹே உபமந்தரின் (ஹே தூத!)
வேடுவனுடைய பாட்டை ஸத்யமென நம்பினவைகளும், அறிவற்ற
வைகளும், கிருஷ்ணமானுடைய பாரியைகளுமான பெண் மான்
கள் (பாணங்களாலடிபட்டு ரோகங்கோ எவ்விதம் காண்கின்றன
வோ) இவ்விதமே கபடியான கிருஷ்ணானுடைய வார்த்தையை ஸத்
த்யம் போல நம்பினவர்களும், அவனிடத்திலாசைகொண்டவர்களு
மான நாங்கள் அவனுடைய நகங்களின் ஸ்பரிசத்தினாலேற்பட்ட
கடுமையான மன்மதனாலுண்டான பிடைகளையே அடிக்கடி கண்
டோம். ஆனதுபற்றி (அவனைப்பற்றின பேச்சைவிட்டு) வேறு
வார்த்தைகளைப் பேசுவாயாக. (19) *ப்ரியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனு

† இது அவனது கதையின் குற்றமேயன்றி எங்கள் குற்றமன்று
என்று கருத்து. ‡ அவனுடைய கதையானது அறம் பொருள் இன்பம்
என்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களாகிற கொடியை வேருடன் பிங்கி எரிந்
துவிடம் என்பதை நாங்கள் சிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறோமாயினும் அதை
விட முடியாதவர்களாகவாகிவிட்டோம், யாது செய்வோம் என இந்த
சுலோகத்தினால் சொல்லுகின்றோம்.

* போய் திரும்பிவந்த உண்டைப்பார்த்து இந்தச் சுலோகத்தினால்
சொல்லுகிறான் எனக் கொள்ளவும்.

வாரீ ॥ १९ ॥ प्रियसख पुगुरागः प्रियसा प्रियतः किं वरय किमनुरन्धे
माननीयांऽसि मेऽङ्ग । नयसि कथमिहास्मान्दुस्सजद्वन्द्वपाश्वै सततमुरसि
सौम्य श्रीर्वधूः साकमास्ते ॥ २० ॥ अपि वत मधुपुयांमायं पुभांऽधुनास्ते
स्मरति स पितृगेहान्सौम्य वन्धुं गोपान् । कचिदपि स कथा नः किङ्करी-
णां गृणीति भुजमगरुसुगन्धं भूष्यं धास्यत्कदानु ॥ २१ ॥ श्रीशुक उवाच—
अथाश्वघो निशम्यैवं कृष्णदर्शनलालसाः । सान्त्वयप्रियसन्देशगोपीरिद-
मभाषत ॥ २२ ॥ उद्धव उवाच—अहां यूयं स्म पुणार्था भवत्यो लोक-

துடைய தோழனே! ஹே அங்க! ப்ரியனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால்
அனுப்பப்பட்டவனும் நீ திரும்பவும் வந்தனாயா என்னை? நீ என்
னால் ஸ்ரீக்கத்தத்தவனாகவாகின்றனை. ஆனதுபற்றி எந்தபடைய
கிருப்புகின்றனையோ அதைக் கேட்டுக்கொள்ளு. இங்கிருக்கின்ற
எங்களை கிடுதற்கியலாத மிதுனத்தன்மையைபுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ண
துடைய ஸம்பந்தத்துக்கு என் கொண்டுபோகின்றனை? ஹே லெளய்ய!
லத்தம் என்ற ஸ்திரீயானவன் எப்பொழுதும் மார்பில் கூடவே
வலிக்கின்றானா? (லத்தியானவன் இணைபிரியாது அவனது
மார்பிலேயே வலிப்பதால் எவ்வளவளவுக்கு ஆடவேண்டுமது ஒன்
றுமில்லையாதலால் எங்களை அவர் பொருட்படுத்தமாட்டார் என்பது
சுருத்து.) (20) ஹே லெளய்ய! ஆவா! (குருகுலத்தினின்றும்
திரும்பிவந்து) ஆய்வுபுத்தியனால் கிருஷ்ணன் இப்பொழுது மதுரா
பட்டினத்தில் வலிக்கின்றாரா என்னை? அவர் பிதிரு கிருஹத்தை
யும், பந்துக்களான கோபாலர்களையும் நினைப்பதுண்டா? அவர்
எப்பொழுதாவது அடிமைகளான எவ்வளவுடைய வார்த்தையைச்
சொல்லுவதுண்டா? அகில் கட்டையிலுடையதுபோன்று நறுமண
முள்ள கையை எப்பொழுதுதான் எவ்வளவுடைய தலையில் வைப்
பாரோ. (21)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதற்கு—இன்னதம் கேட்ட பிறகு உத்தவா
கிருஷ்ணன் பார்ப்பதில் ஆவன்கொண்டவாகளான கோபிகை
களை ப்ரியனான ஸ்ரீகிருஷ்ண துடைய வாய்மொழிகளினால் ஸமாதா
னப்படுத்துகின்றவராய் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (22)
உத்தவர் சொல்லுவதற்கு—என்ன ஆச்சரியம். பதவானு வாக

புஜிதா:। வாஸுதேவே भगवति यासामित्यर्पितं मन:॥ २३ ॥ दानवततपाहो-
मजपस्वाध्यायसंयम:। धेयोभिर्विविधैश्चान्यै: कृष्णे भक्तिर्हि साध्यते॥ २४॥
भगवत्युत्तमश्लोके भवतीभिरनुत्तमा। भक्ति: प्रवर्तिता विष्ट्या मुनीनामपि
दुर्लभा ॥ २५ ॥ विष्ट्या पुत्रान्पतीन्देहान्स्वजनान्भवनानि च। हित्वा
चृणीत घूयं यत्कृष्णाख्यं पुरुषं परम् ॥ २६ ॥ सर्वात्मभावांऽधिगतो भव-
तीनामधोक्षजे। विरहेण महाभागो महान्मेऽनुग्रह: कृत:॥ २७ ॥ श्रूयतां
प्रियसन्देशो भवतीनां सुखावह:। यमादायागतो भद्रा अहं भर्तृ रहस्कर:॥

श्रीभगवानुवाच—भवतीनां वियोगो मे नहि सर्वात्मना क्वचित्।
यथा भूतानि भूतेषु खं वाय्वग्निर्जलं मही। तथाहं च मन:प्राणभूतेन्द्रिय-

தேவனிடத்தில் எவர்களுடைய மனது இம்மாதிரி அர்ப்பணை
செய்யப்பட்டதோ அந்த நீங்கனோ கிருதார்த்தர்களும்தான், லோகபூஜி
தர்களுமாவீர். (23) தானம், வ்ரதம், தவம், ஹோமம், ஜபம்,
வேதபொதுதல், ஸமாதி, மற்றும் பற்பலவிதங்களான நற்காரியங்கள்
இவைகளாலன்றோ ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பத்தி உண்டாக்கப்படு
கிறது. (24) உத்தமஸ்ஸோகளுன பகவானிடத்தில் முனிகளுக்கும்
தூல்லபமானதும், ஸர்வோத்திகிருஷ்டமுமான யாதொருபக்தியுண்டோ
அது உங்களால் செய்யப்பட்டுவருகிறது. இது தைவாநீனமே
யாகும். (25) நீங்கள் புத்திரர்களாயும், பதிகளாயும், தேஹங்களோ
யும், பந்துஜனங்களாயும், வீடுகளையும் விட்டு கிருஷ்ணனைன்ப
பெயரிய பாமபுருஷை வரித்தீர்கள் என்பது யாதுண்டோ இது
மஹாபாக்கியமே யாகும். (26) ஹே மஹாபாக்கியசாலிகளே!
அதோகூங்குன ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் உங்களுக்கு விரஹத்தினால்
ஏகார்த்தக்தியானது ஏற்பட்டுவிட்டது (உங்களுடைய ப்ரேமை
யாகிற சுகந்தைக்கானபித்தல்மூலம்) எனக்கே மேலான அனுக்கிர
ஹம் செய்யப்பட்டதாக வாகிறது. (27) ஹே பத்ரைகளே! பர்த்
தாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு உஹஸ்பகாரியத்தைச் செய்கின்ற நான்
எதைப்பெற்றுக் கொண்டு வந்தேனோ அந்தப்ரியனின் வாய்மொழி
யைக் கேளுங்கள். அது உங்களுக்குச் சுகந்தை விளைவிக்கும். (28)
ஸ்ரீபரவானின் வாய்மொழியாவது—“நீர்வத்துக்கும் உபாதான
காரணமான என்னுடன் வியோசமானது உங்களுக்கு, ஸம்பவிக்கவே

முனாசுய: || २९. || आत्मन्येवात्मनात्मानं सृजे हन्यनुपालये। आत्ममा-
यानुभावेन भूनेन्द्रियगुणात्मना || ३० || आत्मा ज्ञानमयः शुद्धा व्यतिरि-
क्ताऽगुणान्वयः। मुमुक्षुस्वप्नजाग्रद्विमांशानुत्तिमिरियते || ३१ || येनेन्द्रिया-
धीन्ध्यायेत मुषा स्वप्नवदुत्थितः। तन्निरन्ध्यादिन्द्रियाणि विनिद्रः प्रत्य-

மாட்டாது. அனாபுமனாயப் பொருளான காரியவர்க்கங்களில்
அதன் காரணங்களான ஆகாமம் வாயு, நெருப்பு, சூன் பூமி என்ற
பூதங்கள் எப்படி உறைந்து திங்கின்றனவோ அவ்விதமே நானும்
மனது, ப்ரானன், பூதங்கள் இந்திரியங்கள், அனற்றின் காரணங்கள்
இவற்றற்கு ஆம்மாயாயாதல்மூலம் தொடர்ந்திருக்கிறேன். (29)
* நானே எனக்கிலையான மாயமகத்திப்பரவாயத்தால் ஆத்யாவாகிற
அதிஷ்டானத்தில் ஆத்யாவாக்ற நிமித்தத்தினால் உபாதானரூப
மான ஆத்யாவையே மஹாபூதரூபத்தாலும், இந்திரியரூபத்தாலும்,
குணரூபத்தாலும், ஜ்ஞரூபத்தாலும் ஸ்ரீருஷ்டிக்கவும் அழிக்கவும்,
பரிபாலிக்கவும் செய்கிறேன்.† (30) | ஆத்யாவானது க்ஞான
மயமும், அனாதாபற்றியே பூதேந்திரியாதி உபபதார்த்தங்களாகிட
வேறாபட்டதும், அனாதாபற்றியே அனற்றின் குணஸம்பந்தமற்ற
தும், கத்தமுமாகும். ஆதிலும் மாயாகாரியானே கிருத்திருபங்க
வான ஸஞ்சயத்த ஸ்வப்பஞாக்கிரங்களால் (*) கிஸ்வனாகவும்,
தைஜஸனாகவும், ப்ராச்சினனாகவும் ஆரியப்படுகின்றனையொழிய
இயற்றாவிடில்லை. (31) ஸ்வப்பினைத்தினின்றும் எழுந்த புருஷன்
மித்யாபூதமாயே (உண்மையில்லாததாகவே) உள்ள ஸ்வப்பி
தைத்திற்கண்டபொருள் எவ்விதம் சித்திப்பானே இவ்விதமே மித்யா

* காணத்தக்கம் ஸ்வானுபதத்தமும் சொல்லும்படித்தில் காரிய
காரணபேதம் உரும் என்னவோ அத்ஞேவெண்டி இந்தகலோகம் சொல்
ஸ்ப்பகிறது. † எப்பின் அதிஷ்டானமாயும், நிமித்தமாயும், உபாதானமா
யும் ஆனதால் காரியகாரண பேதம் உருவத்திடமில்ல என்பது பெறப்பட்டது.
| கதம பூதாதிருபஞக் துருத்தால் கதற்குறிபதோஷம் ஆகமா
உருகும் உரும் என்ன? தவ்வதம் உராதென இதனாசொல்லப்பகிறது.
(*) ஜாக்கிதவந்தாபொருககைதன்யம் வசவனென்றும், ஸ்வப்பின
வந்தாபொருககைதன்யம் தைஜஸனென்றும், ஸஞ்சயத்தயவஸ்தாவ
பொருககைதன்யம் ப்ராச்சினனென்றும் சொல்லப்படும்.

பயத ॥ 32 ॥ एतदन्तः समाज्ञायो योगः साङ्गं मनीषिणाम् । त्यागस्तपो
 दमः सत्यं समुद्धान्ता इवापगाः ॥ 33 ॥ यत्त्वं भवतीनां वै दूरे वतं
 प्रियो दृशाम् । मनसः सन्निकर्षां मद्बुध्यानकाम्यया ॥ 34 ॥ यथा
 दूरचरं प्रष्टुं मन आविश्य वर्तते । खीणां च न तथा चेतः सन्निकृष्टेऽक्षणा-
 चरं ॥ 35 ॥ मय्यावेक्ष्य मनः कृष्णं विमुक्ताशेषवृत्ति यत् । अनुस्मरन्त्यो
 मां नित्यमचिरान्मामुपैष्यथ ॥ 36 ॥ या मया क्रीडता राड्यां वनेऽस्मिन्व्रज
 आस्थिताः । अलधरासाः कल्याण्यो माऽपुमं ह्यीर्यचिन्तया ॥ 37 ॥
 श्रीशुक उवाच—एवं प्रियतमादिष्टमाकर्ण्य व्रजयोपितः । ता ऊचुरुद्धवं

பூதங்களாகவேயுள்ள விஷயங்களை எந்த மனத்தினால் சிந்திப்
 பாடுவோ, சிந்திச்சிந்தவனாய் எந்த மனத்தினால் இந்திரியங்களையடை
 வாடுவோ அந்த மனத்தைச் சோப்பாவற்றவனாய்க் கொண்டு நிரோதஞ்
 செய்ய (அடக்க) வேண்டும். (32) வேதம், அஷ்டாங்கயோகம்,
 ஆத்மனாத்தப்விலேகம், தீரார்வரின் ஸன்யாஸம், ஸ்வதர்மம், இந்த்
 ரியஜபம், உண்மைபேசல் ஆகியவையும் எழுந்திரத்தை முடிவிடமா
 கக்கொண்ட நதரன்போல இந்த மனோநிரோதத்தையே முடிவாகக்
 கொண்டவைகளாகின்றன. (33) உங்களுக்குப் ப்ரியமான நான் கண்
 களுக்குத் தூரத்தில் இருக்கின்றேன் என்பது யாதுண்டோ அது
 எனது அனுத்யானம் வித்திக்குமவாயிலாக மனத்துக்கு ஸாம்ப்யம்
 ஏற்படவேண்டியேயாகும். (34) வெகுதூரத்திலிருக்கின்ற மிக்க
 ப்ரேமைவாய்ந்த பொருளில் ஸ்திரீகளின் மனது எவ்விதம் பற்றிக்
 கொண்டு நிற்குமோ அதபோல ஸ்ரீபத்திலுள்ளதும் இந்திரியத்துக்கு
 விஷயமாயுள்ளதுமான பொருளில் சித்தம் பிரவேசிப்பதில்லை. (35)
 விடப்பட்ட வேறு எல்லாவிற்குத்திகையுமுடையமனது முழுதையும்
 என்னிடம் செலுத்தி என்னை எப்பொழுதும் நினைக்கிறீர்கள் என்
 பது யாதுண்டோ இதனால் அதிகீக்கிரத்தில் என்னையடைந்துவிடப்
 போகின்றீர்கள். (36) ஹே கல்யாணிகளே! சொந்தப் பர்த்தாக்
 களால் தடைசெய்யப்பட்டு கோகுலத்திலேயே இருந்த ஸ்திரீகள்
 எவரோ அவர் வனத்தில் விளையாடுகின்ற என்னுடன் க்ரீடையை
 யடையாதவர்களாய் எனது லீலையையே சிந்தித்துக்கொண்டு என்
 னையே அடைந்தனான்றோ. (37)

குருதகுந்தசாஷாபுரம் । ரே கணவரணநூபுரராகோபநாமஸ்மாமிரிஷித-
மனோவகத: கதாசித் ॥ 43 ॥ அப்யேஷயிதா ஷாஷஸ்தபா: சுகுதய
ஸுதா । சகிவயநு நோ மாரியேந்த்ரோ வனமயுத: ॥ 44 ॥ கஸ்மாதுஷ ஷா-
யாதி ப்ராஸராயோ ஸநாஸித: । நேந்த்ரகந்யா உதாஸா ச்ரீத: சர்வசுஹூத: ॥ 45 ॥
கிம்ஸ்மாஸிவ்நோகாஸிரந்யாஸிவா மஹாஸுந: । ஶ்ரீபதேராகாமஸ்ய க்ரியேதார்த்:
கூதாஸுந: ॥ 46 ॥ பரம் சௌக்யம் ஹி வைராத்யம் ச்ரீரணயாஹ நிஶ்ரூதா । தஜா-
நதீநாந் ந: க்ருணே ததாப்யாஸா துரத்யயா ॥ 47 ॥ க உத்சஹேத சத்யக்துமுதம
ஸோகஸிவம் । அநிஷ்டதாஸி யஸ்ய ஶ்ரீரஶ்ரூதா வ்யவநே கசித் ॥ 48 ॥
ஸரிக்ஷேஸவநோஶா மாவோ வேஸுவா ஶமே । சக்ர்ப்ரணஸஹயேந க்ருணோவரிதா:

ஸரத்தையுடைய மானகோஷ்டியில் ஒருஸமயம் அந்த இரவுகளில்
எப்பொழுதும் மலித்தானே அந்த இரவுகளை நினைப்பதுண்டா? (43)
ஹே உத்தவ! தன்னால் செய்யப்பட்ட தாபத்தினால் பிடிக்கப்பட்ட
வர்களான எங்களை இந்திரன் மேகம்சுரனினால் காட்டைப்போல
கான்பார்சாதிசனினால் பிழைப்பிக்கின்றவனாய் இங்கு எப்பொழுதே
அவர் வருவானா? (44) மாரபத்தையடைந்தவனும், சத்துருக்களைக்
கொன்றவனும், மரஹ கன்னிகைகளை மகாந்து பரிதியையடைந்தவ
னும், எல்லா ஸுஹிருத்துக்களாலும் சூழப்பட்டவனுமான ஸ்ரீ
கிருஷ்ணன் எதற்காக இங்கு வரப்போகிறான். (45) காட்டில்
வசிக்கின்றவர்களான நம்மாலோ, மரஹ கன்னிகைகளாலோ, மஹாத்
மாவும், ஸ்ரீபதியும், ஆப்தகாமனும், பரிபூர்ணனுமான கிருஷ்ண
னுக்கு என்ன பயன் செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது. (46) “ஆசை
யொழித்தலே மேலான ஸவுக்கியத்தைத்தரும்” என வேசியான பிங்
களை என்பவனே சொல்லியிருக்கின்றனா? ஆயினும் நாம் அதையறிந்
திருந்தபோதிலுங்கூட கிருஷ்ணனிடத்திலுள்ள ஆசை விடமுடி
யாததாகவன்றோ இருக்கிறது. (47) எவர் வெறுப்பிலுங்கூட லக்ஷ்மீ
தேவியானவன் எவரது அங்கத்தினின்றும் ஒருஸமயங்கூட விலகா
திருக்கின்றனா அந்த உத்தமஸ்ரீலோகனுடைய ஏகாந்தவார்த்தை
யை அடியோடுவிடுவதற்கு எவன்தான் சக்தனாவான். (48) ஹே
ப்ரபோ! பலராமனே ஸஹாயமாகக்கொண்ட கிருஷ்ணனால் ஸஞ்ச
ரிக்கப்பட்ட நதி, மலை, வனம் இவற்றின் ப்ரதேசங்களும், பசுக்க
ளும், இந்த வேணுசப்தங்களும், நந்தகோபரின் புத்திரனை அடிக்கடி

மமா ॥ 49 ॥ पुनः पुनः स्मरयन्ति नन्दगोपसुतं वत । श्रीनिकेतैस्तत्पद-
र्कविस्मृतुं नैव शक्नुमः ॥ ५० ॥ गत्या ललितयोंदारहासलीलावलोकनैः ।
माध्या गिरा हृताधयः कथं तं विस्मरामहे ॥ ५१ ॥ हे नाथ हे रमानाथ
प्रजनाधारिनाशन । मममुद्धर गोविन्द गोकुलं वृजिनार्णवात् ॥ ५२ ॥

श्रीशुक उवाच—ततस्ताः कृष्णसन्देशैर्व्यपेतविरहज्वराः । उद्धवं
पूजयांचक्रुर्वात्मात्मानमधोक्षजम् ॥ ५३ ॥ उवास कतिचिन्मासांगोपीनां
विनुदन् शुचः । कृष्णलीलाकथा गायत्रमयामास गोकुलम् ॥ ५४ ॥ याव-
न्महानि नन्दस्य प्रजेऽवात्सीत्स उद्धवः । व्रजौकसां क्षणप्रायाण्यासकृ-
णस्य वात्स्या ॥ ५५ ॥ सरिद्धनगिरिद्रोणीवीक्षन्कुसुमितान्द्रुमान् । कृष्णं

நீனைவாட்டிகின்றான். இது வெகு சஷ்டம். ஸ்ரீதேவிக்கு இருப்பிடம்
களான அவரது பாத சீயானங்களினால் அவரை மறக்கமுடியாதவர்க
ளாகவே இருக்கின்றோம். (49-50) அழகிய நடைமீனாலும், சம்
பீரமான மந்தலாணித்தினாலும், வினோதமான பார்க்கைகளினாலும்,
தேவிலுழரும் வார்த்தையினாலும், அபூரணிக்கப்பட்ட புத்தியை
யுடைய வாய்ப்பான நாங்கள் அவரை என்னிடம் மறப்போம். (51)
ஹே நாத! ஹே மமநாத! ஹே வ்ரஜநாத! ஹே ஆர்த்தநாதன!
ஹே கோவிந்த! முழுமப்பான கோகுலத்தைத் துக்க எழுத்திரத்
திலின்றும் கரையேற்றவீராக. (52)

புதுக்கர் சொல்லுத்தார்—பிறகு அவர்கள் கிருஷ்ணனுடைய
வாய்ப்பொழிவிலினால் கிலகிவிட சிறுஹதாபந்தைமுடையவர்களாகவாகி
ஸ்ரீமகிருஷ்ணனை அதோக்ஷணமாகவும், அவரையே தமது அந்தமாவாக
வும் எண்ணிக்கொண்டு உத்தவரைப் பூஜித்தனர். (53) உத்தவர்
கோபிதைகளின் சோதத்தைப் போர்க்கிலியாண்டு சிலமாதங்கள்
அங்கு வலித்து கிருஷ்ணனது லீலாருபமான கதைகளைப்பாடித்
கொண்டு கோகுலத்தைச் சந்தோஷப்படுத்தினார். (54) அந்த உத்
தவர் எத்துணை நாட்கள் கோகுலத்தில் வசித்தாமோ அத்துணை நாட்க
ளும் கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையினால் கோகுலவாஸிகளுக்கு
கஷணத்துக்கொப்பானவைகளாகவாயின (55) ஹரிதாஸரான உத்

*உத்தவரை அந்தோக்ஷணம்,பாத்யகாத்தமாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக
வெண்ணிக்கொண்டு பூஜித்தனர் என்றும் சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர்,

संस्मारयन्नेम हरिदासो ब्रजौकसाम् ॥ ५६ ॥ एधैवमावि गोपीनां कृष्णा-
वेशात्मविक्रमम् । उद्धवः परमप्रीतस्ता नमस्यन्निद् जगौ ॥ ५७ ॥ एताः
परं तनुभृता भुवि गोपवधो गोविन्द एव निखिलात्मनि रूढभावाः । वा-
ञ्छन्ति यद्वयभिर्यो मुनयो वयं च किं ब्रह्मजन्मभिरनन्तकथारसस्य ॥ ५८ ॥
केमाः खियो वनचरीव्यभिचारदुष्टाः कृष्णे क चैव परमात्मनि रूढभावः ।

தவர் யமுன நதியையும், பிருந்தாவனத்தையும், கோவர்த்தனத்தின்
குலஹஸனையும், புஷ்பித்த மரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் கோ
குல் வாலிசனருக்கு அருக்கிருஷ்ணனை நினை ஆட்டிக்கொண்டும் ஸந்
தோஷித்து வந்தார். (56) உத்தவர் கோடுகைகளுக்குக் கிருஷ்ண
விடத்துள்ள அதிகமான பக்தியினாலுண்டான இவை முதலிய மனத்
தின் தளர்ச்சியைக் கண்ணாற்று மிக்கப் பிரதியைப்படைந்து அவர்களை
நமஸ்கரிக்கப்போகின்றவராய் இதைச்சொல்லலானார். (57) ஸர்வாத்
மாவான கோவர்த்தனிடத்திலேயே வேரூன்றி ந மனோநிலையையுடைய
வர்களான இந்தக் கோபஸ்திரிகள் மட்டுமேயன்றே இப்புனியில்
சிறந்த தேஹம் படைத்தவர்களாவர். எந்த நிலைத்த மனோநிலையை
பிறவியினின்றும் பயந்தவர்களும் (முமுகபூக்களும்) முத்தர்களான
முனிகளும், பக்தர்களான நாமும் அடைய விரும்புகின்றேமேயொ
ழிய அடைந்தோமில்லையே? ஆனதுபற்றி அனந்தனான ஸ்ரீகிருஷ்
ணனுடைய கதாஸஸானுபவத்துக்கு பரமஹ ஜன்மங்களால் (*சௌ
கல், ஸாவித்ர, யாக்ஞிக என்ற பிறவிகளால்) யாதுபயன். அல்
லது அனந்தகதையில் (சுருஷ்ணகதையில்) அரஸனுக்கு (பற்றில்லாத்
வனுக்கு) முற்கூறிய பிறவிகளால் மட்டும் யாதுபயனேற்படப்போகி
றது. அல்லது எத்துனை நான்முகப் பிறவிகளேற்படினும் அத
னால் மட்டும் ஸ்ரீகிருஷ்ணகதா ஸஸானுபவம் ஏற்படுமோ? (*) (58)

* சுத்தமான மாதா பிதாவினிடமிருந்து கர்ப்பாதாஸ்திஸம்ஸ்காரம்
பெறல் சௌக்யமென்றும், உபகயஹதி ஸம்ஸ்காரம் பெறல் ஸாவித்ர
மென்றும், யாகாதியனுஷ்டான ரூபமான ஸம்ஸ்காரம் பெறல் யாக்ஞிக
மென்றும் சொல்லப்படும்.

(*) கேவலம் ஈசுவரானுக்கிரஹத்தால் அனந்தகதையில் ருசியேற்
படவேண்டிமேயொழிய முற்கூறிய ஸம்ஸ்காராதிகளால் மட்டுமேற்பட்டு
விடாது என்றும், கதாருசியேற்பட்டவர்களிடத்தில் இத்தகைய ஸம்ஸ்கா
ராதிகளிருக்கவேண்டிவது அவசியமில்லையென்று இதுஞல்பெறப்பட்டது.

மந்விஸ்வரோ஽நுமஜதோ஽விதுபோ஽பி சாக்ஷாச்ச்ஞயஸ்தனோ஽த்யமதராஜ ஷ்வோபயுக்த:
 ॥ 49 ॥ நாயம் ஷியோ஽ங் ஓ நிடாந்தரதே: ப்ரஸாத: ச்வயோபிதா நலிமமந்ந-
 ரகா குதோ஽ந்யா: | ராஸ்த்ஸ்வே஽ஸ்ய ஸுஜதஷ்டமூஹீதகண்டஹாஸிபா ய உத-
 மாஹுஜவஹ்விநாம் ॥ 50 ॥ ஆசாமஹா வரணேனுஜுபாமஹ் ச்யா வ்ந்நதாவநே
 கிமபி முகமலதோபதிநாம் | யா துஸ்யஜம் சவ்ஜனமாய்பதம் ச ஹிதா மெஜ்ஜு-
 க்ஷுபதவீ ஶ்ருதிநிவிம்ஸ்யாம் ॥ 51 ॥ யா யே ஷியாந்நிதமஜாதிஹிராஸ

[காட்டில் வந்துவந்திருந்தவர்களும்,] பரமுருஷ்ணங்கமர்த்தினால் தோஷத்தையடைந்தவர்களையான இந்த ஸ்திரீகள் எங்கே? பரமாத்மாவான ஸ்ரீமருஷ்ணவிடத்தில் வேறொன்றின இந்தப் பக்தி எங்கே? நம்மவன் அவரிடமிருந்தும் அடிக்கடி பழிப்பவனாகு வேண்டிய பட்ட அழுதப்போல கேசில் கெடாமத்தைத் தருகின்றான்மே (59) மாணந்தாகாலத்தில் இந்தக் கிருஷ்ண ஹடைய புஷ்பகண்டங்கனினால் சருத்தில் ஜலங்கனம் செய்யப்பட்டவர்களும் அந்தனால் மனோதபூர்த்தியையடைந்தவர்களையான கேசபஸ்திரீகள் விஷயத்தில் எந்தப் பிரஸாதம் உண்டாயிற்றோ இந்தப் பரமாத்மாவான பாகவதங்கமான மார்பில் எதிர்த்த ப்ரேமையுள்ளவனான லக்ஷ்மீதேவியாருக்கும், தாமரை புஷ்பத்தினுடையதுபோன்ற மனமும், காந்தியுமுள்ளவர்க ளான ஸ்வர்க்கலோகஸ்திரீகளுக்கும் கூட ஏற்படவில்லையே? இவ்வித மிருக்க மற்றவர்கள் எங்கு அதையடைப்போகின்றனர். (60) *எந்தக் கோபஸ்திரீகள் விநிதற்குமளாத கொந்த ஜனத்தையும், ஆர்யர்களின் மரக்காயை தீர்த்தவையும் விநித்து ஸ்கருகினால் தேடத்தகுந்த முகுத்தனுடைய வழியை அடைந்தனனோ இவர்களுடைய சரண தூளியையடையப்பெற்ற புதர், சொடி, ஸுஷ்ரீ (சொடி) இவற் றன் யாதானுமொன்றாகக் கோகுலத்தில் பிறப்பையடைவேனாக. (61) பாகவான ஸ்ரீகிருஷ்ண ஹடைய எந்தச் சரணாகிந்தமானது

[* எல்லாப் பாதம் மட்டும் பெண்ணைக்குக் காரணமாகுமெய்யொழிய லாதினியா, ஸ்வாமியா, ஸ்வாமியா சரணமாகாது. அந்த நகர பாஸாதத்துக்குப் பந்திதன் அந்த பாதனம் என இக்குறையிதெக்கப்படுகிறது. * கோபஸ்திரீயா இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

* கோபஸ்திரீயின் பாக்கியங்கூடும், காள் மென்கெத இதவே என இதமுத சொல்லுகிறார்.

कमिशेनिश्वरैरपि यदात्मनि रासगोष्ठ्याम् । कृष्णस्य तद्भगवत्प्रवर्णना-
विन्दं न्यस्तं स्तनेषु विजहुः परिरञ्ज्य तापम् ॥ ६२ ॥ वन्दे नन्दवज्रस्त्रीणां
पादरेणुमभीक्ष्णशः । यासां हरिकथोद्गीतं पुनाति भुवनत्रयम् ॥ ६३ ॥
श्रीशुक उवाच—अथ गोपीरनुज्ञाप्य यशोदां नन्दमेव च । गोपानामन्य
दाशाहो यास्यजायन्ते रथम् ॥ ६४ ॥ तं गिर्यंतं समासाय नानोपायनपा-
णयः । नन्दादयोऽनुरागेण प्रावोचद्यशुलोचनाः ॥ ६५ ॥ मनसो वृत्तयो नः
स्युः कृष्णपादाश्चुजाथयाः । वाचोऽभिधायिनीर्नाज्ञां कायस्तत्प्रहृणादपि
॥ ६६ ॥ कर्मभिर्भ्राश्यमाणानां यत्र कापीश्वरैरुच्छया । मङ्गलाचरितैर्दनि
रतिनः कृष्ण ईश्वरे ॥ ६७ ॥ एवं सभाजितो गोपैः कृष्णभक्त्या नराधिप ।

ஸ்ரீதேவியாமாலம், ஆப்தகாமர்களும், யோகேஸ்வரர்களுமான பரம்
ஹாதியர்களாலுங்கூட மனத்திலேயே பட்டும் வைத்துப் பூஜிக்கப்
பட்டதோ, ராமமண்டலத்தில் ஸ்தனங்களில் வைக்கப்பட்ட அந்
தச் சரணுவீந்தத்தைத் தழுவிக்கொண்டு எவர்கள் தாபத்தைப்
போக்கிக்கொண்டனரோ, எவர்களின் ஹரிகதையின் கானமானது
முல்வுலையையும் பரிசுத்தமாக்குகின்றதோ அந்த நந்தகோருலத்தி
லுள்ள ஸ்திரீகளின் மாதஞானியை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.
(62-63) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—பிறகு பயணப்பட்ட உத்த
வர் கோபிகைகளிடத்தும், யசோதையினிடத்தும், நந்தகோபரிடத்
தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கோபாலர்சபையும் கேட்டுக்கொண்டு
தேரிலேறினர்.(64) பலவிதமான காணிக்கைகளைக்கையிற்கொண்ட
நந்தகோபாதியர் வெளியேறின அவரை அடைந்து கண்ணில்
ஜலத்தை வடியவிட்டுக்கொண்டு ப்ரேமையுடன் சொல்லத்தொடங்கி
னர். (65) எங்களது மனோவிருத்திகள் கிருஷ்ணசரணாவீந்தத்
தைப்பற்றியனவாகவும், வார்த்தைகள் அவரது நாமங்களைச் சொல்லு
கின்றனவாகவும், சரிசம் அவரது நமஸ்காராதிகளிலேபட்டதாகவும்
இருக்கவேண்டும். கார்பங்கள் மூலம் கழுவுகின்றவர்களான எங்க
ளுக்கு ஈஸ்வரேச்சையினால் எங்குமிருக்கியேற்பட்டபோதிலும் மங்க
ளாணுஷ்டானங்களினாலும், தானங்களினாலும் ஈஸ்வரனான கிருஷ்ண
னிடத்தில் பத்தியேற்படல் வேண்டும். (66-67) ஹே நராதீப!
இவ்விதம் கிருஷ்ணனிடமுள்ள பத்தியினால் கோபாலர்களால் பூஜிக்

स्मृत्वा स्मृत्वा पशुपसुदशः प्रेमभारप्रणुताः

कारुण्येन त्वमपि विवशः प्राहिणोरुद्धवं तम् ।

किञ्चामुष्मं परमसुहृदे भक्तवर्थाय तासां

भक्त्युद्रेकं सकलभुवने दुर्लभं दर्शयिष्यन् ॥ ३९९ ॥

(1-ரை) பசுபசுதசு: = அந்த கோபஸந்திரிகள் ஸ்மூத்வா, ஸ்மூத்வா = நினைத்து, நினைத்து ப்ரேமபாரப்ரணுதா: = அனுகூலத்தில் ஆதிக்கத்தினால் பரவாசர்களுமேவர். த்வமபி = நீரும் காருண்யேன = கையாலானால் விவசு: = பரவாசாய்க்கொண்டும், கிஞ்சு = மேலும் பரமசுஹ்ருதே = சிறந்த ஸ்வேனஹிதனும், பக்தவர்தாய் = பக்தர்களுட் சிறந்தவருமான அமுஷ்மே = இந்த உத்தவரின் பொருட்டு சகலபுவனே = எல்லா உலகிலும் டுர்லபம் = அடைதற்கறிதான் தாசாம் = அந்தக் கோபிகைகளுடைய பக்த்யுதேகம் = பக்தியின் பெருக்கை டர்ஸயிஷ்யன் = காண்பிக்கப்போகின்றவராயும் கொண்டு தமசுதவம் = அந்த உத்தவரை ப்ராஹிணா: = அனுப்பினார். (399) (1-று)

त्वन्माहात्म्यप्रथिमपिशुनं गोकुलं प्राप्य सायं

त्वह्यर्ताभिर्वहु स रमयामास नन्दं यशोदाम् ।

प्रातर्दृष्ट्वा मणिमयरथं शक्तिताः पञ्चजाड्यः

श्रुत्वा प्राप्तं भवदनुचरं त्यक्तकार्याः समीयुः ॥ ४०० ॥

(1-ரை) ச: = அந்த உத்தவர் த்வன்மாஹாத்மயப்ரதீமபிசுநம் = உமது மாஹாத்மியத்தின் விஸ்தாரத்தை (பெருக்கை) த்தெரிவிக்கின்ற கோகுலம் = கோகுலத்தை சாயம் = ஸாயங்காலத்தில் ப்ராய்ய = அடைந்து த்வஹ்யர்தாभि: = நீர் சொல்லி அனுப்பிய வார்த்தைகளால் நன்ம் = நந்த கோபரையும், யசோதாம் = யசோதைதையும் வஹு = அதிகமாய் ரமயாமாசு = ஸந்தோஷப்படுத்தினார். ப்ரா: = விடியற்காலத்தில் மணிமயரதம் = ரத்தினங்கள் வைத்திழைத்ததேரை பஞ்சாட்ய: = ஸ்திரிகள் ட்ரூ: = பார்த்து ஷக்திதா: = முதலில் அக்ஷரர் திருப்பவும் வந்துவிட்டாரோ என்று ஸந்தேஹமடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு பிறகு ப்ராசம் = வந்தவரை பவ-தனுசம் = உமது பக்தரை ஶ்ருத்வா = கேட்டு த்யக்தகார்யா: = விடப்பட்ட மற்ற கார்யங்களைபுடையவர்களாய் சமீயு: = வந்து கூடினர். (400)

दृष्ट्वा चैनं त्वदुपमलसद्वेषभूषाभिरामं

स्मृत्वा स्मृत्वा तव विलसितान्युच्चकैस्तानि तानि ।

रुद्वालापाः कथमपि पुनर्गद्गदां वाचमूचुः

सौजन्यादीन् निजपरमिदामप्यलं विस्मरन्त्यः ॥ ४०१ ॥

உமது ப்ரோபைக்கு பாத்திரமான கோபிகைகள் ராசகிதாலுலி-
 தலலிதம் = ராசகிதாலுலிதம் எசாப்பாட்டதாம் அழகுபொருந்திய
 தாம் விஷயத்நே ஶாபாஷம்=அவித்தபொன தேசபாசந்மோயுடையதம்
 மந்தோஹிதமஜலக.ஶம்=சொஞ்சம் வெளிவந்த வியர்வைத்தவிரிவோ
 யுடையதம் லாமினியம்=விருப்பத்தகுந்ததுமான தவஜம்=உமது
 ப்ரிமூர்த்தியை காருணயாஷே ! =கருணைக்கடலான ஶேற கிருஷ்ண !
 சகுவபி=ஒருதலவையாவது சமாலிஹிதம்=ஆலிங்கனம் செய்து
 கொள்ளுவதற்காக ஶ்ரீய=காண்டியும் இதி=என்று ப்ரேமோந்மாடாசு=ஸ்னை
 ஶத்தினுண்டான உன்பாதம் (தற்போதாற்ற நிலை) என்ற அவஸ்
 தையினால் தவம்=உம்மைக்குறித்து விலேபு: =கதறினர். (403)

एवंप्रायैर्विवशवचनेराकुला गोपिकास्ता-

स्त्वत्सन्देशैः प्रकृतिमनयत्सोऽथ विज्ञानगर्भैः।

भूयस्ताभिर्मुदितमतिभिस्त्वन्मयीभिर्वधूभि-

स्तत्तद्द्वार्तासरसमनयत्कानिचिद्वासराणि ॥ ४०४ ॥

(ப-ரை) அய=பிறகு एवंபிராயை: =பெரும்பாலும் இம்மாதிரியான
 விவசவசன: =பரவசப்பட்ட வார்த்தைகளினால் அகுலா: =கலங்கின
 தா: =அந்த கோபிகா: =கோபிகைகளை ச: =அந்த உத்தவார் விज्ञானगर्भै: =
 தத்வம் நிசப்பின த்வத்சன்देशै: =நீர் சொல்லி அனுப்பின வாய்மொழிக
 ளால் ப்ரகூதிம்=இயற்கையான நிலையை அனயத்=அடைவித்தார். பூய: =
 மறுபடியும் முடிதமதிभि: =ஸந்தோஷமடைந்த புத்தியையுடையவர்
 களும் த்வன்மயிभि: =உமது ஸ்ஞேருபமாகவே ஆனவர்களுமான தாभि:
 வधूभि: =அந்த ஸ்திரீகளுடன் கானிचित்=சில வாசராणि=தினங்களை
 தத்தத்வார்தாசரசம்=அந்தந்த விதமான வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷத்த
 டன் கூடி இருக்கும்படி அனயத்=கழித்தார். (404) (எ-று)

त्वत्प्रोद्गानैस्सहितमनिशं सर्वतो गेहकृत्यं

त्वद्वातैव प्रसरति मिथः सैव चोत्स्वापलापाः ।

चेष्टाः प्रायस्त्वदनुकृतयस्त्वन्मयं सर्वमेवं

दृष्ट्वा तत्र व्यमुहदधिकं विस्मयादुद्धवोऽयम् ॥ ४०५ ॥

(ப-ரை) சர்வத: =எல்லாவிதமான गेहकृत्यम्=வீட்டு வேலையா
 னது அநிஷம்=எப்பொழுதும் த்வத்வோद्गानै: =உம்மைப்பற்றின உறத்த
 பாட்டுகளுடன் சஹிதம்=கூடி இருக்கின்றது. मिथ: =ஒருவருக்கொரு
 வர் பேசிக்கொள்ளுங்கால் த்வத்வாத்வை=உம்மைப்பற்றிய வார்த்தைதான்

புரஸரி=நடைபெறுகின்றது. **உஸ்வாபலாபா:**=சுவப்பினைத்தில் பித்தம்
 உய்வார்த்ததாளாய் **சைவ**=உய்வார்த்தத்தியாவர்த்ததையோபாகும் **சைவா:**=
 கொடுக்கைகளின் செய்வாரன் **பாய:**=பெரும்பாலும் **தவநுதய:**=
 உபது விசேஷம் அலுக்காணுபாயமலே இருந்தன. **தவ**=அக்கு
அயம்=இந்த உதவ:=உத்தவார் **பவம்**=இவ்விதம் **சவம்**=அந்தக் கோபி
 கைகளின் என்னைக் தாபியத்தையும் **தவம்**=உய்வாரமலே **உய்வா:**=
 பார்த்து **விசுமாயு:**=அப்பரிபத்தினால் **அபிகம்**=அதிகமாய் **வயமுத:**=
 மோலுமடைந்தார். (தினக்குதார் என்பது அருந்தி.) (408) (அ-று)

(4-அக) இதனால் உத்தவார் மாதையை வாரதனப்படுத்து
 கிறார்—

ராபாயா மே ப்ரியதமமிதம் மத்யைவ் வ்ரவீதி

தவ் கி மௌந் கலயசி சவ் மானினி மத்யைவ் ।

இத்யைவ் ப்ரவததி சசி தவத்யை நிஜ்னே மா-

மத்யைவ் அரமயதய் தவத்யைமுதலாசுமி ॥ 406 ॥

(4-அ) **சசி**=தொழுவான லேவாதே! **தவத்யை:**=உன்னிடம்
 ப்ரேமை (புமை) யுள்ள கருஷணன் **நிஜ்னே**=கனமற்றவிடத்
 தில் **“இவம்**=இந்தவன் தவானது **மே**=என்னுடைய **ராபாயா:**=மாதைக்கு
ப்ரியதம்=பரிசுதவம் பரிசுமயானது. **மத்யை**=எனது ப்ரேமைக்குப்
 பார்த்தியான மாதை **பவம்**=இவ்விதம் **வ்ரவீதி**=சொல்லுகிறான். **சவ்**!
 லேவ தொழுவான உத்தவ **மானினி**=கோபக்கொண்ட **மத்யைவ்**=எனது
 பரிசுமயான மாதையோல **தவம்**=நி மௌநம்=மௌனத்தை **கி கலய-**
சி=என் வலுக்கெழு” **இத்யைவ்**=இது முதலானவற்றையே **மாம்**=
 என்னைக் குறித்து **ப்ரவததி**=அதிரமாய்ப் பேசுகிறார். **இத்யைவ்:**=
 உமதுவ்னே லுத்தைத் தெரிவிக்கின்ற இம்மாதிரியான வார்த்தை
 களினால் **அயம்**=இந்த உத்தவார் **உதலாசுமி**=நிலோத்பல புஷ்பம்
 போன்ற கண்ணையுடைய **தவத்யைம்**=மாதையை **அரமயத்**=ஸந்தோ
 ஷப் படுத்தினார். (406) (அ-று)

ப்யாமி த்ரானுபகமன் கெவல் கார்யபார-

திரிபே஽பி ச்மரணஹதாஸம்பவான்மாஸ்து சேவ் ।

ப்ரஹ்மனதே மிலதி நசிராஸ்த்ஹமோ வா வியோஷ-

ஸ்துல்யோ வஸ்யாததி தவ மிரா சா஽கரோநிவ்யதாஸ்தா: ॥ 407 ॥

(ப-ரை) **द्राक्**=சிக்கிரமாய் **एष्यामि**=திரும்பிவருகிறேன். **अनु-पगमनम्**=தற்பமயம் வராமையானது **कार्याभारात्**, **केवलम्**=தாய்த் தின் பளுவால் மட்டுமே (**जातम्**=எற்பட்டிருக்கின்றது) **विश्लेषेऽपि**=எவ்வாறு பிரிவு இந்நந்தபோதிலும்கூட (அதனால்) **स्मरणदृढतासंभवात्**=நனைவுக்கு உறுதி ஏற்படுமாதலால் **खेदः**=துக்கமானது **मास्तु**=வேண்டாம். (**स्मरणदृढतया**=நனைவின் தார்த்யத்தினால் அதாவது: ஸமாதியினால்) **नचिरात्**=தாமதமின்றியே **ब्रह्मानन्दे**=ப்ரம்ஹணஸ்தமானது **मिलति**=கூடுப்பொழுது (அதாவது: அனுபவிக்கப்படும் பொழுது) **सङ्गमो वा**=சேர்க்கையோ **वियोगः**=பிரிவோ **घः**=உங்களுக்கு **तुल्यः**=ஒன்றுகலே **स्यात्**=ஆகும் **इति**=என்ற **तव**=உம்முடைய **गिरा**=வார்த்தையினால் **सः**=அந்த உத்தவார் **ताः**=அந்த கோடிகைகளை **निर्व्यथाः**=அஞ்சுமற்றவர்களாக **अकरोत्**=செய்தார். (407) (எ-று)

एवं भक्तिः सकलभुवने नैक्षिता न श्रुता वा

किं शास्त्रौघैः किमिह तपसा गोपिकाभ्यो नमोऽस्तु।

इत्यानन्दाकुलमुपगतं गोकुलादुद्धवं तं

दृष्ट्वा दृष्टो गुरुपुरपते पाहि मामामयौघात् ॥ ४०८ ॥

(ப-ரை) **गुरुपुरपते**=குருவாயுருக்கு நாதனான ஹே கிருஷ்ண! **एवम्**=இந்ததைய **भक्तिः**=பக்தியானது **सकलभुवने**=எல்லா லோகத்திலும், **नैक्षिता**=பார்க்கப்பட்டதில்லை. **न श्रुता**=கேழ்க்கப்பட்டதில்லை. **शास्त्रौघैः**=பக்தியைத்தராத சாஸ்திரங்களின் கூட்டங்களினால் **किम्**=என்ன ப்ரயோஜனம். **इह**=இவ்வுலகில் **तपसा**=பக்தியை யுண்டுபண்ணாத தவத்தினாலாவது **किम्**=என்ன ப்ரயோஜனம் **गोपिकाभ्यः**=கோடிகைகளுக்கு **नमः**=நமஸ்காரம் **अस्तु**=இருக்கட்டும். **इति**=இவ்விதம் **आनन्दाकुलम्**=ஆனந்தத்தினால் கலங்கினவராயும், **गोकुलात्**=கோகுலத்தினின்றும் **उपगतम्**=திரும்பிவந்தவராயுமிருக்கின்ற **तम्**=அந்த **उद्धवम्**=உத்தவரை **दृष्ट्वा**=பார்த்து **दृष्टः**=ஸந்தோஷமடைந்த நீர் **आमयौघात्**=சீயாதிகளின் கூட்டத்தினின்றும் **माम्**=என்னை **पाहि**=காப்பாற்றுவீராக. (408) (எ-று).

இவ்விதம் உத்தவதேளத்ய வர்ணனம் என்ற எழுபத்தாறாவது .

தசகம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथ विज्ञाय भगवान्सर्वात्मा सर्वदर्शनः । सैर-
न्ध्याः कामतप्तायाः प्रियमिच्छन्गृहं ययौ ॥ १ ॥ महार्होपस्करोराढ्यं का-
मोपायोपबृंहितम् । मुक्तादामपताकाभिर्वितानशयनासनैः । धूपैः सुरभिभि-
र्दीपैः स्रग्मन्धैरपि मण्डितम् ॥ २ ॥ गृहं तमायान्तमवेक्ष्य साऽऽसनात्सद्यः
समुत्थाय हि जातसंभ्रमा । यथापसङ्गस्य सखीभिरच्युतं सभाजयामास

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

(அ-கை) அஷ்டவார்சிகேऽथ குணः குஜாமரீரமத் ।

அகரஸ்ய गृहं गत्वा तं गजाढ्यमादिशत् ॥ १ ॥

सैरन्धीकाममापूर्य पूरयित्वा मनोरथम् ।

अकरस्य ततः कुणस्तेन पार्थानसान्वयत् ॥ २ ॥

(க-ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கூலியை ஸந்தோஷப்படுத்தினார் என்றும், அக்ரூருடைய வீடுசென்று அவரை ஹஸ்தினாப்டி எனத் துக்கனுப்பினான் என்றும், ஸைரந்தியினுடைய காமத்தைப் பூர்த்தி செய்கித்து அக்ரூருடைய மனோதத்தையும் பூர்த்திசெய்கித்துப் பிறகு கிருஷ்ணன் அந்த அக்ரூர் மூலம் பாண்டவர்களைத்தேற்றினார் என்றும் இந்த நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—பிறகு ஸர்வாத்மாவும், ஸர்வதரிசனனுமான பகவான் உத்தவர சொன்னதை நன்கு மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு காமத்தினால் தாபத்தையடைந்தவளான ஸைரந்திரிக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவிரும்பப்படுகொண்டு விலைமதிக்கவியலாத வீட்டுக்குரிய பொருள்களுடன் கூடினதும், காமத்தை விருத்திசெய்கின்ற சுரதபந்தாதிபடங்கள் கண்ணாடிகள் இவற்றுடன் கூடினதும், முத்தமாலையளாலும், கொடிமாலையளாலும், மேல் விரிப்புள்ள படுக்கை, ஆஸனம் இவற்றாலும், நயமணமுள்ள தூபங்களாலும், தீபங்களாலும், புஷ்பம், சந்தனம் இவற்றாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அவளுடைய வீட்டையடைந்தார். (1-2) அவள் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வீட்டுக்கு வருவதைக்கண்டு பாபாபம்பையடைந்தவளாய் உடன் ஆஸனத்திலின்று எழுந்து தோழிகளுடன் கூட அருகில் வந்து

சதாசனாदिभिः ॥ ३ ॥ तथोद्धवः साधु तयाभिपूजिता न्यषीददुर्ध्यामभि-
 मृदय चासनम् । कृष्णोऽपि तूर्णं शयनं महाधनं विवेश लोकाचरितान्य-
 नुमतः ॥ ४ ॥ सा मज्जनालेपुकूलभूषणस्रग्मन्धताम्बूलसुधासवादिभिः ।
 प्रसाधितात्मोपससार गाधवं सधीडलीलोस्मिमतविभ्रमंक्षितैः ॥ ५ ॥ आ-
 ह्वय कान्तां नवसङ्गमहिया विशङ्कितां कङ्कणभूपिते करे । प्रगृह्य शय्या-
 मभिवेदय रामया रेमेऽनुलेपापणपुण्यलेशया ॥ ६ ॥ साऽनङ्गमकुचयोसर-
 सस्तथाक्ष्णोर्जिघ्रन्त्यनन्तचरणेन रुजो सृजन्ती । दोभ्यां स्तनान्तरगतं परि-
 रभ्य कान्तमानन्दमूर्तिमजहादतिदीर्घतापम् ॥ ७ ॥ सैवं कैवल्यनाथं तं

சிறந்த ஆஸனங்களினால் தக்கப்படி அச்யுதனைப் பூஜித்தாள். (3) பிறகு உத்தவார் அவளால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவராய் அவள் கொடுத்த ஆஸனத்தைக் கையினால் தொட்டுவிட்டுப் பூமியிலுட்கார்ந்தார். பூரிகருஷ்ணனோ லோகாசரிதங்களைப் பின்பற்றினவராய் மிக்கவிலையுள்ள சயனத்தில் பிரவேசித்தார். (4) அவள் தைலந்தேய்த்து வினாஞ்செய்தல், சந்தனம், வெண்பட்டு, ஆபரணம், மாலை, வாஸனையுள்ள தாம்பூலம், அமுதம்போன்ற மத்யம் இவற்றால் போகத் துக்குத்தக்கப்படி தயார் செய்யப்பட்ட சரீரத்தைபுடையவளாய்க் கொண்டும், வெட்சத்துடன் கூடினதும், விலையினால் வெளிவந்ததுமான புன்சிரிப்பையுடைய புருஷத்தை நெரித்தல் முதலிய விலாஸத்துடன் கூடின பார்வைகளுடன் கூடினவளாய்க்கொண்டும் மாதவனுடைய அருகில் வந்தாள். (5) புதிதான சேர்க்கையினுலேற்பட்ட லஜ்ஜையினால் மிக்கச்சங்கைகொண்டவளான கார்த்தையை அழைத்து வளையல்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கையில் பிடித்துப்படுக்கையில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு சந்தனத்தைக் கொடுத்ததினுலேற்பட்ட புண்ணியலேசத்தைபுடையவளான அந்த ஸ்திரீயுடன் ரமித்தார். (6) அவள் மன்மதனால் தடிக்கும்படி செய்யப்பட்ட ஸ்தனங்களுடையவும், மார்பிலுடையவும், அவ்விதமே கண்களுடையவுமான கஷ்டங்களை அனந்தனுடைய சரணத்தினால் போக்கிக்கொண்டும், அவரது சரணத்தை முகார்த்துகொண்டும், இரண்டு ஸ்தனங்களின் நடுவையடைந்தவரும், அனந்த மூர்த்தியுபான கார்த்தனைத் தோள்களினால் தழுவிக்கொண்டும், வெகு நீண்டகாலமாயேற்பட்ட தாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டாள். (7) அதிருஷ்ட ஹிநையான அவள்

பாப்ய துபாபமீश्वரம் । அக்ஷரார்பணேனாஹி டுர்மனேதமயாசுத ॥ ௮ ॥ அஹி-
 யதாமிஹ் ப்ரஸு தினானி கதிசிம்மயா । ரமஸ்வ நாஸஹே த்யக்து சஜ்ஜ் தே஽ஸு-
 க்ஷண ॥ 9 ॥ தஸ்ய காமவரம் தத்வா மானயித்வா ச மானதஃ । சஹோஸ்ரவேந
 சவ்ஷதஃ சுவாபாமாமதஃசிதஃ ॥ 10 ॥ துராபாஹ்ய சமாராஹ்ய விபுங் சவ்-
 ஶ்வரீश्वரம் । யா நுணீநே மனோபாஹமஸ்ச்வாகுமனீப்யசௌ ॥ 11 ॥

அகூரஹவன் குணஃ சஹராமோஹவஃ ப்ரஸுஃ । கிஷ்சிவிகிப்யங்ராமாதகூர-
 ப்ரியகாமயயா ॥ 12 ॥ ச தாபரவரஸ்த்ரீஸ்தானாராஹீஹ்ய ச்வாஸ்வாந் । ப்ரஸு-
 த்யாய ப்ரஸுதிதஃ பரிஸ்வயாமிவந்ய ச ॥ 13 ॥ நநாம குணம் ராமம் ச ச

இவ்விதம் கைவல்யத்துக்கு (மோகத்துக்கு) நாதனும், அடைதற்
 குறிதானவரும், சுஸ்வரூபமான அந்தம்சிருஷ்ணனை சந்தனத்தையற்ப
 ணைத் செய்ததின் மூலம் அடைந்து இதையாசிக்கத் தொடங்கினான்.
 இது வெகு கஷ்டம். (8) நேர ப்ரியதமனான சிருஷ்ண! இங்கு
 நீ வலிக்கவேண்டாம். சில தினங்கள் என்னுடன் கூடாமிப்பாயாக.
 நேர அப்பநேகதன்! உன் மூலைய சேர்க்கையை விடுவதற்கு நான்
 முடியாதவனாக இருக்கிறேன் என்று சொன்னான். (9) மானதனும்
 வர்ஷையானது ப்ரியசிருஷ்ணன் அவருக்குக் காமரூபமான வரனைக்
 கொடுத்தான். அம்மாதிரி சானந்தனால் அவனை மரியாதை செய்தும்,
 பிறகு அவனால் ப்ரியப்பட்டவராய்க்கொண்டும் உத்தவருடன்கூடத்
 தனது விட்டை பணைத்தான். (10) சுருவில் ஆராதிக்கவியலாத
 வரும் வர்ஷ சுஸ்வரூபருக்கும் சுஸ்வரூபமான கிஷ்ணுவை நன்கு
 ஆரதித்து எவன் விஷய சுகத்தை வேண்டினானோ, அந்தச் சுகம்
 பயன்றதுபற்றி இவன் அற்புத்தியுள்ளவனேயாகினான். (11) ப்ரபு
 வான சிருஷ்ணன், அக்குறை ஹஸ்திபுரத்துக்கு அனுப்பவெண்
 னைக்கொண்டவராயும், அந்நாருக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவெண்ணை
 கொண்டவராயும் கொண்டு பலராமன் உத்தவார் இவர்களுடன் கூட
 அவருடைய விட்டையடைத்தார். (12) அவர் தனது பந்துக்க
 ளும், வரவர்களும், ச்வேஷ்டர்சருமான அம்மூவரையும், வெகு
 தூரத்தில் கங்கைத்தொடிக்ந்தவராய் எதிர்கொண்டு சென்று தழுவித்
 கொண்டும், சந்தோஷித்துக்கொண்டும், சிருஷ்ணனையும், பலராமனை
 யும் மஸ்கரித்தார். அவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவராய் சிறந்த

तैरप्यभिवादितः। पूजयामास विविधकृतासनपरिग्रहान् ॥ १४ ॥ पादा-
घनेजनीरापो धारयन् शिरसा नृप। अहणेनाश्वरैर्दिव्यैर्मन्धस्त्रभूषणो-
त्तमैः॥१५॥ अर्चित्वा शिरस नम्य पादावुत्तमैः सृजन्। प्रश्रयाचनतोऽकरः
कृष्णरामावभाषत ॥१६॥ दिष्ट्या पापो हतः कंसः सानुगो वामिदं कुलम्।
भवद्भ्यामुज्जतं कृच्छ्राहुरन्ताद्य समेधितम् ॥ १७ ॥ युवां प्रधानपुरुषौ
जगद्धेत् जगन्मायौ। भवद्भ्यां न विना किञ्चित्परमस्ति न चापरम् ॥ १८ ॥
आत्मसुष्टमिदं विश्वमन्वाविद्य स्वशक्तिभिः। इयते बहुधा ब्रह्मन् ध्रुतप्र-
त्यक्षगोचरम् ॥ १९ ॥ यथा हि भूतेषु चराचरेषु मह्यदयो योनिषु भान्ति

ஆஸனத்திலிருக்கின்ற அவர்களை முறைப்படி பூஜித்தார். (13-14)
ஹே ந்ருப! அந்ருர் பாதங்கடையலம்பின ஜலங்களைத் தலையினாலும்,
உடம்பு முழுதும் பூசிக்கொள்வதாலும் தரித்துக்கொண்டு, திவ்யங்
களான வஸ்திரங்களினாலும், சந்தனம், பூமலை, சிறந்த ஆபரணம்
இவற்றினாலும், மற்றும் பூனைக்குரிய பொருள்களினாலும், பூஜித்
துத் தலையினால் வணங்கி மடியில் போட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கால்
களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டும், வினையத்தினால் வணக்கமாகுகளிருந்து
கொண்டும், ராமகிருஷ்ணர்களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். (15-16)

தனது பரிவாரத்துடன் கூடப் பாபியான கம்ஸன் தைவாழீன
மாகக் கொல்லப்பட்டான். உங்களுடைய இந்தக் குலமானது
முடிவற்ற கஷ்டத்தினின்றும் உங்களால் காப்பாற்றப்பட்டதாய்க்
கொண்டு நன்கு விருத்தி செய்யப்பட்டுவிட்டது. (17) நீங்களிரு
வரும் ஜகத்துக்குக் காரணங்களான ப்ரதான (ப்ரகிருதி) புருஷர்க
ளும், ஆனதுபற்றி ஜகன்மயர்களுமாவீர். ஆகவே உங்களைத் தவிர்த்
துக் காரணப்பொருளோ காரியப்பொருளோ கிடையாது. (18)
ஹே ப்ரம்ஹன்! நீரே மஜோகுணம் முதலிய சொந்த சக்திகளைக்
கொண்டு தன்னாலேயே விரிவுஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சத்தில்
(உபாதான காரணமாக இருப்பதுபற்றி உண்மையான ப்ரவேச
மில்லாதவராயினுங்கூட) ப்ரவேசித்தவர்போல விருந்து ஸ்ருதி, ப்ரத்
யக்ஷம் இவற்றுக்கு புலனாகும்படி வெருவாகத் தோற்றத்தையடை
கிறீர். (19) அதாவது:—தனது காரியங்களான சராசராத்மகங்க
ளான பொருள்களில் (அவற்றின் காரணங்களான) பூமி முதலியன

நானா । एवं भवान्केवल आत्मयानिष्वात्मात्मनश्चो बहुधा विभाति ॥२०॥
 सृजस्यथो लुप्यसि पासि विश्वं रजस्तमःसत्यगुणैः स्वशक्तिभिः । न
 वध्यसे नदगुणकर्मभिर्वा ज्ञानात्मनस्ते क न बन्धहेतुः ॥ २१ ॥ देहाद्युपाधे-
 रनिरूपितव्याख्या न साक्षात् भिदात्मनः स्यात् । अतो न बन्धस्तव नैव
 मोक्षःस्वानां निकामस्त्वयि नाऽविवेकः ॥ २२ ॥ त्वयंविदोऽयं जगतो

பலவிதமான தோற்றத்தைப்படைவது எவ்விதமோ, இவ்விதமே நீர்
 தனித்தவரும் தனக்குத்தானே அதிநருபாக இருப்பினாலுங்கூட தன்
 னால் விரிஞ்ஞடிக்கப்பட்ட பொருள்களில் (பிரவேசித்தவர்(போல)
 வெறுப்பாகத் தோற்றத்தைப்படைபவரின் என்றும். (20) சொந்த
 சக்திகளான ரஜஸ், தாமஸ், ஸத்வம் என்ற குணங்களினால் ப்ரபஞ்ஞத்
 வதை விரிஞ்ஞடிக்கவும், சிறகு ஆழிக்கவும், காக்கவுஞ் செய்கின்றீர்.
 ஆயினும் அந்தக் குணங்களினாலோ, அங்குள்ள கார்மங்களினாலோ
 பந்தத்தைப்படைவதில்லை. சைதன்யரூபியான உமக்குப் பந்தஜேறாது
 வான அவித்யையானது எங்கிருந்து எற்படப்போகிறது (*) (21)
 தேறாதித்யானகிற உபாதி யானது மித்யா பூதமானதால் பிறனியோ
 அதை மூலமாகக்கொண்ட பேதமோ ஆகியவின் ஸ்வரூபத்தில் ஸம்ப
 விக்கமுடியாது. இவ்விதநிருக்க எக்காரணத்தினால் அவித்தையென்
 பதே உண்மையிலில்லையோ அக்காரணத்தினால் ஜ்வாத்மாவுக்கே பந்
 தமுயில்லை போகமுயில்லை என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே உமக்
 கும் பந்தமோஅத்கள் ஸம்பவிக்க இடமில்லை. ஆகவே சுட்டுண்ட
 தாகவும், விரிபட்டதாகவும் உம்மிடமேற்படும் எங்களுடைய எண்
 னாம் கறைகடந்த அவிவேகமேயாகும். (22) †ஐகத்தின் சேஷமத்

* பொதுவாய் மாயையானது தன்னு ஆச்ரயத்தை மறைக்கக்கூடிய
 தாக இல்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும் என்பது கருத்து.

(*) உமக்குப் பந்தம் உண்டா? இல்லையா? என்பதிரூக்கட்டும்.
 அவித்யையை உபாதி யாகக்கொண்ட ஜ்வாத்மாவுக்கே உண்மையில் பந்
 தம் எற்பட இடமில்லை என இதனால் தெரிவிக்கிறது.

† அப்பணமாயின் பகவதவதாரமும் அவதார சரித்திரங்களும் சுத்தி
 ரஸுதம்போல அவித்யாகல்பிதக்கனோ எனின்? இல்லவேயில்லை. அவை
 உமது விடைகளையாகும் என 23, 24-வது சுலோகங்களாற் சொல்லப்படு
 கிறது.

ஹிதாய யதா யதா வேதபய: புராண:। வாழேத பாஷண்புரேமஹிஸ்தவா भवा-
स्त्वगुणं विभक्ति ॥ 23 ॥

स त्वं प्रमोक्ष्य वसुदेवशृङ्खलवतीर्णः स्वांशेन भारमपनेतुमिहासि
भूमे:। अक्षौहिणीशतवधेन सुरैरगंशराज्ञाममुष्य च कुलस्य यशो वित-
न्वन् ॥ 24 ॥ अयंश नो वसतयः खलु भूरिभागा यः सर्वदेवपितृभूत-
नृदेवभूर्तिः। यत्पादशौचसलिलं विजगत्पुनाति स त्वं जगद्गुरुरधोक्षज याः
प्रविष्टः॥२५॥ कः पण्डितस्त्वदपरं शरणं समीयाद्भक्तप्रियाष्टनगरः सुहृदः

நூக்கு வேண்டி. பம்மால் வெளியிடப்பட்ட பழையான இந்த
வேதமார்க்கமானது பாஷண்ட வழியைப் பின்பற்றின அஸ்துக்
கவினால் எவ்வெப்பொழுது பாதிக்கப்படுமோ, அவ்வப்பொழுது
நாங்கள் ஸத்வகுணத்தையவலம்பிக்கின்றீர்கள். ஹே ப்ரமோ!
அந்த நீர் இப்பொழுது அஸ்தாப்சம் பெற்ற அரசர்களின் நூற்றுக்
கணக்கான அக்ஷௌஹினிகளே வதஞ்செய்து பூமியின் பாரத்தைப்
பொக்கவேண்டியும், இந்தக் குலத்துக்கு யசஸ்ஸை விருத்திரெய்ய
வேண்டியும், சொந்த அம்சமான பலராமனுடன் இங்குவஸ்தேவ
ருடைய பத்னியாரிடத்தில் அவதரித்தவராக இருக்கின்றீர். (23-24)

ஹே ஸஸ! ஹே அதோக்ஷஜ! எவர் ப்ரம்ஹாதிகளான எல்
லாத் தேவர்களுடையவும், அய்மாமுதலிய பிதிருக்களுடையவும்,
பசு பக்ஷி முதலிய பூதங்களுடையவும், அதிதி (விருந்தாநி) களு
டையவும், ருக் முதலிய வேதங்களுடையவும், *மூர்த்தியோ, எவ
ரது பாதத்தையலப்பின ஜலம் முள்வலையையும் பரிசுத்தமாக்குகின்ற
தோ அந்த ஜாந்தருவான நீர் அந்த விடுகளில் ப்ரவேசித்தீரோ அந்த
எனது வாள்ஸ்தவங்கள் இப்பொழுது அதிகம் பாக்கியமுள்ளனவே
யாகும். (25) பக்தப்பிரியரும், ஸத்தியமான வாக்குள்ளவரும், எதை
யும் எதிர்பாளுது ஆய்ந்திருக்கருக்கு நன்மையைச் செய்கின்றவரும்,
செய்நன்றி மறவாதவரும், நல்ல மனதுள்ள பக்தனுக்கு எல்லாக்
காமங்களையும், எதற்கு உபசயாபசயங்கள் (வளர்ச்சியும் தேய்வும்)
கிடையாதோ அந்த ஆத்மாவையுமே கொடுப்பவருமான உம்மை

* ப்ரம்ஹாதிகள் ஒன்று சேர்ந்த கனமான ஸ்வரூபமோ என்று
பொருள்.

न देवा सृच्छिलामयाः । ते पुनन्युरुक्कालेन दशनादेव साधवः ॥ ३१ ॥ स
 भवान्सुहृदां वै नः श्रयान् धेयश्चिकीर्षया । जिज्ञासार्थं पाण्डवानां गच्छस्व
 त्वं गजाक्षयम् ॥ ३२ ॥ पितर्युपरते वालाः सह मात्रा सुदुःखिताः । आ-
 नीताः स्वपुरं राज्ञा वसन्त इति शुश्रुम ॥ ३३ ॥ तेषु राजाश्विकापुत्रो
 भ्रातृपुत्रेषु दीनधीः । समो न वर्तते नूनं दुष्पुत्रवशगोऽन्धहक् ॥ ३४ ॥
 गच्छ जानीहि नद्वृत्तमधुना साध्वसाधु वा । विशाय तद्विधास्यामो यथा
 शं सुहृदां भवेत् ॥ ३५ ॥ इत्यकरं समादिश्य भगवान्हरिरीश्वरः । सङ्कर्ष-
 णोद्भवाभ्यां वै ततः स्वभवनं ययौ ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे पूर्वार्धे कुञ्जारमणादिनिरूपणं
 नामाष्टत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४८ ॥

இல்லையென்பதில்லை. மண் கல் மயங்களான தேவர்களுமுலகில்
 இல்லையென்பதுமில்லை. அவர்களோ லெகு காலங்கடந்து பரிசுத்த
 மாக்குகின்றனர். ஸாதுக்களோ பார்த்தமாத்திரத்தினாலேயே பரி-
 சுத்தமாக்குகின்றனர். (ஆனதுபற்றி ஸாதுக்களோ மற்றவற்றைக்
 காட்டிலும் சிறந்தவர்களாகின்றனர்.) (31) அந்த நீர் எங்க
 ளுடைய ஸஹிருத்தாக்களுக்கெல்லாம் மிக்கச் சிறந்தவராவீர்.
 ஆனதுபற்றிப் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச்செய்யவேண்டியும்,
 அவர்களின் யோக்கேஷமங்கலையறிந்துவரவேண்டியும் ஹஸ்தினை
 பட்டினத்துக்குச் செல்லுவீராக. (32) பிதாவான பாண்டு இறந்த
 தும், தாயான சூர்தியுடன் கூட மிக்கத்துக்கந்தையடைந்தவர்க-
 ளான பாலர்கள் அரசனான திருதராஷ்டிரனால் தனது பட்டினத்துக்
 கழைத்துவரப்பட்டு அங்கு வவிக்கின்றனர் என்று கேள்விப்படுகி-
 றோம். (33) பிரதாவின புத்திரர்களான அவர்களிடத்தில் கெட்ட
 புத்தியுள்ளவனும், கெட்ட புத்திரனுக்கு வசப்பட்டவனும், பிறவிக்-
 குருடனும், அம்பிகையின் புத்திரனுமான திருதராஷ்டிர அரசன்
 ஸமமாக இருக்கமாட்டான். இது நிர்ணயம். (34) இப்பொழுது
 நீர் அங்கு செல்லும். கெட்டதோ, நல்லதோ அவனுடைய நடத்-
 தையை அறிந்து கொள்ளும். அறிந்த பின்னர் நமது ஸஹிருத்-
 துக்களுக்கு எவ்விதமானால் கேஷமமுண்டாகுமோ அவ்விதஞ் செய்

॥ अथ एकोन पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—स गत्वा हास्तिनपुरं पौरवेन्द्रयशोऽङ्कितम् । ददर्श
तत्राम्बिकेयं समीपं विदुरं पृथाम् ॥ १ ॥ सहपुत्रं च बाहीकं भारद्वाजं
सगौतमम् । कर्णं सुयोधनं द्रौणिं पाण्डवान्सुहृदोऽपरान् ॥ २ ॥ यथावदु-
पसङ्गम्य कन्धुभिर्गान्दिनीसुतः । संपृष्टैः सुहृद्वातीं स्वयं चापृच्छद्वय-

னோம். (35) பகவானாம் ஹரியமுமான ஸர்வமான் இவ்விதம் அக்ரு-
ணா உத்தராவியிட்டு பலராமன் உத்தவன் இவர்களுடன் கூட
அவர் விட்டி லிருந்தே தனது கிருஷ்ணத்தையடைந்தார். (36)(௧-௮)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
கூனியை ரமீக்கச்செய்தல் முதலியவற்றின் கிருபணம் என்ற
நாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(௮-௯) ऊनपञ्चाशत्तमे तु गत्वाऽकरो गजादयम् ।

राणः स्वभ्रातृपुत्रेषु बुद्ध्या वैपश्यमाणमत् ॥ १ ॥

(௯-௯) அக்ருணர் ஹஸ்திபுபட்டி னஞ்சென்று திருதராஷ்டிர
ராமனுய்முத் தனது ப்ராதீரு புத்திரர்களான பாண்டவர்களிடத்தி-
லுள்ள வைஷ்யபந்தையறிக்த கொண்டுத் திருப்பிவந்தார் என இந்த
நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவதற்கு—அந்த அக்ருணர் பெளரவேந்திரர்க-
ளின் யசஸ்வீனில் அடையாளஞ்செய்யப்பட்ட ஹஸ்திபுபட்டி-
னத்தையடைந்து அவ்விடத்தில் பீஷ்மாசாரியருடன் கூடின அம்
பிதா புத்திரனான திருதராஷ்டிரனையும், கிதூரனையும், குந்தியையும்,
புத்திரனாடன் கூடின ஸோமதத்தனையும், கிருபருடன் கூடின துரோ-
ணமாமயம், கர்ணனையும், துரியோதனனையும், அஸ்வத்தாமாவை
யும், பாண்டவர்களையும், மற்றமுள்ள நண்பர்களையும் கண்டார்.
(1-2) கார்தின புத்திரனான அக்ருணர் முறைப்படி அவர்களை
அடைந்து அந்தப் பந்துக்களினால் ஸுஹிருத்துக்களின் பிரகிருத்

யம் ॥ ३ ॥ उवास कतिचिन्मासाग्राक्षो वृत्तविवित्सया । दुष्पजस्याह-
सारस्य खलच्छन्दानुवर्तिनः ॥ ४ ॥ तेज भोजो वलं वीर्यं प्रध्यादींश्च
सद्गुणान् । प्रजानुरागं पार्थेषु नसहस्रिश्चिकीर्षितम् ॥ ५ ॥ कृतं च
धार्तराष्ट्रैर्यद्वरदानाद्यपेशलम् । आचख्यौ सर्वमेवासौ पृथा चिदुर एव
च ॥ ६ ॥ पृथा तु भ्रातरं प्राप्तमकूरमुपसृत्य तम् । उवाच जन्मनिलयं
स्मरन्त्यश्रुकलेक्षणा ॥ ७ ॥ अपि स्मरन्ति नः सौम्य पितरौ भ्रातारश्च मे ।
भगिन्यो भ्रातृपुत्राश्च जामयः सख्य एव च ॥ ८ ॥ भ्रात्रेयो भगवान्कृष्णः
शरण्यो भक्तवत्सलः । पैतृष्वस्त्रेयान्स्मरति रामश्चाभ्युद्वेक्षणः ॥ ९ ॥ सा-
पत्नमध्ये शोचन्तीं वृकाणां हरिणीमिव । सान्वयिष्यति मां वाक्यैः पितृ-

தியைக் கேட்கப்பட்டவராய்த்தானும் அவர்களின் கேட்கத்தையிசை
ரித்தார். (3) கெட்ட புத்திரனை யுடையவனும், துஷ்டர்களான
கர்ணன் முதலியோரின் இஷ்டத்தையனுசரிக்கும் ஸ்வபாவமுடைய
வனும், அற்புததீயமுள்ளவனுமான திருதராஷ்டிர அரசனுடைய
நடத்தையை யறியவிருப்பங்கொண்டு சில மாஸங்கள் அங்கு வாஸஞ்
செய்தார். (4) பாண்டவர்களிடத்தில் காணப்படுகின்ற ப்ரபாவம்,
சஸ்திராதி ஸாமர்த்தியம், சூரத்தன்மை, சீர்பலம், வினயம் முதலிய
நற்குணங்கள், ப்ரஜைகளுக்கேற்பட்ட ப்ரீதி ஆகியவற்றைப்பொறுக்
காதவர்களான திருதராஷ்டிர புத்திரர்களால் செய்ய விரும்பப்பட்ட
தையும், செய்யப்பட்ட விஷங்கொடுத்தல் முதலிய எல்லாக் கெட்ட
காரியத்தையுமே குந்தியும், விதாரும் இந்த அக்ரூரிடம் சொல்லி
னர். (5) குந்தியோ பிறந்தவிடத்தை நினைத்துக்கொண்டு கண்
னில் கொஞ்சம் நீரை வடியவிட்டுக்கொண்டு அங்குவந்த ப்ராதா
வான அந்த அக்ரூரினருகில் வந்து சொல்லத்தொடங்கினாள். (6)
ஹே ஸௌம்ய! எனது தாய் தந்தையரும், பிராதாக்களும், ஸஹோ
தரிகளும், பிராதாவின் புத்திரர்களும், ஜாமிகளும் (குலத்திலுள்ள
ஸ்திரீகளும்) தோழிகளும் என்னை நினைக்கின்றனரா? (7) பிரா
தாவின் புத்திரனும், சரண்யனும், பக்தவத்ஸலனும், பகவானுமான
ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், புண்டரீகாக்ஷனான பலராமனும் அத்தையின்
புத்திரர்களை நினைக்கின்றனரா? (8) சென்னாய்களின் நடுகிறிசுக்
கிணை பெண்மான்போலச் சத்துருக்களின் நடுகில் அகப்பட்டுக்

हीनांश्च बालकान् ॥ १० ॥ कृष्ण कृष्ण महायोगिन्विश्वात्मन्विश्वभावन ।
प्रपन्नां गहि गोविन्द शिशुभिश्चावसीदतीम् ॥ ११ ॥ नान्यत्तव पदाम्भो-
जात्पश्यामि शरणं नृणाम् । विभ्यतां मृत्युसंसारादीश्वरस्यापवर्गि-
कान् ॥ १२ ॥ नमः कृष्णाय शुद्धाय ब्रह्मणे परमात्मने । योगेश्वराय योगाय
त्वामहं शरणं गता ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच—इत्यनुस्मृत्य स्वजनं कृष्णं च जगदीश्वरम् । प्राह-
दुःखिता राजभावतां प्रपितामही ॥ १४ ॥ समदुःखसुखाऽकरो विदुरश्च
महायशः । सान्त्वयामासतुः कुन्तीं तत्पुत्रोत्पत्तिहेतुभिः ॥ १५ ॥ यास्य-
व्राजानमभ्येत्य विषमं पुबलालसम् । अवदत्सुहृदां मध्ये वन्धुभिः सौहृदो-

கொண்டு சொகந்ததையடைகின்ற உன்னையும், பிரதானவழிநுந்தவர்க
ளானவனது குபந்தையுடைய வாக்கியங்களினால் தேற்றுவாரா?
(10) ஹே கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே மஹாயோகின்! ஹே விஸ்
வாத்மன்! ஹே விஸ்வாவான! ஹே கோவிந்த! குபந்தைகளுடன்
கூட கஷ்டத்தையடைகின்றவனும் சமனடைந்தவனுமான உன்
னைப்பார்வீராக.(11) கிருத்தியுத்தமான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் பபந்
தவர்களான பவிதர்களுக்கு மோகத்ததைத் தருகின்ற சுஸ்வரனான
உன்னுடைய சாஸ்திரவிர்த்தத்தையிட சக்தகம் வேறொன்றிருப்பதாக
நான் காணவில்லை. (12) சுத்தனும் (தர்மாத்மாவும்) எங்கும் தீக்நமற
திறைவுபெற்றவனும், ஜீவனுக்கு ஸகாவும், அணிமாதிகளான ஸுஸ்
வர்பதத்துடன் கூடினவரும், க்ருண ஸ்வருநியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ண
ஸங்கு நமஸ்காரம். உன்னை நான் சரண்புகுகதேன். (13)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுவற்றார்—ஹே ராஜன்! உம்முடைய பாட்டி
யான குந்தியானவள் இவ்விதம் சொந்த ஜனத்தையும், ஜகதீஸ்வர
னான ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும், நினைத்துக்கொண்டு துக்கத்தையடைந்தவ
ளாய் வாய்கிட்டுக்கதறினாள். (14) ஸமமான துக்கசுககளைபுடைய
அக்ருாரும், மஹாயஸஸ்வியான விதாரும் அவளுடைய புத்திரோத்
பத்திக்குரிய காரணங்களைக் காட்டிக் குந்தியைத்தேற்றினார். (15)
ஊருக்குப் போகவேண்ணங்கொண்ட அக்ருார், கெட்ட ஸ்வபாவ
முள்ளவனும், புத்திராபிடமீபிட்டவனுமான திருதராஷ்டிரனை
யடைந்து நல்ல சித்தமுள்ள பிஷ்மாதியரின் நடுவில் ராமகிருஷ்

दितम् ॥ १६ ॥ अकर उवाच—भो भो वैचित्रवीर्य त्वं कुरूणां कीर्ति-
वर्धन । भ्रातर्युपरते पाण्डावधुनासनमास्थितः ॥१७॥ धर्मेण पालयन्नुर्वीं
प्रजाः शीलेन रजयन् । वर्तमानः समः स्वेषु श्रेयः कीर्तिमवाप्स्यसि ॥१८॥
अन्यथा त्वाचरँल्लोके गर्हितो यास्यते तमः । तस्मात्समत्वे वर्तस्व पाण्ड-
वेष्वामजेषु च ॥१९॥ नेह चात्यन्तसंवासः कर्हिचित्केनचित्सह । राजन्स्वे-
नापि देहेन किमु जायात्मजादिभिः ॥ २० ॥ एकः प्रसूयते जन्तुरेक एव
प्रलीयते । एकोऽनुभुङ्क्ते सुकृतमेक एव च दुष्कृतम् ॥२१॥ अधर्मोपचितं
वित्तं हरन्त्यन्येऽल्पमेधसः । संभोजनीयापदेशैर्जलानीव जलौकसः ॥२२॥

ணதிகளான பந்துக்களினால் நல்ல எண்ணத்துடன் சொல்லப்பட்ட
வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். (16) அந்நூர் சொல்ல
லுற்றார்—விசிக்ரவீர்யன் புத்திரனும், குருக்களுக்குக் கீர்த்தியை
விளைவிப்பவனுமான ஓ ஓ திருதராஷ்டிர! பிரதாவான பாண்டு
இறந்ததும் இப்பொழுது நீர் வலிம்ஹாஸனத்தையடைந்திருக்கிறீர்.
(17) நீர் தாம்மத்துடன் பூமியைப்பரிபாலிப்பவனும், நல்லொழுக்கத்
தினால் ப்ராஜைகளைத் திருப்திசெய்விப்பவனும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்
களிடத்தும் பிறரிடத்தும் ஸமமாகவிரும்பவனுமாக இருந்தால் நன்
மையையும், கீர்த்தியையும் அடைவீர். (18) வேறாக நடந்தீரானால்
உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் நரகத்தையடைவீர். ஆனதுபற்றி
பாண்டவர்களிடத்தும், சொந்தப் புத்திரர்களிடத்தும் நடுநிலையி
லிருப்பீராக. (19) ஹே ராஜன்! இப்பிறவியில் ஒன்றுடனும்
ஒருபொழுதும் நெருங்கின வாஸம் ஏற்படமாட்டாது. சொந்த
தேஹத்துடனேயே ஏற்படாதபொழுது பத்னீ புத்திராதிகளுடன்
எங்கிருந்து ஏற்படப்போகிறது. (20) ஜீவன் ஒருவனாகவே பிறக்
கிறான். ஒருவனாகவே மரிக்கிறான். ஒருவனாகவே புண்ணியத்தை
யனுபவிக்கிறான். ஒருவனாகவே பாபத்தையும்னுபவிக்கிறான். (21)
ஜலத்தில் வசிக்கும் மீன் முதலியவற்றுக்குச் சொந்தங்களான ஜலங்
களை அம்மீன் குஞ்சுகள் தன்சொத்தாக அனுபவிப்பது எவ்விதமோ
அவ்விதமே அதர்மத்தினால் தேடப்பட்ட மூடபுத்தியுள்ள மனித
னின் தனத்தை போஷிக்கத்தக்க புத்திராதிகள் என்ற வியாஜங்களி
னால் சத்துருக்களே அபஹரித்துக் கொள்ளுகின்றனர். (22) எவன

புணாதி யானய்மேன சுவயுத்யா தமபணிடதம் । தெ஽஽தார்த்தம் ப்ரஹ்மவந்தி ப்ராணா
 ராய: சூதாபய: ॥ ௨௩ ॥ ச்வயம் கிவ்வமாத்ய தைஸ்யக்தோ நார்த்தகோவித: ।
 அஸித்யார்த்தோ வித்யத்யந் ச்வயம்விமுகஸ்தம: ॥ ௨௪ ॥ தஸ்மால்கோகமிம் ராஜ-
 ந்ஸ்வப்ரமாயாமனோரயம் । வோத்யாயம்யாத்மநாத்மானம் சம: ஶாந்தோ பவ ப்ரபோ ॥ ௨௫ ॥
 பூதராஹ் உவாச—யதா வததி கத்யார்த்தி வாசம் தானபதே பவான் । ததானயா
 ந ஶுப்யாமி மர்த்ய: ப்ராப்ய யதாமுதம் ॥ ௨௬ ॥ ததாபி ச்நுதா சௌம்ய ஹதி ந
 ச்நீயதே சலே । பூநானுராகவிபசே விசுதஸௌதாமனீ யதா ॥ ௨௭ ॥ ஶ்வரஸ்ய
 விதி கோ நு விபூநோத்யந்யதா பூமான் । பூமேபாரவதாராய யோ஽வதீர்ணோ யதோ:
 கலே ॥ ௨௮ ॥ யோ துர்விமர்ஷபத்யா நிஜமாயயேதம் சூதா குணாந்விபஜதே ததநு-

தண்ணைச் சேர்ந்தன என்ற புத்தியுடன் அதர்மத்தினால் எவற்றை
 காணிக்கிறானோ மூடனும், அதன் மூலம் போகத்தையடையாதவனு
 மான அவனை அந்த ப்ராணன்களும், தனங்களும், புத்திராதிகளும்
 நீக்கிவிடுகின்றனர். (23) அவர்களால் விடப்பட்டவனுய் புருஷார்த்த
 விஷயத்தில் ஸாமந்தியமற்றவனாயும், மனோத பூர்த்தியையடையாத
 யாதவனாயும் கொண்டு சொந்த தர்மத்தில் பற்றில்லாத மனிதன்
 அந்ததமஸ் என்ற நரகத்தையடைகிறான். (24) ஆனதுபற்றி
 ஹே ராஜன் ! ஹே ப்ரபோ ! இந்த லோகத்தை (சரீரத்தை) ஸ்வப்பி
 னத்துக்கும், மாயைக்கும், மனோதத்துக்கும் ஒப்பானதாகக்கண்டு
 கொண்டு கிவ்வையுந்தமான புத்தியினால் மனத்தையடக்கிக்கொண்டு
 நடுநிலைமை வலிப்பவராகவும், சாந்தராகவும் ஆவீராக. (25)

திருநாஷ்டியான் சொல்லுற்றான்—ஹேநானபதே! (அக்ருா)
 நீ ஶ்ரேஷ்டத்தைத் தாத்தக்க வார்த்தையை எவ்விதம் சொல்லுகின்ற
 யோ அவ்விதமே அமுதத்தையடைந்த மனிதன்போல இதனால் நான்
 போதும் என்ற திருப்தியையடையாதவனாகிறுக்கிறேன் (26) ஆயி
 னும்ஹேஸௌம்ய! புத்திராநிடமுள்ள அனுராகத்தினால் மேடுபள்ள
 முள்ளதும், சஞ்சலமுமான மனத்தில் அந்த ப்ரியவார்த்தையானது
 கொடியின்னல்போலநிலைக்காமலிருக்கிறது. (27) பூமியின் சமையை
 இரக்கவேண்டி யதுவின் குலத்தில் எவர் அவதரித்திருக்கின்றாரோ
 அந்த ஸர்வரானுடைய செய்கையை எந்த மனிதன்தான் வேறுவித
 மாகச் செய்யக்கூடும். (28) ஆலோசிக்க வியலாதவழியையுடைய

प्रविष्टः। तस्मै नमो दुरवबोधविहारतन्त्रसंसारचक्रगतये परमेश्वराय ॥२९॥
 श्रीशुक उवाच—इत्यभिप्रेत्य नृपतेरभिप्रायं स यादवः। सुहृद्भिः समनु-
 शातः पुनर्यदुपुरीमगात् ॥३०॥ शशंस रामकृष्णाभ्यां धृतराष्ट्रविचेष्टितम्।
 पाण्डवान्प्रति कौरव्य यदर्थं प्रेषितः स्वयम् ॥ ३१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां दशमस्कन्धे
 पूर्वार्धे पाण्डववृत्तिनिरूपणं नाम एकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४९ ॥

॥ कंसनिहन्त्रे भगवते श्रीकृष्णाय नमः ॥

॥ इति दशमस्कन्धपूर्वार्धे समाप्तम् ॥

—ॐ—

சொந்த மாயையினால் எவர் இவ்வுலகைப்படைத்து அதில் அனுபவ
 வேசமும் செய்து கர்மங்களையும், அதன் பலன்களையும் பிரித்துத்
 தருகின்றாரோ, அறிதற்கியலாத பகவல்லீலையைத் தனக்கு முக்கிய
 காரணமாகக்கொண்ட ஸம்ஸார சக்கிரத்துக்கு அடைவிடமானவ
 ரும், பாமேஸ்வரனுமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (29) ஸ்ரீசுகர்
 சொல்லுவற்றார்—அந்த அக்ரூரர் அரசனின் அபிப்பிராயத்தை இவ்
 விதமறிந்துகொண்டும், சுஹிருத்துக்களினால் விடையளிக்கப்பட்டவ
 ராய்க்கொண்டும் திரும்பவும் யதுபுரியை (மதுரையை) அடைந்
 தார். (30) ஹே கௌரவ்ய! எதற்குவேண்டித் தான் அனுப்பப்
 பட்டாரோ பாண்டவர்களைக் குறித்துத் திருதராஷ்டிரனுடைய
 அந்த நடத்தையை ராமகிருஷ்ணர்களையும் பொருட்மிச் சொன்னார்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தத்தில்
 பாண்டவலிருத்தாந்த நிருபணம் என்ற நாற்பத்தொன்பதாவது
 அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

இவ்விதம் தசமஸ்கந்தத்தின் பூர்வார்த்தம் முற்றிற்று.

சுபம்.

—ॐ—

